Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: I ledige Timer : en udvalgt Roman- og Novellesamling bestemt for Familiekredsen : 1896-1913.
Bindbetegnelse | Volume Statement: 1896; Vol. 1
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh, 1896-1913
Fysiske størrelse | Physical extent: 73 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.- 16.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00520 1 +Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

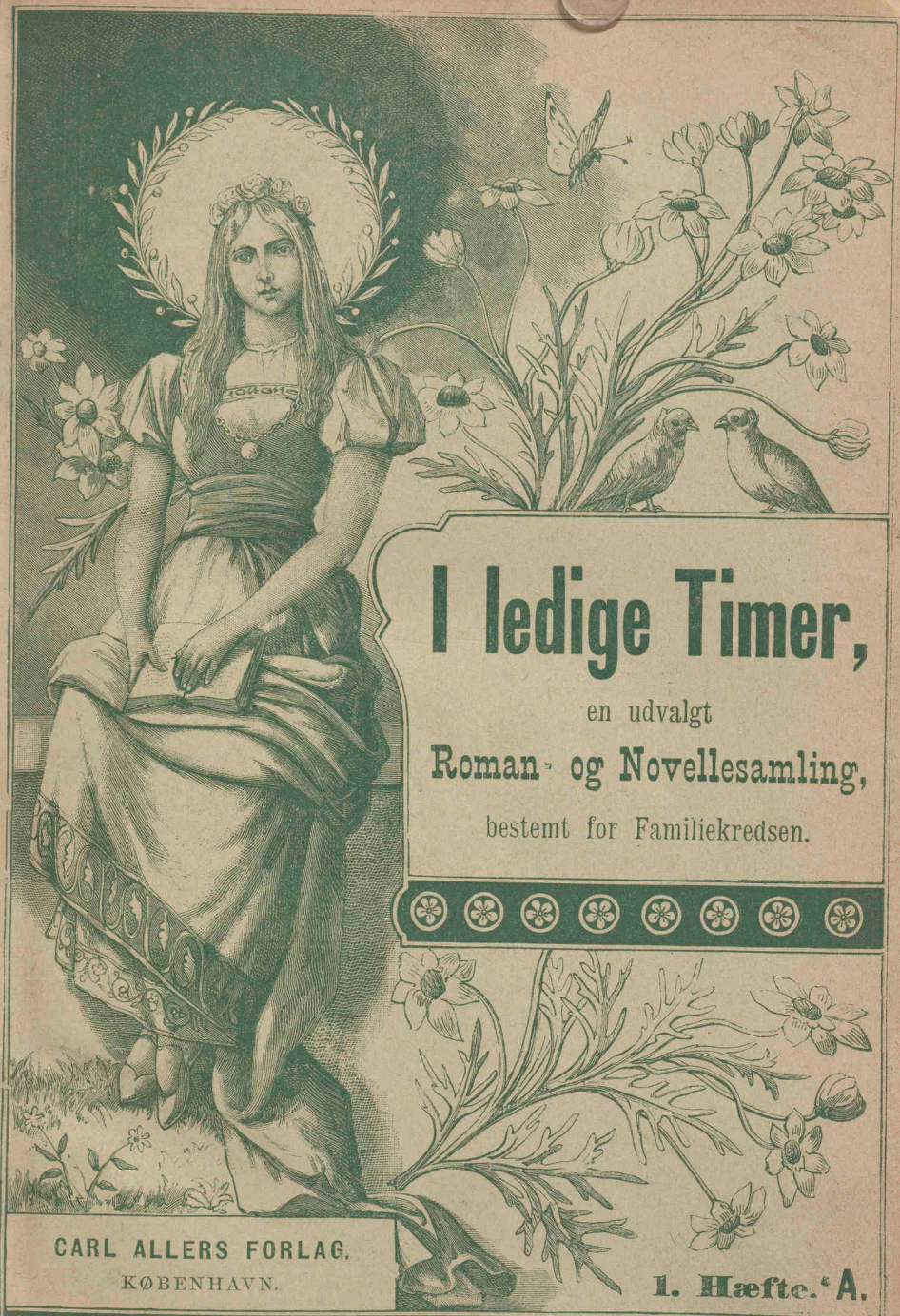

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1. Hæfte. A.

25 Øre pr. Roman.

25 Øre pr. Roman.

„I ledige Timer".

En udvalgt Roman- og Novellesamling, bestemt for Familiekredsen.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

„I ledige Timer" fremkommer saa at sige paa Publikums egen Opfordring og vil sikkert netop derfor snart blive en velset Gæst i mange Hjem. Utallige ere de Opfordringer, „Ill. Familie-Journal"s Udgiver Tid efter anden har modtaget om Udgivelsen af en saadan særskilt Romansamling. I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet skipper op. Ganske vist tyer mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdnings-lekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". Gennem „Illustreret Familie-Journal" kender Publikum det Program, hvorefter „I ledige Timer"s Romaner og Noveller ville blive udvalgte, og da Pladsen her ikke vil lægge Hindringer i Vejen for længere Romaner, vil det til Udvalg værende Stof blive saa meget rigere og tillade Optagelsen af de mest anerkendte Frembringelser paa Underholdnings-litteraturens Omraade.

25 Øre pr. Roman.

25 Øre pr. Roman.

I ledige Timer

En udvalgt

Roman- og Novellesamling

bestemt for Familiekredsen

———

Første Bind

København
Forlagt af Carl Allers Etablissement
Trykt i Carl Allers Etablissement
1896

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

B. L. Farjeon: Hjerter Ni 1

Henry Gréville: Marcelle Monfort 143

C. v. Glümer: Stamherrens Søn 317

F. v. Limpurg: Lotusblomsten 417

Helene Stökl: Efter Aars Forløb 489

B. L. Farjeon:

Hjerter Ni.

1. Del: Forhandlingen mod Edward Layton.

I. En sælsom Beslutning.

Under Forsæde af Mr. Fenmore fandt i Dag Formiddag for Edsvorneretten Fortsættelsen af Forhandlingen om Sagen Layton Sted. Anklagen mod Edward Layton lød paa forsætligt Drab af sin Hustru, Agnes Layton, som han om Morgenen den 26. Marts skulde have indgivet narkotiske Midler i saa store Kvantiteter, at Døden derved var bleven hidført.

Hvor overordentlig stor Bevægelsen blandt Publikum end allerede under Gaarsdagens Forhandling havde været, saa fik Interessen for dette hemmelighedsfulde Mord en væsentlig Forøgelse ved den besynderlige Beslutning, som den anklagede denne Dag, der var den tredje Forhandlingsdag for Edsvorneretten, havde fattet.

Anklagemyndigheden var repræsenteret ved de to Sagførere, Mr. S. Protheroe og Mr. Standing.

Det vidt udbredte Rygte, at det her drejede sig om et højst ejendommeligt, usædvanligt Tilfælde, fandt straks sin Bekræftelse, da den anklagede havde indtaget sin Plads paa Anklagebænken. Mr. Laytons Ansigt bar Udtryk af den dybeste Bekymring, og man lagde Mærke til, at han, medens Retten under Jagttagelse af de sædvanlige Formaliteter blev sat, raadførte sig ivrigt med sin Defensor, Mr. Bainbridge, hvorved enhver fik det Indtryk, at Advokaten bestræbte sig for at bringe den anklagede fra en eller anden Beslutning, som denne havde fattet.

Da de havde endt deres Samtale, henvendte Bainbridge sig til Dommerne med de Ord:

„Jeg anmoder Hr. Præsidenten om Tilladelse til at fremkomme med en Meddelelse, som jeg anser for nødvendig. Hr. Præsidenten vil mindes, at den anklagede paa Forhandlingens

første Dag fremtraadte for Retten uden Forsvarer, og at dei aabenbart var hans Hensigt personligt at føre sit Forsvar. I Gaar Morges — altsaa paa Retshandlingens anden Dag — havde jeg den Ære at sætte Hr. Præsidenten i Kundskab om, at den anklagede paa sine Venners indstændige Bøn havde betroet mig sit Forsvar. Da jeg for min Part følte mig overbevist om, at der ikke vilde indtræffe Omstændigheder, der kunde gribe forstyrrende ind i denne, jeg tør sikkert sige, meget tilraadelige Beslutning, ansaa jeg det ikke for nødvendigt at omtale, at den anklagede kun meget modstræbende havde indvilliget i at antage retskyndig Bistand. Hvor stærk denne Utilbøjelighed har været, fremgaar af det siden hen skete: mundtligt og skriftligt har den anklagede erklæret over for mig, at han selv vilde føre sit Forsvar, og han har sagt mig, at han paa ingen Maade tillod mig at handle for ham. Han har dog bemyndiget mig til udtrykkeligt at betone, at der til Grundlag for denne Beslutning ikke ligger nogen Mistillid til mig og min Person, men at han simpelt hen har bestemt ikke at ville lade sig repræsentere eller forsvare af nogen Sagfører, en Beslutning, der sikkert i hans egen Interesse er meget at beklage. I dette Tilfælde har jeg ikke andet Valg end at meddele Hr. Præsidenten, at jeg nedlægger Defensionen."

Den anklagede: „Hr. Præsident —"

Præsidenten: „Maa jeg bede Dem tie. Deres Sagfører vil tale for Dem."

Den anklagede: „Hr. Præsident, jeg har ikke nogen Sagfører; jeg forsvarer mig selv, og der er ingen, der har at tale for mig."

Præsidenten: „Anklagede, det er min Pligt at gøre Dem opmærksom paa, at den af Dem tagne Beslutning er meget uklog og kan blive af skæbnesvangre Følger for Dem."

Den anklagede: „Dette maa jeg vel sikkert bedst selv være i Stand til at dømme om, Hr. Præsident."

Præsidenten: „Maaske dog ikke. Dem som en intelligent og dannet Mand, behøver jeg vel neppe at forklare, at der i enhver Retssag og navnlig i en saa betydningsfuld Kriminalsag som den foreliggende gives enkelte Punkter, med Hensyn til hvilke man næsten med Bestemthed kan forudsætte, at den ikke lovkyndige Lægmand vil overse dem."

Den anklagede: „Jeg forstaar fuldkommen vel Hr. Præsidenten og er taknemmelig for den mod mig udviste Velvilje, men jeg vil foretrække ikke at takke juridiske Spidsfindigheder for min Fri-

findelse for den grufulde Forbrydelse, jeg her staar anklaget for. Jeg ved bedre end nogen som helst anden her tilstedeværende — det skulde da være, om den virkelige Morder befandt sig mellem disse — om jeg er skyldig eller ikke, og jeg tror, at den Vej, jeg er slaaet ind paa, er den rigtige og vil være til Held for mig. Hr. Præsidenten har betegnet mig som en dannet og intelligent Mand — disse Egenskaber alene vilde være tilstrækkelige, men jeg er dog ikke engang nødtvunget til udelukkende at sætte min Lid til disse, thi jeg har i længere Tid beskæftiget mig med juridiske Studier. At jeg vil føre mit Forsvar saaledes, som min Forstand og Følelse indgiver mig det, ved jeg; og jeg tror, at jeg, for det Tilfældes Skyld, at jeg skulde have Lovkendskab behov, da i tilstrækkelig Grad sidder inde med saadan. Den Herre Sagfører, der satte den høje Ret i Kundskab om min Beslutning, har gjort dette paa en Maade, der er i fuldkommen Overensstemmelse med Sandheden. Jeg havde kun modstræbende indvilliget i at betro ham min Defension, og jeg havde forbeholdt mig at kunne tilbagekalde min Beslutning. Han har bemærket, at denne Tilbagekaldelse ikke er dikteret af personlige Grunde. Og dette er meget rigtigt: hellere end nogen anden vilde jeg betro ham min Skjæbne, hvis ikke uigenkaldeligt bydende Grunde havde tvunget mig til ikke at lægge den i noget Menneskes Haand. Det vil ikke saare en saa alvorlig og højsindet Mand som han, naar jeg tilføjer, at han engang har beæret mig med sit Venskab, og at jeg har været stolt af dette. Hr. Præsidenten maa undskylde denne rent personlige og ikke til Sagen hørende Bemærkning; jeg føler meget vel, at den paa dette Sted er højst paafaldende, og jeg har kun tilladt mig den for at give Doktor Bainbridges Fremstilling af Sagen end mere Eftertryk. Hr. Præsident, jeg gør herved Krav paa Retten til selv at føre mit Forsvar."

Forhandlingen blev saa fortsat.

II. Kusken Jakob Moorhaus' Vidneudsagn.

Det første Vidne, der blev raabt op, var Jakob Moorhaus. Man saa Forhøret over denne med stor Spænding i Møde, da hans Udsagn for eller imod maatte veje tungt i Vægtskaalen. Moorhaus er en kraftig Mand i sin bedste Alder, hans Ansigt har et dybt, alvorligt Udtryk, og omendskønt han aflægger klart og uforbeholdent Vidnesbyrd, saa føler man dog tydeligt, at hans Sympatier er paa den anklagedes Side.

Den offentlige Anklager: „Deres Navn er Jakob Moorhaus?"

Vidnet: „Ja vel, Sir!"

Den offentlige Anklager: „De stod i den anklagedes Tjeneste?"

Vidnet: „Ja, Sir!"

Den offentlige Anklager: „I hvilken Egenskab?"

Vidnet: „Som Kusk."

Den offentlige Anklager: „Hvor længe beklædte De denne Stilling?"

Vidnet: „Fulde tre Aar."

Den offentlige Anklager: „De er Medlem af Afholdsforeningen?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den offentlige Anklager: „Har De i den Tid, De har staaet i den anklagedes Tjeneste, regelmæssigt kørt for denne?"

Vidnet: „Ja, næsten hver Dag."

Den offentlige Anklager: „Var De den eneste Kusk i Huset?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den offentlige Anklager: „Da De har tjent saa længe hos ham, maa De formodentligt være temmelig fortrolig med hans ydre Fremtoning?"

Vidnet: „Det er jeg; jeg vilde kunne kende ham i Mørke, selv uden at høre hans Stemme."

Den offentlige Anklager: „Er De sikker paa det?"

Vidnet: „Fuldkommen sikker."

Den offentlige Anklager: „De har skarpe Øjne?"

Vidnet: „Meget skarpe. Jeg kan se i lang Afstand."

Den offentlige Anklager: „De var vant til ogsaa ved Aftenstid at køre for den anklagede?"

Vidnet: „Ja vel, Sir."

Den offentlige Anklager: „Saa maatte De vel ogsaa paa mørke Aftener holde Udkig efter ham, kende ham paa større Afstande?"

Vidnet: „Vist maatte jeg det, Sir."

Den offentlige Anklager: „For Eksempel ved Teateret, naar Folk strømmede ud?"

Vidnet: „Ja vel, Sir, og ogsaa andre Steder."

Den offentlige Anklager: „Det er vel derfor ikke sandsynligt, at De kunde forveksle ham med en anden Herre?"

Vidnet: „Det er neppe muligt, Sir."

Den offentlige Anklager: „Mindes De Aftenen den 25. Marts?"

Vidnet: „Ja, meget nøje, Sir, og ogsaa selve Dagen."

Den offentlige Anklager: „Hvorfor nævner De Dagen?"

Vidnet: „Fordi det er den haardeste Arbejdsdag, jeg i mange Aar har haft."

Den offentlige Anklager: „Den haardeste Arbejdsdag som Kusk, mener De?"

Vidnet: „Naturligvis, Sir. Jeg var paa Bukken fra Klokken elleve om Formiddagen til en halv Time efter Midnat."

Den offentlige Anklager: „Og i den Tid kørte De stadig for Deres Herre, den anklagede?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den offentlige Anklager: „Og ingen uden ham?"

Vidnet: „Ingen førend om Aftenen. Det var omtrent —"

Den offentlige Anklager: „Vi skulle straks komme ind paa Enkelthederne. — De kørte vel ikke hele Tiden?"

Vidnet: „Nej, Sir; det vilde Hestene jo ikke have kunnet holde ud."

Den offentlige Anklager: „Det vil altsaa sige, at De oftere har holdt stille og ventet?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den offentlige Anklager: „Hændte det hyppigt, at den anklagede saaledes anstrengte sine Heste?"

Vidnet: „Aldeles ikke, Sir. Han var en god Herre for Mennesker og Dyr."

Den offentlige Anklager: „Hvorfor ser De saa ofte paa den anklagede?"

Vidnet: „Det ved jeg ikke selv, Sir, det er maaske kun, fordi jeg nødig vil sige noget, der kunde fornærme ham."

Den offentlige Anklager: „De staar her for at sige Sandheden."

Vidnet: „Det har jeg ogsaa til Hensigt at gøre."

Den offentlige Anklager: „Af de Grunde, som De har angivet, staar altsaa Begivenhederne den 25. Marts særlig sandhedstro og klare for Dem?"

Vidnet: „Af disse og af andre Grunde."

Den offentlige Anklager: „Begynd da at fortælle os, hvad der den Dag hændte. Hvorledes lød de Ordrer, som De den paagældende Morgen modtog?"

Vidnet: „Jeg skulde Klokken elleve have Vognen rede."

Den offentlige Anklager: „Og De var rede til den fastsatte Tid?"

Vidnet: „Ja vel, Sir."

Den offentlige Anklager: „Hvorefter retter De Deres Tidsangivelse?"

Vidnet: „Efter mit Lommeur — der er intet i hele London, der gaar bedre end det."

Den offentlige Anklager: „Bestemt Klokken elleve sad De altsaa paa Bukken og ventede paa Deres Herre?"

Vidnet: „Ja vel, Sir."

Den offentlige Anklager: „Og han kom?"

Vidnet: „Ja vel, Sir."

Den offentlige Anklager: „Sagde han straks til Dem, hvor De skulde køre hen?"

Vidnet: „Ikke straks. Han blev staaende med Haanden paa Vognsdøren og syntes at tænke sig om."

Den offentlige Anklager: „Varede det længe?"

Vidnet: „Tre til fire Minutter; mig forekom det at vare meget længe."

Den offentlige Anklager: „Og saa?"

Vidnet: „Saa gav han mig Ordre til at køre til Finchley."

Den offentlige Anklager: „Hvilken Adresse opgav han Dem?"

Vidnet: „Han gav mig ikke nogen egentlig Adresse. Han sagde: 'Kør til Finchley, ad Vejen til High Barnet. Jeg skal saa sige dig, hvor du skal holde'."

Den offentlige Anklager: „Vel, og hvad saa videre?"

Vidnet: „Jeg kørte, som han havde befalet mig, og da vi vare omtrent midt mellem Finchley og High Barnet, bød han mig holde."

Den offentlige Anklager: „Var det ved en Haveport eller uden for et Hus?"

Vidnet: „Nej, Sir. Vi befandt os midt paa Landevejen, og inden for fyrretyve Skridts Afstand var der ikke noget Hus at se."

Den offentlige Anklager: „Er De kendt i den Del af Byen?"

Vidnet: „Nej, Sir, det er jeg ikke."

Den offentlige Anklager: „Havde De da aldrig før kørt Deres Herre derud?"

Vidnet: „Nej, aldrig, Sir."

Den offentlige Anklager: „Vilde De være i Stand til paa

et Kort at betegne det Sted, paa hvilket De holdt mellem Finchley og High Barnet?"

Vidnet: „Jeg vil forsøge paa det, men jeg turde dog maaske bede Dem om ikke altfor sikkert at stole paa min Opgivelse i den Retning, Hr. Advokat."

(Man forelagde Vidnet et Kort, paa hvilket Jakob Moorhaus efter omhyggeligt Studium gjorde et Tegn med et Blyant.)

Den offentlige Anklager: „De kan altsaa ikke med Ed bekræfte, at dette nøjagtigt var Stedet?"

Vidnet: „Nej, Sir."

Den offentlige Anklager: „Men De har dog efter bedste Viden og Vilje betegnet det?"

Vidnet: „Ja, saa nøjagtigt, som det paa nogen Maade var mig muligt."

Den offentlige Anklager: „Den anklagede befalede Dem altsaa at holde her. Og derefter?"

Vidnet: „Jeg holdt Hestene an, og han steg ud."

Den offentlige Anklager: „Og hvorledes lød hans næste Befalinger?"

Vidnet: „Han sagde til mig, at jeg skulde vende Vognen og vente paa ham."

Den offentlige Anklager: „De skulde vende Vognen i Retning af London?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den offentlige Anklager: „Sagde han Dem, hvor længe han vilde blive borte?"

Vidnet: „En fem—seks Minutter, mente han."

Den offentlige Anklager: „Og hvor længe blev han borte?"

Vidnet: „To og tredive Minutter, efter mit Ur."

Den offentlige Anklager: „De ser al Tid saa nøje efter Klokken?"

Vidnet: „Ja, Sir, det er saa min Vane."

Den offentlige Anklager: „Gjorde han, da han kom tilbage, nogen Bemærkning om sin længere Udeblivelse?"

Vidnet: „Nej, Sir. Han syntes at være optaget af et eller andet."

Den offentlige Anklager: „De mener, hans Tanker beskæftigede sig med et eller andet?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den offentlige Anklager: „I hvilken Retning fjernede han sig, efter at han havde forladt Vognen?"

Vidnet: „Han gik hen ad Vejen til High Barnet, indtil han kom til en Ombøjning af denne. Saa tabte jeg ham naturligvis af Syne."

Den offentlige Anklager: „Kom han tilbage den samme Vej?"

Vidnet: „Nej, Sir; han gjorde mig tilmed ikke saa lidt forskrækket."

Den offentlige Anklager: „Hvorledes det?"

Vidnet: „Jeg spejdede efter ham i den Retning, i hvilken han var gaaet bort, og saa stod han pludselig tæt ved Siden af mig og tiltalte mig."

Den offentlige Anklager: „Hvorledes forklarer De Dem det?"

Vidnet: „Han maa vel paa Tilbagevejen, for at skyde Genvej, være gaaet tværs over Markerne. Hvis jeg havde siddet paa Bukken, maatte jeg vel nok have set ham komme, men jeg stod nede paa Vejen, og paa den Side, fra hvilken han kom, var der en mere end mandshøj Hæk."

Den offentlige Anklager: „Hvad gjorde De, da han var kommen igen?"

Vidnet: „Jeg gjorde mig rede til at køre."

Den offentlige Anklager: „Sagde han straks til Dem, hvor De skulde køre hen?"

Vidnet: „Nej, Sir. Ligesom da vi kørte hjemme fra, blev han staaende og tænkte sig om."

Den offentlige Anklager: „Og saa?"

Vidnet: „Saa befalede han mig at køre den samme Vej tilbage, som vi vare komne, men han sagde, jeg skulde ikke køre saa hurtigt."

Den offentlige Anklager: „Og det gjorde De?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Og hvor holdt De saa næste Gang?"

Vidnet: „Halvvejs mellem Finchley og Crouch End."

Den offentlige Anklager: „Uden for et Hus?"

Vidnet: „Nej, Sir, paa et Sted af Vejen, hvor der netop ikke ligger nogen Bygning."

Den offentlige Anklager: „Og han lod holde som før?"

Vidnet: „Ja, Sir. Han steg ud og sagde: 'Moorhaus, vent her paa mig en Times Tid eller fem Kvarter.' Jeg svarede: 'Ja vel, Sir,' og jeg spurgte ham, om jeg ikke kunde køre tilbage til et Gæstgiversted, vi for en fem Minutter siden vare komne

forbi, og fodre. Han gav mig ikke noget Svar, men gik hurtigt bort."

Den offentlige Anklager: „Kan De tænke Dem nogen Grund til, at han ikke gav noget Svar?"

Vidnet: „Nej, Sir. I det højeste da, at han ikke skulde have hørt, hvad jeg spurgte om."

Den offentlige Anklager: „Men De talte jo dog tydeligt?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den offentlige Anklager: „Har De i den Tid, De stod i anklagedes Tjeneste, lagt Mærke til, at han hørte mindre godt?"

Vidnet: „Nej, Sir. Men han syntes den Dag at have noget paa Hjertet og slet ikke at tænke paa andet eller kunne være opmærksom for andet."

Den offentlige Anklager: „Og efter at han hurtigt havde fjernet sig, hvad tog De Dem saa for?"

Vidnet: „Da jeg havde over en Time til min Raadighed, kørte jeg tilbage til den Gæstgivergaard, jeg før talte om, fodrede mine Heste og spiste selv en Bid Brød og Ost."

Den offentlige Anklager: „Drak De ikke noget?"

Vidnet: „En Flaske Sodavand."

Den offentlige Anklager: „Da De jo plejer at holde saa nøje Kontrol med Uret, saa var De vel ogsaa efter Forløbet af de fem Minutter tilbage paa det Sted, hvor De skulde vente paa den anklagede?"

Vidnet: „Jeg var der paa Minuttet."

Den offentlige Anklager: „Ventede han maaske paa Dem?"

Vidnet: „Nej, Sir, i de første to Timer saa jeg ikke noget til ham."

Den offentlige Anklager: „Kom han tilbage fra samme Retning, i hvilken han var gaaet bort?"

Vidnet: „Nej, Sir, han kom fra den anden Side."

Den offentlige Anklager: „Ganske som før?"

Vidnet: „Ja, Sir, ganske som før."

Den offentlige Anklager: „Hvor mange var Klokken da?"

Vidnet: „Syv."

Den offentlige Anklager: „Det begyndte vel at skumre da?"

Vidnet: „Det var allerede helt mørkt, Sir, og det begyndte at smaaregne."

Den offentlige Anklager: „Hvorledes lød den næste Ordre?"

Vidnet: „Jeg skulde køre til Metropolitan Musikhalle, Edgware Road."

Den offentlige Anklager: „Og De korte derhen?"

Vidnet: „Ja, Sir, og min Herre steg ud."

Den offentlige Anklager: „Og sagde han noget til Dem?"

Vidnet: „'Moorhaus,' sagde han, 'jeg ved ikke, hvor længe jeg kan blive opholdt her, maaske en Time, maaske ogsaa kun et Par Minutter. Bliv her i Nærheden!'"

Den offentlige Anklager: „De gjorde, som der var blevet Dem befalet?"

Vidnet: „Ja, Sir, jeg holdt mig saa meget i Nærheden, at han kunde kalde paa mig, og min Herre kom ud Klokken halv ti."

Den offentlige Anklager: „Alene?"

Vidnet: „Nej, Sir. Han var i Følge med en Mand."

Den offentlige Anklager: „En gammel eller en ung Mand?'

Vidnet: „Det kan jeg ikke sige."

Den offentlige Anklager: „Men De saa ham dog?"

Vidnet: „Ja, men kun bagfra. De gik bort fra Vognen."

Den offentlige Anklager: „I Regelen kan man dog af et Menneskes Holdning og Gang tilnærmelsesvis slutte sig til hans Alder — i alle Tilfælde, om han er ung eller gammel? Fandt De ikke noget saadant Holdepunkt?"

Vidnet: „Nej, Sir, jeg gav i det hele ikke synderlig Agt paa ham. Jeg havde nærmest min Opmærksomhed henvendt paa min Herre."

Den offentlige Anklager: „De har altsaa slet ingen Ide om, hvor gammel den Mand kan have været, der sammen med den anklagede forlod Metropolitan Musikhalle?"

Vidnet: „Ikke den ringeste, Sir."

Den offentlige Anklager: „Har De ikke lagt Mærke til noget paafaldende ved hans Klædedragt? Var der intet usædvanligt ved den?"

Vidnet: „Nej, jeg har slet ikke bemærket noget ved ham, der kunde fængsle min Opmærksomhed. Jeg har i det hele givet saa lidt Agt paa vedkommende Mand, at jeg ikke kan sige noget som helst om ham."

Den offentlige Anklager: „Jeg er overbevist om, at De alvorligt bestræber Dem for at opfylde Deres Pligt som Vidne, og naar jeg derfor angaaende dette Punkt trænger ind paa Dem, saa sker det ene og alene i den Hensigt at hjælpe paa Deres Hukommelse. Mindes De, om den anklagede hin Nat bar en Overfrakke, hvis Stof var af et noget usædvanligt Mønster?"

Vidnet: „Vist saa, Sir. Han bar en tærnet Overfrakke, der ikke er let at tage fejl af."

Den offentlige Anklager: „Og hvilken Kulør havde Foret?"

Vidnet: „Blaat — den var foret med blaat Tøj."

Den offentlige Anklager: „Han bar denne Overfrakke, da han gik ind i Musikhallen?"

Vidnet: „Ja, Sir, og ligeledes, da han kom ud derfra."

Den offentlige Anklager: „Just fordi Deres Herre var iført et saa karakteristisk Klædningsstykke, mener jeg, at De ogsaa maa have lagt Mærke til et eller andet paafaldende ved den Mand, der kom ud sammen med ham?"

Vidnet: „Jeg kan absolut ikke mindes, hvorledes han var paaklædt."

Den offentlige Anklager: „Vel, jeg giver Afkald paa at erfare mere herom, men maaske kunde De sige mig noget angaaende hans Størrelse?"

Vidnet: „Ja, jeg tror, han var omtrent paa Størrelse med min Herre."

Den offentlige Anklager: „Lagde De Mærke til, hvilken Kulør hans Haar havde, og om det var kort eller langt?"

Vidnet: „Nej, Sir, det har jeg aldeles ikke bemærket."

Den offentlige Anklager: „Men hvis nu hans Haar havde været langt og hvidt, saa vilde De maaske dog have bemærket det?"

Vidnet: „Ja, det tror jeg nok, jeg tør vove at sige ja til."

Den offentlige Anklager: „Eller om han i det hele taget havde graat eller hvidt Haar?"

Vidnet: „Jeg vil nødigt give noget bestemt Svar. Hvis hans Haar har været graat, men samtidig kort klippet, saa tror jeg ikke, jeg vilde have lagt Mærke til det."

Den offentlige Anklager: „Tabte De den anklagede eller hin Herre af Syne?"

Vidnet: „Nej, Sir. De gik sammen hen til Gadehjørnet og blev staaende i Samtale der en god Stund — et godt Kvarter tænker jeg. — Saa gik Manden videre ned ad Gaden, og min Herre kom tilbage til Vognen."

Den offentlige Anklager: „Saa længe de to Herrer talte sammen, vendte de stadig Ryggen til Dem?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den offentlige Anklager: „Var der noget særligt bemærkeligt

ved den Maade, paa hvilken de talte med hinanden? Var de rolige? Stod de fuldstændig stille?"

Vidnet: „Nej, Sir, min Herre var temmelig rolig, men hans Ledsager syntes at være i stærk Sindsbevægelse. Det forekom mig, at min Herre vilde overtale ham til et eller andet."

Den offentlige Anklager: „Kunde De af de to Mænds Opførsel slutte Dem til, at de af Deres Herre fremførte Grunde syntes den anden indlysende?"

Vidnet: „Det kan jeg umuligt have nogen Mening om."

Den offentlige Anklager: „Vel. Den fremmede fjernede sig altsaa, og den anklagede kom tilbage til Dem. Hans næste Ordre lød?"

Vidnet: „At jeg skulde køre til Bloomsbury Square og holde, naar han gav mig Tegn dertil."

Den offentlige Anklager: Og det gjorde De?"

Vidnet: „Ja, Sir. Da vi fra Queensstreet naaede Bloomsbury Square, trak han i Snoren, og jeg holdt. Han steg ud og saa sig om til alle Sider."

Den offentlige Anklager: „Som om han søgte nogen?"

Vidnet: „Netop."

Den offentlige Anklager: „Gav han Dem nogen Ordre?"

Vidnet: „Han sagde: 'Hvis Du ser en ung Dame i graa Kaabe gaa forbi, saa sig hende, at jeg er her paa Torvet!'"

Den offentlige Anklager: „Blev han i Nærheden af Vognen?"

Vidnet: „Nej, Sir, han gik rundt om hele Torvet. Da han igjen kom forbi mig, spurgte han mig, om jeg havde set en ung Dame i den beskrevne Paaklædning. Jeg svarede ham, at jeg ikke havde set nogen, og han bød mig saa at passe godt paa, hvorefter han atter gik sin Vej."

Den offentlige Anklager: „For endnu engang at gaa Torvet rundt?"

Vidnet: „Ja, Sir! — Tre eller fire Gange vel gik han rundt om Torvet, og saa ofte han kom forbi mig, spurgte han, om jeg ikke havde set den unge Dame, og om jeg var vis paa, at hun ikke var gaaet forbi. Jeg gav ham det samme Svar som før, og han gik saa igen sin Vej. Den sidste Gang var han dog ikke kommet mere end Torvet halvvejs rundt, da en ung Dame i graa Kaabe kom hen imod mig. Hun gik med ilsomme Skridt og saa sig søgende om. Jeg traadte et Skridt frem for at tiltale hende, men hun blev meget forskrækket, da hun saa mig komme og skyndte sig over paa den anden Side af Torvet. Jeg vilde være løbet

efter hende, hvis jeg kunde have ladet Hestene være alene, men jeg saa nu, at hun ogsaa begyndte at gaa rundt om Torvet og i modsat Retning af min Herre, og da jeg derved var sikker paa, at de maatte mode hinanden, lod jeg hende gaa."

Den offentlige Anklager: „Og de mødtes virkelig? Fortæl mig nu alt, hvad De saa."

Vidnet: „En lille Stund efter saa jeg dem komme sammen ivrigt samtalende. De gik ikke paa det Fortov langs Husene, men paa det langs Rækværket. Jeg ved ikke, hvor mange Gange de tilbagelagde Vejen rundt om Pladsen, men en tyve Minutter maa de nok have spadseret sammen. Saa kom de begge hen mod mig, min Herre lukkede Vognsdøren op, og Damen steg ind. Da hun var kommet op i Vognen, sagde min Herre til mig, at jeg ikke behovede at fortælle nogen, hvad jeg havde set, og lige saa lidt, hvad han havde sagt til mig angaaende Damen."

Den offentlige Anklager: „Og det regnede hele Tiden?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den offentlige Anklager: „Havde de begge Paraplyer med?"

Vidnet: „Nej, Sir, hverken han eller hun —"

Den offentlige Anklager: „Men saa maatte de jo være blevne vaade?"

Vidnet: „Ja, det kan vel ikke være andet, Sir."

Den offentlige Anklager: „Syntes det ikke at være dem ubehageligt?"

Vidnet: „De ytrede ikke noget derom."

Den offentlige Anklager: „Mødte Deres Herre og Damen nogen som helst Personer, medens de spadserede rundt om Torvet?"

Vidnet: „Et Par Gange gik der nogen forbi dem, og det forekom mig, at de gik af Vejen for Folk!"

Den offentlige Anklager: „Som om de ikke vilde ses?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den offentlige Anklager: „Af denne Omstændighed tør man vel altsaa slutte sig til, at de gik paa den mindst befærdede Side af Torvet langs Rækværket?"

„Vidnet: „Ja, Sir, jeg er ganske af samme Mening."

Den offentlige Anklager: „Torvet er temmeligt befærdet om Dagen, men om Aftenen vel ikke saa meget?"

Vidnet: „Nej, det er det ikke."

Den offentlige Anklager: „Belysningen er ikke videre god?"

Vidnet: „Nej, langt fra."

Den offentlige Anklager: „Saa De nogen Betjent saa længe, De holdt der?"

Vidnet: „Kun een Gang."

Den offentlige Anklager: „Talte han med Dem?"

Vidnet: „Nej, Sir."

Den offentlige Anklager: „Han gik over Torvet?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den offentlige Anklager: „Jeg spurgte Dem før angaaende en Overfrakke af tærnet Stof, som den anklagede plejede at bære. De sagde, det var en Frakke, der ikke var saa let at forveksle. Er De ogsaa vis paa det?"

Vidnet: „Ja, aldeles vis."

Den offentlige Anklager: „Husker De, hvor længe den anklagede havde haft denne Overfrakke?"

Vidnet: „Han fik den for et Aars Tid siden."

Den offentlige Anklager: „Vil De kunne genkende Frakken?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Er det denne?" (Han viser ham Overfrakken.)

Vidnet: „Ja det er."

Den offentlige Anklager: „Tør De aflægge Ed paa det?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „De sagde, at den anklagede havde denne Frakke paa, da han tog hjemmefra. Har han ikke afført sig den ved en af de forskellige Lejligheder, da han forlod Vognen eller atter steg ind i denne?"

Vidnet: „Nej, han havde den hele Tiden paa."

Den offentlige Anklager: „De mindes fuldstændig nøje, at han ikke en eneste Gang er gaaet bort fra Dem i denne Frakke og er kommet tilbage iført en anden?"

Vidnet: „Nej, det ved jeg aldeles bestemt, at han ikke er."

Den offentlige Anklager: „Hvad gjorde den anklagede, efter at han havde befalet Dem at tie med, hvad De havde set, og hvad han havde sagt Dem angaaende Damen?"

Vidnet: „Han sagde til mig, at jeg skulde kore hen til Prévost's Restauration i Church Street, Soho, og saa steg han ogsaa ind."

Den offentlige Anklager: „Havde De slet ikke Lejlighed til at se Damens Ansigt?"

Vidnet: „Nej, ikke et eneste Øjeblik."

Den offentlige Anklager: „Var Prévost's Restauration Dem bekendt?"

Vidnet: „Nej, jeg havde aldrig været der, og jeg vidste ikke engang, hvor Church Street laa, saa jeg maatte spørge mig for om Vejen."

Den offentlige Anklager: „Kunde den anklagede da ikke give Dem Oplysning derom?"

Vidnet: „Jeg spurgte ham derom, men han svarede, at han vidste det ikke selv."

Den offentlige Anklager: „Men det til Trods fandt De dog Restaurationen?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Og derefter?"

Vidnet: „Saa gik min Herre og Damen derind."

Den offentlige Anklager: „Gav Deres Herre Dem nogen Instruks?"

Vidnet: „Han sagde, at jeg skulde vente i Nærheden af Indgangen."

Den offentlige Anklager: „Ved De noget om, hvad Klokken var, da De kørte op for Restaurationen?"

Vidnet: „Ti Minutter i elleve."

Den offentlige Anklager: „Og hvor længe maatte De vente?"

Vidnet: „Nøjagtig en Time og fem Minutter."

Den offentlige Anklager: „Altsaa til fem Minutter i tolv."

Vidnet: „Ja, Sir."

Den offentlige Anklager: „Saa kom den anklagede igen ud fra Restaurationen?"

Vidnet: „Ja, Sir, og Damen var med ham."

Den offentlige Anklager: „Og det regnede endnu?"

Vidnet: „Det regnede temmelig stærkt nu."

Den offentlige Anklager: „Syntes han at have travlt? Var han i ophidset Stemning?"

Vidnet: „Hans Bevægelser vare meget hurtige. Jeg tænkte, at det maaske var paa Grund af Regnen eller muligvis ogsaa, fordi han havde drukket for megen Vin. Han rev Vogndøren op, og Damen sprang ind med et Sæt — for ikke at blive vaad, tænkte jeg. Min Herre steg saa hurtig ind efter hende."

Den offentlige Anklager: „Men han sagde vel først til Dem, hvor De skulde køre hen?"

Vidnet: „Han sagde ikke andet end: 'Hjem'."

Den offentlige Anklager: „Sagde han det i en rolig Tone?"

Vidnet: „Nej, Sir. Omendskont han kun sagde det ene Ord, var det mig paafaldende, hvor hæs hans Stemme lod. Det var deraf, jeg sluttede, at han muligvis havde drukket for meget."

Den offentlige Anklager: „Lagde De Mærke til, om han havde sin Overfrakke paa?"

Vidnet: „Ja, han havde den paa."

Den offentlige Anklager: „De kørte altsaa hjem — og saa?"

Vidnet: „Min Herre steg ud og hjalp ud — nej, det er sandt, det var ikke saaledes."

Den offentlige Anklager: „Hvorledes da?"

Vidnet: „Min Herre steg først ud, aabnede Gadedøren med sin Gadedørsnøgle, kom saa tilbage til Vognen og hjalp Damen ud, hvorefter de begge gik ind i Huset."

Den offentlige Anklager: „Og alt dette gik for sig i fuldkommen Ro?"

Vidnet: „Nej, hans Bevægelser vare ustadige, og han syntes at have forunderligt travlt."

Den offentlige Anklager: „Sagde han noget til Dem?"

Vidnet: „Nej, slet intet. Jeg antog, at mit Dagværk var til Ende og trak Hestene ind i Stalden. Jeg var glad ved, at vi kunde komme til Ro."

Den offentlige Anklager: „Plejede den anklagede altid at have en Gadedørsnøgle hos sig?"

Vidnet: „Ja, han lukkede sig altid selv ind."

Den offentlige Anklager: „Lagde De Mærke til om Gassen brændte i Entréen?"

Vidnet: „Vist brændte den, Sir. Man lod den altid brænde, naar min Herre var ude. Han drejede i Regelen selv af for Gassen, fordi Tjenestefolkene da for det meste allerede vare gaaede til Ro."

Den offentlige Anklager: „Har De i den Tid, De har staaet i den anklagedes Tjeneste, nogen Sinde oplevet en Dag som den her skildrede?"

Vidnet: „Aldrig."

Den offentlige Anklager: „Er det for hændet Dem, at han saa sent paa Aftenen er kommet alene hjem med en Dame?"

Vidnet: „Nej aldrig."

Den offentlige Anklager: „Denne Dags Hændelser og Begivenheder vare Dem altsaa noget fuldstændig uvant?"

Vidnet: „Ja, aldeles uvant. Jeg fandt det altsammen højst forunderligt."

Den offentlige Anklager: „De Spørgsmaal, som jeg nu vil rette til Dem, er tildels kun i en anden Form en Gentagelse af dem, De allerede har besvaret. Er det Dem bekendt, at den anklagede nogen Sinde sent om Aftenen er kommen kørende hjem med en fremmed Dame, det vil sige med en Dame, der ikke var hans Hustru?"

Vidnet: „Nej, det er aldrig forekommet. Med een eller med flere Herrer er han vel nu og da kommet hjem, men aldrig med en fremmed Dame."

Den offentlige Anklager: „Han har altsaa undertiden sent paa Aftenen bragt Venner med sig hjem?"

Vidnet: Vist saa, Sir, men da var Fruen altid med."

Den offentlige Anklager: „Hændte dette ogsaa i de sidste Maaneder?"

Vidnet: „Nej. Mrs. Layton var syg og kørte kun sjælden ud — i de sidste tre-fire Maaneder ikke en eneste Gang om Aftenen."

Den offentlige Anklager: „Saa De Mrs. Layton hin 25. Marts, som her er Tale om?"

Vidnet: „Nej, Sir, hun var meget syg."

Den offentlige Anklager: „Selv har De dog vel ikke overbevist Dem herom?"

Vidnet: „Nej, Sir. I Huset havde jeg jo ikke noget at gjøre."

Den offentlige Anklager: „Den Dame, som Deres Herre hin Nat bragte med sig hjem, var altsaa ikke hans Hustru?"

Vidnet: „Nej, det kan der ikke være Tale om. Mrs. Layton havde allerede i flere Uger ikke kunnet forlade sit Værelse."

Den offentlige Anklager: „Og det ved De aldeles bestemt?"

Vidnet: „Aldeles bestemt, Sir."

Den offentlige Anklager: „Det er tilstrækkeligt."

Enhver af de tilstedeværende ventede, at Vidnet nu vilde blive underkastet et langt Krydsforhør, men til almindelig Overraskelse rettede den anklagede kun nogle faa Spørgsmaal til ham.

Den anklagede: „Du siger, at jeg er kommet ud fra Prévost's Restauration fem Minutter i tolv?"

Vidnet: „De og Damen, Sir."

Den anklagede: „Det var mørkt i Vejret?"

Vidnet: „Ganske vist, Sir."

Den anklagede: „Kaldte jeg paa dig?"

Vidnet: „Nej, Sir. Da jeg saa Dem og Damen komme ud fra Restaurationen, kørte jeg straks frem, jeg holdt kun nogle faa Skridt fra Døren."

Den anklagede: „Da Damen og jeg stege ind i Vognen, som du siger, og jeg raabte til dig: 'Hjem', var det dig paafaldende, at min Stemme lød hæs, og at mine Bevægelser vare ustadige?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den anklagede: „Men faldt det dig da ikke den Gang ind, eller mener du maaske ikke nu, at den Stemme, der udtalte Ordene, overhovedet ikke var min?"

Vidnet: „Nej, Sir."

Den anklagede: „Jeg var iført min Overfrakke?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den anklagede: „Du kørte hjem, saa mig lukke op med Gadedørsnoglen og gaa ind sammen med Damen?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den anklagede: „Og jeg var da endnu stadig iført min Overfrakke?"

Vidnet: „Ja vel, Sir."

Den anklagede: „Jeg vendte ikke Ansigtet imod dig?"

Vidnet: „Nej, Sir."

Den anklagede: „Hvis jeg havde gjort dette, vilde du da i Mørket have kunnet skelne mine Træk?"

Vidnet: „Vanskeligt, Sir."

Den anklagede: „Og ellers ved du ikke noget?"

Vidnet: „Intet ud over dette."

Den anklagede: „Mine Spørgsmaal skulle ikke fornærme dig, du har været mig en tro Tjener, paa hvem jeg ikke har haft noget at klage, men er du ogsaa ganske sikker paa, at din Forklaring angaaende Aftenens senere Begivenheder er overensstemmende med Sandheden?"

Vidnet (der synes at være meget bevæget): „Jeg føler mig fuldt forvisset derom, Sir."

Den anklagede: „Saa har jeg ikke mere at spørge dig om."

Vidnet: „Jeg takker Dem, Sir."

Den offentlige Anklager: „De holder Dem strengt Reglerne for Afholdsforeningen efterretteligt?"

Vidnet: „Ja, Sir."

Den offentlige Anklager: „De har ikke hin Dag nydt Øl eller Spirituosa?"

Vidnet: „Nej, Sir, jeg har ikke i Aar og Dag nydt mindste Spirituosa."

Den offentlige Anklager: „Da den anklagedes Figur er Dem saa nøje bekendt, og Deres Blik er saa skarpt, at De selv i Mørke vilde kunne kende ham, er det altsaa meget usandsynligt, at De hin Aften skulde have forvekslet ham med en anden?"

Vidnet (tøvende og modstræbende): „Højst usandsynligt, Sir."

Den offentlige Anklager: „Næppe muligt."

Vidnet: „Ja — næppe muligt, Sir."

III. Adolf Wolfsteins Vidneforklaring.

Det derefter opraabte Vidne var Adolf Wolfstein, Opvarter i Prévost's Restauration.

Den offentlige Anklager: „Deres Navn er Adolf Wolfstein?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Deres Beskæftigelse?"

Vidnet: „Jeg er Opvarter."

Den offentlige Anklager: „Hvor konditionerer De?"

Vidnet: „I Prévost's Restauration, Church Street 6."

Den offentlige Anklager: „Hvor længe har De været der?"

Vidnet: „Noget over syv Uger."

Den offentlige Anklager: „Mindes De, hvilken Dag De tiltraadte Deres nuværende Plads?"

Vidnet: „Den 25. Marts."

Den offentlige Anklager: „Saa maa den Dag vel staa temmelig tydelig for Dem?"

Vidnet: „Ja, og der er endnu en anden Grund, hvorfor jeg mindes den Dag særlig tydeligt."

Den offentlige Anklager: „Jeg maa bede Dem kun besvare de Spørgsmaal, jeg retter til Dem. De er Tysker af Fødsel?"

Vidnet: „Nej, jeg er Franskmand."

Den offentlige Anklager: „Men De bærer dog et tysk Navn, synes jeg?"

Vidnet: „Ganske vist. Min Fader hed Wolfstein, men han rejste som ungt Menneske til Frankrig og bosatte sig der."

Den offentlige Anklager: „De er det engelske Sprog fuldstændig mægtig?"

Vidnet: „Vist saa. Jeg talte allerede Engelsk som Barn."

Den offentlige Anklager: „Se paa den anklagede. Kender De ham?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Har De set ham den 25. Marts?"

Vidnet: „Ja, Monsieur var hin Dag i vor Restauration."

Den offentlige Anklager: „Hvilken Tid paa Dagen?"

Vidnet: „Klokken elleve om Aftenen."

Den offentlige Anklager: „Var han alene?"

Vidnet: „Nej, Monsieur havde en Dame med sig."

Den offentlige Anklager: „Tog han et Privatværelse? Hvis De ved noget herom, saa sig det."

Vidnet: „Jeg gik just ned ad Trappen, da jeg saa Monsieur med en Dame træde ind fra Gaden; han saa sig om, og da han fik Øje paa mig, spurgte han, om han kunde faa en Souper i et reserveret Værelse. — Jeg førte Monsieur og Madame op ad Trappen til det Værelse, i hvilket jeg havde Betjeningen."

Den offentlige Anklager: „Hvad skete saa?"

Vidnet: „Jeg rakte Monsieur Menuen."

Den offentlige Anklager: „Det vil altsaa sige Spisekortet?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager. „Hvad bestilte han?"

Vidnet: »Tortue claire.«

Den offentlige Anklager: „Skildpaddesuppe kunne vi vel sige?"

Vidnet: „Som De ønsker."

Den offentlige Anklager: „Spurgte han ikke Damen om, hvad hun ønskede?"

Vidnet: „Nej."

Den offentlige Anklager: „Betænkte han sig længe, før han valgte denne Suppe?"

Vidnet: „Nej, han havde straks bestemt sig."

Den offentlige Anklager: „Han kastede vel kun et Blik paa Spisekortet?"

Vidnet: „Ja netop."

Den offentlige Anklager: „De kom saa med Suppen og stillede den hen foran ham?"

„Vidnet: „Jeg spurgte først Monsieur: 'To Portioner'? Han svarede hurtigt: 'Ja vel, to Portioner.' Saa serverede jeg Suppen."

Den offentlige Anklager: „I en Terrin?"

Vidnet: „Ja, i en Terrin."

Den offentlige Anklager: „Bestilte han Vin, da De havde bragt Suppen?"

Vidnet: „Jeg rakte Monsieur Vinkortet, og han sagde: 'Champagne'. Jeg spurgte hvilket Mærke, og han svarede: 'Den bedste'."

Den offentlige Anklager: „Det vil altsaa sige den dyreste?"

Vidnet: „Naturligvis."

Den offentlige Anklager: „Bemærkede De noget som helst usædvanligt, da De bragte Vinen?"

Vidnet: „Ja, jeg saa til min Forundring, at Herskaberne hverken spiste eller havde spist deres Suppe — de havde slet ikke rørt ved den."

Den offentlige Anklager: „Var Suppen øst op i Tallerkenerne?"

Vidnet: „Nej, ikke en Draabe. Suppen stod ganske, som jeg havde bragt den, fuldstændig urørt."

Den offentlige Anklager: „Men da de ikke spiste, hvormed beskæftigede de sig da?"

Vidnet: „De vare i ivrig Samtale."

Den offentlige Anklager: „Meget ivrig?"

Vidnet: „Ja, usædvanlig ivrig."

Den offentlige Anklager: „Og de talte sagte?"

Vidnet: „Ganske sagte."

Den offentlige Anklager: „Kunde De forstaa noget af deres Samtale?"

Vidnet: „Nej, ikke en Stavelse."

Den offentlige Anklager: „Gjorde De nogen Bemærkning om, at Suppen ikke var rørt?"

Vidnet: „Ja, jeg sagde: 'Finder Monsieur ikke Suppen god'?"

Den offentlige Anklager: „Og hvad svarede han Dem?"

Vidnet: „Han svarede: 'Jo, den er meget god', og samtidig skød han Tallerkenen ligegyldig til Side."

Den offentlige Anklager: „Og dermed betydede han, at han var færdig?"

Vidnet: „Jeg forstod ham i alle Tilfælde saaledes og tog Suppen bort."

Den offentlige Anklager: „Gjorde han Indvending?"

Vidnet: „Nej, ikke i mindste Maade."

Den offentlige Anklager: „Kom Damen heller ikke med nogen Indvending — syntes hun ikke at finde det besynderligt?"

Vidnet: „Nej, hun sagde ikke noget og saa heller ikke overrasket ud."

Den offentlige Anklager: „Deres Svar paa det sidste Spørgsmaal foranlediger mig til at spørge Dem, om Damen var gammel eller ung?"

Vidnet: „Det kan jeg ikke sige noget om."

Den offentlige Anklager: „Men De sagde jo dog, at hun ikke saa overrasket ud?"

Vidnet: „Dermed mente jeg, at jeg ikke bemærkede noget Tegn paa Overraskelse hos hende. Saa op gjorde hun ikke, og hun havde tilmed Slør for Ansigtet."

Den offentlige Anklager: „Havde hun lagt sin Kaabe?"

Vidnet: „Nej."

Den offentlige Anklager: „Hun beholdt den paa, saa længe hun var i Stuen?"

Vidnet: „Ja, hele Tiden."

Den offentlige Anklager: „Det forbavsede Dem altsaa, at ingen af dem havde spist af Suppen, og at den anklagede paa Deres Spørgsmaal, om han ikke fandt Suppen god, gav Dem til Svar: 'Jo vist saa, den er meget god'?"

Vidnet: „Jo naturligvis, det var jo ogsaa meget besynderligt."

Den offentlige Anklager: „Skænkede den anklagede Champagnen op?"

Vidnet: „Jeg skænkede et Glas til Monsieur og et Glas til Madame."

Den offentlige Anklager: „Bestilte den anklagede endnu en Ret?"

Vidnet: „Jeg spurgte: 'Monsieur! Hvad ønsker De som anden Ret?' og rakte ham Mennen — Spisekortet. Han sagde: 'Salm.' 'To Portioner, Monsieur?' spurgte jeg. 'To Portioner,' svarede han. Jeg serverede Fisken."

Den offentlige Anklager: „Ringede han paa Dem?"

Vidnet: „Nej. Jeg fik det Indtryk, at Monsieur ønskede at være uforstyrret, og jeg forstyrrede ham derfor ikke, men jeg iagttog."

Den offentlige Anklager: „Hvad iagttog De?"

Vidnet: „At det gik ganske som med Suppen. Monsieur spiste ikke noget, og han serverede heller ikke for Madame. Jeg

ventede, til jeg syntes, det kunde være paa Tiden, saa traadte jeg hen til Bordet og spurgte, om Fisken ikke var efter Monsieurs Smag. Monsieur svarede: 'Jo, den er fortræffelig' og skød Fadet til Side ligesom før. Jeg bar den ud, som jeg havde gjort ved Suppen. 'Hvad ønsker Monsieur nu?' spurgte jeg. 'Is,' sagde han. 'Vanille?' spurgte jeg. 'Ja,' sagde han, 'Vanille'. Jeg bragte to Portioner — de bleve ikke spiste."

Den offentlige Anklager: „Drak de Vinen?"

Vidnet: „Monsieur førte en Gang Glasset til sine Læber, men han smagte kun paa Vinen, som om han ikke havde Lyst til at drikke."

Den offentlige Anklager: „Bestilte han endnu noget?"

Vidnet: „Nej. Da jeg spurgte om hans videre Ordre, sagde han: 'Regningen', og jeg bragte den."

Den offentlige Anklager: „Hvor meget beløb den sig til?"

Vidnet: „Et Pund, fire Shilling."

Den offentlige Anklager: „Hvor meget var der drukket af Vinen?"

Vidnet: „Et halvt Glas — ikke mere."

Den offentlige Anklager: „Drak Damen ikke noget?"

Vidnet: „Ikke en Draabe."

Den offentlige Anklager: „Gjorde den anklagede nogen Bemærkning om Regningens Beløb?"

Vidnet: „Nej. Han gav mig halvanden Sovereign og sagde: 'Det er godt'."

Den offentlige Anklager: „Det skulde altsaa sige, at det overskydende var til Dem?"

Vidnet: „Jeg forstod det i det mindste saaledes, og han havde ikke noget imod det."

Den offentlige Anklager: „Det var en god Kunde!"

Vidnet: „En brillant Kunde. Den Slags Folk ere sjældne."

Den offentlige Anklager: „Den anklagede betalte Dem altsaa uden mindste Indvending 30 Shilling for et halvt Glas Champagne?"

Vidnet: „Ja, det gjorde han. Det var mig ogsaa, som jeg har sagt, noget besynderligt, og jeg har derfor ikke glemt det."

Den offentlige Anklager: „Nej, det hører vel ogsaa til Sjældenhederne. De siger, at den Dame, der var i Selskab med den anklagede, beholdt Kaabe og Slør paa. Det var Tilfælde hele den Tid, De opholdt Dem i Værelset?"

Vidnet: „Ja, saa længe de vare der."

Den offentlige Anklagede: „Men sig mig — Handskerne — tog hun ikke Handskerne af?"

Vidnet: „Nej — jo, jeg husker, jeg een Gang saa hendes Haand uden Handske."

Den offentlige Anklager: „Var det den højre eller venstre Haand? Vær saa nøjagtig som mulig i Deres Opgivelser og tænk Dem om, før De svarer. Det er mig meget magtpaaliggende at fastslaa, om Damen var gift eller ej, og om hun altsaa bar en Vielsesring eller ikke."

Vidnet (smilende): „En Vielsesring har ikke meget at sige. Der er saa mange Damer, der ikke ere gifte, som dog gaa med Vielsesring."

Den offentlige Anklager: „De skal kun svare paa mine Spørgsmaal. Var det den højre eller venstre Haand, De saa?"

Vidnet: „Det mindes jeg ikke."

Den offentlige Anklager: „Tænk Dem om."

Vidnet: „Det kan ikke hjælpe noget, jeg ved det ikke."

Den offentlige Anklager: „Husker De, om Haanden var stor eller lille?"

Vidnet: „Det var en lille, hvid Haand."

Den offentlige Anklager: „Formodentlig en Haand af en Dame af det bedre Selskab?"

Vidnet: „Ja, eller af en Teaterdame. Hvem ved det. Det kende vi nok."

Den offentlige Anklager: „Bar Damen Ringe?"

Vidnet: „Jeg saa en Ring med Turkiser og Diamanter."

Den offentlige Anklager: „Var det en Ring med en eller anden ejendommelig Indfatning, paa hvilken man kunde kende den igen?"

Vidnet: „Diamanter og Turkiser var der i Ringen, mere ved jeg ikke."

Den offentlige Anklager: „Vilde De kunne kende dem igen?"

Vidnet: „Det kan jeg ikke sige. Jeg tror det ikke, jeg har ikke skænket den Sag særlig Opmærksomhed."

Den offentlige Anklager: „Husker De, af hvilken Farve Handskerne vare?"

Vidnet: „De vare sorte."

Den offentlige Anklager: „Glacéhandsker?"

Vidnet: „Ja, Glacé."

Den offentlige Anklager: „Hvor mange var Klokken, da den anklagede og hans Ledsagerske forlod Restaurationen?"

Vidnet: „Den maa have været hen ad tolv."

Den offentlige Anklager: „Hvorfor siger De hen ad tolv?"

Vidnet: „Fordi jeg ikke saa dem forlade Kabinettet."

Den offentlige Anklager: „Og det til Trods kan De dog angive Tiden, om end ikke paa Minuttet?"

Vidnet: „Aa jo. Saa vidt jeg mindes, var Klokken tre Kvarter til tolv, da jeg gik ned i Stuetagen, hvor jeg skulde hente noget. Da jeg et Par Minutter efter kom op igen, vare Monsieur og Madame borte."

Den offentlige Anklager: „Var det Dem bekendt, at Herren og Damen havde Vogn holdende udenfor?"

Vidnet: „Jeg hørte, det blev sagt, men selv har jeg ikke set Vognen."

Den offentlige Anklager: „Det er godt."

Den anklagede underkaster nu Vidnet et kort Forhør.

Anklagede: „De siger, at De saa mig træde ind i Restaurationen, og at jeg har spurgt Dem, om jeg kunde komme til at spise til Aften i reserveret Værelse?"

Vidnet: „Ja."

Anklagede: „Førte De mig op til et Privatkabinet?"

Vidnet: „Ja."

Anklagede: „I et Værelse, hvor der ikke kunde komme andre end jeg?"

Vidnet: „Nej, det har jeg ikke sagt. Det var et Værelse til en seks—otte Personer."

Anklagede: „Har De i den Tid, jeg opholdt mig i det Værelse, betjent andre Gæster samme Sted?"

Vidnet: „Ja."

Anklagede: „Det var altsaa ikke noget egentlig reserveret Værelse?"

Vidnet: „Nej, som jeg allerede har sagt, det var et Værelse til en seks—otte Gæster."

Anklagede: „Hvad var det første, jeg foretog mig, da jeg gik hen til det Bord, De anviste mig?"

Vidnet: „De tog Deres Overfrakke af. Frakken var vaad af Regn, og det syntes mig noget underligt, at Madame ikke ogsaa tog sin Kaabe af, da denne ligeledes var gennemblødt."

Præsidenten: „Ingen Afvigelser fra Sagen. De har kun at svare paa de Spørgsmaal, der bliver gjort Dem."

Vidnet: „Meget vel, Mylord."

Anklagede: „Hvad gjorde jeg med min Overfrakke, da jeg havde taget den af?"

Vidnet. „De hængte den op bag Deres Stol."

Anklagede: „Paa en Knage paa Væggen?"

Vidnet: „Ja."

Anklagede: „Befandt Knagen sig umiddelbart bag ved det Bord, ved hvilket jeg sad?"

Vidnet: „Den var lidt fjernet derfra."

Anklagede: „Jeg vendte Ryggen til Knagen?"

Vidnet: „Ja."

Anklagede: „Og jeg iførte mig atter min Overfrakke, før jeg forlod Værelset?"

Vidnet: „Ja."

Præsidenten: „De har før sagt, at De ikke var til Stede, da anklagede og hans Ledsagerske forlod Værelset!"

Anklagede: „De har altsaa ikke set, at jeg tog Overfrakken paa?"

Vidnet: „Nej, det har jeg ganske vist ikke, jeg var borte tre til fire Minutter, men da jeg kom tilbage, var Monsieur borte og Frakken ligeledes."

Anklagede: „Men De har altsaa ikke set, at jeg tog Frakken paa?"

Vidnet: „Nej."

Anklagede: „Saa har jeg ikke flere Spørgsmaal at rette til Dem."

Den offentlige Anklager: „Vil De være i Stand til at kende paagældende Overfrakke igen?"

Vidnet: „Det tror jeg nok. Den var af temmeligt iøjnefaldende Stof."

Den offentlige Anklager: „Er det denne?" (Han viser ham Overfrakken).

Vidnet: „Ja, det er den."

Saa blev der gjort en lille Pavse.

IV. Politibetjent Lumley Richs Vidneforklaring. — Hjerter Ni.

Da Retten igen var sat, blev som første Vidne Lumley Rich raabt op.

Den offentlige Anklager: „De er Politibetjent?"

Vidnet: „Ja vel."

Den offentlige Anklager: „De blev om Morgenen den 26. Marts kaldt ind i anklagedes Hus?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Hvad var Klokken den Gang?"

Vidnet: „Syv om Morgenen."

Den offentlige Anklager: „Var den anklagede hjemme?"

Vidnet: „Nej, han var ikke."

Den offentlige Anklager: „Hos hvem indhentede De da de nødvendige Oplysninger?"

Vidnet: „Hos Jacob Moorhaus, den anklagedes Kusk, hos Kammerjomfruen Ida White samt hos det øvrige Tyende."

Den offentlige Anklager: „Vil De meddele os, hvad der foregik mellem Dem og Kusken."

Vidnet: „Jeg spurgte ham, paa hvilket Klokkeslet den anklagede var kommet hjem den foregaaende Aften. Han svarede mig, at Klokken da vel kunde være tyve Minutter over tolv, og at anklagede, der var kommet hjem i Selskab med en fremmed Dame, selv havde lukket sig ind. Jeg spurgte ham, om han siden da havde set noget til anklagede, hvilket han benægtede. Jeg spurgte ham fremdeles, af hvilket Klædningsstykke den anklagede havde taget Gadedørsnøglen op, og han svarede, at hans Herre havde haft Nøglen i sin Overfrakkelomme."

Den offentlige Anklager: „Og Overfrakken befandt sig i Huset, skønt den anklagede ikke var til Stede der?"

Vidnet: „Ja, Frakken hang paa en Knagerække i Entréen."

Den offentlige Anklager: „De tog Frakken med Dem?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Ransagede De Lommerne?"

Vidnet: „Ja vel."

Den offentlige Anklager: „Hvad fandt De i Lommerne?"

Vidnet: „Gadedørsnøglen og et Spillekort."

Den offentlige Anklager: „Og ellers intet?"

Vidnet: „Ellers Intet."

Den offentlige Anklager: „Er dette Nøglen?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Og er dette Spillekortet?" (Der fremlagdes et Spillekort, en Hjerter Ni).

Vidnet: „Ja, det er det."

Den offentlige Anklager: „Hvad kender De Kortet paa?"

Vidnet: „Paa et Mærke, jeg har sat i det ene Hjørne."

Den offentlige Anklager: „Og der var ellers ikke noget i Lommerne paa Overfrakken?"

Vidnet: „Absolut intet."

Den offentlige Anklager: „Saa De den anklagede, førend De forlod Huset?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Giv en Skildring af, hvad der da gik for sig."

Vidnet: „Den anklagede kom pludselig, medens jeg forhørte Tjenestefolkene, og spurgte mig om, hvad jeg havde der at gøre. Jeg sagde ham, at jeg var Politimand, og at jeg var kommen herhen, fordi man havde fundet hans Hustru liggende død i Sengen. 'Død?' udbrød han, 'min Hustru!' og styrtede ind i hendes Værelse. Jeg fulgte efter ham. Han kastede et Blik paa Liget og sank om paa en Stol. Han syntes meget bestyrtet. Jeg havde hans Overfrakke over Armen og sagde til ham, at jeg tog den med mig. Han nikkede aandsfraværende til mig. Lidt efter kom han hen til mig, følte paa Frakken og vilde vide, hvor jeg havde faaet den fra. Jeg svarede ham, at jeg havde taget den fra Knagen nede i Entréen. Han udbrød: 'Umuligt!' og da det forekom mig, at han endnu vilde tilføje noget, gjorde jeg ham opmærksom paa, at alle hans Udsagn kunde tjene til Beviser mod ham. 'Til Beviser!' udbrød han, 'mod mig!' 'Ja!' svarede jeg, 'thi der foreligger et Mord her.' 'Et Mord! og det er jeg mistænkt for at være Gerningsmanden til?' Paa denne Bemærkning gav jeg intet Svar, men gentog min Paamindelse. Han mumlede Tak og sagde intet mere."

Den anklagede gav Afkald paa at rette noget Spørgsmaal til det sidste Vidne, og dette var saa meget mere overraskende, som samtlige i Retssalen tilstedeværende havde lagt Mærke til, at Mr. Layton var bleven i højeste Grad overrasket, da Spillekortet „Hjerter Ni" blev lagt frem paa Retsbordet.

V. Kammerjomfru Ida Whites Forklaring.

Det næste Vidne var Ida White, en smuk Kvinde paa henved de tredive Aar.

Den offentlige Anklager: „Hvad er Deres Navn?"

Vidnet: „Ida White."

Den offentlige Anklager: „Kender De den anklagede?"

Vidnet: „Ja vist saa! Det var jo min Herre."

Den offentlige Anklager: „Hvilken Stilling beklædte De i hans Hus?"

Vidnet: „Jeg var Kammerjomfru hos hans Hustru, min stakkels, afdøde Frue."

Den offentlige Anklager: „De stod i den afdødes Tjeneste allerede for hendes Giftermaal?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Hvad var Mrs. Laytons Pigenavn?"

Vidnet: „Agnes Beach."

Den offentlige Anklager: „Var hendes Forældre i Live, da De tiltraadte Deres Tjeneste hos hende?"

Vidnet: „Ja, de levede begge to."

Den offentlige Anklager: „Ere de endnu i Live?"

Vidnet: „Nej. Mrs. Beach døde den Dag min Frøken holdt Bryllup, og Mr. Beach i Aar i Februar Maaned."

Den offentlige Anklager: „Tog Deres afdøde Frue sig sin Moders Død meget nær?"

Vidnet: „Ja, hun var lige ved at miste Forstanden af Sorg. Hun faldt i en heftig Feber, og man troede næppe, at hun vilde overstaa det — først mange Uger efter indtraadte der Bedring."

Den offentlige Anklager: „Er det Dem bekendt, under hvilke Forhold og af hvilke Grunde den afdøde forlovede sig med den anklagede?"

Vidnet: „Hun var meget forelsket i ham."

Den offentlige Anklager: „Og han i hende?"

Vidnet: „Det tror jeg ikke."

Den offentlige Anklager: „Efter Deres Mening var det ikke Kærlighed, der laa til Grund for hans Bejlen?"

Vidnet: „Nej."

Den offentlige Anklager: „Var Miss Beach smuk?"

Vidnet: „Jeg tror næppe, man kunde bruge denne Betegnelse om hende."

Den offentlige Anklager: „Er dette et godt Billede af den afdøde?"

(Der blev fremlagt et Fotografi af Mrs. Layton, og efter at Vidnet havde set det, blev det rakt over til de edsvorne. Fotografiet viste Portrættet af en meget grim Kvinde, hvis Ansigt var blottet for ethvert Udtryk af Intelligens).

Vidnet: „Portrættet her ligner fortrinligt."

Den offentlige Anklager: „Sad Deres Frue inde med betydelige Aandsgaver?"

Vidnet: „Nej, det tror jeg ikke, men hun var meget paastaaelig, naar hun havde sat sig noget i Hovedet."

Den offentlige Anklager: „Hvor gammel var hun, da hun forlovede sig med den anklagede?"

Vidnet: „Otte og tyve Aar."

Den offentlige Anklager: „Ved De noget om, hvor gammel hendes Forlovede den Gang var?"

Vidnet: „Min Frøken fortalte mig, at han var fire og tyve."

Den offentlige Anklager: „Havde Deres Frøken maaske en god Figur?"

Vidnet: „Nej."

Den offentlige Anklager: „Grimme Kvinder har som oftest i deres Væsen eller Opførsel noget særligt tiltrækkende ved sig. Var dette ogsaa Tilfældet med Deres Frøken?"

Vidnet: „Det tør jeg absolut ikke paastaa."

Den offentlige Anklager: „Men hun kan muligt have haft andre gode Egenskaber. Var hun maaske livlig og fængslende i sin Underholdning?"

Vidnet: „Tværtimod. Hun kunde næppe tale om de mest almindelige Ting."

Den offentlige Anklager: „Men hun var lidenskabeligt forelsket i den anklagede?"

Vidnet: „Ja, absolut."

Den offentlige Anklager: „Hun haltede?"

Vidnet: „Ja, det ene Ben var kortere end det andet."

Den offentlige Anklager: „Havde hun kendt den anklagede i længere Tid, forend hun forlovede sig med ham?"

Vidnet: „Kun et Par Uger, tror jeg."

Den offentlige Anklager: „Paa hvilken Maade gjorde hun hans Bekendtskab?"

Vidnet: „Han kom i Huset."

Den offentlige Anklager: „Som Ven?"

Vidnet: „I Begyndelsen i Forretningsanliggender."

Den offentlige Anklager: „Hvem havde han Forretninger med?"

Vidnet: „Med Mr. Beach, min Frøkens Fader."

Den offentlige Anklager: „Hvad var det for Forretninger?"

Vidnet: „Min Frøken sagde, at det drejede sig om Vædemaal."

Den offentlige Anklager: „Hvad var Mr. Beachs Erhverv?"
Vidnet: „Han var Bookmaker."
Den offentlige Anklager: „Han ordnede altsaa Væddemaal?"
Vidnet: „Ja, det drejede sig ofte om meget betydelige Summer."
Den offentlige Anklager: „Var det i Væddelob, han drev sin Virksomhed?"
Vidnet: „Ja."
Den offentlige Anklager: „Var han en dannet Mand?"
Vidnet: „Nej."
Den offentlige Anklager: „Vilde De maaske betegne ham som en absolut udannet, usin Mand?"
Vidnet: „Ja."
Den offentlige Anklager: „Førte han Omgang med det gode Selskab?"
Vidnet: „Nej, det gjorde han visselig ikke."
Den offentlige Anklager: „Men han var rig?"
Vidnet: „Ja, meget. Han drak en Mængde Champagne."
Den offentlige Anklager: „De sagde, at den anklagede først kom i Huset i Forretningsanliggender. Er det Dem bekendt, hvilken Slags Forretninger, det herved drejede sig om?"
Vidnet: „Ja, det var om Heste og Væddemaal."
Den offentlige Anklager: „Væddemaal, som han havde tabt?"
Vidnet: „Ja."
Den offentlige Anklager: „Men hvorledes kunde det da være, at Deres Froken fik Lejlighed til at gøre hans Bekendtskab, naar han, som De siger, virkelig kun kom i Forretningsanliggender?"
Vidnet: „Mr. Beach bad ham en Dag blive til Middag, og han tog imod Indbydelsen."
Den offentlige Anklager: „De sagde, at Mr. Beach ikke havde Adgang til det gode Selskab. Var det ham maaske om at gøre at opnaa en saadan?"
Vidnet: „Ja, han nærede ikke noget større Ønske."
Den offentlige Anklager: „Gjorde Deres Froken nogle Bemærkninger om den anklagede, da denne første Gang havde spist til Middag hos Mr. Beach?"
Vidnet: „Ja, hun vidste ikke at tale om andet end ham. Hun paastod, at han var den smukkeste Mand i hele Verdenen."
Den offentlige Anklager: „Vil De i saa korte Træk som muligt fortælle os, hvad der har tildraget sig mellem Miss Beach og den anklagede, førend de bleve forlovede med hinanden."

Vidnet: „Han kom en fem-seks Gange i Huset, og for hver Gang, han kom, blev min Frøken mere forelsket i ham. Efter hvad hun fortalte mig, skulde han være i Pengeforlegenhed og have tabt en stor Sum Penge paa Væddeløbsbanen."

Den offentlige Anklager: „Holdt han Væddeløbsheste?"

Vidnet: „Nej, det tror jeg ikke, men han havde sat Penge til paa Væddeløbsheste. Han skyldte ikke blot Mr. Beach Penge, men ogsaa flere andre Bookmakere, og den anklagede ønskede nu, at Mr. Beach skulde ordne Sagen for ham. 'Det kan jo let lade sig ordne,' sagde jeg til min Frøken, 'han kan jo blot betale, hvad han skylder.' 'Men naar han nu ingen Penge har?' spurgte hun. 'Jeg troede dog, at Mr. Layton var en fornem Herre', svarede jeg. 'Man kan meget godt være en fornem Herre, og dog være fattig, og min Fader tager Penge af Folk af enhver Art. Og det var ogsaa meget rigtigt, thi jeg har ofte nok hørt, hvorledes Mr. Beach og hans Venner lo og spottede over saadanne Herrer, som han plejede at kalde en Flok Narre eller noget i den Retning. Jeg har ofte og mangen Gang hørt ham tale om Lapse og Dognigte, der satte deres Penge til ved Væddemaal, og jeg vidste, at Mr. Beach var bleven en rig Mand ved sin Forretning. Han sagde mere end een Gang, at nu havde han en hel Skare opblæste Narre under sin Tommesfrue. 'Jeg skal nok ordne hans Sag hos Papa,' sagde min Frøken, og da jeg saa lidt efter fandt hende siddende ved Pianoet og indøve forskellige Sange, som hun sang grundfalsk og helt ude af Takt, da vidste jeg, at hun vilde gøre Forsøg paa at daare ham. Det gik alt, som hun ønskede, og om Aftenen sagde hun til mig, at hun var det lykkeligste Menneske paa hele Jorden, thi Mr. Layton havde anholdt om hendes Haand, og hun havde givet ham sit Ja."

Den offentlige Anklager: „Blev Forlovelsen fejret ved en eller anden Festlighed?"

Vidnet: „Der blev givet mange flotte Diners, men Gæsternes Antal var ikke videre stort. Min Frøken var i den Tid afvekslende meget lykkelig og grænseløs fortvivlet. Een Dag klagede hun over, at han var saa kold imod hende, og den næste Dag var hun hel vanvittig af Glæde, blot fordi han havde foræret hende en Blomst, der var hende mere værd end den kostbareste Diamant."

Den offentlige Anklager: „Lod han det under Forlovelsestiden skorte paa tilbørlig Opmærksomhed over for sin Forlovede?"

Vidnet: „Meget forelsket i hende syntes han vel ikke at være. Men min Frøken var til Gengæld saa forelsket i ham, at hun var tilfreds med lidt. Han behøvede blot at sige hende et venligt Ord eller smile til hende, saa var hun straks i den syvende Himmel."

Den offentlige Anklager: „Hvorledes var Forholdet mellem den anklagede og Mr. Beach?"

Vidnet: „Det var vist temmelig koligt, et Par Gange kom de endog i heftigt Skænderi."

Den offentlige Anklager: „Om hvad?"

Vidnet: „Om Ægteskabskontrakten. Min Frøken fortalte mig det og sagde, at hendes Fader var en gammel Gniepind."

Den offentlige Anklager: „En Gniepind — hvad mente hun med det?"

Vidnet: „At han var paaholdende, smaalig og gerrig."

Den offentlige Anklager: „Videre! Hun sagde altsaa, at hendes Fader var en Gnier?"

Vidnet: „Ja, og at han i for høj Grad vilde binde Hænderne paa Mr. Layton. Han havde herom lange Samtaler med hende."

Den offentlige Anklager: „Han! hvem?"

Vidnet: „Mr. Layton."

Den offentlige Anklager: „Var det ham, der hidførte disse Samtaler?"

Vidnet: „Nej, det var hende. Hun svævede i stadig Dødsangst for, at der kunde ske noget, der vilde bevirke, at Forlovelsen blev hævet. Mere end een Gang sagde hun til mig: 'Hvis han hæver Forlovelsen, bryder jeg mig ikke om at leve mere.' Jeg har aldrig i mit Liv set en saa taabelig forelsket Kvinde som hun."

Den offentlige Anklager: „Er det Dem bekendt, hvad Resultatet blev af disse Forhandlinger mellem den anklagede og Deres Frøken?"

Vidnet: „Mr. Beach og Mr. Layton stode hver paa sit, og jeg tror ikke, at nogen af dem var veget en Tomme, hvis min Frøken ikke havde taget Sagen i sin Haand. Hun og Faderen opførte et Par nette Scener."

Den offentlige Anklager: „Heftige Scener, mener De?"

Vidnet: „Ja, naturligvis."

Den offentlige Anklager: „Hvis Penge var det, man stredes om?"

Vidnet: „Om Mr. Beachs. Han var rig. Mr. Layton

havde ingen Penge, som han kunde træffe Bestemmelse om. Min Frøken sagde ofte: 'Jeg ved vel, at jeg ikke er smuk, men jeg er i Stand til at skaffe Mr. Layton en sikker og behagelig Eksistens, og jeg er vis paa, at vi ville leve ganske lykkeligt sammen. Fader skal kun lade mig faa min Vilje.'"

Den offentlige Anklager: „Og De fik det Indtryk, at det kun var for Pengenes Skyld, den anklagede havde forlovet sig med Deres Frøken?"

Vidnet: „Jeg tror, at hvis hun ingen Penge havde haft, havde han ikke skænket hende et Blik."

Den offentlige Anklager: „Og det var Deres Frøken klar over?"

Vidnet: „Ja, paa en Maade var hun det vel nok, men det er jo ikke behageligt at gøre den Slags Indrømmelser, og hun syntes derfor hellere at ville undgaa at tænke paa den Ting. Hun ansaa sig for Resten heller ikke for at være saa grim, som hun var; det gør ingen Kvinde."

Den offentlige Anklager: „Hvorledes blev Sagen saa endelig ordnet?"

Vidnet: „Pengene skulde være min Frøkens Ejendom og først efter hendes Død tilfalde Mr. Layton."

Den offentlige Anklager: „Ved De noget om, hvor meget den paagældende Sum beløb sig til?"

Vidnet: „Min Frøken sagde, at det var 20,000 Lst."

Den offentlige Anklager: „Og denne Sum skulde efter Konens Død blive Mandens uindskrænkede Eje?"

Vidnet: „Saa vidt jeg ved. Ja, min Frøken talte flere Gange om denne Ægteskabskontrakt. En Dag sagde hun: 'Der er en Betingelse, jeg gerne vilde have haft indføjet i den, nemlig, at han skulde betale Pengene tilbage, hvis han indgaar et nyt Ægteskab, men jeg havde ikke Mod til at foreslaa det.'"

Den offentlige Anklager: „Sagde hun Dem noget om Grunden til, at hun ikke havde haft dette Mod?"

Vidnet: „Ja, hun var bange for, at han i saa Fald skulde hæve Forlovelsen."

Den offentlige Anklager: „Nu kommer vi til Bryllupet. Var det en stille Familiefest, eller var der stort Selskab?"

Vidnet: „At det var nogen stille Familiefest, kan man ikke godt sige — tværtimod, der var mindst hundrede Personer indbudte til Dejeuneren, og Champagnen flød i Strømme."

Den offentlige Anklager: „Af hvilken Beskaffenhed var dette Selskab?"

Vidnet: „Det var blandet, meget blandet."

Den offentlige Anklager: „Hvis det er Dem muligt, maa De helst udtrykke Dem noget tydeligere. Var der mange af Mr. Beachs Venner og Bekendte til Stede?"

Vidnet: „Hele Selskabet stammede udelukkende fra Mr. Beachs Bekendtskabskreds."

Den offentlige Anklager: „Men der var da vel ogsaa nogle af den anklagedes Paarørende og Venner til Stede?"

Vidnet: „Ikke een eneste. Det kom til en lille Ordstrid i den Anledning."

Den offentlige Anklager: „Paa Bryllupsdagen?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „En Ordstrid mellem hvem?"

Vidnet: „Mellem Mr. Beach og Mr. Layton. Jeg hørte Mr. Beach sige: 'Jeg har givet Dem tredive Indbydelseskort, som De skulde udfylde,' og Mr. Layton svarede hertil: 'Og jeg har ikke udfyldt et eneste. Jeg ønskede ikke, at nogen af mine Venner skal være i Selskab med det Skrabsammen, som De kan tromme ind.' 'Er min Bekendtskabskreds Dem maaske ikke god nok?' spurgte Mr. Beach. 'Nej,' svarede Mr. Layton, 'den er langt fra god nok.' Med disse Ord vendte han sig om paa Hælen og gik ud af Stuen."

Den offentlige Anklager: „Gjorde Bruden ingen Bemærkning om sin Mands egenraadige Handlemaade?"

Vidnet: „Nej, hun var meget for lykkelig til at komme med nogen som helst Kritik, desuden var hun helt ellevild af Glæde over Bryllupsgaverne; der var næsten et helt Værelse fuldt."

Den offentlige Anklager: „Var der der imellem mange fra Brudgommens Venner?"

Vidnet: „Ikke een eneste."

Den offentlige Anklager: „De tør altsaa fastholde, at der hverken var en eneste af den anklagedes Venner og Bekendte med til Brylluppet, eller at nogle af hans paarørende havde sendt Gaver?"

Vidnet: „Ja, det tør jeg."

Den offentlige Anklager: „Godt. Vielsen fandt altsaa Sted, og det unge Par tog paa Bryllupsrejse, formoder jeg?"

Vidnet: „Ja, til Paris med Nattoget."

Den offentlige Anklager: „Var De med?"

Vidnet: „Nej."

Den offentlige Anklager: „Døde Mrs. Laytons Moder før det unge Pars Afrejse?"

Vidnet: „Nej, først et Par Timer efter. Man telegraferede det til Mrs. Laytons Adresse i Paris, 'Hotel Bristol'."

Den offentlige Anklager: „Hvad skete derefter?"

Vidnet: „Mr. Layton telegraferede tilbage, at jeg straks skulde komme til Paris. Vi modtog Telegrammet Dagen efter Brylluppet Kl. 2 om Eftermiddagen, og jeg tog saa af Sted med Nattoget."

Den offentlige Anklager: „Blev De afhentet paa Banegaarden i Paris?"

Vidnet: „Ja, Mr. Layton var ude at tage imod mig. Han sagde mig, at hans Kone var syg og førte mig hen til Hotellet. Mrs. Layton laa til Sengs og forlod ikke denne de første Uger. Jeg plejede hende under hele hendes Sygdom."

Den offentlige Anklager: „Havde hun dygtige Læger?"

Vidnet: „De bedste, der vare at faa."

Den offentlige Anklager: „Var den anklagede opmærksom mod hende?"

Vidnet: „Saa temmelig. Jeg vilde dog i min Frues Sted ikke have haft megen Glæde deraf."

Den offentlige Anklager: „Hvad mener De dermed?"

Vidnet: „Naa, jeg mener, at man saa ham aldrig sidde ved hendes Seng, aldrig holde hende i Haanden og aldrig kysse hende. Det er i det hele taget let at se, om en Mand holder af sin Kone."

Den offentlige Anklager: „Hvor længe varede det, inden hun igen var i Stand til at gaa ud?"

Vidnet: „Godt og vel tre Maaneder."

Den offentlige Anklager: „Og saa tog hun sammen med sin Mand tilbage til England?"

Vidnet: „Nej, først en Maaned senere. De rejste til Italien, og jeg var med dem."

Den offentlige Anklager: „Viste den anklagede under sin Hustrus Rekonvalescens nogen særlig bemærkelig Forandring i sin Opførsel? Behandlede han hende med mere Kærlighed, større Ømhed?"

Vidnet: „Nej, ikke det jeg ved af. Adspredelser og Fornøjelser syntes at være hele hans Tragten. Man var stadig paa

Farten, hver Aften i Teatret eller Selskab, og om Dagen Koreture og Diners paa de mest forskellige Steder."

Den offentlige Anklager: „Man kan altsaa ikke sige, at de førte noget egentligt Hjemmeliv?"

Vidnet: „Det tvivler jeg meget om."

Den offentlige Anklager: „Ved De, hvorvidt dette Liv stod i Samklang med Mrs. Laytons Ønske?"

Vidnet: „Det tvivler jeg meget om, at det gjorde. Nu og da foreslog hun ham, at de skulde tilbringe en Aften i Hjemmet, men han havde da altid købt Billetter til en eller anden Forestilling. Naar hun talte til mig om det Liv, de førte, saa var det kun lutter Lovtaler over Manden, hvor opmærksom han var mod hende, og hvor megen Ulejlighed han gjorde for at skaffe hende Fornøjelser. Jeg saa nu noget anderledes paa Sagen og troede, at det var mere for sin egen Skyld end for hendes, han kastede sig ind i al denne Tummel. Han vilde søge at glemme."

Den offentlige Anklager: „At glemme hvad?"

Vidnet: „At han var gift."

Den offentlige Anklager: „Fandt der paa hin Tid Skænderi og ægteskabelige Scener Sted mellem den anklagede og hans Hustru?"

Vidnet: „Skænderier kan man ikke kalde det for. Hun beklagede sig undertiden over et eller andet eller udtalte en Misbilligelse, men han svarede hende sjælden paa en saadan Maade, at det kunde give Anledning til Strid — det vil sige fra hans Side. Senere blev det anderledes. Det kunde nu og da i Hvedebrødsdagene, hvis man i det Hele taget kan bruge denne Benævnelse her, og i den første Tid, efter at de vare komne hjem, hænde, at netop hans Tavshed kunde bringe Mrs. Layton ud af sig selv og opvøre og irritere hende i langt højere Grad end den heftigste Tale vilde kunne have gjort, men jo mere hun rasede, jo roligere blev han, og alle disse Scener endte gerne med, at Mr. Layton forlod Huset og blev længe ude. Ved saadanne Lejligheder pinte min stakkels Frue sig med de heftigste Selvbebrejdelser, græd Øjnene ud af Hovedet og rasede omkring som en fortvivlet. 'Han vil aldrig mere komme tilbage,' jamrede hun. 'Jeg har stødt ham bort fra mig, han vil lægge Haand paa sig. Ak, jeg elendige, afskyelige Skabning.' Naar det saa ringede nede paa Gadedøren, eller der blev banket paa, fløj hun ned ad Trappen for at se, om det var hendes Mand. Undertiden var jeg bange for, at hun skulde miste Forstanden. Naar han saa kom hjem, løb

hun ham i Møde, slyngede sine Arme om hans Hals, hulkede og jamrede og bad ham paa Knæ om Forladelse. Det var en skrækkelig Tilværelse."

Den offentlige Anklager: „Hvorledes plejede den anklagede at stille sig over for saadanne Udbrud af Anger?"

Vidnet: „Ganske paa samme Maade, som han hørte paa hendes Anklager og Bebrejdelser. Paa saadanne Dage hørte jeg ham ofte, om end ikke altid med de samme Ord, sige til hende: 'Du skulde vise nogen mere Selvbeherskelse.' Dengang undrede jeg mig over, at en Mand kunde forblive saa rolig, naar man i den Grad søgte at opirre ham, men man kan jo ogsaa være kold i sit Ydre og dog samtidig dirre i indvendig Lidenskab."

Den offentlige Anklager: „Og De tror, at dette for den anklagedes Vedkommende var Tilfældet?"

Vidnet: „Ja, det tror jeg."

Den offentlige Anklager: „Naa ja, det kan jo godt være. Mr. og Mrs. Layton vendte altsaa tilbage til England og toge fast Bolig der?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Hvorledes forholdt det sig med det Hus, de beboede? Boede de til Leje, eller var det deres Ejendom?"

Vidnet: „Det tilhørte dem. Mrs. Layton sagde mig, at det til Dels var købt for hendes private Penge, og at det ikke hørte med til hendes Medgift."

Den offentlige Anklager: „Hvad mener De med, at det til Dels var købt for hendes private Penge? Havde hun opsparet sig Særformue, eller havde hun maaske arvet?"

Vidnet: „Nej, det var Penge, hun havde vundet paa Væddeløbsbanen."

Den offentlige Anklager: „Plejede hun da at vædde?"

Vidnet: „Ja, hun vovede nu og da en større eller mindre Sum. Hun sagde ofte til mig: 'Fader har givet mig et Vink. Jeg vil sætte 20 eller 30 Lst. paa den Hest. Hvis du har Lyst til at sætte en halv Sovereign paa samme Hest som jeg, maa du gerne gøre det, Ida.'"

Den offentlige Anklager: „Og De gjorde det?"

Vidnet: „Ja, nogle Gange, fordi hun vilde have det, og desuden, fordi jeg vidste, at mine Penge vare sikre. Mr. Beach havde et godt Blik i den Retning. Naar han havde givet sin Datter et Vink, saa satte hun 25 mod 1. Jeg ved saaledes, at

hun en Gang har væddet 50 mod 1. Mangen Gang gjorde hun det, endnu før Jokeyens Vægt var opgivet. Saa sagde hendes Fader undertiden til hende: 'Aggie', (saaledes kaldte han hende), 'Aggie, Du kan godt vove 10 eller 12 mod 1 paa den Hest. Jeg skal saa sætte en Del af dine Penge ud paa forskellige Heste.' Da min halve Sovereign allerede befandt sig mellem min Frøkens Penge, gik den naturligvis med, og jeg har langt oftere vundet end tabt."

Den offentlige Anklager: „Uden at ville gaa for dybt ind paa Væddemaalets og Væddeløbssportens Teknik, vil jeg gerne spørge Dem om, hvorvidt denne Vædden paa forskellige Heste i Almindelighed kan kaldes for klog, set fra den væddendes Standpunkt?"

Vidnet: „Jo, en saadan Fremgangsmaade maa absolut kaldes for klog; derved, at man sætter en større Sum paa den Hest, der har størst Udsigt til at vinde, hvilket min Frøken gennem sin Fader altid kunne faa Underretning om, og man saa holder nogle mindre Summer imod denne Hest, forringer man Udsigten til at tabe."

Den offentlige Anklager: „Kan enhver gøre det?"

Vidnet: „Nej, det kan de ganske vist ikke. Men hvem, der er bag Kulisserne, har naturligvis Fordelen. De væddende ere for det meste nogle Taaber, og derved blive Bookmakerne rige Folk. De kende deres Kram, og mellem ti, der vædde, forstaa de ni sig slet ikke derpaa, det er Sagen. 'Djævlen er paa vor Side,' har jeg hørt Mr. Beach sige."

Den offentlige Anklager: „Paa Bookmakernes Side?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Voldte det Dem personlig nogen Glæde at tage Del i Væddemaalene?"

Vidnet: „Nej, jeg følte ligefrem Afsky derved. Jeg gjorde det kun for at føje Mrs. Layton, der raadede mig dertil."

Den offentlige Anklager: „Lad os nu igen vende tilbage til det Hus, der til Dels var købt for de Penge, Mrs. Layton havde vundet paa Væddeløbsbanen. Tog den anklagede nogen virksom Del i Valget og Indkøbet af Bohave?"

Vidnet: „Nej, han bekymrede sig aldeles ikke derom. Fruen maatte selv besørge alle Indkøbene, og hun var meget bedrøvet over, at han ikke vilde lade sig bevæge til at følge hende omkring i de forskellige Forretninger. Tilsidst gav hun ham, som altid, Ret og sagde, at hun vel heller ikke turde forlange, at han skulde

have Interesse for Ting, der nærmest henhørte under Kvindens Omraade, og at han viste stor Tillid til hendes Smag, idet han overlod alting til hende."

Den offentlige Anklager: „Af hvilken Beskaffenhed var det Selskab, med hvilket Mr. og Mrs. Layton førte Omgang efter at de havde bosat sig i London?"

Vidnet: „I Begyndelsen førte de Omgang med de samme Folk, som vare komne i Mr. Beachs Hus. Mr. Beach bragte dem med sig. Mr. Layton var uhøflig og hensynslos over for dem, og lidt efter lidt bleve de saa borte. Jeg maa dog straks sige, at han ikke var mere uhøflig over for disse Herrer, end de vare over for ham, og hvis han havde opført sig lige saa hensynsløst og udannet, som de gjorde, kunde det let være kommet til heftige Scener mellem dem. Men han behandlede sine Gæster ganske paa samme Maade som sin Hustru, naar denne vilde yppe Strid med ham — han gik ganske roligt sin Vej, og kom først hjem, naar de alle vare gaaede."

Den offentlige Anklager: „Plejede disse Gæster at komme, uden at Husets Herre havde indbudt dem?"

Vidnet: „Ja, det tror jeg nok. Mrs. Layton plejede at sige: 'Fader vil bringe et Par Venner til Middag i Dag.' Hendes Mand saa paa hende, og naar Dineren blev serveret, saa var Mr. Layton borte. Mr. Beach satte sig da paa Husherrens Plads, og naar han havde drukket tilstrækkelig Champagne — han drak næsten udelukkende Champagne og Cognac — saa har jeg hørt ham ytre sig meget bidende om sin fornemme Hr. Svigerføns Stolthed og Hovmod. De øvrige Gæster undlode da heller ikke at gøre deres noget uforbeholdne Bemærkninger om Mr. Layton."

Den offentlige Anklager: „Og det, skønt de sade ved hans Bord og drak hans Champagne?"

Vidnet: „Ja, vist saa. Undertiden hændte det ogsaa, at Mr. Beach kom uventet sammen med sine Venner, naar han vidste, at Herren og Fruen vare hjemme, men Mr. Layton trak sig da altid hurtigt tilbage og lod Gæsterne alene. Jeg fik det Indtryk, at Mr. Beach kun aflagde disse Visitter for at drille Mr. Layton, og at der var en Slags Kamp om Herredømmet mellem dem."

Den offentlige Anklager: „Men en Kamp dog, i hvilken den anklagede aldrig tog nogen direkte Del?"

Vidnet: „Og i hvilken han tilsidst blev Sejrherre."

Den offentlige Anklager: „Hvorledes det?"

Vidnet: „Jo, for efter et Aars Forløb holdt Mr. Beachs Venner helt op med at komme i Huset. Fra den Tid kom Mr. Beach altid kun alene."

Den offentlige Anklager: „Blev den anklagede hjemme, naar Mr. Beach kom alene?"

Vidnet: „Ja, naar Mr. Beach kom alene, blev han hjemme."

Den offentlige Anklager: „Og hvormed fordrev de da Tiden?"

Vidnet: „Mest med Billardspil."

Den offentlige Anklager: „Der er to Punkter, som alle de Svar, De har givet paa mine Spørgsmaal, ikke har skaffet nogen Oplysning om. Hør derfor vel efter! — Er det Dem bekendt, om den anklagede før sin Forlovelse med Miss Beach eller muligt samtidig med denne har staaet i nærmere Forhold til en anden Dame? Tænk Dem vel om, inden De svarer. De har sagt, at De besad Deres Frues Fortrolighed, og at hun plejede at tale temmelig uforbeholdent med Dem. Har Mrs. Layton i sine Ytringer til Dem aldrig berørt et saadant Forhold?"

Vidnet: „Jo, paa en vis Maade, og det er derfor ogsaa kun paa den Maade, jeg kan besvare Deres Spørgsmaal."

Den offentlige Anklager: „Besvar Spørgsmaalene ganske som De selv vil."

Vidnet: „En Gang i Forlovelsestiden sagde min Frøken til mig: 'Jeg vilde give meget for at vide, om Mr. Layton nogensinde har været forelsket, førend han lærte mig at kende.' Paa denne Maade berørte hun første Gang denne Sag for mig. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare uden at løbe Fare for derved at saare hendes Følelser, men hun trængte ind paa mig, og jeg kunde derfor ikke sige andet end, at det vel var højst usandsynligt, at en saa smuk Mand, som han, ikke skulde have gjort en eller anden Erobring. Hun trængte stadig mere ind paa mig, indtil jeg tilsidst sagde, at der var temmelig faa Mænd, der ikke i hans Alder allerede havde været forelskede. Hun syntes at blive meget nedslaaet ved dette Svar, men hun fik dog hurtigt sit gode Humor igen og sagde: 'Ja, hvad bryder jeg mig vel om det, naar han blot er mig tro!' Men at det dette til Trods dog hvilede hende tungt paa Sjælen, beviser nok som, at hun en anden Gang fortalte mig, at hun havde spurgt Mr. Layton, om han nogensinde havde været forelsket, og at han intet tilfredsstillende Svar havde hvilket i hendes Øjne var saa godt som ei villet give hende, Til-

staaelse. I den første Forlovelsestid førte min Froken overfor mig flere Gange denne Sag paa Bane, men efter at hun var bleven gift, talte hun i lang Tid ikke derom. Men da hun laa syg, nogle Maaneder førend hun blev myrdet —"

Den offentlige Anklager: „De maa helst ikke benytte Dem af dette Udtryk. Det tilkommer de Edsvorne at afgøre, om hun er bleven myrdet eller ej. Altsaa nogle Maaneder før hendes Død —"

Vidnet: „Nogle faa Maaneder før sin Død fortalte hun mig mindst en halv Snes Gange, at Mr. Layton havde været forelsket i en anden Kvinde, og at hun troede, at han endnu har været det, da han giftede sig med hende. Hun erklærede, at det var slet og usselt gjort af ham, og at hun vilde dræbe den Skabning, hvis hun nogensinde kom hende for Øjnene."

Den offentlige Anklager: „Har Deres Frue sagt Dem Navnet paa denne anden, for saa vidt, at Sagen virkelig forholdt sig, som hun sagde?"

Vidnet: „Saa vidt jeg mindes, har hun ikke sagt noget Navn."

Den offentlige Anklager: „Bemærkede De, at Mrs. Laytons Kærlighed til sin Mand led noget Skaar, efter at hun havde gjort denne Opdagelse?"

Vidnet: „Ja, jeg ved ikke hvorledes jeg skal udtrykke mig. Hun baade elskede og hadede ham paa samme Tid. Kærligheden og Skinsygen kæmpede om Herredømmet over hende."

Den offentlige Anklager: „Er det alt, hvad De kan oplyse om dette Punkt?"

Vidnet: „Ja, mere ved jeg ikke."

Den offentlige Anklager: „Jeg vil saa gaa over til det uopklarede Spørgsmaal. Dette vedrører den anklagedes Familie. De har sagt os, at intet Medlem af denne var til Stede ved Brylluppet, og at ingen af dem, ved Oversendelse af en Bryllupsgave, anerkendte den indgaaede Forbindelse. Ved De nærmere om, hvor vidt han havde Forældre eller Søskende i Live?"

Vidnet: „Jeg hørte kun Tale om en Fader og det først et Aar efter Brylluppet."

Den offentlige Anklager: „Hvem var det, der talte om hans Fader?"

Vidnet: „Mrs. Layton. Omendskønt hun ellers næsten betroede mig alt, hvad der laa hende paa Sinde, saa havde hun dog længe holdt dette for sig selv."

Den offentlige Anklager: „Talte Mr. Beach, Mrs. Laytons Fader, aldrig derom?"

Vidnet: „Ikke i mit Paahør. Jeg havde i det hele taget kun lidet med ham at skaffe. Af enkelte Ytringer, der vare faldne, havde jeg sluttet mig til, at Mr. Laytons Fader den Gang, da Bryllluppet fandt Sted, opholdt sig i Udlandet, men senere havde jeg dog Grund til at tro, at dette ikke var Tilfældet, og at han havde været i England."

Den offentlige Anklager: „Talte den anklagede nogensinde om ham?"

Vidnet: „Jeg har under alle Omstændigheder ikke hørt det."

Den offentlige Anklager: „Kom den anklagedes Fader aldrig i Huset hos sin Søn?"

Vidnet: „Nej, aldrig."

Den offentlige Anklager: „Ved De noget om, hvor vidt han endnu er i Live, eller om han er død?"

Vidnet: „Jeg hørte, at han skulde være død; Mrs. Layton fortalte mig det."

Den offentlige Anklager: „Bar den anklagede Sorg for ham?"

Vidnet: „Ja, han gik i flere Uger med Flor om Hatten."

Den offentlige Anklager: „Nu maa jeg bede Dem om at koncentrere hele Deres Opmærksomhed paa Dagen den 25. Marts og Natten derpaa. Jeg ønsker, at De saa kort og nøjagtigt som muligt skal fortælle os alt, hvad der efter Deres egen Jagttagelse er gaaet for sig, den anklagede og hans Hustru vedrørende, fra om Morgenen den 25. til om Morgenen den 26. Marts."

Vidnet: „Klokken ti om Morgenen den 25. Marts ringede Mrs. Layton, og jeg traadte ind i hendes Værelse. Hun havde paa hver Side af Sengen en Klokkestreng, saaledes at hun i enhver Stilling, uden Anstrengelse, kunde naa den ene eller anden af dem."

Den offentlige Anklager: „Her maa jeg et Øjeblik afbryde Dem. Havde den anklagede og hans Hustru fælles Soveværelse?"

Vidnet: „Nej."

Den offentlige Anklager: „Hvor længe havde denne Ordning bestaaet?"

Vidnet: „Temmelig længe, i flere Maaneder. Lige fra den Tid, da det begyndte at komme til alvorlige Misforstaaelser imellem dem."

Den offentlige Anklager: „Saa vende vi tilbage til Sagen.

De hørte altsaa Deres Frue ringe og traadte omtrent Klokken ti ind i Værelset til hende?"

Vidnet: „Hun sagde til mig, at hun havde tilbragt en meget daarlig Nat og havde haft mange onde Drømme, og hun tilføjede, at hun var til Mode, som om der vilde hænde et eller andet grufuldt. Hun spurgte, om hendes Mand var staaet op, og jeg svarede hende, at hendes Mand var nede i Spisestuen. Jeg havde mødt ham paa Trappen, og han havde spurgt mig, om hans Frue var vaagen, da han ønskede at tale med hende, før han gik ud. Mrs. Layton sagde, at det traf sig meget heldigt, da hun ligeledes ønskede at tale med ham, og hun spurgte mig, om jeg ikke vidste, hvor han skulde hen. Det vidste jeg naturligvis ikke, men hun stillede saa ofte Spørgsmaal til mig, om hvilke hun maatte vide, at jeg ikke var i Stand til at give noget Svar paa dem. Jeg redte under hende og gav mig til at rydde op i Værelset, men jeg var endnu ikke færdig hermed, da hun bød mig at gaa ned og sige til Herren, at han skulde komme op til hende. Jeg bankede et Par Gange eller tre paa Døren ind til Spisestuen, og da jeg intet Svar fik, traadte jeg ind. Herren sad ved Bordet, og han for sammen, da jeg aabnede Døren, som om han blev skræmmet op af dybe Tanker. Han var meget bleg, og han holdt Haanden knuget om et Brev. Jeg bemærkede, at Frokostbordet var urørt. Da jeg havde sagt ham, hvorfor jeg kom, nikkede han og begav sig straks efter op til sin Frues Værelser. I det Øjeblik, han traadte ind i Stuen, begyndte min stakkels Frue at tale til ham, men han faldt hende i Talen og bød mig gaa. 'Bliv inde i Værelset ved Siden af,' sagde hun til mig, 'jeg kan muligvis faa Brug for din Hjælp!' Jeg gik saa ind i Sideværelset og blev der en god halv Times Tid, til Mrs. Layton igen ringede paa mig. Da jeg lukkede Døren op, styrtede min Herre ud forbi mig, og jeg saa, at Mrs. Layton var Bytte for stor Sindsbevægelse. Hun sad oprejst i Sengen og —"

Den offentlige Anklager: „Et Øjeblik. Medens De opholdt Dem i det tilstødende Værelse, hørte De da ikke, hvad den anklagede og Deres Frue talte om?"

Vidnet: „Ikke tydeligt."

Den offentlige Anklager: „Vil De dermed sige, at De ikke opfattede Betydningen af de Ord, der bleve vekslede mellem Deres Herre og hans Hustru?"

Vidnet: „Ja, de enkelte Ord kunde jeg ikke skelne, jeg hørte kun Stemmerne, naar de talte højt."

Den offentlige Anklager: „De talte meget højrøstede?"

Vidnet: „Ja, meget."

Den offentlige Anklager: „Vare de maaske muntre og opromte?"

Vidnet: „Nej, tværtimod, de skændtes."

Den offentlige Anklager: „Og det kunde De høre paa Tonen i Stemmerne?"

Vidnet: „Ja, absolut. Stemmerne lode næsten hele Tiden vrede og ophidsede."

Den offentlige Anklager: „Hvilken af de to Stemmer lød stærkest ud til Dem?"

Vidnet: „Min Herres. Jeg tror bestemt, at han truede hende, saaledes som han i de sidste Maaneder flere Gange havde gjort."

Den offentlige Anklager: „Denne Bemærkning kan jeg ikke lade passere. De skal ene og alene holde Dem til Kendsgerningerne og til den Tid, jeg udspørger Dem om. Da De traadte ind til Mrs. Layton, sad denne altsaa oprejst i Sengen, i stor Sindsbevægelse, og Deres Herre styrtede ud forbi Dem?"

Vidnet: „Ja, og hun raabte efter ham: 'Aldrig, saa længe jeg lever; du vilde ønske, at jeg var død, ikke sandt, for at du kunde gifte dig igen? Men jeg dør ikke endnu, hvis du da ikke myrder mig'."

Den offentlige Anklager: „De husker bestemt, at Ordene faldt saaledes?"

Vidnet: „Aldeles bestemt."

Den offentlige Anklager: „Gav den anklagede noget Svar?"

Vidnet: „Nej, og det var netop hans Tavshed, der bragte hende helt ude af sig selv. Hun raabte efter ham: 'Du er en Skurk, en Skurk!'"

Den offentlige Anklager: „Saa De den anklagede igen i Løbet af Formiddagen?"

Vidnet: „Nej. Et Par Minutter efter hørte jeg Gadedøren blive aabnet og atter lukket i, og Mrs. Layton befalede mig at se efter, om hendes Mand var gaaet ud. Jeg løb hen til Vinduet i det forreste Værelse, saa ham stige op i Vognen og køre bort. Saa gik jeg igen ind til min Frue og meddelte hende dette. Hun blev grebet af sanseløst Raseri, og hvis hun havde haft Kræfter dertil, var hun staaet op og havde fulgt efter ham, men hun var

altfor svag til blot ved egen Hjælp at kunne komme ud af Sengen."

Den offentlige Anklager: „Rigtigheden af denne Deres sidste Udtalelse mener De ligeledes med Bestemthed at kunne fastholde?"

Vidnet: „Absolut."

Den offentlige Anklager: „Har Mrs. Layton fortalt Dem noget om Grunden til denne Strid mellem hende og hendes Mand?"

Vidnet: „For største Delen. Hun sagde til mig, at hun aldrig havde gjort noget mere taabeligt i sit Liv, end at hun havde giftet sig med ham, og at han havde ført hende bag Lyset fra den første til den sidste Dag. Hans eneste Ønske var, at hun maatte dø, men hvor skrækkelige Trusler, han end havde udstødt mod hende, saa havde hun ham dog stadig i sin Magt."

Den offentlige Anklager: „Hvad kunde hun vel mene dermed? Har hun sagt Dem noget derom?"

Vidnet: „Ikke nærmere. Hun talte kun i al Almindelighed om nogle Papirer og Kvitteringer, som hun havde i sit Eje, og som han gerne vilde have fat i. 'Han kunde godt faa dem,' sagde hun til mig, 'det ene som det andet vilde jeg give ham, naar han kun var sand over for mig og vilde være mig tro, men han er falsk — falsk i Bund og Grund, og jeg vil hævne mig paa ham.'"

Den offentlige Anklager: „Fik De alt dette at vide paa een Gang?"

Vidnet: „Nej. Mrs. Layton førte hele Dagen igennem denne Sag paa Bane."

Den offentlige Anklager: „Men ellers ytrede hun ikke noget?"

Vidnet: „Nej, ikke saa vidt jeg kan mindes."

Den offentlige Anklager: „Kom den anklagede hjem i Løbet af Dagen?"

Vidnet: „Nej."

Den offentlige Anklager: „Forlod De Villaen hin Dag?"

Vidnet: „Nej."

Den offentlige Anklager: „Heller ikke om Aftenen eller Natten?"

Vidnet: „Nej."

Den offentlige Anklager: „De var altsaa hele Dagen optaget af at betjene Mrs. Layton?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Spurgte hun om sin Mand?"

Vidnet: „Ja, i Løbet af Eftermiddagen og Aftenen spurgte hun vel en Snes Gange, om han ikke var kommen hjem."

Den offentlige Anklager: „Ved hvilken Tid af Aftenen var De færdig med Deres Tjeneste hos Mrs. Layton?"

Vidnet: „Klokken ni, hun sagde da til mig, at jeg ikke behøvede at komme op til hende, uden naar hun ringede."

Den offentlige Anklager: „Og hvad tog De Dem saa for?"

Vidnet: „Jeg begav mig op paa mit Værelse for at sy."

Den offentlige Anklager: „Da De forlod Værelset, stod der da et lille Bord ved Siden af Mrs. Laytons Seng?"

Vidnet: „Ja, vist saa, det Bord stod altid der."

Den offentlige Anklager: „Stod der forskellige Genstande paa dette?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Hvad var det for Genstande?"

Vidnet: „En Vandkaraffel, et Glas og en Flakon med Pastiller."

Den offentlige Anklager: „Havde denne Flakon nogen Etikette?"

Vidnet: „Ja, der stod Gift paa den."

Den offentlige Anklager: „Det var de Morfinpastiller, Mrs. Layton plejede at tage?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Hvilken Farve havde de?"

Vidnet: „De vare hvide."

Den offentlige Anklager: „Hvor mange Pastiller vare der i Flakonen?"

Vidnet: „Det ved jeg ikke med Bestemthed, men der har nok været en 10—12 Stykker."

Den offentlige Anklager: „Da der stod Gift paa Glasset, tør man vel formode, at det var et Middel, med Brugen af hvilket man skulde være meget forsigtig?"

Vidnet: „Derom er der ingen Tvivl. Mrs. Layton har mere end een Gang sagt til mig, at hvis man blot tog tre eller fire Pastiller paa een Gang, saa vilde man falde i en Søvn, af hvilken man ikke vaagnede mere."

Den offentlige Anklager: „Ansaa man det da for tilraadeligt, at et saa stærkt narkotisk Middel stod til hendes fri Afbenyttelse?"

Vidnet: „Vist saa, hun var af en yderst forsigtig Karakter. Hun hang ved Livet og kendte ikke nogen større Gru end Døden."

Den offentlige Anklager: „Befandt der sig endnu andre Ting paa det lille Bord?"

Vidnet: „Pen, Blæk, Papir og en Bog."

Den offentlige Anklager: „Hvor mange var Klokken, da De gik til Ro?"

Vidnet: „Det kan jeg ikke bestemt sige, men den maa vistnok have været hen ad tolv."

Den offentlige Anklager: „Hvor laa Deres Soveværelse?"

Vidnet: „Paa anden Sal."

Den offentlige Anklager: „Og Mrs. Laytons Soveværelse?"

Vidnet: „Paa første Sal."

Den offentlige Anklager: „Naar De fra Deres Soveværelse traadte ud paa Gangen og bøjede Dem ud over Trapperækværket, kunde De saa ikke se helt ned i Entreen i Stuetagen?"

Vidnet: „Jo, det kunde jeg meget godt."

Den offentlige Anklager: „De gik i Seng Klokken tolv, siger De. Var Deres Herre kommen hjem, inden De begav Dem til Ro?"

Vidnet: „Ja! Jeg var just i Færd med at klæde mig af, da jeg hørte Entredøren blive aabnet og Vognen køre bort. Jeg traadte sagte ud paa Trappegangen og bøjede mig ud over Rækværket for at være sikker paa, at det var Mr. Layton, der var kommet hjem. I det Øjeblik, jeg kiggede ned, saa jeg ham slukke Gasset!"

Den offentlige Anklager: „Og ellers saa De ikke noget?"

Vidnet: „Nej."

Den offentlige Anklager: „Og De hørte heller ikke noget?"

Vidnet: „Jo, jeg hørte noget. Jeg blev staaende ude paa Gangen, og det syntes mig at være en rum Stund, inden min Herre gjorde en Bevægelse. Jeg tror, der forløb næsten fem eller seks Minutter, førend jeg hørte ham gaa ganske sagte op ad Trappen til første Sal. Maaske var min Fantasi noget ophidset, fordi jeg havde siddet saa længe alene paa mit Værelse, men Faktum var, at den dybe Stilhed i Huset og min Herres usædvanlig forsigtige Optræden indjog mig Skræk, jeg ved ikke for hvad. Jeg gjorde mig alle mulige Tanker."

Den offentlige Anklager: „Vi ville lade Deres Tanker og Forestillinger fuldstændig ude af Betragtning. Hørte De Skridt af andre end den anklagede?"

Vidnet: „Det er jeg ikke fuldstændig sikker paa; jeg kan ikke sige noget derom. Jeg tænkte mig i det hele taget ikke den Mulighed, at der kunde være flere end min Herre. Ærlig talt var jeg i en saa ophidset og ængstelig Sindsstemning, at jeg

skyndte mig ind paa mit Værelse og lukkede Døren i Laas. Med Øret mod Nøglehullet lyttede jeg en Stund, og jeg hørte Døren til Mr. Laytons Soveværelse blive aabnet."

Den offentlige Anklager: „Og derefter?"

Vidnet: „Jeg var allerede halvt afklædt, og jeg gik saa straks til Sengs."

Den offentlige Anklager: „Sov De fast Natten igennem?"

Vidnet: „Nej. Jeg vaagnede engang pludselig op, og det var mig, som om jeg hørte Entredøren blive aabnet og lukket igen."

Den offentlige Anklager. „De hørte intet Raab, ingen højrøstede Stemmer?"

Vidnet: „Nej, jeg hørte slet intet."

Den offentlige Anklager: „Resten af Natten sov De altsaa fast?"

Vidnet: „Nej. Jeg faldt vel i Søvn igen, men vaagnede stadig op, over en Snes Gange forekom det mig. Ak, hvor mange Bebrejdelser har jeg ikke senere hen gjort mig, fordi jeg ikke havde Mod til at gaa ned ad Trappen den Gang, jeg saa Mr. Layton slukke Gassen nede i Forstuen."

Den offentlige Anklager: „Naar plejede De at staa op om Morgenen?"

Vidnet: „Klokken halv otte, forudsat, at Mrs. Layton ikke tidligere ringede paa mig."

Den offentlige Anklager: „Stod De ogsaa om Morgenen den 26. Marts op ved denne Tid?"

Vidnet: „Nej, jeg stod allerede op Klokken seks eller et Kvarter til syv. Nøjagtig kan jeg ikke angive Tiden, thi jeg saa ikke paa Uret."

Den offentlige Anklager: „Da De havde klædt Dem paa, gik De vel straks ned ad Trappen?"

Vidnet: „Med et Lys i Haanden, thi det var endnu mørkt."

Den offentlige Anklager: „Hørte De nogen Larm i Huset?"

Vidnet: „Nej, der rørte sig ikke en Lyd."

Den offentlige Anklager: „Førend De traadte ind til Mrs. Layton, lyttede De da ved Døren?"

Vidnet: „Ja, jeg stod et Øjeblik udenfor Døren, men jeg hørte ikke noget."

Den offentlige Anklager: „Hvad gjorde De saa?"

Vidnet: „Jeg gik ned i Forstuen."

Den offentlige Anklager: „Til Gangdøren?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Paa hvilken Side i Entreen befandt Knagerækken sig?"

Vidnet: „Paa venstre Side indefra. Naar man kom fra Gaden, paa højre Side."

Den offentlige Anklager: „Faldt Deres Blik tilfældigt paa Knagerækken den Morgen?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Og hvilke Klædningsstykker hang der?"

Vidnet: „Jeg saa min Herres Overfrakke, der hang paa sin sædvanlige Plads."

Den offentlige Anklager: „De er sikker paa, at De ikke tager fejl?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Vil De kunne kende denne Overfrakke igen?"

Vidnet: „Ja, med Lethed. Frakken er af noget sjældent Stof."

Den offentlige Anklager: „Er det denne?" (Overfrakken blev lagt frem).

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Hang ogsaa den anklagedes Hat paa sin sædvanlige Plads?"

Vidnet: „Nej, Hatten var der ikke."

Den offentlige Anklager: „Gik De hen til Gangdøren?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Fandt De et eller andet mærkeligt ved den?"

Vidnet: „Ja, noget meget mærkeligt."

Den offentlige Anklager: „Og hvad var det?"

Vidnet: „At Kæden ikke var sat for, og at Døren ikke var lukket af, hvad min Herre ellers altid plejede, naar han kom sent hjem. Var dette ikke Tilfældet, plejede Tjeneren at gøre det. Da jeg saa dette, tænkte jeg ved mig selv, at det dog ikke havde været nogen Fejltagelse, da jeg midt paa Natten havde ment endnu en Gang at høre Døren blive aabnet og lukket."

Den offentlige Anklager: „Vær saa god at fortælle os alt, hvad De efter denne Jagttagelse foretog Dem."

Vidnet: „Jeg var først meget forskrækket og overvejede en Stund, hvad jeg vel skulde gøre. Saa faldt det mig pludselig ind, at jeg, da jeg gik ned, havde bemærket, at Døren ind til Mr. Laytons Sovekammer ikke var lukket helt til. Jeg listede mig sagte op igen for at forvisse mig om, at det virkeligt forholdt sig

saaledes, jeg fandt da Døren lukket paa Klem, og da jeg forsigtigt lagde min Haand paa Dørgrebet, gik Døren op. Da jeg anſaa det for min Pligt at ſætte min Herre i Kendſkab om, at Kæden ikke var ſat for Døren, driſtede jeg mig til at gaa ind i Sovekammeret og raabe 'Sir'. Jeg holdt Lyſet i Vejret og ſaa til min ſtore Overraſkelſe, at der ikke var nogen derinde, og at Sengen var urørt. Jeg traadte nu nærmere og overbeviſte mig om, at der ikke var nogen derinde, og at der ikke havde været nogen. Sengen var i ſamme Stand, ſom den havde været Aftenen forinden. Nu blev jeg alvorlig bange og ſkyndte mig hen til Mrs. Laytons Soveværelſe. Jeg bankede paa, men fik ikke noget Svar. Jeg gentog min Banken, men med ſamme Reſultat. Jeg lukkede ſaa op og traadte ind. Mrs. Layton laa ubevægelig i ſin Seng. Jeg traadte ſagte nærmere og bøjede mig ned over hende. Hjertet ſtandſede næſten i ſit Slag, da jeg ſkuede hende ind i Anſigtet — der var et ſaa ſælſomt Udtryk i det. 'Frue, Frue,' ſagde jeg og ſtødte let til hendes Skulder. Hun rørte ſig ikke, og hun ſagde ikke noget. Jeg kaldte atter paa hende og ſtødte til hende, og pludſelig ſtod da den grufulde Sandhed for mig. Jeg løftede hende op i mine Arme, men hun faldt ſtraks tilbage i Puderne. Hvad der derefter ſkete, kan jeg ikke beſtemt ſige. Jeg gav mig til at ſkrige højt, og jeg tror, jeg fik Krampe. Det næſte jeg mindes er, at det øvrige Tyende kom ſtyrtende ind i Værelſet, og at jeg pegede paa vor Frues Lig."

Den offentlige Anklager: „Mindes De at have ladet Ytringer falde, der kunde tyde paa, at De formente, at Mr. Layton havde myrdet ſin Kone?"

Vidnet: „Beſværge det kan jeg ikke. Det kan være, at jeg har tænkt mig noget ſaadant paa Grund af det daarlige Samliv, de havde ført, og ved Tanken om det, der den foregaaende Dag havde tildraget ſig."

Den offentlige Anklager: „Lidt efter blev De atter rolig og fattet?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Var nogen af Tyendet gaaet bort for at hente en Politibetjent?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Og noget efter traadte Politimanden, Lumley Rich, ind i Værelſet?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Hvorledes lød hans første Spørgs-

maal, efter at han havde overbevist sig om, at Mrs. Layton var død?"

Vidnet: „Han spurgte, om der var foretaget nogen Forandring eller Oprydden i Værelset, og jeg svarede: 'Nej, alt staar saaledes, som da jeg traadte ind.'"

Den offentlige Anklager: „Dette Spørgsmaal havde vel den Følge, at De henvendte Deres Opmærksomhed paa det lille Bord ved Sengen?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Var alt det paa dette staaende i samme Tilstand, som det var den foregaaende Aften, da De forlod Deres Frue?"

Vidnet: „Pen, Blæk og Papir laa endnu paa Bordet, Karaflen stod der ligeledes, dog kun med lidt Vand i, men hvad der i højeste Grad forbavsede og forskrækkede mig var, at jeg saa, at Flakonen med Morfinpastillerne var helt tom. Jeg gjorde Politibetjenten opmærksom herpaa. Da jeg derefter vendte mig om mod Kaminen, saa jeg her det Vandglas staa, der Aftenen forinden havde staaet paa Bordet ved Siden af Mrs. Laytons Seng."

Den offentlige Anklager: „De sagde, at Mrs. Layton hin Dag, den 25. Marts, i ubestemte Udtryk havde talt om Papirer og Dokumenter, som hun skulde have i sit Eje, og som den anklagede ønskede at komme i Besiddelse af. Ved De noget nærmere angaaende disse Skriftstykker? —"

Vidnet: „Nej."

Den offentlige Anklager: „De ved ikke, hvorvidt de ere blevne fundne efter Deres Frues Død?"

Vidnet: „Nej, det ved jeg ikke."

Den offentlige Anklager: „De saa, at Mr. Layton kom hjem Klokken syv om Morgenen?"

Vidnet: „Ja."

Den offentlige Anklager: „Var han iført sin Overfrakke."

Vidnet: „Nej."

Den offentlige Anklager: „Var der noget paafaldende ved hans Udseende?"

Vidnet: „Ja, han saa meget bleg og forstyrret ud, som om han ikke havde sovet eller havde tilbragt en bevæget Nat."

Den offentlige Anklager: „Det er tilstrækkeligt."

I Overensstemmelse med den Forsvarsplan, den anklagede synes at have lagt, var hans Krydsforhør af dette Vidne meget kortfattet.

Anklagede: „De siger, at De om Morgenen den 25. Marts i et tilstødende Værelse har hørt den Samtale, jeg havde med min Hustru inde i dennes Soveværelse, at vi talte i en kraftig, højrøstet Tone, og at min Stemme lod højst og tydeligst?"

Vidnet: „Ja, det har jeg sagt."

Anklagede: „Vil De dermed sige, at jeg talte meget højrøstet og kraftigt?"

Vidnet: „Vist har jeg ment det."

Anklagede: „Og De fastholder dette Udsagn?"

Vidnet: „Naturligvis fastholder jeg det?"

Anklagede: „Og ligeledes den Paastand, at jeg har udstødt Trusler mod min Hustru?"

Vidnet: „Ja vel."

Anklagede: „Og ligeledes, at jeg ofte tidligere har truet hende?"

Vidnet: „Ja."

Anklagede: „Og De har i de sidste Maaneder flere Gange hørt mig true min Hustru?"

Vidnet: „Ja."

Anklagede: „I samme højrøstede Tone som hin Dag?"

Vidnet: „Nej, men om end ikke saa højt og heftigt, saa lod det dog derfor ikke mindre frygteligt."

Præsidenten: „Deres personlige Meninger ønske vi ikke at høre. De skal udelukkende holde Dem til Kendsgerningerne."

Anklagede: „Er De Dem bevidst, at mit Liv her staar paa Spil?"

Vidnet: „Ja."

Anklagede: „Og at det Vidnesbyrd, De her har aflagt mod mig, er, om end ikke helt, saa dog tilnærmelsesvis fældende for mig?"

Vidnet: „Det kender jeg ikke noget til. Jeg siger kun Sandheden."

Anklagede: „Men er det ikke tænkeligt, at den Uvilje, De nærer mod mig, kunde være stærk nok til at give Deres Fantasi Overvægt over Deres Fornuft?"

Vidnet: „Hvis De dermed mener, at jeg skulde hate opdigtet Ting, der kunde være til Ugunst for Dem, da er dette ikke rigtigt. Jeg har kun sagt, hvad jeg har set og hørt."

Anklagede: „Og De har, efter at jeg havde forladt Soveværelset, hørt min Hustru udraabe hine, allerede protokolerede Ord, i hvilke hun udtalte, at jeg ønskede hendes Død, men at hun ikke vilde dø, hvis jeg ikke tog Livet af hende?"

Vidnet: „Det har jeg hørt."

Anklagede: „Og De har hørt hende raabe efter mig, at jeg var en Skurk?"

Vidnet: „Ja, det har jeg hørt."

Anklagede: „I den Skildring, De har givet af Begivenhederne i Natten efter hin skæbnesvangre Dag, har De sagt, at De, efter at De havde hørt Gangdøren blive lukket op, var traadt ud af Deres Værelse og havde, idet De bøjede Dem ud over Rækværket, set ned i Forstuen?"

Vidnet: „Ja, det gjorde jeg."

Anklagede: „Og De har set mig slukke Gassen?"

Vidnet: „Ja."

Anklagede: „Og De er fuldstændig sikker paa, at det var mig?"

Vidnet: „Ja, De havde Deres Overfrakke paa, og da De maatte staa paa Tæerne for at naa Hanen, faldt Lyset lige paa Deres Ansigt, og jeg kunde ganske tydeligt se Dem."

Anklagede: „De har ganske tydeligt set mit Ansigt?"

Vidnet: „Ja, lige saa tydeligt som nu."

Anklagede (med en utaalmodig Bevægelse): „Saa har jeg ikke mere at spørge om."

Dermed blev Retshandlingen sluttet.

VI. Beretning om Retsforhandlingen den sidste Dag. Udtog af en Avis.

I Gaar Aftes temmeligt sent blev Processen mod den for Mord paa sin Hustru beskyldte Edward Layton ført til en ejendommelig og lidet tilfredsstillende Afslutning. At Publikums Interesse for denne Sag havde naaet en hidtil ukendt Højde, beviste nokſom den Mængde Mennesker, der maatte gaa bort igen uden at kunne finde Plads i Retssalen.

Den foregaaende Aften var Vidneforhøret blevet afsluttet, og alle Tilhørerne ventede i stor Spænding, hvorledes den anklagede vel havde i Sinde at forsvare sig. Dette Forsvar — hvis man da kan kalde det et saadant — var ligesaa overraskende, som kort.

Den anklagede henvendte sig først til Præsidenten og de edsvorne med den Erklæring, at han ikke havde til Hensigt at fremføre Vidner i sin Favør.

De fleste af de af Retten indstævnede Vidner havde udtalt sig ærligt og overensstemmende med Sandheden, vedblev han og

hvis de havde gjort sig skyldig i nogle Urigtigheder og vrange Fremstillinger, saa maatte man mindre tilskrive det den Hensigt at ville male Tingene sortere end de vare, men meget mere føre det tilbage til Vildfarelse eller Uvisagtighed — i et Tilfælde, angaaende Vidnet Ida White, maatte man anse en uforklarlig Fordom mod hans Person for Grunden til saadanne fejlagtige Forklaringer.

Det er ofte forekommet før og vil vel ogsaa senere ske, at et Menneske, uden sin egen Skyld, ser sig indviklet i en usalig Affære og er ude af Stand til, ved Ord eller Gerning, at kunne bevise sin Skyldfrihed. Undertiden kan vel Æren, undertiden Samvittigheden forhindre ham deri. I Sagen her var det saa vel Æren som Samvittigheden, der satte et Segl for hans Mund, og alt hvad han til sin Gunst kunde forebringe var, at den Anklage, der var rejst mod ham, var falsk, og at han stod her for sine Dommere som et lige saa ærligt og skyldfrit Menneske, som de selv. Det eneste, der med Rette og Sandhed kunne siges, var, at hans Karakter og hans til en vis Grad uplettede Fortid var et bestemt Bevis mod Anklagens Rigtighed. For at virke formildende paa en truende Straf plejede man hyppigt at stævne Vidner, der kunne udtale sig om den anklagedes Vandel, men han gav ogsaa Afkald paa saadanne, fordi der efter hans Opfattelse i en saadan Fremgangsmaade vilde ligge en halv Tilstaaelse af, at han stod her som skyldig og ikke som uskyldig. Hvor afmægtige og uden Kraft disse Ord maatte lyde over for de Mænd, der her vare kaldede til at domme ham, det var han sig vel fuld bevidst, men derved var ikke noget at gøre. Ogsaa denne Omstændighed var en Del af det skæbnesvangre Net, i hvilket han var blevet indviklet.

At han og hans Hustru havde levet ulykkeligt sammen, var vel en ubestridelig Kendsgerning, men selv i dette saa kritiske og alvorlige Vendepunkt i hans Liv vilde han tillade sig at bestride, at den høje Ret kunde gøre Fordring paa at afdække et Menneskes inderste Selv og prisgive for Mængdens graadige Blikke, hvad paagældende havde ønsket at skjule for alle. Selv om den Fare, i hvilken han svævede, var ti Gange større end her, vilde han dog aldrig gribe til det Middel at drage andre ind i Sagen og lade disse fornærme og brændemærke, saaledes som der var sket ved ham.

'Jeg kan næppe være i Tvivl om,' saaledes sluttede den anklagede sit Forsvar, 'hvorledes Dommen vil komme til at lyde.

Jeg vilde selv i Deres Sted sandsynligvis dømme paa samme Maade som De, men dette rokker ikke ved den alvorlige Kendsgerning, at De efter Lovens Bogstav har dømt rigtigt, men efter Sandheden og Virkeligheden saa urigtigt som vel tænkes kan. Jeg maa hermed lade Sagen gaa til Doms, saaledes som den er fremstillet for Dem, og afvente Udfaldet, selv om dette skulde være ensbetydende med Tabet af mit Liv.'

Et saa skrøbeligt og sælsomt Forsvar, lige over for en saa alvorlig Anklage, er vel uhørt i Edsvornerettens Historie, men det til Trods maa det indrømmes, at den anklagedes dybe Alvor og overbevisende frimodige Tone gjorde et dybt Indtryk paa alle tilstedeværende, og at den forundrende Hvisken, der, efter at han havde endt sin Tale, lod gennem Forsamlingen, var et ubedrageligt Tegn paa Sympati.

Efter en kort Pavse rejste den offentlige Anklager sig for at sammenfatte Resultatet af Bevismaterialet, og hans juridisk klare og træffende Udtalelser udviskede hurtigt det Indtryk, som den anklagedes alvorlige Holdning havde fremkaldt.

Han sagde, at han under de for Haanden værende Omstændigheder kunde fatte sig i større Korthed, end det ellers plejede at være Tilfældet. Han havde en Pligt at opfylde, og han haabede at opfylde den uden utilbørlig Strenghed og Haardhed. Desværre talte Bevismaterialet altfor overbevisende mod den anklagede, og denne havde paa sin Side kun bidraget til at forværre sin Stilling. Det drejede sig ikke om et Følelses-, men om et Retsstandpunkt, og Retfærdigheden maatte ske Fyldest.

Den anklagede selv har indrømmet Rigtigheden af de mod ham foreliggende Vidneudsagn, ganske vist med noget Forbehold, men selv disse Indvendinger har han hyllet i Tavshedens Slør og indskrænket sig til ved sine ubestemte Paastande at rejse en Mistanke, hvis Genstand og Formaal ikke staar nogen klar, og han har ikke vovet ved en tydelig, aaben og harmfuld Indsigelse at give denne Udtryk.

Da den anklagede selv havde forsmaaet direkte at betegne de Punkter i Bevisførelsen, han ansaa for tvivlsomme, saa maatte nu han paatage sig denne Opgave og bestræbe sig for at fjerne enhver nok saa skjult Tvivl hos de edsvorne, naturligvis forudsat, at der virkelig skulde være en saadan Tvivl til Stede.

Med Hensyn til Overfrakken var først at bemærke: den anklagede havde aldeles ikke søgt at bestride, at han havde baaret bemeldte Frakke hin 25. Marts, da han af sin Kusk Jakob Moor-

haus havde ladet sig køre omkring fra det ene Sted til det andet, og det var først, da der blev Tale om hans Hjemkomst ved Midnatstid, at han havde gjort et Forsøg paa at rokke Kuskens Udsagn angaaende den Omstændighed, at han endnu skulde være iført sin Overfrakke, da han forlod Prévost's Restauration og var steget ud af Vognen hjemme ved sin Villa. Hvorfor han netop angaaende det Punkt havde forsøgt at rokke ved Kuskens Udsagn, maatte staa uforklarligt hen. Han (den offentlige Anklager) havde tænkt nøje over den Sag, og han var kun kommen til den Slutning, at den anklagede havde haft til Hensigt hos de edsvorne at ville vække Tvivl om, hvor vidt det i det hele havde været ham, der ti Minutter i tolv havde forladt Restaurationen, var stegen ind i Vognen og igen havde forladt denne, da den holdt uden for hans Bolig. Men hvis man nu vilde sætte, at denne Paastand virkelig kunde have sin Begrundelse, vilde det da ikke have været en let Sag for den anklagede at skaffe Bevis for, hvor han havde opholdt sig i Tiden fra Klokken ti Minutter i tolv d. 25. Marts til Klokken syv om Morgenen d. 26. Marts? Der maatte dog vel nok være en eller anden Person, der havde set ham, og havde han kunnet opgive saadanne Personer, da vilde der kunde være fremskaffet et fornuftsmæssigt Alibi, som enhver af dem, der havde med Sagen her at gøre, vilde have taget under alvorlig Overvejelse. — Ja, han vilde strække sig saa langt, at han vilde sige, at ingen Jury i Verden vilde erklære den anklagede for at være skyldig, hvis saadanne Vidnesbyrd vare blevne fremlagte og bekræftede. Thi derved vilde der jo være skaffet Bevis for, at den anklagede ikke havde set sin Hustru fra om Formiddagen d. 25. Marts til om Morgenen d. 26., og da den ulykkelige Dames Død havde fundet Sted i Natten mellem disse to Dage, saa var det overhovedet utænkeligt, at den anklagede kunde domfældes. Men saa langt fra at gøre noget som helst Forsøg paa at fremskaffe dette Alibi, hvilket dog vist ikke vilde have været saa vanskeligt, saa havde den anklagede i sin saa beklageligt virkningsløse Forsvarstale ikke engang berørt denne Omstændighed. Efter den offentlige Anklagers og alle fornuftige Folks Mening kunde der derfor ikke være nogen Tvivl om, at denne Proces frembød et af de Tilfælde, hvor den Fortvivlede klamrede sig til et Halmstraa. Den offentlige Anklager gennemgik nu kort, men klart og træffende, hvert enkelt af de andre Bevispunkter, over hvilke den anklagede havde iagttaget Tavshed, eller som han ikke havde gjort sig nogen Ulejlighed for at opklare.

Der var saaledes for Eksempel den Dame, med hvilken han var truffen sammen paa Bloomsbury Square, som han havde ført hen i Prévost's Restauration, og for hvem han der havde ladet servere en Souper, som hverken han eller hun havde rørt ved — nok som Beviser for, at deres Tanker havde været optagne af andre Ting. Vidneudsagnene angaaende denne Dame var uomstødelig rigtige, hun var ikke nogen Skygge, ikke noget Fantasifoster, ingen Opdigtning, men en Skabning af Kød og Blod. Det var trods alle Bestræbelser ikke lykkedes at finde denne Dames Spor, og man turde derfor sikkert antage, at hun, af Angst for at blive stillet for Retten og komme til at indtage sin Plads ved Siden af den anklagede, holdt sig skjult et eller andet Sted. Mr. Layton havde hverken søgt at benægte hendes Eksistens, eller at han havde tilbragt flere Timer i hendes Selskab. Kunde man virkelig tænke sig den Mulighed, at han, hvis han virkelig var uskyldig, ikke vilde føre denne Dame som Vidne paa sin Skyldfrihed? Og hvis de begge vare uskyldige, hvad kunde da afholde hende fra af egen, fri Vilje at træde frem for at bevise dette?

Den anklagede havde i sin Tale henvist til sin Ære og Samvittighed og vilde vel dermed antyde, at det var hans Ære og Samvittighed, der havde foranlediget ham til sit sælsomme Forhold i denne Sag og til dette mærkværdige Forsvar; det var vel ikke umuligt, at et eller andet falsk Ridderlighedsbegreb kunde have ladet ham fatte den Beslutning at holde sin medskyldige uden for Sagen; men i saa Fald vilde det have været bedre, om han havde ladet sig lede af sin Æres og Samvittigheds Stemme, dengang han indgik den usalige Forlovelse med den Dame, der senere blev hans Hustru.

Det var blevet mere end tilstrækkeligt bevist, at der ved det Giftermaal aldeles ikke havde været Tale om Kærlighed, i det mindste da ikke fra hans Side. Det var en Kendsgerning, at han havde giftet sig for Pengenes Skyld, og det var ligeledes en Kendsgerning, at han vilde have haft Fordel ved hendes Død; der var altsaa et tilstrækkeligt Motiv for Haanden til, at han kunde ønske at blive befriet for hende, og et saadant Motiv var aldeles ikke noget usædvanligt, thi denne Tragedie var tidligere forekommet saa temmelig hyppigt i Forbryderhistorien. Han (den offentlige Anklager) havde aldeles ikke til Hensigt at gaa altfor haardt frem mod den anklagede, der var en belæst og dannet Mand, og som, hvor lidt han end i det Ydre viste det, maatte føle hele Tyngden af den Stilling, i hvilken han befandt sig, men

dog mente han, at det var hans Pligt at lægge de edsvorne paa Sinde, ikke ved en ilde anbragt Følelsesstemning at lade sig bestemme til at afvige fra Pligtens Ligevej, de skulde danne deres Dom efter de foreliggende Vidnesbyrd og Beviser, og det var med en vis indre Modstræben og Beklagelse, at han udtalte, at disse Beviser kun kunde føre til eet Resultat.

Præsidentens Sammenfatten af Bevismaterialet, (hvilken vi, saa vel som den offentlige Anklagers Tale, paa et andet Sted i Bladet ordret gengiver) var en mesterlig Analyse af det foreliggende Tilfælde. Han formanede de edsvorne til at vise roligt Overlæg og udtale deres Dom efter deres bedste Overbevisning. Indiciebeviset var, blandt de forskellige Arter af Beviser, det vanskeligste og farligste, det havde i forskellige Tilfælde vist sig at være misvisende, men heldigvis var dette sjældne Undtagelser, og det havde paa den anden Side ført til Opdagelse af store Forbrydelser, og uden dets Hjælp vilde mange forhærdede Misdædere være slupne Retfærdigheden af Hænderne. Han lod derefter de edsvorne trække sig tilbage.

Klokken halv fire begave de edsvorne sig ind i Raadslagningssalen, og man var i Almindelighed af den Mening, at Afgørelsen vilde være truffen i Løbet af en Time. Den anklagede sad paa sin Plads og holdt Haanden for Øjnene. Han saa ikke en Gang hen paa Dommeren, han syntes kun at forberede sig paa den Skæbne, han ikke kunde undgaa.

Men Klokken blev fire og fem og seks, og den pinlige Stemning blev ligefrem uhyggelig trykkende, det var tydeligt, at der ikke blandt de edsvorne herskede den Overensstemmelse, som alle tilstedeværende, og den anklagede med indbefattet, havde forudsat, der vilde være.

Tyve Minutter over seks traadte de edsvornes Formand ind i Retssalen og gjorde Præsidenten den Meddelelse, at der ingen Mulighed var for at fælde en enstemmig Kendelse.

Præsidenten: „Ønsker De mulig Oplysning om et eller andet Punkt i Loven?"

Formanden: „Nej, Mylord."

Præsidenten: „Findes der maaske i Bevismaterialet en eller anden Modsigelse, som de Herrer ønsker fjernet?"

Formanden: „Nej, aldeles ikke, Mylord, vi kunne kun ikke komme til Enighed."

Præsidenten meddelte Formanden for de edsvorne, at han, efter en saa lang og indgaaende Undersøgelse, ikke kunde lade de

edsvorne slippe saa let fra deres Pligt, og han bød dem derfor igen at trække sig tilbage for paany at raadslaa om Sagen. Den høje Ret, sagde han, vilde taalmodigt afvente deres Kendelse.

Klokken slog syv, otte og ni, saa sendte Præsidenten Bud ind til de edsvornes Formand og spurgte, om der var nogen Udsigt til at opnaa fuld Enighed.

Formanden benægtede dette og erklærede paa det bestemteste, at der ingen Mulighed var for at opnaa en enstemmig og derved retsgyldig Beslutning.

Man bemærkede, at Overraskelsen hos ingen af de tilstedeværende var større end hos den anklagede, og da de edsvorne bleve kaldte ind og fritagne for deres Dommerpligt, bøjede Edward Layton sig, forend han blev ført bort af Fangevogteren, sig ivrigt frem og syntes provende at undersøge de edsvornes Ansigtstræk. Videre trængte ikke ud til Offentlighedens Kundskab, og med et saa uventet Resultat sluttede dette Kapitel af den Laytonske Hemmelighed.

---

2. Del: Depechen fra Amerika.

Klokken ti om Aftenen af denne begivelsesrige Dag sade Mr. Bainbridge og hans Ven Dr. Daincourt i Advokatens Spisestue, fordybet i Samtale. De havde aftalt denne Sammenkomst for i Ro og Mag at kunne diskutere om de sælsomme og overraskende Enkeltheder i Processen Layton.

„Denne Afslutning," sagde Dr. Daincourt, „staar i fuldstændig Samklang med alt det øvrige. Jeg er kun bange for, at hvis Sagen bliver taget op igen, vil ingen afvigende Meninger gøre sig gældende blandt de edsvorne, og de vil enstemmigt udtale deres 'skyldig'."

„Som Bevisførelsen for Øjeblikket er, kan De have Ret i denne Slutning," svarede Mr. Bainbridge eftertænksomt, „men her er aldeles bestemt en Hemmelighed med i Spillet, som, hvis den kunde blive afsløret, vilde føre til et helt andet Resultat. Hvor undgrundelig denne Hemmelighed i Øjeblikket end synes at være, saa kan dog det mest ubetydelige Tilfælde føre til Opdagelse.

Heldigvis kan Undersøgelsen ikke genoptages før om en Maaned. Og førend denne Frist er udløbet, haaber jeg at have Beviser i Hænde, der skal bevise Mr. Laytons Skyldfrihed."

„Efter hans Optræden at dømme, ser han Udfaldet med stor Ro i Møde."

„Deri tager De sikkert fejl," svarede Juristen, „men han vil simpelthen ikke skylde sin Frifindelse Midler, af hvilke han, naar han blot vilde, kunde gøre Brug hvilket Øjeblik, det skulde være. Har det ikke vakt Deres Opmærksomhed, at han under hele Forhandlingen med sand Angst søgte at skjule eet eller andet?"

„Jo," svarede Dr. Daincourt, „det Indtryk har jeg ganske vist ogsaa faaet, men det kunde jo lige saa godt være Bevis paa hans Skyld. Har De i Sinde at forfølge denne Sag videre?"

„Ja, lige til sidste Led af denne Slyngekæde."

„Hvis der virkelig er en Kæde til Stede, da er den hyllet i dybt Mørke, og jeg formaar ikke med min bedste Vilje at finde et eneste Led i den."

Mr. Bainbridge lænede sig tilbage i sin Stol et Par Minutters Tid, saa sagde han:

„Til at begynde med har jeg to saadanne Led, to Fingerpeg, det ene er meget dunkelt, det andet derimod sikkert og haandgribeligt."

Man kunde se paa ham, hvor optaget hans Tanker vare af denne interessante Sag, thi pludselig rettede han sig op og udbrød:

„Naar jeg blot vidste, hvad det betød?"

„Hvilket?"

Advokaten tog et Spil Kort op af en Skuffe, søgte et Kort ud af Stammen og rakte Vennen det.

„Hjerter Ni," sagde Doktoren.

„Ja, det var det Kort, man fandt i Lommen paa Mr. Laytons Overfrakke," svarede Mr. Bainbridge.

„Er det Deres haandgribelige Led?" spurgte Dr. Daincourt, idet han drejede Kortet imellem Fingrene.

„Ja, det er mit haandgribelige Led," svarede Advokaten.

Dr. Daincourt trak paa Skuldrene.

„De gør Hemmeligheden endnu mere hemmelighedsfuld."

„Det betvivler jeg. De var ikke til Stede, da Kortet blev fremvist?"

„Nej."

„Kortet og Nøglen til Laytons Gadedør vare de eneste Ting, der bleve fundne i Lommerne paa Overfrakken. Da Vid-

nerne bleve forhørte om disse to Ting, iagttog jeg Layton skarpt, jeg vidste, at disse to Genstande vare de eneste, der vare blevne fundne i den for ham saa skæbnesvangre Frakke, men han vidste det ikke. Da Nøglen blev lagt frem, smilede han let, dette overraskede ham ikke, men da derimod „Hjerter Ni" blev lagt frem, gik der en Trækning over hans Ansigt, og i hans Blik laa der et Udtryk af Forbavselse, Forbløffelse, ja næsten Rædsel. Jeg behøvede ingen andre Beviser for at være fuldstændig overbevist om, at Tilstedeværelsen af dette Kort var ham ubekendt, og at han i det Øjeblik saa det for første Gang."

„De siger, der laa Rædsel i hans Blik?"

„Ja, det Indtryk fik jeg, og det er netop denne Følelse, jeg ikke kan finde nogen Forklaring paa. At han var forbavset og forbløffet, det er jo derimod saa begribeligt."

„Stillede han Spørgsmaal angaaende dette Kort?"

„Han stillede i det hele taget ingen Spørgsmaal," svarede Juristen ærgerligt, „der var de hundrede Punkter, i hvilke han burde være gaaet Vidnerne paa Klingen, men han benyttede sig ikke af sin Fordel. Og fatter De da ikke, at netop dette tjener mig til Bekræftelse paa, at 'Hjerter Ni' er et Led i Kæden?"

„Ganske vist, men dog kun forudsat, at De ikke gaar ud fra en falsk Forudsætning, idet De formener, at den stakkels Layton ikke har anet noget om Kortets Tilstedeværelse."

„I den Henseende nærer jeg aldeles ingen Tvivl," svarede Advokaten i en meget alvorlig Tone. „Mit Liv og mit Navn tør jeg sætte i Pant paa, at Edward Layton ikke vidste, at Kortet befandt sig i hans Lomme."

„Saa maa altsaa een eller anden have stukket det i den."

„Ja, meget rigtigt, een eller anden maa have stukket Kortet i Lommen paa Frakken."

„Min kæreste, bedste Mr. Bainbridge, tag dog Deres Fornuft fangen," udbrød Dr. Daincourt. „Hvorledes er det dog muligt, at de mellem et Spillekort — om dette er et 'Klor Es', en 'Spar Konge' eller 'Hjerter Ni' gør mindre til Sagen — hvorledes er det muligt, siger jeg, at de mellem et Spillekort og den mod Layton rejste frygtelige Anklage kan opdage noget som helst Sammenhæng?"

„Det er jo netop min Opgave at finde en saadan," svarede Mr. Bainbridge og trommede med Fingrene paa Bordet. „De ved ikke, Doktor, i hvilke haarfine Traade de allervigtigste Afgørelser kunne hænge."

„Naa, det turde dog vel ikke være mig saa helt ubekendt," bemærkede Lægen smilende.

„Ja, jeg tænkte nu ikke paa Forholdene i det menneskelige Liv i Almindelighed," sagde Mr. Bainbridge, „min Tanke gik nærmest i Retning af juridiske Tilfælde og særlig Kriminaltilfælde, hvis Opklaring hviler paa Beviser, der hentes fra de mest forskellige Forhold og Omstændigheder. Fjernt liggende, tilsyneladende ganske ligegyldige og uvæsentlige Momenter ere ofte af skarpt seende Jurister snoede sammen til et saa stærkt Tov, at man derved har kunnet rive den anklagede ud af Dødens Svælg."

„Og denne Hjerter Ni skal være en af hine fine Traade, af hvilke Tovet skal snoes?" spurgte Dr. Daincourt i en tvivlende Tone.

„Højst sandsynligt. Jeg vil i alle Tilfælde ikke tabe det af Syne, det forsikrer jeg Dem."

„De talte om to Led," ytrede Doktoren, „og De har vist mig det, som De anser for det mest haandgribelige. Og nu det andet Led, som De anser for dunkelt og mindre tilforladeligt?"

„Det vil jeg ogsaa forklare Dem. De edsvorne bleve fritagne for deres Dommerhverv, da de ikke kunde komme til Enighed. Det er tænkeligt, at det lidt efter lidt gennem Pressen vil komme for Dagen — nu til Dags gives der jo saa faa Ting, der ikke gennem Pressen kommer til Offentlighedens Kendskab — hvor mange af de edsvorne, der stemte for den anklagedes Skyld, og hvor mange, der ansaa ham for uskyldig."

„Rygtet fortæller allerede lidt herom."

„Naar jeg skal være ærlig," sagde Advokaten, „saa er jeg forresten allerede temmelig nøje underrettet om den Sag. Elleve af tolv kendte ham skyldig, men een holdt bestemt paa, at Layton ikke var Gerningsmanden. Grunde, Overtalelse, logisk Fremstilling og Forklaring, Gentagelse af alle foreliggende Beviser — alt dette gjorde intet Indtryk paa denne ene edsvorne. Han vilde ikke lade sig overbevise, vilde ikke give efter. Han var i sit Hjertes Inderste overbevist om Mandens Skyldfrihed og vilde for sit Vedkommende ikke bidrage til, at denne som overbevist Forbryder blev ført bort fra Anklagebænken."

„Men jeg ser ikke deri noget, der kan fremme Deres Formaal," bemærkede Dr. Daincourt.

„Der gives," vedblev Juristen, „saavel i Civil- som i Kriminalprocessen lignende Tilfælde, i hvilke den privat foretagne Undersøgelse, efter at Processen var ført til Ende, har givet højst eien-

dommelige Resultater. Jeg mindes saaledes et Tilfælde, der nok kunde jævnføres med den foreliggende Sag — jeg siger ikke, at den er lig med denne, men at den kunde være. Det ligger en Del Aar tilbage i Tiden; man lukkede uden Skaansel de edsvorne inde for derved at tvinge dem til at komme til en Afgjørelse, men det var dem ikke muligt at blive saavidt enige, at de kunde udtale en enstemmig Dom. Efter Kendsgerningerne at domme kunde der ingen Tvivl være om den anklagedes Skyld, Bevismaterialet vilde have været tilstrækkeligt til at overbevise tyve Mænd. Men der var een, der ikke vilde give efter, og denne ene var en af de edsvorne. Der blev saa indledet ny Retsforfølgning, og denne endte med ubetinget Frifindelse af den anklagede. I Løbet af det Tidsrum, der laa mellem den første og den anden Undersøgelse, kom en Ting for Dagen, der gav uigendriveligt Bevis for den anklagedes Skyldfrihed. Den edsvorne, der havde holdt saa tapper Stand, stod tilfældigvis i venskabeligt Forhold til den anklagede, en Omstændighed, der naturligvis ved Juryens Sammensætning ikke var bleven nærmere oplyst. Efter Udfaldet af den nye Forhandling erklærede paagældende edsvorne offentligt, at han kun havde ladet sig lede af sine Følelser uden at have haft noget som helst positivt Holdepunkt for Rigtigheden af sin Anskuelse."

„Og De mener nu, at der kunde foreligge et lignende Tilfælde her?"

„Hvis De havde været blandt de edsvorne, hvorledes vilde Deres Kendelse da have lydt."

„Skyldig."

„Og hvis jeg havde haft Sæde i Juryen, hvorledes tror De saa, min Dom vilde have lydt? Trods min faste Overbevisning om, at Layton er uskyldig, maatte jeg dog have hjulpet med til at domme ham. Jeg vilde have sagt til mig selv, at jeg ikke maatte lade mig lede af min Følelse, men af Beviserne, og saaledes som Vidneudsagnene i den Laytonske Sag ere blevne forelagte Retten, og saaledes som de ere blevne refererede i Bladene, saa er han ubestrideligt Gerningsmanden. Da Resultatet af de edsvornes Raadslagning blev forkyndt, holdt jeg nøje Øje med Layton, og jeg saa da igen dette forskrækkede Blik, der udtrykte Studsen og Forbavselse; de mod ham tilvejebragte Beviser havde formodentligt syntes ham selv overbevisende. Da først lagde jeg Mærke til, at han med Interesse og Opmærksomhed mønstrede de edsvorne, ikke een eneste Gang under hele Forhandlingen havde han set opmærksomt paa dem, og det skulde slet ikke undre mig,

om han ikke en Gang vidste deres Navne. Dette er højst paafaldende, i Reglen plejer den anklagede at lægge den største Interesse for Dagen for de Mænd, i hvis Hænder hans Skæbne hviler, med Udtryk af største Angst skuer han dem ind i Ansigtet, følger enhver Forandring i deres Udtryk, føler sig nedtrykt, naar han tror at mærke Aversion hos dem og fatter nyt Haab, naar han mener at se Tegn paa en for ham gunstig Stemning hos dem. Men saaledes var det ikke med Layton; da Navnene paa de edsvorne bleve raabte op, skænkede han dem ikke den mindste Opmærksomhed, han saa ikke en Gang op paa de valgte og kunde for den Sags Skyld lige saa godt have været døv og blind."

„Men det er maaske undgaaet Deres Opmærksomhed," indskød Lægen, „at han er meget nærsynet, og at han uden Briller i det hele taget ikke havde kunnet skelne deres Ansigtstræk."

„Nej, det ved jeg meget godt," svarede Advokaten, „men han havde jo sin Lorgnet hos sig, og det er vel værdt at lægge Mærke til, at han, under hele Forhandlingen, ikke en eneste Gang betjente sig af den. Jeg har her" — Mr. Bainbridge bankede med Fingrene paa sin Notitsbog — „en Fortegnelse over Navnene paa de edsvorne, samt Opgivelse af deres sociale Stilling, Forretningsbranche eller andet Erhverv. Kun med Hensyn til een eneste er jeg noget mangelfuldt underrettet. Jeg ved hvor gamle de paagældende Herrer ere, om de ere gifte eller ikke, om de have Familie etc. Ja, jeg ved endnu mere — jeg kender Navnet paa den ene, der ikke har undertegnet det 'Skyldig', som de andre elleve, endnu førend de traadte ind i Raadslagningsværelset, havde bestemt at udtale. Sælsomt nok er det netop den Mand, om hvem jeg ikke med Sikkerhed kunde faa nærmere Oplysninger. Hans Navn kender jeg, men hans Adresse har jeg endnu ikke kunnet udfinde, dog vil det vistnok let kunne lykkes mig, naar jeg alvorligt beflitter mig derpaa."

„Hvad hedder han da?" spurgte Doktoren.

„James Rutland," svarede hans Ven.

I det samme blev der banket paa Døren, og en Tjener traadte ind.

„Et Telegrafbud, Sir," meldte han, „har bragt denne Depeche og venter udenfor, idet han ikke ved, om han muligvis skal have Svar med tilbage, han siger, at han har været paa Deres Kontor i Temple og derfra bleven sendt her hen i Deres private Bolig. Han har udtrykkelig Ordre til at aflevere Depechen enten paa Deres Kontor eller her."

Mr. Bainbridge brød Telegrammet og læste det. Det var

af usædvanlig Længde og syntes, efter hans Ansigtsudtryk at dømme, at sætte ham i højlig Forbavselse.

„Lad Budet vente," sagde han til sin Tjener, „og kom hurtig, naar jeg ringer."

„Meget vel," svarede Tjeneren og forlod Værelset, hvis Dør han lydløst lukkede til efter sig.

„Jeg har allerede lært noget hos Dem," sagde Dr. Daincourt. „De synes at lægge saa stor Vægt paa Menneskenes Ansigtsudtryk, og jeg har derfor i Modstrid med alle selskabelige Regler tilladt mig at studere Deres Ansigtsudtryk, medens De læste Telegrammet igennem."

„Og hvad sagde det Dem?" spurgte Advokaten.

„Ikke andet end at Indholdet af dette paafaldende lange Telegram har sat Dem i Forbavselse," sagde Doktoren smilende.

„Mere end det — det har fuldstændigt overvældet mig."

„Da maa De tilgive mig, at jeg fremkom med en ilde anbragt Spøg; hvis De har vigtige Forretninger, maa De blot ingen Notits tage af mig, jeg skal straks gaa min Vej."

„Nej, vist ikke," svarede Mr. Bainbridge. „Jeg har netop Brug for Dem, og jeg er tilbøjelig til at tro, at dette Telegram vil forbavse Dem i lige saa høj Grad, som mig. Det er et Kabeltelegram fra Pittsburg i Amerika, og som De ser, er det mere et Brev end en Depeche. Det er paa tre hele Sider. Nu skal jeg læse det op for Dem."

„Archibald Laing, Box I, 236, P. O. Pittsburg U. S. A. til Mr. Bainbridge, Advokat, London.

Telegrafisk Efterretning om Udfaldet af Forhandlingerne, vedrørende Edward Laytons Mord paa sin Hustru, er indtruffen hertil og bleven offentliggjort i Aviserne. Der vil naturligvis blive indledet ny Undersøgelse. Hvis De under den ny Retsforhandling kan bevise Edward Laytons Uskyld, tilsikrer jeg Dem et Honorar paa 25,000 Dollars. Skulde De være tilbøjelig til at ville paatage Dem dette Hverv, har jeg pr. Telegram givet Bankfirmaet Morgan & Co., Threadneedle Street, Bemyndigelse til at udbetale Dem en Sum paa 10,000 Dollars, af hvilke de 5000 er et Forskud paa Deres Honorar, og de andre 5000 skal sætte Dem i Stand til at bestride mulige, i Sagens Interesse nødvendige Udgifter. Denne Sum paa 10,000 er uafhængig af den fornævnte Sum paa 25,000 Dollars, og Deres Gebyrberegning vil blive særskilt likvideret. Morgan & Co. har faaet Bemyn-

digelse til fremdeles at udbetale Dem de Summer, der maatte være nødvendige for Realisationen af Deres Efterforstninger. Opbyd alt for om muligt at bevirke Laytons Frifindelse. De maa ikke i nogen Retning spare paa Pengene. Selv om De maa anvende en Million paa Sagen, saa staar denne til Deres Raadighed. Lad med hver Post indgaaende og udførlige Beretninger om de Skridt, De har truffen, og de Resultater, De har naaet, afgaa til mig; De maa ikke undlade at give mig Meddelelse selv om de mindste Ubetydeligheder, og De kan herfor, saa vel som for Deres hele Virksomhed i Sagen beregne Dem en Sum, som De selv synes. Jeg ønsker meget gerne telegrafisk Svar, og jeg har betalt forud indtil 100 Ord. Jeg ønsker ikke, at Edward Layton erfarer noget om, at jeg har udbedt mig Deres Bistand. Hele denne Sag skal være en Hemmelighed mellem Dem og mig. Jeg skriver til Dem med første Post. Maaske kunde De gennem en vis Mr. James Rutland erholde værdifulde Oplysninger; hans Adresse kan jeg dog ikke sige Dem. Han stod tidligere i Venskabsforhold til Layton."

Dr. Daincourt trak Vejret dybt.

„Ja, det er overvældende, det maa jeg sige," udbrød han. „Denne Archibald Laing maa være den Mand, om hvem Rygtet gaar, at han ved en i rette Moment foretagen Spekulation med Sølv-Bjærgværker skal have tjent en enorm Formue. Hvis det er ham, saa er han god for Millioner. Ved De maaske noget nærmere om ham?"

„Nej, noget nærmere ved jeg ikke," svarede Mr. Bainbridge. „Ikke noget ud over, hvad jeg har hørt og læst i Aviserne. Han er Englænder af Fødsel og skal være et sjældent lyst Hoved. At han mener det alvorligt med Sagen, viser allerede dette Telegram, i hvilket han, for større Tydeligheds Skyld, ikke har sparet paa Ordene."

Medens Advokaten saaledes talte med sin Ven, havde han været ivrigt optaget af, paa en med Depechen følgende Telegramblanket at nedskrive sit Svar.

„Hvad har De i Sinde at gøre?" spurgte Dr. Daincourt.

„Her er mit Svar," sagde Mr. Bainbridge og læste:

„Mr. Bainbridge, Advokat, Harleystreet, London til Archibald Laing, Box I. 236, P. O. Pittsburg. U. S. A.

Modtaget Depechen, paataager mig Hvervet og vil sætte hele

min Kraft ind paa at bevise Laytons Uskyld, paa hvilken jeg fuldt og fast tror. Der ligger en Hemmelighed til Grund for Sagen, og jeg vil gøre alt for at komme paa Spor efter denne. Skal give Dem Beretning som ønsket."

Han trykkede paa det elektriske Ringeapparat, og Tjeneren kom ind.

„Giv Budet dette Telegram," sagde Mr. Bainbridge, „og lad ham tage en Droske, at det kan blive hurtigere besørget."

Da Tjeneren var gaaet, rejste Advokaten sig op fra sin Stol og gav sig til i dybe Tanker at vandre op og ned ad Gulvet. Fra Tid til anden blev han staaende og fortsatte i afbrudte Sætninger Samtalen om den Sag, der nu optog alle hans Tanker.

„Er det ikke forunderligt," sagde han, „at jeg i Mr. Laings Depeche, for at erholde nærmere Oplysninger, bliver henvist til den af Jurymedlemmerne, der ansaa Layton for uskyldig, og hvis Adresse jeg ikke kunde erfare?"

„Ja, det er virkelig højst sælsomt," samstemmede Dr. Daincourt.

„Naturligvis kan jeg finde hans Adresse, det skal ikke volde mig synderlig Vanskelighed. Men sig mig en Gang, Doktor, ved Undersøgelsen er det jo bleven konstateret, at Mrs. Laytons Død er indtraadt ved en for stor Dosis Morfin, som hun har taget til sig i Form af let opløselige Pastiller. Det blev jo ligeledes oplyst, at hun var vant til fra Tid til anden at tage en saadan Pastille for at falde i Søvn, og hendes Kammerpige har paa sin Vidneed erklæret, at hendes Frue aldrig tog mere end een Pastille, og at hun var fuldstændig fortrolig med den Fare, en for stærk Dosis kunde føre med sig. Den sædvanlige Maade at tage disse farlige Opiater paa er vel, at man kommer en saadan Pastille i Munden og lader den smelte paa Tungen, men man kan ogsaa opløse den i Vand, og Lægerne har konstateret, at den ulykkelige Kvinde maa have nydt mindst ti eller tolv paa denne Maade opløste Pastiller.

Glasset, af hvilket hun havde drukket Giften, stod ikke paa Bordet ved hendes Seng, men paa Kamingesimsen, der er temmelig langt fjernet herfra. Hvis Mrs. Layton selv havde blandet sig den skæbnesvangre Drik, saa vilde det dog vel være en naturlig Følge heraf, at Glasset havde staaet paa Bordet ved Siden af Sengen.

Men det stod ikke der, og Kammerjomfruen har tilmed sagt os, at hendes Frue var for svag til at kunne forlade Senaen og

uden Hjælp naa tilbage til denne igen. Denne Kendsgerning, dog forudsat, at det virkelig er en saadan, beviser, at den Døden hidførende Handling ikke kan være udført af den Syge selv. Kammerpigen paastaar, at Flakonen, der vel kunde indeholde en halv Snes Pastiller, saa vel som Vandglas og Karaffel stod paa det lille Bord ved Siden af Sengen, og at der, da hun mellem Klokken sex og syv om Morgenen igen kom ind i Værelset, ikke vare flere Pastiller i Flakonen, og at det Glas, i hvilket disse efter al Sandsynlighed vare blevne opløste, og af hvilket Giften var bleven drukket, stod henne paa Kamingesimsen. — Denne Omstændighed taler efter min Anskuelse ligeledes til Gunst for den anklagede."

„Det kan jeg ikke finde," bemærkede Dr. Daincourt.

„Det er dog ganske klart," svarede Juristen. „Lad os nu for Eksempel sætte, at jeg var hin Dames Mand. Af Grunde, som jeg ikke her behøver at gaa nærmere ind paa, fatter jeg den Beslutning at ville rydde min Hustru af Vejen, idet jeg vil indgive hende en stærk Dosis Opiat, og jeg har selvfølgeligt til Hensigt at gøre dette paa en saadan Maade, at der efter hendes Død ikke kan falde nogen Mistanke paa mig. Jeg gaar saa ved Midnatstid ind i hendes Sovekammer. Som det allerede er bevist, har vort ægteskabelige Forhold en alt andet end hjertelig Karakter. Vi føler aldeles ingen Kærlighed til hinanden — tværtimod, vi har lige fra vort Ægteskabs første Dage ført et højst ulykkeligt Samliv. Min Ulykke og Elendighed har tilmed taget sin Begyndelse fra den Dag, da jeg forlovede mig med hende. Nu vel — med den Beslutning at skaffe hende ud af Verden, træder jeg ved Midnatstid ind i hendes Soveværelse. Hun klager over Søvnløshed og anmoder mig om at give hende en af Morfinpillerne i Flakonen. Jeg siger da, at Virkningen vil være større, naar hun indtager denne Pille opløst i Vand. Det gaar hun ind paa. Jeg tager saa Flakon, Vandglas og Karaffel, der alle staa paa Bordet ved hendes Seng, og, uden at hun lægger Mærke til det, kommer jeg alle Pastillerne i Glasset, fylder dette med Vand og siger saa til min Kone, at hun skal tømme det paa een Gang. Det gør hun, slummer ind og synker hen i en Søvn, af hvilken ingen Opvaagnen er mulig. Maaske søger hun en eller to Gange at gøre Modstand mod Virkningen af den dødbringende Dosis, jeg har givet hende, men hendes Anstrengelser ere forgæves. Jeg ser hende ligge for mig med alle Tegn paa, at Døden nærmer sig, og hun og jeg er nu befriede for et Samliv, der har gjort os

Tilværelsen til en evig Kval. Gerningen er fuldbragt. Hvad er da vel det næste, som jeg, Morderen, foretager mig? Der findes ikke noget her, der tyder paa, at der er bleven anvendt Vold, intet Skrig om Hjælp har opfrømmet Huset; Gerningen er behændigt og godt udfort, og det eneste levende Vidne imod mig — er mig selv.

Hvad gør jeg altsaa nu? Jeg gentager dette Spørgsmaal. — Forend jeg dræbte hende, tog jeg Glas, Karaffel og Flakon bort fra Bordet ved Sengen. Jeg ønsker nu at give det Udseende af, at hun selv i et Anfald af pludselig Vanvid har bibragt sig Døden. Denne Formodning vilde være udelukket, hvis jeg lod det Glas, af hvilket min Husfru har drukket Giften, henstaa paa et Sted, hvor den ulykkelige ikke selv havde kunnet stille det. At undlade denne Forsigtighedsregel vilde have været ensbetydende med at begaa Selvmord, og jeg anser det for utænkeligt, at den under disse Omstændigheder virkelig kunde være bleven undladt. Fatter De nu, hvorfor den Omstændighed, at man har fundet Glasset staaende paa Kaminges imsen, kan være et Bevis paa min Brødefrihed?"

„Ja, ganske vist," svarede Dr. Daincourt, „jeg anerkender Betydningen af dette Synspunkt, i Fald Morderen da ikke havde faaet den Idé, at det kunde være heldigt at henlede Mistanken paa en tredje Person — vi kan for Eksempel sætte Kammerjomfruen."

„Denne Antagelse falder straks til Jorden," sagde Advokaten; „thi hvad jeg instinktmæssigt vilde have gjort for at lede Mistanken fra mig, vilde en anden og tredje lige saa godt have gjort for at fjerne enhver Mistanke."

„Ja, det har De forresten Ret i," samstemmede Lægen. „De finder altid Sagens Kernepunkt lettere end jeg. Men sig mig, har De ikke nogen som helst Formodning om, hvem den fremmede Dame, som Mr. Layton havde med hjem fra Prévost's Restauration, vel kan være?"

„Jeg har mine Formodninger," svarede Mr. Bainbridge, „men de ere for Øjeblikket saa vage og uklare, at det vilde være taabeligt af mig, om jeg vilde udtale mig nærmere om dem."

„Og Hjerter Ni?" spurgte Dr. Daincourt, „den har De slet ikke mere omtalt — har De glemt den?"

„Nej; og det er meget mere min faste Overbevisning, at hele Hemmeligheden drejer sig om denne Hjerter Ni."

3. Del. Hemmeligheden ved Hjerter Ni.

Mr. Bainbridge, Advokat, til Archibald Laing. Esq.

„Sir!

Jeg modtog i Gaar Aftes Deres Depeche fra Pittsburg og har i mit telegrafiske Svar erklæret mig rede til at paatage mig det Hverv, De har haft den Godhed at betro mig. Jeg var i Morges henne hos Bankierfirmaet Morgan & Co., Threadneedle-street og erfarede her, at Firmaet havde faaet Bemyndigelse til at udbetale mig de tusind Dollars, som De i Deres Telegram omtalte.

Jeg lod mig denne Sum udbetale, og det blev sagt mig, at der var aabnet mig en Konto, paa hvilken jeg kunde trække de Summer, jeg maatte have fornødne. Jeg spurgte saa, om der kunde være noget til Hinder for, hvis det skulde være nødvendigt, at trække forskellige Summer paa Huset indtil et Beløb af fem tusind Lst., og man sagde mig, at selv en langt større Sum stod til min Raadighed.

Jeg gav ikke Bankierfirmaet nogen Forklaring paa, hvorfor jeg havde stillet dette Spørgsmaal, men Dem vil jeg derimod give en saadan. Det er i indviklede Processer hændet, at man, for at skaffe sig nødvendig Oplysning, har maattet købe saadanne i dyre Domme, og at Tungen paa een eller flere Personer kun lod sig løse ved Bestikkelse.

Jeg har ingen Grund til at formode, at noget saadant ogsaa vil hænde i denne Proces, men jeg vilde blot vide, om jeg turde føle mig som uindskrænket Herre over Situationen. Deres Bankiers Svar har fuldstændig tilfredsstillet mig, og jeg vil nu hverken spare Penge eller Møje for at trænge ind i den Hemmelighed, der omgiver Mrs. Laytons Død.

Det er næppe tænkeligt, at De kunde vide, at jeg, aldeles bortset fra min forretningsmæssige Stilling til Sagen, nærer rent personlig Interesse for denne, og at mine Sympatier falde sammen med Deres, og dog er det saaledes. Hvis Mr. Layton ikke var mig bekendt som et i høj Grad agtværdigt Menneske, og hvis jeg ikke følte mig overbevist om, at han ingen Skyld har i det, han er bleven anklaget for, da vilde jeg maaske have tøvet med at befatte mig med Sagen, og De vil tilgive mig, naar jeg siger, at selv Deres højmodige Tilbud med Hensyn til Honorar,

i saa Fald maaske ikke vilde have fristet mig. Det er altsaa et højst glædeligt Sammentræf, at jeg saavel personligt som kaldsmæssigt staar paa Mr. Laytons Side.

Der er forløben en altfor kort Tid til, at der allerede kan være sket noget væsentligt i Sagen, dog vil det maaske glæde Dem at høre, at jeg i det mindste har fundet et Spor, som jeg har i Sinde at forfølge. Dette Spor er for Øjeblikket kun ganske vagt og usikkert, men det kan føre til vigtige Resultater.

Deres Ønske om udførligt og indgaaende at blive underrettet om alle de Skridt, jeg foretager mig, skal blive opfyldt, og jeg foreslaar Dem til dette Formaal nøjagtigt at ville opskrive alle Enkeltheder, dog vil jeg ikke benytte Brevformen, men give Dem alle Meddelelser i udførlig Beskrivelse, hvad der vil fremme saavel Klarheden som den indre Sammenhæng; i denne Form vil jeg strengt kunne holde mig til den foreliggende Sag og undgaa alt overflødigt og unødvendigt.

Efter dette Brev ville mine Meddelelser komme til Dem som nummererede Beretninger, der dog ikke ville være skrevne med min Haand, men af en Reporter, som jeg til dette Formaal vil engagere; selv vilde jeg ikke være i Stand til at give Dem en saa grundig og indgaaende Skildring af alle Enkeltheder, som jeg kan formode, at De maatte ønske at erholde. Herved vil jeg desuden spare Tid, og denne kan være af stor Betydning for Afsløringen af Hemmeligheden.

Med særdeles Højagtelse forbliver jeg, Sir,

Deres ærbødige
Horace Bainbridge.

Hvad der i Deres Depeche særligt vakte min Opmærksomhed var, at De deri omtalte en Mand ved Navn James Rutland. Det træffer sig nu, sælsomt nok, at denne Mr. James Rutland var Medlem af Juryen, og at han var den eneste edsvorne, der stemte til Gunst for Mr. Layton, og at det var denne Mands uomstødelige Beslutning ikke at ville kende ham skyldig, der har gjort nødvendigt, at Sagen blev optagen til ny Behandling. Elleve edsvorne ansaa Layton for at være overbevist, een stemte for hans Frifindelse og denne ene var Mr. Rutland.

Det første, der nu maatte udfindes, var hans Adresse, som De ikke havde kunnet opgive os. Denne Vanskelighed var dog let overvunden, og Dagen efter, at jeg havde modtaget Deres Kabeltelegram, fik jeg Meddelelse om, at Mr. Rutland boede i Wimpolestreet. Jeg kørte straks derhen og sendte mit Kort op.

„Jeg har opsøgt Dem, Mr. Rutland," sagde jeg, „fordi jeg haaber, at De vil være i Stand til at kunne give mig nogle Oplysninger angaaende Mr. Edward Laytons Sag, der kunde komme den anklagede til gode."

Mr. Rutland er en Mand paa henved de tres. Udtrykket i hans Ansigt er i højeste Grad velvilligt, og jeg tror at bedømme ham rigtigt, naar jeg betegner ham som en hjælpsom og velvillig Mand. Paa mig personligt gjorde han saa lidet Indtryk af at være en staalsat Karakter, at jeg for en kort Stund fuldstændigt glemte, med hvilken ubetvingelig Fasthed han i Sagen Layton havde forsvaret sin Mening over for Juryens andre Medlemmer, men i Løbet af den Samtale, jeg nu fik med ham, blev jeg i mer end tilstrækkelig Grad mindet om hans Opførsel da.

„Det er i høj Grad at beklage, at Mr. Layton har tilbagevist al retskyndig Bistand," bemærkede han i Begyndelsen af vor Samtale. „Jeg var ikke den eneste blandt de edsvorne, for hvem hans Handlemaade forblev en fuldstændig Gaade."

„Det er den ogsaa," svarede jeg, „og jeg haaber, at De skal være i Stand til at kaste noget Lys over Sagen; jeg kommer hen til Dem netop for at bede om Deres Bistand."

„Jeg kan aldeles ikke give Dem nogen Oplysning og kan ikke være Dem til Nytte i nogen som helst Retning," svarede han.

„Maa jeg tale aabent og fortroligt til Dem?" spurgte jeg.

„Vist saa," svarede han, „skønt jeg ikke har noget at meddele Dem. Og det er overhovedet kun med en Mand i Deres Stilling, at jeg vil indlade mig i Samtale om denne sørgelige Sag, enhver anden vilde jeg uden Omstændigheder have afvist. Men da jeg, som sagt, ikke har noget som helst at meddele Dem, vil vor Samtale forblive ganske uden Resultat."

Denne gentagne Fremhæven af, at han ikke vilde og kunde sige noget, lød mig noget mistænkelig, dog ikke saa meget ved Ordlyden af hans Forsikringer, men mere ved den heftige og usikre Tone, ved hvilken de bleve fremførte.

Uden at tage noget Hensyn til hans øjensynlige Uvilje til at ville hjælpe mig, vedblev jeg:

„Jeg tror ikke at tage fejl, naar jeg forudsætter, at De ikke anser Mr. Layton for at være skyldig."

„Jeg vægrer mig ved i nogensomhelst Retning at udtale mig om denne Sag."

„Vi leve i Offentlighedens Tidsalder," vedblev jeg, uden at lade mig saare af hans Ord, „og det er nutildags vanskeligt at holde selv sine private Affærer hemmelig. Hvad man tidligere unddrog Publikums Blikke bliver nu aabent givet til Pris og debatteret af Mennesker af enhver Stand og Livsstilling. Det er Dem uden Tvivl bekendt, at enhver ved, at elleve af de edsvorne kendte Mr. Layton skyldig, og at kun een eneste erklærede ham for uden Skyld."

„Jeg vidste og ved ikke, at dette er bekendt," sagde han.

„Men det forholder sig dette til Trods dog saaledes, som jeg siger, og lige saa bekendt er det, at Mr. Rutland er denne ene edsvorne, der lagde sin Stemme i Vægtskaalen til Gunst for Mr. Layton."

„Sligt skulde der ikke tales om," mumlede han mellem Tænderne.

„Det skulde der maaske ikke, men man maa rette sig efter den Tid, man lever i; den Laytonske Proces har vakt den største Interesse mellem Folk. Hans ejendommelige Handlemaade i et saa kritisk Moment og det aldeles uventede Udfald af Retsforhandlingerne har naturligvis kun gjort denne Interesse større, og jeg nærer ingen Tvivl om, at der endnu vil blive talt og skrevet meget om denne Sag."

„Hvad der ikke burde tales og der ikke burde skrives," brummede Mr. Rutland.

„Og jeg er ligeledes overbevist om," vedblev jeg, „at Deres Navn vil blive offentlig nævnt, og at man vil forske efter de Grunde, der har bevæget Dem til at fastholde Deres Mening over for de elleve andre edsvorne. Vi ere, hvis De vil tillade mig at nævne Tingene ved deres rette Navn, begge Venner af den ulykkelige Mand, og jeg tager ikke i Betænkning at erklære, at jeg ikke anser ham for at være hans Hustrus Morder —"

„Men i saa Fald vilde De, hvis De havde været mellem de edsvorne, heller ikke have givet efter, og det uanset om der var elleve eller elleve hundrede Stemmer imod Dem," faldt han mig ivrigt i Talen, og jeg saa, at det vilde have været ham en Tilfredsstillelse, om jeg havde givet ham Ret heri.

„Det er jeg ikke sikker paa," sagde jeg. „Naar et Menneske, anklaget for en saa alvorlig Forbrydelse, bliver stillet over for sine Medborgere, da har vor personlige Mening om ham ikke noget at skaffe med de mod ham foreliggende Beviser. Lad os for Eksempel sætte, at De paa et eller andet Tidspunkt under gunstige Forhold havde staaet i Venskabsforbindelse med Mr. Layton —"

„Hvem paastaar det?" udbrød han med megen Heftighed.

„Ingen, saa vidt jeg ved," svarede jeg. „Jeg sætter kun det Tilfælde og skal straks tillade mig at forklare Dem, hvorfor jeg gør det. Men lader os altsaa sætte, at De under heldige Forhold havde lært Mr. Layton at kende og som Følge deraf ogsaa havde lært at agte ham og holde af ham — hvad havde saa denne rent personlige Sag med Deres Pligt som edsvoren at skaffe?"

„Mr. Bainbridge," sagde han, „jeg vil ikke gerne gøre mig skyldig i en Uhøflighed, men jeg kan ikke fortsætte denne Samtale."

„Min kære Sir," sagde jeg indtrængende til ham, „det er en dannet Mands Liv og Ære, der her staar paa Spil, og jeg sætter alt ind paa at hjælpe ham og fri ham for den truende Skæbne. Jeg er heller ikke den eneste, der nærer Interesse for ham. Paa den anden Side Havet, tusinder af Mile herfra, findes der Mennesker, der ere rede til at bringe ethvert Offer, naar de ved et saadant kan redde deres Vens Ære for enhver Plet. Mr. Rutland, jeg vil uforbeholdent betro mig til Dem — jeg har i Gaar Aftes faaet et Telegram fra Mr. Archibald Laing."

„Mr. Archibald Laing," udbrød han i højeste Grad overrasket. „Du min Gud, han og Mr. Layton vare —"

Han standsede pludselig, som om han var bange for at røbe sig.

„Vare Venner," fuldendte jeg og i en meget sikker Tone. „Ja, det er der ingen Tvivl om. Læs denne Depeche, jeg har modtaget fra ham."

Jeg gav ham Telegrammet. I Begyndelsen syntes han utilbøjelig til at aabne det, men han kunde ikke overvinde sin Nysgerrighed, og efter en kort Tøven læste han det igennem, men gav mig saa Depechen tilbage uden at gøre nogen som helst Bemærkning.

„De har uden Tvivl læst eller hørt, at Mr. Archibald Laing maa henregnes til Lykkens Skødebørn. For tre eller fire Aar siden forlod han sin Hjemstavn her og nedsatte sig i Amerika —

lod sig, saa vidt jeg ved, ogsaa naturalisere derovre — og han har saa styrtet sig ind i en Spekulation, der har gjort ham til Millionær. Hans Telegrambrev er i og for sig tilstrækkelig til at vise, at han deponerer over store Midler. Men hvor kan det være, at han har henvist mig til Dem, at De skulde give mig Meddelelser om Mr. Layton, og det saadanne Meddelelser, som jeg kunde anvende til Gunst for den ulykkelige Mand?"

„Mit Bekendtskab til Mr. Laing er kun rent overfladisk, og jeg har aldrig staaet i noget venskabeligt Forhold til ham," sagde Mr. Rutland. „Jeg gentager, at jeg ikke har noget at meddele Dem."

Det blev mig klart, at jeg her havde med en Mand at gøre, der, naar han en Gang havde fattet en Beslutning, hverken med det onde eller gode lod sig bringe bort fra denne, og jeg indsaa fuldkomment vel, at det for de øvrige elleve edsvorne havde været en absolut Umulighed at faa ham overtalt til at følge deres Mening.

„Jeg kan altsaa slet ikke anføre noget, der kunde bevæge Dem til at tale uforbeholdent med mig?"

„Slet intet," svarede han.

Jeg tilbragte endnu et Kvarter med forskellige Overtalelsesforsøg og forlod til sidst hans Hus, ikke meget klogere end jeg var kommet. Kun havde jeg faaet den bestemte Overbevisning, at han vidste noget, som han stivsindet fortav for mig. At dette just skulde være af nogen stor Betydning, antog jeg dog ikke, men det kunde altid have givet mig et Holdepunkt, og hans bestemte Holdning gjorde derfor et fortrædeligt og deprimerende Indtryk paa mig.

Efter at have erholdt den fornødne Tilladelse, aflagde jeg den næste Morgen den stakkels Layton et Besøg i hans Celle. Han blev øjensynlig glad ved at se mig og greb straks Lejligheden til at takke mig for al den Venlighed, jeg havde vist ham. Jeg holdt det for raadeligst at være paa min Post og gjorde i Begyndelsen ikke det svageste Forsøg paa at bevæge ham til at antage mig til sin Forsvarer ved den forestaaende nye Retsforhandling. Men der var et Par Punkter, jeg ønskede at skaffe mig Vished om, og jeg lagde derfor min Slagplan paa en saa forsigtig og velovervejet Maade som mulig.

„Er de nærmere underrettet om den Meningsforskellighed, der var til Stede mellem de edsvorne?"

„Naa ja, lidt trænger der jo ogsaa ind bag disse Mure", svarede han. „Efter hvad jeg har hørt skal der have været elleve mod mig og een for mig."

„Ja, saaledes forholder det sig."

„Det er kun daarlige Udsigter for mig, Mr. Bainbridge, naar Sagen nu bliver optagen til ny Behandling," sagde han. „Men det er virkelig meget smukt af Dem at opsøge mig her, og jeg forudsætter, at det er sket i venskabelig Hensigt."

„Ja, ikke i nogen som helst anden," forsikrede jeg.

„Kan det være af nogen Interesse for Dem," vedblev han, „naar jeg siger Dem, at jeg har ingen som helst Skyld i den grufulde Forbrydelse, jeg er anklaget for."

„Om det kan være til Nytte eller ikke, er jeg ved det Standpunkt, De indtager og synes at ville fastholde, ikke i Stand til at kunne udtale mig om."

„Ja, og jeg vil ved den anden Forhandling selv føre mit Forsvar, som jeg gjorde det ved den første; jeg antager ikke juridisk Bistand, lige meget af hvilken Art den saa kan være. Men helt objektivt set, som om det drejede sig om en anden, beder jeg Dem aabent og ærligt sige mig Deres Mening."

„Aabent og ærligt," svarede jeg, „anser jeg Dem for uskyldig."

„Tak," sagde han blot, og jeg saa hans Øjne blive duggede.

„Kender De tilfældigt," spurgte jeg pludselig, „Navnet paa den ene edsvorne, der stemte til Gunst for Dem?"

„Nej," svarede han, „Navnene paa de edsvorne ere mig fuldstændig ubekendte."

„Men de bleve dog læste op ved Begyndelsen af Retsforhandlingen."

„Ja, det plejer vel gerne at være Tilfældet, men jeg agtede ikke derpaa og hørte egentlig talt slet ikke efter. Hvilken Interesse kunde de Navne vel ogsaa have for mig, tolv ubekendte Mennesker, af hvilke den ene kunde være mig lige saa kær som den anden."

„De kjendte ikke nogen af dem?" spurgte jeg i en tilsyneladende ligegyldig Tone.

„Nej, ikke een eneste."

„Og de kendte vel heller ikke Dem?"

„Nej, det gjorde de vel formodentlig ikke, hvorledes skulde det vel ogsaa være anderledes?"

„Men da de edsvorne endelig igen traadte ind i Salen, da

Formanden meddelte, at de ikke kunde fælde nogen enstemmig Dom, syntes De dog at blive meget overrasket."

„Har De iagttaget mig?" spurgte han mistroisk.

„De kan dog sige Dem selv, at det Øjeblik var alle tilstedeværendes Øjne rettede paa Dem."

„Ja, naturligvis," sagde han, idet han fattede sig. „Jeg vilde naturligvis have gjort det samme, hvis jeg havde siddet paa en bedre Plads end Anklagebænken. Jeg indrømmer ogsaa, at jeg var overrasket, jeg havde ikke ventet andet end 'skyldig'."

„Hvis De ikke selv mindes det, saa maa jeg tillade mig at sige Dem, at De bøjede Dem fremefter og saa forskende op paa Jurymændene.

„Ja, vist saa, nu mindes jeg ogsaa, at jeg gjorde det," svarede han, „det var en naturlig Indskydelse."

„Og De fandt ingen bekendte Ansigter mellem de edsvorne?"

„Nej, ærligt talt kunde jeg ikke rigtigt skelne Ansigterne, jeg er jo noget nærsynet."

„Men De havde jo dog Deres Lorgnet. Hvorfor betjente De Dem ikke af den?"

Det undrede mig at høre ham le ved dette Spørgsmaal. En sagte, harmlos, barnlig Latter, og jeg følte mig noget fælsomt berørt.

„Hvor skarpsindige I Herrer Advokater ere," sagde han, „hvorledes skal man vel kunne skjule noget for eder. De maa være noget forsigtig med Deres Spørgsmaal, ellers kunde jeg se mig nødsaget til," — der kom en bedrøvet Klang i hans Stemme — „at bede Dem ikke gentage Deres Besøg."

Jeg var meget bestyrtet over denne Paamindelse, men jeg gjorde alt for at bevare min ydre Ro, thi jeg havde i Sinde at udspørge ham angaaende den Overraskelse, han havde vist, da „Hjerter Ni" var bleven taget op af hans Frakkelomme, og jeg havde fremdeles i Sinde, direkte eller indirekte, at spørge ham om han kendte Mr. James Rutland. Hans Tilbageholdenhed gjorde mig tilbageholdende, hans Forsigtighed formanede mig til at være forsigtig. Det hele forekom mig som en Slags fredelig Tvekamp, i hvilken jeg, for hans Interesser, og han selv, mod disse, førte de samme Vaaben.

„Jeg skal nok tage mig i Agt," sagde jeg, „thi De maa ikke lukke Deres Dør for mig, selv om det desværre kun er en Fængselsdør. Hvad der har ført mig herhen er varm Del-

tagelse for Dem. De skal i mig kun se en deltagende Ven og glemme mit Kald som Jurist."

„Det er trøsterige Ord," svarede han. „Selv om jeg ogsaa kan synes Dem at være sorgløs og rolig, saa ved De dog meget vel, at jeg umuligt kan være dette. De føler, i hvilken Grad den grufulde Situation, som Forholdene have trængt mig ind i, maa hvile tyngende paa mig. Men at det er, som det er, bærer jeg selv Skylden for. Det er min Følelse for Ære, Pligt og Sandhed, der har tvunget mig til at handle, som jeg gør. Ak, Livet laa en Gang saa sollyst og straalende for mig, at det næsten blændede mit Blik, men ret beset, naar et Menneske ved, at han maa gøre det, han gør, fordi hans Ære kræver det saaledes, saa er han dog ikke helt ulykkelig. Naa, men nu ser De jo, hvormeget De allerede har lokket ud af mig. Ja, det er meget rigtigt, at jeg bøjede mig ivrigt og spændt frem efter, da jeg hørte, at de edsvorne ikke havde afgivet nogen enstemmig Kendelse. Der maatte altsaa være een blandt dem, der troede paa mig, og selv om jeg end ikke i fjerneste Maade kendte denne Mand, saa velsignede jeg ham dog for hans Tro."

Med et Udtryk som et Menneske, der ved hver Bevægelse ved sig iagttaget af Fjender, vendte han sig om og sagde saa i en sagte Tone:

„Jeg har Brug for en Ven."

Og lige saa sagte som han, svarede jeg straks:

„De har ham; jeg vil være den Ven."

„Det er kun en lille Tjeneste, jeg vil bede Dem om," vedblev han, „jeg bærer et Brev hos mig, som jeg gerne vil have sendt med Posten, dets Indhold angaar ikke nogen, De kender, Sagen vedrører ene og alene mig, og hellere end jeg vilde trække et andet Menneske ind i den, vilde jeg lade mig pine til Døde, omendskønt vi ikke mere leve i saa barbariske Tider. Ak, og dog," tilføjede han med et Suk, „kan de være barbariske nok."

Han saa mig fast ind i Øjnene med et forskende dybt Blik, og som han saaledes saa paa mig, lyste der i hans Øjne en saa ren og fornem Aand, at jeg følte mig hendraget til ham, som aldrig før til et Menneske, og følte fuld Sympati og Beundring for ham.

„Tør jeg betro mig til Dem?" spurgte han, stadig i samme sagte Tone. „Ak, hvis jeg ikke kan have Tillid til Dem, til hvem da?"

„De kan fuldtud stole paa mig," sagde jeg. „Jeg skal samvittighedsfuldt besørge Deres Brev."

„De maa ikke kaste det i nogen Postkasse her i Nærheden af Fængslet, eller i det hele taget i dette Distrikt," bad han, „helst saa langt borte herfra som muligt."

„Ganske som De ønsker."

„Og De vil ærligt holde Deres Ord?"

„Saa ærligt som et Ord nogensinde er blevet holdt," gav jeg til Svar.

„De er et godt Menneske, og jeg vil have Tillid til Dem," sagde han. „Jeg kan ikke give Dem noget Haab om nogensinde at vise Dem en Gentjeneste, men maaske kunde der komme den Dag, da De var glad ved at have ydet mig denne lille Villighed."

Han overrakte mig med stor Forsigtighed et lille Brev, som jeg lige saa forsigtigt gemte i min Lomme.

„Maa det være mig tilladt at komme igen?" spurgte jeg saa.

„De er hjertelig velkommen. De har gjort denne Dag glad og lys for mig — ak, ikke blot den, men ogsaa mange kommende Dage."

Straks efter forlod jeg ham. Jeg gjorde nøjagtigt, som han havde anmodet mig om og tog først Brevet op af Lommen, da jeg var kommet helt hen i et andet Distrikt af Byen. Jeg kastede det saa i en Brevkasse, dog ikke førend jeg først havde læst Adressen. Layton havde ikke taget noget Løfte af mig om ikke først at gøre dette, og jeg behøver derfor ikke at udtale mig om, hvorvidt jeg i modsat Fald havde læst Adressen eller ikke. Mod hans Ønsker og Vilje kæmpede jeg for ham, og jeg havde derfor nok turdet tillade mig heller ikke at holde et saadant Løfte, men hvorledes det nu var eller ikke, blev jeg ligefrem maallos af Forbavselse, da jeg læste, at Brevet var rettet til Miss Mabel Rutland, 32 Lavender Terrace, South Kensington."

Rutland, det var jo Navnet paa den edsvorne, der havde afvendt Dødsdommen fra ham, og hvem jeg forgæves havde søgt at fralokke en Forklaring.

Af alle de Sager, jeg havde haft at gøre med, syntes denne ikke blot at skulle blive den vigtigste, men ogsaa den mest interessante.

Rutland, Rutland, havde det været et af disse hyppigt forekommende, dagligdags Navne, som Smith eller Jones, da vilde

det ikke have gjort saa stærkt Indtryk paa mig, men her kunde der ikke være Tale om en tilfældig Sammentræffen. Jeg havde fundet et Spor og vilde nu med al min Skarpsindighed og Energi søge at forfølge dette.

* * *

Depeche fra Mr. Bainbridge, London, til Mr. Archibald Laing. U. S.

„Hvem er Miss Mabel Rutland, er der nogen som helst Forbindelse med hende og Mr. James Rutland? I hvilket Forhold staar denne Dame til Mr. Edward Layton. Kan De give mig nogen Oplysning angaaende 'Hjerter Ni?'"

Depeche fra Mr. Archibald Laing, U. S., til Mr. Bainbridge, London.

„Miss Mabel Rutland er Mr. James Rutlands Niece. Hun har engang været forlovet med Mr. Edward Layton. At denne Forlovelse blev ophævet kom enhver overraskende, da der var stor Kærlighed paa begge Sider. 'Hjerter Ni' ved jeg ikke noget om."

Depeche fra Mr. Bainbridge til Mr. Archibald Laing.

„Den 'Hjerter Ni', jeg omtalte, er et Spillekort. Jeg har meget vigtige Grunde, hvorfor jeg spørger herom."

Depeche fra Mr. Archibald Laing til Mr. Bainbridge.

„Angaaende 'Hjerter Ni' ved jeg absolut ikke noget."

II.

Den Meddelelse, jeg ved Deres Depeche modtog, at Miss Mabel Rutland og Mr. Layton havde været forlovede med hinanden, er af højeste Vigtighed for mig. Jeg tvivler ikke om, at Deres næste Brev vil indeholde Meddelelser om alt Dem bekendt, men jeg afventer ikke Modtagelsen af denne. Tiden er for kostbar, til at jeg kan lade blot en Time, et Øjeblik gaa til Spilde. Jeg har den indre Overbevisning, at jeg, førend der kan blive mig

nogen Oplysning til Del fra Deres Side, vil gøre vigtige Opdagelser, der vil føre os til det af os begge attraaede Maal. Jeg kan kun sige Dem, at jeg gaar fuldstændig op i Sagen, og at jeg, aldeles bortset fra den Gevinst, jeg derved kan have, vil sætte al min Kraft ind paa at bringe den til en heldig Losning. At Mr. Layton har sat sig i Hovedet at ville ofre sig selv til Fordel for en anden, føler jeg mig fast forvisset om. Intet ringere end et Under kunde overbevise mig om, at han har gjort sig skyldig i den Forbrydelse, han anklages for. Jeg har nu opkastet mig til hans Stridsmand, og hvis det staar i et Menneskes Magt med Ære at drage ham ud af den fortvivlede Situation, da er jeg fast bestemt paa at opbyde alt, hvad jeg ejer af Skarpsindighed og god Vilje for at løse denne Opgave. At jeg nu ved, at Mr. Rutland er Onkel til den unge Pige, med hvem Mr. Layton har været forlovet, kan være mig til megen Nytte. Jeg opgiver nemlig endnu ikke Haabet om, gennem ham at kunne opnaa værdifulde Oplysninger.

Mit Spørgsmaal angaaende „Hjerter Ni" var ingenlunde uden bestemt Hensigt og Maal. Jeg er overbevist om, at netop dette enkelte Spillekort, der er bleven funden i Mr. Laytons Frakkelomme, og om hvis Tilstedeværelse han ingen Anelse havde, spiller en betydelig Rolle i Sagen.

Jeg har allerede tre eller fire Agenter i min Tjeneste, og da jeg ikke har i Sinde at spare nogen Udgift, er det ikke umuligt, at jeg maa lade mig udbetale endnu større Summer af Deres Bankier, hvad De dog sikkert ikke har noget imod.

Forskellige Smaahændelser fremme mig i mit Arbejde; for saa vidt disse ikke staa i umiddelbar Sammenhæng med Sagen, vil jeg lade dem uomtalte, men jeg skal her give Beretning om forskellige andre.

Efter min Samtale med Edward Layton i Fængslet, beskæftigede jeg mig særligt med Spørgsmaalet om, hvor vidt jeg skulde aflægge Miss Mabel Rutland, 32 Lavender terrace, South Kensington, et Besøg. Jeg kørte derhen og besaa Huset udefra, men dristede mig ikke til at gaa derind. Bygningen hørte til et Kompleks af fjorten, i Renaissancestil opførte Ejendomme. Hvem der ikke har en Indtægt af mindst 1000 Lst. kan ikke godt tillade sig den Luksus at bo der. Man tør altsaa slutte sig til, at Miss Rutlands Forældre ere velhavende Folk. Uden eet eller andet tydeligt Fingerpeg eller en habil Mellemmand vilde jeg uden Tvivl have

sat mig nødsaget til, uden mange Omsvøb, at udbede mig en Samtale med den unge Dame, til hvilken Mr. Layton havde skrevet, men Tilfældet eller Skæbnen kom mig uventet til Hjælp. Klokken mellem ti og elleve om Aftenen kom min Ven Dr. Daincourt hen til mig.

„Jeg maa bede Dem undskylde, at jeg kommer saa sent hen til Dem," sagde han, „men jeg har noget vigtigt at meddele Dem. Da De nylig talte til mig om de edsvorne, viste De mig en Liste over disse. Jeg kastede overfladisk et Blik i denne, uden at noget bestemt Navn fængslede min Opmærksomhed. Da kom Telegrammet fra Mr Archibald Laing, og derved blev, som naturlig var, Navnet Rutland indprentet i min Hukommelse. Dette Navn var mig fuldstændig fremmed, jeg kendte ingen, der hed saaledes. Men mærkværdig nok blev jeg i Dag Formiddag kaldet til Konsultation i et meget alvorligt Tilfælde, det drejede sig om en Miss Mabel Rutland, en ung Dame, der i den sidste Tid havde befunden sig i en sælsom Tilstand. Grundtrækkene i Diagnosen er en Specialist tilstrækkeligt bekendte og i lige saa høj Grad forunroligende. Hendes Nervesystem er rystet, hendes Lidelse er af psykisk Natur, og hendes Liv er aldeles afgjort i Fare."

„Miss Mabel Rutland, 32 Lavender terrace, South Kensington," sagde jeg aldeles mekanisk hen for mig.

„De kender hende," udbrød Dr. Daincourt forbavset.

„Jeg har ikke set hende, men jeg ved, hvor hun bor."

„Er hun beslægtet med den af de edsvorne, hvis Kendelse har gjort Udslaget i den Laytonske Proces?" spurgte Dr. Daincourt.

„Vi to behøve ikke at have nogen Hemmelighed over for hinanden, men det vil være heldigt, om vi over for andre iagttager Tavshed om visse Ting."

„Naturligvis. Jeg skal ikke tale med noget Menneske derom og gaar ind paa, at alt, hvad der kommer paa Tale mellem os, er af fortrolig Natur."

„Miss Mabel Rutland er en Niece af hin Mr. Rutland, der var Medlem af Juryen."

„Det er et sælsomt Tilfælde," bemærkede Dr. Daincourt.

„Meget sælsomt, og dog skulde det ikke undre mig, om vi snart vilde komme til at gøre endnu mere sælsomme Opdagelser. Men vær saa venlig at fortælle mig alt, hvad De ved om denne Miss Rutland."

„Det skal jeg," svarede Dr. Daincourt. „Forældrene ere

naturligvis meget bekymrede for Deres Barn. Jeg saa den unge Pige og undersøgte hende, men ved ikke, hvad jeg skal sige om det. Organerne ere i Orden, og nogen egentlig Sygdom er ikke til Stede. Hendes Lunger ere kraftige, der er ikke Spor af Svindsot, og dog er det ikke umuligt, at hun dør. Hendes Lidelse er ikke af legemlig, men af sjælelig Karakter. Jeg erkyndigede mig naturligvis saa grundigt som muligt om alt, thi Pigen interesserede mig. Hun er smuk, omendskønt Sygdommen nu har bragt nogen Forstyrrelse i Ansigtets Harmoni, og der hviler et Udtryk af exalteret Lidelsesglæde og Offervillighed over hendes Ansigt, der gjorde et dybt Indtryk paa mig. Naar jeg siger, at dette Udtryk 'hviler' over hendes Træk, saa er dette en fuldstændig rigtig og nøjagtig Betegnelse af Tingene, dette Udtryk er nemlig ikke foranderligt, kommer og forsvinder ikke, men det er der til Stadighed, og en gammel Praktiker som mig rober det, at hun i lang Tid har lidt under store Bekymringer og tunge Sorger, indtil hun endelig er sunken sammen under Vægten af dem. Det er mig meget troligt, at hun, som hendes Forældre har sagt mig, undertiden i hele Timer kan være Bytte for Affind og Aandsfraværenhed."

„Har hun været længe syg?" spurgte jeg.

„Hun har ligget til Sengs siden den 26. Marts," svarede Doktoren.

„Siden den 26. Marts?" gentog jeg. „Det var den Dag, da Mrs. Layton blev funden død."

Dr. Daincourt saa forbavset op: „Det har jeg slet ikke tænkt paa," sagde han.

„Nej, hvorfor skulde De vel ogsaa det," bemærkede jeg, „men jeg for mit Vedkommende har vænnet mig til at bringe saa godt som enhver Ting i Forbindelse med den Laytonske Proces. De vil sikkert blive endnu mere forbavset, naar jeg spørger Dem, om De ikke har hørt Mr. Edward Laytons Navn nævne i Lavender terrace 32."

„Nej," svarede Dr. Daincourt, „det Navn har jeg ikke hørt nævne der, men naar De spørger mig derom, Bainbridge, saa ved jeg, De har en bestemt Grund til at gøre dette, thi det er jo ikke Deres Sædvane at føre løs Snak."

„Nej, og navnlig ikke for Tiden. Begivenhederne skride uopholdeligt fremad, og jeg er fuldt forvisset om, at vi snart ville gøre en vigtig Opdagelse. Men De har endnu ikke fortalt mig

alt, hvad De ved om Miss Mabel Rutland. Hvem af Familien har De talt med?"

„Med Moderen, Faderen og hende selv," svarede Dr. Daincourt.

„Bestaar Familien kun af disse tre Personer?"

„Det ved jeg ikke, da jeg ikke har spurgt derom."

„Vil De ikke give mig en Skildring af Forældrenes Personligheder?"

„Faderen er en Mand paa henved de tres," sagde Dr. Daincourt.

„Gør han Indtryk af at være en dannet Mand?"

„Ubetinget."

„Synes han at staa i et hjerteligt Forhold til sin Datter — nære stor Kærlighed til hende?"

„Det gør han vist nok, skønt det ikke synes at være hans Vane at bære sine Følelser til Skue."

„Og hans Karakter?" forskede jeg videre; „hvilket Indtryk gjorde den paa Dem?"

„Jeg anser ham for at være et ubøjeligt, haardt og egensindigt Menneske, der er vanskelig at omstemme, naar han først en Gang har fattet en Beslutning."

„Ganske som hans Broder," bemærkede jeg, „hin Mr. James Rutland. Det synes at ligge i Familien. Naa, og Moderen?"

„Det er en mild, elskværdig Dame, otte til ti Aar yngre end Manden, og det til Trods for, at hendes Haar allerede er graat, langt mere graat end hans."

„Og Moder og Datter ligne hinanden?"

„Ja, og Moderen har ligeledes hint resignerede, offervillige Udtryk i Ansigtet. Da vi talte om Datteren, fik hun Taarer i Øjnene."

„Men Faderens Øjne vare tørre?"

„Det vare de ganske vist, men derfor udviste han dog ikke Haardhed eller Mangel paa Følelse."

„Men De har ved Deres ene Besøg faaet det bestemte Indtryk, at han er Herre i Huset, og at hans Vilje i enhver Henseende er den gældende?"

„Ja, det Indtryk har jeg aldeles bestemt faaet."

„Og at han med jærnhaard Magt hersker over Medlemmerne af sin Familie?"

„Det har jeg ikke sagt," ytrede Doktoren i en noget hjælpeløs Tone.

„Hvis De er af en anden Mening, saa sig det blot."

„Jeg er ikke af nogen anden Mening, men jeg plejer aldrig

efter det første Indtryk at danne mig bestemte Meninger om Folk. Dog tror jeg, De har Ret, Bainbridge, at i Mr. Rutlands Hus er hans Vilje en Lov."

„Tror De, at dette Træk af Resignation og Offervillighed i Moderens og Datterens Ansigter kan føres tilbage til denne Omstændighed?"

„Ja, det er meget muligt," svarede Dr. Daincourt i en eftertænksom Tone.

„Naa, men gaa saa videre i Deres Beretning, kære Doktor, og fortæl mig alt, hvad der har tildraget sig."

„Jeg har ikke meget mere at fortælle," sagde Dr. Daincourt. „Jeg meddelte Forældrene, at det hos deres Datter mere drejede sig om en Sjælens end en Legemets Sygdom, og at det var min faste Overbevisning, at en eller anden tung Sorg maatte hvile paa hende, og at førend Aarsagen til denne Kummer var bleven fjernet, var der kun ringe Haab om igen at se hende sund og frisk.

'Jeg staar over for en Gaade her,' sagde jeg til Forældrene, 'og saa længe Aarsagerne til denne Tilstand ere mig ukendte, er det mig næsten en Umulighed at gribe virksomt ind.'

'Kan De slet ikke gøre noget?' spurgte Faderen. 'Kan De ikke give hende noget Medicin?'

'Medicin kan jeg naturligvis godt give hende,' svarede jeg, 'men Mikstur vil næppe nytte hende. Hvad en Læge, der ikke har fundet Sygdommens Kernepunkt, kan skrive op, det har hun jo allerede faaet, førend De kaldte mig.'

'Og hvis nu denne Tilstand varer ved og udvikler sig videre?' spurgte Faderen igen, 'hvad kan det endelige Udfald saa vel blive?'

'Kræfterne tage hurtigt af og ville snart være udtømte,' svarede jeg. 'Hvis denne Tilstand varer ved, da er jeg bange for, at der kun findes eet Udfald.'

Moderen brast i Graad, medens Faderen holdt sit Blik fast og alvorlig rettet paa mig, men jeg saa dog, at hans Læber dirrede.

'Vi have tilladt os at kalde Dem, fordi vi have hørt Tale om de heldige Resultater, De med Deres Kure har opnaaet over for nervesyge Personer,' bemærkede Mr. Rutland.

'Ja, jeg har ganske vist haft det Held at opnaa flere gode Resultater,' svarede jeg, 'men det var dog kun i saadanne Tilfælde, hvor intet var skjult for Lægen.'

Da jeg sagde disse Ord, saa Mrs. Rutland bedende op mod Manden.

'Tror De maaske, at jeg i dette Tilfælde holder noget skjult for Dem?' spurgte han.

'Det tilkommer ikke mig at give Svar herpaa,' sagde jeg, 'min Pligt er kun at gøre Dem klart, at Deres Datters sygelige Tilstand ikke er betinget af nogen legemlig Lidelse, og at den er højst betænkelig. Og førend jeg kender Aarsagen til hendes Kummer, formaar jeg ikke at hjælpe hende.'

'Vil De vise os den Venlighed at komme herop i Morgen igen?' spurgte Faderen efter en kort Pavse.

'Ja,' sagde jeg, idet jeg tog Afsked, 'hvis De ønsker det, vil jeg komme igen i Morgen Eftermiddag og tilse Patienten.'

Mr. Rutland takkede mig med mange forbindtlige Ord, og jeg bød saa Farvel. Jeg vilde være kommen hen til Dem langt tidligere paa Dagen, kære Bainbridge, for at fortælle Dem om dette sælsomme Tilfælde, men jeg havde flere andre Patienter, som jeg først maatte besøge. En Læge er, som De ved, aldrig Herre over sin Tid."

„Jeg har ogsaa noget at fortælle Dem om Deres nye Patient," sagde jeg, „og tilmed noget, der vil interessere Dem. Mabel Rutland har været forlovet med Edward Layton, og jeg har Grund til at tro, at der har været dyb Tilbøjelighed paa begge Sider."

„Denne Oplysning forbavser mig oprigtig talt i allerhøjeste Grad og giver mig meget at tænke paa," svarede han.

Da han bød mig Godnat, havde han fattet den faste Beslutning, hvis det paa nogen Maade var muligt gennem Mabels Forældre at søge at erfare Grunden til hendes sjælelige Tilstand, for derefter at gøre Forsøg paa at helbrede den unge Pige. Og jeg paa min Side maa tilstaa, at jeg med en maaske noget ugrundet Bestemthed haabede paa, at han ved denne Lejlighed ogsaa vilde hjælpe mig til at faa Opløsning paa den Gaade, hvis Løsning optog alle mine Tanker.

* * *

Depeche fra Mr. Bainbridge, London, til Mr. Archibald Laing, U. S.:

„Meddel mig nøjagtig alt, hvad De ved om Miss Mabel Rutland og hendes Forældre og Søskende, hvis saadanne skulde være i Live."

Depeche fra Mr. Archibald Laing, U. S., til Mr. Bainbridge, London.

„Miss Mabel Rutland er den eneste Datter, derimod har hun en Tvillingbroder Eustace, ved hvem hun hænger med lidenskabelig Kærlighed. Disse to Børn og Faderen og Moderen udgøre hele Familien. Mr. Rutland er en ubøjelig, haard Natur, taaler ikke nogen Modsigelse og er i høj Grad egensindig. Alle disse Egenskaber lagde han til Gunst for mig tilstrækkelig tydeligt for Dagen, da jeg for nogle Aar siden gjorde Kur til Miss Rutland i det Haab, at det skulde lykkes mig at tilkæmpe mig hendes Haand. Hendes Fader vilde have tvunget hende til at gifte sig med mig. Men jeg var da ikke længere i Tvivl om, at hun elskede Edward Layton. Jeg trak mig saa tilbage for ikke at gøre hende ulykkelig og erhvervede mig, tror jeg, derved hendes Agtelse.

For hendes Skyld ønsker jeg at se ham renset for den Anklage, der er rejst mod ham, thi jeg er overbevist om, at hun endnu elsker ham, og at Laytons Domfældelse vilde faa hendes Hjerte til at briste. Om hendes Broder ved jeg ikke meget, den Gang jeg opholdt mig i London, var han i Oxford, og jeg har kun set ham to eller tre Gange. Mrs. Rutland er en godhjertet, fintdannet Dame, og, som jeg frygter, er hun noget forknet af Manden."

III.

Jeg takker Dem meget for de i Deres Depeche indeholdte Meddelelser, disse have sat mig i Stand til paa rette Maade at værdsætte de højmodige Motiver, der kan have bevæget Dem til at træde i Skranken for Edward Layton, og det er mig en oprigtig Glæde at kunne arbejde sammen med Dem. Naar en Sagfører saaledes stemmer overens med en Klient, saa plejer det altid at komme Sagen til Gode, han arbejder bedre og lettere.

Tre Dage ere gaaede hen, siden jeg afsendte min anden Beretning til Dem. Jeg ventede med Spænding — hvorpaa, det ved jeg ikke, men det var mig, som der maatte ske noget, der for Alvor maatte bringe mig Maalet nærmere, og nu er der virkelig sket noget, der, som jeg tror, vil være af stor Vigtighed, om jeg end foreløbig ikke har opdaget Nøglen dertil. De vil senere forstaa, hvorfor jeg benytter mig af det Udtryk „Nøgle", og naar

jeg siger Dem, at det, jeg betegner med disse Ord, ikke er andet end den flere Gange omtalte „Hjerter Ni", saa vil De forhaabentlig yde min Forudseenhed al Retfærdighed, eftersom den ved den første Forevisning af Kortet for Edsvorneretten gav sig til Kende paa en saa utvetydig Maade. For mig stod øjeblikkelig den Overbevisning fast, at dette Kortblad vilde blive en ikke uvigtig Faktor ved Opklaringen af Mysteriet i den Laytonske Sag. Jeg bør ikke lade uomtalt, at vi ene og alene ere Dr. Daincourt taksknldige for de hidtil gjorte Fremskridt. Hvad jeg skulde have grebet til, hvis han ikke saa uventet var kommen mig til Hjælp, er vanskeligt at sige. Jeg vilde vel næppe have lagt Hænderne i Skødet, men det er ingenlunde sandsynligt, at mine Bestræbelser i saa Fald vilde have bragt mig saa nær til Maalet i saa kort en Tid. Dr. Daincourt er til en vis Grad bleven reven med af min Iver, og hans Interesse for hans smukke Patient er bleven yderligere forhøjet ved hans Venskab for mig og ved den Agtelse, vi begge nære for Edward Layton. Ifølge sit til Mr. Rutland afgivne Løfte begav han sig Dagen efter sit første Besøg til den syge. I Mellemtiden havde Miss Rutlands Tilstand ikke blot ikke forbedret, men snarere forværret sig. Febersymptomerne vare mere fremtrædende, og hendes Tale lød forvirret og usammenhængende. Maaske vilde det være rigtigere at sige, at hendes Ord forekom hende Omgivelser forvirrede og usammenhængende. Jeg for min Person har min egen Teori angaaende Drømme og er af den Overbevisning, at selv i den vildeste Delirium ligger der altid noget faktisk til Grund for den syges Tale. I min Egenskab af Jurist nærer jeg denne Opfattelse. Dr. Daincourt staar naturligvis i Henseende til Miss Rutland paa Lægens Standpunkt. Jeg tvivler ikke om, at min øvede Kombinationsevne i Miss Rutlands Feberfantasier vilde have ladet mig opdage en Sammenhæng, som hverken Dr. Daincourt eller den syges Forældre havde nogen Anelse om.

Ved dette andet Besøg bad Mr. Rutland Dr. Daincourt om en fortrolig Samtale, under hvis Forløb han foranledigede Lægen til en gentagen Fremstilling af hans Dagen forud opstillede Diagnose. Mr. Rutland gjorde derefter et forgæves Forsøg paa at bestride denne Diagnoses Rigtighed; han havde langt hellere villet høre, at hans Datters Lidelser vare legemlige og ikke sjælelige. Men Dr. Daincourts Udtalelser vare klare og tydelige, han var ikke til at bringe fra sin en Gang fattede Overbevisning. Med stort Eftertryk fremhævede han, at han under disse Omstæn-

digheder ikke var i Stand til at overtage Behandlingen af Patienten med Udsigt til Helbredelse, og han gentog, at hvis Miss Rutland blev overladt til sin Tilstand, uden at der blev gjort noget Forsøg paa at udforske Aarsagen til hendes Sindslidelse og at hæve denne, saa var kun een Udgang mulig — nemlig Døden, før Aaret var omme.

I Begyndelsen var Mrs. Rutland ikke til Stede ved denne Samtale; men da den havde varet tyve Minutter eller mere, overvældede hendes Angst hende saa heftigt, at hun bankede paa Døren til det Værelse, i hvilket Herrerne havde trukket sig tilbage, og forlangte at blive indladt. Sagen, hvorom det drejede sig, var saa alvorlig, at Mr. Rutland ikke kunde nægte hende dette, og saaledes gik det til, at Dr. Daincourt i hendes Nærværelse ytrede sig saa uforbeholdent om sin unge Patients betænkelige Tilstand. Den ulykkelige Kones Sorg var ryslende, men syntes ikke at gøre noget Indtryk paa hendes Mand.

'Og dog,' føjede Dr. Daincourt til, da han berettede mig Sagen, 'er jeg overbevist om, at Mr. Rutland led ikke mindre end hun, og at han af Hjertet har sin Datter kær.'

Samtalen endte med, at Mr. Rutland bad Dr. Daincourt om et fornyet Besøg den næste Dag, hvilket denne kun modstræbende lovede.

Alligevel begav han sig derhen den følgende Dag. — Samme Resultat. Atter besøgte han den syge, atter havde han en Samtale med Faderen, ved hvilken Moderen var til Stede, atter udtalte han sig ganske uforbeholdent om den unge Piges Tilstand, og atter bad Mr. Rutland ham at komme igen næste Dag. Men denne Gang sagde Doktoren nej. Han erklærede Mr. Rutland, at hans Besøg, saaledes som Tingene stode, var ganske resultatløse, hvorfor han bad om at maatte blive fritaget for denne Pligt, eftersom man jo nægtede ham de nødvendige Oplysninger.

'Men det anser jeg for min Pligt at sige Dem,' tilføjede han henvendt til Faderen, 'at hvis De ogsaa i Fremtiden har i Sinde at bære Dem ad som hidtil, saa er det Dem, der vitterligt sætter Deres Barns Liv paa Spil.'

Det var et højst alvorligt Ord, men Dr. Daincourt er heller ikke noget Hverdagsmenneske. Hans Kundskaber og hans Erfaring sætter ham i Stand til at erkende Sandheden med en næsten ufejlbar Sikkerhed; hvor det gælder om hans lægevidenskabelige Overbevisning, kender han ikke til Hensyn.

'Under disse Omstændigheder,' vedblev han, 'maa jeg bede Dem henvende Dem til en anden Læge, til hvem De har større Tillid.'

'Jeg nærer en ubetinget Tillid til Dem,' forsikrede Mr. Rutland.

'Derpaa har De ikke givet mig noget Bevis,' lød Dr. Daincourts Svar. 'Det er, som De havde sat Dem for, at De og ikke jeg skal være Deres Datters Læge.'

Sluttelig lod han sig dog bevæge til at komme til Miss Rutland endnu en Gang, et Løfte, som han dog kun gav med den Bemærkning, at dette da vilde blive hans sidste Besøg, ifald Mr. Rutland ikke besluttede sig til at aabne ham Mulighed for en fuld Forstaaelse af det foreliggende Tilfælde.

Jeg kommer nu til den fjerde Samtale, der for os blev af en saa frygtelig Interesse.

Da han kom, modtog Mrs. Rutland ham med de Ord: 'Min Mand har tilladt mig at meddele Dem alt, hvad De har nødig at vide om vort kære Barn.'

'Det er formodentlig Dem, der har overtalt ham til denne Beslutning?' bemærkede Dr. Daincourt.

'Ja,' svarede Mrs. Rutland, 'det er, Gud være lovet, lykkedes mig at bevæge ham dertil. Kære Hr. Doktor, De vil frelse mit Barn for mig, ikke sandt?'

'Hvad jeg kan gøre, skal blive gjort,' sagde Dr. Daincourt.

'Hvad ønsker De egentlig at vide?' spurgte den ulykkelige Moder.

'Alt, hvad der angaar Deres Datter, alt, hvad der vedkommer hendes Anlæg, Sædvaner, Sympatier og Antipatier. En svær Sorg tynger paa hendes Sjæl, og Aarsagen dertil er sikkert ikke skjult for Dem. Maaske De kun har Formodninger derom, maaske ved De alt. Skjul ikke noget for mig. Hvis De ikke uforbeholdent vil have Tillid til mig, kan jeg ikke fortsætte mine Besøg. De er hendes Moder. Deres Hjerte hænger jo dog ved dette Barn?'

'Ja, jeg elsker hende af min ganske Sjæl,' sagde Mrs. Rutland grædende. 'Hvis dette Barn blev mig frataget, vilde Livet ikke have noget Værd for mig.'

'Det er min inderste Overbevisning,' sagde Dr. Daincourt alvorlig, 'at De, trods al Deres Kærlighed, dog vil handle som en Fjende mod Deres Barn, hvis De ikke ganske og aldeles uforbeholdent lukker Deres Hjerte op for mig og betror mig alt, hvad De ved og formoder. Fortæl mig saa kort som muligt, men uden at forbigaa noget væsentligt, denne unge Piges Historie.'

Det, som Mrs. Rutland nu fortalte Lægen, var et usammensat, rørende Billede, præget af ren Kvindeligheds hele Tryllerі. Der var to Børn: Mabel og Eustace, der begge i Løbet af faa Timer samtidig havde set Verdens Lys. Mellem disse to Børn herskede en dyb, opofrende Kærlighed; at tage Eustace fra Mabel vilde have været det samme som at overklippe hendes Livstraad. Drengens Kærlighed var, som det sædvanlig er Tilfældet, den svageste; men desuagtet tilbad han Søsteren, som ti Fold gengældte ham ethvert Tegn paa Hengivenhed. Sammen voksede de op, delte alle deres smaa Glæder med hinanden og havde indbyrdes uskyldige Hemmeligheder og allehaande kun for dem selv forstaaelige Tegn og Ord, der beredte dem en usigelig Fornøjelse. De vare uadskillelige, indtil Eustace i sit attende Aar blev sendt til Kollegiet i Oxford; hidtil havde han nydt al Undervisning i sit fædrene Hjem, fuldt af Kærlighed og Harmoni; thi saa streng og ubøjelig Mr. Rutland end var, havde han dog af Hjertet sin Kone og sine Børn kære. Ganske vist elskede han foruden dem endnu eet, og det var sin Ære og sit gode Navn. Saa længe Eustace var hjemmefra for Studiernes Skyld, stod han i regelmæssig Brevveksling med Mabel.

'Men,' sagde Moderen, 'hverken jeg eller min Mand formaaede at tyde Eustaces Breve til hans Søster; thi de betjente sig altid af en hemmelig Chifferskrift. Som Børn havde det været deres kæreste Tidsfordriv stadig at opfinde nye Tegn, som kun vare forstaaelige for dem selv, og i hvis Mysterium intet Menneske blev indviet. 'Der, Mama,' sagde Mabel ofte leende og trykkede mig et Brev fra min kære Dreng i Oxford i Haanden. 'Læs det dog!' Men jeg kunde lige saa godt have læst Græsk. Ordtegn og Taltegn stode sammen i broget Forvirring, saa at jeg aldeles ingen Mening kunde finde deri, og det hele saa ud som en uløselig Rebus. Da tog Mabel Brevet og læste det ganske rask og flydende op for mig; jeg erindrer, at hun ved en saadan Lejlighed en Gang sagde: 'Naar Eustace og jeg en Gang skulde faa virkelige Hemmeligheder sammen, kunne vi roligt betro dem til Posten, thi intet Menneske vil blive klogere af at læse vore Breve.' Lidt tænkte jeg den Gang paa, at der vilde komme en Tid, da der af denne Spøg skulde opstaa en saa forfærdelig Alvor!

Mabel var altsaa hjemme og Eustace paa Oxford Kollegiet, hvor han ulykkeligvis kom paa Afveje. Han sluttede sig til daarlige Kammerater; i Stedet for at arbejde indlod han sig paa

Spil og andre endnu værre Adspredelser; hans Ry i Oxford blev snart alt andet end godt. Hans Fader havde sat sin Stolthed i, at Eustace skulde gøre sig værdig til store Udmærkelser; han blev bittert og smerteligt skuffet, da han endelig erfarede noget om sin Søns Levned og Færden. Desværre kom dette ham dog først for Øre, da allerede meget galt var sket. Kort efter kom Eustace hjem og erklærede bestemt at han ikke mere vilde vende tilbage til Oxford.

Ogsaa i Mabels Liv indtraadte nu vigtige Begivenheder. En smuk Pige med et vindende Væsen og elskværdigt Temperament var hun, og dertil kom, at hun havde en velhavende Fader i en anset selskabelig Stilling. Det var altsaa ikke til at undre sig over, at Bejlere indfandt sig, af hvilke dog kun to optoges alvorligt af Familien. Den ene var Mr. Edward Layton, den anden Mr. Archibald Laing.

Mabels Fader begunstigede Archibald Laings Frieri; hendes Onkel, den Mr. Rutland, der havde været edsvoren Dommer, stod paa Edward Laytons Side. Han blev aldrig træt af at synge den unge Mands Lov, og det tør siges, at netop denne Omstændighed indtog Mabels Fader mod Layton. Hvorledes dette nu end forholdt sig, var det Mabel selv, der traf sit Valg, idet hendes Hjerte udtalte sig for Edward Layton, og der mellem dem opstod en alt fortrængende, hengivende Kærlighed.

Medens Tingene udviklede sig paa denne Maade, fandt begge Frierne en lige venlig Modtagelse i den elskedes Fædrenehus, og begge havde de lige Ret til at haabe og attraa. Denne Ret hørte ganske vist op at eksistere, saasnart den unge Piges Hjerte gav sin Tilbøjelighed til Kende for den ene af dem. Ikke uden indre Kamp har sikkert Archibald Laing opgivet sine Forhaabninger; thi af alt, hvad senere skete, fremgaar det, at hans Følelser for Mabel ikke vare mindre inderlige end Edward Laytons. Det var ikke noget lille Offer for ham at renoncere paa sine Forhaabninger om at vinde Mabels Haand, tilmed da Faderen stod paa hans Side. Mellem den unge Pige og Mr. Archibald Laing fandt en Samtale Sted, der dybt greb ind i deres inderste Følelser. Ogsaa Edward Layton og han udtalte sig aabent for hinanden. Længe før de vare komne i Berøring med Mabel Rutland, havde de to unge Mænd været Venner, og det taler i høj Grad til Gunst for begges højsindede Karakter, at dette Hjerteanliggende ikke forvandlede deres Venskab til Fjendskab, saa-

ledes som det ellers til alle Tider saa ofte er sket, og hvorover Verden har set saa bitre Kampe opstaa.

Skulde man dømme de to Mænds indre Værd imellem, maatte det være Archibald Laing, der den Gang lagde den største Højsindethed for Dagen, af den simple Grund, at det var ham, paa hvis Skuldre Skæbnen lagde et Offer, der næsten fik hans Hjerte til at briste. Han gav hendes Forældre til Kende, at han opgav ethvert Haab om at vinde deres Datters Haand, og samtidig erklærede han, at hvis han skulde komme i det Tilfælde at være i Stand til at yde Mabel eller Edward Layton en Tjeneste, vilde han uden Tøven være beredt dertil, hvad der end maatte blive forlangt af ham. Dette Ord har han siden højmodig staaet ved.

Hans Sorg var stor, saa stor, at han besluttede sig til at forlade sit Fædreland og skabe sig et Hjem i en anden Verdensdel. Til det Rutlandske Hjem sendte han et skriftligt Levvel, indskibede sig til Amerika, nedsatte sig der og erhvervede sig en uhyre Formue.

Nu var altsaa Marken fri for Edward Layton. Mabels Fader var i høj Grad nedslaaet; hans kæreste Ønske var bleven krydset, og han var ikke den Mand, der let fandt sig i et saadant Nederlag. Edward Layton blev ganske vist modtaget i hans Hus, men Mr. Rutland stillede sig meget kold over for ham, og først efter mange Bønner og indtrængende Forestillinger fra sin Hustrus Side, indvilligede han i de unge Menneskers Forlovelse. Men Samtykket blev givet med saa megen Uvilje, at Layton ikke havde stor Grund til at glæde sig over sin Sejr. Mere end een Gang erklærede Mr. Rutland, at i det Tilfælde, at selv det ringeste forefaldt, som kunde kaste en Skygge af Tvivl over Edward Laytons Karakter, skulde intet i Verden kunne bevæge ham til at give sin Billigelse til Ægteskabet. Denne Forsikring var egentlig overflødig, thi at han var i høj Grad skinsyg over for sit gode Navn og Rygte, vidste hans Familie kun altfor vel og var til en vis Grad stolt deraf, da hans Rygtes pletløse Renhed kom hele Familien Rutland til Gode. Men ingen blev den Sky va'r, som svævede over alles Hoved, som lidt efter lidt trak sig tættere sammen og sluttelig blev Udgangspunktet for en Storm, hvori Mabel og Edward skulde lide Skibbrud og al deres Lykke strande.

Skylden laa ikke hos de unge Mennesker. Eustace Rutland alene maa bære Ansvaret for alt og være den, paa hvem Skylden tynger.

Han opholdt sig i London, og det var allerede halvt om halvt kommet til et Brud mellem ham og Faderen. Han havde

ingen Beskæftigelse og ingen Udsigt til nogen saadan. Allerede havde Lediggang og Laster faaet Vanens Magt over ham; han var hyppigt borte fra Hjemmet, og endskønt hans Fader strengt og indgaaende tog ham i Forhør, gav han ingen sandfærdige Oplysninger om sit Levned og sin Færden. Svar gav han vel, men Faderen følte instinktmæssigt, at de bestode i undvigende Talemaader, der ikke stemte overens med Sandheden. Da han intet faktisk kunde faa at vide af Sønnen, henvendte han sig til Mabel. Det uindskrænkede Tillidsforhold mellem Broder og Søster var ham bekendt; men hun vægrede sig ved at ytre saa meget som en Stavelse, der kunde være Eustace til Skade. Hendes Fader formaaede altsaa ikke heller at faa noget at vide af hende, og mere og mere arbejdede han sig ind i den Ide, at hele hans Familie havde sammensvoret sig imod ham, og at Edward Layton dannede Midtpunktet i denne Sammensværgelse. Det var maaske naturligt, at han hellere tiltroede den fremmede noget ondt end sine egne Børn.

Havde han ladet sin Søn udspionere, vilde han have erfaret Ting, hvis rettidige Opdagelse vilde have afvendt store Ulykker. Men stolt og selvbevidst, som han var, faldt det ham end ikke ind at foretage sig noget, der i hans egne Øjne havde det mindste Anstrøg af lav Handlemaade. Som Følge deraf gik Eustace uhindret videre paa den Vej, der med Sikkerhed maatte føre ham til Fordærv. Var han hjemmefra, korresponderede han regelmæssig med sin Søster, og undertiden forlangte Faderen at se disse Breve.

'Det nytter dig jo intet, Fader,' sagde Mabel; 'vi skrive jo dog ikke til hinanden som andre Mennesker.'

Ikke desto mindre fordrede han, at Brevene bleve ham forevist, og dette gjorde Mabel uden Indsigelse. Da han imidlertid ingen Sinde var i Stand til at dechifrere dem, forlangte han, at hun skulde læse Brevene op for ham. Men da disse virkelig indeholdt Ting, som kun kunde forøge Faderens Vrede mod Eustace, nægtede den unge Pige ham Lydighed. Det er let at forstaa, at Mr. Rutland ikke stemtes mildere derved; hans Bitterhed mod Familien blev bestandig større, og hans Hjerte hærdede sig stadig mere mod de formentlig sammensvorne.

Han henvendte sig nu til Edward Layton. 'De nyder jo min Datters Fortrolighed,' sagde han til den unge Mand, 'og da De nu en Gang har tiltvunget Dem min Indvilligelse i denne Forbindelse, maa jeg bede Dem oplyse mig om de Ting, som Mabel nægter at udtale sig om.'

Ogsaa her stødte han paa Tilbagevisning. Edward Layton erklærede, at han ikke turde misbruge den Tillid, som Mabel viste ham. En Dag sagde Mr. Rutland til Edward Layton: 'Min Søn har i flere Dage været hjemmefra, har De set ham?'

'Ja, Mr. Rutland,' svarede denne, 'jeg har set ham.'

Mere var det dog ikke muligt for Faderen at faa at vide af ham. Layton befandt sig i en yderst pinlig Situation. Mabel havde taget et højtideligt Løfte af ham, at han intet maatte aabenbare for Faderen uden hendes Samtykke, og han var hende urokkelig hengiven. Desuden havde han endnu en Grund, der paalagde ham Tavshed, og naar han tænkte paa denne anden Grund og paa den Antipati, som Mr. Rutland i Forvejen nærede imod ham, følte han sig overvældet af bange Anelser om, at den længselsfuldt attraaede Lykke endnu kunde glippe for ham.

For at opklare denne anden Grund, der desværre var en ganske personlig, maa vi indføre en Mand i vor Fortælling, der i dette virkelig oplevede Drama spillede en kort, men vigtig Rolle, og som nu hviler i sin Grav. Denne Mand er Edward Laytons Fader.

„Af hvad Art Forholdet mellem denne Herre og min Søn har været, er mig ikke bekendt," sagde Mr. Rutland, „blot ved jeg, at de havde et eller andet for sammen, og jeg er bange for, at Ojemedet dermed ikke var meget godt. Ved et Tilfælde kom denne Sag for min Mands Øre, og der paafulgte nu et heftigt Optrin mellem ham og Edward Layton, hvem det blev forbudt oftere at indfinde sig i vort Hus. Min Mand tog sin Indvilligelse i Forlovelsen tilbage og udtalte Ord, der faar mig til at gyse, saa ofte jeg tænker tilbage derpaa, saa haarde og bitre vare de. 'Hvis De fra denne Stund,' sagde han til den unge Mand, 'yderligere forsøger paa at nærme Dem min Datter, gør De Dem skyldig i en lav, ærelos Handling. Men, er det Deres Ønske, at jeg skal forstøde mit Barn fra hendes Hjem, da vil det være Dem en let Sag at bringe det dertil. Forglem i saa Fald ikke, at hun forlader dette Hus, ikke alene betynget med min Forbandelse, men hjælpeløs som en Tiggerske! Mine Pligter mod mine Børn er jeg mig bevidst; jeg har ikke ladet det mangle paa faderlig Kærlighed over for dem. At de Hemmeligheder, som skjules for mig, ere af utilstaaelig Art, er imidlertid min faste Overbevisning;' der vilde jo ellers ikke være nogen Grund til, at I alle skulde sammenrotte jer mod mig. Vilde sligt vel ske, hvis det drejede sig om noget godt? Glem altsaa ikke, at det ikke alene

staar i Deres Magt at gøre mit Barn ulykkeligt, men samtidig ogsaa hendes Moder og mig, hvis dette da overhovedet har noget at sige for Dem.' Dette og meget mere endnu sagde han, og i det altsammen fandt Edward Layton sig med en respektfuld Sorgmodighed, som yderligere forøgede min Medfølelse for ham. Uden Modsigelse tog han mod alle de bitre Bebrejdelser, som min Mand lod regne ned over hans Hoved. Sluttelig forlod Mr. Rutland Værelset med den Befaling, at der under ingen Omstændigheder maatte finde nogen Samtale Sted mellem Layton og Mabel. Da vi var alene, sagde Mr. Layton til mig: 'Jeg maa finde mig deri. Naar mit Livs Lykke nu er forspildt, er det ene sket for den dybe, hellige Kærligheds Skyld, som jeg nærer for Deres Datter. Ikke blot mine dyrebareste Forhaabninger og inderligste Ønsker, men selve mit Liv indvier jeg fra nu af i hendes Tjeneste. Skæbnen er os imod, Mennesket har da intet andet at gøre end trofast opfylde sin Pligt.'"

Siden den Dag har Mabels Moder ikke genset Edward Layton. Da hun hørte, at han havde giftet sig med Datteren af en Mand, der med et mildt Udtryk nød et tvivlsomt Rygte, var hun fortvivlelse nær af Angst for, hvad Virkning denne Nyhed vel vilde gøre paa hendes elskede Datter. Mabel Rutland led usigeligt; men just under denne Krise syntes hun at opbyde en Sindsstyrke og Resignation, der var beundringsværdig. Hvor forbavset blev ikke Moderen, da Mabel en Dag sagde til hende: 'Gør ikke Edward nogen Bebrejdelse, Mama; han er god og højsindet. Er han end en andens Husbond, og kommer vi end aldrig til at tilhøre hinanden, saaledes som vi begge en Gang haabede, vil jeg dog hele mit Liv igennem højagte og elske ham.'

'Tiden bringer saa ofte Trøst, mit kære Barn,' mente Moderen; 'maaske venter der dig endnu en lykkelig Fremtid. Maaske vil du en Gang lære en anden Mand at kende, af hvem du kan føle dig tiltrukken, og hvem ingen skæbnesvanger Hemmelighed hefter ved.'

'Nej, Mama,' svarede Mabel, 'jeg gifter mig aldrig.'

Hvad der dog mest pinte og foruroligede Mrs. Rutland, var den Omstændighed, at Edward Layton allerede faa Uger efter begyndte at korrespondere med hendes Datter. Derom havde Faderen ingen Anelse. Han havde for Vane at staa sent op, saa at Mrs. Rutland bestandig var den, som modtog den først-ankommende Post. Og Edward Laytons Breve til Mabel kom

altid med første Post, hvad der tydede paa, at Afsenderen vidste Besked om, at de vilde falde i Moderens Haand, og at Mr. Rutland sandsynligvis kun vilde faa Nys om Sagen, naar en eller anden udtrykkelig gjorde ham opmærksom derpaa. Da Moderen overrakte sin Datter det første Brev fra Mr. Layton, sagde Mabel: 'Bliv ikke forskrækket, Mama, og gør dig ingen Bekymringer; dette Brev kommer kun som Svar paa et, jeg selv har skrevet til Mr. Layton. Det er muligt, at jeg kommer til at modtage endnu flere Breve fra ham, og jeg beder dig da lade mig faa dem uden Faders Vidende. Maaske forekommer det dig at være Uret, Mama; men jeg forsikrer dig, at det er det ikke. Alt sker i den bedste Hensigt, hvad du maaske selv en Dag vil komme til at sande.'

Hvor stor Uro dette end foraarsagede Mrs. Rutland, havde hun dog en for sikker Tillid til sit Barns Hjerterenhed og Selvagtelse til ikke at skænke alt, hvad hun sagde, en ubetinget Tillid. Og saaledes skete det da, at denne Brevveksling blev holdt hemmelig for Mr. Rutland, hvorved den stakkels Kone dog opnaaede saa nogenlunde at bevare den huslige Fred.

Saaledes hengik to Aar af deres Liv, indtil Eustace Rutlands gale Streger atter jog dem op af deres Ro. Hyppigere og hyppigere, langvarigere og langvarigere bleve de Perioder, i hvilke han forsvandt hjemmefra; hans Gæld voksede stærkt til; Mr. Rutland erholdt Breve og Besøg af Aagerkarle — en Menneskeklasse, som han ganske specielt afskyede — og som nu stod i nøjeste Forbindelse med hans Søns Vandel. I heftigste Sindsoprør forbød han denne at komme i hans Nærhed, ja, overhovedet betræde Husets Tærskel.

'Det synes at være bestemt af Skæbnen, sagde Mrs. Rutland, 'at der i vor Familie altid skulde ske noget, som vi maatte holde hemmeligt for min Mand. Han viste Eustace bort fra Hjemmet; men dermed forandredes ikke *mine* Følelser for min store Dreng. I Løbet af det sidste Aar har jeg tre Gange set ham, uden at min Mand ved noget derom. Hvad skulde jeg gøre? Havde jeg bedt ham om Tilladelse dertil, vilde han uden videre have nægtet mig den; og havde jeg sagt ham, at jeg ikke kunde modstaa Ønsket om at slutte min Søn i mine Arme, da var det kun bleven endnu værre for os allesammen.'

Hun fortalte nu Dr. Daincourt en Historie, som i høj Grad havde forstemt hendes Mand. Blandt de Gaver, som Mr. Rutland ved forskellige Lejligheder havde skænket sin Datter, var ogsaa

et særdeles værdifuldt Diamantarmbaand, der havde kostet intet mindre end 500 Pund Sterling. En Aften var der budt Fremmede til Huse, og Mr. Rutland lagde særlig Vægt paa, at hans Datter skulde gøre et fordelagtigt Indtryk paa disse. Han lod hende det vide og anmodede hende endogsaa om at smykke sig med visse, nærmere betegnede Juveler, blandt hvilke han særlig fremhævede det omtalte Diamantarmbaand. Men ved Bordet bemærkede han, at Mabel alligevel ikke bar det; i Gæsternes Nærværelse gjorde han ingen Bemærkning desangaaende; men da disse havde taget Afsked, spurgte han Mabel, hvorfor hun ikke havde rettet sig efter hans Anmodning.

'Jeg har jo saa mange smukke Sager, som du har foræret mig, Fader . . . hvorfor saa netop dette Armbaand?'

'Fordi det var mit udtrykkelige Ønske. Er det itu? I saa Fald skal jeg sørge for at faa det istandsat. Lad mig faa det.'

Moderen læste Ængstelsen ud af sin Datters Øjne, saa, hvorledes hun søgte at stille Faderen tilfreds med undvigende Svar og lede Samtalen hen paa en anden Genstand. Mr. Rutland holdt dog saa haardnakket fast ved sit Forlangende om at faa Armbaandet at se, at hun sluttelig saa sig nødsaget til at tilstaa, at det ikke mere befandt sig i hendes Eje. Saa trængte Mr. Rutland ind paa hende med Spørgsmaal, men kunde ikke opnaa nogen tilfredsstillende Oplysning om, hvad der var blevet af Smykket. Pludselig spurgte han hende, om hendes Portemonnæ var i hendes Værelse. Hun kunde ikke nægte dette, og han befalede hende at hente den. Det skete. Da han aabnede den, viste den sig kun at indeholde tre eller fire Shilling. 'Er det alt, hvad du har?' udspurgte han. 'Ja, Fader, det er alle mine Penge.'

'Og endnu i Gaar bad du mig jo om tyve Pund, som jeg ogsaa gav dig. Hvad har du gjort med dem?' Heller ikke paa dette Punkt erholdt han nogen Oplysning, og hans Vrede blev stor.

'Da Mr. Layton giftede sig ind i en professionel Bedragers Familie — en for ham i enhver Henseende passende Forbindelse —,' sagde han, 'da haabede jeg, at det dermed vilde have en Ende med Sammensværgelsen mod min Sjælefred og, som det synes, ogsaa mod min Ære. Det blev imidlertid ikke Tilfældet. I mit eget Hus anser man mig for en Fjende af Hustru og Børn og ikke som en Mand, der hele sit Liv igennem har stræbt efter at opfylde sine Pligter imod dem. Gaa op paa dit Værelse, Mabel, og sørg for, at jeg faar Armbaandet at se inden Udgangen af

denne Maaned, eller tilstaa aabent, hvad der er blevet af det. Skulde det imidlertid være din Hensigt at paastaa, at du har tabt det,' føjede han til med et strengt Øjekast, 'saa vær saa god at finde det.'

Før Maaneden var til Ende kunde Mabel vise sin Fader Armbaandet. Men Moderen var det ikke undgaaet, at nu var der andre Smykker, som manglede i hendes Juvelskrin.

Hermed afsluttede Mrs. Rutland sin Fortælling, og nu begyndte Dr. Daincourt sit Forhør.

'Den 26. Marts blev Deres Datter syg,' sagde han, 'siden den Tid har hun, saavidt mig bekendt, ikke forladt Sengen. Har De bemærket, om dette alvorlige Sygdomstilfælde langsomt har forberedt sig, eller om det pludseligt kom til Udbrud?'

'Ganske pludseligt,' svarede Mrs. Rutland. 'Den nævnte Dag tidlig om Morgenen fandt jeg hende i hendes Værelse i fuld Feberglød.'

'Har hun siden en Gang aldrig været ved sin Bevidsthed?'

'Nej.'

'Ikke en Gang saa meget, at hun har kunnet kende sine Omgivelser?'

'Nej, hun kender ikke engang mig, sin egen Moder.'

'Hvorledes har den Læge, som De først tilkaldte, udtalt sig om Tilfældet?'

'Han sagde, det var en Hjernebetændelse, hvis Udbrud var blevet paaskyndet ved en heftig Forkølelse, hun havde paadraget sig ved at bære gennemvaade Klæder.'

'Var det hjemme, hun gik saaledes paaklædt?'

'Nej.'

Dr. Daincourt har sine ganske særegne Vaner, til disse hører, at han i sin Notebog Dag for Dag fører Bog over Vejret.

'Naar Deres Datter ikke har haft de vaade Klæder paa hjemme, maa det være sket ude af Huset,' sagde han, idet han tog sin Lommebog frem og raadførte sig med Vejrtabellen.

'Fra 12. til 25. Marts,' vedblev han, 'har det, som jeg ser, ikke regnet. Vejret var tværtimod i dette Tidsrum usædvanlig varmt; om Aftenen den femogtyvende derimod begyndte det at regne og regnede den hele Nat. Deres Datter maa altsaa have været ude i dette Vejr. Hvor var hun henne den Aften? Forti det ikke for mig, hvis det er Deres Ønske, at jeg skal sætte alt ind paa at helbrede Deres Barn for Dem.'

Ikke desto mindre erholdt han kun med Vanskelighed den ønskede Oplysning; men han erholdt den. Mrs. Rutland fortalte

ham nølende, at Mabel hin Aften den 25. Marts, var gaaet ud og ikke vendt tilbage før Kl. 1 om Natten. Moderen var bleven oppe og havde hemmelig og lydløst lukket hende ind. Mr. Rutland havde intet faaet at vide om det hele. Den unge Pige var kommen bleg og ophidset hjem, men havde ikke meddelt sig til Moderen. Efter flygtig at have kysset hende, var hun ilet op paa sit Værelse, hvor Mrs. Rutland den næste Morgen havde fundet hende i den foromtalte febrilske Tilstand.

'Siden Feberen begyndte, har Deres Datter vel ikke læst Aviser?' spurgte Dr. Daincourt.

'Ingen.'

'Hun er altsaa uvidende om, hvilke Farer hendes forbunds elskede har været udsat for, og i hvilken betænkelig Situation han endnu befinder sig?'

'Intet som helst ved hun,' sagde Mrs. Rutland.

'Er der under hendes Sygdom indløbet Breve til hende?'

'Ja, to. Et fra Mr. Layton og et fra min stakkels Dreng.'

'Er De i Besiddelse af disse Breve?'

'Ja.'

'Har De aabnet dem?'

'Nej. Min Datter har taget det højtidelige Løfte af mig, at jeg aldrig maatte aabne et til hende adresseret Brev, og det har jeg holdt.'

'Under Forhold, hvor det drejer sig om Liv eller Død, falder saadanne Betænkeligheder bort,' erklærede Dr. Daincourt. 'Jeg maa anmode Dem om at overlade mig Brevene; jeg tager Ansvaret for det brudte Løfte paa mig. Der er endog mere, jeg maa forlange . Deres Datter har en Skrivepult?'

'Ja.'

'Og Nøglen dertil er i hendes Værelse?'

'Ja.'

'Bring mig Pulten og Nøglen. Spørg mig ikke om Grunde. Jeg haaber at kunne komme paa Spor efter den egentlige Sygdomsaarsag, og staar denne mig først klar, fortrøster jeg mig til at finde en til Maalet førende Behandlingsmaade.'

Mrs. Rutland bragte Pult og Nøgle, og i hendes Nærværelse aabnede Dr. Daincourt den unge Piges Gemmer. Der forefandtes ingen Breve fra Edward Layton, men derimod to fra Eustace, begge affattede efter det mærkelige System, som Broder o Søster anvendte til deres Korrespondance. Brevene befandt sig endnu i Konvolut; Poststemplet angav Ankomstdatoen.

Dr. Daincourt havde ikke Anelse om, hvad han skulde stille op med disse mærkelige Papirer, og Mrs. Rutland kunde i saa Henseende ikke være ham til nogen Hjælp. De vare skrevne hver paa et enkelt lille Blad Papir og gjorde Indtrykket af en sindsforvirret Sammenblanding af Ord; en Mængde ligesaa forvirrede Tal og Bogstaver dannede en Ramme om Ordene. Han gennemsøgte endnu en Gang Pulten og gjorde et mærkeligt Fund: tre Spillekort, alle tre Hjerter Ni'er.

Han spurgte Mrs. Rutland, der iøvrigt lod til at være ligesaa forbløffet, som ham selv, om hun var i Stand til at forklare Tilstedeværelsen af disse Kort, hvortil hun kun kunde svare et bestemt Nej. Dr. Daincourt erklærede derpaa, at han vilde tage Brevene og Kortene med sig.

'Og nu kan jeg love Dem,' føjede han til, 'at jeg vil overtage Behandlingen af Deres Datter, hvilket maaske kan være Dem til nogen Trøst; al min Viden og min bedste Evne skal jeg i alt Fald anvende paa at komme til et lykkeligt Resultat.'

Derpaa gik han ind i Sygeværelset til Miss Rutland, ordinerede en Recept, traf forskellige Anordninger og tog Afsked.

'Jeg bringer Dem hermed disse Breve og Spillekort,' sagde Dr. Daincourt til mig, 'og agter at lade dem blive tilbage her. De har jo sagt mig, at ifølge Deres Overbevisning vilde Hjerter Ni blive et vigtigt Moment for Opklaringen af hele denne gaadefulde Sag. Er det da ikke over al Maade sælsomt og mystériost, at jeg har fundet tre saadanne Kort i Miss Rutlands Pult, og at der, som vi jo alle ved, forefandtes et ganske lignende i Lommen paa den Frakke, som Edward Layton bar den 25. Marts? Er denne Omstændighed i Forbindelse med, hvad vi af Moderen fik at vide om den unge Piges Færden hin Aften, ikke et uomstødeligt Bevis paa, at den Dame, med hvem Edward Layton traf sammen i Bloomsbury Square, ikke har været nogen anden end hans fordums forlovede? Himlen maa vide, til hvilke Slutninger man derigennem kan naa. Jeg afholder mig imidlertid fra enhver Kommentar; det volder mig en sand Pine at beskæftige mig med denne Sag. Maaske vil det lykkes Deres juridiske Skarpsind at faa noget ud af den unge Rutlands Breve til Søsteren, muligvis endog noget, som kan være Dem og Layton til Nytte. For min Part maa jeg indrømme, de er mig fuldstændigt uforstaaelige. For jeg i Morgen besøger Miss Rutland, vil jeg kigge herind et Øieblik; maaske De til den Tid har et eller andet at sige mig.

Af ganske Hjerte ønsker jeg forøvrigt, at jeg ikke maa have været det uskyldige Redskab til yderligere at forværre Sagernes Stilling."

Derpaa ønskede han mig god Nat. Jeg var alene. Med stor Iver gav jeg mig øjeblikkelig i Lag med at komme den Hemmelighed, der stak under disse underlige Skrivelser, paa Sporet. De to Breve, som vare indløbne under Miss Rutlands Sygdom, vare ikke blevne aabnede af Dr. Daincourt, og ogsaa jeg undlod foreløbigt at bryde dem. Det stred mod min Følelse, at netop jeg skulde aabne det Brev, som den fængslede Edward Layton havde betroet mig til Besørgelse. Jeg lagde altsaa disse to til Side og tog det ældste af de i Mabel Rutlands Skrivepult forefundne Breve fra hendes Broder. Datoen maatte jeg se af Poststemplet, thi der fandtes ingen Dato inden i Brevet. Jeg vedlægger her en nøje Kopi af det ejendommelige Skriftstykke, i Studiet af hvilket jeg fordybede mig.

Format, Ordstilling, Rækkefølge, alt er nøje lig Originalens:

T	20	X	2	C	14	H	7	E	3
B 17									D 9
	Død		i		og		gaar		
M 6									F 10
	atter	Skoven		Armbaand		har	vunde		
A 11									J 1
	den		faaet		Pund		send		
T 8									K 19
	Bækken		i		straks		fire	risler	
W 18									R 12
	jeg	lystig		dit		Engen		mod	
	paa	Diamant			hundrede		Fuglene		
	Penge		Darling			kvidre		visse	
13	B	5	N	16	P	15	V	4	U

Det syntes først og fremmest nødvendigt at finde ud af, om der bestod noget Forhold mellem de Ord og Tal, som danne den ydre Ramme, og de inden for Rammen anbragte Ord, og af hvad Art dette Forhold da monne være. Den overordentlig omhyggelige Prentning og Ordning af disse Skrifttegn syntes paa Forhaand at udelukke den Antagelse, at de kun vare anbragte som en ligegyldig Pynt eller som noget, der var bestemt til at føre uindviede paa Vildspor. Men paa den anden Side var det ogsaa tænkeligt, at denne Omhyggelighed netop var anvendt for at vildlede uindviede. For ikke at beskadige Originalen tog jeg to nøjagtige Afskrifter af den og betjente mig ved Udfærdigelsen af disse af et af Dr. Daincourt i Mabel Rutlands Pult forefundet Spillekort, som jeg benyttede som en Slags Lineal.

Der var to Ord, som i denne Labyrint først og fremmest tildrog sig min Opmærksomhed, og det var sjette Linies andet Ord: 'Diamant' og anden Linies tredje Ord: 'Armbaand', 'Diamant-Armbaand' At der her var Tale om det Diamantarmbaand, som Mr. Rutland havde foræret sin Datter, og som denne ikke havde kunnet bære ved det omtalte Aftenselskab, fordi det ikke mere var i hendes Besiddelse, maatte jeg anse for en given Ting. Her var altsaa et Udgangspunkt; men dermed var ogsaa min Visdom til Ende. Med Opbydelse af al min Skarpsindighed var det mig ikke muligt at bringe andre Ord i Forbindelse med 'Diamant-Armbaand', og mindst en halv Time pinte jeg min Hjerne dermed, indtil det med et Slag gik op for mig, at den Hjerter Ni, jeg havde benyttet som Lineal, maatte staa i en eller anden Forbindelse med Skrivelsen.

At dette ikke før var faldet mig ind, maa finde sin Undskyldning i min altfor febrilske Interesse for Sagen. Nu lagde jeg imidlertid Kortet over Brevet. Det dækkede fuldstændigt alle de skrevne Ord, saaledes at kun Rammen forblev synlig. 'Uden Tvivl', ræsonnerede jeg videre, 'vil jeg, naar jeg skærer Øjnene ud paa Kortet og derpaa lægger det paa Brevet, faa Øje paa bestemte Ord, der danner Hovedindholdet i den af Eustace Rutland forfattede Meddelelse.' Hvis i saa Tilfælde Hemmeligheden var sammenfattet i ni Ord, kunde det dog maaske ikke være saa helt umuligt at sammenkæde disse, saa at der kom noget forstaaeligt ud af dem. Miss Rutlands Kort vilde jeg dog ikke beskadige. Jeg søgte altsaa en Hjerter Ni ud af et Kortspil, som befandt sig i Lejligheden og tog mig for at udskære dets ni hjerteformige

Øjne. Det gik imidlertid ikke saa ganske let hermed, og i min febrilske Iver undgik jeg ikke at spolere min Bordplade som Følge af denne Operation. Men dette var mig i Øjeblikket højst ligegyldigt. Jeg befandt mig nu i største Spænding, der endnu yderligere steg, da jeg efter at have lagt Kortet paa Brevet læste følgende Ord gennem de udskaarne Huller:

'Død — gaar — den — send — straks — jeg — mod — Penge — visse —'.

I disse ni Ord maatte altsaa være indeholdt, hvad Eustace Rutland havde villet lade sin Søster vide. Jeg skrev dem op paa et Stykke Papir og gjorde forskellige Forsøg paa at bringe dem i Sammenhæng, indtil det endelig lykkedes mig at komme paa den rette Løsning:

'Jeg — gaar — mod — den — visse — Død — send — straks — Penge.'

I højeste Grad henrykt over min egen Skarpsindighed argumenterede jeg nu med mig selv, at den af Faderen forstødte Søn, der ikke mere erholdt Penge til sine Udsvævelser hjemmefra, misbrugte sin Søsters Godhed til at forlange Hjælp af hende, en Hjælp, som den unge Pige sikkert efter bedste Evne lod ham blive til Del. Nysgjerrighed foranledigede mig derefter til at gøre Forsøg paa at efterspore Sammenhængen med de sig i Rammen befindende Bogstaver og Tal. Naar jeg da iagttog de ni Ord, som jeg havde foran mig, gennem de udsnittede Øjne i Hjerter Ni, saa jeg, at det første Ord 'jeg' var det sjette, det andet Ord 'gaar' det andet, det tredje Ord 'mod' det syvende i Rækkefølgen. Tallenes Rækkefølge var altsaa til at begynde med 6, 2, 7. Saa vidt var jeg altsaa kommen; men hvorledes forholdt nu disse tre Tal sig til hverandre i Rammen? Tallet 6 kom efter Bogstavet M, Tallet 2 efter X, 7 stod efter H. Nu havde jeg altsaa Nøglen og tog fornøjet fat paa at finde ud af, paa hvad Maade en indviet ved Ordningen af Tallene fra 1 til 9, der repræsenterede de ni Ord i Meddelelsen og de ni Øjne paa Spillekortet, maatte være i Stand til at dechifrere Skrivelsen. Imellem Eustace og Mabel maatte der i saa Henseende være aftalt et bestemt Udgangspunkt. Hvor var dette Udgangspunkt? Det maatte være et af Alfabetets Bogstaver? Jeg besluttede at prøve med A. Ved forsøgsvis at gaa ud fra dette Bogstav fandt jeg, at Tallene mellem 1 og 9 inklusive var ordnede paa følgende Maade i Rammen: 6, 2, 7, 3, 9, 1, 4, 5, 8. Jeg talte nu de gennem Kortets

Udskæringer synlige Ord efter i denne Rækkefølge og kom til den Slutning, at jeg rigtigt havde dechifreret dette første Brevs hemmelige Skrift. Jeg var i høj Grad tilfreds med dette Resultat og haabede herefter med Lethed at ville være i Stand til at læse ogsaa det andet og tredje Brev.

Jeg var i den Grad fordybet i denne Gaadegætning, der rigelig havde kostet mig halvanden Time, at jeg ganske havde ladet de to Ord, der først fængslede min Opmærksomhed: 'Diamant-Armbaand', ude af Betragtning. 'Jeg gaar mod den visse Død, send straks Penge' stod for mig som en i denne Korrespondance saare sandsynlig Vending, der stemte saa paafaldende godt med det Billede, jeg havde dannet mig af den unge Mand — hvem Bølgerne sagtens mere end en Gang var gaaet over Ørene — at Tanken om, at disse Ord skulle være et Blændværk, paa ingen Maade faldt mig ind. Nogen Antagelse om, at den vigtigste Del af Indholdet kunde være skjult mellem de tiloversblevne Ord, efter at denne Sætning var bortelimineret, laa mig i første Øjeblik ganske fjern. Men jo mere jeg spekulerede over Sagen, desto tvivlsommere forekom den mig. Atter og atter funklede det Ord: 'Diamantarmbaand' mig i Møde, og jeg maatte tilstaa for mig selv, at jeg havde været paa Jagt efter Lygtemænd. Hos Dr. Daincourt havde jeg erkyndiget mig om Datoen, paa hvilken hint Aftenselskab havde fundet Sted i det Rutlandske Hus, og ved hvilken Lejlighed Faderen havde savnet Juvelsmykket paa sin Datters Arm. Datoen var den 8. September. Jeg undersøgte Poststemplet paa Eustaces første Skrivelse; det lød paa 26. September. For Maanedens Udgang skulde Mabel fremvise for sin Fader det manglende Smykke; Mr. Rutland havde givet hende det strengeste Paalæg i saa Henseende . . . For Udgangen af hvilken Maaned? . . . September! . . . Mabel havde forevist Armbaandet i rette Tid; hendes Broders hemmelighedsfulde Skrivelse maatte altsaa have indeholdt Meddelelse om den forsvundne Værdigenstand. Paa en Gang var al min Selvtilfredshed og glade Triumfatorstemning som blæst bort. Det var klart, at jeg endnu ikke havde løst Gaaden.

Nok en Gang skred jeg til Værket. Jeg var til Møde som en, der er kommen en stor Forbrydelse eller en frygtelig Hemmelighed paa Sporet, og hvis egen Sikkerhed afhænger af dens Opdagelse. Edward Layton var nu min Tanke ganske fjern, det var min egen personlige Interesse, jeg stred for. Saa længe jeg

har virket i mit Kald, har endnu ikke noget Tilfælde i den Grad optaget alle mine intellektuelle Evner. Jeg besluttede at lade Ordene: 'Jeg gaar mod den visse Død, send straks Penge' helt ude af Betragtning og ene og alene lægge min Kraft ind paa at udfinde Brevets øvrige Indhold, der maatte ligge skjult under de tilovers blevne Ord. Da jeg havde afskrevet disse, nøje som de stode i den hemmelige Skrivelse, saa Papiret ud som følger:

T 20 X 2 C 14 H 7 E 3
17
B og D 9
6
M atter Skoven Armbaand har vundet F 10
11
A saaet Bund J 1
8
T Bækken i fire risler K 19
18
W lystigt dit Engen R 12
13
B vaa Diamant hundrede Fuglene U
5
N Darling kvidre
16
P
15
Y
4

Jeg talte Ordene op; de vare to og tyve i Tal. Hørte nu alle disse to og tyve Ord til een Sætning? Eller bestod det væsentlige Indhold kun i en Del af dem, og da i hvilken? Hvor mange Ord udgjorde den egentlige Sætning? Det var Tingens Marv og Kerne! 'Diamant-Armbaand', disse to Ord fremkaldte en bestemt Forestilling for min Bevidsthed, men at bringe dem i Samklang med Ord som 'Bækken' — 'Skoven' —

'kvidre' — 'Darling' — 'lystigt' — vilde ikke lykkes mig trods alle Anstrengelser. I ethvert Tilfælde drejede det sig her om en alvorlig og vistnok meget vigtig Meddelelse, men disse Ordlyde vare fortvivlet muntre. Hvorledes skulde jeg nu faa fat paa de Ord, som vare de rigtige? Hvilke skulde jeg udsondre? Hvorledes skulde jeg kæde dem sammen? Hvilken var deres indbyrdes Ordning? Ak, Ordningen var just det værste! For den allerede udfundne Sætning havde jeg jo imidlertid i Rammens Tal opdaget et tydeligt System for Rækkefølgen . . . Om jeg nu proberede paa paany at benytte dette System for de resterende Ord. Tallene fra 1 til 9 fulgte efter hinanden, naar man tog Bogstavet A som Udgangspunkt: M 6, X 2, H 7, E 3, D 9, J 1, osv. Jeg maatte altsaa undersøge, om dette Skema ogsaa var gyldigt for de tilovers blevne to og tyve Ord. Jeg vilde imidlertid gøre mig skyldig i en i høj Grad mislig Omgang med Sandheden, hvis jeg roste mig af, at dette altopklarende Indfald hurtigt var rundet mig i Sinde; tværtimod var det først efter lang og intensiv Spekulation over Tingene og efter megen Tænken frem og tilbage, at jeg fandt paa at anstille dette Forsøg.

Det første Ord af den Sætning, som det var lykkedes mig at bringe i Sammenhæng, havde været det sjette blandt de ni. Jeg aftalte Ordene, som de nu stode, og Tallet 6 faldt paa 'har'. Efter at jeg havde udstreget 'har' og noteret det op paa et Blad Papir, talte jeg videre. 2 havde i den dechifrerede Sætning staaet paa anden Plads — naar jeg talte to fremefter, gaaende ud fra 'har', kom jeg til 'faaet'. Jeg stregede ud, opnoterede og talte videre. Mit tredje Chiffer var 7. Det syvende Ord fra 'faaet' var 'dit'. Atter stregede jeg det fundne Ord ud, noterede det op og regnede videre. Det næste Tal var 3. Som tredje Ord fra 'dit' fandt jeg 'Diamant'. Paany stregede jeg ud, noterede og fortsatte Regnestykket. Det næste Ord paa niende Plads efter 'Diamant' var 'Armbaand'.

Den febrilske Ilterhed, jeg følte under dette Stykke Arbejde, kan ikke beskrives. Der gives dog næppe noget, der hidser et Menneske i den Grad op som uventet Held i en eller anden Bestræbelse, og her blev Heldet mig tildelt i fuldt Maal: 'har faaet dit Diamant-Armbaand' stod der.

Jeg maatte imidlertid videre paa den saa vel paabegyndte Bane. Efter at jeg havde slettet de allerede en Gang anvendte Ord, fandt jeg, at paa første Plads efter 'Armbaand'

stod Ordet 'vundet', og Tallet 1 var netop det i Rammens Nogle, der fulgte paa 9. Derefter kom jeg til 4; fjerde Ord efter 'vundet' var 'fire'; derefter igen kom paa femte Plads derfra Ordet 'hundrede' og paa ottende Plads derfra 'Pund' . . . 'vundet — fire — hundrede — Pund' . . . Her maatte jeg begynde forfra med Tallet 6 og altsaa tælle seks Pladser frem, hvorved jeg kom til 'paa'. Endelig atter to Pladser frem, og jeg endte med Ordet 'Darling'.

Her følte jeg mig foranlediget til at gøre et Ophold for i Sammenhæng at betragte de paa mit Blad Papir opskrevne Ord. Disse løde altsaa: 'Har — faaet — dit — Diamant — Armbaand — vundet — fire — hundrede — Pund — paa — Darling.'

Ikke uden særlig Grund gjorde jeg her en Pavse. Naar man lever i Verden og med Verden og kommer i Berøring med alle Samfundsklasser, holder man sig, som ethvert oprigtigt Menneske maa tilstaa, ikke ganske fri for at paavirkes af dens Svagheder. En af dem, som jeg saaledes var bleven beheftet med, var den Vane, at jeg sjældent lod noget fashionabelt Væddeløb gaa hen, uden at jeg gav efter for Fristelsen til at holde en Snes Shillings eller saa paa en eller anden Hest. Jeg taber næsten altid, men det er kun, hvad jeg har fortjent.

Nu traf det sig mærkværdigvis netop saadan, at just i hin September Maaned, da Eustace Rutland havde sendt sin Søster den Skrivelse, jeg saa ivrigt beskæftigede mig med — just da havde der fundet et særdeles elegant Handicap Sted, som var bleven vundet af en Hest ved Navn 'Darling', paa hvilken jeg havde været saa heldig at parere to Pund.

Jeg erindrede tydeligt, at Odd's havde været omkring ved et halvt Hundrede. Der kunde altsaa ikke være nogen Tvivl om Meningen med Sætningen: 'Har faaet dit Diamantarmbaand — vundet fire hundrede Pund paa Darling'.

Den unge Odeland spillede naturligvis ved Totalisatoren. Hans Søster Mabel maatte have berettet ham om Optrinet med Faderen, og Eustace havde derefter ved et heldigt Tilfælde set sig i Stand til at tilbagelevere hende Armbaandet, hvormed hun naturligvis havde hjulpet ham ud af en eller anden Klemme, og som Gevinsten paa 'Darling' nu havde været stor nok til at løse hjem fra Pantelaaneren. For at forvisse mig om, at jeg nu var

naaet til den rette Løsning og i Besiddelse af Meddelelsens Hovedindhold, skrev jeg de endnu resterende elleve Ord ned:

'i — og — atter — Skoven — Bækken — i — risler — lystigt — Engen — Fuglene — kvidre.'

Det var mig derefter en let Sag ved gentagen Anvendelse af min Metode at rangere disse Ord rigtigt:

'Bækken risler atter lystigt — Fuglene kvidre i Engen og i Skoven.'

Jeg var nysgerrig efter at erfare, om der for den indviede Læser ogsaa i Rammen indeholdtes noget Vink, hvorved Dechifferingen af den hemmelige Skrift var antydet i hvert enkelt Tilfælde. Jeg optalte Ordene i hver af de tre Sætninger. I den første var der ni, — dertil tjente jo Hjerter Ni. Den anden Sætning indeholdt elleve, den tredje ligeledes elleve Ord. Og efter Bogstavet A fulgte ganske rigtigt i Rammen Tallet 11.

Den sidste Sætning var betydningsløs; Eustace havde altsaa med dette Tal for sin Søster betegnet den vigtigste Sætning, den, der drejede sig om Armbaandet og hans Værdelobsgevinst. Til samme Tid var det mig en virkelig Tilfredsstillelse at vide, at uden Hjerter Ni's Hjælp kunde man i dagevis have ruget over denne Gaade uden at komme til Forstaaelse af den.

Under hele dette Arbejde var det ikke en eneste Gang faldet mig ind at se paa Uret. Da jeg endelig vaagnede op til Bevidsthed om Tid og Sted, blev jeg i højeste Grad overrasket ved at se, at Klokken var paa det nærmeste seks Morgen.

IV.

Da jeg efter en kort Morgensøvn paa et Par Timer klædte mig paa, kom Dr. Daincourt til mig. Jeg drømmer i Regelen ikke stærkt, men den Morgenstund havde jeg haft en saa underlig Drøm, at den endnu ved min Opvaagnen forblev i min Erindring. Jeg havde set Hænder, Kvindehænder, hvis Fingre alle vare bedækkede med Ringe. Ifølge min alt omtalte Teori, der gaar ud paa, at Indbildningskraften i Søvne ikke besidder nogen skabende Evne, men uvægerlig bygger videre paa oplevede Kendsgerninger, gjorde jeg mig Anstrengelser for at finde ud af, hvilken Begivenhed eller Omstændighed der kunde have fremkaldt denne underlige Drøm, da Dr. Daincourt just traadte ind ad Døren.

'Naa,' lod hans første Ord, 'har De saa kunnet stille noget op med Brevene, jeg bragte Dem i Gaar Aftes?'

'Kun med det ene har jeg foreløbig befattet mig,' svarede jeg, 'men det gav mig ogsaa Arbejde nok til Klokken seks i Morges. Alligevel har jeg ingen Grund haft til Klage over Umage og Tidsspilde, thi det er lykkedes mig at finde Nøglen til Mr. Eustace Rutlands hemmelighedsfulde Korrespondance.'

'Det vil altsaa sige,' sagde Dr. Daincourt livlig interesseret, 'at De har opdaget Hemmeligheden ved Hjerter Ni?'

'For saa vidt angaar det i Miss Rutlands Skrivepult forefundne Spillekort, ja; men om den Hjerter Ni, som laa i Lommen paa Edward Laytons Overfrakke, er der endnu intet opklaret.'

Jeg viste Doktoren Resultatet af min natlige Flid, og havde den Glæde, at dette i høj Grad interesserede og tilfredsstillede ham. Desuagtet blev hans Ansigt paa en Gang meget alvorligt.

'Jeg pines stadig af den Bekymring,' sagde han, 'at de Undersøgelser, De anstiller, muligvis kunde føre til at bringe Miss Rutland i alvorlig Forlegenhed.'

'Det tror jeg ikke,' var mit Svar, 'men Betænkeligheder af den Art bør ikke, selv om saa var, holde mig tilbage. Edward Layton er uskyldig, og jeg fortrøster mig til at skulle bevise det.'

'Hvis han er uskyldig,' sagde Dr. Daincourt, 'maa ogsaa Miss Rutland være det.'

'Utvivlsomt,' erklærede jeg med en saa tilforladelig Mine, at den syntes at virke beroligende paa Doktoren.

'Har De aabnet begge de forseglede Breve, jeg bragte Dem?' spurgte han.

'Nej,' svarede jeg. 'Jeg har kun beskæftiget mig med det ene af Brevene, det, som var af ældst Dato. Men jeg agter nu ret snart at give mig i Lag med det andet af de oplukkede Breve, og først da vil jeg anse mig for berettiget til at bryde det endnu uaabnede Brev, der er indløbet under Miss Rutlands Sygdom. . . . Der falder mig forresten noget ind, Doktor; jeg havde i Morges en kurios Drøm, hvis Tydning jeg netop spekulerede over, da De kom. Jeg drømte om Kvindehænder, bedækkede med et Utal af Ringe.'

'Hørte der ikke tilfældigvis Kroppe til disse Kvindehænder?' spurgte han leende.

'Nej, det var kun Hænder, der som en Vision drog forbi

mig og dukkede frem paa de mest uventede Steder, — smukke, velformede Hænder. Det var mig dog i mindre Grad paafaldende end Ringene, de bare — lutter Ringe af en og samme Slags.'

'Hvorledes saa de ud?'

'Jeg saa dem i hundredevis, alle med Diamanter og Turkiser.'

I Dr. Daincourts Øjne lyste det op.

'Men sig mig, skulde De virkelig ikke have gættet Sammenhængen deri?'

'Nej, sandelig; om det saa gjaldt mit Liv, tror jeg ikke, jeg fandt ud af den.'

'Hvilket kun beviser, hvor let en Mand, der er fordybet i en alvorlig Opgave, overser en Ting, der ligger ham snublende nær.'

'Men hvad i Alverden er det, jeg overser, Doktor?'

'Har De nogle af Bladenes Referater over Laytons Sag ved Haanden?'

'Ja vel.'

'Giv mig et Nummer med Indholdet af tredje Dags Forhandlinger.'

Jeg rakte ham det, og hurtigt gennemsaa han den Spalte, hvori var refereret den Vidneførsel, som Opvarteren i Prévost's Restaurant havde aflagt.

'Der blev stillet Opvarteren det Spørgsmaal,' begyndte Dr. Daincourt, 'om den Dame, med hvem Edward Layton befandt sig i Selskab, var gift, og om han havde bemærket Ringe under Handskerne paa Damens Haand.'

'Ja, selvfølgelig,' udbrød jeg, 'nu staar det hele mig klart! Opvarteren erklærede, at Damen havde trukket sine Handsker af, og han havde da lagt Mærke til en Diamantring med Turkiser . . . Selvfølgelig! selvfølgelig! Den Drom var ellers let nok at tyde!'

'Ganske vist,' sagde Dr. Daincourt, 'dermed er den forklaret.'

'Jeg behøver nu egentlig ingen videre Stadfæstelse af,' sagde jeg, 'at det var Miss Rutland, med hvem Edward Layton var sammen Natten til den 25. Marts. Men jeg kunde dog nok lide at erfare af Moderens Mund, om den unge Pige virkelig ejer en saadan Ring, og om hun hyppigt bærer den. Nu sætter De straks igen et ængsteligt Ansigt op, Doktor. De er altsaa virkelig bange for, at jeg skal bringe Miss Rutland i en farlig Situation? Men dette er en stor Vildfarelse af Dem; min Stræben gaar jo

netop ud paa at hjælpe Uskyldigheden til dens Ret. Er jeg i Stand til at bevise Edward Laytons Sagesløshed, kan der dog ikke falde nogen Skygge af Mistanke paa Miss Rutland. De maa ubetinget have Tillid til mig, Doktor. Forstaar De da ikke, hvorfor Edward Layton ikke har villet betro sit Forsvar til en erfaren Jurist? Ham laa det ene og alene paa Sinde at hindre et Krydsforhør af Vidnerne, hvorved Mabels Navn kunde være bleven fremdraget. For at redde hendes Ære, for at bevare det for Skandale og Bagvadskelse, er han beredt til at ofre sig selv. Men det skal han ikke, for saa vidt jeg kan forhindre det! . . . De siger mig, at Deres Patient ligger i Febervildelse, at hun intet ved om, hvad der foregaar uden om hende, at hun ikke engang kender sine egne Forældre, og at hun ingen Anelse har om den Fare, hvori Edward Layton svæver. Lad os antage det Tilfælde, at hun forbliver i denne bevidstløse Tilstand saa længe, til Layton er dømt til Døden og maa lade Livet under Øksen for en Forbrydelse, som han ikke har begaaet, og lad os endvidere antage, at hun derefter bliver rask igen, hører fortælle derom, læser det — ja, saa undgaar hun ganske sikkert ikke at blive vanvittig! Hun vilde efter dette ikke med frelst Forstand kunne leve videre! Vor Pligt ligger da klar for os, Doktor Daincourt, og vi maa ikke vige tilbage for at opfylde den. Jeg behøver ikke at sige Dem, at De bør opbyde alle Deres Evner for at frelse hende, for igen at bringe hende til Bevidsthed. Skulde det ikke lykkes mig at befri Edward Layton for Mistanke, for Edsvorneretten atter sættes, vil jeg nemlig uden Skrupler paaberaabe mig paa Miss Rutland og derved drage hende ind i Sagen, selv om den unge Pige ogsaa til den Tid endnu skulde være ude af Stand til at aflægge Vidnesbyrd og selvfølgelig udtale sig til Gunst for den Mand, der saa højhjertet og uden Bagtanke beskytter hendes gode Navn og Rygte.'

'Glem imidlertid ikke,' sagde Dr. Daincourt alvorlig, 'at hun er meget farlig syg.'

'De mener, at hun muligvis snart kan dø?'

'Ja.'

'Dog vel ikke pludseligt?' spurgte jeg forskrækket.

'Det tror jeg næppe.'

'Og der er paa den anden Side dog ogsaa Haab om, at hun kan komme sig?'

'Ganske vist, det er ingenlunde umuligt, at hun kan komme sig.'

'Og selv om nu det værste skulde indtræffe,' sagde jeg, 'er det da tænkeligt, at hun før Døden kommer til fuld Bevidsthed?'

'Det turde jeg næsten med Sikkerhed forudsige.'

'I saa Tilfælde vilde den Nødvendighed foreligge, at den døende maa afgive edelig Vidneforklaring. Jeg siger Dem, Doktor, at jeg endnu bestandig er af den faste Overbevisning, at den Herre og Dame, der den 25. Marts ved Midnatstid begav sig ind i Laytons Hus, ikke var Edward Layton og Mabel.'

'Men husk dog paa Kusken, som erklærede, at han kørte dem hjem,' udbrød Dr. Daincourt.

'Ja, det sagde han jo.'

'Og som saa dem komme ud fra Prévost's Restaurant.'

'Det sagde han. Men genkald Dem i Erindringen, Doktor, den Del af hans Udsagn, som just angaar dette Punkt. Han sagde, at han fem Minutter før tolv saa Edward Layton komme ud fra Restauranten, at Layton forekom ham i høj Grad ophidset, hvilket han øjeblikkelig tilskrev en altfor rigelig Nydelse af Vin. Men til Afkræftelse af dette Udsagn have vi Opvarterens Forklaring, ifølge hvilken Layton kun har nippet til det Glas Vin, han bestilte. Det var knapt nok, han havde drukket et halvt Glas. Manden og hans Ledsagerske sprang hurtigt ind i Vognen, og kun det ene Ord 'hjem!' blev udtalt med hæs Stemme.

Nu rettede Layton i sit latterlig saft- og kraftløse Krydsforhør kun disse to Spørgsmaal til Kusken: 'Forekom det Dem den Gang, eller har De senere haft Indtrykket af, at den Stemme, som udtalte Ordet: 'hjem!' ikke var min?' Vidnet svarede, at dette ikke var faldet ham ind. Derpaa sagde Layton: 'De er altsaa sikker paa, at Stemmen var min?' hvortil Manden svarede: 'Ja, Sir!' For mig udgøre disse to Spørgsmaal fra Laytons Side et fuldgyldigt Bevis for, at det ikke har været ham, der steg ind i Vognen foran Prévost's Restaurant.'

'Men Manden havde dog Laytons Overfrakke paa,' indskød Doktoren.

'Ogsaa heri ligger en i mine Øjne gunstig Omstændighed. Opvarteren bevidner, at Layton ved sin Indtrædelse i det Værelse, hvor han bestilte Aftensmad, trak Overfrakken af og hængte den paa en fra Bordet temmelig fjern Knage; desuden sad han med Ryggen til denne Knage. I sit Krydsforhør spurgte Layton Opvarteren: 'Trak jeg min Overfrakke paa, før jeg forlod Værelset?' paa hvilket Spørgsmaal denne svarede Ja; men hvor-

til Præsidenten gjorde følgende Indvending: 'De har under det foregaaende Forhør erklæret, at De slet ikke befandt Dem i Værelset, da anklagede og hans Ledsagerske forlod det.' Dertil svarede Vidnet: 'Rigtigt. Men da jeg tre eller fire Minutter efter kom tilbage, var Herren borte og Frakken ligeledes.'

Den anklagede stillede nu Opvarteren sit sidste Spørgsmaal: 'De har altsaa ikke set, at jeg trak Frakken paa?' og Opvarteren svarede: 'Nej!' Doktor, jeg skimter Lys i denne Sag! Skaf De mig nu Oplysning angaaende Diamantringen med Turkiserne; jeg er at træffe hjemme hele Aftenen."

Efter at Dr. Daincourt havde forladt mig, indtog jeg hastig min Frokost, kiggede igennem, hvad første Post bragte til mig, og gav mig igen i Kast med Eustace Rutlands Breve. Jeg aabnede det, som i Følge Poststemplet var Nummer to. Det var i Form og Størrelse nøjagtigt som det, jeg allerede havde arbejdet mig igennem. Jeg giver her en samvittighedsfuld Kopi af det:

K 3	10	N	17	D	6	L	13	C	1
A 12	Klokken		hende		vanvittigt		paa		R 19
X 7	sidder		tro	er		til		vil	E 5
F 14	Tirsdag		jeg		slemt		af		W 11
S 20	i	en		ni		dig		er	G 2
M 8	Aften		elsker		det	jeg		Gade	T 15
	Ida		Døden		kan		gøre		H 6
	Chester		Engel		hvad		Hjørnet		

Rækkefølgen af de ni Tal, som repræsenterede de ni Øjne paa Hjerter Ni, havde i det første Brev været denne: 6, 2, 7, 3, 9, 1, 4, 5, 8.

Da jeg nu atter tog Bogstavet A til Udgangspunkt, fandt jeg, at i denne anden Skrivelse var Følgerækken saaledes: 3, 6, 1, 5, 2, 9, 4, 8, 7.

Jeg lagde Kortet med de udsnittede Øjne paa Bladet og saa da Ordene:

'Klokken — paa — Tirsdag — af — ni — Aften — Gade — Chester — Hjørnet.'

Ved at tage ovenstaaende Tal-Rækkefølge i Agt kom Sætningen til at lyde:

'Tirsdag Aften Klokken ni paa Hjørnet af Chester-Gade.'

'Naa,' tænkte jeg mig, 'det kan have været en forud truffet Aftale.'

I dette højst sandsynlige Tilfælde kunde det naturligvis ikke være mig til Nytte og gav mig intet fast Holdepunkt for videre Efterforskninger.

Men muligvis kunde jeg støde paa vigtigere Ting i samme Brev, hvorfor jeg fortsatte Studiet af det.

Ved Siden af Bogstavet A stod denne Gang Tallet 12.

Mit Systems Rigtighed forudsat, betød dette, at den anden Sætning bestod af tolv Ord.

Jeg talte som tidligere af og kom til:

'Sidder slemt i det — Jda er en Engel — jeg elsker hende vanvittigt.'

For med det samme at være fuldt ud paa det rene med dette Brevs Indhold, ordnede jeg endelig de tiloversblevne ti Ord og fik til Resultat Sætningen:

'Vil gøre hvad jeg kan — er dig tro til Døden.'

Denne sidste Sætning tog jeg dog ikke med i Betragtning, da den øjensynligt, ligesom det i det første Brev var Tilfældet, kun bestod af værdiløse Fyldeord.

Den første Sætning var uvigtig, hvad enten den drejede sig om en Aftale eller ikke. Min hele Interesse kredsede da om Midtsætningen:

'Sidder slemt i det — Jda er en Engel — jeg elsker hende vanvittigt.'

Altsaa den unge Døgenigt sad allerede paany slemt i det og

haabede atter med Sikkerhed paa, at hans Søsters Hjerte skulde røres derover.

Forelsket var han oven i Kobet, og hans Ida var den obligate Engel.

Pludselig sprang jeg op, som om jeg havde sporet et Jordskælv . . . Ida?! . . . Var det ikke Navnet paa Mrs. Laytons Husjomfru, hun, som var fremkommet med saa graverende Udsagn mod den Mand, for hvis Frikendelse jeg kæmpede? Ida White!

I største Ophidselse maalte jeg Værelset med lange Skridt. Ida White, Engelen, og Eustace Rutland, Dogenigten. Men det Kvindemenneske maatte jo mindst være otte-ti Aar ældre end Eustace . . . Hvad saa? . . . Saa meget sandsynligere blot, at hun ganske havde ham i sine Garn. Unge Bogfinker gaa letteſt i Nettet, og faar saadant et erfarent Kvindemenneske først en Gang en Grønskolling i sin Magt, slipper hun ham ikke saa let . . Ja, her stod to Mænd overfor hinanden, den ene en ynkelig Dagdriver, den anden en Martyr! Og to Kvinder spillede en Rolle i deres Skæbner, — den ene et rænkefuldt Verdensbarn, den anden en ung Pige med et sønderbrudt Hjerte, syg og ulykkelig! Og jeg, jeg vilde frelse disse ædle Sjæle, frelse dem, hvad det koste skulde! Led for Led sluttede Kæden sig sammen.

Jeg afbrød mit Arbejde for at telegrafere til to af mine hemmelige Agenter.

Mine Instruktioner lød paa, at de øjeblikkelig skulde udfinde Ida Whites Bopæl, Husjomfruen, der havde været det vigtigste Anklagevidne i Layton-Sagen, og derpaa iagttage og bevogte hende paa det strengeste, intet Øjeblik at tabe hende af Syne og meddele mig Beretning om enhver nok saa ubetydelig Ting, hun foretog sig.

Efter at dette var besørget, helligede jeg mig atter til mine kryptografiske Studier.

De to uaabnede Breve, som Dr. Daincourt havde faaet udleveret af Mrs. Rutland, laa foran mig. Jeg tog det første af dem, der efter Haandskriften at dømme var fra Eustace, og brød det. Det var skrevet med den samme hemmelige Skrift som de to, jeg allerede havde gennemgaaet.

Jeg behøver da ikke her at gentage, paa hvad Maade jeg dechifrerede denne tredje Meddelelse, af hvilken jeg ligeledes medgiver en Kopi:

C	11	S	2	J	12	A	7	N	13
8									G
H	kender		uſkyldig		ſværger		mig	der	
16									1
M	Vend		jeg		blive		en		D
4									19
X	Adreſſe		frygtelig			dig		ſøg	L
20									15
K	ikke		reiſt		min		jeg	ſkyldig	R
14									9
A	gamle			er		mod		du	B
									10
	jeg		Anklage		er		ikke	mig	T
									5
	mig			fra		kan		jo	E
									11
									W
									6
									P
									17
									F
									3

Det maa være fuldſtændig tilſtrækkeligt, naar jeg angiver, at der efter Anvendelſe af Tal-Rækkefølgen: 7, 1, 9, 5, 6, 3, 4, 8, 2 fremkom følgende Sætninger:

'Du kender jo min gamle Adreſſe — ſøg mig der.'

'En frygtelig Anklage kan blive rejſt mod mig — jeg er ikke ſkyldig.'

'Vend dig ikke fra mig — jeg ſværger — jeg er uſkyldig.'

Det ſtod mig ſtraks klart, at denne Gang var hvert Ord vigtigt, og at alle tre Sætninger havde til Henſigt at bringe Mabel Rutland betydningsfulde Meddelelſer.

'En frygtelig Anklage kan blive rejſt mod mig' — uden Tvivl Anklagen for at være Mrs. Laytons Morder. 'Jeg er ikke ſkyldig. Jeg ſværger, jeg er uſkyldig.' Men alle Forbrydere ſværge paa deres Uſkyld . . . Ikke noget Øjeblik turde jeg tøve med at ſætte hele mit Politiapparat i Bevægelſe for at udfinde

Eustace Rutlands Adresse. Den var ligesaa vigtig som Ida Whites. Hurtigt aabnede jeg det af Edward Layton i Fængslet skrevne Brev, som han havde givet mig til Besørgelse med Posten. Denne Skrivelse var meget kort og lød som følger:

'Kære Miss Rutland!

Alt staar godt, vær ikke bange. Skriv ikke til mig, før De atter har faaet Brev fra mig.

Deres trofast hengivne
Edward Layton.'

Paa denne Maade havde han bestræbt sig for at skjule den unge Pige, han elskede, sin faretruede Situation, og for ikke at give hendes Navn til Pris for Klaffer var han beredt paa modig og fattet at gaa i Døden.

V.

Forudseende, at en alvorlig Arbejdsdag ventede mig, stod jeg i Morges tidlig op. Dr. Daincourt har Lørdag Aften været hos mig og berettet mig om Resultatet af sine Efterforskninger angaaende Mabel Rutlands Smykke. Det havde ganske rigtigt vist sig, at hun var i Besiddelse af en Diamantring med Turkiser, der var en Gave fra hendes Moder, og som Mabel derfor altid plejede at bære. I sin Samtale med Mrs. Rutland havde Dr. Daincourt erholdt end mere indgaaende Skildringer af Forholdet mellem de to Tvillingsøskende.

'Saa inderlig Mabels Kærlighed til Mr. Layton end var,' havde Mrs. Rutland sagt, 'saa ligger der dog en saa alt overvældende Magt i de Følelser, hun nærer for sin Broder, at hun uden Betænkning vil være i Stand til at bringe ham de utroligste Ofre. Min stakkels Eustace! I flere Uger har jeg ikke set ham og har ikke Anelse om, hvor han opholder sig . . . Ak, Doktor, man maa ikke saa helt fordomme ham; det er de daarlige Kammerater, han er kommen i Selskab med, der har bragt ham saa vidt . . . Naar jeg husker paa, hvordan han var som Barn; naar jeg i Tankerne — ak, hvor ofte! — ser ham for mig, hvordan han og Mabel uskyldigt legede med hinanden, og naar

jeg genkalder mig den rene Lykke, som min Mand og jeg følte ved Besiddelsen af disse Børn, da forekommer det mig undertiden, at det altsammen maa have været en frygtelig, pinagtig Drøm, og at Tingene ikke i Virkeligheden saa grusomt kan have forvandlet sig.'

Kl. $9^1/_2$ kom en af mine hemmelige Agenter ved Navn Fowler til mig.

'Fundet, Sir,' lød hans Melding straks ved Indtrædelsen.

'Hvem?' spurgte jeg hastigt.

'Ida White. Bor i Brixton. Spiller den store Dame; har lejet en Salon.'

'Bor hun alene?'

'Saa vidt jeg ved, ja. Jeg har stillet to af mine Folk paa Vagt; de afløse hinanden Nat og Dag.'

'Og Mr. Eustace Rutland?' spurgte jeg.

'Af ham er der endnu ikke Spor, Sir. Men det er ogsaa en vanskelig Uge for os.'

'Hvad mener De dermed?'

'De ved, Sir, at Derbyløbet finder Sted i denne Uge? Formodentlig har De allerede væddet, ellers vilde jeg se mig i Stand til at give Dem et sikkert Vink, hvis saa De ønsker.'

'Jeg har holdt paa 'Paradoks', kun et Par Pund,' sagde jeg (hvor lever vel det Menneske, der ikke holder ved Derbyløbet?)

'Duer ikke, Sir, 'Melson' er den eneste Hest, der har Chancer.'

'Men,' sagde jeg, idet jeg vendte tilbage til det oprindelige Tema, som hos mig fortrængte enhver anden Interesse; 'paa hvad Maade kan Derbyugen genere Dem?'

'Ser De, Mr. Bainbridge. London er saa overfyldt i denne Tiden, og Trængslen er for stor til, at man kan arbejde roligt og stadigt. I vor Forretning maa man i en saadan Uge have to Par Øjne i Hovedet. Jeg sætter blot, det falder Damen ind at tage til Derbyløbet, saa vil det blive forbavsende svært ikke at tabe hende af Syne.'

'Om hvilken Dame taler De?'

'Om Ida White naturligvis. Hun er et foretagsomt Kvindemenneske, Sir, og Derbyløbet og hun har formodentligt adskilligt med hinanden at skaffe.'

'Hun parerer altsaa?'

'Derom kan der næppe være Tvivl, Sir.'

'Hvordan er De kommen paa det?'

'Det var saamænd ikke saa vanskeligt. Sligt hitter man hurtigt ud af. Efter at jeg i Gaar Aftes havde opdaget, hvor hun bor, præsenterede jeg mig en halv Time efter hos Værtinden i Huset og erkyndigede mig, om jeg kunde faa et Værelse til Leje for otte eller fjorten Dage. Jeg forglemte at sige Dem, at i et af Vinduerne var udhængt en Seddel: 'Værelse til Leje for en enlig Herre'. Om jeg er en enlig Herre eller ikke, angaar ingen andre end min Kone! . . . Naa, naar jeg selv vil, kan jeg gøre mig yderst behagelig, og før Værtinden og jeg havde sludret fem Minutter sammen, var vi een Sjæl og een Tanke, og jeg hendes erklærede Ven. Jeg tog altsaa Værelset i Besiddelse, har sovet der i Nat og var naturligvis i Morges den første, der stod ved Døren, da Postbudet kom. Er det ikke utroligt, Sir, at Manden ikke havde mindre end fem Breve at aflevere til Miss Ida White? Jeg lukker Døren op, tager imod Brevene og leverer dem enkeltvis til Madammen, der hvæsende og prustende kommer kravlende op ad Køkkentrappen. Den rare Madam vejer saadan noget som fine to hundrede Pund, Sir. 'Miss Ida White,' siger jeg, idet jeg leverer hende det første Brev; 'Miss Ida White,' siger jeg og rækker hende det andet; 'Miss Ida White,' læser jeg endnu tre Gange, inden jeg giver hende hvert enkelt Brev i Hænde. Naa, det kalder jeg en Korrespondance! Alle disse Breve kom fra Boulogne, fra Bookmakers og andre Sportssvindlere. Jeg kender Slagsen paa Afstand og tror, jeg kunde skelne dem alene paa Lugten med lukkede Øjne. Dertil kommer endnu eet. Den naadige Dame er en ivrig Avislæserske. Men hvad er det for Blade, der finder Naade for hendes bedaarende Øjne? Sportsblade selvfølgelig: 'Sportsmanden', 'Sport', 'Væddeløberen', 'Handicap' og deslige. Naar Brevene og Bladene lægges sammen, faar vi til Resultat — hvad, Sir?'

'At vi rykker Maalet nærmere paa Livet, Fowler,' sagde jeg.

'Javel, Sir. Vi gaar støt fremad, gør vi. Den skikkelige Værtinde har ingen Anelse om, hvad disse Breve fra Boulogne har at betyde, og rask væk fortæller hun mig, at Miss Ida White har modtaget Masser af saadanne Skrivelser i den Tid, hun har boet der i Huset.

'Ved De maaske ogsaa, til hvilken Hest, hun sætter sin Lid?'

'Formodentlig til et halvt Dusin Stykker, og sandsynligvis er der ikke en Vinder derimellem. Damer parerer i Reglen Pokker i Vold; bagefter maa de tage Skade for Hjemgæld og punge ud.'

Jeg betænkte mig et Øjeblik og viste derpaa Fowler en af Brevadresserne fra Eustace Rutlands Haand. 'Er De sikker paa, at intet af de Breve, som De i Morges tog imod, bar Udskrift, skreven med samme Haand?'

'Fuldkommen sikker, Sir.'

'Jeg kunde forresten have Lyst til,' sagde jeg, 'selv at gøre mig bekendt med det Hus, hvor Miss Ida White bor. Hvad mener De derom, Fowler?'

'Intet er lettere, Sir; kun vilde jeg i deres Sted ikke gaa derhen, saadan som jeg er.'

'Hvorfor ikke?'

'Naa, Damen var jo lang Tid i Forhør for Edsvorneretten, og De var jo hele Tiden til Stede. Miss Ida White har et Par gode Øjne, det var ikke umuligt, hun kendte Dem igen og lugtede Lunten.'

'De har Ret, jeg maa heller holde mig borte derfra.'

'Det indser jeg ikke; hvis De blot vilde lade mig pynte lidt paa Dem.'

'Pynte?'

'Ja, Sir.'

Han trak en lille Farvecæske frem af Lommen og tre Sæt Parykker samt Kind- og Overskæg.

'Har altid sligt hos mig, Sir. I fem Minutter er jeg et andet Menneske, naar det gøres nødigt, og hvad Klæderne angaar, er det sjældent, at der ikke er en billig Ekviperingsbutik i Nærheden. Tag dette graamelerede Kind- og Overskæg paa — det gælder altid om at skjule Munden, Sir — og saa Parykken der; lad mig nu gøre et Par Penselstrøg, saa skal De faa at se, at deres egen Moder ikke vilde kunne kende Dem igen.'

Jeg maa indrømme, at dette sandsynligvis ikke vilde have været Tilfældet, da jeg, efter punktlig Udførelse af Fowlers Anvisninger, saa mig i Spejlet, og der gik da heller ikke et Kvarter, før vi begge sade i en Droske, der kørte os til Brixton. Et Par hundrede Skridt fra Miss Ida Whites Bolig stege vi ud, og Fowler tog mig koldblodigt med ind i Ejendommen. Han havde anmodet mig om at passe godt paa paa Vejen derhen, for at probere, om jeg kunde opdage, hvilke Mænd, der stod i hans Tjeneste og for Øjeblikket agerede den forhenværende Husjomfrus Livvagt. Til hans store Tilfredsstillelse lykkedes dette mig ikke.

'De har altsaa ikke set, hvordan jeg gav dem Parolen?' spurgte han.

'Nej,' svarede jeg.

'Og dog gjorde jeg det lige for Deres Øjne. Deraf kan De skønne, at der bliver arbejdet propert og forsigtigt. Miss White er hjemme, ellers opholdt mine Spioner sig ikke paa Gaden . . . Hørte De Laasen smække nedenunder, Sir?'

'Nej.'

Vi sade ved Vinduet i Fowlers Værelse, som var beliggende i anden Etage med Udsigt over Gaden. 'Nøglen til den naadige Dames Stuedør blev dog drejet om. Hun er i Færd med at gaa ud . . . Nu gik ogsaa Gadedøren. Det hørte De da — ikke?'

'Jo, det hørte jeg.'

'Og der spaserer Miss Ida White allerede over Gaden, og der er mine Folk, Sir, som følger hende, uden at hun har nogen Anelse om, hvem hun har i Hælene.'

Jeg har gode Øjne og saa tydelig Ida White. Hun var elegant klædt og saa virkelig godt ud.

'Efter min Mening,' sagde Fowler, 'har hun melet sin Kage rigeligt, saa længe hun var hos Mrs. Layton; men hvor meget hun ogsaa har skrabet sammen og lagt til Side, skal det ikke vare lang Tid, inden hun er blanket af til sidste Styver, hvis hun bliver ved med at parere og give sig fine Bookmakers i Vold.'

For Øjeblikket var der intet at udrette, og da jeg ikke just befandt mig vel i min Forklædning, gjorde jeg mig i Stand til at forlade Huset.

'Jeg følger Dem til Gadehjørnet, Sir,' sagde Fowler. 'Det er hændet før, at Spioner bliver udspioneret uden at vide det.'

Før jeg skiltes fra Fowler, formanede jeg ham indtrængende til intet at spare, der kunde bidrage til Opgavens Løsning, og sagde ham, at han vistnok vilde gøre bedst i at stille et Par Folk til paa Vagt for at være udrustet for ethvert Tilfældes Skyld. Han lovede mig at gøre det, og jeg gik hjem. —

VI.

Før jeg begynder paa en ordnet Beretning om alt, hvad der siden er sket og bleven opdaget, kan jeg ikke modstaa Fristelsen til at nedskrive: Vore Anstrengelser ere blevne kronede med Held.

Vor Virksomhed om Mandagen og Tirsdagen behøver ikke nogen indgaaende Omtale. Det maa være nok, naar jeg siger, at jeg stod i uafbrudt Forbindelse med Fowler — der er et højst tilforladeligt, hurtigt og fiffigt tænkende Menneske — og at jeg om Tirsdagen atter havde Anledning til at betjene mig af min Forklædning. Tirsdag Aften talte jeg med Dr. Daincourt og erfarede til min store Glæde, at der var indtraadt en Bedring i Miss Rutlands Befindende.

'Denne Bedring,' bemærkede han, 'skylde vi for en stor Del visse beroligende Forsikringer, som jeg med høj Stemme meddelte hende paa en saa indtrængende Maade, at hendes febrilsk ophidsede Indbildningskraft paavirkedes deraf.'

'Det var et glædeligt Budskab, Doktor,' sagde jeg; 'De har vidst at give hende, hvad hun mest trænger til: Lægedom for Sjælen.'

Jeg gaar herefter straks over til Skildringen af en af de begivenhedsrigeste Dage, jeg i mit Liv har oplevet — Derbydagen, Aar 1885. Om Morgenen Klokken syv var Fowler hos mig og medbragte en fuldstændig Forklædning, som han anmodede mig om at iføre mig. Jeg havde allerede tidligere været paa det rene med, at han vilde foretage adskillige Ændringer i sit eget Ydre, og jeg blev derfor ikke særlig overrasket ved at se ham maskeret som en velhavende Forpagter, der er kommen til Hovedstaden for at overvære Derbydagen.

'Miss White tager til Løbene, Sir,' sagde han, 'og vi gøre som hun. Men jeg har nu et Par Dage boet i Hus med hende og maa derfor tage mig i Agt, at hun ikke genkender mig. Forresten har jeg noget glædeligt at meddele Dem — jeg tør vædde ti mod een paa, at vi endnu inden Aften faa Mr. Eustace Rutland at se.'

'Kan De arrangere det for mig, Fowler, skal det ikke blive til Deres Skade,' sagde jeg. 'Faar jeg først den unge Mand i Tale, haaber jeg bestemt paa at kunne aflokke ham alt, hvad jeg behøver at vide.'

'Kun ikke hidsig, Sir, om jeg tør bede,' sagde Fowler. 'Blot koldblodig! Forhaabentlig har De haft en god Nat, Sir?'

'Javel, jeg har sovet fortræffeligt.'

'Udmærket, Sir. Saa spiser De Dem en rigtig god Frokost, saaledes som forresten ogsaa jeg har til Hensigt. Kræfterne maa ikke svigte os i Dag, thi vi have sikkert et haardt Arbejde for os.'

'Tager Ida White til Væddelob direkte hjemmefra?' spurgte jeg.

'Det kan jeg ikke sige Dem bestemt, Sir. Ganske vist tog jeg Værtinden i skarpt Forhør, men hun vidste ikke andet, end at der var bleven bragt en ny Hat til den skønne. Miss White er stum som en Fisk; men den nye Hat betyder sikkert nok Derby. Før Klokken ni sejler hun vel næppe af, og senest Klokken halv ni ere vi paa vor Post. Jeg har engageret seks Mand, Sir, saa billig bliver den Historie Dem ikke.'

'Fuldkommen ligegyldigt,' sagde jeg. 'Penge kommer i denne Sag ikke i Betragtning.'

'Paa den Maade kan man faa udrettet noget,' bemærkede Fowler filosofisk. 'Mangt et Skib er gaaet til Grunde, fordi man har sparet paa en Tonde Tjære. Sejren skal blive vor, saa vist som jeg hedder Fowler!'

Hans Selvtillid satte ogsaa mig i en fornøjelig Stemning, og efter at vi i Fællesskab havde indtaget en solid Frokost, satte vi os i Bevægelse. Fowler havde taget en Droske timevis og givet Kusken omstændelige Ordrer. Ankommen til Brixton gik vi ikke ind i Ejendommen, men slentrede frem og tilbage i nogen Afstand. Nøjagtigt tyve Minutter før ti lukkede Gadedøren sig bag Miss Ida White. Hemmelige Tegn udvekledes mellem Fowler og hans Folk, og medens den af ham hyrede Droske kørte bag ved os i nogen Afstand, fulgte vi efter Miss White. Denne begav sig med sirlige smaa Trin til nærmeste Holdeplads, hvor hun tog en Vogn og kørte afsted. Vi efter hende som et Lyn. To andre Drosker satte sig lige saa pludseligt i Bevægelse; Fowler betroede mig, at deres Passagerer ogsaa stode i hans Tjeneste.

'De maa ikke derfor tro,' sagde han til mig, 'at jeg har inddraget det hele Vagthold. Omendskønt Fuglen er fløjet, har jeg dog ladet to Mand tilbage med Ordre til at forblive der hele Dagen. Hun er kommen tidlig paa Benene, den gode Frøken, men desto behageligere for os.'

Miss Whites Droske gjorde Holdt ved Viktoriabanegaarden.

'Ikke ilde, vel, Sir?' hviskede Fowler til mig med et Blik paa den forhenværende Husjomfru.

'Navnlig hendes Teint er pragtfuld,' bemærkede jeg.

'Et helt Kunstværk,' lo Fowler skadefro.

Ida White tog Billet til første Klasse til Epsom Downs; vi ligesaa. Havde jeg maattet raade, vilde vi have undgaaet den

Kupé, hvori hun steg ind; men Fowler skubbede mig derind foran sig, og jeg dristede mig ikke ret til at modsætte mig hans Autoritet. Han havde købt et Par Dagblade og knyttede snart efter til min store Forundring en Samtale med en af sine Medpassagerer, under hvilken han talte med en saa kraftig Lancashirer-Akcent, at hans Stemme fuldkommen vilde have bragt mig paa Vildspor, hvis jeg ikke for sikkert vidste, at det var ham, der sad ved Siden af mig. Naturligvis drejede Samtalen sig om Derbyløbet, og Fowler viste stor Iver for at lade sig belære angaaende de forskellige Hestes Fortrin og Chancer.

Imidlertid havde Miss White, der ligeledes var rigeligt forsynet med Sportsblade, taget en 'Fører' for Lobene frem, hvori der var givet en Oversigt over de fornemste Hestes tidligere Præstationer. Hun studerede det lille Værk med største Interesse og sammenlignede atter og atter de i Bladene indeholdte 'Tick's med de i 'Føreren' docerede Anskuelser.

'Se, se!' tænkte jeg ved mig selv; 'denne unge Dame, som nu med Liv og Sjæl synes optaget af Væddeløbssporten, er altsaa den samme, som for Retten erklærede, at alt Væddeløb og Spil var hende ligefrem modbydeligt.'

Før vi havde kørt en halv Time, var mit Ubehag over at befinde mig i hendes Nærhed som blæst bort. At hun paa sin Side følte sig fuldkommen sikker og ukendt, var klart. Underholdningen mellem Fowler og den fremmede Herre blev bestandig livligere; andre Passagerer blandede sig i den, og det undgik mig ikke, at Miss White med den øjensynligste Interesse opfangede Herrernes forskellige Udtalelser. Nu og da noterede hun noget op i en lille Lommebog, og inden vi vare naaet til Epsom Downs, havde hun endog nedladt sig til selv at tage Del i Samtalen og frimodig give sine Anskuelser til bedste angaaende de Heste, der i Dag skulde gøre hverandre Rangen stridig. Jeg dristede mig ikke til at henvende Ordet direkte til hende, men Fowler var ingenlunde saa ængstelig og fralokkede hende Navnene paa de Heste, som hun særlig havde fæstet sin Lid til, hvorpaa han fingerknipsende erklærede, at han vilde holde paa akkurat de samme.

Vi stege ud ved Epsom Downs og toge en Vogn til Væddeløbsbanen. Den store Strøm havde endnu ikke indfundet sig; men omendskønt Tribunen kun var besat for den ene Tredjedels Vedkommende, havde dog allerede et stort Antal Mennesker taget Stade i dens Nærhed for at kunne overse saa meget som

muligt af Banen. Fowler gjorde raske Fremskridt i Miss Whites Gunst, og jeg fulgte det Raad, han havde tilhvisket mig om ikke at holde mig altfor meget i hans Nærhed. Alligevel tabte jeg ham ikke af Syne, og pludselig traadte han hen til mig og sagde halvhojt: 'Alt staar godt, Sir; det gaar fremad som med Syvmilestovler; jeg har fortalt hende, at jeg stammer fra Lancashire, og at der efter min Faders Død for kort Tid siden er tilfaldet mig en kon lille Proprietærgaard. Jeg har ogsaa givet hende mit Kort — lod i Gaar trykke nogle alene med det for Øje. Lad os nu gaa op og styrke os, før Historien rigtig gaar los.'

Vi begave os op ad Trappen ind i Restaurationen, hvor Fowler bestilte en Flaske Champagne, og vi klinkede med hinanden paa god Lykke. Kun med stor Anstrengelse lykkedes det os atter at arbejde os hen til Tribunen. Folk trængtes og puffedes paa den smalle Trappe, og Miss Ida White vilde daarligt kunne have klaret sig, hvis ikke Fowler havde ydet hende sin ridderlige og energiske Assistance.

Det er ikke min Hensigt at beskrive Væddeløbet, der sandt at sige forløb lige som alle andre Derbyløb. Jeg skænkede i det hele taget kun Sporten i ringe Grad min Opmærksomhed, da jeg helt og holdent var optaget af Miss Ida White. Hun befandt sig aabenbart i hojeste Spænding. Et Par Bookmakers befandt sig paa den store Tribune og raabte Vinderne op; efter min Beregning havde hun mindst sat tolv Pund paa forskellige Heste, og hendes Tab beløb sig til fyrre à tres mod een.

Løbene vare forbi, 'Melton' var opraabt som Sejrherre. Jeg vidste, at Ida White netop ikke havde holdt en Shilling paa 'Melton', og jeg iagttog det Indtryk, som denne Udgang af Spillet gjorde paa hende. Hendes Læber fortrak sig, hendes Øjne funklede af Vrede.

'Ida er en Engel,' havde der staaet i Brevet.

'Monstro? I dette Øjeblik lignede hun i alt Fald kun lidt en Engel!

Nu trængte paa een Gang alle sig mod Nedgangstrappen. Tribunen var allerede halvvejs tom, da jeg lagde Mærke til, at en Mand, der lige var kommen derop, udvekslede forstaaende Øjekast med Fowler, hvorefter han fjernede sig et Par Skridt og blev staaende med Ryggen vendt mod Miss White. Fowler gik smidigt hen til ham, men kom et Øjeblik efter tilbage til os.

'Det gør mig ondt, at De har tabt,' sagde han deltagende

til Miss White, 'og lige saa ondt gør det mig, at jeg nu maa sige Dem Farvel.'

Han tog hende lidt til Side og havde en kort Samtale med hende, under hvis Forløb han stak hende noget i hendes venstre Haand, som hendes Fingre hurtigt og fast omsluttede. Efter at han til Afsked havde trykket hende i Haanden, gjorde han et Tegn til mig, og vi forlode Tribunen.

'Hvad var det, De gav hende?' spurgte jeg.

'Kun et Kort,' sagde han, 'med min Londoner-Adresse, for at hun kan skrive til mig, hvis hun skulde føle Lyst til det. Jeg sagde til hende, at endnu aldrig havde en Dame gjort et saa stærkt Indtryk paa mig, og at jeg haabede, at hun vilde give mig Lejlighed til at se hende oftere. Naturligvis i den reelleste Hensigt — aa, saa reel, saa reel!' føjede han leende til.

'Men hvorfor lader De nu Frøkenen i Stikken?' spurgte jeg.

'Fordi jeg har faaet at vide, hvor Mr. Eustace Rutland er at finde. Men det vil mindst tage os to til tre Timer at naa derhen, saa at vi gøre bedst i ingen Tid at spilde.'

'Ganske vist, men hvad bliver der imidlertid af Ida White?'

'Hun er os sikker nok. Mine Folk holde sig i hendes Nærhed og tabe hende ikke noget Øjeblik af Syne, hvad hun saa end maatte finde paa at foretage sig. Den Herre, med hvem jeg i Jærnbanen kom i Samtale, var ogsaa en af mine Kolleger. De, Mr. Bainbridge, er en stor Retslærd; men jeg tror, Sir, at De alligevel kunde lære en hel Del af mig.'

'Det tvivler jeg ikke om, Fowler. Men hvor bor Eustace Rutland?'

'I Croydon, noget afsides fra Banen.'

Klokken var allerede seks, da vi naaede Croydon, og næsten endnu en Time forløb, inden vi kom til det betegnede Hus.

'Her er det,' sagde Fowler endelig, 'meget velhavende ser det ikke ud.'

Paa en Skraaning stode otte toetages, tarveligt udseende Huse, der aabenbart vare beboede af Folk i meget beskedne Kaar.

'Før vi gaa ind,' sagde Fowler, maa jeg sætte Dem i Kundskab om, hvad der er bleven meddelt mig. Mr. Eustace Rutland bor ikke her' — jeg forskrækkedes —, 'men derimod Mr. Fenwich. Den unge Mand har fundet det raadeligst at skifte Navn, noget, der altid er et betænkeligt Tegn. I de sidste fjorten Dage har han boet her og er sagtens kommen hertil fra et mere bekendt

Kvarter; desangaaende skal jeg senere skaffe mig nøjere Underretning. Naar jeg iøvrigt siger: 'han kom', saa er dette ikke ganske rigtigt; det vilde være korrektere at sige, at han blev bragt hertil. Han har været meget syg, var knapt nok i Stand til at gaa, og endnu skal han, saa vidt jeg har hørt, være meget svag. Hvordan ønsker De, vi skulle gribe Sagen an? Skal jeg gaa ind med Dem, eller vil De tale med den unge Herre uden Vidner?'

'De er et Mønster paa Diskretion, Fowler, og paa Snedighed,' sagde jeg komplimenterende til ham. 'Iøvrigt maa jeg helst tale med den unge Mand under fire Øjne. Ophold De Dem imidlertid i Huset inden for Hørevidde for det Tilfældes Skyld, at jeg skulde faa Deres Hjælp nødig. Hold frem for alt alle uvedkommende borte, saa længe jeg er sammen med ham.'

Jeg ringede paa. En Kone lukkede op, og jeg spurgte efter Mr. Fenwich. — Hvad jeg ønskede, og hvem Mr. Fenwich var? spurgte hun mig i Stedet for Svar.

'Mr. Fenwich bor her,' sagde jeg, 'jeg er en Ven af ham og ønsker at aflægge ham et Besøg.'

'Hvorfra ved De, at han bor her?' spurgte Konen.

'Fra paalideligste Kilde,' blandede Fowler sig i Talen; 'han har selv tilskrevet os sin Adresse. Hvad skal saa den Komedie til at lade som han ikke boede her?'

Med disse Ord trængte han sig ind i Forstuen, og jeg efter ham. Konen betragtede os hjælpeløst, og da Fowler truede med Fingeren af hende og sagde: 'Tag Dem i Agt for oftere at begaa saadanne Dumheder,' klynkede hun: 'Jeg ved jo ikke mine Raad for, hvad jeg skal gøre, og retter mig kun efter, hvad der er bleven mig paabudt.'

'Det, man har paabudt Dem,' sagde Fowler, 'kan vel ikke forhindre Dem i at give Mr. Fenwicks Venner Adgang til ham?'

'Min Ordre lyder paa, at jeg slet ikke maa lade nogen komme ind til ham,' forsikrede Konen.

'Tør jeg spørge, hvem det er, der har givet Dem den Ordre? Muligvis Damen — hvad?'

'Ja, Sir,' svarede Konen. 'Det er Miss Porter, som befalede mig det.'

'Ja saa, Miss Porter!' udbrød Fowler; 'hende ere vi ogsaa gode Venner med. En brunet Dame med sorte Øjne, røde Læber, bløde Hænder, meget slank, noget over Middelhøjde?'

'Netop hende, Sir,' sagde Konen.

Fowlers Signalement af Miss Ida White passede temmelig godt.

'Altsaa,' sagde han, og hans Aandsnærværelse fyldte mig mere og mere med Beundring; 'De behøver altsaa ikke først at melde os hos Mr. Fenwich. Vis blot den Herre der Værelset, som han bebor, og medens de to passiare med hinanden, var der ogsaa nok et og andet, som jeg kunde lide at snakke med Dem om.'

'Værelset er det første til højre op ad Trappen, Herre,' forklarede Konen.

'Naturligvis,' bemærkede Fowler; 'det første af dem forude; vi saa jo nede fra, at Rullegardinet var for Vinduet. Tror De maaske ikke, jeg vidste det? Hvordan gaar det vor unge Ven?'

'Ikke godt, Sir.'

Dette Svar hørte jeg, da jeg allerede var oppe ad Trappen. Fowler havde gjort Tegn til mig, at jeg uden videre skulde aflægge mit Besøg, og da jeg var naaet til det af Mr. Fenwich — alias Eustace Rutland — lejede Værelse, bankede jeg ikke paa, men lukkede slet og ret Døren op og traadte ind.

Et ungt Menneske, der havde ligget paa Sofaen, sprang op og raabte: 'Hvem er De? Hvad vil De?'

Jeg lukkede Døren i efter mig og drejede Nøglen om.

'Hvad skal det betyde?' spurgte han hidsigt.

'Det skal De om et Øjeblik faa at vide,' svarede jeg; 'jeg kommer for at tale med Mr. — ønsker De, at jeg skal sige Fenwich?'

'Det er mit Navn!'

'Hvis jeg ikke var kommen i fredelig Hensigt, vilde jeg bestride det, og selv som Deres Ven tillader jeg mig at gøre det. De hedder Eustace Rutland.'

Rystende og kridhvid i Ansigtet sank han ned paa Sofaen.

'Hvad skal dette her betyde? Hvad har De at gøre her?' stammede han.

'Jeg sagde Dem jo, De skulde faa det at vide. Usandhedernes og Hemmelighedskræmmeriernes Tid er forbi. Deres Søster . . .'

'Min Søster . . .' afbrød han mig. 'Jeg forstaar Dem ikke.'

'De forstaar mig fuldkomment vel. De har en Søster — en Tvillingsøster — ved Navn Mabel. Hun er dødssyg, og det er Dem, der har bragt hende saa vidt.'

Han bedækkede Ansigtet med sine Hænder, og instinktmæssigt følte jeg, at jeg her havde at gøre med et Menneske, der, hvor

svag og modstandslos han end kunde være over for slet Paavirkning, dog endnu var i Stand til at nære en sand og dyb Følelse.

'Var Deres Søsters Tilstand Dem ikke bekendt?' spurgte jeg.

'Nej,' svarede han med usikker Stemme. 'Er det sandt, De siger? Er det virkelig sandt?'

'Desværre ja, men muligvis staar det i Deres Magt at redde den unge Pige, der har hengivet sit Liv og sin Lykke for Dem, fra Gravens Rand.'

'Gud! Du store Gud!'

'Jeg vil ikke føre Dem bag Lyset, Mr. Rutland. Denne Lykke kan ikke blive Dem til Del, hvis De er den skyldige!'

'Men jeg er ikke skyldig!' raabte han og sprang op. 'Ved den evige Gud, siger jeg Dem, jeg er ikke skyldig!'

'Det var en dyr Ed, De svor,' sagde jeg strengt.

'Saa sandt jeg haaber nogen Sinde at blive lykkelig!' raabte han og sank i Knæ, 'saa sandt jeg har min elskede Søster og min Moder kær, sværger jeg, at jeg er uskyldig!'

Han sank fuldstændig sammen paa Gulvet, og jeg maatte hjælpe ham at rejse sig.

'De er altsaa ikke skyldig,' sagde jeg i en højtidelig Tone; 'og alligevel nøjes De med her at krybe sammen i en Krog, medens en anden er anklaget for en Forbrydelse, som hverken han eller De har begaaet! Skønt De ikke er skyldig, vilde De have ventet, til han var dømt til Døden, for saa først bagefter at vove Dem frem for Dagens Lys! Jeg vil tro Deres Udsagn om, at De ikke har vidst noget om Deres Søsters livsfarlige Sygdom; men De kan ikke være uvidende om den Fare, hvori Edward Layton svæver. Nægt ikke dette, og forglem i det hele taget ikke, at Løgnens Tid nu er forbi.'

'Ja,' hviskede han, 'jeg vidste det.'

'Hvorfor er De da ikke traadt frem?' vedblev jeg, oprørt i min inderste Sjæl, thi Sagens rette Sammenhæng begyndte nu som ved en Inspiration at ligge klar og tydelig for mig. 'Hvorfor har De da ikke ladet Retten vide, at De og Ida White om Aftenen den 25. Marts var sammen i Prévost's Restaurant, og just i det samme Værelse som Edward Layton og Deres Søster? Hvorfor har De ikke frivillig fremstillet Dem og erklæret, at det var Dem, der med djævelsk Adrætthed tilvendte sig Edward Laytons Overfrakke uden hans Vidende; at det var Dem, som sammen med Deres Kæreste benyttede den Vogn, i hvilken han og

Deres Søster var kørt ud? . . . Svar mig, Eustace Rutland! Hvorfor har De da ikke gjort alt dette, da De dog vidste, at det drejede sig om at befri en ædel og pletfri Mand for Mistanke, Vanære, Dom og Straf for et Mord, han ikke har begaaet?'

'Det var ikke noget Mord,' raabte Eustace. 'Det var ikke Mord! Hun døde for egen Haand!'

'. . . Døde hun for egen Haand?' gentog jeg, ganske bragt ud af Fatning ved denne uventede Omvæltning i Sagernes Stilling.

'Ja,' sagde Eustace . . . 'for egen Haand. Paa et Bord ved Siden af hendes Seng laa et Blad Papir, hvorpaa hun havde nedskrevet Tilstaaelsen om sit Selvmord.'

'Og dette Blad Papir tog De?' udbrød jeg.

'Nej, nej, ikke jeg, ikke jeg! Det var hende, som tog det.'

'Tal tydeligere . . . Hvem mener De med hende? . . . Ida White?'

'Ja.'

Jeg tav et Øjeblik. Denne nye Oplysning overvældede mig ganske.

'Stil Dem klart for Øje, Mr. Rutland at De her befinder Dem Ansigt til Ansigt med en Mand,' vedblev jeg i en højtidelig Tone som en Dommer, der taler til den anklagede — 'over for en Mand, der har lovet sig selv at frelse den uskyldige og overlevere den eller de skyldige i Retfærdighedens Hænder. I min Magt er deres Skæbne; jeg kan frelse Dem, eller jeg kan tilintetgøre Dem. Viger De blot saa meget som et Haarsbred fra Sandheden, søger De blot i mindste Maade at besmykke Tingene eller at føre mig bag Lyset med Udflugter, saa er deres Dom fældet, Deres Undergang vis. Dette er Deres Livs afgørende Vendepunkt, Mr. Rutland. Af deres Sanddruhed i dette Øjeblik afhænger hele Deres Fremtid. Luk deres Hjerte op for mig; betragt mig ikke som deres Modstander, men som deres Ven, og fortæl mig uden Fortielser Deres sande Livshistorie fra den Tid, da De begyndte at synke ned i Skændsel og Laster.'

Ude af Fatning, forpint af sin Samvittighed, fortalte han mig alt. Ofte maatte jeg opmuntre ham og anspore ham til at gaa videre; men at jeg den Dag i det hele og store erfarede den fulde, rene Sandhed, derom har jeg ikke Grund til at tvivle.

Efter at have forladt Skolen var han kommen til London. Der havde han lært Edward Laytons Fader at kende, en Mand, der trods sin Alder var lige saa holdningsløs og karaktersvag som

han selv. De indgik et Slags Kompagniskab, i hvilket uden Tvivl den ældste af de to — han, hvem nu Graven dækker — baade var Anfører og Forfører. Af den Skildring, som Eustace Rutland gav mig, fremtraadte Edward Laytons Fader for mig som en uklar Natur, hvis medfødte Retskaffenhed og Æresfølelse efterhaanden var bleven kvalt af hans skæbnesvangre Lidenskab for Spil. Længe havde den ældre Layton skjult sin taabelige Livsforelse for Sønnen, og først da han for ramme Alvor var nedsunken i Skændsel og Forbrydelse, kom Edward til Kundskab derom. Allerede længe forinden havde den unge Mand, efter sin Forlovelse med Mabel Rutland, faaet Andel i den unge Piges haabløse Bestræbelser for at redde den elskede Broder; Da han nu oven i Købet kom til Vished om sin egen Faders ærefløse Handlinger, vidste han straks, at dermed var ethvert Haab om at bevæge Mabels Fader til Indvilligelse i hans Ægteskab uigenkaldeligt fortabt. Det drejede sig ikke blot om betydelige Pengetab, som de to Spillere havde lidt; langt værre var det, at de havde indladt sig paa at skrive falske Veksler, hvilke alle befandt sig i Mr. Beachs Besiddelse, Laytons senere Svigerfader. Paa den Maade var det, at Edward Layton først var kommen i Berøring med Mr. Beach. Mabel havde bønfaldet ham om at redde Broderen, hvem Beach netop den Gang truede med retslig Forfølgelse. Om Edward havde betroet sin Forlovede, at ogsaa hans egen Fader truedes med Vanære, ved jeg ikke; men dette Spørgsmaal er jo ogsaa i denne Sammenhæng ret uvæsenligt. Agnes Beach, Agrerens eneste Barn, saa Layton, forelskede sig i ham, og hendes Fader, der trods al sin professionelle Hjerteløshed, synes at have næret varme Følelser over for Datteren, handlede ganske, som hun ønskede. I Overensstemmelse hermed erklærede han, at han kun vilde udlevere de falske Underskrifter, saafremt Edward Layton gik ind paa at gifte sig med hans Agnes.

Situationen var saa pinagtig, som den være kunde. At Mabel Rutland aldrig vilde komme til at tilhøre ham, vidste Layton; han vidste endvidere, hvor lidenskabelig og dyb hendes Kærlighed til Broderen var; han vidste, hvilken Fare, der truede hans eget Navn, og han saa ingen anden Udvej til at frelse dem alle fra Undergang end den, at erklære sig beredt til den ulykkelige Forlovelse, til at ægte den Kvinde, som var hans Hjerte fremmed. Da han tillige var sig klart bevidst, paa hvilken lidet ærefuld Forbindelse, han indlod sig, berørte han slet intet derom til sin

Fader, og den gamle Layton havde paa sin Side ikke udtalt det fjerneste Ønske om at komme i Berøring med Mr. Beach, i hvis Magt han befandt sig. Kærlighed og Ære var forskærtsede, Sværdet hang over hans Hoved; — saa bragte Edward Layton sig selv som Offer. I Usandhed gjorde han sig dog ikke skyldig; Agnes Beach vidste meget vel, at han ikke brød sig det mindste om hende. De falske Veksler og Kvitteringer blev udleveret ham af Mr. Beach, men ikke, som han troede, dem alle. Først nogen Tid efter sit Giftermaal gjorde han den Opdagelse, at man havde holdt tre eller fire af dem tilbage. Paa den Tid, da han fik Øjnene op herfor, førte han et mere end ulykkeligt Samliv med sin Kone, som end ikke afholdt sig fra at true ham med den Magt, som disse Papirer gav hende over ham.

Kort efter Brylluppet havde Eustace gjort Ida Whites Bekendtskab. Hun var en ganske smuk, pikant Person, der ingenlunde var Nybegynder paa Fuglefængeriets Omraade, og som saa vel forstod at hilde ham i sine Garn, at det ikke mere var tænkeligt for ham at undslippe. At gaa ind paa Enkelthederne af denne opbyggelige Roman er her unødvendigt. Enden paa Historien blev, at Ida White fik en saa absolut Magt over Eustace Rutland, at det var hendes faste Overbevisning, at — naar hun først havde faaet ham overtalt til at gifte sig med hende — det da ogsaa vilde være hende en let Sag at opnaa hans Forældres Tilgivelse, hvorefter hun for Resten af sin Levetid mente sig i Stand til at føre et rigt og fornemt Liv. Kun i dette ene Punkt udviste den unge Mand endnu en vis Fasthed.

'Gift dig med mig,' lød hendes stadige Ord.

'Det skal jeg gøre,' svarede Eustace, 'saa snart jeg har faaet de falske Underskrifter tilbage.'

Hvor vare disse Underskrifter? I Mrs. Laytons Varetægt.

Men hvor stor end Fortrolighedsforholdet mellem den ulykkelige Kone og hendes Jomfru var, saa bevogtede Mrs. Layton dog saa omhyggeligt denne sin uvurderlige Skat, at Ida White ikke saa sig i Stand til at sætte sig i Besiddelse af den. Den 25. Marts spiste hun til Aften med Eustace Rutland i Prévost's Restaurant. Hun havde listet sig hjemmefra for at træffe sammen med sin forblindede, unge Tilbeder, — og det var ikke første Gang, hun havde gjort det. Hun saa sin Herre træde ind i Restaurationsværelset sammen med Mabel og lagde Mærke til, hvor han

hængte sin Overfrakke. Pludselig for den Tanke gennem hendes Hoved, at Eustace og hun kunde spille Mr. Layton og den unge Dames Rolle — hvor kompromitterende deres Samvær paa denne Tid af Døgnet var for begge Parter, kunde hun naturligvis sige sig selv — og før ham naa hjem til hans Bopæl, hvor de da uden Tvivl vilde finde Mrs. Layton sovende. Hun vidste, at de Dokumenter, som Eustace Rutland saa ivrigt ønskede at komme i Besiddelse af, og hvorved hun alene kunde gøre sig Haab om at blive gift med ham, laa under Mrs. Laytons Hovedpude. Hvis hun nu vaagnede op og modsatte sig Ranet, saa var Eustace ved hendes Side og kunde, om fornødent gjordes, anvende Magt; men hvad der først og fremmest bestemte hende til at gøre dette Indfald til Virkelighed, var Ønsket om at indvikle sin Tilbeder saa grundigt og saa farligt i Sagen, at han ikke mere kunde tænke paa at tage sit Ægteskabsløfte tilbage. Hun vidste, at Edward Layton sædvanlig gemte Gadedørsnøglen i sin Overfrakkelomme. Nu indviede hun sin Ledsager i sin Plan og truede med at stille ham blot, hvis han ikke gik ind paa den. Hende var det, som hurtigt og hemmeligt hjalp Eustace den paa, hvorefter begge sneg sig ud og steg ind i den ventende Vogn. Før hun meddelte Eustace Planen, havde hun nemlig forvisset sig om, at Vognen holdt udenfor og ventede paa Edward Layton og Mabel. At forhindre sin Herre i at komme ind i Huset, naar hun og Eustace først vare der, forekom hende at maatte være en let Sag.

Her maa jeg indflette nogle Linjer om Edward Laytons Forhold hin Aften den 25. Marts. Hvor fuldkommet han og Miss Rutland end havde fraſagt sig deres egne Ønsker, saa beroede dog Mabels Forhaabninger om at frelse Broderen endnu bestandig paa hans Bistand. Eustace havde ved sidste Væddeløb atter tabt betydelige Summer. I sin Fortvivlelse havde han atter henvendt sig til sin Søster, og denne havde anraabt Edward Layton om Hjælp for endnu en Gang at frelse den vildfarne, unge Mand ud af hans Nød. For nu at faa at vide, hvad der i saa Henseende egentlig var at udrette, og for overhovedet at faa Eustace i Tale, havde Edward Layton den hele Dag været i Bevægelse I et Brev havde Mabel aftalt med ham, at de Kl. 10 Aften skulde træffe sammen i Bloomsbury Square, for at hun kunde faa Resultatet af hans Anstrengelser at vide og blive befriet for sin forfærdelige Angst. At de traf hinanden, og hvad der senere skete, er tilstrækkelig bekendt.

Ida Whites eventyrlige Plan forløb til en vis Grad gunstigt.

Hun og Eustace stege ind i Vognen, kørte til Laytons Bopæl og kom uden at vække Opsigt ind i Huset.

Korrespondancen mellem Eustace og Mabel havde i længere Tid været ført ved Hjælp af Hjerter Ni, og tilfældigt eller ved en Fejltagelse tog Eustace, medens de kørte fra Restauranten, et af disse Kort op af sin Lomme og stak det i Sidelommen paa Laytons Overfrakke.

Men da Parret var naaet ind i Huset og lydløst og ubemærket var trængt ind i Mrs. Laytons Sovekammer, gjorde de den forfærdelige Opdagelse, at hun i et Anfald af Vanvid havde tømt Flakonen med Morfinpastiller og gjort en Ende paa sit Liv. Beviset herfor forelaa. Efter at hun havde indtaget Giften, var hun bleven grebet af Rædsel; samlende sin sidste Kraft havde hun, før Dødssøvnen endnu fik Magt over hende, nedskrevet en Bekendelse om sit Selvmord paa et paa hendes Natbord liggende Blad Papir ved Hjælp af et Skrivetøj, der altid havde sin Plads samme Steds.

Da vi vare komne saa vidt i denne mærkelige Historie, forlangte jeg at vide, hvad der var blevet af denne Bekendelse.

'Ida stak den til sig,' sagde Eustace, 'og siden har jeg ikke set den.'

'Men hvorfor,' udbrød jeg endnu en Gang, 'har De ikke anmeldt alt dette for Retten?'

'Fordi Ida sagde,' svarede han, 'at hvis det blev bekendt, hvad vi havde foretaget os, vilde vi uden Tvivl ikke undgaa Strikken.'

'Kom De saa i Besiddelse af de falske Underskrifter?'

'Ja.'

'Hvorledes gik det til, at Vandglasset, hvoraf den ulykkelige før Døden havde drukket, stod paa Kamingesimsen?'

'Ida stillede det derhen.'

Mere behøvede jeg ikke.

Nu laa alle Enkeltheder i denne mystérioſe Sag klart for mig. For at bevise Edward Laytons Sagesløshed maatte jeg dog endnu forskaffe mig det Skriftstykke, som hans beklagelsesværdige Hustru havde skrevet faa Øjeblikke før sin Død.

Jeg aabnede Døren til Værelset og kaldte paa Fowler.

I knappe Vendinger meddelte jeg ham, hvad det drejede sig om, og sagde ham, at jeg ansaa det for sandsynligt, at dette vigtige Papir befandt sig i Ida Whites Bopæl i Brixton.

Næppe havde jeg udtalt disse Ord, før det bankede paa Gadedøren.

'Det er hende!' udbrød Eustace.

'Hvem?' spurgte jeg i højeste Spænding.

'Ida,' svarede han.

'Hun kommer som kaldet,' hviskede Fowler, og idet han pegede paa Døren til Sideværelset, spurgte han Eustace: 'Er det Deres Sovekammer?'

'Ja.'

'Saa gaa vi derind. Lad kun Damen komme.'

Vi forsvandt, uden dog at lukke Døren helt til efter os. Et Øjeblik efter hørte vi Ida Whites Stemme.

'Hvilket nederdrægtigt Uheld!' var hendes første Ord; 'der tabte jeg igen fem og halvtredsindstyve Pund. Jeg foretrækker at sige dig, hvordan Sagerne staar. Faa vi ikke efter vort Bryllup dine gamle forsonede, maa vi selv blive Bookmakers. Du skal staa for Paréerne, og jeg bliver din Bogholder. Det er noget nyt; men du skal se, vi tjene Penge som Græs.'

Eustace svarede ikke.

'Er der noget i Vejen med dig?' vedblev hun, 'er du bleven stum?'

Som et Skrig fra en fortvivlet Sjæl lød det fra hans Læber: 'Du, Djævel! Hvorfor har du tvunget mig dertil? Jeg hader dig, afskyr dig, foragter dig! Du Heks, som har bragt det saa vidt med min Søster!'

Fowler afventede ikke min Indskriden. Han tog mig ved Armen og trak mig bag ved sig ind i Værelset.

'Hvad?' hvæsede Ida; 'begge Herrerne fra i Formiddags!'

'Ja,' sagde Fowler, og trods min egen Ophidselse undgik det dybe Udtryk af Tilfredshed paa hans Ansigt mig ikke. 'Her ser De os begge igen, lille Frøken.'

'Hvad vil De mig?'

'Noget, som kan blive skæbnesvangert for Dem, eller maaske ikke, Miss White, — alt eftersom Tingene udvikle sig,' svarede han. 'Vi ere nylig komne i Besiddelse af en Tilstaaelse fra denne

unge Mand, en Tilstaaelse, som, hvis den er sand — det vil sige, hvis den kan bevises ved et skriftligt Aktstykke — uden Tvivl ikke vil blive Dem til Gode, men dog hverken bringe Dem i Skarpretterens Vold eller i Tugthus for Livstid.'

Tumlende et Par Skridt tilbage gentog hun: 'Skarpretteren! Tugthus!'

'Netop som jeg sagde, Frøken: Døden under Øksen eller livsvarigt Tugthus ere de Alternativer, hvorom det her drejer sig. Vi vide alt. Ranet af Overfrakken i Prévosts Restaurant, og alt hvad derpaa fulgte. Deres personlige Sikkerhed er udelukkende afhængig af, at dette skriftlige Bevis kommer til Stede. Har et saadant aldrig eksisteret, eller har De tilintetgjort det, saa er det ude med Dem. Er det derimod i Deres Besiddelse, er De for saa vidt frelst.'

'Galehussnak,' raabte hun op; men hendes Ansigt var askegraat og fortrukket af Rædsel.

'Jeg er Politimand,' sagde Fowler, 'forstaar De mig nu.' Hvis den af Mrs. Layton for hendes Død nedskrevne og af Dem ranede Tilstaaelse for, at hun har begaaet Selvmord, endnu virkelig eksisterer, saa har De ikke noget større at befrygte. Er det derimod tilintetgjort, er De redningsløst fortabt. Ingen Talemaader her, ingen Parlamenteren! Liv eller Død — De har selv at vælge! Øjeblikket er kostbart. De maa tage Deres Beslutning. . . . Hvad vil De?'

Overvældet og hjælpeløs stod hun der med de fremrakte Hænder knugede sammen.

'Jeg *har* Papiret.'

'Hvor?'

Af en Lomme fremtog hun en lille Notitsbog.

'Her!'

'Der er endnu noget, vi ønske.'

'Hvilket?'

'De Papirer, som De stjal fra Mrs. Laytons Hovedgærde . . . Naa, *dem* har De ogsaa her? . . . Giv hid . . . Tak!'

Meget tilfredsstillende og i Virkeligheden meget overbevisende! En lykkelig Udgang paa en meget interessant og indviklet Sag."

VII.

27. August 1885.

„Kære Mr. Laing!

Gennem mine allerede til Dem indløbne Breve er De underrettet om det passerede.

Edward Layton er med Ære løsladt af Varetægtsarresten, og det har selvfølgelig afgivet Stof for Hundreder af Avisartikler, at en enkelt edsvoren, som ikke vilde bøje sig for, at Skinnet var den anklagede imod, ved sit urokkelige Egensind har frelst en højsindet ung Mands Liv.

Denne Sag har i det hele taget givet Jurysystemet et haardt Knæk.

Elleve edsvorne havde Uret, en eneste Ret! — Flertallet kan næppe endnu tro paa, at det virkelig forholder sig saa.

I dette Tilfælde maa dog alle, hvor ugerne de vil, bøje sig for Fakta; men jeg tvivler ikke om, at den hele Institution desforuden har megen Uretfærdighed paa sin Samvittighed.

Da De nu selv er gift og kan glæde Dem ved huslig Lykke, vil sikkert de Efterretninger, som jeg endnu har at meddele Dem, opfylde Dem med Tilfredshed.

Edward Layton befinder sig i Svejts paa en Sommer- og Efteraarsrejse.

Alene? Nej. Miss Rutland, der nu ganske er kommen sig, er med.

Men tror De, det er det hele? Jeg glæder mig over at kunne trække Historien yderligere i Langdrag og bilder mig ind at være en virkelig Forfatter.

Mr. og Mrs. Rutland deltage ligeledes i Turen; ja, det er endog Mr. Rutland, som i egen højstegen Person har inviteret Edward Layton til at gøre dem Følge.

Inden et Aar vil de elskende være Mand og Hustru; Trofasthed og Selvopofrelse venter sin Løn.

Mr. James Rutland, Mabels Onkel, — hvis til Halsstarrighed grænsende Egensind Edward Layton skylder sit Liv, og Domstolene en eklatant Retfærdighedshandling, — har ligeledes sluttet sig til Rejseselskabet.

Ellers ingen? Jo, endnu en, — Eustace Rutland, som et genfødt, angerfuldt Menneske.

Jeg har paa et meget stort Lærred ladet mig udføre et fordringsløst Maleri. Det forestiller Hjerter Ni og skal altid indtage en Hædersplads i mit Hus. At vække Opmærksomhed undlader dette Billede sjældent, og naar man da spørger mig om dets Oprindelse, har jeg, om jeg vil, en lang Historie at fortælle.

Med overordentlig Højagtelse

Deres meget forbundne og hengivne

Horace Bainbridge."

Ende.

Henry Gréville:

Marcelle Monfort.

Første Kapitel.

„Det er dig altsaa meget om at gøre, at jeg rejser alene?“ spurgte Faderen med et mismodigt Blik paa sin Kone.

Den lille Pige, som han holdt mellem sine Knæ, kiggede op til ham med et tillidsfuldt Smil; han lagde Haanden paa hendes kastanjebrune, bølgede Silkehaar og saa atter hen paa sin unge, bedrøvede Hustru, der med langsomme, trætte Bevægelser pakkede hans Sager sammen i en Koffert.

„Saa giv mig dog i det mindste et Svar, Marie! Du vil altsaa absolut blive tilbage her i Paris og først i Morgen komme efter mig? Du vil altsaa rejse alene med den lille til Håvre?“

Den unge Kone rejste sig med Besvær og rettede et mat, modløst Blik mod sin Mand.

„Jeg kan ikke mere, Monfort,“ sagde hun beklemt. „Det er nu tredive Timer siden, vi forlode vort kære, gamle Hjem, og lige siden har jeg ikke kunnet finde et Øjebliks Hvile; jeg gruer for igen at skulle tilbringe en Nat paa Jærnbanen. Und mig en Smule Ro i Nat, saa rejse vi sammen i Morgen tidlig.“

„Som om det kunde lade sig gøre!“ for Manden op og gik med lange Skridt frem og tilbage i det indskrænkede Hotelværelse, hvor de vare tagne ind. „Man rejser dog ikke til Amerika uden først at have bestilt Pladser og set Skibet. Desuden have vi i Håvre en Mængde Sager at anskaffe, som det vilde tage en hel Dag at opdrive her, medens man der, hvor alt er indrettet paa at udstyre Udvandrere, finder det altsammen samlet i en Butik.“

Han holdt inde og blev staaende. Barnet klyngede sig til hans Haand. Det vidste, at naar Forældrene stredes, var det bedst i Stilhed at lade Uvejret trække over, men af og til kær-

tegnede hun den af dem, som syntes hende at være den vredeste. Denne Gang var det Faderen.

Han bøjede sig ned over sin lille Pige og kyssede hende mekanisk.

„Tal Sandhed, Marie," vedblev han heftigt; „du er træt af mig, træt af vor Levevis, træt . . ."

„Træt er jeg," svarede hun, „men ikke træt af dig, Simon. Da vi giftede os, elskede vi hinanden, og ogsaa nu elsker jeg dig, trods . . ."

Med en vred Gestus faldt han hende i Talen. „Trods mine Fejl, trods mine Daarskaber, trods den Letsindighed, hvormed jeg har forødt vor Formue! Jeg kender din Hengivenhed, men jeg kender ogsaa dine Bebrejdelser . . ."

Marie vendte sig træt fra ham. Pludselig dæmmede han op for Ordenes vrede Strøm og vedblev i en mildere Tone: „Jeg har haft Uheld med mig, har haft for stor Tiltro til Slyngler, har ladet mig prelle af Kæltringer, det indrømmer jeg . . . Men alligevel, Marie, nu da vi en Gang have følgt alt for at udvandre til Amerika, hvor virkelystne Folk kunne gøre deres Lykke, maa du ikke mere være saa trist og se paa mig som den personificerede Bebrejdelse —; thi jeg kan forsikre dig, at ogsaa jeg behøver Mod! Og da du helt mangler det, maa jeg have for to . ."

Han var sunket ned paa en Stol; hun nærmede sig ham og lagde sine sammenfoldede Hænder paa hans Skulder. „Jeg har dig kær, min gode Simon," sagde hun, „jeg ved, du er retskaffen og flink; men ser du, da vore Møbler og vort Indbo bleve lagte paa Auktionsbordet, var det, som om der bristede noget derinde . . ."

Hun trykkede Haanden mod sit syge Hjerte. Med større Opmærksomhed saa han paa hende.

„Jeg er dødstræt," vedblev hun, og med Møje undertrykte hun sine frembrydende Taarer. „Tit er det, som om Hjertet derinde stod stille, eller som jeg skulde kvæles . . . Und mig blot en lille Smule Ro . . . Kun en eneste Nat tilbragt i en Seng, og i Morgen tidlig rejse vi efter dig med første Tog. Jeg beder dig, sæt dig ikke derimod!"

Simon vaklede i sin Beslutning. „Det falder mig svært at lade dig ene tilbage med den lille i det store Paris, hvor ingen kender os. Hvis jeg endda ikke straks i Morgen tidlig maatte opsøge den Mand, der har lovet mig en Stilling derovre, blev

jeg gerne hos jer . . ., men han er kun at træffe før elleve . . . og i Overmorgen ved den Tid ere vi allerede langt borte . . . Skibet lægger fra allerede Kl. tre om Natten."

Endnu vaklede han, men derpaa sagde han haardt: „Lad det da være, som du ønsker, jeg rejser alene. Har du Penge nok?"

„Halvtresindstyve Francs," svarede Marie.

„Det maa være tilstrækkeligt. Vi have allerede brugt ikke saa lidt her."

Han greb sin Haandkoffert og spurgte, idet han gik mod Døren: „Følge I mig paa Banen?"

Kun med Møje trængte de sig gennem den larmende, travle Mængde, der paa denne Tid af Døgnet bølgede frem og tilbage paa de befærdede Gader.

Da de sloge ind paa den Stump Boulevard, der fører til Saint-Lazare Banegaarden, slog Klokken just seks.

„Vi maa skynde os," sagde Montfort, „ellers naar jeg ikke at komme med. Det er paa højeste Tid, Farvel! Paa Gensyn i Morgen Klokken to paa Banegaarden i Håvre; jeg kommer naturligvis og henter jer."

Marie kyssede ham med en Inderlighed, som overraskede ham; det var længe siden, han havde set saa megen Kærlighed lyse i hans stakkels, trætte Kones Øjne.

„Jeg skulde alligevel være taget med dig," sagde hun skyndsomt; „kunde det ikke endnu lade sig gøre?"

„Nej, saa min Sandten om det kan!" svarede Montfort noget utaalmodigt. „Og hvad skulde der desuden blive af vort Rejsegods paa Hotellet? Den Beslutning kunde du lidt før være kommen til."

Han løftede den lille op til sig, kyssede hende bevæget, omfavnede endnu en Gang sin Hustru, og af Sted styrtede han til Toget.

Der gik ikke et Minut, før Lokomotivets skærende Piben lod sig høre.

„Jeg havde haabet, det allerede var bleven for sent," sagde Marie hen for sig.

„Mama," sagde den lille, „jeg er sulten."

Den unge Kone tog hende med ind i en beskeden Restaurant og bestilte en Ret Mad. Men den klamre Luft derinde tyngede hende, saa at hun snart igen søgte ud i fri Luft.

Andet Kapitel.

Nu vare Gaderne, hvorover Auguſtaftenens graahvide Taagedug begyndte at lægge ſig, mindre ſtærkt befærdede. Beſtandig gaaende i Retning af Hotellet, hvor de ſkulde tilbringe Natten, kom Marie, uden at vide af det, til en omgitret, blomſtrende Have, hvortil der var fri Adgang for enhver. Glade Raab fra legende Børn lød derindefra, og Svalerne kvidrede om Kap med dem. Det var Montholon-Parken.

„Se, Mama, de ſmukke Blomſter!“ raabte den lille henrykt, og Marie, der var vant til at give efter, gik med hende ind i Haven.

En Syrenbuſk hvælvede ſine Grene over en tom Bænk ſom for at beſkytte den. Hun ſatte ſig og tog Barnet op ved ſin Side.

„Du maa gerne lege,“ ſagde Moderen efter en kort Stund.

Den lille forlod ſin Plads og begyndte at rode med Hænderne i nogle Sandbunker tæt derved.

„Vil du lege med os?“ ſpurgte forekommende ſom en ſelſkabsvant Dame den ældſte af nogle i Nærheden legende Børn, en forſtandigt udſeende lille Pige.

Det vilde Marcelle gerne være med til. Uvilkaarligt, ſom for at ſpørge om Tilladelſe, vendte hun Hovedet mod ſin Moder, men Marie ſaa netop til en anden Side. Saa fjernede Barnet ſig nogle Skridt med ſine nye Legekammerater.

Gadelarmen var lidt efter lidt ſtilnet af, Paris ſad ved Middagsbordet. Imidlertid førte Toget uden altfor ſtort Haſtværk Simon Montfort langt bort fra Landsbyen, hvor han havde haft hjemme, langt bort fra de eneſte Væſner, der tilhørte ham, Huſtru og Barn; og hvor ſtærk en Mand han end var, havde han dog ondt ved at holde Graaden nede.

Marie tænkte paa ſin Mand, der med hvert Sekund fjernede ſig længere bort fra hende; hun tænkte paa ſin hele Fortid.

Tidligt var hun bleven moderløs, og dog ikke tidligt nok til ikke at ſaares af Naboers og Venners Medlidenhed. Hun boede ſammen med Faderen, en barſk, halsſtarrig Mand, indtil en Dag Simon Monfort friede til hende. Hvorfor netop til hende, ſkulde hun ikke kunne ſige, hvis det da ikke var, fordi den alvorlige, unge Mand i ſin tilkommende Svigerfader havde fundet en Modſtand at overvinde, ſom anſporede ham.

Ved den Tid var det, ſom der ſkød Blomſter i Maries Liv,

men Ægtestanden kastede hende snart atter tilbage i hendes fordums Sørgmodighed. Monfort indlod sig paa tvivlsomme Forehavender, hvorved han tabte meget. Hans i Forvejen daarlige Lune blev naturligvis ikke bedre derved; han søgte at vinde det tabte tilbage, men opnaaede ikke andet end sluttelig at miste alt. Paa Energi manglede det ham dog ikke. Hans underlige Opdragelse, der fuldstændig havde været overladt Tilfældet — thi han havde ingen Slægt og var siden sit attende Aar fuldstændig sin egen Herre — havde paa mange Maader udviklet ham og gjort ham duelig til de forskelligste Ting, uden at der dog var noget Sammenhæng i hans Evner. Sikker paa at kunne finde en eller anden Anvendelse for sin Alsidighed, bestemte han sig endelig til at udvandre til Amerika.

Da han meddelte Marie denne sin Beslutning, gjorde det hende meget ondt. Hun forsøgte at gøre nogle Indvendinger, som han dog straks slog til Jorden, og der var intet andet tilovers for hende end stiltiende at underkaste sig hans Vilje.

Af dette glædeløse Ægteskab var udsprunget en allerkæreste lille Pige, som den Gang var i en Alder af tre og et halvt Aar; fra hende udstraalede Lys og Munterhed til alt, hvad hun kom i Berøring med. Hvor var det muligt, at disse, triste, tavse Mennesker havde kunnet bringe til Verden en Skabning, der var idel Lyst og Liv, og hvis glade Pludren syntes at være afluret de kvidrende Fugle, der havde Rede i Havens Træer. Dog saadanne Vidundere forekomme undertiden.

Marie syede til sin lille Marcelle en stor Rejsekaabe med en Hætte bag paa, og Sagen var afgjort.

I Morges vare de efter en lang Dags og en endnu længere Nats Rejse med Jærnbanen ankomne til Paris. Da de forlode Kupéen, slog den skarpe Morgenluft den unge Kone i Ansigtet, og siden havde hun den hele Dag igennem følt pinlige Gysningsfornemmelser. En heftig Trang til Hvile kom over hende og beherskede hende i den Grad, at hun ansaa en Nats rolig Søvn for det ønskværdigste af alt. Da nu med den frembrydende Aften Gadelarmen mere og mere lagde sig, befandt hun sig bedre her paa denne Havebænk. En underlig, veg Slaphed faldt over hende og forhindrede hende i enhver som helst Bevægelse.

Flere Gange kom hun til at tænke paa, at det var sent, og at hun maatte videre, da hun jo tidlig næste Morgen skulde med Toget; men en Smule Ro gjorde saa godt! Hun trøstede sig med, at om en lille Stund vilde hun rejse sig og gaa. Af og til hørte

hun sin lille Piges Stemme lyde mellem de andres. Saa faldt hun igen i Tanker.

Hun holdt af sin Mand trods alt, hvad der var hændet. Han var af saamælt Natur, men hun paa sin Side var heller ikke meget meddelsom. Allerede mere end een Gang havde han sagt til hende: „Du er træt af mig!“ Men saadan var det ikke; endnu aldrig var Ønsket om at skilles fra ham faldet hende ind. Tværtimod forekom en saadan Mulighed hende som den største Ulykke.

Naar denne bryske, men i Grunden rettænkende og brave Mand kunde tænke, at hun i sit Inderste ikke mere tilhørte ham, maatte hun have fejlet svært imod ham, uden at hun egentlig havde nogen Anelse derom . . . Dog, hun var jo endnu ung; naar man er seks og tyve Aar, har man endnu et langt Liv for sig; der var Tid til at gøre sine Fejl gode igen.

Blide, medlidende Tanker strømmede gennem hendes Sind, som hun sad der og tænkte paa sin Mand, der nu modfalden og forstemt over, at hun havde vægret sig ved at ledsage ham, var paa Vejen til Håvre. Det gjorde hende ondt, at hun ikke var taget med.

„Stakkels Simon!“ tænkte hun, „fra i Aften til i Morgen er der ikke længe, og i Morgen Klokken to paa Banegaarden! Helst tog jeg af Sted endnu i Aften, men saa vidste jeg jo ikke engang, hvor jeg skulde finde dig . . . Gerne havde jeg taget dig i mine Arme endnu en Gang . . . Det er, som jeg ikke kærligt nok havde taget Afsked med dig . . . Hvem var det dog, der, medens jeg endnu var lille, sagde til mig, at naar man skiltes, skulde man altid tænke paa, at det maaske var for bestandig? Jeg kan ikke mere huske det . . . men sandt er det . . . Gid det allerede var i Morgen . . . Marcelle . . .“

Marcelle tumlede sig glad med sine nye Kammerater omkring paa Legepladsen.

„Hvor bor du?“ blev Marcelle adspurgt af Luise, den ældste af Pigerne. Paa Grund af sine elleve Aar og sin Størrelse var hun den toneangivende i Kredsen og havde antaget Manerer og Væsen som en lille Mama.

„Der borte,“ svarede den lille, „hvor Jærnbanen begynder.“

Børnene brød ud i klingende Latter.

„Hvor Jærnbanen begynder, er ikke noget Sted,“ raabte en af Smaapigerne.

„Lad hende være i Fred, hun er jo endnu saa lille og ved ikke bedre Besked," kom den ældste hende til Hjælp. „Er det i Paris, du lille?"

„Nej, ikke i Paris," svarede Marcelle, „Paris er her, og vi bor der langt borte."

Og samtidig pegede hun med Haanden ud i ubestemt Retning.

„Hvad bestiller din Fader?" spurgte en anden i en overlegen Tone.

„Ikke noget."

„De er Rentiers," bemærkede Luise erfarent. „Høre dine Forældre maaske til Købmandsstanden? Det gøre vi!"

„Hvor?" spurgte Marcelle, der ikke forstod noget deraf.

Luise pegede paa en lille Drogist-Butik, der befandt sig i et af Husene, som omgav Pladsen.

„Der!" sagde hun; „vi gaa snart hjem. Hvor er din Moder?"

„Hun sidder derhenne paa Bænken," svarede en af Marcelles smaa Kammerater.

„Hvad hedder du egentlig?" spurgte Luise.

„Marcelle."

„Marcelle, og hvad mere?"

Den lille blev staaende som forstenet; Faderens Navn var sluppet hende af Minde.

„Jeg ved det ikke," sagde hun endelig efter længe forgæves at have betænkt sig.

„Sig til din Moder, at hun skal lære dig dit Navn," bemærkede Luise gammelklogt; „for hvis du løb vild, hvad skulde der saa blive af dig?"

Nu kom Parkopsynsmanden til og hævede truende sin tykke Stok.

„Af Sted med jer, Børn," formanede han; „se til, at I komme i Seng, eller jeg lukker jer inde."

„Aa, Opsynsmand, Klokken er jo ikke saa mange endnu!" raabte Børnene i Kor.

„Af Sted, ud med jer!" vedblev han; „I skulde allerede for længe siden have været i Fjerene!

Luise havde taget Marcelle ved Haanden for at bringe hende til hendes Moder. Opsynsmanden fulgte efter dem, idet han fortsatte sin Runde.

„Madame," sagde Luise høfligt, idet hun nærmede sig den unge Kone; „her bringer jeg Dem Deres lille tilbage."

Marie rørte sig ikke. Med Hovedet sænket ned paa Brystet syntes hun at være falden i Søvn.

„Mama," sagde Marcelle og rykkede hende i Kjolen.

Intet Svar.

„Mama," raabte den lille, „Mama!"

Luise traadte et Skridt tilbage og betragtede den unge Kone opmærksomt og forskrækket.

„Hun sover," sagde Opsynsmanden, der nu var kommen til. „Det er usundt at sove om Aftenen i fri Luft," bemærkede han; „hun maa vækkes. Madame!"

Dog, Marie forblev ubevægelig. Marcelle klatrede op paa hendes Skød, men for tilbage med et gennemtrængende Skrig. Moderens Legeme havde givet efter for hendes fremstormende Bevægelse og truede med at falde sammen over hende. Opsynsmanden greb understøttende til og bragte det igen i dets forrige Stilling.

„Hun er død!" skreg Luise.

„Vil du tie stille, Tos!" skændte Opsynsmanden. „Bliv, hvor du er, og sørg for, at den lille ikke kommer bort."

Med store Skridt gik han ad Lafayettegade til og kom straks efter igen tilbage med to Politibetjente. Snart havde der samlet sig Opløb omkring de smaa Piger. En Læge kom til og lagde sin Haand paa Maries allerede iskolde Tinding.

„Hun er død," sagde han.

Tredje Kapitel.

Fra Mængden lod sig høre en dump Mumlen, som et elektrisk Stød var faret igennem den. Marie var for dem alle en fremmed, og dog følte de sig rørt, da de saa Armene hænge slapt ned fra den unge Kones livløse Legeme, medens Mændene løftede det op for at lægge det paa en Baare og bringe det til Politistationen.

„Barnet!" lød med eet et Raab fra Mængden.

„Tag Barnet med," sagde Opsynsmanden haardt.

Aldrig havde han villet tilstaaet for sig selv, at Synet af den lille Marcelle, der hulkede højt, da hendes Mama ikke mere vilde give hende noget Svar, snørede hans Strube sammen, og

at hans Stemme kun lod saa grøft, fordi ingen maatte høre, at den skjalv.

„Stakkels Barn!“ lod det fra alle Sider, da de mange nysgerrige gjorde Plads for det uhyggelige Tog. Da traadte en Kone frem og tog Marcelle ved Haanden.

„Jeg skal passe paa dig,“ hviskede en mild Stemme hende i Øret.

Marcelle saa sig om for at se, hvem det var, der talte til hende, og et Smil klarede op paa hendes forgrædte Ansigt, da hun fik Øje paa sin ny Veninde. Med den ene Haand i Luises, den anden i den vakre Kones, der havde paataget sig at ledsage hende, stolprede hun af Sted og anstrengte sig for med sine korte Ben at følge Mændene, der slæbte bort med hendes Moders livløse Legeme.

Endelig stode de i en lav Sal, hvor der lugtede hæsligt, og hvorover to osende Lamper kastede utilstrækkeligt Lys. Marcelle holdt man noget til Side, saa længe Ligets Klæder bleve undersøgte, for at man om muligt kunde finde et eller andet Holdepunkt. Men der var intet.

Den lille Sum Penge, som hun bar paa sig, var gemt i en almindelig Dameportemonnæ; hendes Linned, der var mærket M. P., kunde snarere lede vild end paa rette Spor, thi det var Forbogstaverne til hendes Pigenavn. Af Papirer fandtes ingen; dem havde Monfort alle med sig i sin Brevtaske; ikke en Gang Adressen paa det Hotel, hvor de havde boet, var til at finde.

Det uhyggelige Ord la Morgue blev udtalt. Konen, som holdt Barnet i Haanden, gøs ved det.

„Stakkels, stakkels Kone!“ hviskede hun.

„Vi maa udspørge Barnet,“ sagde en.

Men Marcelle vidste ikke andet end sit Navn. Af hende var der ikke stort at faa at vide; hun sagde, at før Middag havde hun sammen med Moderen fulgt sin Fader paa Banegaarden; men at Toget var gaaet til Håvre, havde hun ingen Anelse om.

„Hvad skal der nu gøres med Barnet?“ spurgte en medlidende Stemme.

„Er der nogen her, som foreløbig vil tage sig af hende?“ spurgte Politikommissæren.

Skønt vant til slige Scener, forekom det ham dog grusomt, om den ulykkelige, lille Skabning skulde bringes under det offentliges Forsorg.

„Jeg," svarede den Kone, som holdt Barnet i Haanden.

Men før hun endnu ret havde faaet Tid til at træde i Forgrunden, havde en lille, væver Skikkelse trængt sig frem og raabte nu med sin kække Barnestemme: „Jeg, Hr. Politikommissær!"

Mængden, der er lige saa let at faa til at le som til at græde, kom derved i munter Bevægelse.

„Hvem er 'jeg'?" spurgte Politiembedsmanden og bøjede sig frem for at se, hvorfra dette Tilbud kom.

„Jeg, Luise Favrot i Baudingaden; min Moder har der en Drogist-Butik over for Montholon-Parken."

Latter lod sig paany høre, iblandet med Tilraab.

„Det er vel en Spog?" bemærkede Embedsmanden med rynkede Bryn.

„Nej, vist ikke, det er ikke nogen Spog," svarede Luise krænket; „Moder er en god Kone, der holder meget af Børn; for et halvt Aar siden døde min lille Søster, og jeg er helt vis paa, at hun gerne vil tage den lille."

Folk lo nu ikke mere, men saa rørt til hverandre.

„Og hvem er De?" henvendte Embedsmanden sig dernæst til den brave Kone, der først havde tilbudt sig.

„Jeg har Badste- og Strygeforretning og besørger mit Arbejde hjemme; jeg er Enke og har ingen Børn, saa at jeg nok kunde have den lille hos mig for nogen Tid; men hvis Luises Moder vil have hende, er hun der bedre forsørget end hos mig; jeg kender godt den Kone."

„Lad hende komme herhen," befalede Embedsmanden en Betjent.

Et Øjeblik efter kom Madame Favrot til Syne og blev i faa Ord gjort bekendt med Sagernes Stilling.

„Stakkels, lille Sjæl!" udbrød hun bevæget og bøjede sig deltagende ned over den lille, der imidlertid var falden i Søvn i den første Kones Arme. „Hvor hun ligner min lille Celine! I hendes Seng skal hun ogsaa faa Lov at sove! Barnet bliver hos mig."

Efter at de brugelige Formaliteter vare fra Haanden, tog Madame Favrot den sovende Marcelle over i sine Arme. Mangen Mand og endnu mere mangen Kone ventede hende ved Udgangen for at stikke et Sølvpengestykke til hende.

„Giv det til Kommissæren," sagde hun, ikke uden Selvfølelse; „det kan være til en Nødskilling for den lille; men hvad vi gøre for hende, gaar af vor egen Lomme."

Ikke længe efter laa Marcelle fredeligt sovende i den afdøde lille Piges snehvide Seng, og Luise, der laa lige overfor, rejste sig hvert Øjeblik over Ende for at overtyde sig om, at hun virkelig var der; thi Marcelle forekom hende vidunderlig dejlig.

Fjerde Kapitel.

Næste Dag Klokken to stod Simon Monfort paa Banegaarden og ventede paa Parisertoget. De rejsende gik alle, den ene efter den anden, forbi ham, og da den sidste havde forladt Perronen, stod han der endnu. Derpaa søgte og spurgte han efter de ventede, men intet Steds kunde han erfare noget om dem.

„De maa være komne for sent til Toget," sagde han til sig selv og føjede bebrejdende til: „I det mindste kunde de da have telegraferet til mig."

Saa kom han til at huske paa, at han havde forsømt at give sin Kone sin Adresse.

„Jeg maa saa vente til Femtoget kommer i Eftermiddag," sagde han til sig selv, „at de have forsinket sig er uden for al Tvivl, saadan er jo nu engang Kvindfolks Vane."

Klokken slog tre; han kunde endnu gaa til den Agent, der havde forskaffet ham en Plads, og hos hvem han allerede om Morgenen havde været.

Efter at han havde aftalt alt fornødent med denne Mand, overrakte Agenten ham en Pengesedde1 og sagde: „Her har De det lovede Forskud; jeg selv vil som altid være til Stede ved Indskibningen; jeg stoler bestemt paa, De indfinder Dem punktligt."

Efter at Monfort havde underskrevet sin Kontrakt og givet Kvittering, gik han i mørk Stemning sin Vej. Forgæves gentog han atter og atter for sig selv, at Marie maatte have forfejlet Toget; denne saa naturlige Forklaring formaaede dog ikke at berolige ham.

Hvor ofte havde hun ikke sagt til ham: „Jeg er træt af at leve."

Jo, — hun havde Grund til at være træt af Livet, det havde aldrig smilet til hende. Det var i Grunden ikke saa utænkeligt, at hun i sidste Øjeblik var gruet tilbage for denne besværlige Rejse, der ikke førte til noget bestemt Maal.

„Under alle Omstændigheder rejser jeg!“ sagde han bittert hen for sig.

Men ved Tanken om sit Barn knyttede hans Hænder sig sammen, og han bed sig i Læberne; Barnet havde hun ikke Ret til at berøve ham! Marcelle var lige saa godt hans som hendes Ejendom. Barnet!

Han styrtede til Banegaarden. Vel var der endnu længe til Femtogets Komme, men det var, som led han her mindre under Uvisheden.

For at unddrage sig de mange Menneskers Blikke, satte han sig i et tomt Hjørne af Ventesalen og overlod sig paany til sine mørke Tanker.

Langsomt steg af Erindringens Taage et halvt udvisket Billede frem for ham; det var hans Hustru, han tydeligere og tydeligere saa for sig, som hun sad ved sit Sybord og taalmodigt syede, af og til seende hen paa ham med et Udtryk af stille Omhed; hendes Læber aabnede sig for at spørge om noget . . Han svarede kort og uvenligt . . .

Hvor daarligt han havde forstaaet hende, og hvor meget han havde at gøre godt igen!

Men havde Marie lidt meget for hans Skyld, saa skulde der nu komme bedre Tider for hende. Endnu var intet skét, som ikke kunde gøres om igen. Hvor vilde de komme hinanden nær i den nye Verden, naar de tre alene vare henviste til hverandre og maatte være Fædreland og Hjem for hverandre!

Uret slog tre Kvarter. Langsomt gik Monfort tilbage til den Plads, hvor han allerede om Morgenen havde staaet. Nu maatte Marie komme; og saa meget glædede han sig til at se hende igen, at han foresatte sig ikke at gøre hende Bebrejdelser, fordi hun havde forfejlet Morgentoget.

Femte Kapitel.

Toget kom; det var et Iltog uden tredje Klasse. De rejsende vare stegne ud; adskillige smaa Piger gik med deres Mødre ved Haanden forbi ham; men ingen af dem havde hans Marcelles klare Øjne og kastanjebrune Haar.

Pludselig steg en Bølge af voldsom Vrede op i ham. De

vare altsaa ikke komne? Sagtens havde hun slet ikke villet komme? Denne Gang gaves der ikke mere nogen Undskyldning. Hun havde jo haft Penge nok til i Nødstilfælde at kore paa første Klasse. Hvorfor pinte hun ham dog Sjælen af Livet ved denne orkesløse Venten?

Rasende skyndte han sig hen til Telegrafstationen og lod følgende Telegram afgaa til det Hotel, hvor de Dagen i Forvejen vare tagne ind:

„Hvorfor er den i Gaar ankomne Dame med Barn ikke i Dag indtruffet?"

Det betalte Svar naaede til ham efter tre Timers Forløb — tre Timer, som han i febrilsk Ophidselse havde tilbragt med at løbe frem og tilbage foran Telegrafstationen:

„Bemeldte Dame siden i Gaar Aftes ikke vendt tilbage til Hotellet."

Det sortnede for Monforts Øjne; han sank sammen som en beruset og vaklede bort.

Hun var ikke mere vendt tilbage! Denne Tanke hamrede sig med en Damphammers taktfaste Haardnakkethed ind i Monforts Hjerne. Hun var ikke mere vendt tilbage! Ikke alene havde hun ikke villet træffe sammen med ham, hun søgte endog at udviske sit Spor! Som en Bedragerske holdt hun sig skjult et eller andet Steds sammen med den lille, medens han, den forladte Ægtefælle, han, Faderen uden Barn, stod i Begreb med at indskibe sig til et fremmed Land, alene, som en Forbryder, der jages af Landet.

Det var klart, at hun var blevet tilbage i det store Paris, hvor det er saa let at gemme sig, saa at ingen kan finde en igen. Ikke mere vendt tilbage!

Som piskет af Vanvid ilede han igennem Gaderne, søgte i de skjulteste Kroge, udspurgte de faa forbigaaende; derefter gik han ind i talrige smaa Gæstgiverbeværtninger, beskrev de savnede, lod sig spotte og udvise af Matroserne, som han besværede i deres lave, tilrøgede Skænkestuer.

Da skar en langtrukken, to Gange gentaget Piben sig gennem Natten. En Klokke kimede længe og ensformigt.

„Canada!" sagde han ved sig selv; „hele mit Eje befinder sig om Bord paa dette Skib; mit Ord er givet, jeg maa af Sted! men jeg kommer igen . . . Ja, jeg kommer igen — for at hævne mig!"

Med sænket Hoved som en rasende Tyr, skred han igennem

Mængden, der betragtede den kæmpemæssige Udvandringsdamper, gik over Landgangsbroen, just i det Øjeblik, da Kaptejnen gav Befaling til at trække den tilbage, og hørte bag ved sig Agentens Stemme: „De Fandens Menneske! Jeg troede allerede, De var rommet Deres Vej. Naa, Lykke paa Rejsen alligevel!"

Kæmpeskibet drejede sig langsomt og vendte Stævnen vesterpaa. Da det dagedes, viste Frankrig sig kun som en ubestemt Linie over Bølgerne.

Nede i Kahytten sad Simon Monfort og græd over sin tabte Lykke.

Sjette Kapitel.

Da Marcelle vaagnede op i den fremmede Seng, som Menneskekærlighed og redebon Vilje havde redt hende, saa hun op mod Værelsets Loft og begyndte hjerteligt at le, som kun et Barn kan det, paa hvem alt nyt virker med Umiddelbarhedens fulde Styrke, medens vi gamle forholde os kritiske og afvisende.

Madame Favrot, der travlt rumsterede omkring i Værelset, vendte sig ved denne uventede Lyd om mod hende, og ved at lade sit Blik følge Barnets, saa hun, at Aarsagen til den store Glæde var en Krokodille, som man havde hængt op under Loftet for at beskytte den mod Mus. Denne Kuriositet var en gammel Butiksprydelse, efterladt fra den forrige Indehavers Tid, og bestandig havde den været den gode Kone i Vejen; skubbet fra det ene Hjørne til det andet, tog Dyret tilsidst Skade, Skællene faldt af, og saa blev Krokodillen, for at redde Resterne, ved Hjælp af Seglgarn bundet op til Sovekammerloftet.

Ad denne Krokodille, som med sine skrævende Lemmer saa livagtig syntes at svømme med Ryggen nedad, var det, at Marcelle havde let; men nu, da Madame Favrot bøjede sig ned over hende, forvandledes med eet hendes Lystighed til Forfærdelse.

„Mama!" raabte den lille og kastede Hovedet tilbage i Puderne, saa at hun stødte det mod Sengens Træ.

Den gode Kone blev dybt grebet ved denne Jammer.

„Ak!" sagde hun til sig selv, „hellere vilde jeg dog vide min lille Pige i Jorden derude under Træerne, end tænke mig, at ogsaa hun kunde blive forladt som denne her, uden anden Bistand end tilfældigt forbigaaendes Barmhjertighed."

„Din Mama kommer snart, du lille," sagde hun blidt; „hun har sagt, at du pænt skulde lade dig klæde paa, saa vilde hun komme og hente dig."

„Papa ogsaa?" spurgte Marcelle mistroisk.

„Naturligvis ogsaa din Fader; hvorledes ser han egentlig ud, din Fader?"

„Kender du ham da ikke?" spurgte den lille forbavset.

„Nej, han var jo allerede rejst i Gaar."

Marcelle blev betænkelig, hun forstod slet ikke, hvorom det drejede sig.

„Hvor boede du før?" spurgte Konen, medens hun klædte Barnet paa.

„Langt borte ved Jærnbanen; man skal køre en hel Dag, saa er man der."

Madame Favrot maatte snart opgive at faa noget lokket ud af den lille Uskyldighed og nøjedes derfor med at faa hende til at snakke, hvad der ikke viste sig meget vanskeligt. Ofte afbrød hun dog sin Pludren med det Spørgsmaal: „Kommer min Mama dog ikke snart og henter mig?"

I sin barnlige Uskyld sagde hun „du" til Madame Favrot, saaledes som hun havde sagt det til sin Moder.

Marcelle var næsten helt paaklædt, da Vadske- og Strygekonen stak Hovedet ind ad Døren.

„Hvordan gaar det med vores Lille, og hvor har Luise gemt sig?"

„Luise er i Butikken, Madame Jalin. Forretningen maa passes trods alt."

„Har hun grædt meget?" spurgte den fortræffelige Kone sagte og traadte nærmere.

„Ikke en Taare siden i Gaar Aftes. Rigtignok spørger hun hvert Øjeblik efter hende, men er forresten ganske rolig."

„Den lille Engel!" sukkede Madame Jalin. „Det Barn er der sikkert hæget og plejet omhyggeligt om!"

„Det tror jeg ogsaa. Man behøver kun at se paa hendes Linned, saa pænt i Grunden og vel lappet det er, og se, hvor hendes Haar er silkeblødt og lokket . . . De kan tro, hun var vist eneste Barn."

„Har du ogsaa Søskende?" spurgte Madame Jalin, idet hun kærtegnede Barnet.

„Ingen Søstre, men en lille Mis, en ganske lille, hvid, sød en!"

„Holdt din Fader meget af dig?"

„Papa? Ja, det gjorde han rigtignok, og jeg holdt ogsaa af Papa og af Mama; kommer Mama ikke snart?"

De to Koner tilkastede hinanden medlidende Blikke.

„Nu skulde jeg egentlig til Politikommissæren," sagde Butikkens Ejerinde. „Kunde De ikke imens blive hos den lille og holde et Øje med Forretningen? Luise maa straks i Skole!"

„Hjertens gerne, besørg De kun Deres Ærinde," svarede den tjenstvillige Naboerske.

Syvende Kapitel.

Med hinanden gik de ned ad den lille, af et Skærmbrædt dækkede Vindeltrappe, som førte ned i den snævre Butik, hvor Luise tronede paa en ophøjet Stol foran Disken med sit uldne Strikketøj i Hænderne og en velbehagelig snurrende Kat ved sin Side. Atmosfæren dernede var opfyldt af Duften fra Drogerne i Blikbøsserne og de tørrede Planter, som hang under Loftet og over Døren.

„Se Misen!" raabte Marcelle og klatrede ned fra sin Beskytterindes Arm for at give sig i Lag med det fredsommelige Dyr.

Snart begravede hun sine Hænder i Kattens tykke Pels, uden at Dyret derved lod sig det ringeste forstyrre, men roligt snurrede videre.

Luise gav sin Protegé den kærligste Morgenhilsen, men Marcelle besvarede kun adspredt hendes Kærtegn. Disse nye Omgivelser forekom Barnet saa vidunderlige, at hun knapt kunde komme sig af sin Forbavselse. Forsigtigt berørte hun med sine smaa Fingre Udtrækknapperne paa Skufferne, hvori Lægeplanterne opbevaredes, betragtede de runde, med Kamfer og Allun fyldte Glas og de kæmpemæssige Pomadekrukker med store Øjne, men mest henrykt slog hun dog Hænderne sammen foran en Patteflaske med Kautsjukmundstykke, et Syn, der genkaldte hende en ikke meget fjern Fortid, hvor hun selv havde en saadan Ven til Ledsager paa sine Ture i Barnevognen.

Efter at Luise artigt havde taget Afsked, gik hun til sin Skole.

„Det er et godt Barn, Deres Luise!“ sagde Vadske- og Strygekonen og fulgte hende med et velvilligt Blik.

Moderen smilte tilfreds og begav sig uden videre Svar paa Vej til Kommissæren.

Man var allerede kommen paa det rene med, at den fra Hotellet forsvundne Dame og den døde fra Montholonparken var en og samme Person; Telegrammet fra Håvre tilkendegav endvidere, at der bestod et Sammenhængsforhold mellem hende og en ubekendt ved Navn Monfort, som efter alt at dømme var hendes Mand. Men hertil begrænsede sig ogsaa alt, hvad man havde kunnet faa at vide. Først i Løbet af den følgende Dag erfarede man, at en vis Monfort havde indskibet sig til Amerika paa Damperen „Canada“. Videre kunde Marcelles Velgørerinder ikke faa opspurgt.

Hvorledes havde nu Forholdet været imellem denne Monfort og den paa Hotellet efterladte unge Kone? Hvorfor havde han ikke fortsat sine Efterforskninger? Allerede det Faktum, at han uden videre var rejst sin Vej, syntes at tyde paa, at han ikke i nogen høj Grad havde bekymret sig om Kone og Barn. Mere verdenserfarne og velstaaende Folk end han vilde før Afrejsen have overdraget dette Anliggende til en Notar eller anden Tillidsmand. Skønt den undersøiske Telegraf endnu ikke bestod den Gang, havde man dog paa Lykke og Fromme kunnet skrive til New York post restante. Dette var imidlertid en Sag, der ikke just vedrørte Politikommissæren, hvorfor denne indskrænkede sig til at tilraade Madame Favrot at gøre Forsøget. Men Efterforskninger af denne Art ere ikke helt billige, og saa undlod man da at foretage videre Skridt i Sagen.

Da Marie Monfort ikke var bleven genkendt af nogen i la Morgue, blev hun efter nogle Dages Forløb begravet i Stilhed. Marcelles nye Plejemoder og Madame Jalin fulgte en Augustformiddag i trykkende Hede hendes Kiste, og efter deres Hjemkomst fra Kirkegaarden kysede de den moderløse med dobbelt Ømhed. Marie Monfort var udslettet af de levendes Tal. Fattigkorset, der blev sat ved hendes Grav, bar foruden Dato kun Bogstaverne M. P., hvormed hendes Linned havde været mærket.

En Afskrift af den ubekendtes Dødsattest og en Genpart af Sagens Indførelse i Politiprotokollen blev overleveret Madame Favrot, der havde gentaget sit Tilbud om at sørge for Barnet. Begge disse Skriftstykker syede hun ind i en Lærredstaske

tilligemed en Haarlok, som hun havde klippet af den døde; dertil føjede hun endnu nogle i et mangelfuldt Sprog affattede Optegnelser angaaende enkelte Ting, som hun havde lagt Mærke til, saa som en nøje Beskrivelse af den døde og Barnet, i Særdeleshed af denne sidstes Klæder og Linned, hvorpaa der var indsyet et M. M. Efter at hun saaledes var kommet til den Overbevisning, at hun havde udrettet, hvad der stod i hendes Magt, lagde hun samtlige disse Sager i en Æske, som hun stillede ind i sit Skab.

Et halvt Aar senere lagde Marcelle, der for hver Dag, der gik, blev mere tillidsfuld og meddelsom, sin Pegefinger paa en Krukke, der var fyldt med Specerier og mærket med de to Bogstaver M. M.

„Marcelle Monfort," sagde hun, „saadan hedder jeg."

„Ved du det bestemt?" spurgte Madame Favrot ivrigt.

„Ja; M. M. hedder ogsaa Mama: Marie Monfort. Naar kommer dog Mama?"

„Naar Aaret er omme," svarede Plejemoderen for at lære den lille Taalmodighed ved at trække Terminen ud saa længe; „saa hed din Fader altsaa ogsaa Monfort?"

„Jeg ved det ikke," sagde hun efter en Betænkningstid; „Mama sagde Simon til ham."

Erindringen herom var paa en Gang steget op i hendes Hukommelse. Dette gentog sig oftere, og i en saadan Grad, at hun lærte sig selv ikke blot at erindre, men ogsaa at tænke efter, saa at hun tilsidst kunde fortælle helt vidtloftigt om forskellige Omstændigheder, der havde efterladt sig Spor i hendes barnlige Bevidsthed. Madame Favrot samlede samvittighedsfuldt alt dette sammen, skrev det op paa adskillige halve Ark Brevpapir og gemte det Blad for Blad i Æsken, der indeholdt den lille forladte Piges samtlige Aktstykker.

„Meget er det ikke," sagde hun til Naboerske; „men hvem ved, maaske kan det dog en Gang hjælpe hende til at finde sin Fader."

Ottende Kapitel.

„Det er nu alligevel min Mening," sagde Vadske- og Stryge-konen en Torsdag, da hun bragte Marcelles Vadsketøj, som hun prompt og gratis besørgede, „at jeg i Deres Sted vilde have

skrevet til New-York til Kaptajnen paa 'Canada' og til Gud ved hvem mere; alt hvad jeg kunde forestille mig, havde jeg sat i Bevægelse for at komme i Forbindelse med denne Monfort; thi jeg er overbevist om, at han er den lilles Fader."

Madame Favrot tav. Oven over Butikken hørte de de to Børn tumle sig med Katten.

„Kan nok være, Madame Jalin," svarede hun, „jeg har egentlig ogsaa selv tænkt mig det; men saa maa der stikke noget underligt bagved. Hvad for en mærkværdig Fader det maa have været, at han paa den Maade kunde skille sig af med Kone og Barn . ."

Og raadløse saa de paa hinanden.

„Hvordan kommer De paa den Tanke, at han vilde skille sig af med dem?" indvendte Naboerfken endelig; „han sendte jo et Telegram efter hende; det gør dog ikke en Mand, der vil forsvinde."

„Ja, et net Telegram, det!" udbrød Madame Favrot. „Svar betalt til Telegrafstationen. Kun til Telegrafstationen, forstaar De? Ingen Adresse!"

„Naar han først var ankommen om Morgenen, havde han maaske ingen Adresse!" svarede Madame Jalin, der havde sat sig i Hovedet at ville forsvare Manden.

„Hans Pligt var det at søge efter sin Familie, hvis han havde brudt sig noget om den, det er nu min Mening! Og ved De, hvad jeg tænker i mit Hjertes Inderste? Jeg tænker, at den arme Kone vidste, hvad der ventede hende, og at hun er død af Sorg."

„Af Sorg?" gentog Naboerfken; „Lægen sagde jo, hun var død af et Hjerteslag."

„Ja vel, ja vel; naar nogen dør af Sorg, hedder det altid, at det var en Hjertefejl. I min Forretning, maa De vide, maa man altid forstaa sig noget paa Medicin. Jeg kender den Slags Koner, til hvem Lægen skriver Digitalis op; de tæller ikke blandt de lykkeligste her paa Jorden! Jo, jo, vistnok har den stakkels Kone gemt paa en stor Sorg, og hendes arme Hjerte er bristet af lutter Graad; det kan De stole trygt paa."

Madame Jalin svarede ikke, thi denne Slutningsfølge var hende for dristig.

„Han har villet forlade hende," vedblev Madame Favrot

haardnakket; „han har været et lige saa slet Menneske, som han var en daarlig Fader."

De to Koner tav og tænkte hver for sig over den unge afdøde Hustrus Skæbne. Dersom hun virkelig var død af Sorg, hvor tungt maatte da ikke Livet have formet sig for hende! I dette Øjeblik støjede Børnene saa vildt, at de kastede et Par Stole omkuld og derover brast ud i en hoverende Latter.

Madame Favrot greb en Kost og bankede med Skaftet mod Butiksloftet.

„Moder?" spurgte Luises Stemme, medens hendes fornøjede, lille Ansigt kom til Syne i Lugen, som var anbragt i Loftet.

Straks efter saas ogsaa Ansigtet af den lille Marcelle, som fandt det prægtigt saadan at kunne ligge paa Gulvet og kigge ned i Butikken gennem det lille Hul.

„Vil I se, I kan være rolige deroppe!" skændte Moderen.

„Ja, Moder," lød det fra to klokkeklare Stemmer. Derpaa blev Lugelemmen trukket til, og man hørte, hvordan Børnene bragte alt i Orden igen.

„Hun sagde dog, at hendes Fader havde holdt meget af hende," genoptog Madame Jalin Samtalens Traad.

Den anden rystede vantro paa Hovedet: „Alle kan de lide deres Børn, saa længe de have Fornøjelse af dem!" sagde hun haanligt. „Men kun en Moder elsker sit Barn; Fædrene er der saamænd ikke meget ved! Dermed sigter jeg dog ikke til min salig afdøde Mand, som altid var god imod Børnene; men ham regner jeg ogsaa til Undtagelserne."

Efter nogen Betænkning vedblev hun: „Sin Lykke vilde han gøre, derfor rejste han til Amerika. Kone og Barn vare ham i Vejen, derfor lod han dem blive tilbage med halvtresindstyve Francs. Intet kan være mere ligefremt."

„Jeg synes nu ikke, Sagen er saa ligefrem endda," faldt den paastaaelige Madame Jalin atter ind; „der skulde dog i det mindste skrives til Kaptajnen paa 'Canada'. Med 'Canada' er han rejst, altsaa maa ogsaa Kaptajnen vide, hvad der er blevet af ham!"

„'Canada' har siden da tre Gange gjort Turen over Atlanterhavet," bemærkede Madame Favrot overlegent. „Men for at berolige Dem, kan jeg godt skrive til Havre. Maaske kan vi alligevel paa den Maade faa et eller andet at vide."

Seks Uger senere fandt 'Canada's Kaptajn et Brev fra den

vakre Drogehandlerske liggende paa sin Pult. Hun forespurgte sig om en Mand ved Navn Monfort, der havde telegraferet til Hotel B. i Paris for at erfare, hvad der var blevet af hans Kone og hans Barn. Det var ham ikke muligt at blive klog paa det Sammensurium, som de to Naboerske havde opsat i deres Ansigters Sved. Men da der var hoslagt et Frimærke til Svar, og Kaptajnen var en særdeles samvittighedsfuld Mand, svarede han omgaaende, at Navnet Monfort ganske vist befandt sig i hans Bøger, men at han aldrig havde indladt sig i Samtale med dets Bærer, der øjensynligt havde været af en ordknap og indesluttet Natur. Kaptajnen vidste ikke det mindste om, hvad der var blevet af ham efter hans Ankomst til New-York.

Madame Jalins Planer opløste sig derved til intet, hvilket hun i høj Grad maatte beklage.

„Der ser De," sagde Madame Favrot med en noget krænket Mine, efter at de i Fællesskab havde læst Brevet og hun igen omhyggelig havde foldet det sammen for at føje det til Marcelles lille Skat, „det er et vrantent, uomgængeligt Menneske, saadan som jeg sagde. Paa hele Overrejsen har han ikke lukket sin Mund op, naturligvis for ikke at tale over sig og røbe sig; han er og bliver borte, kan De tro, og Barnet bliver hos os!"

„Det er vel ogsaa, hvad De i Grunden helst saa, ikke sandt?" bemærkede Madame Jalin med godmodig Spot.

Madame Favrot satte en stram Mine op og svarede intet, men i hendes Mundvige var der et vist Træk, der nok kunde ligne et Sejerssmil.

Niende Kapitel.

Marcelle voksede til; hendes Plejemoder havde saa meget som muligt øget de korte Kjoler, men den lilles Knæ stak dog stadig frem under dem.

Efter de to Nabokoners Skøn maatte hun nu være saadan noget som seks Aar, og i Virkeligheden forholdt det sig ogsaa saaledes: hun talte seks og et halvt Aar og var allerede meget fremmelig af sin Alder.

Luise var skudt i Vejret og bleven mager; en allerede næsten voksen Pige med et klogt Ansigt og noget vist pillent over sine

Manerer. I en Pension, hvortil Moderen efter den første Altergang sendte hende, havde hun i Stedet for sit tidligere imødekommende, frejdige Væsen, erhvervet sig saakaldte fine Manerer. Hendes oprindelige, købmandsmæssigt beregnende Temperament havde hun ganske vist bevaret, men det var nu blevet opferniseret med et Lag af en undertiden noget generende Høflighed, hvorved Kantrinene bleve mindre synlige, uden at Manglerne derfor dækkedes.

I Pensionen fik Luise at vide, at hun ved at tage sig af Marcelle havde fuldbyrdet en ædel Handling; hidtil havde hun ikke haft nogen Anelse derom, hvad der netop saa nydeligt havde ladet hende spille sin lille Rolle som den opofrende Beskytterinde. Men da hun nu blev sig dette bevidst, forlangte hun af den lille moderløse en Ydmyghed i Opførsel, som det stakkels Barn først med stor Møje maatte vænne sig til.

Marcelle havde levet hos sine Forældre som en Blomst, der fryder Hjerte og Øje og faar Lov at vokse i Frihed. Heller ikke Madame Favrot havde forlangt stort mere af hende; dette Barn syntes hende som sendt af Himmelen til Trøst og Erstatning for det andet, som hun kort i Forvejen havde stedet til den evige Hvile. Hun var overbevist om, at Marcelle vilde bringe hende Lykke. To Aar gik hendes Drogeriforretning da ogsaa paafaldende godt. Hele det omliggende Kvarter havde været i Rørelse over den tragiske Begivenhed, og enhver vilde se det forladte Barn, som saa hurtigt havde fundet et nyt Hjem. Velvillige Ord, Smaagaver til Barnet, Tjenstvilligheder af enhver Art, alt mundede ud i det snævre Butiksrum, hvor Marcelle paa en høj Stol, der gjordes endnu højere ved en bekvem Siddepude, bogstavelig talt holdt Hof fra Morgen til Aften.

Men alting har en Ende, desværre ogsaa Gavmildhed. Da den lille Piges Forladthed og Madame Favrots Ædelmodighed i Tidens Løb var bleven til sanktionerede Kendsgerninger, gik Drogeriforretningen atter tilbage til sit sædvanlige beskedne Omfang. Vel led man ingen Mangel, men der var ikke længer Grund til at glæde sig over den Indtægt, som mangfoldige Indkøb af for fem Sous Rosenvand og ti Sous Pomade lod tilflyde den gode Kone. Forretningens Ejerinde gjorde den Opdagelse, at et Barn til er en Byrde, som føles.

Desuagtet holdt hun meget af Marcelle. Den lilles artige Pludren, hendes lydige, blide Karakter var hende et Værn mod enhver Bebrejdelse.

Alligevel, trods alle disse Fortrin, konstaterede Madame Favrot ved Aarsopgørelsen et Deficit paa et Par hundrede Francs. Meget var det just ikke, og det stod til at haabe, at Forkølelser og andre Foraarssygdomme, som kureres med Maltbrystsukker, Hostekager, Kamillete og islandsk Mos vilde stoppe Hullet; men et Deficit var det dog —, og Konens kommercielle Instinkt faldt ikke til Ro, før hun havde udforsket Aarsagen dertil.

I Løbet af dette Aar var alt, hvad Marcelle havde forefundet af sin Forgængers Klædningsstykker, blevet opslidt og maatte i alle Dele erstattes med nyt. Paa et andet Blad i Husholdningsregnskaberne fandtes Marcelles Navn ligeledes gentagende indført. Disse Sko, ak! disse smaa Sko, der er en Families Ruin!

Madame Favrot gjorde hurtigt i Hovedet et Overslag og føjede dertil den omtrentlige Sum, som det antagne Barns Føde vel kunde have kostet hende, af hvilket Regnestykke fremgik, at Marcelle nøjagtigt havde kostet saa meget, som Madame Favrot i sin Ballance manglede.

„Stakkels Barn!" sagde hun med et dybt Suk, idet hun lidt misfornøjet til Mode lagde sine Boger til Side. „Naa, derved er ikke noget at gøre, vi faa anstrenge os lidt mere, saa gaar det nok!"

Men Indtægterne bleve ikke større. For at kunne indløse en Veksel paa hundrede Francs maatte endog stiftes et Laan. Den Sum, som for Madame Favrot udgjorde Omkostningerne for det fremmede Barns Underhold, stod hende mere end en Gang for Øje i søvnløse Nætter.

Samme Aar foranledigede Luises Konfirmation desuden yderligere Udgifter. Efter Afskillelsen fra Datteren var Madame Favrot iøvrigt ret glad ved at have Marcelle hos sig, thi derved blev denne nye Tomhed hende ikke saa følelig. Saa lille Pigebarnet end var, kunde hun dog allerede gøre Orden i Skufferne og tørre Støv af hist og her, ja endog feje Butiksgulvet med en stor Kost, selv om ogsaa denne Virksomhed indbragte hende mangen Pandebule, hvorover hun dog aldrig havde beklaget sig.

Marcelle var altid tjenstvillig og venlig, kendte allerede Pris og Vægt paa mange Varer, saa at Butikkens Ejerinde i alle almindeligere Tilfælde kunde stole paa hende, ja, den Tid var allerede at forudse, hvor hun vilde kunne yde sin Plejemoder virkelige Tjenester.

„Hvis jeg havde noget at sige," bemærkede Madame Jalin

en Dag, „vilde jeg sende den lille i Skole. Det er paa højeste Tid, at hun lærer at læse."

Madame Favrot undertrykte en hurtigt opstigende Misstemning. „Det bliver der altid Tid til," svarede hun; „eller mener De maaske, at jeg nu skulde undvære hende for at sætte hende paa Skolebænken? Jeg har Brug for hende i Huset. Desuden lærer hun jo baade at strikke og at sy."

Naboerske sagde intet videre og fulgte med Øjnene Barnets tynde, smaa Fingre, der ivrigt stangede omkring med en stor Naal paa en Lap gult Klæde.

„Saa snart Luise kommer tilbage fra Pensionen, skal der ikke være noget i Vejen for, at hun kommer i Skole," tog Madame Favrot atter til Orde. „Min egen Datter koster mig desuden allerede Penge nok, og Forretningen kunde gaa bedre, end den gør! Forresten ved De jo lige saa godt som jeg, at jeg ikke er forpligtet til noget over for den lille."

Madame Jalin maatte stemme den Harme tilbage, der rørte sig i hende; hun vilde ønske, at hun havde kunnet stoppe Marcelles Øren til, saa at Barnet ikke fik disse grimme Ord at høre. Men det var for sent, hun havde allerede bidt Mærke i dem; hendes klare, brune Øjne rettede sig med et eget Udtryk af Tvivl og Bedrøvelse mod Velgørerinden. Aabenbart var det ikke første Gang, at den Slags Ord havde opvakt Ønsket om en Forklaring hos hende. Men beskeden som altid sagde hun intet og koncentrerede igen sin Opmærksomhed paa den gule Lap.

„Jeg mener kun, at man over for Verden er skyldig, at hun lærer noget," bemærkede Vadske- og Strygekonen.

„Hvem paastaar det modsatte?" svarede Madame Favrot noget opirret. „Men naar Pengene smelter hen mellem Fingrene paa en, saa at man endogsaa maa sætte sig i Skyld for en, der ret beset ikke angaar en, saa mener jeg, at man i alt Fald har Ret til ikke at forhaste sig. Hun skal komme i Skole, saa snart Luise kommer tilbage fra Pensionen. Men indtil da vil jeg ikke have nødig at sætte Tiggeransigt op for en Naboerske, hver Gang jeg et Øjeblik maa forlade Butikken. Marcelle kan ret godt besørge det og kan ogsaa allerede paa anden Maade være mig lidt til Nytte."

Atter saa den lille Pige op paa Plejemoderen, men denne Gang med et Udtryk af Tilfredshed. I Fremtiden vilde hun ikke være andet end nyttig. Mange Gange havde hun allerede

følt, at hun var en Byrde for den, der havde taget sig af hende. Endnu for ung til at kende til Stolthed, for ydmyg til at mærke Fornærmelsens Braad, følte hun kun en ubestemt Sorgmodighed vælde op i sig og havde intet højere Ønske end at gøre sig nyttig, for ikke at falde dem, som hun holdt af, til Byrde.

Vadske- og Strygekonen tog sin Kurv og kyssede Marcelle ved Bortgangen. Hun havde allerede adskillige Gange tænkt paa at foreslaa Madame Favrot, at de skulde søge efter en eller anden, der vilde paatage sig at opdrage Barnet; men efter denne Forpostfægtning følte hun kun altfor vel, at et saadant Forslag fra hendes Side vilde blive afvist uden Omtale. Plejemoderen satte ikke alene sin Stolthed i, at Folk roste hende for hendes højsindede Handlemaade — og hun vilde nødigt være denne Ros foruden — men hun var tillige praktisk nok til at indse den stigende Nytte, hun kunde drage af Barnet, efterhaanden som det voksede til; Marcelle var hende allerede næsten ligesaa nyttig som en ung Tjenestepige og langt mindre dyr.

En lille Tjenestepige. Det var det Udtryk, som bedst betegnede Forholdet. Saadan lidt efter lidt, efterhaanden som hendes Nyttighed tiltog, dalede Marcelle fra sin Stilling som Plejebarn ned til en lille Askepot, og for en Del gav hun selv Grunden dertil, fordi hun fremfor alt vilde gøre sig nyttig. Først havde hun tilbudt at besørge Byærinder, siden var det blevet hendes Bestilling. Hun havde en Dag forsøgt at polere Butiksruderne, nu var det blevet en af hendes Ugepligter. Alt, hvad hun med Held forsøgte paa, blev det hende nu paalagt at gøre, og da det derefter var en Pligt, blev det naturligvis ikke mere belønnet med noget venligt Ord; tværtimod fik hun Skænd, dersom hendes Iver sagtnede af. Saadan er nu en Gang Verdens Gang.

Sidste Søndag i Oktober havde Luise Favrot sin „store Udgangstur". Det vil sige, fra Lørdag Aften til Mandag Morgen var hun Hjemmets hædrede Gæst. Fra sin tidligste Tid var hun bleven forkælet af Moderen, og ved Omgangen med de „fint" opdragne Smaapiger i Pensionen havde hun nu vænnet sig til en saadan Overlegenhed i sin Optræden, at hun endog imponerede Madame Favrot dermed.

Denne glædede sig over, at hendes Datter havde en saa fin Smag og saa elegante Manerer. Hun kunde ikke tilstrækkelig beundre hende i hendes Pensionsklæder, der egentlig vare for dyre for Drogehandlerskens magre Pung, men uendelig smigrende for

Moderens Ærgerrighed! Luise havde ønsket sig et Guldur med Kæde, thi „alle Frøkenerne havde faaet et saadant til deres Konfirmation," forsaavidt de ikke længe før havde været i Besiddelse af disse Nødvendighedsgenstande. Guldur og Kæde bleve anskaffede. Hvem ved, om ikke netop disse Indkøb var det, som havde styrtet den altfor eftergivende Moder i Gæld?

Da Frøken Favrot Lørdag Aften Klokken seks indtraf ved sin Moders Side, havde hun ved sin Indtrædelse i Butikken, der imidlertid var bleven besørget af Marcelle og hendes Veninde, Madame Jalin, kun et naadigt Nik til Hilsen, hvad der fik Marcelles Øjne i Vand.

Da siden Madame Favrot i Bagbutikken sad ved Middagsmaaltidet sammen med de to Smaapiger, rettede Luise, efter at hun i Forvejen havde spurgt om tusinde andre Ting, i den noget impertinente Tone, der forekom den gode Kone som et Dannelsens Toppunkt, det Spørgsmaal til sin Moder: „Hvordan gaar det saa med den lille?" og derhos tydede hun med en Hovedbevægelse paa Marcelle.

„Ikke saa galt endda," svarede Madame Favrot.

Ikke saa galt! I sit lille Barnehjerte bar Marcelle Bevidstheden om, at hun fortjente mere end det! Som sædvanlig sagde hun dog ikke noget, men vedblev med en for sin Alder paafaldende Færdighed at opvarte ved Bordet og derefter sætte alt til Side igen. Efter Maaltidet begav man sig atter ind i Butikken, hvor en Gasflamme spredte sit Lys.

Gennem Ruderne, bag hvilke alle Slags Salgsgenstande vare ophængte paa Kroge og i Snore, saa man Genskinnet af Gasflammen flimre paa den vaade Stenbro. Det var en af disse første Vinteraftener, som faar en til at sørge over, at Sommeren er forbi. Butikken var ganske vist opvarmet af Gassen, men under Døren trængte Vinden iskold ind.

„Nu kunde jeg lide at faa nogle ristede Kastanjer, sagde Luise pludselig, idet hun velbehageligt trykkede sig ind i Krogen, hvor den polstrede Bænk stod. „Moder, send dog Marcelle af Sted for at købe nogle."

„Der er vist endnu ingen at faa," svarede Madame Favrot.

„Jo, vist saa, paa Vejen herhen saa jeg, at der blev falbudt Kastanjer paa Hjørnet af Trevisergaden. Der er dog ikke noget lækrere til end de første Kastanjer! Hvad, Moder, giv Marcelle fire Sous! Af Sted, du lille, og se til, at du skynder dig!"

Madame Favrot tøvede, dels af Sparsommelighed, dels af Frygt. Hun kunde ikke lide at sende Barnet saa sent ud — Klokken slog allerede ni, og ved den Tid var Lafayettegaden altid fuld af Vogne og Mennesker.

Luise trak da selv Pengeskuffen ud, tog de to Kobberstykker og gav Marcelle dem.

„Du kender jo Gaden? Der hvor Omnibusserne holde? Nu lidt rask, og spis ikke selv Kastanjerne paa Vejen."

„Vær forsigtig, Marcelle, og pas paa, at du ikke bliver kørt over," tilføjede Madame Favrot.

Marcelle svarede med et halvt Smil, lukkede forsigtig Døren og ilede lydig af Sted.

„Det var ikke rigtigt af mig," sagde Madame Favrot efter en lille Pause, „at jeg lod den lille gaa; hun er ikke vant til i Mørke at gaa alene over Gaden . . ."

„Gaar hun da ikke altid dire Erinder?" spurgte Luise i en spids Tone.

„Det gør hun, men ikke om Aftenen."

„Naa, saa er det godt, hun lærer det. Hør Moder, du forvænner hende! Betænk dog, at hun intet har, stakkels Tøs! Hvis du ikke mere kunde tage dig af hende, vilde hun rentud være nødt til at tigge. Det kan altsaa kun være rigtigt, mens Tid er, at vænne hende til at tjene andre."

Mærkværdige, gammelkloge Ord i en fjortenaarig Piges Mund! Sandt nok havde Madame Favrot allerede ved mange Lejligheder udtalt den samme Grundsætning, men at høre Luise sige dette, forstemte hende dog; ikke desto mindre svarede hun intet, men tog sit Strikketøj i Haanden, medens Luise gav sig til at kæle for den store Kat og ventede paa Kastanjerne.

Tiende Kapitel.

Da Marcelle havde forladt Butikken, løb hun alt hvad hun kunde, langs Fortovet; derpaa standsede hun og overlagde, hvorledes hun skulde komme over Gaden. Vognene med deres brogede Lygter kørte forbi i saa tæt Række, at ogsaa et mere øvet Øje forgæves vilde have søgt en Lejlighed til at komme over.

Vel var den lille modig, men Gaderne har om Aftenen, naar det har regnet, et eget afskrækkende Udseende. Brostenene skinne, Gasflammerne flimre uroligt, Hestene gøre usikre og uregelmæssige Bevægelser, man ved ikke rigtigt, hvor man kommer hen, og Murene lige overfor forekomme de blændede Øjne fortere end sædvanlig. Endelig viste der sig aaben Plads, Marcelle løb til, for igennem en Pyt og oversprøjtede sine Klæder med Smuds; forskrækket over en Kusks Piskeknald traadte hun i samme Øjeblik, som hun næsten havde naaet det modsatte Fortov, midt ned i Rendestenen, saa at hendes Stromper bleve vaade til højt op paa Benet.

Derefter stormede hun, uden at give sig Tid til at puste, videre til Kastanjehandleren.

„Lad mig først se, om du har Penge," sagde Auvergneren mistroisk; han var saa vant til at blive narret af Børn.

Marcelle strakte Haanden med de fire Sous ud imod ham.

Langsomt og omstændeligt indpakkede han Kastanjerne i et Krømmerhus, som han rakte hende med den ene Haand, samtidig med at han strakte den anden ud for at modtage Pengene.

Marcelle følte sig krænket. Hvorledes kunde den Mand dog tro, at hun vilde bedrage ham! Hun havde endnu aldrig bedraget nogen! Ingen havde Ret til at mistro hende! Hun betalte dog uden at sige noget og gav nu bedre Agt paa sine Skridt, medens hun i det inderste af sin Samvittighed var sig bevidst, at alting der var i bedste Orden, og at Auvergneren havde gjort hende Uret.

Kastanjehandlerens Mistro følte Marcelle som en Uretfærdighed, og denne Følelse oversatte hun i de Ord: Det er en styg Mand, jeg kan ikke lide ham.

Fordybet i sine Tanker forglemte hun sin Forsigtighed, da hun atter skulde over Gaden. En vis Bitterhed havde bemægtiget sig hende og givet hende den Bekymringens Sorgløshed, som netop er tydeligst udpræget hos Børn, der føle sig ulykkelige. Marcelle var ikke just ulykkelig, men Luise havde ikke været venlig imod hende! Hvorfor havde hun sagt til hende, at hun ikke selv maatte spise Kastanjerne? Der gaves altsaa Børn, som under Vejs spiste de Kastanjer, de skulde bringe med sig hjem? En saadan Tanke var ikke før opstaaet hos Barnet, der hos Madame Favrot var bleven vænnet til den strengeste Ærlighed.

Luise havde sagt til hende, at hun ikke maatte spise af Kastanjerne, og Auvergneren havde troet, at hun ingen Penge

vilde give ham for dem! Hvad havde hun dog gjort dem, at de kunde have en saa slet Mening om hende?

Taarer traadte Barnet i Øjnene. Nu skulde hun igen over den frygtelige Lafayettegade. Med den Følelse af Dødsforagt og Uforfærdethed, som særkender moralsk lidende, begav hun sig modigt ind i Trængslen.

En Vogn for forbi hende til højre, en anden til venstre; der lød Raab: „Varsko!" Der lød Eder. Hjulenes Raslen sønderrev hendes Øren og forvirrede hende ganske. Hun tabte Besindelsen, løb fremad . . . En Omnibus kom rumlende; hun saa, hvorledes dens blodigrøde Lygter nærmede sig hende, følte Hestenes varme Aande, mærkede et Stød, tabte Ligevægten og styrtede til Jorden under høje Skrig fra den rask tililende Mængde.

Omnibussens Hjul drejede sig endnu en Gang rundt, derpaa holdt den stille. I samme Øjeblik standsede ogsaa Færdselen i Gaden, Skrigene forstummede, og der indtraadte Dødsstilhed. To Mænd havde styrtet sig ind under den svære Vogn, uden at de dog havde troet, at det var Barnet, de greb efter, da de saa hende ligge sammenrullet som en Bylt Klude mellem de fire Hjul. Det lykkedes dem at faa fat i en Arm paa hende, ved hvilken de forsigtigt trak hende frem. Hun skreg ikke. „Er der noget i Stykker paa dig?" spurgte en Familiefader, hvis Hjerte blødte ved Tanken om, hvad han maaske nu vilde faa at se.

„Nej," svarede hun med kvalt Stemme, „jeg tror det ikke."

Da hun var kommen paa Benene igen, viste det sig, at hun kunde staa alene, selv om hun vaklede lidt, men forresten saa hun naturligvis ubeskrivelig ud, overstænket som hun var fra Hoved til Fod med Gadesnavs.

„Gør det virkelig slet ikke ondt noget Steds?" spurgte man og følte omkring paa hende.

Hun frigjorde sig, rystede sig og drog Vejret dybt.

„Nej, jeg har kun stødt mit ene Ben og kan ikke rigtigt gaa."

Omnibussen kørte videre, man bragte Marcelle over paa Fortovet. Det regnede ned over hende med Spørgsmaal, hvorpaa hun dog ikke svarede meget. Ganske bleg af Skræk gjorde hun nogle usikre Skridt.

„Jeg fejler ikke noget," sagde hun, „og vil nu gaa hjem. Tak allesammen," tilføjede hun.

Man betragtede hende forbauset. Saa ung og allerede saa hærdet mod Vanskæbne, saa mærkværdig ligegyldig!

Nogle Koner ledsagede hende lige til Butiksdøren. I det Øjeblik, hun skulde ind, udraabte hun forskrækket: „Jeg har tabt Kastanjerne!"

Dette Udraab vakte almindelig Munterhed, og Sousstykkerne fandt i Mængde Vej til Marcelles Lomme, uden at hun selv mærkede noget til det. Efter atter at have takket for Følgeskabet traadte hun ind.

„Fy dog, hvor du ser ud!" udbrød Luise og betragtede hende med uforbulgt Afsky.

„Er du faldet?" spurgte Madame Favrot halvt ærgerlig, halvt bekymret.

„Ja, under en Omnibus."

Medens hun fortalte dem sit Uheld, sagde en Sladrekærling, der af Nysgerrighed var bleven staaende i Døren: „Der er da heller ingen fornuftige Folk, der sender deres Børn ud paa Gader og Stræder paa den Tid af Aftenen! Oven i Købet for at købe Kastanjer!"

„Det er da heller ikke hendes eget Barn," svarede en nærboende Kone, der kendte Marcelles Historie. „Ens eget Barn vilde man ikke sende, men et Barn, som man har taget til sig af Barmhjertighed, det er som Fod i Hose! . . .

„Hvor ubehændigt hun ogsaa maa have baaret sig ad, at hun kunde komme ind under en Omnibus!" sagde i samme Øjeblik Luise Favrot, idet hun med Foden sparkede den lilles smudsbedækkede Klæder ind i et Hjørne, medens Moderen lavede et Arnikaomslag i Stand til hende.

Marcelle slap med en stor blaa Plet paa det ene Ben og hinkede en otte Dages Tid omkring, saa var det forbi. Men hendes lille Hjerte havde faaet en Vunde, som ikke kunde læges.

Ellevte Kapitel.

„Madame", sagde Marcelle en Dag og lod sit Strikketøj synke ned i Skødet. Plejemoderen saa sig forundret omkring. De vare alene i Butikken.

„Taler du til mig?“ spurgte hun, „hvordan i al Verden falder det dig ind at kalde mig Madame?“

„Er min Mama ikke død?“ vedblev Marcelle uden at svare.

Det sitrede om hendes Læber, og hun var bleg som en hvid Rose. Madame Favrot skubbede sig uroligt frem og tilbage paa sit Sæde. Paa det Spørgsmaal var hun ikke forberedt.

„Hun døde jo, da jeg var helt lille, og saa tog De Dem af mig, ikke sandt?“

Madame Favrot nikkede bejaende. Hvorfor lyve? En Gang maatte hun jo dog faa Sandheden at vide.

„Men hvor er saa min Fader henne?“ spurgte den lille videre.

Plejemoderen rystede paa Hovedet for dermed at antyde, at hun ikke vidste det.

Marcelle saa paa hende; om den lilles blege Læber sitrede det endnu stærkere. Endelig sagde hun: „De har været meget god imod mig, Madame. Jeg er Dem meget taknemmelig derfor.“

Madame Favrot rejste sig hurtigt, tog den lille i sine Arme og satte hende paa sit Skød.

„Hvorfor kalder du mig 'Madame' og siger pludselig 'De' til mig? Hvad skal det betyde? Der maa være nogen, der har sat ondt i dig! Holder du maaske ikke mere af mig?“

Hun følte med sig selv, at der maatte være hændet noget alvorligt, siden der var sket en saadan Forandring i Marcelles tillidsfulde Væsen. Men den lille rystede bestemt paa Hovedet.

„Ingen har sagt noget til mig,“ svarede hun, „og jeg kan rigtig godt lide Dem; men jeg siger 'De' til Dem, fordi De ikke er min Moder. Min Moder er død.“

„Hvem har sagt dig det?“ raabte Madame Favrot mere og mere harmfuld og i sit Indre forbandende Madame Jalin, hvem hun anså for Ophavsmanden til denne Forandring.

„Ingen. Kun fordi jeg har set, hvor godt De kan lide Luise. Saa er jeg kommen til at tænke paa, at jeg ikke var Deres egen Datter, og saa er jeg ogsaa kommen til at tænke paa min rigtige Moder, — jeg mener hende, som er død. Jeg var den Gang endnu ganske lille. Var jeg ikke?“

„Jo,“ svarede Madame Favrot adspredt. Hun var meget utilfreds med denne Tingenes Vending, saa meget mere, som hun i sit Inderste havde et bestemt Indtryk af, at hun mest havde Grund til at være utilfreds med sig selv.

„Men hvorfor siger du 'Madame' til mig?“ udbrød hun

paany heftigt; thi hun følte sig krænket ved denne uvante Tiltaleform.

„Fordi De ikke er min Moder," gentog Hittebarnet ubarmhjertigt. „De er Luises Moder."

Madame Favrot gav slip paa hende og lod Marcelle, der ikke satte sig derimod, glide ned paa Gulvet.

„Utaknemmelige!" sagde hun med Øjnene fulde af Taarer.

Oftest beskylde netop de os for Utaknemmelighed, der berede os de største Lidelser.

Marcelle sænkede sit lille Hoved, som hun plejede, naar der blev gjort hende en uretfærdig Bebrejdelse. Hun havde en ubestemt Følelse af, at Madame Favrot var utilfreds med hende, og nærmede sig hende nu kærtegnende.

„Jeg kan jo alligevel saa godt lide Dem," sagde hun usikkert. „De er saa god."

„Saa god!" raabte Madame Favrot, som nu ikke længer kunde styre sig. „Som en Moder har jeg været for hende. Fra Gaden har jeg samlet hende op, forladt, uden Klæder paa Kroppen, uden saa meget som en Sou; fodet hende har jeg, klædt hende, plejet og hygget om hende, som var hun mit eget Kød og Blod, og fire Aar efter siger hun til Tak derfor 'Madame' til mig. Du utaknemmelige, gaa fra mine Øjne!"

Nu kunde Marcelle ikke mere holde det ud.

Hun gav sig til at græde, som om hendes Hjerte skulde briste. Stille vendte hun sig fra de Arme, som stødte hende tilbage, lænede sit Hoved mod en Tøfkuffe og græd, som man græder, naar man har mistet alt.

„Du utaknemmelige Tingest! Saa du kalder mig Madame!" vedblev Drogehandlerfken meget ophidset. „Medens jeg for hendes Skyld har sat mig i Gæld, og hun ikke har en Trevl paa Kroppen, som ikke kommer fra mig! Hvad vilde der være blevet af dig, hvis jeg ikke havde taget mig af dig, du hæslige Tøs? Hjemløs vilde du nu have gaaet Tiggergang omkring paa Gaderne, eller maaske siddet i Fængsel! Og saa kommer hun her og siger, jeg ikke er hendes Moder . . .!"

„Ej, hvad er her paa Færde!" sagde den netop indtrædende Vadfke- og Strygekone. „Det lader til, at den lille har været flemt paa Spil i Dag?"

„Hun kalder mig Madame!" svarede Drogehandlerfken og

vendte sit vredesglødende Ansigt mod den nyankomne. „Hun siger, jeg ikke er hendes Moder."

„Naa, saadan," sagde Madame Jalin rolig. „Derover behøver De jo ikke at ærgre Dem, Madame Favrot, det er jo sandt!"

„Det er Dem, som har stukket det i hende," raabte Madame Favrot, indvendig glad ved at kunne rette sin Vrede mod en Person, der bedre end det forsvarsløse Barn var i Stand til at udholde den.

„Jeg? For Guds Ansigt kan jeg bevidne, at jeg ikke har sagt noget til hende," forsikrede den vakre Kone. „Men det undrer mig forresten ikke, at hun endelig er bleven klog paa det."

„Bleven klog paa det?" gentog Madame Favrot spørgende.

„Ja, tror De maaske, at saadant et forstandigt Barn, som den lille, ikke for længe siden har mærket den Forskel, De gør paa hende og Luise?"

„Det manglede blot! Naturligvis maa der gøres en Forskel mellem de to!"

„Ja, det er naturligt nok, derimod er der intet at sige; men at den lille saa lægger Mærke til det, det er ogsaa naturligt, og følgelig er der heller ikke noget at sige dertil."

Madame Favrot tav stille. Marcelle stod endnu bestandig med Hovedet støttet mod Teskuffen og hulkede, saa at det gav hele Stød i hendes lille Krop. Vadske- og Strygekonen gik hen til hende og lagde sin Haand paa hendes Skulder.

„Du maa ikke græde," sagde hun til hende, „det gør mig ondt."

„Det har man derfor," udbrød Madame Favrot og udgød nu ogsaa Taarer; „gøre godt, paalægge sig selv alle mulige Savn, sætte sin Formue paa Spil, og saa have Utak for det og se fremmede blande sig i ens Sager!"

Nabokonen vidste tilstrækkeligt. Uden yderligere at indlade sig paa Skænderi forlod hun Butikken og overlod Madame Favrot til hendes egne Betragtninger. Hun kendte hende nøje og vidste, at hendes Ophidselse snart vilde lægge sig.

Men i Stedet for at gaa hjem, satte den brave Vadske- og Strygekone sig op i en Omnibus og kørte til Passy. I Pompegade stod hun af og ringede paa Døren til en lille, af en Have omgiven Villa. En gammel Tjenestepige lukkede op.

„Er Frøkenen hjemme?" spurgte Madame Jalin.

„Kom De kun indenfor," svarede den gamle Pige og aabnede Havelaagen for hende.

Tolvte Kapitel.

Huset var lige saa pænt indvendigt som udvendigt. Allerede i Entréen, der tillige tjente som Forværelse, var alt i den sirligste Orden og oppyntet paa næsten barnlig Vis. Mærkelige Genstande, der tilhørte en forbigangen Tids Smag, smykkede Væggene. Et med Net og Kvaster forsynet Strudsæg hang ned fra Loftet i Stedet for Ampel, og i en lille Glaskasse, der stod paa et med Skrivetøj forsynet Bord, befandt sig nydelige Perlearbejder, udskaarne Kokosnødder og talrige andre Snurrepiberier, som aabenbart af deres Ejerinde ansaas for ganske særlige Sjældenheder.

Vadske- og Strygekonen opholdt sig dog ikke længe med Betragtninger herover; hun var allerede forlængst fortrolig med disse Herligheder. Den gamle Tjenestepige kom straks igen tilbage og førte hende ind i en lille to Fags Dagligstue, hvor tæt ved den lune Kulild en gammel Frøken sad bøjet over et Kanevasbroderi.

„God Dag, Madame Jalin," sagde hun uden at vende Hovedet mod den indtrædende. „Vent et lille Øjeblik, jeg er lige ved at tælle: fem, seks, syv. — Saa."

Derpaa rettede hun Ryggen, stak Naalen fast i Broderiet og vendte sit runde, friske Ansigt, saa rødt som et rigtig godt Vinteræble, mod Madame Jalin. Mørkegraa, barnlige Øjne og endnu hvide, regelmæssige Tænder kiggede ud fra dette Ansigt, der var omrammet af løse, graa Smaakroller. En Blondekappe, pyntet med blegblaa Baand, kronede dette usædvanlige, ganske vist pilne og lidt affekterte, men dog behagelige og gode Ansigt.

Madame Jalin hilste ærbødigt, dog ikke uden en vis Fortrolighed, og efterkom uden Omstændigheder Opfordringen til at tage Plads.

„De bringer vel mine Kapper og vil nu have Blonderne med Dem tilbage, ikke sandt?" begyndte den gamle Frøken. „Det gør mig ondt, at De er gaaet den lange Vej, for jeg har endnu ikke faaet Tid til at samle dem sammen, men skal nu sige til Rosa, at hun skal give dem nogle Kraver i Stedet."

„Af den Grund er jeg ikke kommen, Frøken, og heller ikke har jeg bragt noget med," sagde Madame Jalin, idet hun gjorde en Bevægelse for at holde den gamle Dames Haand tilbage, der allerede havde strakt sig ud efter Klokken. „Jeg har i Dag noget ganske andet paa Hjerte, dersom Frøkenen vil give mig Lov til at tale rent ud af Posen."

„Sig De kun frem, Madame Jalin, De er en brav Kone."

Trods denne Opmuntring fandt Madame Jalin dog ikke ud af, hvordan hun skulde faa begyndt, og Frøken de Beaurenom vedblev venligt: „Trænger De maaske til Penge? Sig De kun frem."

„Om det drejer det sig just heller ikke, Frøken," svarede Madame Jalin. „Jeg takker Dem forresten for Deres Godhed."

Mere opmuntret imidlertid ved dette Tilbud om Penge, end en Strøm af venlige Ord vilde have formaaet, begyndte hun nu at fortælle Marcelles Historie, lige fra Marie Monforts Død til den Scene, hvortil hun kort i Forvejen havde været Vidne. Frøken de Beaurenom arbejdede flittigt og forsejlede lige laa lidt noget Sting paa sit Broderi, som noget Ord af Vadske- og Strygekonens Beretning gik tabt for hende.

„Videre! Videre!" sagde hun, da den fortællende endelig holdt inde.

„Videre? Der er ikke mere, Frøken. Da jeg havde hørt og set det, satte jeg mig i Omnibussen for at spørge Dem til Raads. Paa hvad Maade kan der hjælpes der?"

Frøken Hermine — thi saaledes hed hun — fandt Spørgsmaalet vigtigt nok til at se op fra sit Arbejde og eftertænksomt læne sig tilbage i Armstolen.

„Men Faderen?" sagde hun efter en længere Overvejelse.

„Ja, det er netop det, der forekommer mig saa ærgerligt, Frøken! Jeg er helt overbevist om, at hvis man til en Begyndelse ret havde søgt efter ham, vilde han ogsaa have været til at finde. Thi selv om vi sætter, at han forsætlig har forladt Moderen — hvad jeg nu forresten aldrig har kunnet tro paa — saa vidste han jo dog ikke, at hun var død, og det vilde jo have kunnet forandre hans Følelser over for Datteren betydeligt."

„Hvilken mærkelig Skæbne! sagde Frøken Hermine med en noget teatralsk Betoning. „En Fader og en Datter, der maaske inderligt elske hinanden, ere adskilte ved et Ocean, og end mere maaske ved en moralsk Kløft!"

Den gode Kone svarede ikke. Den Slags Udgydelser gik langt over hendes Horisont.

„Frøkenen forstaar altsaa," genoptog hun Samtalens Traad, efter at hun af Ærbodighedshensyn havde gjort en tilstrækkelig lang Pause, „at det stakkels Barns Stilling i Madame Favrots Hus vil blive uudholdelig. Hidtil gik det endda an, men nu, da hun bliver anset for utaknemmelig, gaar det aldrig godt mere. Desuden kommer Luise om faa Maaneder hjem igen og vil være mere fordringsfuld end nogen Sinde; Lejligheden viser sig da at være for lille, den lille bliver, efter hvad jeg kan forudse, overflødig, og da hun er stolt, saa er hun i Stand til . . ."

„I Stand til hvad?"

„Til alt! Til at løbe bort for Eksempel og vanke om paa Gaderne, ulykkeligere stillet end nogen Sinde før. Og hvordan hendes bløde Sind vil lide derunder, det ved kun Gud og jeg!"

„Er hun smuk?" spurgte Frøken Hermine, idet hun atter tog fat paa sit Arbejde.

„Det er da i alt Fald min Mening! Rigtignok har hun en lidt stor Mund og en noget for kort Hage, men hendes Øjne se saa blidt ud i Verden, hendes Ansigt er saa godmodigt, Huden saa ren og skær, og alt gør et saa bundærligt Indtryk!"

„De skulde en Gang tage hende med ud til mig," sagde Frøken Hermine, der uvilkaarligt følte sig tiltrukket af det Billed, som Madame Jalin udkastede af den lille. Hun kendte ikke noget højere paa Jorden end Børn.

„Jeg skal forsøge derpaa, Frøken. Dog maa De vide, at Madam Favrot er meget skinsyg over for mig; men jeg skal ikke desto mindre gøre mit bedste."

„Sig til hende, at der er en, som interesserer sig venligt for Barnet," raadede den gode Dame, der lidt efter lidt lod sig fange i Madame Jalins Garn.

„Saa meget des større Grund til, at hun ikke betror mig hende," svarede denne, der længe havde vidst, at der kun behøvedes Hindringer for at anspore Frøken Hermines Viljekraft.

„Hvad, holder man hende indespærret?" udbrød hun. „Men det er jo grusomt! Ingen har Ret til at bære sig saadan ad over for et Barn, navnlig naar det ikke er ens eget. Det er jo uhørt!"

„Hun faar dog en Gang imellem Lov at gaa ud," forbedrede

Madame Jalin, der blev bange for at have bragt Frøkenens Fantasi i alt for stærke Svingninger. „Jeg skal, som sagt, gøre mit bedste."

„Jo før, desto bedre," svarede Frøken Hermine med straalende Ansigt. „Jeg vilde være Dem i høj Grad taknemmelig derfor."

Madame Jalin tog Afsked, og da hun atter befandt sig paa Gaden, smilede hun tilfreds, fordi hendes Plan var lykkedes saa godt.

„En fortræffelig gammel Dame!" sagde hun til sig selv, medens hun i Omnibussen kørte hjem. „Altid saa beredt til at gøre godt! Marcelle vil bringe hende større Glæde og være hende til større Sjælefryd end selve Médor, hendes afdøde Hund, som hun for et halvt Aar siden saa smerteligt begræd."

Trettende Kapitel.

„Kunde Marcelle maaske faa Lov til at bære en Kurv for mig?" spurgte to Dage senere Madame Jalin Drogehandlerfken, da der netop var meget stille i Butikken.

„En Kurv? Siden naar har De faaet Brug for en til at bære Kurven for Dem?"

„Det er kun sjældent, det træffer sig, men ser De, Madame Favrot, det er en meget rig, gammel Dame, som jeg skal bringe Finvadsk til, og da hun er særlig prikken paa det, vilde jeg nødigt, at hendes Sager skulde blive trykkede."

„Er det langt væk?"

„I Passy; men vi tage med Omnibussen. Forresten indser jeg ikke, hvorfor De skulde sige nej! De selv tager jo aldrig den lille med ud, aldrig faar hun Lov at spadsere, hun kender saa godt som ikke Paris; skulde det en Gang træffe, at hun fik et Ærinde at gaa for Dem uden for det nærmeste Kvarter, vilde hun ufejlbarlig løbe vild!"

„Saa tag hende da med," sagde Madame Favrot modvillig.

„Saa mange Tak derfor!" svarede Madame Jalin i en lidt spottende Tone. „Hvor er Pigebarnet?"

„Hun vadsker op i Køkkenet. Sig til hende, at hun skal klæde sig paa, saa snart hun er færdig."

„Jeg tager dig med ud," sagde Madame Jalin, da hun

stod i Kokkenet og saa, hvorledes den lille flittigt passede sin Gerning ved Vadsken, hvortil hun naaede op ved Hjælp af en høj Skammel. „Skynd dig at gøre dig færdig, at du kan faa klædt dig om!“

„Jeg er straks færdig, Madame Jalin,“ svarede Marcelle og viste hende sit lille Ansigt, der var ganske rødt af Anstrengelse, thi hun havde netop skuret en stor Jærngryde. „Naar jeg nu blot faar pudset Komfuret lidt, har jeg ikke mere at gøre.“

Hun talte allerede aldeles som en lille Tjenestepige, og i Madame Jalins Hjerte arbejdede der sig en kras Harme op imod Madame Favrot, med hvem hun i dette Øjeblik ikke vilde have haft noget imod at plukke en stor Hone. Men hun sagde sig selv, at det blot vilde være Barnet til Skade og gøre dets Stilling endnu utaaleligere, hvorfor hun nøjedes med selv at tage en Haand i med Oprydningen.

Da alt var i sin Orden, Komfuret blankt, Tallerkenerne paa deres Plads, Asken i Bøtten, og Madame Jalin vilde til at forlade Kokkenet, saa hun Marcelle tage en Spand med en Gulvklud frem fra et Hjørne for endnu at give Gulvfliserne en Overhaling.

„Det kan du opsætte til i Morgen,“ sagde Vadske- og Strygekonen utaalmodig.

„Nej, nej,“ mente Marcelle, „Madame Favrot vil have, at jeg hver Morgen efter Frokost vadsker Gulvet over, ellers faar jeg Skænd.“

Madame Jalin kvalte et Suk, sagde intet, men tog Gulvkluden ud af den lilles Hænder og besørgede i kort Tid det grove Arbejde. Ti Minutter efter gik Marcelle og Madame Jalin, hver forsynet med en Kurv, i fornøjet Stemning til Børspladsen. Luften var frisk og klar, Solen kom af og til til Syne bag jagende Skyer, alt havde et muntert og travlt Udseende.

„Hvor det er underligt,“ sagde Marcelle; „endnu aldrig har jeg syntes saa godt om Gaderne, undtagen den første Dag, da vi kom til Paris.“

„Kan du endnu huske det?“

„En lille Smule. Nej, hvad er dog det?“

Det var Børsen. Marcelle fandt endnu meget mere at forbavses over, da Omnibussen kørte dem langs Boulevarderne forbi alle de Monumenter, der ligge mellem Madeleinekirken og Passy, en af de smukkeste Strækninger i Paris.

„Tror du, du vilde kunne finde ud af det, hvis du en

Gang ganske alene skulde gaa den Vej?" spurgte Madame Jalin.

„Jeg tror det næsten," svarede hun. „Det er ikke saa svært: til højre ad Boulevarden, derpaa ad den smukke Gade her, og saa . . . ja, saa kan jeg jo endnu ikke vide mere! . . .

„Jeg skal nok lære dig det," sagde Madame Jalin smilende. „Pas noje paa, thi i Paris er det grumme vanskeligt at finde Vej alene."

Marcelle havde hidtil altid maattet finde sin Vej selv, thi Handelen med Lægeplanter giver ikke megen Tid tilovers, og kun een eller to Gange — det var allerede længe siden — havde Madame Favrot taget Barnet med i den botaniske Have, den Gang hun endnu kunde bære hendes afdøde lille Piges Klæder. Efter at disse vare opslidte, havde hun ikke mere nogen god Kjole, hvori hun om Søndagen kunde gaa ud sammen med Luise og hendes Moder; som Følge deraf blev hun tilbage i Butikken, medens de to andre foretog deres ugentlige Spadseretur.

Frøken de Beaurenom ventede med febrilsk Utaalmodighed paa, at Vadske- og Strygekonen skulde komme; da de traadte ind, sagde den gamle Rosa: „Det er saamænd godt, De endelig kommer; siden i Gaar har Frøkenen ikke været til at holde ud. Mindst en halv Snes Gange maatte jeg ud og se efter, om det ikke havde ringet."

Madame Jalin skubbede Marcelle foran sig ind i den lille Dagligstue. Med vidt opspilede Øjne betragtede hun alt, hvad hun saa omkring sig, men lagde ikke Mærke til den gamle Dame, hvis Silhuet tegnede sig mørk mod det lyse Vindue. Forskrækket for hun sammen, da Frøken Hermine begyndte at tale: „God Dag, min lille Pige! Nej, hvor net hun er! Hvor gammel er du? Hvad hedder du?"

„Syv Aar," svarede Barnet, „og jeg hedder Marcelle Monfort."

„Hvor forstandig hun er," bemærkede Frøken Hermine og gjorde Tegn over til Madame Jalin. „Hvad kan du allerede bestille?"

„Jeg besørger Køkkenet og Husholdningen hos Madame Favrot, der tog sig af mig, da min Moder døde fra mig."

„Og er Madame Favrot god imod dig?"

„Ja, hun er meget god," svarede Pigen, og to store Taarer perlede i hendes Øine.

Naturligvis var Madame Favrot god; hun havde jo taget sig af hende.

„Holder du meget af at være hos hende?" frittede Frøken Hermine videre.

Marcelle svarede ikke. Hendes Blikke svævede uroligt hen over Malerierne, som hang paa Væggene, og fæstede sig endelig paa det kulørte Broderi.

„Holder du ikke meget af at være der?" gentog den venlige, gamle Dame.

„Jeg har faaet at vide, at min rigtige Mama er død," sagde Barnet med sagte, taarebrudt Stemme; „men min Fader er ikke død; — jeg vilde saa gerne se Fader!"

Hun førte sine røde, ru, smaa Hænder op til Øjnene pressede et Suk tilbage, tørrede Taarerne af sit Ansigt og blev tavs staaende foran Frøken Hermine, medens denne og Madame Jalin vekslede rørte Blikke med hinanden.

„Kan du endnu huske din Fader?" spurgte Frøken de Beaurenom.

„Ja, jeg kan!"

„Tror du, at du endnu kunde kende ham igen?"

Marcelle tøvede med Svaret.

„Jeg tror det næsten ikke," sagde hun forsagt.

Frøken Hermine antog en teatralsk Tonart. Den udmærkede Dame kunde intet føre til Ende uden en Smule teatralsk Effekt.

„Hvilken Labyrint!" udbrød hun som i Fortvivlelse. „Blikket fortaber sig deri! Og dog straaler maaske et Lys i dette Mørke. Kunde man stille dem Ansigt til Ansigt, vilde de maaske, ledede af Blodets Røst, styrte sig i hinandens Arme, Fader og Datter!"

„Det turde dog maaske ikke være saa ganske sikkert," tænkte Madame Jalin; men hun var jo kun Badske- og Strygekone og havde ikke stort Begreb om den Slags Ting.

„Nu skal du gaa ud og lege i Haven, du lille, og faa et Stykke Kage," sagde Frøken Hermine, idet hun vendte tilbage til Livets Prosa.

Der blev ringet paa Rosa for at hun skulde tage Marcelle med sig. Madame Jalin og den gamle Frøken saa paa hinanden med et vemodigt Smil.

„Ikke sandt, det er en pæn, lille Pige?" bemærkede Stryge- og Badskekonen, der var bleven dristigere, efter at Præsentationen var lykkedes saa vel.

„Rigtig en sød, lille en! Men er der ingen Laster ved hende?" spurgte Froken Hermine pludselig og rettede sig med inkvisitorisk Værdighed.

„Laster? Du store Gud! Hvad for Laster tænker Frøkenen dog paa?"

„Er hun ikke slikvorn? Eller lyver — eller stjæler hun ikke?"

„Derpaa kan jeg aflægge min korporlige Ed, at hun ikke gør noget af alt det," sagde Madame Jalin, ikke saa lidt krænket; „hvordan skulde jeg ellers have taget mig den Frihed at tale til Dem om hende? Hun har kun en eneste Fejl, og det er i mine Øjne slet ingen, nemlig at hun har et altfor blødt Sind. Naar nogen gør hende Bebrejdelser, svarer hun slet ikke, den kære lille! Hun gaar blot stille hen i en Krog og græder ud."

„Det er et Tegn paa ædel Stolthed," sluttede Froken Hermine sværmerisk. „Sig mig nu blot, hvordan jeg skal faa hende?"

„Faa hende?" gentog Madame Jalin tilsyneladende højst forbavset.

„Ja, naturligvis, faa hende her i Huset hos mig," forklarede den gamle Froken utaalmodigt.

„Hvorfor dog det?"

Ved dette underfundige, men tilsyneladende yderst ligefremme Spørgsmaal sænkede Froken Hermine Hovedet og tænkte efter.

Madame Jalin vedblev med stor Blidhed: „De maa huske paa, Froken, at den lille ikke har noget som helst i Vente; hun maa bestandig selv kunne fortjene sit Brød, hvad enten det nu bliver som Tjenestepige, Arbejderske eller Sypige, og naar man nu vænnede hende til et behageligere Liv med mindre Arbejde og større Fornøjelser, kort sagt, naar man vænnede hende til at føre et Liv som en lille Froken, saa kunde hun i det Øjeblik, hvor hun saa sig henvist til sig selv, komme i den yderste Nød . . . I saa Fald vilde det dog være bedre, at hun vedblev at være Pige hos Madame Favrot, selv om det ogsaa til Tider skulde falde hende svært nok . ."

„Men tænk Dem nu, hvis hendes Fader en Dag skulde komme," udbrød Froken Hermine, idet hun hævede sine buttede, med gammeldags Ringe smykkede Hænder mod Himmelen; „hvis han nu var en dannet Mand, der havde gjort sin Lykke i Amerika? Vilde han saa kunne glæde sig, naar han genfandt sin Datter som en almindelig Sjuskedorte."

„Men det ligger dog altsammen langt ude," sagde Madame

Jalin hovedrystende; „hvad der derimod ligger nær nok for Haanden, er, at Pigebarnet med største Lethed kan komme i den Situation, at hun selv maa fortjene sit Brød.“

„Men paa den Maade foretrækker De jo at lade hende blive for evigt hos denne Plejemoder, om hvem De selv har fortalt, at hun ikke engang vil sende den lille i Skole? Hvorfor har De saa i Grunden taget hende ud til mig? Thi nu, da jeg gerne vil antage mig hende, strider De jo imod med Hænder og Fødder!“

Frøkenens Øjne skød Lyn. Madame Jalin derimod lo indvendig.

„Bedste Frøken,“ sagde hun, „jeg vilde jo være henrykt over at se hende anbragt hos Dem, men man maatte jo dog være sikker paa, at hun senere — thi ingen kan leve evigt — hjemfaldt til endnu større Elendighed end før, hvad der i fjorten Aars Alderen vilde være ganske anderledes farligt, end naar hun kun er syv.“

„Men jeg kan dog ikke forpligte mig til at sætte noget ud for hende, før jeg ved, hvordan hun vil te sig,“ svarede Frøken Hermine ganske modfalden.

„Nej, det behøver De ganske vist ikke, men De kunde lade hende lære en Bestilling . . . for Eksempel min; jeg kan forsikre Dem, at jeg gerne skal oplære hende for intet, — saa vilde hun i alt Fald ikke risikere en skønne Dag at staa hjælpeløs paa Gaden . . .“

„Udmærket!“ udbrød Frøken Hermine. „De oplærer hende til Vadske- og Strygepige, og jeg underviser hende til Lærerindeeksamen; paa den Maade har hun to Strænge paa sin Bue for det Tilfælde Skyld, at der skulde tilstøde mig noget menneskeligt, omendskønt jeg med Guds Hjælp haaber paa endnu at skulle leve længe. Det er altsammen udmærket. Naar bringer De mig hende saa?“

Madame Jalin stod maallos. Paa en saa rask Afgørelse var hun ikke forberedt.

„Desangaaende kan jeg intet sige,“ fik hun endelig nølende frem. „Hvis jeg gjorde Madame Favrot det Forslag, vilde hun raabe Ak og Ve derover, og den lille vilde kun komme til at lide under Deres Trang til at gøre godt. Det er klogere at afvente et Øjeblik, hvor Madame Favrot er dygtig vred paa hende, — det varer saamænd ikke saa længe, skal De faa at se! Luise kommer hjem i næste Uge, og jeg tør vædde paa, at der ikke vil

hengaa otte Dage, før hun gør Forsøg paa at faa Marcelle jaget paa Porten. Hun er uhyre skinsyg paa den lille."

„Hvor afskyeligt!" udbrød Frøken Hermine indigneret.

„Naa, egentlig er det jo begribeligt nok . . . Hun er egenkærlig som faa, og at have nogen ved Siden af sig passer hende ikke. Hvad Marcelle spiser, anser hun for spildt . . . Giv De mig blot fjorten Dages Frist, Frøken, og jeg tror, det skal lykkes mig at føre den lille til Dem uden videre Ophævelser."

„Naar det bare ikke trækker for længe ud?" sagde Frøken Hermine utaalmodigt.

Nu blev Marcelle tilkaldt. Med naturlig Ynde og uden nogen falsk eller overdreven Beskedenhed traadte hun ind.

„Se, den Dame der vil tage sig af dig," sagde Madame Jalin til hende. „For Fremtiden er hun din Beskytterinde og din Veninde. Derom skal du dog ikke sige noget til din Plejemoder; fordi hun tog sig af dig, da der ingen andre var, vilde det maaske gøre hende ondt; men skulde der nogen Sinde ske dig Uret, saa kom du kun herhen."

„Vil De hjælpe mig med at finde Fader igen?" spurgte Marcelle og saa tillidsfuldt op til sin nye Velgørerske.

„Stakkels lille Sjæl!" udbrød Frøken Hermine. „Jeg skal forsøge paa det. Kom her hen og kys mig, og vær bestandig smukt artig."

Fjortende Kapitel.

Ferietiden var kommen, og Frøken Luise Favrot var, opfyldt af den stolte Følelse af at være femten Aar, vendt tilbage til den moderlige Arne. Hun var maaske noget mager, men hendes Ansigt tegnede til at blive smukt trods dets skarpe Træk.

Marcelle havde glædet sig meget til hendes Hjemkomst. Hendes tillidsfulde Hjerte gemte ikke paa nogen uvenlig Følelse over for hende, thi Luise havde jo været hendes første Velgørerske. Da den lille moderløse kaldte sin Plejemoder „Madame" til dennes store Ærgrelse, skete dette ikke af Modvilje, eller fordi hun følte sig krænket, men kun fordi det var blevet hende klart, at Madame Favrot ikke var hendes Moder, og at hun saaledes ingen Ret havde til at kalde hende ved dette Navn. Marcelle var

oprigtig, hun kunde og vilde ikke være usand mod nogen, saa lidt som mod sig selv.

Hvad Madame Jalin havde forudsat, indtraf: Luise fandt snart Pladsen for trang. Marcelles lille Seng, der for havde staaet i den fælles Stue, blev nu bandlyst til et lille, mørkt Rum for at give Plads for den pyntelige Frøkenseng, som Luise havde forstaaet at afvriste den moderlige Forfængelighed. Den lille sagde intet dertil, men blev efterhaanden fuldstændig gennemtrængt af Følelsen af sin egen Ringhed. Luise havde i Pensionen kun erhvervet et ydre Skin af gode Manerer, medens hendes Natur's mindre heldige Sider frit og uforstyrret havde kunnet udfolde sig. Da en ung Pensionsfrøken kun har at sørge for sig selv, og hun, forudsat at hun ikke forser sig mod Skoleordenen, faar gode Vidnesbyrd for Opførsel, saa vokser ofte Egenkærligheden i disse Anstalter i en skrækindjagende Grad.

Hos Luise var dette i høj Grad Tilfældet; ja, hendes Medmenneskers Dom var hende i den Grad ligegyldig, at hun ofte tillod sig hensynsløse Bemærkninger; saaledes lod hun ogsaa Marcelle vide, at hun havde en stor Mund, at hendes Hænder vare røde og smudsige, og at hun i det hele taget saa hæslig ud. Disse rent ydre Ufuldkommenheder afpressede vel Barnet et Suk, men hun grædmede sig dog ikke længe derover. Men snart blev hun ramt dybere, og der rørte sig i hende en Lyst til at gøre Oprør, som vel endnu slumrede, men kun behøvede en Anledning til at slaa ud i lys Lue.

„Du skulde ikke mere sige 'du' til mig," sagde Luise en Morgen i en docerende Tone. „I Forgaars duttede du mig i Knivsmedens Kones Nærværelse, og det haaber jeg ikke skal gentage sig."

„Jeg skal ikke oftere gøre det, Frøken," sagde den lille skamrødmende.

„Hvorfor siger du nu Frøken? Hvis det er af Opsætsighed, vil jeg for din egen Skyld raade dig til at lade være!"

Luise rynkede Panden og antog en streng Mine. Straks efter blev hun dog mildere: „Maaske," mente hun, „er det ogsaa rettere saaledes; kald du mig kun Frøken, det passer sig bedst."

Trallende en ny Melodi gik Frøken Favrot ned ad Trappen, og den lille moderløse fulgte hende med et forundret, bedrøvet Blik; hovedrystende fortsatte hun sit Arbejde, der bestod i at gøre rent i Værelset, efter at Moder og Datter selv havde redt deres Senge.

Denne Dag var begyndt ilde og skulde forløbe endnu værre for Marcelle, thi ved Frokosten var hun saa uheldig at slaa en Tallerken itu.

„Man mærker nok, det ikke er dig, der skal betale," sagde Madame Favrot arrigt.

„Er saadan en Tallerken dyr?" spurgte Marcelle naivt. Af og til fik hun, naar hun gik Ærinder i Byen, et Par Sous, og hun sagde til sig selv, at naar hun sparede sammen, maatte hun med Tiden kunne erstatte den sønderede Tallerken.

„Det kommer ikke dig ved," svarede Drogehandlerfken uvenligt, thi hun vilde ikke tilstaa, at saadan en tarvelig Fajancetallerken kun kostede to Sous.

„Hvor er hun fræk!" indskød Luise.

„Jeg sporger ikke, fordi jeg er fræk, men for at faa at vide, hvad den koster," svarede Marcelle.

Hun havde endnu ikke faaet talt ud, før et Slag af Luises Haand ramte hende i Ansigtet.

„Uforskammede Tingest!" raabte hun.

„Ikke slaa!" raabte Marcelle og rettede sig ved denne Fornærmelse rank som et Lys. „De maa ikke slaa mig!"

Det var ingen Bon, som hun saaledes med rystende Stemme havde udtalt, men et Forsvar, næsten en Trusel.

„Hor, hvor ondsindet hun er!" bemærkede Luise. „Jeg tror, hun gerne slog os, hvis hun blot turde!"

„Det er dig, der har haft Uret, Luise," sagde Madame Favrot halvhøjt.

„Hvis du tillader hende at være uforskammet mod mig, vil hun ogsaa snart være det mod dig," svarede den unge Dame. „Hun trænger til en ordentlig Tilrettevisning! Af Sted, du Skiddentos! Ud i Kokkenet med dig, og spis dit bare Brod der, det sommer sig bedst for en utaknemmelig Skabning som dig."

Uden at svare et Ord lagde Marcelle det Stykke Brod, som hun holdt i Haanden, paa Bordet og begav sig ud i det halvmørke Kokken, hvis Dor hun trak i efter sig.

„Nu er hun oven i Kobet trodsig," vedblev Luise; „den afskyelige Tos!"

„Lad hende i Fred," sagde Madame Favrot forstemt.

Luise gav dog ikke efter, men forsogte at bevise Moderen, at der ikke vilde komme andet end Ubehageligheder ud af det.

hvis de ikke viste denne slette Karakter alvorlig til Rette ved dette første Oprørsforsøg.

„Ak ja, du har maaske Ret, men lad det nu være nok," sagde Drogehandlerfken for at standse Luises Ordstrom.

Luise lod sig dog ikke berolige, men vedblev med sin Argumenteren, skønt Moderen ikke mere hørte paa hende.

Men Marcelle undgik ikke et Ord af, hvad hun sagde. — Den tynde Væg, der skilte Køkkenet fra Stuen, var egentlig mere til for en Forms Skyld end for Nytten, saa at Luises onde Ord traf hende midt i Hjertet og blev siddende fast der som Pile med Modhager.

„O Gud! er det da virkelig muligt, at jeg er saa slet?" tænkte hun. „Kunde de blot se, hvordan jeg tænker!"

Skønt udmattet af Graad tog hun sig sammen og besørgede sit Arbejde. Efter en Stunds Forløb, da hun ikke mere hørte Stemmer i Stuen, dristede hun sig til at lukke Døren op; Værelset var tomt. Med sædvanlig Omhu gjorde hun det i Orden, fejede Brødkrummerne sammen og gik igen ud i Køkkenet for at fuldføre sin daglige Gerning. Derpaa gav hun sig til at stoppe og lappe, hvormed hun var beskæftiget fra Morgen til Aften; men i Stedet for som sædvanlig at sætte sig ned i Bagbutikken, blev hun deroppe og hengav sig til sine Betragtninger.

Som bestandig, naar hun var bedrøvet, tænkte hun paa sin døde Moder, hvis Grav hun endnu aldrig havde set, og paa sin Fader i det fjerne Land, til hvem hun satte sin Lid og alle sine Forhaabninger. Da Madame Jalin atter og atter havde talt til hende om ham, for at den lille ikke skulde forglemme sin Fader, saa indbildte hun sig, at hun kendte ham; hun ventede ham og ansaa det ikke for umuligt, at han en skøn Dag traadte ind i Butikken og sagde til Drogehandlerfken: „Ikke sandt, Madame, det er Dem, som tog sig af min lille Datter, da hendes Moder blev funden død i Montholonparken? Marcelle er min Datter!" Og derpaa vilde hun falde ham om Halsen, og han vilde trykke hende til sit Bryst, fast, fast . . .

„O, Fader!" hulkede Barnet paany; „kunde du blot se din stakkels, lille Pige!"

Fortvivlet bredte hun sine magre Arme ud i Luften og slog dem sammen over sit Bryst, som om hun omfavnede denne fjerne Fader . . .

Hvem ved, om ikke i det samme Øjeblik denne Fader tænkte paa sit mistede Barn paa den anden Side Atlanterhavet.

Da blev der nedenfor dunket i Loftet. Den lille løb til Lugelemmen. „Hvad bestiller du?“ spurgte Madame Favrot.

„Jeg lapper Vadsketøjet,“ svarede den lille.

„Kom her ned med dit Arbejde!“

Hun adlød og sad et Øjeblik efter i Butikken, naturligvis paa den sletteste Plads. Luise, der læste, løftede af og til Øjnene fra Bogen og kastede et rasende Blik paa det dumdristige Væsen, der havde vovet at træde op imod hende. Den lilles forgrædte Øjne var saa langtfra at indgyde hende Medlidenhed, at de snarere opfyldte hende med et indædt Raseri; hendes Samvittighed anklagede hende ganske vist med sagte Røst, men denne gavnlige Stemme blev overdøvet af hendes Hovmod.

For at straffe den lille for hendes Graad og for at hævne sig for den stumme Bebrejdelse, der talte i hendes ulykkelige, lille Ansigt, kløede det i hendes Fingre efter at give hende endnu en Ørefigen.

Eftermiddagen forløb dog uden nogen videre Forstyrrelse. Henimod Klokken seks gik Madame Favrot ud i Køkkenet, thi hun vovede endnu ikke at betro Tillavningen af Middagsmaden til Marcelles uøvede Hænder; saaledes blev de to Pigebørn alene tilbage.

Den lille moderløse kunde knapt nok se mere; desuagtet bøjede hun sig med fornyet Iver over sit Arbejde, for paa den Maade at slippe for Luises iagttagende Blikke. Efter en temmelig lang Stilhed sagde denne sagte: „Marcelle“.

Den lille saa op, hun haabede paa at Luise igen skulde være gaaet i sig selv og tale venligt til hende for at bringe Ørefigenen fra om Morgenen i Forglemmelse. Men tværtimod saa hun et grimt Udtryk skinne i Frøken Favrots Øjne.

„Vil du bede mig om Forladelse for din Uartighed imod mig?“ spurgte hun sagte.

Hun vovede ikke at hæve Stemmen, af Frygt for at Moderen skulde høre hende; thi hun vidste meget godt, at denne ikke vilde billige hendes Adfærd.

Marcelle sænkede Hovedet og svarede intet. I hendes Hjerte udkæmpedes der en haard Kamp. Havde hun virkelig handlet urigtigt? Hvis saa var, vidste hun ikke mere, hvad der var Ret og hvad Uret; hendes Forstand var da kommen ud af Ligevægt.

„Du vil altsaa ikke? Du er en slet, utaknemmelig Skabning,“

hvislede Froken Favrot som en Slange. „Hvor har jeg handlet ilde, da jeg samlede dig op fra Gaden, du skammelige Tøs! I Hittebørnsstiftelsen havde du hørt hjemme!"

I samme Øjeblik kom Madame Favrot tilbage fra Køkkenet; hendes Datter bøjede sig atter over sin Bog, og Marcelle, der følte sig ganske sønderknust, rejste sig, lagde sit Arbejde sammen og sagde med brudt Stemme: „Jeg kan ikke se længer."

„Naa, saa tag denne Pakke og bring den over i Rocroygade; Damen sagde rigtignok, at det havde ingen Hast, men da det alligevel er for mørkt til at sy, kan du lige saa godt gaa straks. Imidlertid dækker jeg Bordet. Naa, se at komme af Sted."

Marcelle løb og havde snart fundet det betegnede Hus, thi hun var meget godt kendt i Kvarteret. Paa Tilbagevejen kom hun forbi Paulskirken.

En ubeskrivelig Længsel efter Ro og Trøst bemægtigede sig Barnets Sjæl. Hun fæstede sin Opmærksomhed paa en Sidedør, gennem hvilken en fortklædt Dame gik ind, og hun listede sig bag efter hende.

Stedets højtidelige Stilhed greb den lille, der saa godt som aldrig havde været i Kirke og da kun ved Dagslys. Følelsen af, at dette Sted ogsaa var et Hjem for hende, gennemtrængte hendes Sind, og med et Lettelsens Suk knælede hun ned paa Sivmaatten, der var lagt over Marmorfliserne.

Det var blevet hende sagt, at Kirken var Guds Hus; saa maatte ogsaa hun have Ret til at være der, og Marcelle følte sig helt hjemme derinde. Den svage Duft af Røgelse var hende behagelig, og Aftenens tiltagende Skygger gjorde hendes af Graad udmattede Øjne godt. Pludselig faldt det hende ind, at i en Kirke skulde man bede, og medens hendes Hænder bønligt foldede sig sammen, fløj fra hendes forpinte Læber den Bøn: „O, kære Gud, lad min Fader komme til mig, eller lad mig dø, saa at jeg kan komme op til min Moder!"

Det var det Ønske, som den lille bestandig havde næret i sit Hjerte, uden at hun hidtil havde formaaet at forme det i Ord; nu kom det som et Fortvivlelsens Skrig over hendes Læber. Udmattet af de forudgangne stærke Sindsbevægelser, sank hun sammen som livløs og troede allerede, at hendes Bøn om snart at blive genforenet med Moderen var hørt, da Fodtrin lød tæt ved hende; en Haand lagde sig paa hendes Skulder, og en Stemme, der uden synderligt Held anstrengte sig for at være venlig, sagde

til hende: „Hvad bestiller du her, min Pige, se du heller at komme hjem."

Marcelle rejste sig med et Sæt. Kirkebetjenten, der nysgerrig betragtede hende, kendte hende ikke som en af sine sædvanlige kirkebesøgende. Ogsaa hun saa paa ham og vilde svare, men tav alligevel stille. Hun havde ikke noget at sige denne Mand, som hun aldrig for havde set. Langsomt gik hun ud, medens Kirken efterhaanden fyldtes af mørkklædte Kvinder, der kom for at forrette deres Aftenandagt.

Det Indtryk af Ro og Fred, som hun ved sin Indtræden havde følt, var forsvundet, efter at Kirkebetjenten havde talt til hende.

„Ikke en Gang Kirken til at bede til Gud i!" tænkte hun. Hvis hun vilde blive i Kirken, maatte hun komme der med sin Moder, saadan hørte det sig til, havde han sagt.

Modløs med sænket Hoved og Tanker om Død i sit Hjerte, vendte hun tilbage til Madame Favrot.

„Hvor har du nu igen strejfet om, siden du kommer saa sent?" spurgte Drogehandlerfken, da hun saa den lille komme. „Svar, har du opholdt dig paa Gaden?"

„Nej, Madame!" svarede Marcelle i al Oprigtighed.

„Hvor hun dog lyver!" sagde Luise haanligt.

Marcelle svarede ikke. Hun var fast bestemt paa aldrig at tilstaa, hvor hun havde været. Hellere vilde hun hundrede Gange beskyldes for Usandhed end at fortælle om sit Besøg i Paulskirken. Skænd fik hun, men hun hængte kun med Hovedet og svarede ikke.

„Det er dog en rædsom Karakter, hun har!" begyndte Luise igen, da hun efter Maaltidet havde sendt Marcelle i Seng for at blive fri for hende.

„Ja, jeg begriber virkelig ikke, hvad der gaar af hende," svarede Madame Favrot; „tidligere var det ikke saadan!"

„Det er ikke andet end Jalousi," paastod hendes Datter. „Du har fra Begyndelsen af forvænnet hende altfor meget ved at behandle hende som dit eget Barn, og saa har hun indbildt sig, at det bestandig skulde gaa saadan."

„Det er kedeligt, at jeg den Gang tog mig af hende," sluttede Drogehandlerfken; „men jeg gjorde det mest for din Skyld."

„Kunde jeg den Gang vide, at hun vilde falde saa slet ud?" svarede Frøken Luise.

Madame Favrot sagde intet videre. Med hendes Supremati i Familieanliggender var det forlængst ude.

Den næste Dag efter Middag havde Luise faaet Lyst til at indrette Værelset forøven anderledes.

Det var endnu ikke sent, thi man havde spist tidligt, men en tung Tordenregn plaskede ned i Strømme, og det var mørkt, som om Klokken var ti. Om Eftermiddagen havde det lynet og tordnet, hvorpaa Uvejret atter var trukket over, omendskønt kolde Lyn fra Tid til anden langt borte skar igennem Skymasserne.

Fra Montholonpladsen saa man ikke stort dertil; Gasflammerne flimrede urolig i Vinden, men i Paris' Hjerte kommer man ikke i Uro for saadanne Smaating, og hyppigt overdøver Færdselslarmen Tordenens Rullen. Luise tog et Lys og steg op ad den lille Trappe, medens hendes Moder halvvejs var indslumret over en Roman fra Lejebiblioteket. Marcelle opholdt sig i Bagbutikken.

Skufferne og Sagerne paa Skrivebordet var snart bragt i Orden; et Par Smaagenstande maatte skifte Plads, og den hele Oprydning i det lille Rum var hurtigt til Ende. Luises Virksomhedstrang var dog ikke dermed tilfredsstillet; der paakom hende en ny Tanke.

„Vistnok," sagde hun til sig selv, „rydder den sjuskede Tøs aldrig op i sit eget Hul!" Hun aabnede Døren til det lille Rum, hvor der netop var Plads nok til Marcelles Smule Seng, der var ved at blive for kort til hende, og til en værkbruden Stol. Paa denne sidste stod en gammel Trææske, der straks vakte Luises Opmærksomhed, og som hun aabnede for at se, hvad Marcelle vel kunde have gemt i den.

I en lille Papæske forefandt hun et sammenviklet Stykke Papir, som ved nærmere Undersøgelse viste sig at indeholde tre Sous.

Et vildt Raseri greb den unge Pige. Uden videre Overlæg fulgte hun den første Indskydelse, der fløj hende gennem Hovedet, steg ilsomt ned ad Trappen, smækkede Døren op, saa at hendes Moder med et Sæt vaagnede op af sin Slummer, og Katten forskrækket for op, ruskede Marcelle i Skuldrene og spurgte hende, idet hun i sin flade Haand holdt de tre Sous frem for hende: „Hvor har du stjaalet de Penge fra?"

Det dirrede i Marcelle, Blodet veg hende fra Kinderne ved denne Fornærmelse, og hun saa paa Luise med sine store, af

Harme flammende Øjne. Hun vilde svare, men formaaede ikke at faa en Lyd frem.

„Har du taget dem af Skuffen eller snydt dem paa Varerne?" vedblev Luise, idet hun mere og mere følte sig overbevist om Barnets Skyld, fordi hun holdt dets Tavshed for en Tilstaaelse.

Marcelle rystede benægtende paa Hovedet og bevægede Læberne, men kunde bestandig ikke faa noget Ord frem.

„Hvor har du fundet de Penge?" spurgte Madame Favrot nu sin Datter; hun havde endnu ikke begrebet, hvad det drejede sig om.

„I en Æske ved hendes Seng, hvor hun omhyggelig havde dem gemt," svarede Datteren.

Endelig genvandt Marcelle Mælet.

„Det er mine Sous," sagde hun, „som jeg har faaet ved at gaa Ærinder, og som jeg sparede sammen til at købe en Tallerken for."

„Det er ikke sandt, din Løgnerske!" skreg Luise ganske ude af sig selv.

Den Mulighed, at det alligevel maatte forholde sig saaledes, forekom hende ganske vist sandsynlig, men rasende over, at hun ikke selv havde tænkt paa denne simple Forklaring, vilde hun ikke tilstaa for sig selv, at hun havde taget fejl. Skulde hun maaske bede den Tøs om Forladelse? Nej, for ingen Pris!

„Det er sandt, hvad jeg siger!" svarede Marcelle udfordrende. Hendes Taalmod begyndte at forvandle sig til et vist Raseri ved denne voldsomme Anklagelse for en Forbrydelse, som hun ikke engang i sine svageste Tanker havde gjort sig skyldig i . . „Men sandt er det ogsaa, at du er en Løgnerske!"

Luise hævede Haanden for at slaa; Moderen holdt imidlertid i Tide hendes Arm tilbage, men hun frigjorde den rask; thi det skulde ikke se ud, som hun adlød Tvang. Hendes Vrede lagde sig dog ikke derfor, men gennem sine sammenbidte Tænder og blege Læber udstødte hun de grusomme Ord: „Din Tyvetøs! din Landstrygerske, som er bleven samlet op fra Rendestenen og nu stjæler fra sit Herskab."

Marcelle saa paa Luise, derpaa paa Madame Favrot, og lod endelig Blikket glide om i den lille Butik, hvor hun havde tilbragt mere end fire Aar, og hvor hun nu følte, at disse ophidsede Ansigter, ja endog disse Mure, der havde været Vidner til den skrigende Uretfærdighed, hun var et Offer for, vare blevne hende uudholdelige.

„Jeg stjæle?" sagde hun. „Aa!"

Hun skjulte sit ærlige, af Skam og Harme blussende Ansigt i sine Hænder og vendte sig derpaa mod sin fordums Velgørerske. „Det er Uret af Dem, Frøken," sagde hun, „stor Uret! Gud vil straffe Dem derfor!"

Og før Madame Favrot kunde ane, hvad der vilde paafølge, aabnede den lille Døren og ilede ud paa Gaden. Madame Favrot vilde løbe efter hende, men Datteren holdt hende tilbage.

„Lad hende kun løbe," sagde hun med en styg Latter; „om et Øjeblik er hun her igen af sig selv, skal du faa at se!"

„Du har baaret dig galt ad mod hende," bemærkede Moderen, „jeg er bange for, Luise, at du ikke har noget godt Sind."

„Nej, Mama; men hun er uartig, fordi du har forkælet og forvænnet hende lige fra Begyndelsen," gav det skinsyge Væsen til Svar.

Luise forsøgte at forklare sin Moder, hvor stor Uret Marcelle havde, men jo længere det varede inden den lille kom igen, desto mindre var Madame Favrot tilbøjelig til at gaa ind paa sin Datters Tankegang.

Et blaaligt Lyn sønderskar de sorte Skyer, der hang over Paris; Tordenen brød løs med forfærdelig Magt. Drogehandlerskeu stillede sig op i Butiksdøren og spejdede ud i Mørket, som efter det svære Lyn var blevet endnu sortere. Hun raabte Marcelles Navn. Intet svarede hende uden Tordenens Rullen, som just ikke var i Stand til at berolige hende. Nogle spredte Regndraaber faldt paa Brostenene, derpaa kom et nyt Lyn, voldsommere endnu end det første, fulgt af en ødelæggende Bragen. Luise udstødte et Skrig og trak Moderen ind til sig. Mellem to Tordenslag hørtes Taarnuret slaa ti. Færdslen var næsten helt ophørt; kun af og til saas endnu en Omnibus, og Naboerne lukkede deres Butikker.

„Jeg vil dog en Gang se over til Madame Jalin," sagde Drogehandlerskeu, der ikke mere kunde styre sin Uro.

Hun gik, men vendte snart efter meget bleg tilbage.

„Madame Jalin er endnu ikke kommen hjem; ingen ved noget om Marcelle . . . Luise, du er virkelig en ond Pige; — den lille talte sandt: Gud vil straffe dig for, hvad du har gjort."

„O, Mama!" sagde Luise grædende; „jeg tænkte ikke paa noget ondt dermed og troede saa sikkert, hun vilde vende tilbage!"

Ved Midnatstid stod Madame Favrot endnu paa samme Plet og mønstrede prøvende alle forbiilende Skygger, saa vidt

hendes Øjne formaaede at trænge igennem Mørket. Træt af at græde var Luise falden i Søvn ved Skrivebordet. Endelig traadte Drogehandlerfken udmattet ind igen, men lod af Forsigtighed Døren staa paa Klem, for at den lille skulde kunne komme ind uden at behøve at dreje paa Klinken. Resten af Natten tilbragte hun paa en Stol, — men alt forgæves: Marcelle kom ikke igen.

Femtende Kapitel.

Da Marcelle havde forladt Butikken, løb hun uden Besindelse til Madame Jalins Bopæl. Hun var hendes naturlige Værge; det forekom hende umuligt, at hun ikke der skulde finde Trøst for sit betyngede, haardt saarede Sind. Ilsomt klatrede hun op til femte Sal og bankede aandeløs paa den velkendte Dør. Kunde det maaske være, at Madame Jalin vilde skænde paa hende og sige, at hun havde handlet urigtigt?

Der lød intet „Kom ind"; Vadske- og Strygekonen var gaaet ud og vilde først meget sent komme tilbage. Marcelle bankede paa igen, stadig stærkere, tilsidst med et Slags Raseri. Kunde det være muligt, at hendes Veninde, som hun nu trængte saa haardt til, ikke skulde være hjemme?

Endelig, overbevist om Resultatløsheden af sine Anstrengelser, gik hun med Hjertet fuldt af Sorg og Fortvivlelse igen ned ad Trappen og vidste ikke, hvorhen hun skulde vende sig.

Skulde hun gaa tilbage til Madame Favrot? Aldrig! Det dirrede endnu i hende fra Hoved til Fod, naar hun tænkte paa den Krænkelse, der saa ubarmhjertigt var blevet hende tilføjet. Skulde hun ude paa Gaden eller her paa Trappen afvente Madame Jalins Tilbagekomst? Men hvis nu hendes Plejemoder kom og fandt hende? Uden Tvivl vilde hun være meget vred, og maaske slaa hende! Nej, hellere dø!

Uden at have besluttet sig til noget, forlod hun Huset, løb over Gaden og holdt sig skjult bag Vognrækken langs Pladsen, indtil hun kom til det Sted, hvorfra hun bag Gitteret kunde se den Bænk, hvorpaa hendes Moder var død. Her var det, hun en Gang en Sommeraften havde staaet saa ganske alene og hjælpeløs, forladt i det store Paris, forladt i den hele Verden . .

O, hun kendte den Plads saa godt! Hvor ofte, da hun endnu var ganske lille og Luise en lystig, noget lunefuld, egensindig, undertiden ogsaa hovmodig lille Pige, men dog ikke det slette Væsen, som Overgangsalderen saa sørgeligt havde udviklet hende til, — hvor ofte havde ikke Luise ført sine Legekammerater hen til denne Bænk og selvbehagelig fortalt dem, hvorledes den ensomme, forladte Marcelle i hende havde fundet en Beskytterinde, en „lille Mama"! Luise talte om disse Ting i en meget vigtig Tone og i Nærværelse af selve det optagne Barn, saa at Marcelle mange Gange havde følt Trang til at sige til hende: „Tal dog ikke om Mama til alle disse Børn, det gør mig ondt."

Hun havde dog aldrig gjort det for ikke at opirre Luises Modvilje, hvad der blot vilde have bevirket, at hun endnu oftere talte derom. Dertil kom endvidere, at en vis Skamfølelse afholdt hende fra at berøre dette smertelige Tema; hun havde Sky for at tale om hin forfærdelige Aften, hvis Enkeltheder hun indtil de mindste Detailler ofte havde hørt gentage, og som havde indgravet sig i hendes let modtagelige Barnehukommelse. Uafbrudt saa hun hen til Bænken, som om hun haabede paa ved Længselens Magt at kunne kalde den dyrebare Moders Skygge tilbage.

Nogle Regndraaber faldt tungt, ligesom tunkne paa Barnets Ansigt og Klæder. Hun hørte Skridt nærme sig. To Politibetjente stode ved hende.

„Se du hellere til at komme hjem!" sagde den ene af dem, som hun kendte.

Forskrækket saa hun paa ham og gik saa resolut sin Vej ad Champs Elysées til; hun var pludselig kommen paa den Tanke, at hun vilde opsøge Froken Hermine.

„Hvis det en Gang skulde gaa dig daarligt, saa kom du kun til mig," havde den gamle Froken sagt.

Marcelle, for hvem enhver Usandfærdighed stod fjern, troede alt, hvad man sagde hende, og saa forsøgte hun da at finde sin Vej til Pompegade, trods den bestandig tættere faldende Regn.

Froken Hermine havde netop sagt Rosa Godnat efter at have givet hende Besked for næste Dags Middag og lavede sig nu velbehagelig til at nyde de skønneste Timer af sin Dag, de, der tilbragtes med Læsning. Sunken tilbage i en blød Lænestol med Fødderne paa en Pudeskammel, havde hun indrettet sig det bekvemt, for ved en bagved hende staaende Lampes Skin at læse en Roman med sine kortsynede Øjne.

Hvor mange forfulgte Par, ubarmhjertige Formyndere, rebelske Svigermødre, nedrige Forrædere, tvivlopfyldte Mødre og fortabte Børn, som paa vidunderlig Maade vare blevne genfundne, — hvor mange kimæriske, fantastiske og højst usandsynlige Skikkelser, der befolkede den gamle Dames Hjerne, hvem vidste vel Besked derom? Ikke en Gang Damen i Lejebiblioteket, der ganske af egen Drift, af Hensyn til hendes gigantiske Lektureforbrug, havde modereret Prisen for hende.

Den Aften havde hun med særlig Fryd nedladt sig ved sit lille Bord, paa hvilket der stod en Spirituslampe ved Siden af en Tekande med Orangeblomster, dette bedste af alle Midler mod Mavekrampe; thi naar hun fortsatte sin Læsning til langt ud paa Natten, følte hun ofte Trang til denne Forfriskning. I Aften laa en fire Bind stærk, splinterny, endnu ikke engang opskaaret Roman foran hende, som Madame Donnard havde tilbudt hende, før hun lod den indbinde til mindre udmærkede Læsere.

Det kunde man kalde et lykkeligt Træf! Frøken Hermine aabnede et af de fire rosafarvede Bind og beklagede levende Marginernes Brede, der gjorde Teksten mindre, end den ellers kunde have været; uden dog længe at ærgre sig herover, greb hun en sirlig Papirkniv af Elfenben og begyndte at læse.

Skodderne sluttede tæt, og Rullegardinerne vare nede, saa at hun ikke kunde se, hvor stærkt det lynede; men hun hørte Stormen piske i Trækronerne i Haven, som omgav det lille Hus.

„Det bliver en slem Nat," tænkte den fortræffelige Dame. „De stakkels Mennesker, der i et saadant Vejr ere paa Søen!"

Derpaa vendte hun tilbage til sin Bog. Tordenen rullede omtrent lige saa ofte, som hun vendte Bladene; men Frøken Hermine var en stærk Karakter, der ikke var bange i Tordenvejr.

Pludselig rystede et særligt heftigt Brag Huset, og Lampens Flamme flimrede uroligt; derpaa hørte Tordenen op, som det saa ofte er Tilfældet, og om det hele Uvejr mindede nu kun en fjern Brummen, der mere og mere tabte sig.

Da naaede en let Ringen paa Havedørsklokken Frøken Hermines Øre, som endnu genlød af Tordenskraldet fra før. Med fremstrakt Hoved lyttede hun opmærksomt . . .

„Det maa have været Vinden," sagde hun hovedrystende. „Hvem skulde vel komme her saa sent og i saadant Guds Vejr?" . . .

Hun saa paa det lille Rokoko-Ur, der viste elleve. Da lød Klokken — Vinden havde just lagt sig et Øjeblik — for anden

Gang, og stærkere end før. En sand Hjerteangst paakom den gamle Dame. Paa Trappen hørtes der Skridt; Rosa kom ned med en Voksstabel i Haanden.

„Det ringer. Frøken, — det kan da ikke være andet end Tyve?"

Frøken Hermine rystede benægtende paa Hovedet; efter de Erfaringer, hun havde øst af sine Bøger, gjorde disse Herrer sig ikke først den Ulejlighed at ringe paa, før de begave sig ind i et Hus. Det sagde hun ogsaa til Rosa, der raadvild stod og stirrede paa hende.

For tredje Gang hørtes Klokken; endnu stærkere, næsten fortvivlet lod dens Klang gennem den stille Have, og Kneblen svingede endnu et Par Gange, før den metalliske Lyd døde hen . . .

„Vi maa se, hvad det er, Rosa!" sagde Frøken Hermine modigt og greb efter sit varme, strikkede Sjal.

„Men Frøken, for Himlens Skyld, hvis De blev myrdet!"

„Saa skriger du alt, hvad du kan," svarede Frøken Hermine.

„Men Frøkenen maa dog i det mindste tage en Paraply med! De bliver forkølet! Havegangene ere pjaskvaade! Du gode Gud, sikken Forkerthed! Jeg burde være gaaet selv uden først at spørge!"

Men Frøken Hermine havde allerede aabnet Døren ud til Haven, og med en Blændlygte i den ene Haand, en Paraply i den anden, stampede hun modigt gennem Vandpytterne. En Lynstraale for i Zigzag ned under Horisonten, som man kun kunde se mellem Træernes Grene, uden at dog derved den behjertede Dames Mod sank. Hun traadte nær hen til Gitret.

„Hvem der?" raabte hun med en Stemme, der skulde indgyde Frygt.

„Det er mig, Frøken, mig, Marcelle Monfort . . . De sagde selv, jeg skulde komme . ."

Hendes tynde Barnestemme syntes at skulle kvæles i Hulken. Rosa og den gamle Dame saa vantro paa hinanden.

„Du! Madame Jalins lille Marcelle?" sagde Frøken Hermine tvivlraadig.

„Ja . . ."

Dette „Ja" var neppe hørligt. Rask aabnede den gamle Dame Laasen og lyste frem for sig med Lygten.

Det var ganske rigtigt Marcelle; drivvaad lige til Skindet, uden Hat, med Øjnene bortvendt fra Lygtens blændende Skin, krøb hun sammen som et Billede paa altopgivende Fortvivlelse.

„Hvorfra kommer du saa sent?" spurgte Rosa mistroisk.

„Der inde fra! . . . de sagde, jeg var en Tyv, skønt jeg dog slet ikke er det!“. . .

„Staa dog op,“ sagde den gamle Tjenestepige med en sidste Rest af Modvilje.

„Jeg kan ikke mere!“ svarede Marcelle og gjorde en Anstrengelse for at rejse sig.

Hun støttede sin Haand mod Muren for at komme op, men med et svagt Suk sank hun tilbage, og hendes Hoved faldt tungt og afmægtigt fremefter.

Frøken Hermine slap sin Paraply og bøjede sig rask ned, netop i Tide for at forhindre den lilles Pande fra at støde mod Stentrinet. Med en Kraft, som hun ikke selv havde tiltroet sig, løftede hun Pigebarnet op og bar det ind i Huset, overladende det til Rosa at lukke Laagen og tage Paraply og Lygte med sig. Trods Mørket steg hun uden at snuble op ad Trappen, traadte ind i det oplyste Værelse og lagde sin Byrde ned paa en Puf. Det tro Tyende fulgte hende næsten i Hælene.

„Det er da en sand Guds Lykke, at der er Overtræk paa,“ sagde hun, da hun saa, hvorledes Barnets Klæder kom i Berøring med den hvide Shirting.

Frøken Hermine havde aldrig før haft med Børn at gøre, men i et Nu havde hun alligevel faaet de vaade Klæder af hende; saa tog hun den lille i sine Arme og lagde hende forsigtigt i sin Seng, hvis Dyne allerede var slaaet tilbage for Natten. Derpaa tog hun en Flaske Hoffmansdraaber, som Rosa, der imidlertid var kommen fuldt paa Højde med Situationen, rakte hende. Marcelle slog om sig og rystede fra Hoved til Fod.

„Te!“ befalede Frøken Hermine.

Den hede, stærkt sødede Drik syntes som af sig selv at finde Vej gennem Barnets Mund; den første Skefuld maatte der rigtignok bruges Magt til, men med den anden gik det allerede lettere, og da den tredje var nede, aabnede hun Øjnene og saa sig ængsteligt omkring.

„Du skal ikke være bange,“ sagde Frøken Hermine, der havde fulgt de vekslende Udtryk paa dette Barneansigt, som allerede bar Spor af bitter Ve og derved havde faaet Præg af for tidlig Ælde.

„Er det Dem, Frøken? Aa, saa er jeg ikke bange mere,“ sagde Barnet og lod sig tillidsfuldt synke tilbage i Puderne.

„Drik noget mere af Teen,“ vedblev den gamle Frøken; „du maa være lydig, du lille.“

Marcelle drak Koppen ud til sidste Draabe, lagde sig om paa Siden og sagde: „Jeg er saa søvnig . . .“

Et halvt Minut efter var hun allerede sovet ind. Rosa saa bestyrtet paa den gamle Dame.

„Saa Frøken, det var en net Redelighed! Det bliver vist det bedste, at jeg reder til den lille paa Deres Sofa og henter nye Lagener til Frøkenens Seng . . .“

„Paa ingen Maade, Rosa!“ svarede Frøken Hermine med usædvanlig Fasthed; „for i Nat maa du lave mig et Leje i Stand paa Sofaen.“

Trods mange Modforestillinger og megen Brummen fra den omhyggelige Tjenestepiges Side gav hun ikke efter . . . Iøvrigt fik hun kun liden Nytte af den endelig opredte Sofa, thi ved Totiden vaagnede Marcelle op med et højt Skrig. Med opspilede Øjne, med Armene stive af Feber, bad hun alle mulige Mennesker om Forladelse: Kirkebetjenten fra St. Paul, Madame Favrot, den haardhjertede Luise, Politibetjenten, der ikke havde villet lade hende se „Mamas Bænk“, en Mand, som hun havde mødt paa Boulevarden og som havde indgydt hende Rædsel, kort sagt alle og alt, som i de sidste to Dage havde gjort et pinligt Indtryk paa den ulykkelige lilles Hjerne.

„Stakkels, stakkels Barn!“ hviskede Frøken Hermine bøjet ned over hende.

Det var ingen Kummer, som den er at finde i Romanerne, og den gamle Frøkens Taarer faldt varme og oprigtige ned paa virkelig Elendighed, paa en, der i Sandhed laa under i Kampen for Tilværelsen.

Saa snart det lysnede, sendte hun Bud efter en Læge. Denne kom et Øjeblik efter og undersøgte Barnet.

„Det er en Hjernebetændelse,“ sagde han. „Det vil blive en langvarig og farlig Historie. De skulde anbringe den lille paa et Børnehospital.“

„Paa ingen optænkelig Maade! det var ikke derfor, hun i Nat bankede paa min Dør, midt under Torden og Lynild. Aldrig falder det mig ind at skille mig ved hende!“

„Naa, saa nøjes jeg med at skrive noget op til hende,“ sagde den gamle Doktor; „men tag i det mindste nogen til Hjælp; thi den Sygepleje vil ikke blive nogen let Sag.“

Sekstende Kapitel.

Om Eftermiddagen til den Dag, Frøken Hermine saa højst uventet havde underkastet sig en Moders Pligter og Sorger, indfandt Madame Jalin, der var bleven underrettet om Tildragelsen, sig i Pompegade og var ganske ude af sig selv. Den hele Historie forekom hende i den Grad usandsynlig, at hun i Begyndelsen ikke havde villet tro sine egne Øren. Men Madame Favrot og Luise erindrede endnu længe det, som den brave Kone dernæst havde sagt til dem i sin første Vredesopbrusning. Det var ganske vist ikke nogen overlagt Tale, men derfor ikke mindre rammende.

„Sikkert nok," havde hun sluttet, „er man ikke forpligtet til at optage fremmede Børn hos sig; men har man en Gang gjort det, maa man ogsaa give dem en god Opdragelse og sørge for dem som for ens egne Børn. Ellers skal man hellere holde sin Næse borte fra den Slags Ting. Naar alt kommer til alt, lader Staten ikke smaa forladte gaa helt til Grunde og sørger i alt Fald for, at de ikke faar det mindre godt end Marcelle havde det hos Dem!"

Derpaa gik hun sin Vej og lod Luise tilbage svømmende i Taarer og Moderen i en højst ubehagelig Stemning.

Marcelle, der bestandig laa i Frøken Hermines store Seng, fantaserede videre uden dog at skrige eller slaa om sig; støttet paa sin Pude, med glinsende Øjne og glødende Kinder, fortalte hun indbildte Personer alle sit unge Livs Kvaler.

„Kender du mig?" spurgte Madame Jalin og nærmede sig med vaade Øjne Sengen.

Marcelle saa paa hende, syntes at besinde sig paa Klangen af denne Stemme, men vedblev derpaa at tale med sig selv, som om Vadske- og Strygekonen ikke var til Stede.

„Naar jeg betænker," sagde denne og tørrede sine Øjne, „at alt dette er sket, fordi jeg bragte hende til Dem, maa jeg sandelig spørge mig selv, Frøken Hermine, om jeg ogsaa gjorde rigtig deri!"

„Ja vel har De det," svarede denne bestemt. „Hvad der endogsaa sker, selv om . . . dog, det er jo umuligt, derpaa vil vi slet ikke tænke! Men hvordan det gaar, skal Barnet blive godt plejet og sørget for . . ., jeg føler mig ganske varm om Hjertet ved Tanken om at skulle dægge og nusse om det lille Skind. Jeg ved ikke selv hvorfor, men jeg forekommer mig ganske ung igen."

Den gamle Frøken sukkede. Lige som andre Kvinder havde hun ogsaa en Gang drømt om at blive Husfru og Moder.

„Frøkenen vil ødelægge sig og gaa til Grunde, hvis dette endnu varer længe ved," bemærkede Rosa, der netop havde sat til den lille. „Det kan da virkelig ikke gaa an, at Frøkenen gør sig selv syg . . ."

„Men naar jeg nu vil!" svarede Frøken Hermine heftigt.

„Med al Ærbødighed, som jeg er min Frøken skyldig, maa det alligevel være mig tilladt at sige, at det vilde være urigtigt handlet af Dem."

„Hvorfor urigtigt, Rosa? Jeg synes, du taler hen i Vejret."

„Jeg skal forklare Dem, Frøken, hvad jeg mener. Hvis De bliver syg, har jeg ogsaa Dem at pleje, men nu har jeg allerede mere end nok med den lille, og behøver ikke ogsaa at have Frøkenen til Byrde . . ."

Rosa talte ganske vist i Ophidselse, men dog bestandig under Jagttagelse af skyldig Respekt, saa at Frøken Hermine ikke kunde lade være at le.

„Gamle Nar," sagde hun i al Elskværdighed til hende, „i de fem og tredive Aar, du har tjent mig, har du endnu ikke forstaaet at vænne dig til mine Griller. Naa, sig saa en Gang frem, hvad det egentlig er, du gerne vilde?"

„Jeg synes, det var rigtigere at lægge den lille op i Gæstekammeret, hvor jeg saa nok skal tilse hende, og at De igen tager Deres egen Seng i Brug, som desuden er meget for god til at gennemvædes af smeltet Is . . . De Herrer Læger skulle da ogsaa altid hitte paa Ting, der ere som skabte til Ekstraprovelse for Menneskene."

„Om Gæstekammeret vil jeg ikke høre Tale," svarede Frøken Hermine afgørende. „For min Skyld kan du imidlertid godt stille en Jærnseng op her, for Eksempel der, hvor Kommoden staar, hvis du synes . . ."

„Der hvor Kommoden staar! Og hvor vilde saa Frøkenen anbringe sine Sager? I alle de fem og tredive Aar har Frøkenen jo bestandig haft sine Kraver og Lommetørklæder i de samme Skuffer . . ."

„Rosa, du irriterer mig!" udbrød Frøken de Beaurenom med usædvanlig Værdighed. „Mine Kraver og Lommetørklæder kunne anbringes andet Steds; sørg du nu blot for at faa fat paa et lille Sengested, ellers bliver jeg som før paa Sofaen!"

Rosa gik surmulende sin Vej. En Time senere hvilede dog den lille i en velopredt Barneseng, som var laant hos en Nabo, og hun syntes ikke at have mærket det mindste til Forandringen.

„Og nu," sagde Rosa med al den ydmyrske Respekt, hun formaaede at opbyde, „nu vil jeg se mig om efter en Sygeplejerske."

„Nej," sagde Frøken Hermine.

„Men Doktoren befalede det jo . . ."

„Staar det maaske paa Recepten?" spurgte den gamle Frøken spidst.

„Om det staar eller ikke staar, ved jeg ikke," svarede Rosa sikkert; „men Doktoren har sagt, at vi maatte have en . . ."

„De kan jo tage mig," sagde Madam Jalin, der med Fare for at miste sine Kunder af et godt Hjerte tilbød sig.

Frøken Hermine betragtede hende med et skævt Sideblik.

„Dem? Hvorfor Dem? Det er min Sag at passe Barnet, siger jeg Dem! Hvor Folk dog ere underlige! Paa et Børnehospital, siger den ene — en Sygeplejerske, siger den anden; og nu vil De pleje hende, De! Hvad var der saa tilbage at gøre for mig? Er det mig, Gud har sendt Barnet, eller er det nogen anden? Føle I da ikke, at hun kun er kommen til mig for at vise mig, at jeg har været en gammel, lunefuld Egoist? Naar jeg betænker, hvor mange Børn, der lide Nød og maa gaa omkring i Regn og Torden, hvor mange, der ikke have nok at spise, og som bestandig maa græde, hvor mange, som ingen Moder have mere, eller som blive slaaet af deres Moder . . . og naar jeg derefter betænker, at jeg lever her saa behageligt med denne slemme Rosa, med mine Fugle, Hunde og Katte, saa maa jeg sige mig selv, at det ikke var mere end fortjent, hvis en Dag en stor Ulykke kom over mig, saa at jeg for Eksempel mistede min Formue, fordi jeg ikke bedre har forstaaet at bruge den."

„Hvad — siger Frøkenen, at hun ikke har gjort nok godt?" bemærkede Rosa, der havde hørt til. Til Tegn paa, at hun snart skulde i Færd med Madlavningen, havde hun stukket den ene Forklædesnip i Bæltet. „Frøkenen betaler hundrede Francs til Understøttelsesforeningen og hundrede til Menighedens Fattigkasse. Mon der er mange, der gøre saa meget, især da den naadige Frøken ikke engang hører til de rigeste . . ."

„Vil du komme af Sted, Rosa!" svarede Frøkenen med en værdig Gestus.

Rosa forsvandt til sine egne Enemærker uden at driste sig til

nogen yderligere Modsigelse. Froken Hermine bøjede sig over Marcelle, der var sovet ind. „Du lille Forsynets Sendebud," sagde hun sagte, „vi maa frelse dig, ellers vilde jeg jo være trøsteslos!"

Syttende Kapitel.

Sygdommen var langvarig, ja ofte, naar Froken Hermine betragtede Marcelles efter et Feberanfald blege, udtærede Ansigt, syntes det hende, som om Kampen blev kæmpet forgæves. Den gamle Froken græd ikke. I saa mange Aar vare hendes Øjne løbne i Vand over indbildte Sorger, at hun nu ansaa det for uværdigt at fælde saa letkøbte Taarer, hvor det gjaldt en virkelig Lidelse.

Hvorfor havde hun hengivet sig saa stærkt til dette fremmede Barn? Hvem kunde sige det? Maaske havde Marcelles barnlige Tillid eller den Godhed, som Madame Jalin havde vist at nære for hende, været Grunden dertil. Hvordan dette nu end forholdt sig, forblev Froken Hermine Dag og Nat ved den lilles Seng, uden at bekymre sig om, at hendes Øjne trættedes, og at Rynker furede sig paa hendes afmagrede Kinder. Hun blev der saa længe, til Doktoren en Dag sagde: „Den lille har overstaaet det."

Frelst! Ja det var hun. Men hvor megen Omhu var ikke nu nødvendig for efterhaanden at live den svage Livsflamme op! Den lange Rekonvalescenstid bragte saavel Barnet som dets Plejerske tusinde Glæder: duftende Kopper Bouillon, kølige Læskedrikke, det første blødkogte Æg . . . Froken Hermine lærte alle disse Glæder at kende. Hendes Hjerte var fuldt af ubeskrivelige Følelser, og ofte bad hun længe og inderligt til Gud; ja første Gang i hendes Liv forekom de færdige Bønner i Opbyggelsesbøgerne hende utilstrækkelige, naar de skulde give Udtryk for den dybe Følelse af Lykke og Taknemmelighed, som opfyldte hende.

Marcelle kunde staa op! Der kom en smuk, varm Efteraarsdag, hvor hun — endnu meget svag og bleg — kunde gaa om i Værelset, rigtignok støttende sig til Møblerne, thi hun vilde ikke hjælpes. Lykkestraalende betragtede Froken Hermine disse første Forsøg og holdt forsynlig Armene udbredte for i Nødstilfælde at kunne gribe den lille Rekonvalescent.

En Dag, da Vinteren allerede var begyndt, og Bladene vare faldne af Træerne, betraadte Madame Favrot med Datter Villaen i Pompegade og blev modtaget af Marcelle, der ikke kunde faa Ende paa sine Spørgsmaal. Barnets Hjerte havde glemt alle de lidte Fornærmelser og tænkte nu kun paa de modtagne Velgerninger.

Begge bleve de et Øjeblik maalløse staaende, da de befandt sig Ansigt til Ansigt med den lille moderløse. Hun var stor af sin Alder og var dertil bleven mager og opløben under sin Sygdom. Iført en blaa Flonelskjole af udsøgt Snit, havde hun intet mere tilfælles med hin Marcelle, der vadskede Køkkengulvet for Drogehandlerfken paa Montholonpladsen. Den Finhed, som hun havde faaet i Arv efter Moderen, gjorde sig først rigtigt gældende i disse Omgivelser, som stode i Overensstemmelse dermed. De rødladne, men bløde Hænder, hendes efter Sygdommen mathvide Teint, hele hendes sarte Udseende hensatte Madame Favrot og Datter i Forbavselse, og der paakom dem et vist Ubehag ved Tanken om, hvorledes de havde behandlet det forladte Barn. For første Gang kom Luises Moder til at tænke paa, at Marcelle, i Stedet for at høre til Arbejderklassen — saaledes som Marie Monforts tarvelige Klædedragt havde kunnet tyde paa — muligvis hørte hjemme adskillige Trin højere paa Samfundsstigen. Den Utilfredshed med sig selv, som Drogehandlerfken siden Barnets Flugt indvendig havde følt, gav sig Luft i en bitter Bemærkning.

„Ja, det kan jeg saa godt begribe," sagde hun efter den første Hilsen, „at du gerne vil blive her. Her kan du leve i Lediggang, medens du hos fattige Folk som os maatte arbejde."

En Taare vældede frem under Marcelles Øjelaag. Det var ikke for at høre saadanne Ord, at hun saa gerne havde villet se sin Velgørerinde igen. Hun kastede et beklemt Blik til Døren, der just havde lukket sig bag Frøken Hermine; thi den fortræffelige Dame anfaa det for mest passende, at hun ikke var til Stede ved dette Møde.

„Hvorfor siger De saadant noget til mig?" sagde Marcelle med Bøn i Blikket. „De ved jo dog, Madame, at jeg altid har holdt af Dem og endnu med Hjertet hænger ved Dem."

Den fordums Plejemoder tav et Øjeblik stille. Som alle ædle Naturer følte hun sig mest krænket, naar man sagde hende den nøgne Sandhed.

„Jeg forstaar godt," sagde hun derpaa med en Gestus, der en Gang for alle afskar, hvad Marcelle muligvis yderligere kunde have haft Lyst at sige, „at du var bleven ked af os, da du havde fundet andre Velyndere; saadan er jo Verdens Gang. Pas nu blot paa, at de længe maa synes om dig, og gør dem ikke saadanne Knuder, som du gjorde os. Næste Gang er du maaske ikke saa heldig."

Marcelle sænkede Hovedet. Med sine otte Aars korte Erfaring kunde hun ikke give Grunde mod Grunde.

„Det er smukke Klæder, du har," blandede Luise sig nu i Samtalen. „Du skal vel ogsaa snart sættes i Pension?"

„Nej," svarede Marcelle, „jeg skal blive hos Froken Hermine. Saa snart jeg igen er rask nok, begynder jeg at arbejde."

„Skal du lære at spille Klaver?" spurgte Luise, hvis højeste, desværre endnu aldrig opfyldte Ønske var at kunne spille Klaver.

„Jeg ved ikke, om Froken Hermine ønsker det. Jeg vilde gerne . . ."

„Det tror jeg! Den Slags Ting er behageligere end at vaske op, men ikke just lige saa nyttige. Forhaabentlig sætter Froken Hermine en forsvarlig Livrente ud for dig, ellers vilde du være net hjulpet, naar du selv skulde sørge for dit Udkomme! Gør dig Umage for at være hende mere hengiven, end du var os, thi i hende vilde du tabe mere, end du selv aner. Man træffer ikke ofte paa Folk, som ere villige til at antage sig smaa Pigeborn, der banke paa deres Døre ved Nattetid. Sligt passerer næppe to Gange."

„Luise," sagde Marcelle blidt, „det gør mig ondt, hvad du siger, og alligevel kan jeg saa godt lide dig."

Madame Favrot rejste sig.

„Hav det nu godt!" sagde hun. „Jeg kan tænke mig, du vaar ikke Stunder til at besøge os, og vi komme ikke mere her igen . . ."

„Hvorfor ikke?" spurgte Marcelle naivt.

„Fordi det ikke passer mig! Jeg har givet Froken Hermine alle Papirer, som jeg har lagt til Side for dig; det er ikke mange, og du vil ikke erfare noget af Betydning af dem. Men da det udgør alt, hvad du ejer, er det jo rimeligt, at du en Gang faar dem. Hvad dine Klæder angaa, saa antager jeg, at du ikke mere har Brug for dem nu, da du har faaet andre. Jeg giver dem til det første det bedste Tiggerbarn . . ."

Det haanlige i disse sidste Ord trængte sig som et Knivstik ind i Marcelles Hjerte.

„Adieu," sagde Luise med sin tynde Overgangsstemme, „hold dig munter, min Pige."

Derpaa bøjede hun sig ned til den lille og gav hende et koldt Kys paa Kinden. Dette formelle Kærtegn følte Marcelle som en Skam, og da hun var alene, viskede hun sig grundigt med sit Ærme over Ansigtet for at aftage Sporene deraf.

„Naa?" spurgte Froken Hermine, som igen kom ind, efter hjerteligt at have indbudt de to besøgende til at komme igen.

„O, saa god, saa god De er, Froken!" raabte Marcelle og kastede sig hulkende til sin gamle Veninde's Bryst.

Da Rosa stiv som en Stotte havde lukket Havelaagen efter de to, saa hun dem vende sig og betragte det lille Hus, hvis Stueetage paa Grund af Tjørnehækken ikke var rigtig synlig, men hvis øverste Etage med sine med hvide Gardiner forsynede Vinduer gjorde Indtryk af Velstand og Hygge. „Der er Mennesker, som har Lykken med sig!" sagde Luise tørt.

„Den utaknemmelige!" udbrød Madame Favrot og halede sit Lommetørklæde frem. „Den utaknemmelige!"

Og hun udgød Taarer, medens Datteren raabte Omnibussen an.

De saas ikke oftere i Pompegade.

Attende Kapitel.

Med Marcelle gik det bestandig bedre, hun kunde allerede nu gaa ud hver Dag. Med en Kurv over Armen besørgede hun sammen med Rosa Husholdningsindkøbene, medens Froken Hermine, der stod sent op, var beskæftiget med sit Toilette. Om Eftermiddagen, naar det var smukt Vejr, gik den gamle Froken en Spadseretur med hende i Boulogneskoven; dernæst kom en hyggelig Mørkningstime ved den muntert knitrende Kaminild og derpaa igen Middagsmaaltidet. . . Efter at dette var indtaget, slog for Marcelle Hovednydelsens Time, Arbejdets Stund, det velsignede Arbejde, som jager al Kedsomhed paa Flugt og opfylder Aanden med en Mængde ny Forestillinger og Tanker.

Marcelle var saa lykkelig endnu intet at vide, og Frøken Hermines Undervisning forekom hende derfor vidunderlig. Naar undtages Regning, som hun ikke havde synderlig Tilbøjelighed for, lærte hun alt med utrolig Iver. Ogsaa uden særlig Begejstring vilde hun have været flittig, alene af Kærlighed og Taknemmelighed mod den gamle Dame, men hun havde ingenlunde nødig at kalde disse ædle Drivfjedre til Hjælp; Arbejdet i og for sig var hende allerede en Fest, en Belønning.

Og hvilken prægtig Underholdning var dette ikke for Frøken Hermine! Aldrig havde hendes Romaner forskaffet hende saa megen Fornøjelse. Da Barnet i Begyndelsen endnu ikke ret kunde læse, vænnede hun sig til at fortælle. Men derved gjaldt det at vide meget god Besked med, hvad det drejede sig om. Frøken Hermine blev hvert Øjeblik afbrudt med Spørgsmaal.

„Hvorfor? Hvordan? Hvad havde han gjort? Hvad gjorde han saa?"

„Elementarbøgerne for de nederste Klasser" gav ikke tilstrækkelige Oplysninger om alt dette. Saa maatte der indhentes Raad af udførligere Bøger, og da disse endnu ikke viste sig at være tilstrækkelige, gik hun atter over til andre.

Lejebiblioteksdamen var ikke i Besiddelse af det, Frøken Hermine nu behøvede. Foruden det rige Forraad af Romaner var der ikke andet end lidet læst og lidet læseværdigt Kram.

En skønne Dag kom der en hel Trækvogn med Bøger, Kort og Leksika til Huset i Pompegade. I Gæstekammeret, som Marcelle nu beboede, blev der opstillet et Skab med Glasdøre, bag hvilke Bøger henhørende til de forskellige Videnskabsgrene stod opstillede i Rækker og Geled; et bedre Middel til at lære alt, hvad Ider var værd at lære, kunde Frøken Hermine ikke tænke sig.

Vinteren blev en herlig Tid for de to Veninder. Den grønne Porcellænsovn varmede op i Spisestuen, hvis sorte og hvide Marmorgulvfliser i den kolde Aarstid dækkedes af tykke Sivmaatter. Den smukke Kuglelampe kastede sit milde Skin over Værelset. I Køkkenet tætved hørte man Rosa haandtere sit Husgeraad, medens Marcelle opmærksom lyttede til Frøken Hermines Foredrag om Historie, Geografi og mangfoldige andre Ting, hvorom den lille ikke havde den svageste Anelse. . . . Fra Køkkenet hørte man nu, hvorledes Gulvet blev skuret, og en ram Duft af grøn Sæbe trængte sig til Trods for de tætsluttende Døre ind i Værelset.

„Aa, Frøken, fortæl lidt mere endnu!" bad Marcelle indtrængende.

Men Timen var slaaet! Midt i den mest fængslende Forklaring aabnede Rosa Døren, lukkede den sagte igen bag ved sig, blev staaende stiv som en Pind med korslagte Arme og sagde med sin mest ubøjelige Stemme: „Saa Marcelle, nu er det paa Tide, du kommer i Seng.

„Straks, straks, Rosa," sagde Frøken Hermine, der ikke undgik at irriteres en Smule ved Tanken om at maatte paaskynde og afkorte sit Foredrag.

Men Rosa blev staaende ved Døren, stadig med Armene over Brystet, og vendte ikke sit strenge Blik fra Lærerinde og Elev. Frøken Hermine begyndte at gaa fra Koncepterne ved dette Blik og sagde endelig med sin blideste Stemme til Pigen: „Gaa kun, Rosa, jeg skal nok selv bringe Marcelle i Seng."

Da plejede Rosa med sin kraftige, paa Grund af Respekten dog noget dæmpede Stemme at svare: „Frøkenen ved bedst selv, at saadan maa det ikke være. Hvis jeg ikke blandede mig imellem, kom hun saamænd ikke i Seng før Klokken elleve, og hvordan skulde hun saa i Morgen tidlig komme af Fjerene? Kom saa, Marcelle!"

Fuld af Beklagelse rejste Barnet sig, lagde sine Bøger og Hæfter sammen, stadig skottende hen til den skrækkelige Rosa i Haab om at blødgøre hende. Forgæves! Ubevægelig som en Støtte blev Rosa staaende i Døren og saa med urokkeligt Taalmod og uovervindelig Bestemthed frem for sig.

Man maatte skilles! Marcelle kyssede Frøken Hermine med et Suk, som dog straks et venligt Smil om den store Mund gjorde godt igen. Derpaa fulgte hun den statelige Rosa som en ubetydelig lille Skygge.

Sammen steg de op ad Trappen til det livligt tapetserede Gæstekammer. Tapetets Roser vare ganske vist i Tidens Løb blevne gule, Løvværket blaat — men alt saa dog saa friskt og gæstevenligt ud deroppe!

Marcelle klædte sig omhyggeligt af, lagde sine Sager i Orden paa en Stol og besteg sin store Seng, hvorved Rosas faste Haand var hende behjælpelig. Ofte hændte det, at hun ved saadanne Lejligheder fik Fødderne viklet ind i sin lange Natkjole og under stor Munterhed faldt paa Næsen. Saa rejste hun sig igen, strøg Haaret fra Panden og puttede sig ned mellem det

friske Sengetøj, hvor hendes lille, rosenrøde Mund straks igen kom til Syne for at give den gamle Tjenestepige et Godnatkys. Da det en Aften var usædvanlig koldt i Gæsteværelset, thi naar undtages i Sygdomstilfælde blev der aldrig lagt i Kakkelovnen, udstødte Marcelle, der leende og med en noget overdreven Kuldegysen havde puttet sig under Dynen, et Frydeskrig.

„Hvor rart af Dem, at De har varmet min Seng op."

„Saa, saa! saa sagte!" brummede Rosa, „du behøver ikke derfor at skrige saadan op. Muligvis Frøkenen slet ikke vilde synes om det."

Men Marcelle var af en anden Anskuelse og tillige ganske ude af Stand til at holde noget hemmeligt for Froken Hermine. Derfor var det den næste Morgen hendes første Tanke at aabenbare den store Hemmelighed, hvorover den gamle Dame hjerteligt maatte le.

„Hvad den Rosa dog er for en Filur!" sagde hun muntert „hun vil ikke have, at jeg maa vide det, fordi hun altid paastaar, at jeg forvænner dig, og saa er det hende, der forvænner dig meget mere end jeg. Hun ved godt, at jeg vilde le hende ud! Men ikke sandt, Marcelle, vi tale ikke til hende om den Ting, for at hun ikke skal blive ked af, at hendes Hemmelighed er røbet."

Men siden, naar Rosa i streng Tone gjorde Froken Hermine opmærksom paa, hvor forfærdelig hun forkælede den lille, vekslede den unge og den gamle Veninde et skælmsk Blik med hinanden.

Nittende Kapitel.

Saaledes forløb Vinteren. Marcelle var munter som en Stillids og paa Færde alle Vegne i Huset.

Da Foraaret kom, blev Fornøjelserne først rigtig mange! Græsset begyndte at spire, Syrenbuskenes Knopper at glinse, Gaaseurterne foldede sig ud, kort sagt, hele April blev for Marcelle til den skønneste Vidundertid.

Aldrig havde hun blot i Drømme tænkt sig, at Himmelen kunde være saa blaa og stor; de hvide Skyer, der saa rask ilede hen over Trætoppene i den lille Have, forekom hende som store

Fugle, der stræbte af Sted til de fjerne Lande, som vare hende bekendte fra Geografitimerne, og hvorom hun havde hørt saa vidunderlige Ting af Froken Hermine. Ofte hændte det, at hun pludselig afbrød sin Leg i Haven, kastede sig ned paa Plænen og saa op paa Himmelen, hvor de lette Lammeskyer svævede af Sted i Æteren. . . Hun tænkte da paa sin Fader, sendte ham tusinde Hilsner og hele sin datterlige Kærlighed, men det skete nu ikke mere som før under Suk og stum Fortvivlelse, men i en mættet Følelse af taknemmelig Fryd.

„Kunde du dog se, hvor lykkelig jeg er, Papa!"

Da hun en Dag i sin sædvanlige, hvilende Stilling længe havde hengivet sig til sine Drømme, opsøgte hendes moderlige Veninde hende.

„Ikke sandt, Froken Hermine!" begyndte hun, „Fader er jo rejst til Amerika?"

„Ja," svarede den gamle Dame noget forundret; „i det mindste formoder man det. Hvem har talt til dig derom?"

„Det er netop faldet mig ind . . . jeg saa op i Skyerne og kom derved til at tænke paa ham, og saa huskede jeg pludselig, at han en Gang talte med Mama om Amerika."

Froken Hermine følte som et Stik i Hjertet. Hvad vilde hendes Liv være, hvis Faderen nu kom tilbage og forlangte sit Barn af hende! Dog holdt hun sig sin Pligt klart for Øje og spurgte videre: „Kan du erindre dig, hvad den By hed, hvortil han vilde rejse."

Marcelle tøvede; hun anstrengte sin Hukommelse, der saa underlig havde syntes at slumre og nu meget underligere syntes at vaagne igen.

„Nej," svarede hun, „jeg tror ikke engang, at han har nævnet nogen By."

Siden kunde Froken Hermine undertiden finde hende bøjet over et Landkort, hvor hun studerede Navnene paa Stæder, samtidig med at hun i sin Hukommelse efterforskede, om ikke den tabte Traad igen skulde kunne findes. . . .

En Gang i Maj Maaned ordnede Frøken Hermine sine Skuffer, og Marcelle havde faaet Lov at hjælpe hende dermed.

Gives der nogen herligere Beskæftigelse end at rydde op i Skuffer? Der var omhyggeligt sammenrullede Baand, Lommetørklæder, der i Dusinvis vare sammenbundne med brogede Sløjfer, smaa Lugtepuder, hvorfra der strømmede kostelige Dufte, og saa

Æsker, ak, disse hemmelighedsfulde Æsker, i alle Former, i alle Farver, allerede i deres Ydre saa interessante, og mange, mange Gange mere endnu indvendig —, hvis man blot altid kunde faa Lov at se!

„Hvad er der i denne her, Frøken Hermine? Og hvad i den der?"

„Du maa ikke være ubeskeden, Marcelle. Det er ikke, fordi jeg ikke vil sige dig det, men det er ikke artigt at spørge saa meget."

Beskæmmet slog Barnet Øjnene ned og bad sagte om Forladelse. Derpaa saa hun op og opdagede en lang, brun Papæske med grønne Hjørner og Kanter.

„Den kender jeg," sagde hun. „Deri lagde Madame Favrot alle mine Papirer angaaende Mama."

„Saadan forholder det sig," sagde Frøken Hermine tankefuld. „Denne Æske tilhører dig. Men vi vil ikke endnu se, hvad den indeholder, fordi du endnu er for lille; men, hvis noget menneskeligt skulde hænde mig . . ."

Barnet saa forundret paa hende.

„Ja, min kære, lille Pige, i saa Fald maa du lade dig den give af Rosa eller en anden. . . ."

Frøken Hermine holdt inde. Hun tænkte paa, hvorledes man kunde beskytte denne Skat, den stakkels moderløses eneste Eje, mod fremmede Hænders Indblanding. Derpaa tog hun en Pen og skrev med store Bogstaver paa Laaget: Denne Æske tilhører Marcelle Monfort.

„Ser du," sagde hun, „nu staar dit Navn der, og du kan gøre Fordring derpaa som paa din Ejendom."

Marcelle var stille og alvorlig bleven staaende foran den aabne Skuffe.

„Hvad kunde der ske Dem, Frøken Hermine?"

„Jeg kan dø," svarede den gamle Frøken blidt. „Men jeg haaber ikke, at det skal indtræffe, før du er voksen og i Stand til at sørge for dig selv."

Hun satte nu Æsken tilbage i Skuffen og tog en anden frem. Marcelle rørte sig ikke og viste ikke Spor af Nysgerrighed mere, hvad der forundrede hendes Veninde; — men nu pludselig piblede en Taare frem under hendes sænkede Øjelaag, og derpaa endnu en.

„Hvad er der?" sagde den gamle Frøken bekymret.

„Ak, kære Frøken, De maa ikke dø! Jeg holder saa inderlig meget af Dem!“ fremstødte Marcelle og lod sine Taarer have frit Løb, idet hun kastede sig om sin Velgørerindes Hals.

„Jeg skal forsøge derpaa,“ svarede Frøken Hermine smilende.

Kærlig trykkede hun Barnet til sit Bryst og viskede i al Hemmelighed en paatrængende Taare af Øjet.

Kort efter sendte hun den lille ud at lege i Haven og bragte selv sine Sager fuldstændigt i Orden. Derpaa gik hun tankefuld til sit Skrivebord, aabnede det og efterlalte et kontant Pengebeløb, som var bestemt til hendes Udgifter for et længere Tidsrum.

Efter at hun i Tankerne havde gjort et Overslag, tog hun nogle Tyvefrancsstykker til Side og lagde dem velindpakkede i Æsken med Marcelles Navn.

„Vi maa spare, at hun ikke skal blive tilbage i Verden uden Hjælpemidler! Jeg skal dog tale med min Sagfører om, at han træffer Anstalter for alle Tilfældes Skyld.“

Visselig er det godt at træffe Anstalter, og man har ogsaa altid til Hensigt at tale med sin Sagfører, men derved bliver det kun altfor ofte. Med Frøken Hermine kom det i det mindste ikke videre. Hun var jo endnu forholdsvis ung og følte sig fuldkommen sund og frisk. Naar man er to og halvtresindstyve Aar, tænker man sædvanligvis endnu ikke alvorligt paa Døden.

Tyvende Kapitel.

„O!“ lød det beklagende fra Marcelles Mund.

Den nye Fjerbold var i en altfor dristig Bue fløjet over Muren til Nabohaven.

Frøken Hermine havde en Gang for alle truffet den Bestemmelse, at alt Legetøj, Bolde, Papirdrager og deslige, som gik den Vej, maatte betragtes som tabte, da det aldrig maatte forlanges tilbage. Dog forekom det hyppigt, at den Slags Genstande atter forefandtes i Frøken Hermines Have, uden at Marcelle nogen Sinde havde set, hvorledes de igen vare komne derind. En eller anden maatte have kastet dem over Muren, saa meget stod fast. I Grunden ønskede den lille heller ikke at vide mere. Men desuagtet var hun ikke fri for at være nysgerrig og

at anstille Betragtninger over, hvordan vel dette hemmelighedsfulde, forekommende Væsen saa ud, som ubemærket gengav hende hendes Legetøj uden saa meget som at faa Tak derfor. Dette Væsen maatte uden Tvivl vide, paa hvad Tider Marcelle ikke var i Haven; thi hun havde endnu aldrig set nogen af de forsvundne Genstande komme flyvende tilbage igen. Dette Væsen maatte sikkert ogsaa være saadan en god, gammel Froken med graalige Smaakroller og Blondekappe ligesom Froken Hermine, thi Marcelle formaaede ikke at gøre sig nogen anden Forestilling om en godgørende Skabning end denne.

„O!" lød det fra den anden Side Muren, og i samme Øjeblik faldt Fjerbolden, udslynget af en kraftig Haand, lige paa Næsen af Marcelle.

„O!" gentog den samme Stemme, der spottende søgte at efterligne hendes Udraab og denne Gang meget tydeligere end før. Over den vilde Vins Ranker, der klatrede paa Skillemuren og sendte Afløbere ind over Froken Hermines Bede, saa hun nu et lystigt leende Drengehoved komme til Syne, med lyse, skælmske Øjne og en Mund fuld af hvide Tænder.

„Saa det er altsaa dig, der fordriver Tiden med at kaste dit Legetøj over i min Have?" lød det fra Drengens Mund i en streng Tone, som dog ganske ophævedes ved hans af Munterhed straalende Øjne.

„Jeg har aldrig gjort det med Vilje," stammede Marcelle ganske forlegen.

„Det manglede ogsaa blot!" vedblev Drengen tilrettevisende.

Marcelle var Graaden nær. Forsagt saa hun op til dette Hoved, under hvilket nu ogsaa et sort Halstørklæde, en hvid Krave, en blaa Uldbluse og to sig til Murkanten klamrende røde Hænder kom til Syne. Fyren følte nu aabenbart Medlidenhed med den lille Dames stærkt bekymrede Mine, thi han brød ud i en klar Latter.

„Hvor maa du være dum!" sagde han. „Jeg er jo ikke det mindste vred!"

Disse Ord beroligede Marcelle. Hun smilte, selv om Smilet endnu ikke var helt fri for at være forlegent, lagde Bolden paa Kasteren og lod den hoppe lidt.

„Vent," sagde Drengen, „saa henter jeg gesvindt min Kaster, og saa spille vi Fjerbold over Muren."

Lynsnart forsvandt Hovedet bag Muren. Marcelle var ganske

forbløffet og overlagde, om hun skulde gaa ind i Huset eller afvente denne uventede Vens Tilbagekomst. Der blev imidlertid ikke givet hende Tid til lang Overvejelse. En vældig Fjerbold, tre Gange saa stor som hendes egen, kom som en tung Fugl susende over Muren og faldt ned i Gruset for hendes Fødder.

„Tag den op og send den tilbage," lød det fra den anden Side Muren.

Den lille lod sig ikke dette sige to Gange, og den skinbarligste homeriske Tvekamp udspandt sig mellem de to Spillere, der ikke kunde se hinanden. En Gang kom Fjerbolden drivvaad tilbage til Marcelle, samtidig med at en Stemme sagde: „Den sløj i Dammen! Heldigvis ere Guldfiskene væk, Katten fiskede dem op forrige Uge. Pas nu bedre paa!"

„Men," indskød Marcelle, „jeg ved jo ikke, hvorhen jeg selv kaster!"

„Det er netop det grinagtige ved det. Altsaa videre!"

Marcelles Arm begyndte at blive træt, men hendes Medspiller forblev utrættelig.

Paa en Gang viste Rosa sig paa Havetrappen og blev som forstenet staaende, da hun saa Fjerbolden flyve over Muren og falde ned paa Marcelles Kaster. Den gamle Pige behøvede nogen Tid for at gøre sig klar over, at Fjerbolden ikke fløj af sig selv. Da hun havde begrebet dette, kaldte hun paa Marcelle, der for sammen og vendte sit af Iver glødende Ansigt imod hende.

„Med hvem leger du?" spurgte Rosa, forskrækket over denne Kendsgerning, der var uden Sidestykke i hendes Livs fredelige Historie.

„Jeg ved det ikke," svarede hun og saa med sine uskyldige Øjne paa hende. „Oppe over Muren kom der et Hoved til Syne, og jeg tror nok, det er en lille Dreng, fordi han havde Blusen knappet over Skulderen."

Denne noget almindelige Forklaring blev fuldstændiggjort ved, at Hovedet atter viste sig mellem Rankerne og talte disse fornuftige Ord: „Det er mig, Julius Bréault. Kender De mig ikke mere, Jomfru Rosa? Hvad, har De nu ogsaa faaet en lille Pige i Huset? Derom har De jo ikke sagt os et eneste Ord."

„Saa det er dig, din Galfrans!" raabte Rosa kendelig oplivet. „Hvordan kommer du her?"

„Hvad skulde Pinseferier ellers være gode til, hvis det ikke var for at komme hjem i dem? Hvad hedder Deres lille Pige?"

„Marcelle," sagde den lille, der havde fattet Mod, da hun saa, at Sagen tegnede til at tage en gunstig Vending.

„Det vilde ikke være uhøfligt," vedblev Rosa, „hvis du en Gang gjorde Frøken Hermine et Besøg, og tillige vilde det være skikkeligere end at ødelægge dine Klæder ved at klatre op ad Muren"

„Jeg hverken ødelægger mine Klæder eller klatrer op ad Muren," svarede Skælmen med paatagen Værdighed. „Jeg henter i Stedet en Stige."

Marcelle lo højt. Anden Gang forsvandt Hovedet, og et Øjeblik efter ringede Klokken, saa det rungede i hele Huset.

„Hvad det dog er for en uopdragen Knægt!" sagde Rosa, idet hun lukkede op for ham. Men hendes altid strenge Ansigt bar ikke den ringeste Gnavenhed til Skue.

Marcelle saa en stærktbygget Dreng paa omtrent tolv Aar træde ind, hvis ærlige, raske Ansigt snarere tydede paa en endnu yngre Alder. Han rystede kraftigt Rosas Haand og betragtede den lille med en saa fuldkommen Ugenerthed, at hun blev ganske forlegen derved; derpaa gik han, ledsaget af Rosa og Marcelle, ind i Huset.

I forbigaaende kastede han et Blik paa Gaaseurterne i Græsplænen.

„Man ser nok, De ingen Hund har," bemærkede han, „vores graver Huller overalt."

„Saa skulde den lænkes," docerede den gamle Pige.

„Aldrig i Livet!" udbrød Julius Bréault. „Hvad tror De, min Broder vilde sige, hvis man bar sig saadan ad mod hans Hund? Hellere fylder han selv Hullerne til igen, skønt Græs gror der jo ikke bagefter . . ." — han afbrød sig selv, og idet han vendte sig til Marcelle, tog han hendes Fjerboldkaster, som hun endnu holdt i Haanden, i Øjesyn og sagde foragteligt: „Nu undrer det mig ikke, det gik saa daarligt med dig! Med saadan en Tingest kan man ikke spille Fjerbold! Jeg skal forære dig min anden Kaster — hellere end at Hunden skal gnave den op."

Frøken Hermine saa smilende fra Vinduet den lille Gruppe nærme sig. Drengen tog høflig Kasketten af og skyndte sig ind i Huset.

„Se, er du her igen, Gavstrik? Nu skal det formodentlig atter gaa ud over min Have mine Katte, mine Fugle og alt, hvad mig kært er?"

„Jeg beder mange Gange om Forladelse," svarede Knægten med en Verdensmands hele Anstand. „Den Gang var jeg endnu kun en lille Bengel og havde endnu ikke lært Skik; nu er det noget ganske andet."

Alle de tre Husbeboere maatte hjerteligt le, saa komisk var den unge Herres Optræden.

Han tilkastede dem et vredt Blik, men lod sig dog straks efter smitte af deres Eksempel.

„I har jo været bortrejst?" spurgte Frøken Hermine.

„Ja vel! Saa langt og saa længe, at vi næppe vare komne til Paris, før jeg maatte i Skole igen, og det saa hurtigt, at jeg knap fik Tid til at trække Vejret."

„Men hvordan var det saa med Juleferien?" frittede Rosa i sin strengeste Dommertone.

Julius slog Øjnene ned.

„Naa, jeg kan jo gerne tilstaa det, — jeg maatte brumme den af," bekendte han rødmende; „men egentlig var det slet ikke min Skyld."

Frøken Hermine smilte.

„Den Historie kende vi nok, naar I Drenge faa en Straf, ere I altid uskyldige. Hvordan gaar det din Moder?"

„Bestandig i Nizza, hvor hun ogsaa vil blive Vinteren over."

„Og din Fader?"

„Fader bliver der ogsaa. Broder Robert og jeg forestiller Familien, jeg i Latinskolen, han her i Pompegade. Naa, det er altsaa Dem, der forrige Efteraar laante min Barneseng?"

„Var det din Seng?" sagde Frøken Hermine; „det var jo prægtigt. Marcelle har forresten benyttet den til at ligge syg i."

„Syg? Den Møje kunde hun have sparet sig!" svarede han med en pudsig Gebærde. „Er den lille Deres Niece, Frøken?"

„Nej, hun er min Veninde!" svarede Frøken de Beaurenom.

Marcelle klyngede sig tæt op til hende, og i denne Bevægelse laa den mest veltalende Ømhed.

„Mine oprigtigste Lykønskninger da, Frøken Marcelle!" sagde Julius med et dybt Buk. „Mig vilde Frøken Hermine saamænd aldrig falde paa at kalde sin Ven! Men De er formodentlig meget artig anlagt?"

„Naturligvis!" svarede den gamle Dame. „Men iøvrigt ved du vist meget godt, Julius, at ogsaa du er min Ven."

„Jeg haaber nu at være bleven værdigere til den Ære end

før, og at De snart vil lægge Mærke til, at jeg er bleven ganske manerlig. Det er Robert, som er Skyld i Forvandlingen."

„Hvorfor besøger han mig aldrig?"

Julius rystede paa Hovedet.

„Fordi han er saadan en Slider. Han og hans Hund sidder altid og ruger over Bogerne sammen, og begge maa de vist blive meget lærde, thi den ene suger dem ud og den anden æder dem helt og holdent. Alle Lommepengene gaa med til at anskaffe nye i Stedet."

„Saa han holder Hund?" spurgte Frøken Hermine.

„En Hund af denne Størrelse," gav Julius til Svar og viste med Haanden i Højde med sin Pande. „Jeg kan nu ikke videre lide den, men gør gode Miner til slet Spil."

„Paa Grund af dens Tænder?" indskød Marcelle.

„Nej, paa Grund af Robert; jeg vilde nødigt være ham imod. Ikke sandt, Frøken Hermine, det er jo dog ikke nogen Falskhed?"

„Nej!" sagde Hermine leende, „men du har ganske Ret i, at man endogsaa bør vise sig ærlig lige over for Hunde. Sig til din Broder, at han ved Lejlighed skal komme og se til mig; jeg vilde gerne en Gang passiare lidt med ham og spørge Nyt fra Deres Forældre . . ."

„Derom kan jeg give Dem bedre Oplysning end han, thi Moder skriver altid til mig," sagde Julius selvtillidsfuldt. „Robert hænger altid over Bogerne. Hvis De vidste, hvad Kokkepigen sætter ham til at spise! Og hvor hun snyder ham op i hans aabne Øjne! Næste Gang, det bliver Regnvejr, maa jeg se at bringe Orden i de Sager."

„Vil du maaske afskedige Kokkepigen?" spurgte Frøken Hermine tvivlende.

„Det ikke, men jeg vil gaa hendes Regnskaber efter og ved det, som hun har faaet for meget, vil jeg skrive: — i Forskud modtaget saa og saa meget."

„Gør du det, min Dreng," sagde den gamle Frøken, „men leg nu først med Marcelle og tag dig i Agt, at du ikke ødelægger noget i Haven."

Børnene gik, Julius hentede sit Fjerboldspil, og Legen begyndte paany. Snart holdt Drengen imidlertid inde og sagde

noget skuffet: „Egentlig var det dog morsommere over Muren, uden at se hinanden!"

En og tyvende Kapitel.

Lykkelige Dage! Marcelle havde nu en næsten jævnaldrende Ven, der tog Del i hendes Tanker og hendes Arbejde, der gjorde sig lystig over hende og legede med hende . . .

Men det var i det højeste halve Dage, i Særdeleshed Søndageftermiddage, at Børnene kunde være sammen, og det forekom dem altid meget for kort. Fjerboldspillet over Muren dreves nu ikke mere, thi Robert Bréaults Hund havde en Dag bidt baade Bolde og Kastere itu, da Julius havde glemt at gemme dem. Nu gav de sig i Færd med Læsning og læste med hinanden af den samme Bog, saa at den ene altid maatte vente paa den anden, for et Blad kunde vendes.

Paa denne Maade gjorde Børnene sig bekendt med de Bøger, der siden Aarhundredets Begyndelse har udgjort Ungdommens Fryd al Verden over. Robinson Kruso vakte deres Lyst til Eventyr; af gamle Stager byggede de en Hytte under Syrenerne. Roberts Hund, der af sær Gunst fik Adgang paa Dage, hvor Frøken Hermines Katte vare indelukkede, nød den Ære at figurere som Ørkenkonge, og de unge Eneboere flygtede ofte for denne blodtørstige Skabning, hvormed de dog altid endte at tumle sig i Græsset, hvad der just ikke var til Gavn for Gaaseurternes uforstyrrede Trivsel.

En smuk Junieftermiddag ved Middagstid havde Julius vist sig fuldstændig døv for Lyden af den Fløjte, som ellers hurtigt kaldte ham hjem, da en højvoksen Yngling med mørk Lod og spirende Skæg, samt blaa, alvorlige Øjne, indfandt sig ved Havelaagen, som Drengen som sædvanlig havde ladet staa aaben.

„Broder Robert!" raabte Julius noget forlegen, men dog øjensynlig henrykt.

„Du nøder mig til at hente dig til Bords," sagde Robert svagt bebrejdende.

I samme Øjeblik kom Frøken de Beaurenom til Syne i Døren.

„Ej, der er jo den uforbederlige Eneboer! Hvad i Alverden har formaaet dig til at lade dig lokke frem af din Hule?"

„Julius har fundet for godt at overhøre min Kalden," svarede Robert. „Paa hans Vegne føler jeg mig iøvrigt i Gæld til Dem, Frøken."

„Lad det være godt!" afbrød den fortræffelige Dame ham. „Hvad skal I have til Middag i Dag?"

„Saavidt jeg ved, Høns og Salat . . ."

„Rosa!" kaldte Frøken Hermine, „hent hurtig den unge Hr. Bréaults Høne og Salat herover; de spise hos os. Flink, Marcelle, dæk til to mere."

Den lille adlød ilsomt, og faa Øjeblikke senere sad de alle forenede om en herligt duftende Suppeterrin.

Marcelle blev ved at stirre paa sin Ven Julius' Broder. Som Børn af en sygelig Moder, der ikke kunde vænne sig til Klimaet i Paris, beboede de to hyppigt alene Huset i Passy. Faderen, der længe havde været i Tvivl, om han skulde lade sin elskede Hustru opholde sig alene i Syden, eller lade sine Sønner alene tilbage i Paris, havde dette Aar paa Lægens Raad besluttet sig til det sidste. Thi Fru Bréault blev stadig svageligere. Den ældste Søn forberedte sig til anden Eksamen, og da han var i Besiddelse af en tidlig modnet Forstand, var han meget vel i Stand til at leve alene, uden at kede sig eller benytte sin Tid daarligt, og tillige have Tilsyn med den yngre Broder, der frekventerede en Latinskole.

Bevidstheden om dette Ansvar i Forening med triste Anelser om hans inderlig elskede Moders altfor tidlige Død havde gjort den ældste af Brødrene noget indesluttet og menneskesky. Men han følte sig af Naturen, saaledes som vel egenlig ethvert Menneske, dragen mod Familielivets Glæder, og den af Marcelles store Øjne og smilende Mund oplivede Huslighed i Froken Hermines Hus, mindede ham om hans Barndoms bedste Tid, da Hjemmet endnu var muntert, hans Moder endnu rask og Julius en lille forkælet Gut, som hvert Øjeblik hittede paa de pudsigste Streger.

Disse Indtryk omsatte sig nu hos ham i de Ord, som han henvendte til Froken Hermine, efter at Dugen var taget af Bordet: „Jeg vilde gerne før have besøgt Dem, men jeg ved godt, at jeg er genert og sky, og tillige var jeg bange for at komme Dem til Ulejlighed."

„Tal kun frit ud," afbrød Froken Hermine, der havde

kendt ham fra hans Fødsel, hvad der vil sige det samme som i sytten Aar; „du har været bange for at kede dig hos mig. Jeg var før heller ikke synderlig underholdende, men siden jeg har faaet en lille Datter i Huset, er jeg ganske forynget."

Roberts Øjne heftede sig med Interesse paa Marcelle, der rødmede og antog en gammelklog Mine.

„En Slægtning?" spurgte han.

„Nej. Derom skal jeg fortælle dig en anden Gang."

Det var endnu aldrig faldet Julius ind at bekymre sig om sin lille Venindes Herkomst. Men nu, da han vejrede en Hemmelighed ved hende, betragtede han hende for første Gang med større Opmærksomhed.

„Hvor komisk den lille er!" bemærkede Latinskoledisciplen med sædvanlig Vigtighed. „Hendes Mund er lige ved at naa fra det ene Øre til det andet. Dem ligner hun nu forresten slet ikke, Frøken Hermine, i det mindste ikke i Ansigtet; men Stemmen . . . jeg synes virkelig, hun ligner Dem paa Stemmen!"

„Det kommer af, at hun holder meget af mig," svarede den gamle Frøken, der følte sig smigret ved denne besynderlige Bemærkning.

Marcelle rødmede og smilte fornøjet, hvorved hendes Mund ganske vist ikke kom til at se mindre ud, men det smukke i hendes Ansigt beroede heller ikke paa Trækkenes Regelmæssighed.

„Egentlig burde du være mig behjælpelig," sagde Frøken Hermine til Robert; „Regning er ikke min stærke Side, og mine Forklaringer maa vist være dræbende kedsommelige for det stakkels Barn. Hvis du af og til om Aftenen kunde bibringe hende noget af den Videnskab, vilde jeg være dig særlig taknemmelig."

„Med Fornøjelse," svarede den unge Mand; „derved lærer jeg selv den store Kunst at udtrykke mig tydeligt, — hvad man hverken kan lære af Bøger eller Professorer."

To og tyvende Kapitel.

Bøjet over sit Hefte lyttede Marcelle til Robert Bréaults Undervisning. Den alvorlige, unge Lærer aabnede hende ganske nye Synsvidder.

Froken Hermines forældede Undervisningsmetode afløstes lidt efter lidt af den moderne Videnskabs Grundsætninger, og ganske som af sig selv blev den lilles Aand forberedt for nye Tanker og ny Viden.

„Hun ved grumme meget af sin Alder," bemærkede en Gang den gamle Froken til Madame Jalin. „De kan ikke forestille Dem, hvor meget bedre Besked end jeg hun ved om mange Ting."

Madame Jalin spærrede Øjnene op. Hidtil havde Froken Hermine staaet for hende. som en Afgrund af Viden, og naar Marcelle nu skulde kunne endnu mere ... nej, det maatte være en Overdrivelse af den gode Dame.

„Paa ingen Maade!" svarede Froken de Beaurenom, da det stod hende klart, hvad den anden mente. „Det forholder sig virkelig saaledes, og navnlig da, siden jeg kom paa den lykkelige Indskydelse at lade hende lære Regning af Robert Bréault. Siden har han iøvrigt fundet, at det ikke var nok, og nu underviser han hende i alt . . ."

„Den lille har haft Lykken med sig," bemærkede Vadske- og Strygekonen efter en lang og eftertænksom Pause.

„Det har hun ogsaa ærlig fortjent efter alt, hvad hun har gaaet igennem!" svarede Froken Hermine med en vis Heftighed, som om hun personlig var bleven angrebet.

„Det har hun," samstemmede Vadske- og Strygekonen. „Madame Favrot og hendes Datter er det imidlertid ikke gaaet saa godt."

„Hvordan det?"

„Deres Handel gik daarlig, indtil den gik helt galt; saa henvendte de sig om Hjælp til en gammel Tante, der, saa vidt jeg ved, bor i Picardiet, og som ogsaa hjalp dem over den værste Tørn, men kun paa den Betingelse, at de begge skulde flytte til hende . . . smaat er det nok med Friheden hos den lunefulde gamle, forstaar De. Men der bliver en Gang noget at arve, og selv om det ikke er meget, skal det dog være nok til at opholde Livet med! Jeg kan ikke slaa det af Tanker, at den kære Gud saaledes har straffet dem for deres Haardhed mod den stakkels lille . . ."

„Hun er som en Svale, der bringer Lykke under det Tag, der byder hende Ly," docerede Froken Hermine. „Aktier, som jeg længe har været i Besiddelse af, og som indtil for nylig

endnu aldrig havde givet Udbytte, er nu pludselig begyndt at kaste høje Dividender af sig . . . Jeg deler med Marcelle: en Halvdel til hende, den anden til mig. Hendes lille Skat begynder allerede at blive ganske anselig og trivelig."

Madame Jalins Øjne udtrykte den fuldkommeste Beundring for denne Handlemaade; derpaa saa hun ud i Haven, hvor den lille Piges slanke Skikkelse tegnede sig mod Græssets og Træernes grønne. Med en Bog i Haanden gik hun langsomt omkring i Gangene og forberedte sig til sin Aftentime.

„Saaledes har Lægen forordnet det," sagde Frøken Hermine. „Hun skal saa vidt muligt opholde sig i det frie og maa kun sidde inde, naar det regner."

Marcelle gjorde i Virkeligheden et noget sart Indtryk. Bestandig forud for sin Alder i Størrelse, syntes hun efter Væksten at dømme at være fjorten eller femten Aar gammel, omendskønt hun næppe nok var tolv; dog udviskede hendes barnlige Ansigt snart dette første Indtryk. De fire Aar, som hun havde tilbragt hos Frøken Hermine, havde ikke borttaget noget af hendes Barnlighed, men derimod udstyret hende med Friskhed og Munterhed, ligesom Samlivet med den gamle Frøken havde bibragt hende et smukt Væsen.

Siden sin første Altergang i Foraaret, var Marcelle bleven betydeligt mere sat end forhen. Hun gav sig ikke mere af med at spille Fjerbold over Muren, ja selv den ilde berygtede, sorte Hund var imidlertid bleven mere fornuftig og alvorlig og havde som en tro Ven sluttet sig til Marcelle.

Om det saa var Julius Bréault, var ogsaa han bleven smittet af den almindelige Sathed. Opfyldt af sine seksten Aars Værdighed, bar han Hovedet højt, havde tillagt sig en Næseklemmer og talte om Studentereksamen som et Legeværk, han efter et halvt Aars Forløb med Lethed vilde have overstaaet.

Den eneste af det lille Selskab, der var langt fra at være bleven alvorligere, var Robert Bréault, den ensomme Hulebjørn. Omgangen med den gamle Frøken, der behandlede ham som en Søn, og med Marcelle, der var bleven ham en kær Søster, havde aabnet hans Hjerte, som Foraarssolen aabner en Blomst.

Allerede flere Gange havde Fru Bréault fra sit Eksil i Nizza skrevet til Frøken Hermine for at takke hende for den lykkelige Indflydelse, som hun havde haft paa hendes Søn, og hvorover hun havde haft Lejlighed til at glæde sig under en seks Ugers

Ferie, som de to unge Mennesker havde tilbragt hos deres Forældre. Hendes sidste Brev havde dybt bevæget den gode Frøken, thi det forraadte, at Brevskriverinden beskæftigede sig meget med Tanken om sin nære Død.

Frøken Hermine havde beholdt det trøstesløse Indhold af denne Skrivelse for sig selv, men saa meget omsorgsfuldere viste hun sig over for de unge Mennesker. Med Glæde bemærkede hun, at Robert stedse fattede dybere Interesse for Marcelles Uddannelse, og knyttede dertil den Forhaabning, at dette Venskab vilde være ham en Redning, naar Lidelsens Stund indtraf.

„Jeg tror, jeg er skabt til Skolemester," sagde Robert en Dag, da han følte sig særlig tilfreds, saavel med Timen, han havde givet, som med sin Elev og med sig selv, „og burde vistnok ofre mig for denne Gerning, der kan være lige saa god som nogen anden!"

„Det er den vanskeligste og tillige den rigeste paa Skuffelser," svarede Frøken Hermine. „Ingen høster mere Utak end Læreren. Tro mig, min Søn, du gør bedst i at holde dig fra Lærerens Kald, det skulde da være, at du følte Kraft i dig til at tage store Skuffelser og Sorger paa dig!"

„Maaske," sukkede den unge Mand, „maaske jeg virkelig gør bedre i at rette mig efter min Faders Ønske og blive Jurist; men Illusionen om at kunne blive andre end mig selv til Nytte, vilde jeg dog gerne bevare."

„Paa hvad Maade tænker du dig det udført i Praksis, min unge Apostel?"

„Jeg vil omsonst yde min Bistand og lade dem nyde godt af min Viden, som intet vide og intet kunne betale . . ."

Marcelle saa op paa sin Lærer. Han talte langsomt som en Mand, der først maa søge at gøre sig sine egne Tanker klare. Pludselig henvendte han sig til hende.

„De har været mig til stor Nytte, lille Marcelle," sagde han smilende; „thi helt uventet har De bragt mig paa saadanne Tanker . . . Det var mig en Glæde, saavel naar De forstod mig, som ogsaa naar dette ikke var Tilfældet, og jeg da maatte finde en anden Form for at give mine Tanker klarere Udtryk . . ."

„Og jeg da!" svarede Marcelle, hvem Taarer traadte i Øjnene. „Er jeg da ikke Dem tusinde Gange mere Tak skyldig?"

Uvilkaarligt traadte han hende et Skridt nærmere. Da hun var mindre, havde han altid kysset hende, naar han kom; men

nu, siden hun havde gjort sin første Altergang og var bleven en næsten voksen Pige, gjorde han det ikke mere. Denne Gang dog bøjede han sig ned og trykkede mod Sædvane, som en ældre Broder, som en kær Lærer, et Kys paa Barnets rene Pande. Ingen sagde noget; enhver fulgte sine egne Tanker.

„Underligt," begyndte endelig Frøken Hermine, „vi tale sammen, som om vi snart skulde skilles. Forhaabentlig er det dog ikke din Mening at opgive Undervisningen, Robert?"

„Jeg? Nej sandelig om det er! Det er jo den bedste Tid af hele Dagen."

Med disse Ord forlod han Værelset, ikke uden dog først at have vendt sig om i Døren for at tilvinke sine Veninder endnu et Levvel. Tidlig den næste Morgen, da Rosa hentede Mælk til Frokosten, saa hun en Vogn holde uden for Nabohuset og Pigen lægge en Haandkoffert og et Rejsetæppe ind i den.

„Hvad er der paa Færde?" spurgte Rosa overlegent; kun sjældent værdigede hun sin rovbegærlige Kollega i Nabohuset en Tiltale.

„Hr. Robert rejser til Nizza til sine Forældre," svarede Pigen uden at vende sig om, hvad der som bekendt anses for et Tegn paa, at den adspurgte kun sætter liden Pris paa Spørgeren.

I samme Øjeblik kom Robert til Syne, bleg og nervøs, med et for faa Minutter siden modtaget Telegram i Haanden.

„Der, Rosa, giv Frøken Hermine dette, saa ved hun alt."

„Naar kommer De tilbage?" spurgte den trofaste Rosa ganske forbløffet.

Han svarede kun med en fortvivlet Gestus og sprang ind i Vognen, der med stor Hurtighed kørte af Sted med ham.

Nabohusets Pige smækkede, uden at ville indlade sig paa nærmere Forhandlinger, Hoveddøren i. Rosa, der endnu følte sig ganske forstenet, tillod sig at kaste et Blik paa Telegrammet.

„Deres Fader truffet af et Slag. Deres Moder meget syg. Kom hurtigst."

„Stakkels Mennesker!" sukkede hun opfyldt af Medfølelse. Derpaa hentede hun sin Mælk, thi Frokost maatte der jo spises alligevel.

Efter at Frøken Hermine havde læst Telegrammet, blev hun længe siddende i triste Betragtninger.

Tre og tyvende Kapitel.

En Ulykke kommer sjældent alene, siger Ordsproget. Kunde nogen Begivenhed kaldes uforudset, maatte det være Hr. Bréaults pludselige Slagtilfælde.

Hans ulykkelige, bestandig lidende Hustru var bleven end mere syg af Skræk, saa at Sønnen samtidig maatte staa ved to Sygelejer. Dog samlede Moderen snart igen sin Energi sammen og kæmpede med sine svage Kræfter tappert mod Ulykken.

„Hvad har du sagt til Julius?" var et af hendes første Spørgsmaal til Sønnen.

„Endnu intet. Da jeg ikke vidste, hvorledes det stod til her, ansaa jeg det for unødvendigt paa det uvisse at forstyrre ham i hans Arbejde; paa Søndag kunne vi jo sende ham Efterretning herfra."

Der blev altsaa afsendt et Telegram til Froken Hermine, som derpaa paatog sig at meddele Julius den sørgelige Efterretning.

Det blev en trist Søndag i Pompegade. Hvor stor Umage Julius end gjorde sig for at synes stærk, viste hans rødrandede Øjne dog tydeligt nok, at han ikke var det. Marcelle var ganske bestyrtet. For hende, der allerede i sin tidligste Ungdom var bleven berøvet Barndommens Glæder, stod Begrebet Familie som noget helligt, uantasteligt, noget, der ikke kunde rammes af Ulykkens Haand. Vel kunde det for et lille, fortabt Barn hænde, at det maatte se sin Moder dø paa en Bænk i et offentligt Anlæg, men Børn, som endnu havde deres Forældre, selv om disse ogsaa vare nok saa langt borte eller nok saa syge, kunde en saadan Ulykke ikke træffe!

Hun udtalte sig i den Retning til Froken Hermine.

„Ak!" svarede denne. „Skæbnen er ikke altid retfærdig og god!"

Paany kom Tanken op i hende om Marcelles Fremtid.

„Stakkels lille," vedblev hun, „du kender endnu ikke noget til Livet . . . det vilde ogsaa være haardt, om du endnu en Gang skulde stilles Ansigt til Ansigt med Ulykken; give Gud, at jeg maa leve saa længe, til du er bevaret for Nød."

Froken Hermine fattede den Beslutning, at hun den paafølgende Mandag ganske sikkert vilde gaa til sin Sagfører for at træffe Bestemmelser til Gunst for det Barn, der var blevet hende saa dyrebart. Men da Mandagen kom, havde det ikke mere Hast.

Lørdag Morgen bragte Postbudet to Breve, som Rosa afleverede. Frøken Hermine læste det ene, der var fra Robert og berettede om en svag Bedring i hans Faders Befindende. Da hun just vilde aabne det andet, holdt hun pludselig inde.

„Men dette her er jo til dig," sagde hun til Rosa, der med Hænderne under Forklædet ærbødig var bleven staaende for at faa noget at vide om Hr. og Fru Bréaults Befindende.

„Til mig?" udbrød Rosa skeptisk. „Jeg gad vide, hvem Frøkenen kunde tænke sig, der skulde skrive mig til? Jeg faar jo aldrig et Brev!"

„Er Rosa Picard maaske ikke dit Navn?" sagde Frøken Hermine. „Naa, læs det!"

„Frøkenen ved jo godt, at jeg kun kan komme igennem Tryk. Maaske vil De være saa god at læse Brevet og sige mig, hvad der staar i det?"

Frøken Hermine fik ud af det underlige Krimskrams, at det drejede sig om tre smaa Børn, der maatte overnatte paa Gaden, samt om en Slyngel af en Fader og om en stakkels, død Kone, hvem dette vilde have voldet megen Smerte og Sorg, hvis ikke Gud havde taget hende til sig . . .

Da Frøken Hermine havde endt denne Lektüre, rettede hun spørgende Blikket paa sin tro Tjenestepige.

„Forstaar du noget deraf?" spurgte hun forundret.

Rosa nikkede med Hovedet til Ja.

„Jeg skal forklare Dem det, Frøken," sagde hun alvorligt. „Jeg har ikke fortalt Dem om alt dette, fordi det ikke geraadede nogen til Ære; da jeg desuden var ilde ved, at saadanne Ting skulde forekomme i min Familie, tænkte jeg desuden saa lidt som muligt derpaa. Jeg havde nemlig en yngre Søster, som var bleven hjemme; for omtrent femten Aar siden faldt det hende ind, at hun vilde gifte sig. Desangaaende skrev hun til mig den Gang. Jeg kendte kun altfor godt den, hun havde valgt. Han havde kun et daarligt Rygte, og det var at forudse, at det vilde tage en gal Ende med ham.

Om alt dette kunde jeg ikke lide at sige Dem noget, men lod Madame Jalin skrive et Brev i mit Navn; men det er da ogsaa den eneste Hemmelighed, som jeg nogen Sinde har haft for Frøkenen. I dette Brev raadede jeg hende af alle Kræfter fra Giftermaalet. Naturligvis forgæves, ja hun var endogsaa taabelig nok til efter Bryllluppet at lade sin Mand læse det, hvorpaa

han forbød hende enhver som helst Forbindelse med mig. Gennem andre fik jeg at vide, at de havde adskillige Børn, af hvilke dog kun de mindste endnu vare i Live, da hun for et Par Aar siden døde. Man kan sige om min Søster, at hun har ført et rent Martyrliv, hvad der maatte være hende saa meget des tungere, som hun selv var Skyld i sine Ulykker. Og naar der i dette Brev staar at læse, at Faderen nu er rejst sin Vej og har ladet Børnene i Stikken, saa undrer det mig ikke det ringeste, thi jeg har aldrig ventet bedre af ham."

Stiv og ubevægelig blev hun staaende og saa ud i Luften. Ogsaa Frøken Hermine iagttog Tavshed.

„Jeg kender slet ikke noget til de Børn, ved ikke engang, om det er Drenge eller Piger. Men naar jeg tænker paa vores Marcelle, hvor ilde stedt hun var, da vi fandt hende der ude foran Laagen, og naar jeg saa maa sige mig selv, at disse Børn ere endnu langt mere elendige . . ."

Hun vendte sit Ansigt, ned over hvilket to store Taarer trillede, bort.

„Naa saaledes forholder det sig!" udbrød Frøken Hermine; „saa maa man ikke lade dem i Stikken! Man maa skrive, skaffe sig Oplysninger, sende Penge."

„Sende Penge?" sagde hun, „til hvem? Til Folk, der beholde dem for sig selv? Nej, der maa gøres noget andet, naar jeg blot vidste hvad."

„Du maa rejse endnu i Aften," lød Frøken Hermines Afgørelse, „og selv se, hvad der er at udrette, det er det eneste rigtige."

Rosa saa forskrækket paa hende.

„Men hvad skulde saa Frøkenen stille op, medens jeg var borte?" sagde hun.

Under denne Samtale gik Døren sagte op, og Marcelles Hoved kom til Syne. Men da hun saa, at de to havde noget at tale med hinanden om, trak hun sig beskedent tilbage for ikke at synes nysgerrig.

„Kom her, Marcelle," sagde Frøken Hermine. „Ser du, Rosa maa et Par Dage rejse til sin Fødeby, og vi maa altsaa se til, hvorledes vi skulle indrette os imedens."

„Det er da let nok," sagde Marcelle, og straalende Glæde lo ud af hendes brune Øjne; „Rosa har vist mig, hvordan alt skal gøres; De skal faa at se, hvor god en Kokkepige jeg er!

Jeg kan saa udmærket overtage hendes Arbejde. Desuden har jeg jo nu saa megen Tid tilovers, efter at Robert er rejst . . ."

Hun sukkede, og en Skygge gled hen over hendes aabne Træk.

„Saa vove vi da Forsøget," sagde Frøken Hermine og kærtegnede med Haanden Marcelles Haar, medens denne som en Kattekilling strøg sig op ad hende.

Trods denne Udgang af Sagen vedblev Rosa dog at bevare sit bekymrede Udtryk.

„Hvad er der mere i Vejen?" spurgte Frøkenen.

„Sagen er," rykkede Rosa ud med Sproget, „at jeg jo ikke kan skrive og kun læse Tryk. Folk derovre er i Stand til at lade mig underskrive baade det ene og det andet — man ved jo ikke, hvad Mennesker kan hitte paa nu om Stunder! — selv om det saa kun var med et Kryds. Jeg maatte jo rigtignok helst have nogen, der kunde hjælpe mig . . ."

„Tag Madame Jalin med dig," raadede Frøkenen, „saa er du vel hjulpen."

Et tilfreds Blik lyste ud af Rosas gamle Øjne. Men hun var ikke nogen synderlig meddelsom Natur og sagde ikke andet end: „Det takker jeg da Frøkenen saa meget for."

Udmattet af den usædvanlig lange Samtale begav hun sig til sit Køkken og tilbragte den hele Dag med Skuren og Polering, for, som hun sagde til den lille, at der ikke skulde blive et Støvgran tilbage efter hende.

Madame Jalin blev underrettet om Sagen, og den næste Morgen afrejste de begge til Picardiet efter en tung Afsked med Frøken Hermine.

Da det var Frokosttid, blev den gamle Frøken festligt ført til det af hendes Protegé ulasteligt dækkede Bord, og idet Marcelle stolt bragte hende hendes to vellykkede Spejlæg, sagde hun: „De skal se, Frøken Hermine, hvor godt jeg skal betjene Dem!"

Efter Aftensmaaltidet lænede den lille sig, iført et af Rosas store Køkkenforklæder, til Spisestuens Dørkarm, nøjagtigt i den for Køkkenpigen ejendommelige Stilling. Med korslagte Arme og Blikket stirrende ud i Rummet udtalte hun disse traditionelle Ord: „Hvad har Frøkenen at befale til i Morgen?"

Efterligningen var saa vellykket, at Frøken Hermine forbauset saa op og mødte Marcelles leende Øjne.

„Ak!" udbrød denne og satte sig ved hendes Side. „Hvor dette her dog er dejligt!"

„Hvad er dejligt?" spurgte Froken Hermine. „At være uden Kokkepige?"

„Nej," svarede Barnet, „men at tjene Dem, at være Dem nyttig og at vide, at hvis jeg ikke var, vilde De føle Dem forstyrret i Deres Sædvaner . . Hvor vilde jeg pleje Dem, hvis De blev syg!"

„Du skal dog ikke gøre Regning paa, at jeg saa snart gør dig den Fornøjelse," svarede Froken Hermine spøgende.

Fire og tyvende Kapitel.

„Hvor lystigt, Froken Hermine," sagde Marcelle, idet hun stak sine kolde Hænder ind i Muffen.

„Hvad synes du er saa lystigt?" spurgte den gamle Froken, idet hun gik hurtigere, fordi hun frøs. De havde i Fællesskab besørget deres Indkøb og vare nu paa Vejen hjem.

„Sneen, og se, hvor Syrenbuskene se ud! Bladene ere grønne som om Sommeren, og saa sner det paa dem med den skæreste Vintersne . . . det er dog komisk, synes De ikke ogsaa?"

„Jeg synes, det er meget koldt og vilde være glad ved at være hjemme," svarede Froken Hermine. „Til alt Uheld har jeg vist nok ladet Vinduet staa aabent, da vi gik hjemmefra . . . der er sikkert iskoldt."

„Giv mig Nøglen, saa løber jeg i Forvejen og lukker det," sagde Marcelle og strakte Haanden ud.

De standsede ved et Gadehjørne. Froken Beaurenom søgte i sin Lomme efter Nøglen og gjorde det saa febrilsk, at hun paa ingen Maade kunde finde den. Vaadere og tættere faldt Sneen ned over hende, og allerede raadede Marcelle hende til at opgive videre Eftersøgen, da hun endelig fandt den søgte Genstand.

„Her er den," sagde hun, „løb saa og tænd straks op; jeg er gennemisnet til Marv og Ben."

Marcelle ilede skyndsomt af Sted, medens Froken Hermine langsomt gik hjemefter; hendes Fødder forekom hende tunge som Bly. Hun troede at gaa rask og kom alligevel næsten ikke ud af Stedet. Vinden piskede hende Sneen i Ansigtet, og flere Gange maatte hun blive staaende for at trække Vejret.

Udmattet og generet af en pinlig Klemmen over Bryſtet naaede hun til Havelaagen, ſom Marcelle havde ladet ſtaa aaben. Da hun drejede den paa dens Hængsler, undrede hun ſig over, at den var ſaa tung.

„Hvor har Barnet kunnet bevæge noget ſaa ſvært?“ ſpurgte hun forundret ſig ſelv. „Dertil behoves en Grenader ſom Roſa!“

Hendes Tanker rettede ſig mod den tro Pige, der havde været borte i tre Dage, Dage, der trods Marcelles Hengivenhed forekom hende ſom tre Evigheder.

„Gid hun ſnart kom tilbage,“ tænkte Frøken Hermine. „Jeg er ſaa uhyre træt.“

Da hun traadte ind i Huſet, fik hun ſtraks Svælget fuldt af Røg. Marcelles Stemme lød ſom fra en Grav.

„Gaa ikke ind i Spiſeſtuen!“ raabte hun, „Vinden blæſer Rogen tilbage. Det har ikke været mig muligt at faa gjort Ild paa.“

Trods Advarſelen ſtak Frøken Hermine Hovedet ind gennem den halvaabne Dør og ſaa Marcelle ligge paa Knæ foran Kaminen, ivrigt beſkæftiget med at lægge halvſvedet Pindebrænde kunſtfærdigt til Rette, under hvilket Arbejde Stormvinden Gang efter Gang ſlog hende Rogen i Anſigtet.

Den lille trak Hovedet tilbage, viſkede ſine grædende Øjne af med Bagen af den mindſt ſodede Haand og ſagde med en ſand Englelatter til Frøken Hermine: „Skynd Dem hellere op paa Deres Værelſe, Frøken, der *har* jeg gjort Ild paa, og der er viſt allerede begyndt at blive varmt “

Uden at ſvare noget ſteg Frøken Hermine langſomt op ad Trappen, undrende ſig over, hvor faſt hun maatte holde ſig ved Gelænderet. Da hun traadte ind i Værelſet, mærkede hun der den raakolde, fugtige Luft, der for kort Tid ſiden var trængt ind gennem det aabne Vindue. En Gyſen gennemfor hende fra Hoved til Fod, og uden først at aftage ſine vaade Klæder lod hun ſig ſynke ned paa Sofaen.

Ilden havde ikke fænget, og fra Tid til anden faldt en glinſende Sneflok ned paa det af Flammen næppe ſværtede Ved. Frøken Hermine følte en mærkværdig Ryſten gennem ſine Lemmer, hendes Tænder klaprede uvilkaarligt ſammen. Ude af Stand til nogen ſom helſt Viljesytring, nøjedes hun med at trække ſine vaade Fødder til ſig og i en Slags ſtum Hengivelſe vente paa den Hjælp, Gud vilde ſende hende.

Denne lod længe nok vente paa sig, men kom endelig til Syne i Marcelles Skikkelse, der traadte ind med en Varmeskammel i Hænderne.

„Men Gud dog!" udbrød hun. „Hvad er der med Dem, Frøken? De ser saa rød ud og har saa underlige Øjne, saa livlige og saa trætte paa en Gang . . . det har været altfor koldt for Dem! Se, her er en Fodvarmer."

Marcelle knælede ned, trak hurtig de gennemvædede Sko og Strømper af sin Velgørerske, viklede hendes Fødder ind i et opvarmet Klæde og saa paa hende med sit gode Smil.

„De maa klæde Dem af, Frøken Hermine og lægge Dem rigtigt i Seng; imidlertid vil jeg bringe Dem en Kop varm Te . . . Saa nu klæder De Dem pænt af, ikke sandt? O, ve! Ilden har ikke taget fat! Nedenunder er der allerede helt varmt. Men Møje har det kostet!"

Flink kastede hun de glødende Kul fra den nu overflødige Varmeskammel ind i Kaminen, og snart forkyndte en livlig Knitren, at nu var ogsaa her Opvarmningen i Gang.

„Og nu, kære, gode Frøken," sagde Marcelle med sin mest indsmigrende Stemme, „læg Dem nu i Deres Seng."

„Hjælp mig," sagde Frøken Hermine med en underlig dump Stemme.

Pigebarnet skyndte sig. Under hendes flinke Hænder løste sig rask Hægter og Baand, Klædningsstykkerne faldt det ene efter det andet ned paa Gulvet, og Frøken Hermine var kommen i Seng uden ret at vide hvordan. Ved Berøringen med Lagnerne begyndte hun igen at ryste; Marcelle hørte den saa frygtede Tænderklapren, der næsten altid er Forspillet til en svær Sygdom.

Hun opholdt sig dog ikke med Snak, men ilede ned, hvor hun forsigtigvis allerede havde sat en Kedel Vand over Ilden.

Vandet smagte ganske vist noget røget, men for Øjeblikket var der ikke Tid til at opholde sig med Biting. Den lille kinesiske Tepotte blev fyldt med duftende Te, og ikke uden at skolde Fingrene dygtigt fyldte Marcelle endnu et Lerkrus med varmt Vand. Paa denne Maade bevæbnet mod Kulden betraadte hun igen Frøken Hermines Værelse, hvor Skinnet fra en lystig Ild spillede paa Sengeforhængene og de polerede Møbler.

„Gaar det nu bedre?" spurgte hun, da hun var kommen ind. Hendes barnlige Ansigt havde ganske Udtrykket af moderlig Bekymring.

„Jeg fryser mindre," sagde den gamle Frøken, „men det smerter her."

Dermed pegede hun paa sit Bryst, der hurtigt hævede og sænkede sig i korte, stødvise Aandedrag.

„Det bliver nok snart bedre. Drik nu en Kop varm, sød Te."

Den syge drak i smaa Drag det halve af Koppens Indhold, derpaa sank hun fuldkommen udmattet tilbage i sine Puder, saa at Marcelle blev ganske angst.

„Skal jeg hente Lægen?" vilde hun spørge, men dristede sig ikke til det. Frøken Hermine sendte altid straks Bud efter Doktoren til Rosa og Marcelle, men havde for sit eget Vedkommende ofte overfor denne sin gamle Ven udtrykt sin Afsky for al Medicinering, i hvilken Anskuelse han paa sin Side kun havde bestyrket hende i den Tanke, at Viljen til ikke at ville blive syg er den halve Sundhed.

„Gaa nu ned og spis Frokost," sagde Frøken Hermine mere med Læberne end med Stemmen; alligevel forstod Marcelle hende og rystede paa Hovedet til Nej.

„Gør, som jeg siger," vedblev den fortræffelige gamle Dame og anstrengte sig for at gøre sig forstaaelig. „Hvis jeg blev syg, vilde du saa god Brug for alle dine Kræfter . . . Gaa saa!"

Marcelle adlød uden videre Indvending. Ja vel behøvede hun Kræfter! Efter at hun havde endt sit triste Maaltid, vendte hun hurtigt tilbage til Frøken Hermine, der imidlertid var slumret ind.

Hun stillede en Bordklokke i Nærheden af den syge og ilede gennem Haven. Saa lidet tjenstvillig Bréaults Kokkepige end var, kunde hun dog ikke i dette usædvanlige Tilfælde vægre sig ved at hjælpe. Men den lille ringede forgæves. For at drage Fordel af sin Fritid havde Kokkenféen foretaget en lille Fornøjelsesrejse, og Huset havde allerede i nogle Dage staaet tomt.

Tung om Hjertet begav Marcelle sig hjem. Det var dog en underlig Vanskæbne, som vilde, at alle hendes Venner og Bekendte skulde være borte i denne Ulykkesstund og hun befinde sig alene med Frøken Hermine!

„Gud har føjet det saaledes!" sagde hun opfyldt af en varm Taknemmelighedsfølelse. „Som hun en Gang plejede mig, da jeg som et opskræmmet Dyr segnede om ved hendes Dør, saaledes vil

Forsynet nu, at jeg skal tilbagebetale en ringe Del af alt det gode, som hun har gjort mod mig."

En ny Tro, en ildfuld Tillid til sin Skæbne, der saa synligt viste hende Vejen, en næsten barnlig Glæde over at se sig kaldet til noget saa stort, trængte sig pludselig som en Solstraale ind i Marcelles Sjæl.

Sagte gik hun ind til Froken Hermine, der laa hen i urolig Slummer. De feberglødende Kinder, det besværede Aandedræt, alt tydede paa et Tilfælde af alvorlig Art; den lille blev et Øjeblik staaende med foldede Hænder ved Sengen, hensunken i stille Henrykkelse. Synet af den dyrebare syge forskrækkede hende ikke, thi hun var fuld af glad Hengivelse.

Pludselig aabnede Froken Hermine Øjnene, rejste sig over Ende paa sit Leje, strakte Armene ud og raabte: „Der er han, der er han! Jeg vidste jo, at han vilde komme tilbage!"

Marcelle vendte sig om, men ingen stod bag ved hende; og da nu den gamle Froken med skinnende Øjne og rystende Hænder fortsatte sin usammenhængende Tale, svandt Barnets Sikkerhed; hun trykkede sig op mod Væggen og stirrede maallos hen paa sin gamle Veninde.

„Froken Hermine!" raabte hun, „min kære, gode Froken, det er jo mig, Deres Marcelle . . ."

Men Hermine hørte intet, fortsatte blot sine Feberfantasier. Da lod Barnet sig synke paa Knæ foran Sengen.

„Bedste, kæreste Froken, min elskede anden Moder, hør mig dog, jeg er jo Deres Marcelle, som vil pleje Dem og vaage over Dem . . . O, Froken Hermine! Jeg beder Dem derom, skænk mig blot et Blik!"

Den syge, der i sin Feber slog om sig med Armene, fik med Fingrene fat i Haaret paa den lille, der havde trykket sit Ansigt ned i Dynen og græd bitterligt.

„Den lille Marcelle!" sagde hun. „Ja, vist er det hende. De ser her Deres Datter for Dem. Jeg giver Dem hende tilbage; hun gør Dem Ære, tag hende . . ."

Marcelle sprang op. Det var altsaa med Monfort, Froken Hermine omgikkes i sine Feberfantasier! Greben af Forfærdelse forlod hun Værelset, efter dog først at have laaset Døren efter sig, og ilede i uafbrudt Løb til Doktoren, der ikke boede langt borte.

Han var gaaet ud, men hans Husholderske, der kendte Marcelle godt, lovede, at han skulde komme, saa snart han vendte

hjem. Skyndsomt løb den lille atter til Huset i Pompegade, og først da hun naaede Havelaagen, standsede hun aandeløs, rystende af Ophidselse og opfyldt af Frygt for atter at træde ind i Værelset, hvor Froken Hermine maaske endnu bestandig talte med Simon Monfort, den fjerne, forlængst mistede Fader, som nu forekom hende at være opstaaet fra de døde.

Men Froken Hermine laa syg derinde, var maaske igen kommen til sig selv og længtes uden Tvivl efter Marcelle. Med denne Tanke traadte den lille modig ind i Huset. Hun livede Ilden op i Spisestuekaminen, sørgede for varmt Vand, og efter at have kastet et vemodigt Blik paa dette kære Rum, der havde været Vidne til saa mange stille Glæder, steg hun langsomt op ad Trappen.

Den sagte Støj, som foraarsagedes ved Dørens Aabning, gjorde intet Indtryk paa Froken Hermine. Hun fantaserede endnu, men det var ikke længer Monfort, hun saa for sig, men derimod Rosa, hvorved Marcelle uvilkaarlig følte sig beroliget.

„Forglem altsaa ikke mine Kapper," sagde den gamle Froken med en energisk Haandbevægelse, „og sig til Madame Jalin, at hun skal være forsigtig med mine broderede Lommetørklæder. Saa er der til Marcelle i Kommodeskuffen en Papæske med Penge og hendes Papirer; giv mig den. Giv mig den rask!" raabte hun utaalmodigt. „I den anden Skuffe til venstre bag ved Silkestrømperne . . . Hvorfor er du ulydig, Rosa, hvorfor giver du mig den ikke?"

Hun, der ellers altid var saa blid, talte i største Heftighed med Ansigtet vendt mod Marcelle, der bedrøvet og angst saa paa hende, medens store Taarer rullede ned over hendes Kinder. Da Befalingen atter og atter blev gentaget, tænkte den lille, at det maatte være bedst at adlyde for at dæmpe den syges Heftighed.

„Giv mig Deres Nøgle," sagde hun forsagt.

Froken Hermine følte mekanisk under Hovedpuden, hvor hun plejede at gemme sit Nøgleknippe, men fandt det ikke.

„I min Kjolelomme!" sagde hun.

Marcelle fandt Nøglerne og rakte sin tro Veninde dem. Med ilfærdige, febrilske Bevægelser fandt hun straks den, hun søgte.

„Luk Kommoden op, — til venstre — Marcelles Æske!"

Med Øjnene fulgte hun den lille, der med frygtsomme, ubehændige Bevægelser famlede sig frem og saa daarligt efter.

„Hurtigere, hurtigere!" raabte hun utaalmodigt.

Endelig var Æsken funden, — hun kendte den godt! Den forekom hende tung, — dog gav hun kun liden Agt derpaa og rakte den til sin Velgørerske.

For første Gang, siden Febervildelsen var begyndt, kom der et Udtryk af Bevidsthed i Frøken Hermines Øjne.

„Behold dette, min lille," sagde hun, „det tilhører dig. Men du maa gemme det, forstaar du? Put det rask i din Lomme, og tal ikke til noget Menneske derom."

Marcelle adlød og lod Æsken forsvinde i sin Kjolelomme. Frøken Hermine saa hende med Tilfredsstillelse gøre dette.

„Godt, godt," sagde hun derpaa, „det er din Formue; men Robert vil give dig endnu meget andet. Rosa, sig til Robert, at han skal komme ind " Og Fantasierne begyndte igen med fornyet Voldsomhed.

Marcelle sad maalløs paa Puffen og saa til, hvorledes Brændet i Kaminen langsomt fortæredes. En svær Sygdom, lang Nattevaagen, uophørlig Pleje havde hun frygtløs imødesat, thi i sine Drømme om Opofrelse havde hun ved et Blik fra den Syge rundelig følt sig belønnet for al sin Møje.

Men naar en syg hverken hører eller ser den, der plejer hende, og dog taler til hende, naar Skrækken for Vanvid forener sig med Frygten for en Katastrofe, bøjes ofte selv den modigste. Hvor maatte da et Barn, der kun paa Afstand kendte til Livets Skyggesider, ikke lide derunder!

Snetunge Skyer hang endnu lavt paa Himmelen, og Mørket brød tidligt frem. Marcelle tænkte paa den gamle Doktor, der nu snart maatte komme, og som maaske ikke kunde finde Vej gennem den mørke Entré. Hun gik derfor ned, tændte Lamperne, stillede en af dem op i Sygeværelset og satte sig igen paa sin Plads, hvorfra hun uophørligt rettede sit Blik mod Sengen, der samtidig tildrog hende og indgød hende Frygt.

Da lød Klokken ved Havedørslaagen, og Marcelle rejste sig fuld af Haab. Hvem der saa end kom, var det for hende en Velgerning. Lægens tunge Trin lod sig allerede høre paa Trappen; den lille aabnede Døren, og med sit sædvanlige venlige Smil traadte han ind i Værelset, hvor Lufttrækket i det samme fik en høj Flamme til at slaa ud af Kaminen.

„Ild! Ild!" raabte Frøken Hermine; „ikke ned ad Trappen — den staar allerede i Flammer — men gennem Vinduet — hurtigt, hurtigt! — her er Tæpper! "

Hun styrtede ud af Sengen, men som havde det været et Barn, lagde Doktoren hende igen tilbage.

„Vær De kun rolig," sagde han. „Ilden er slukket. Brandfolkene ere dernede."

„Er det ogsaa sandt?" spurgte Frøken Hermine endnu bange.

„Naar jeg siger Dem det! Hvor har De faaet fat paa den Historie?"

Den gamle Frøken svarede ikke, hun mumlede kun nogle sagte, uforstaaelige Ord frem for sig.

Lægen betragtede Marcelle, og hun forstod det stumme Spørgsmaal i hans Blik.

„Da vi i Morges vendte hjem fra vore Ærinder, klagede Frøken Hermine over, at hun frøs; tænderklaprende lagde hun sig til Sengs og sov ind, men vaagnede pludselig op, saaledes som De ser hende nu."

Lægen bøjede sig ned over den syge og undersøgte hende nøje. „Er du alene?" spurgte han efter en kort Overvejelse. „Hvor er Rosa?"

„Hun er taget til sin Fødeby med Madame Jalin," svarede den lille.

„Der maa straks telegraferes efter hende. Hvad er hendes Adresse?"

„Jeg kender den ikke," svarede Marcelle.

Doktoren betragtede hende med sine livlige, gennemtrængende Øjne.

„Hvem kender den?"

„Frøken Hermine."

„Har hun skrevet den op?"

„Jeg tror det ikke."

Utaalmodig gennemrodede Doktoren de Papirer, som befandt sig i Skufferne til det Skrivebord, hvorved Frøken Hermine sædvanligvis udførte sin ubetydelige Korrespondance.

Han gennemlæste Begyndelsen af alle de Breve, der med nogen Sandsynlighed kunde indeholde den søgte Adresse, men fandt den ikke.

„Rosas Adresse?" spurgte han Frøken Hermine, idet han bydende lagde sin Haand paa hendes og saa hende fast ind i Øjnene.

„Rosa!" svarede hun og forsøgte at gennemtrænge den Taage, som omhyllede hendes Bevidsthed. „Rosa Picard . . . Norddepartementet . . ."

Derpaa slakkede hendes Øjne forvildede om, lukkede sig atter, og den endeløse Mumlen begyndte paany. Doktoren trak paa Skuldrene.

„Hvad har du taget dig for siden i Formiddags?" spurgte han Marcelle. „Har ingen været hos dig?"

„Nej, ingen!"

„Du har altsaa hele Dagen været alene med den syge, uden at nogen har hjulpet dig?"

„Først var jeg inde for at hente Kokkepigen hos Bréaults, men hun var der ikke, saa gik jeg til Dem."

Den gamle Læge saa medlidende paa Barnet.

„Du vil en Gang kunne sige," sagde han opfyldt af Medfølelse, „at Livet har taget haardt paa dig. Husk, at du ikke maa blive bange, hvad der saa end sker . ."

Den lille saa paa ham med sine dybe Øjne, hvori Angsten nu forvandlede sig til sand Hjertekval, men hun formaaede ikke at svare. „Jeg skal sende dig nogen, som du pænt og ordentligt maa adlyde, uden at gøre dig unødig Møje. Forstaar du? Saa stil nu Lampen herhen, at jeg kan faa skrevet et Par Breve, før jeg gaar."

Marcelle stillede Lampen paa Skrivebordet, og Lægen skrev to Breve, som han forseglede; derpaa en Recept, som han beholdt i Haanden.

„Du bliver altsaa ikke bange, vel?" gentog han og strøg hende faderligt Haaret fra Panden.

„Dør hun?" spurgte Barnet roligt, men saa fortvivlet, at han blev dybt rørt derved.

„Forhaabentlig ikke," sagde han, men uden selv at synes overbevist. „Jeg har skrevet til nogle Slægtninge af vor fælles Veninde, uden Tvivl ville de kunne være her i Morgen, da de ikke bo saa langt herfra . . . Og saa er du artig imod dem, lover du mig det? I Løbet af Natten skal jeg forøvrigt nok se herhen."

Trappen knagede under hans Trin. Da Klokken ved Havelaagen forkyndte, at han var gaaet, bævede Marcelle i sin Sjæls Inderste. Hun var alene, mere alene nu end nogen Sinde! O, Gud! Hvor tomt og stort dog Huset var!

Fem og tyvende Kapitel.

Samme Nat satte Simon Monfort, efter en niaarig Fraværelse, atter sin Fod paa Fædrelandets Jordbund. Han kom tilbage som Ejer af en lille Kapital og havde derhos Løfte om en god Stilling, saa at han kunde imødese en betrygget, om end ikke luksurios Eksistens.

Han vendte tilbage, fordi han var bleven led ved det fremmede Land, fordi han følte sig træt, og fordi han længtes efter igen en Gang at høre og tale sit Modersmaal.

Efter at han saa nogenlunde havde vænnet sig til Ensomheden og rustet sig mod den stadig paany fremvældende Smerte og Harme, havde han med sammenbidte Tænder kastet sig over Arbejdet, idet han sagde til sig selv, at det sikkert en Gang vilde lykkes ham at genfinde den utro Kvinde, der saa fejgt havde ladet ham rejse alene til en anden Verdensdel, hvortil han dog kun var sogt hen for hendes bedstes Skyld. Hvad brød han sig om Penge for sig selv? Han kunde slaa sig igennem over alt. For hendes, den utaknemmeliges Skyld, havde han i det fremmede Land slidt under Aaget, ja næsten paataget sig Slaveri!

Men Simon Monfort hørte ikke til dem, som trættes i deres Hævntanker; han havde foresat sig at opspore sin Hustru, hvor hun end maatte opholde sig, vise sig for hende et Øjeblik, sønderknuse hende under sin Foragt og tage Barnet fra hende.

Hans var Barnet; Loven tilsagde ham det; han vilde tage det til sig. Dette skulde være hans Straf over den skændige Hustru, der havde berøvet ham, Manden, hans eneste Glæde.

Med fornyet Bitterhed steg disse Tanker op i ham, da han forlod Udvandrerskibet ved Håvres Kaj.

Simon Monfort var ikke den Mand, der gik af Vejen for onde Tanker; han havde vel aldrig begaaet nogen slet Handling, men skyede ikke at give Plads for hadefulde Følelser; han havde mættet sig med Had, og hans Hævnfølelse fandt en Tilfredsstillelse deri. Ikke saa meget som med Fingerspidserne vilde han have berørt sin Hustru, og heller aldrig vilde han drage hende retslig til Ansvar, men da han denne Nat vankede om i de af Mørke og Taage opfyldte Gader, der for ham endnu bare synlige Spor af al den Kval, han i tretten lange Timer her havde lidt, nød han paany hin gamle Smerte med en vis vild, potenseret Fryd. Hans paa den lange Søfart til Gang afvænnede Fødder vilde ikke

bære ham saa hurtigt, som hans Vilje ønskede det, paa Erindringens triste Stier.

I en snever Gyde stødte han Døren op til en af de Beværtninger, hvorind han var gaaet, da han for ni Aar siden søgte efter Kone og Barn.

Simon kendte alt igen, Skiltet, Døren, Rullegardinerne og Stablerne af de tykke Fajancekopper. I Gæsteværelset brændte to Gasflammer, og i et dertil stødende mindre Lokale havde en Petroleumslampe afløst Tællelyset fra før. Væggene, der den Gang var hvidkalkede, havde Værten senere ladet tapetsere fra Loft til Gulv med Aviser.

Monfort satte sig ned i dette Siderum. Han formaaede ikke at gaa længere, ja næppe mere at tænke, og medens han ventede paa den Kop Kaffe, han havde bestilt, støttede han sit Hoved paa Armen som et Menneske, paa hvem Livets Byrde tynger haardt.

Dog jog Uroen i hans Sind ham snart igen op, og som for at undvige sine Tanker gav han sig til at spadsere op og ned i det snevre Rum.

De paa Væggen opklæbede Aviser vakte hans Opmærksomhed, og han henfaldt i Betragtning af de lunefulde Monstre, som Annoncernes sorte Rammer paa fjerde Side dannede.

Da han ikke ret kunde finde ud af et fejlsat Ord, tog han Lampen og holdt den hen til Væggen. Ogsaa andre Gæster havde i deres Kedsomhed, paa lignende Maade som han, søgt at forkorte Tiden, thi man saa Spor af smudsige Fingre under de korte Stykker, som udgjorde Rubrikken „Blandede Efterretninger".

„De blandede Efterretninger" ere altid interessante, de være saa gamle de vil; de danne en mere eller mindre sandfærdig Anekdotesamling, som Pressen daglig byder frem for Læsernes Nysgerrighed. Med Lampen i Haanden gav Simon sig til at læse den lange Spalte. Da faldt hans Blik paa Overskriften: Tabt! Saa liden Interesse den forældede Nyhed end lod formode, læste han den dog mekanisk for at slaa Tiden ihjel.

„Paa Montholonpladsen blev i Gaar Aftes ved Syvtiden fundet en ung Kone mellem fem og tyve og tredive Aar, død paa en Bænk i Anlægget. Hendes tre- til fireaarige lille Datter legede tæt ved og havde ikke bemærket noget usædvanligt. Det ulykkelige Barn kunde ikke opgive noget bestemt angaaende sine Forældre. Hendes Fader, lod det til, var samme Eftermiddag

rejst bort med Jærnbanen. Barnet kalder sig Marcelle. Dets Linned er mærket med M. M., medens Moderens bærer Bogstaverne M. P. I den afdødes Kjolelomme forefandtes en Pung med halvtredsindstyve Francs. Den Dags Morgen i la Morgue foretagne Dissektion udviste, at Døden var indtraadt som Følge af et Hjerteslag. Barnet, hvis nette Væsen yderligere forøgede den Deltagelse, som dets Forladthed havde vakt, fandt straks et nyt Hjem hos en vakker Kone i det nævnte Kvarter, og denne synes ogsaa i Fremtiden tilbøjelig til at paatage sig dets Opdragelse."

Monfort læste Stykket helt igennem, først tvivlende, derpaa i ubestemt Angst og tilsidst med en Følelse, som om en Kniv skar sig ind i hans Hjerte, der pludselig syntes ham for lille for al den stumme Rædsel, hvormed det fyldtes.

Han satte Lampen paa Bordet og strøg sig med Haanden over Øjnene i Haab om, at han ikke virkelig havde læst alt dette, men at det maatte vise sig at være et Spil af hans ophidsede Fantasi. Dog tog han igen Lampen i Haanden og gav sig til at søge efter Avisens Dato.

Paa denne Side, som var Bladets tredje, var den intet Steds at finde. Han virrede med Hovedet og rystede paa alle Lemmer; derpaa slog han med sin knyttede Haand mod den døde, følelsesløse Mur, der nægtede at oplyse ham om denne Dato, uden hvilken han truedes med at ligge under for afmægtigt Raseri.

Han steg op paa en Stol og søgte højere oppe efter et andet Blad, der i det mindste kunde give ham tilnærmelsesvis Oplysning. . . . De andre Aviser vare højst fire eller fem Aar gamle.

Modløs over den Vanskæbne, der syntes at forfølge ham i alt, hvad han foretog sig, steg han, stadig med Lampen i Haanden, igen ned, da pludselig Lysskæret faldt paa en Linie i Hjørnet, som han før havde overset:

„Teaterforestillinger den 28. August."

Den seks og tyvende havde han forladt Paris. Vel ti Gange læste han denne Linie og sagde dens Indhold ubevidst hen for sig; derpaa greb han sin Hat fra Bordet, aabnede Døren, havde nær revet Pigen omkuld, der vilde bringe ham Kaffe, og forsvandt i den mørke Gade i Retning af Banegaarden.

Et Tog stod rede til Afgang. Som vanvittig styrtede han ind i en Kupé, trykkede sig op i et Hjorne, hvor han var alene, begravede sit forgræmmede Ansigt i det blaa Fortræksgardin og begyndte at hulke bitterligt som et Barn.

Død var hun altsaa, den Hustru, som han havde beskyldt for Troløshed, som han i ni lange Aar havde forbandet, ja, som han for mindre end en Time siden havde glædet sig til at kunne drage til Regnskab!

Hun var død, nedbrudt af Træthed og Kummer, død alene paa en Bænk, uden en kærlig Haand, der havde holdt hendes i sin.

Til la Morgue havde man bragt hende; Lægernes skaansellose Hænder havde lagt det arme Hjerte blot for at fravise det dets smertelige Hemmelighed om en altfor tidlig Død, en stille, skjult Død, som den stakkels Kones hele Liv havde været!

De blodige, sønderskaarne Rester havde man begravet i et Hjorne af Fællesgraven; længe havde der vel ikke mere været noget Kors derover, og ingen Kiste skærmede hendes Ben.

I Aarevis havde han uretfærdigt krænket og forhaanet denne Grav, hadet denne Martyr, der uden Tvivl var død med Tankerne henvendt paa ham, som hun den næste Dag mente at skulle gense. Om en Nats Ro havde hun bedt, før hun vilde fortsætte Rejsen . . . det var den evige Hviles Nat, som dette trætte Væsen, dette af en ubarmhjertig Skæbne sønderbrudte Hjerte havde fundet.

Og han havde ikke været uden Skyld i denne Grusomhed, han med sine evige Bebrejdelser over hendes opgivende Træthed, hendes ligegyldige Væsen, hendes langsomme Bevægelser . . . Døden havde forberedt Værket, og han den blinde Haandlanger havde villig virket med til denne Voddelgerning.

Pludselig stod han op. Hvad var der blevet af hans lille Datter, det moderløse Barn, som Bladene havde opført i deres Blandingsrubrik under Overskriften: Tabt! som om det var et Ur, en Ring eller en Skødehund, der efterlystes? Hvad var der blevet af hende i alle disse ni Aar?

„Mit Barn!“ raabte han og rettede sin brede Ryg, „mit tabte Barn, jeg skal finde dig, hvis du endnu er i Live! . . .“ Denne anden Tanke fik ham atter til at falde sammen. Hvis hun var død, var hans Fordømmelsesdom dermed udtalt. Han fortjente hendes Død for sin Skyld mod Moderen! Hvis Forsynet havde været retfærdigt, da maatte ogsaa Barnet være segnet under Tilværelsens Byrde . . .

Hvorfor havde han beskyldt denne stakkels, skyldfri Kvinde for Utroskab, hun, som dog havde elsket ham til sidste Aandedræt? Han erindrede, hvorledes hun den Gang havde sagt ham Farvel paa Banegaarden og udtalt Ønsket om at kunne rejse med ham, og hvorledes han da havde stødt hende tilbage og gjort hende Bebrejdelser, fordi det var for sent . . . Hvem ved? Maaske vilde hun endnu have været i Live uden denne sidste Grusomhed, der havde bragt hendes Hjerte til at springe som et Glas, efter at det alt for længe og alt for haabløst havde lidt.

Toget rullede af Sted gennem Natten; Mørke og Stilhed laa over Egnen . . . Endelig saa Monfort, hvorledes en lys Stribe tegnede sig i Horisonten. En graa Sky rev sig langsomt los fra den mørke Baggrund, og en skinnende Stjerne, der hidtil havde været skjult af den, blev synlig paa Morgenhimmelen.

Seks og tyvende Kapitel.

Marcelle vaagnede op og for sammen. Hun havde vaaget længe, meget længe i Frøken Hermines Værelse, efter at Doktorens gamle Husholderske havde bragt hende noget at spise, og igen længe, efter at Doktoren havde været der endnu en Gang, ganske udmattet af forgæves Søgen efter en Sygeplejerske. De vare alle i Virksomhed; det fugtige, raakolde Vejr havde i de sidste Dage foraarsaget en Mængde Hals-, Lunge- og andre Betændelser i Paris. Man havde ganske vist lovet ham at sende en barmhjertig Søster saa hurtigt som muligt, men hun maatte først afhentes, og et Par Timer vilde endnu medgaa, før dette kunde ske . . .

„Er du bange?" spurgte Doktoren og betragtede prøvende Marcelle. „Vil du have, at jeg skal sende en eller anden hen til dig? En eller anden kan man altid finde, men hvis noget blev borte i Huset, saa var det dig, der havde Ansvaret . . . Naa, sligt kan du ikke have Forstand paa! Hvad i al Verden skal vi gøre? Min Husholderske kan jeg ikke lade blive hos dig, hun maa blive hjemme for at tage mod Besked af dem, der søge mig . . . I Nat kommer jeg overhovedet ikke i Seng . . . Men hvordan var det med Bréaults Kokkepige? Er hun ikke kommen hjem endnu?"

En klagende, langtrukken Tuden udefra gav Svar paa dette Spørgsmaal. Marcelle sagde bedrøvet: „Nej, og saa har hun glemt Hunden, som har tudet hele Aftenen igennem. For en

Time siden kastede jeg et Stykke Brød over Muren til den . . . det stakkels Dyr var vist ved at sulte ihjel . . ."

„Det oven i Købet!" tænkte Doktoren ved sig selv; „hvis denne Hund ikke holder op at tude, forgaar den lille af Angst . . . Hør Marcelle, sig mig oprigtigt, om du virkelig ikke er bange for at være alene?"

„Jeg er jo ikke alene, Frøken Hermine er her jo," svarede hun.

Den gamle Læge sagde intet; han kunde ikke bekvemme sig til at sige hende, at Frøken Hermine rimeligvis vilde være død i Løbet af Natten. Lungebetændelser af den Art give sjældent deres Ofre Tid til at opsætte Testamenter. Ved Solens Frembrud vil Marcelle ikke have noget mere i Verden, som hun kan kalde sit eget, andet end de Klæder, hun bærer paa sin Krop og Æsken i hendes Lomme.

Trist i Sind gik han bort, det var ham ikke muligt at forberede den lille moderløse paa det Tab, der ventede hende, men han gjorde sig Bebrejdelser, fordi han ikke havde haft Mod dertil. . . . Dog, maaske havde Frøken Beaurenom nogle Timer længere at leve i, og saa var det bedre at afvente den barmhjertige Søsters Ankomst.

Da Doktoren var gaaet, lagde Marcelle nyt Ved paa Ilden og vendte tilbage til Puffen, hvor hun havde siddet. Frøken Hermine syntes nu helt rolig, hun talte ikke mere og bevægede endnu kun sine Hænder med en vis mekanisk Regelmæssighed . . . Marcelle havde endnu aldrig set nogen dø; hun glædede sig over denne Forandring, som hun ansaa for at være til det bedre, og lænede sit Hoved tilbage for at hvile det lidt. Næppe var der gaaet et Minut, før hun sov fast.

En Kuldegysen vækkede hende igen. Ilden var gaaet ud, Lyset i Lygten var brændt fuldstændig ned, og Værelset var isnende koldt; man hørte ingen Lyd, ikke engang et Aandedræt.

Marcelle sprang op og ilede til Vinduet for at faa Lys. Hun trak Forhængene til Side og aabnede det vanemæssigt. Lige ud for hende paa den graalige Himmel straalede Morgenstjernen. Barnet hilste det blinkende Himmellegeme med et taknemmeligt Blik som en Budbringer om Lykke. Derpaa vendte hun sig mod Sengen . . . I samme Øjeblik gik Døren sagte op og fængslede Marcelles Opmærksomhed. Den af Doktoren bestilte Sygeplejerske kom til Syne med sit hvide Hovedlin. Da den lille atter vilde vende sig mod Sengen, hvor hendes Veninde pludselig indfaldne Ansigt

i Morgendæmringen næppe fremhævede sig mod Puden, følte hun den barmhjertige Søsters ene Haand lægge sig over hendes Øjne og den anden øve et Tryk paa hendes Skulder som for at opfordre hende til at knæle.

„Bed, mit Barn," sagde en alvorlig Stemme, „bed for din Velgørerindes Sjæl, som nu sikkert er hos Gud!"

Marcelle adlød og blev sig pludselig bevidst, at hun siden den foregaaende Aften havde været forberedt paa Frøken Hermines Død.

Syv og tyvende Kapitel.

Henimod Klokken elleve næste Formiddag satte en Drosjekusk en mager og kantet ældre Dame af ved Havelaagen. I Haanden holdt hun en gammel, sort Lædertaske, som var stødt og slidt i Kanterne og sikkert maatte have set mange Mennesker og mange Ting, siden den forlod sin Forfærdigers Hænder.

Damen trak i Klokkestrengen og ventede med korslagte Hænder paa, at der skulde blive lukket op, medens Kusken, utilfreds med sin Drikkeskilling, bandende kørte af Sted, piskende paa sine Heste, som jo dog ikke kunde gøre for det.

Ingen agtede paa denne Ringen. Marcelle tænkte paa intet mere, og Søsteren kunde ikke adskille Klokkens Lyd fra andre i Naboskabet.

Den besøgende trak utaalmodigt for anden Gang i Dørklokken og nu med saadan Energi, at Robert Bréaults Hund svarede derpaa med en vred Gøen.

Dette bidrog ikke til at opmuntre Gæsten, der formodede, at Hunden opholdt sig inde i Haven. Med lige saa daarligt Resultat ringede den fremmede tredje Gang, og da Hunden denne Gang tav, forsøgte hun at dreje paa Klinken. Laagen gik op og den indtrædende saa til sin usigelige Beroligelse, at det farlige Dyr ikke var i Haven.

Da hun kom forbi Spisestuen, hvis Dør stod paa Klem, kunde hun ikke bare sig for at give den et lille Stød for at se, hvorledes det stod til derinde. Synet af den kolde Kamin, hvorfra Asken spredte sig ud paa Gulvet, Marcelles halvt fortærede Maaltid, alt foranledigede hende til at skære en meget sigende Grimace; dog gik hun videre, mumlende hen for sig: „Det Hus

har da fuldstændig været givet til Pris! Det var nok paa høje Tid, jeg kom."

Den lille Dagligstue var aflaaset, hvorom hun med egen Haand overbeviste sig; derpaa rettede hun sine Efterforskninger mod første Sal og steg med de hende egne tunge og selvbevidste Trin op ad Trappen.

„Froken de Beaurenom?" spurgte hun Søsteren, der kom til Syne paa Trappen.

„Hun er død," lød Svaret.

„O!" kom det fra denne indtørrede Sjæl, hvem Ordet Død dog ikke lod ganske upaavirket.

Efter et Sekunds Tøven betraadte hun den dødes Værelse, nærmede sig Fodenden af den Seng, hvorpaa hendes Slægtning hvilte, gjorde Korsets Tegn og foldede Hænderne. Hendes Læber mumlede Bønner, men Øjnene for omkring i alle Værelsets Hjørner og Kroge.

Da hun troede at have opfyldt Sømmelighedens Krav, gjorde hun endnu en Gang Korsets Tegn for sig, kun noget ilsommere end før, og henvendte sig med et Udtryk som en, der har den højeste Agtelse for sig selv, til den barmhjertige Søster: „Jeg er Fru Grenardon," sagde hun opfyldt af sin egen Værdighed, „Doktoren skrev i Gaar til mig; jeg er min Kusines Arving."

„Vær i det mindste saa god at tale sagtere," svarede Søsteren, der syntes lidet opbygget ved Fru Grenardons larmende, anmassende Optræden. Denne saa højlig forbavset ud over den modtagne Formaning, aftog stiltiende sin Hat, hvorunder et uskønt, graameleret Haar kom til Syne, lagde sit Sjal pertentligt sammen, stillede Lædertasken derpaa og viste sig nu i sin sorte Merinoskjole, lydefri og prunkløs, men tillige af det halvt lurvede Udseende, som Personer af lav Tænkemaade pleje at meddele selv nok saa nye Klædningsstykker, saa snart de faa dem paa Kroppen.

„Ved De, om der er flere Arvinger?" genoptog Fru Grenardon Samtalen, efter at hun for Spejlet havde bragt sin Frisure i Orden.

Søsteren havde største Lyst til slet ikke at svare, men hævede dog Hovedet og sagde roligt: „Jeg ved det ikke."

„Der maa sagtens forefindes et Testamente?" vedblev Kusinen.

„Jeg ved det ikke," svarede Søsteren med samme rolige Stemme.

Fru Grenardon saa mistroisk paa hende, men syntes straks atter beroliget.

„Det er sandt," sagde hun, „det kan De jo forresten ikke vide . . . Er her noget at faa at spise?"

„Jeg ved det ikke," lød for tredje Gang Søsterens Svar.

Uden videre Omstændigheder beredte Fru Grenardon sig nu til at forlade Værelset. Søsteren lukkede Døren, som hun havde ladet aaben, efter hende, undertrykte et Suk ved Tanken om Marcelles Ungdom og Forladthed og genoptog atter sin Bøn ved Dødslejet.

Efter alt at dømme, maatte hun have truffet paa noget at spise, thi den fremmede viste sig ikke mere. I et Køkkenskab havde hun fundet Brød, i et andet Paalæg, og paa et Bord stod en Selvkoger med en Daase malet Kaffe ved Siden. Uden at spilde Tiden med Sørgmodighed over det pludselige Tab af Kusinen, gav hun sig resolut i Færd med det improviserede Maaltids Glæder.

I det Øjeblik, hvor hun indsugede sidste Draabe af den i Virkeligheden meget velsmagende Drik i Koppen, hørtes Klokken paany runge gennem Huset. Fru Grenardon traadte hen til Vinduet og saa en yngre Mand og en gammel, meget omhyggelig klædt Dame træde ind paa samme Maade, som hun selv var kommen. De syntes begge at være ukendte med Stedet, thi de saa sig om i alle Retninger.

„Hvem kan det være?" spurgte den gode Sjæl sig selv. „De ser ud, som om de kom fra Pontoise . . ."

Hun var saa forekommende — hvis det da ikke var Nysgerrighed, der havde en Finger med i Spillet — at træde ud i Forhaven for at gaa de kommende nogle Skridt i Møde.

„Hvad ønsker Fruen?" erkyndigede hun sig med en Provinskøbmands Frues forretningsmæssige Venlighed.

„Bor her en Froken de Beaurenom?" spurgte Herren.

„Det gør der," svarede Fru Grenardon pludselig mistroisk og uden noget af den tidligere Forekommenhed.

„Hvorledes gaar det med den kære Hermine?" spurgte den gamle Dame.

Fru Grenardon saa prøvende paa hende, derpaa rettede hun sit Blik mod Herren, der stod foran hende med krummede Arme og Hatten i Haanden som en Dansemester og afventede hendes Svar.

„Hun er død," sagde den forstankomne. „Er De ogsaa Slægtninge?"

„Jeg er hendes Tante paa fædrene Side, mit Navn er Fru Permeny. Og hvem er Fruen, om man tør spørge?"

„Jeg er hendes Kusine paa mødrene Side," gav Fru Grenardon tørt til Svar.

De to Fruer udvekslede Blikke, der spyede Ild og Gnister. Herren satte igen sin Hat paa Hovedet, aabnede Døren og traadte tilbage for at lade sin Moder træde ind først; men før denne kunde overskride Tærskelen, havde den anden, som var yngre og adrættere, allerede banet sig Vej ind i Entréen.

„Se til hende," mumlede den gamle Dame, „Høflighed synes just ikke at være hendes stærke Side . . ."

Et Sekund efter havde ogsaa hun kigget ind i Spisestuen og lagt Mærke til Resterne af Maaltidet.

„Har De længe været her?" spurgte Fru Permeny.

„En Timestid," svarede Kusinen i en Tone, der berørte den anden ubehageligt.

Moder og Søn betragtede misfornøjet hinanden.

„Hvis vi ikke vare komne et Par Minutter for sent til Toget, kunde vi allerede have været her i Morges Klokken ni," sagde Hr. Permeny.

„Den Slags Uheld kan jo hænde," bemærkede Fru Grenardon, der ikke slap dem af Syne.

De nyankomne tav. Derpaa spurgte den gamle Dame: „Hvem har plejet hende?"

„En barmhjertig Søster, som endnu sidder deroppe," svarede Kusinen fra Provinsen.

„Ellers ingen?"

„Jeg har i alt Fald ingen set."

„Og Lægen, der skrev til os? . . ."

„Jeg formoder, at han snart kommer. Hidtil har han endnu ikke ladet sig se."

„Saa afvente vi hans Komme," sagde Hr. Permeny bestemt. „Tag Plads Moder!"

Den gamle Dame satte sig, og hendes Søn skilte hende af med Kaaben. Fru Grenardon nedlod sig lige over for dem. Efter at de i nogen Tid havde betragtet hinanden med mistroiske Blikke, lagde Spændingen i deres Træk sig efterhaanden noget.

„Formodenlig ere vi den kære hensovedes eneste Slægtninge?" sagde Hr. Permeny.

„Derom ved jeg intet," svarede Kusinen paa mødrene Side, „men jeg har aldrig hørt sige, at Frøken de Beaurenom havde mange Slægtninge . . ."

„Foreligger der noget Testamente?"

„Sygeplejerſken kunde ikke give nogen Oplysning derom."

Fru Permeny ſaa op og ſagde: „Det er blevet mig fortalt, at Frøken Hermine havde antaget ſig en lille Pige, der i flere Aar ſkal have boet hos hende!"

Fru Grenardon rettede et i Sandhed tilintetgørende Blik paa den gamle Dame.

„Hun havde ogſaa en gammel Tjeneſtepige, der ſiges at have været hende meget hengiven, og ſom i mere end tredive Aar har været om hende . . . hvor er hun?"

Fru Grenardon lod ved en Geſtus forſtaa, at hun ikke vidſte det mindſte derom.

„Hvem har meddelt Dem disſe Detailler?" ſpurgte hun udfordrende.

Fru Permeny gav intet Svar. Det paſſede hende formodenlig ikke at opgive Kilderne for ſin Viden.

„Saaledes er det med disſe Tjeneſtefolk!" tog Sønnen nu til Orde. „Man overøſer dem med Velgerninger, og naar ſaa Fortuna ſvigter en, ſaa løbe de deres Vej."

Fru Grenardon havde ikke nogen klar Foreſtilling om, hvem Fortuna var, men forſtod dog ſaa meget, at Bemærkningen var gjort i Disfavør af Tjeneſtefolk i Almindelighed, hvorfor hun naadigſt erklærede ſig i Overensſtemmelſe med den.

„Og hvor gemme ſig i ſlige Tilfælde de, ſom ere os Tak ſkyldige?" vedblev den unge Mand, af hvis udſøgte Sprog en mere erfaren Perſon end den provinſielle Kuſine vilde have gættet, at det var en Juriſt, han havde for ſig. „Hvor for Eksempel er i Øjeblikket den unge Pige, hvem den afdøde ſynes at have bragt betydelige Ofre?"

Fru Grenardon lod ved et Skuldertræk forſtaa, at hun ikke havde nogen Anelſe derom.

„Hvad ſynes De," ſagde pludſelig Fru Permeny, „om vi tog Huſet en Smule i Øjeſyn?"

De to andre Arvinger rejſte ſig ilfærdigt ſom for at anthde, hvor meget dette Forſlag tiltalte dem. Ganſke vist var hver af dem hellere gaaet alene, men da det aabenbart ikke kunde lade ſig gøre, var det dog altid en Udvej at anſtille en foreløbig Underſøgelſe i Fællesſkab.

I Stueetagen opholdt de ſig ikke længe. Hidtil havde man dog ikke hørt om, at Teſtamenter eller andre værdifulde Dokumenter

vare forefundne i Køkkenkar; Kælder og Have ere snarere bekendte for at danne Skjulested for Skrin med kostbart Indhold. Iøvrigt tydede aldeles intet paa, at Frøken Hermine, der ikke kunde forudse en saa pludselig Død, havde anset det for nødvendigt at skjule sine Smykker og sit Sølvtøj.

Den lille Dagligstue forblev bestandig lukket trods et beskedent Forsøg, som Hr. Permeny gjorde for at trykke Døren ind, naturligvis kun for at forvisse sig, om Laasen ikke skulde være tilrustet . . .

Laasen var der ikke det mindste i Vejen med; den opfyldte troligt sin Vogterpligt; de tre Arvinger saa paa hinanden — egentlig havde de ikke gjort andet hele Tiden — og besluttede sig til at gaa op i Etagen ovenover.

„Denne Dør fører ind til hendes Værelse," bemærkede Fru Grenardon med en Haandbevægelse; „den barmhjertige Søster sidder der endnu."

„Gaa ikke derind, Moder," raadede Hr. Permeny; „det sørgelige Syn vilde for stærkt alterere dig . . . den sjælelige Sorg er en Tribut, som Naturens Ret fordrer af os ved en kær Slægtnings Bortgang, men dertil er det ikke nødvendigt at føje den Rystelse, som Synet af et dyrebart Lig ikke undlader at paaføre Nerverne . . ."

Fru Permeny trykkede sit Lommetørklæde til Øjnene og lod sig uden større Modstand føre forbi Sovekammeret. Trioen vendte sig nu mod en anden Dør, der førte ind til Paaklædningsværelset. Det var et venligt lille Rum med et Vindue ud til Haven.

Her bleve Skabene aabnede, hvori Frøken Hermines Klæder hang i sædvanlig Orden; kun dem, hun Dagen forud havde baaret, laa tilsmudsede paa Gulvet, over hvilket Syn den provinsielle Kusine gav sin Forargelse til Kende ved en meget sigende Hovedrysten.

En tredje Dør var undgaaet deres Opmærksomhed; i det Øjeblik, Arvingerne gik der forbi, aabnede den sig, saa at et klart Lys faldt ud paa den mørke Trappe og Marcelle viste sig i Døraabningen.

Høj og mager, med løst opsat Haar, iklædt en hvid, lige til Fødderne nedhængende Flonels Natkjole, lignede hun en himmelsk Aabenbaring. De tre Snyltere vege overraskede og forskrækkede tilbage.

„Hvad betyder dette?" udbrød Fru Grenardon, der hurtigere end de andre genvandt Fatningen.

Marcelle saa bestyrtet paa hende. Efter at Søsteren ved Nitiden kærligt havde overtalt hende til at lægge sig en Smule, var Marcelle falden i en dyb Søvn, der i det mindste for nogle Timer borttog hende Bevidstheden om hendes sørgelige Stilling.

Imidlertid havde Søsteren givet to Smaahandlende fra Naboskabet Besked paa at indberette Dødsfaldet til Begravelseskontoret; Doktoren, hvis Fraværelse trak saa længe ud, maatte jo dog en Gang komme, og han kunde saa træffe de øvrige Bestemmelser.

Lyden af Skridt og Stemmer havde vækket Marcelle. Hun drømte netop en skøn Drøm: det var Sommer; Rosa var vendt tilbage; Froken Hermine sad smilende i Haven; Julius og Robert legede med Hunden, og selv sad hun glad paa sin Plads ved Siden af sin gamle Venindes Lænestol . . Dette var hendes Yndlingssted, hendes Tilflugt, naar hun var lykkelig, og endnu mere, naar hun var bleven dadlet, thi saa maatte hun hente sig Tilgivelsens Kys . .

Genlyden af tre Par Støvler paa Gangen forekom hende i Søvne som en Tordens Rullen. Uden Overgang tilknyttede Drømmen øjeblikkelig Begivenhederne fra hin Uvejrsnat, der havde ført hende til dette Hus; hun udstødte et forskrækket Skrig og sprang endnu søvndrukken ud af Sengen . . .

„Hvad betyder dette?" gentog Fru Grenardon og gjorde modig et Skridt fremad.

Den hvide Skikkelse trak sig tilbage til Sengen, og de atter beroligede Arvinger betraadte Værelset.

„Her er net," bemærkede Hr. Permeny og fremdrog en Lorgnet, som hidtil ikke havde været synlig. Han rettede den mod Vinduesfordybningen og de hvide Forhæng, derefter som tilfældigt mod Marcelle. Den unge Pige betragtede med Forfærdelse de tre ubekendte, der ved deres blotte Nærværelse krænkede hendes Helligdom.

„Hvem er De, mit Barn?" spurgte Fru Permeny paa en Gang værdigt og opmuntrende.

„Marcelle Monfort," sagde den unge Pige, idet hun strøg Haaret fra Øjnene.

„Det er hende," hviskede den gamle Dame til sin Søn. Denne klappede Lorgnetten sammen og indtog en kølig Holdning.

„Hvem?" spurgte Fru Grenardon med sin tørre Stemme.

„Frøken de Beaurenoms Protegée," forklarede Hr. Permeny med sagte Stemme.

Kusinen kastede et sønderknusende Blik paa Marcelle; heldigvis stod den unge Pige just med skamfuldt nedslaaede Øjne.

„Hun maa kunne give os Oplysninger," hviskede Fru Permeny meget interesseret.

Hendes Medarving tilkastede hende et næsten bifaldende Blik, der skulde betyde saa meget som: ja, lad os udspørge hende. Forhøret blev øjeblikkelig sat. Marcelle stod med bare Fødder, lænet op til Sengen, rystende af Kulde og krænket Skamfølelse, og svarede efter bedste Viden og Samvittighed paa de til hende rettede Spørgsmaal; hun forstod kun altfor godt, hvorfor disse grusomme Mennesker trængte ind paa hende.

„Hvad plejede I at faa til Middag hos Frøken Hermine? Hvor stor Løn havde Rosa? Kom der mange fremmede i Huset? Brugte Frøken Hermine alle sine Rentepenge? Var der meget Sølvtøj i Skufferne? Betaltes Leverandørerne kontant? Havde hun holdt Lærer til Marcelle? Var der blevet hende lovet noget for Fremtiden? Havde hun modtaget værdifulde Presenter? . .

„Ja, nej, — jeg ved det ikke . . ."

Den stakkels forpinte Pige kendte ingen andre Svar end disse tre, som hun paa bedste Maade søgte at anvende i Overensstemmelse med Sandheden, dog med en halv Formodning, om det ikke var bedre at tie end at svare. Hendes naturlige Finfølelse, som ved Opdragelsen yderligere var bleven udviklet, blev der raat gjort Vold paa; Barnets uskyldige Øjne vare ikke mere skamfuldt nedslaaede, men rettede mod hendes Bødler, som for at bønfalde dem om Medlidenhed.

„Er Notaren ofte kommen her i Huset?" spurgte Hr. Permeny med et Forsøg paa at synes ligegyldig, idet han atter tog Lorgnetten frem.

„Jeg ved ikke, hvad en Notar er," lød det afværgende Svar.

„Og hvor er hendes Testamente?" frittede den vindtørre Kusine, „der m a a dog være et Testamente . . ."

„Undskyld," sagde den barmhjertige Søster bag ved dem, „der er nogle Folk dernede, som spørger om Arvingernes Ønsker med Hensyn til Begravelsen."

De vendte sig om, og følende sig fri for deres Blik aandede Marcelle op.

„Hvordan komme de Folk saa hurtigt her?" spurgte Fru Grenardon.

Men Sygeplejerske var igen forsvunden; den lukkede Dør

til Frøken Hermines Værelse belærte Arvingerne om, at hun var vendt tilbage til sin Beskæftigelse.

Bestandig iagttagende hinanden begave de sig ned i Spisestuen, hvor Bedemændene ventede paa dem.

Da Marcelle saa sig alene, klædte hun sig hurtigt paa. Hun maatte skyndsomst se at komme bort. Men hvorhen skulde hun vende sig? Bort, kun bort fra disse Mennesker, som saa ubarmhjertigt havde pint hende med deres Spørgsmaal!

Doktoren var hendes eneste Tilflugt! Men hvor var han? Hvorfor kom han dog ikke? Hun kunde ganske vist ikke ane, at den vakre Mand i Løbet af Natten var bleven hentet fra Sygeseng til Sygeseng, og i dette Øjeblik sad i en Restauration i den anden Ende af Paris, hvor han siden i Gaar Aftes fik den første Bid over sine Læber . . .

Otte og tyvende Kapitel.

Bedemændene maatte gaa uden at have modtaget bestemte Ordrer, Ligskuet havde fundet Sted, og Hr. Permeny var med en Adrætthed, som hans allerede til Embonpoint tilbøjelige Skikkelse ikke skulde have ladet formode, ilet bort.

Marcelle, der nu havde klædt sig paa, saa ham forsvinde ned ad Gaden og kunde ikke undertrykke et Lettelsens Suk. Hun aabnede sagte Døren til sit Værelse og lyttede ud med spændt Opmærksomhed. Underneden passiarede de to Damer fortroligt med hinanden. Det var endelig lykkedes dem at finde Nøglen til den lille Dagligstue, og nu hengave de sig til den nøjeste Undersøgelse af Indholdet af den afdødes forskellige Gemmer.

En Masse Papirer blev gennemsete og opnoterede . . . men intet Steds fandtes det saa ivrigt eftersøgte Testamente.

Marcelle forlod sit Værelse saa sagte og forsigtigt, som om hun havde haft noget ondt i Sinde, derpaa tog hun i Dørgrebet til Frøken Hermines Værelse . . . Ved at berøre denne bekendte Genstand, som hun saa mange Gange havde holdt i Haanden, naar hun havde faaet en sidste Formaning eller et opmuntrende Smil med paa Vejen, blev det tungt om hendes Hjerte, og lindrende banede varme Taarer sig Vej ned over hendes Kinder.

Hun traadte ind og saa paa Sengen, hvor den døde fredeligt

sov sin sidste Søvn. Sygdommen havde varet for kort til at forandre hendes Træk meget; hun saa rolig, næsten smilende ud, som hun havde gjort i levende Live; kun de lukkede Øjne og den smalle Næse vidnede, at Døden havde lagt sin Haand paa hende. Marcelle stod med foldede Hænder ved Sengens Fodende og hviskede næppe hørligt: „O, du kære, kære Veninde, min bedste Velgørerske, hvor god du altid har været mod mig, aldrig har du sagt mig et haardt Ord . . . da jeg var hjælpeløs og forladt, tog du mig til dig . . . gid Gud maa gengælde alt, hvad du har gjort for mig, og give dig den bedste Plads i Himmerig . . . af hele min Sjæl takker jeg dig, du elskede Frøken Hermine, som jeg har holdt saa uendelig meget af!"

Taarerne strømmede ned paa hendes Hænder, men hun tænkte ikke paa at viske dem bort. Ogsaa Søsteren, der iagttog hende, fik Taarer i Øjnene. Rosenkransen vedblev at ile gennem hendes Fingre, og Bønner lod sagte fra hendes Læber, medens hendes Sjæl dvælede sammen med Marcelles ved den ædle Skabning, der saa vel havde forstaaet at gøre sig elsket, og hvis Død fremkaldte en saa oprigtig og lutret Smerte.

„Frøken Hermine," vedblev Marcelle inderlig, „nu har jeg slet ingen mere og er igen mere ene, end da jeg kom til dig . . . Tag mig med dig, saa at jeg ogsaa i Døden kan være hos dig . . . som jeg var i Livet . . ."

Efterhaanden havde hun nærmet sig Hovedgærdet. Der lod hun sig synke i Knæ og trykkede Ansigtet ned i Puderne ligesom Aftenen i Forvejen . . .

I samme Øjeblik lod fra Entréen en Stemme, der med udulgt Tilfredsstillelse sagde: „Jeg kommer lige fra Notaren, der foreligger ikke noget Testamente!"

Med et Sæt rejste Marcelle sig. Hvad angik det hende, om der var noget Testamente eller ikke? Men blot denne Stemme, der forstyrrende trængte sig ind i hendes Dødsklage, var hende forfærdelig. Hun gik ud og vilde netop lukke Døren, da hun hørte Skridt nærme sig paa Trappen. Hurtigt trykkede hun Døren i efter sig, for at hverken disse fremmede Stemmer eller Blikke skulde vanhellige Stedet.

„Vil De være saa god, Frøken," sagde Hr. Permeny, „at komme med herind."

Hun fulgte efter ham ind i sit venlige lille Kammer med de

nyvadskede, hvide Mollforhæng, medens begge Damer sluttede sig til dem. Marcelle befandt sig som i en Skruestik.

„Jeg kommer i dette Øjeblik fra Notaren," sagde Hr. Permeny med en Alvor, som han søgte at give Skin af Faderlighed; „denne Herre sagde mig, at vor Slægtning flere Gange havde udtalt som sin Hensigt at testere . . . De ved maaske, hvad dette Ord betyder?"

„Ja, at opsætte et Testamente og underskrive det," svarede Marcelle, der saa ham lige ind i Ansigtet, og hvis Blikke tydede paa, at der til hendes Mistillid begyndte at slutte sig en opblussende Vrede.

„Jeg ser, at min afdøde Slægtning har ladet Dem omhyggelig opdrage," vedblev Hr. Permeny med et let Smil; — „altsaa Notaren har sagt mig, at Frøken de Beaurenom atter og atter har opsat Udførelsen af denne hendes Hensigt, og at den saaledes vel overhovedet ikke er bleven realiseret. Jeg spørger nu Dem, om De skulde være vidende om Tilstedeværelsen af Dokumenter, der kunne antages at bevise det modsatte?"

„Nej, jeg ved aldeles intet om noget saadant," svarede Marcelle.

„Har Frøken de Beaurenom for Eksempel aldrig for Dem udtalt, at hun havde til Hensigt at efterlade Dem en bestemt Pengesum, Livrente eller sligt?"

„Aldrig!" svarede Marcelle, hvis ærlige Ansigt overtrak sig med dyb Rødme.

„Vil De saa, min kære," sagde Fru Permeny, der nu fandt Anledning til at tage til Orde, „være saa venlig at sige os, hvem Deres Familie er, for at vi kunne lade Dem bringe derhen."

„Jeg har ingen Familie," svarede den unge Pige, og hendes ellers saa blode Ansigtstræk bleve pludselig haarde; i denne tunge Time havde hun ikke alene taget Afsked med sin Velgørerinde, men ogsaa med Barndommen og alle dens Forrettigheder; for Fremtiden var hun Frøken Monfort og ikke som før den lille Marcelle.

„Ingen Familie? Altsaa et forladt Barn?" sagde Fru Permeny.

„Nej, Frue, jeg er gaaet tabt. Min Moder er død og min Fader har ikke kunnet findes; han var den Gang lige rejst til Amerika, og jeg har ikke siden set ham." Kun ugerne og tøvende genkaldte Marcelle sig disse hendes Livs sørgelige Minder, men

følte dog en Slags indre Tilfredsstillelse ved at sige disse Mennesker, hvor alene, hvor ganske alene, hun var i Verden.

„Saa havde min Kusine gjort bedre i," sagde Fru Grenardon, „at give Dem en til Deres Forhold svarende Opdragelse i Stedet for at forvænne Dem som en Prinsesse."

Men Fru Permeny gjorde med yderste Værdighed Tegn til hende om at holde inde, hvorpaa Fru Grenardon øjensynligt ugerne gav Afkald paa yderligere Bemærkninger.

„Hvilke ere Deres Planer?" spurgte hun Marcelle.

„Jeg har ingen," svarede denne.

„Men De maa dog have tænkt Dem noget," sagde den gamle Dame tilsyneladende velvillig bekymret.

Marcelle følte den andens ligefremme Uforskammethed mindre saarende end Fru Permenys falske Høflighed. Hun sænkede Øjnene og tav.

„De forstaar," vedblev den gamle Dame, „at vi ikke ere i Stand til at fortsætte det Barmhjertighedsværk, som Frøken de Beaurenom over for Dem har paabegyndt; De indser altsaa, at De maa opgive os saadanne Personer, som kunne antage sig Dem . . ."

Marcelle hævede Hovedet.

„Jeg forstaar meget vel, Frue," sagde hun.

„Det er altsaa Deres Hensigt at henvende Dem til Venner eller Bekendte?"

„Ja, Frue!"

„Fortræffeligt. Og vilde De saa maaske meddele os, hvortil De har besluttet Dem? Den Interesse, vi naturligen maa nære for Dem . . ."

Marcelle tilkastede den gamle Dame et Blik, der pludselig satte en Stopper for hendes Veltalenhed. Dog tilføjede hun endnu: „Selvfølgelig skal der intet være til Hinder for, at De medtager nogle af de Genstande, som Deres Velgørerinde har skænket Dem, som for Eksempel noget Linned."

„Maa jeg beholde det Tøj, jeg har paa?" spurgte Marcelle roligt.

Det var den simple Hjemmedragt fra i Gaar, i hvilken hun saa ofte havde gjort Indkøb sammen med Rosa.

„Meget gerne. Og naar De saa har fundet Dem et Sted at være, ville vi endvidere anse det for passende at lade Dem en Sørgedragt forfærdige!"

„Det behøves ikke, Frue," svarede Barnet med samme Kulde. „Tillader De mig ogsaa at medtage en Hat og en Jaket?"

Heller ikke dette vilde man afslaa hende. Hun tog nu Overtøjet paa i Damernes Nærværelse; Hr. Permeny var gaaet ud i Haven, efter at han havde set, at alt afviklede sig fredeligt. Da hun var færdig, tog hun med et Hovednik Afsked med Arvingerne og gik tilbage i Frøken Hermines Værelse.

Med tørre Øjne og dog fuld af inderlig Kærlighed betragtede hun endnu en Gang det dyrebare Ansigt og søgte for bestandig at indprænge sig det; derpaa bøjede hun sig ned over den dødes om et Krucifiks sammenfoldede Hænder og trykkede et ærefrygtsfuldt Kys paa dem.

„Levvel, du min anden Moder," sagde hun sagte, og henvendt til den barmhjertige Søster føjede hun til: „De har været god imod mig, jeg takker Dem derfor."

Derpaa gik hun, og Døren lukkede sig bag hende. Med ilsomme Skridt sneg hun sig ned ad Trappen, ilede forbi de to Damer, der fra den aabne Spisestuedør iagttog hende, og forsvandt ud igennem Havelaagen.

„Den uforskammede!" sagde Fru Grenardon, „ikke engang et ordentligt Farvel sagde hun os!"

„Hvad skal man sige?" svarede den gamle Dame, „det ligger naturligvis i Opdragelsen!"

Ni og tyvende Kapitel.

Marcelle gik rask mod Byens Centrum. Hendes temmelig uklare Tanker slog, iøvrigt snart ind paa en ganske naturlig Retning; hun tænkte paa Madame Jalin. Vistnok vilde hun have gjort klogere i først at spørge Frøken Hermines Doktor til Raads, men hun havde altid været en Smule bange for denne Doktor, som det hyppigt plejer at være Tilfældet med Børn, selv hos saadanne, der holder meget af deres Læge. Hun vidste ikke ret, hvad hun skulde sige til ham, hun kendte ham i Grunden jo saa lidt, ejheller havde han hverken Kone eller Børn . . . Hun vilde først se, om hendes Veninde fra den første Ulykkestid muligvis allerede skulde være vendt tilbage, og ved Tanken om maaske ogsaa at faa Rosa at se maatte hun gaa langsommere, saa hurtigt

bankede Hjertet i hendes Bryst. At genfinde Rosa vilde næsten sige det samme som igen at tage det gamle Hjem hos Frøken Hermine i Besiddelse!

Jo længere hun gik, desto mere tog hendes Mod af. Vejen forekom hende uendelig lang, og hvis hun nu ingen fandt, hvad saa? Hendes Lomme tyngede ned i den ene Side; det kom af Papæsken, som var deri. Marcelle følte Lyst til at se, hvad den indeholdt. Hvor var der dog gaaet mange Aar hen, siden hun havde staaet ved Madame Favrots Side og set, hvorledes denne gemte hendes Papirer og den lille Pakke med de halvtredsindstyve Francs, som Marie Monfort havde efterladt sig!

Ja virkelig, Marcelle ejede halvtredsindstyve Francs som eneste fattige Arv efter sin Moder. Denne Tanke besjælede hende pludselig med nyt Mod. Da hun aldrig havde gjort andre Indkøb end til Husholdningen, forekom denne Sum hende temmelig anselig. I ethvert Tilfælde vilde hun kunne leve saa længe derfor, til hun havde genfundet Rosa . . .

Hun gik hurtigt til, og dog vilde Champs Elysées ingen Ende tage; bestandig havde hun en Fornemmelse, som om hun blev forfulgt. Hvor blev hun træt! Denne frygtelige, sidste Nat, liden Søvn, Mangel paa Næring, — thi hun havde siden den foregaaende Dag intet spist — hendes ilsomme Flugt — andet kunde man dog ikke kalde hendes Bortgang — alle disse Lidelser og Sindsbevægelser havde afkræftet hende. Hun følte nu virkelig Hunger og tænkte paa at ville gaa ind til en Bager for at købe sig noget Brød. Dertil behøvede hun Penge. Hun lænede sig op til en Fontænes Kumme, der den Dag ikke var i Virksomhed, og greb i sin Lomme.

En ubestemt Følelse advarede hende dog imod paa dette Sted at tage Æsken frem af dens Skjul. Hun stak derfor sin Haand ned i Lommen, løsgjorde Laaget, greb forsigtigt, for ikke at beskadige Papirerne, ned i Æsken og samlede efter den lille Pakke med Pengene . . . Da følte hun nogle Pengestykker glide gennem sine Fingre. Forbavset tog hun et af dem frem . . Det var Guld!

Hun greb efter et andet, ligeledes Guld! I højeste Grad forundret spurgte hun sig selv, om dette ikke var et Sansebedrag, om ikke Udmattelse og Sult fordunklede hendes Forstand, da paa en Gang Frøken Hermines sidste klare Ord randt hende i Minde: „Tag Æsken, gem den, den tilhører dig . . .“

Du gode, gode Froken!" hviskede Barnet og trykkede sine Læber mod den af Omhu for hende tilsidelagte Louisdor; „du har vidst, at jeg en Dag vilde blive jaget bort fra dit Hus, derfor har du villet bevare mig for Fattigdommens Rædsel."

Hendes Lomme var fuld af Guld, som langsomt rislede ud under det halvaabne Laag.

Efterhaanden begyndte Dagen at hælde, da en Mand med graasprængt Haar, haarde Træk og alvorligt Ansigtsudtryk nærmede sig Fontænen og paa den anden Side af den ligeledes stottede sig op til Kummens Rand. Med nedslaaede Øjne stod han og saa træt ud, træt af at sorge. Marcelle vilde lige til at fortsætte sin Vej, da Manden løftede Hovedet og betragtede hende.

„Hun er ikke saa stor", sagde han hen for sig. „Hvor bleg den stakkels Pige ser ud!"

Ogsaa Barnet saa paa ham.

„Stakkels Mand", tænkte hun; „maaske har ogsaa han mistet alt, hvad der var ham dyrebart."

Deres Blikke mødtes i samme Følelse af Medlidenhed; derefter tog de sig begge sammen og skred hver for sig videre frem ad det ubekendtes Stier. Det var blevet mørkt, og kun den vestlige Horisont var endnu oplyst af Aftenrøden; men selv om Solen havde skinnet nok saa klart, hvorledes skulde Marcelle i denne mørke, trist udseende Mand have genkendt sin Fader?

Den unge Pige kom endelig til Madame Falins Bopæl og fik der at vide, at Vadske- og Strygekonen endnu var paa Rejse. Hendes Adresse lod: „Saint-Marais, pr. Phalempin!

„Med hvilket Banetog kommer man derhen?" spurgte Marcelle.

„Fra Nordbanegaarden", lod den Besked, hun fik.

Marcelle var meget træt og havde intet spist; hos en Bager lod hun sig derfor veksle et Guldstykke og købte et Brød for at spise det under Vejs.

Uden at gøre sig nøje Regnskab for, hvad hun egentlig vilde, naaede hun den nærliggende Nordbanegaard, løste en Tredjeklasses Billet til Phalempin og befandt sig snart derpaa i Toget, der langsomt satte sig i Bevægelse.

Tredivte Kapitel.

Simon Monfort var gaaet til Champs Elysées, hvor han aandeløs satte sig ned paa en Bænk og tænkte efter.

I dette store Paris, som han ikke kendte, thi for ni Aar siden var han kun rejst derigennem, forekom han sig som fortabt. Under sit Ophold i Amerika var han ganske vist bleven vant til at leve i store Byer, men disse vare hans Hjerte som hans Øjne fremmede, og han begærede og ventede intet andet af dem, end hvad anstrengt Flid kunde forskaffe ham.

Siden det Øjeblik, Toget havde sat ham af ved St. Lazare-Banegaarden, havde Simon hvileløs vanket omkring i Gaderne og var kun af og til gaaet ind i en Kafé for i febrilsk Hurtighed at nedsvælge en Kop Bouillon eller spise en Mundfuld.

Fra Politistationen i Montholonkvarteret til la Morgue, hvor han havde set den Stenplade, som siden var bleven optaget af saa mange andre døde, der havde lidt Skibbrud i Livet, havde Simon vel søgt paa vistnok tyve Steder, bestandig følgende et Spor, som snart tabte sig, snart igen kom til Syne. Politikommissæren havde i Mellemtiden vekslet to Gange; af Madame Favrot var der intet Spor at finde. Først da han for tredje Gang indfandt sig i Huset paa Montholonpladsen, kunde han udfinde en Sammenhæng mellem Madame Jalin, hvis Navn hidtil ingen havde nævnet for ham, og det mistede Barn, som uden Tvivl maatte være hans.

Madame Jalin havde ofte talt om en lille Pige ved Navn Marcelle, som var saa vel anbragt hos en gammel Frøken . . . Hvem var denne Frøken? Man vidste kun, at Madame Jalin ofte bar Strygetøj ud til hende i Pompegade i Passy . . . Hvad Nummer? Ingen vidste det. Hvor var Madame Jalin? Et Sted i Provinsen. Dermed standsede Oplysningerne.

Fortvivlet begav Monfort sig paa Vej til Passy, trøstende sig med, at selv den længste Gade en Gang maa faa Ende, og at han, naar han spurgte sig for i hvert Hus, nødvendigvis tilsidst maatte finde sit Barn.

Men hvorledes skulde han saa sent paa Dagen begynde sine Efterforskninger? Ogsaa han var saa træt, at hans Fødder næppe mere kunde bære ham.

Altsaa traadte han ind i et tarveligt Gæstgiversted for der

at overnatte. Udmattet kastede han sig paa Sengen og sov en tung, drømmeløs Søvn.

Næste Morgen vaagnede han tidligt og begyndte sin Aftenen i Forvejen besluttede Afsøgning af Pompegade. I det ene Hus efter det andet begav han sig ind og udspurgte Portneren, en Tjenestepige, eller hvem han ellers traf paa. Nogle affærdigede ham høfligt, andre grovt, men alle Vegne fik han benægtende Svar paa sine Spørgsmaal. Ingen kendte en gammel Froken, der havde taget et Barn til sig, saadan som Monfort beskrev det. I Faderens Bevidsthed var Marcelle vedbleven at være en sart, fin lille Skabning; hvem kunde da formode, at den høje, unge Pige, som syntes at være nær ved de femten Aar, og som alle antog for at være en Slægtning af Froken de Beaurenom, var den, han søgte?

Endelig kom han til et Hus, hvor en Kokkepige, der længe havde konditioneret i Kvarteret, erindrede sig Marcelles mærkelige Tilstedekomst, som for fire Aar siden ikke havde undgaaet at vække nogen Opmærksomhed.

„Det er vistnok Froken de Beaurenom, De søger?" sagde hun til Monfort, hvis forsagte Ansigt straks igen antog et Udtryk af urokkeligt Taalmod; „Den Froken tog i al Fald en Gang en lille Pige til sig, som ingen Forældre havde, men hun maa nu mindst være femten Aar! Er De vis paa, at De ikke tager fejl?"

„Jeg er ikke vis paa noget som helst", svarede Simon, „og kan jo heller næppe have Anelse om, hvordan det Barn, som jeg ikke har set, siden det var halvfjerde Aar gammelt, nu ser ud... Hvor bor den gamle Froken?"

Hun opgav ham Husnummeret. Han ilede derhen. Aarene laa ikke mere tunge paa hans Ryg, han løb, han næsten fløj. Da han nærmede sig den villaagtige Bygning, saa han en Ligvogn og to Sorgekarreter holde for Døren. Med Forfærdelse betragtede han disse Dødens Attributter. „Det er Marcelle, som er død," sagde han til sig selv.

Opfyldt af Sjæleangst gik han gennem Laagen ind i Haven, med blottet Hoved, sammensnøret Strube, næsten ude af Stand til at fremføre et Ord.

„Hvem er død her?" spurgte han det første menneskelige Væsen, han mødte.

Det var Fru Grenardon, der betragtede ham med et gennemborende Blik. Skulde det mon være endnu en Arving?

„Frøken Hermine de Beaurenom," svarede hun, „hvad ønsker De?"

Monfort maatte med Haanden støtte sig til Muren. Altsaa var det dog ikke hans Datter, for hvem dette Hus bar Sorg. Alt andet var ham ligegyldigt.

„Hvor er hun?" spurgte han aandsfraværende.

„Frøken Hermine? Hun skal om et Øjeblik køres bort. Kirkehøjtideligheden er ansat til Klokken tolv præcis ... Men hvad vil De egentlig?" spurgte den just ikke nedbøjede Slægtning.

„Jeg søger min Datter, Marcelle, som har fundet et Hjem hos denne Dame. Min Datter maa jo nu være i Sorg," svarede Monfort, der begyndte at komme til sig selv igen. „Hvor er hun?"

Fru Permeny, der ved Lyden af Stemmer øjeblikkelig havde sat sig i Bevægelse, blev staaende i Entréen og var Vidne til denne besynderlige Samtale.

„Deres Datter?" ... stammede Fru Grenardon, der begyndte at føle sig mindre vel tilpas.

„Ja, Marcelle Monfort. Hun maa jo dog være her! Jeg forlanger at se hende. Jeg er hendes Fader."

Fru Grenardon vendte Hovedet bort og udvekslede, da hun fik Øje paa Fru Permeny, et hjælpeløst Blik med denne. Den gamle Dame kom hende beredvilligt til Hjælp.

„Saa det er Deres Frøken Datter, som var her i Gaar?" sagde hun med anerkendelsesværdig Aandsnærværelse. „Hvor beklageligt, min kære Herre, at De ikke tidligere har meldt Deres Ankomst! Hun var saa bedrøvet over ikke mere at have nogen Støtte ... Frøken de Beaurenom har ganske undladt at træffe Bestemmelser til Gunst for hende" ...

„Det angaar ikke mig," faldt Simon Monfort hende brysk i Talen. „Jeg ønsker blot at vide, hvor hun er."

„Hun ... hun gik i Gaar for at henvende sig til Venner af sig og tale med dem om Sagerne ..."

„Hun *har* ingen Venner," afbrød Monfort hende utaalmodigt; „hvis det forholder sig, som man har sagt mig, havde hun ingen som helst andre Forbindelser end Frøken de Baurenom, som har taget sig af hende og opdraget hende. Hvor er hun gaaet hen?"

„Ingen ved det her," stammede Fru Grenardon, som endelig begreb, ikke at de havde handlet uret, thi det vilde være

gaaet over hendes Forstand, men derimod nok, at de muligvis havde begaaet en beklagelig Dumhed ved paa en saa overdreven let Maade at skaffe sig Pigebarnet fra Halsen.

„Naa, saa De ved det ikke?" tiltordnede Monfort dem. „Naar gik hun bort?"

„I Gaar."

„Og naar er hun vendt tilbage?"

„Hun er ikke vendt tilbage."

Simon maatte nu fuldstændigt læne sig op imod Muren, og i denne Stilling betragtede han de to Damer med saa truende et Blik, at disse forskrømte trak sig tilbage.

„Min Herre," sagde Fru Permeny og paatog sig en højfornem Mine; „vi kende Dem jo iøvrigt slet ikke . . . Hvad vil De i Grunden her?"

„Det bliver min Sag," svarede Simon barsk, idet han pludselig antog sig Manerer fra den anden Side Atlanterhavet. „Jeg kender lige saa lidt Dem. Jeg vilde se og tale med Froken de Beaurenoms Venner, med dem, som have kendt hende og elsket hende, og som maa vide, at hun holdt af min Datter . . . Men De er Arvinger, Arvinger og ikke andet, ser jeg; og De har jaget min Datter bort, fordi hun ikke var Arving som De . . ."

„Min Herre!" lød Hr. Permenys Stemme nede fra Laagen.

„Endelig!" sagde Simon, idet han lagde Armene over Kors paa Brystet, „endelig finder jeg da et Menneske, med hvem jeg kan tale! Min Datter var i Gaar her i dette Hus; hun har forladt det og er ikke senere vendt tilbage; hun ejede ingen paa Jorden, der kunde byde hende et Ly. Paa Gaden maa hun have overnattet, eller maaske kastet sig i Seinen . . . Dem gør jeg for Gud og Domstolene ansvarlig derfor. Jeg opfordrer Dem til at retfærdiggøre Dem!"

„Hvis det nu var de sørgende Herskaber belejligt," peb i dette Øjeblik Begravelsesformandens sødlige Stemme, og den værdige Herre kom med sine sorte Handsker i Haanden til Syne i Døren.

Tunge Trin lode sig høre øverst paa Trappen. Det var Ligbærerne, som gave sig i Færd med at nedbære deres sørgelige Byrde. I Nærværelse af Døden forstummede Monfort. Hvor stor hans Vrede end var, saa skyldte han dog de jordiske Levninger af den, som havde været hans Datter i Moders Sted, saa megen

Ærbødighed, at han lod de heftige Ord, der vilde trænge sig over hans Læber, uudtalte. Han trykkede sig op mod Væggen og lod Kisten komme forbi sig. Derpaa fulgte han uvilkaarligt efter. Ved Indgangen til Haven saa han Doktoren, der bleg af Træthed og Sindsbevægelse næppe kunde holde sig oprejst, men dog var kommen for at vise sin Veninde den sidste Ære. Simon tilkastede ham et ikke mindre vredt Blik, end han havde gjort til de andre, men det første Ord, han hørte den gamle Herre sige, løste Spændingen i hans Sjæl.

„Er hun endnu ikke kommen tilbage?" sagde Doktoren henvendt til Hr. Permeny i det Øjeblik, Toget satte sig i Bevægelse.

Den unge Mand svarede med en Hovedrysten.

„De vil faa at svare til en uberettiget Handling," føjede den gamle Læge til.

I samme Øjeblik var Simon ved hans Side.

„De kender min Datter?" sagde han og greb Doktoren i Armen.

„Marcelle?"

„Ja. Hun er min Datter. Hvor kan jeg finde hende?"

„Desværre ved jeg det ikke," svarede den fortræffelige Mand. „Men det tør næppe anses for vanskeligt at finde hende igen. Nu ville vi først følge den, som af et godt Hjerte har elsket Deres Datter, og som vilde have bevaret hende for al Nød, hvis der var levnet hende Tid dertil. — Jeg anmoder Dem om at tage Del i Følget i Marcelles Sted."

Simon lod sig fojelig føre med, og fra hans Øjne flod paa den Dag de eneste Taarer, der faldt paa Frøken Hermines Grav.

I den tidlige Morgenstund stod Marcelle paa en med unge Træer beplantet Plads midt i den forholdsvis store Landsby Saint-Marois, der lige var vaagnet op efter Natten.

Hun skød Hjertet op i Livet og traadte ind i en Beværtning.

„Skulde De ikke vide, hvor Jomfru Rosa Picard er at træffe?" spurgte hun.

„Kender hende ikke," svarede Værten afvisende.

Forbavset over sin egen Dristighed vedblev Marcelle at spørge, omendskønt det knappe Svar straks havde skræmt hende.

„Det er en gammel Pige, som for tre Dage siden kom fra Paris sammen med en Ledsagerske; hun havde en Søster, der for nylig er død her i Byen, og som efterlod sig tre Børn . . ."

„Naa, er det de Mennesker?" sagde Værten foragteligt.

„Gaa De først til højre, derpaa til venstre og saa lige ud ad Gaden, saa langt den række, der kan De altid spørge Dem videre for."

Dette lød lidet opmuntrende. Dog fulgte Marcelle de givne Anvisninger og pludselig, hvor Gaden drejer af, hvem ser hun der andre end Rosa med den velbekendte Kurv, som hun selv saa ofte havde baaret, paa Armen? Den gode Rosa i egen Person.

„Rosa, kære Rosa!" raabte den unge Pige, hvis sammensnorede Hjerte nu flød over med uklare, stormende Følelser. „Rosa!"

Da den gamle Tjenestepige hørte sit Navn nævne, bredte hun Armene ud mod Marcelle, som kom løbende imod hende.

„Er det virkelig Dem?" udbrød Rosa, da Marcelle grædende havde kastet sig om hendes Hals.

„Ja, det er mig, Deres Marcelle! Men ak, Rosa! Frøken Hermine er død!"

Den stakkelige Piges gamle Ben rystede, saa at hun maatte sætte sig paa en Grusbunke.

„Død!" gentog hun med vidtopspilede Øjne og blodløse Læber.

„Ja! og saa havde jeg ikke mere noget andet Menneske at søge hen til, da Arvingerne joge mig bort . . ."

„Hvad for Arvinger?"

„Jeg kendte dem ikke . . . Men nu er vor Frøken død, hvad skal der blive af os?"

Rosa var ganske tilintetgjort ved dette Slag.

„Der ser du," sagde hun, idet hun besværligt rejste sig igen, „nu er det just kommet saadan, som jeg var bange for, da jeg tog af Sted; hun er død, medens jeg var borte! Hvem har plejet hende?"

„Jeg," sagde Marcelle trohjertet.

„Du? stakkels lille!"

Rosa sagde ikke mere „De" til den moderløse unge Pige; Marcelle var nu ikke længer Frøken for hende, men Frøken Hermines efterladte Plejebarn, som hun, det var jo klart, for Fremtiden maatte tage sig af.

„Kom, det maa du altsammen fortælle mig hjemme," sagde Rosa. „Jeg kan ikke lide, at Folk standser for at se os græde!"

Madame Jalin blev ikke mindre grebet end Rosa ved det sørgelige Budskab, men hun var i Besiddelse af en livligere, bedre skolet Forstand; hun begreb i samme Nu Sammenhængen af den triste Historie og kunde forklare mangt og meget, som de andre

to ikke fattede, saaledes for Eksempel Tilstedekomsten af de tre Arvinger, hvorom Rosa intet vilde vide.

Naar Rosa ikke kunde lide nogen, skyndte hun sig at opdage de flest mulige Fejl og Mangler hos dem, og derpaa forjog hun dem sagtelig af sin Hukommelse og glemte dem, som om hun aldrig havde set dem. Denne radikale Rettergang og Fordommelse bidrog væsentligt til at opretholde den gode Piges Sindsro; men Reversen af Medaillen var den Uvidenhed, hvori hun siden befandt sig angaaende de af hende bandlyste Personers Sædvaner og Handlinger.

En anden vilde ikke have ladet sig Fru Grenardons sjældne og korte Besøg gaa af Minde. Den vindtorre Dame kom kun for at laane Penge, men siden det for ti Aar siden var kommet til en Strid mellem hende og Froken Hermine, havde hun ikke senere vist sig. Den Gang havde Frokenen frabedt sig alle videre Besøg af Kusinen, ked som hun forlængst havde været af dennes Begærlighed.

En anden vilde ogsaa have vidst, at Familien Permeny ikke var mindre rovbegærlig, om end finere i Formen. En Gang havde de ved allehaande Overtalelser og Kunstgreb afpresset Froken Hermine det mundtlige Løfte, at den unge Mand skulde faa en Arvepart efter hende, og da de først vare komne i Besiddelse af dette Løfte, havde de vist sig saa ubeskedne i Retning af Krav om à conto Udbetalinger, at den gode Dame en Dag i berettiget Harme havde givet dem et Vink om fremtidigt at holde sig fra Huset. Siden havde disse forslagne Mennesker forstaaet at dække sig bag saadanne Personer, som formentlig kunde have Indflydelse paa den gamle Froken. Doktoren, der hjemsøgtes med Breve fra begge Parter, havde ikke haft nødig at søge efter deres Adresser; han kendte dem kun altfor godt.

Rosa vilde endvidere have vidst, at disse Mennesker hadede Marcelle, om hvem de formodede, at hun vilde afkorte eller helt og holdent tage deres Arv . . . Men om alt det vidste hun intet, thi som en Hest med Skyklapper var hun travet frem ad den slagne Landevej, uden at se hverken til højre eller venstre.

Madame Jalin, hvis Blik var mindre indskrænket, udspurgte, efter at den første Sindsbevægelse havde lagt sig, paa det nøjeste Marcelle angaaende alt, hvad der vedrørte den sørgelige Begivenhed. Det forekom hende haardt, at det stakkels Barn saa pludseligt fra Velstand og Velvære var kastet ud i den dybeste Armod. Men

da nu en Gang ingen Forholdsregler vare trufne, gjaldt det om at finde sig i det uundgaaelige.

„Det er sandt!" udbrød Marcelle, „jeg forglemmer jo helt min Æske! Jeg ved jo ikke en Gang, hvad der er i den."

Dermed trak hun den oplukkede Æske frem af sin Lomme, stak endnu et Par Gange Haanden ned i dens Dybder og bragte saaledes frem for Dagens Lys et anseligt Antal Guldstykker og sammenfoldede Papirer, iblandet saadanne ligegyldige Genstande, som Børn ofte har for Vane at stikke til sig.

„Se se," udbrød Madame Jalin, „det er jo en hel lille Formue, du der har!" I Virkeligheden udgjorde Seddelpenge og Guld sammenregnet en Sum paa over tusind Francs.

„Det er altid noget," sukkede Rosa, „men leve deraf kan man ikke; . . . heldigvis har da ogsaa jeg Penge, som tilhørte Frøkenen, og de gode Arvinger kunne være sikre paa, at de Skillinger gaa deres Næse forbi! Frøkenen havde givet mig dem den Dag, jeg skulde rejse, for at sætte dem i Banken, men jeg var den Gang saa forstyrret, at jeg ikke fik Stunder til at besørge det. Det er kønne tre tusinde Francs, om hvilke intet Menneske uden den afdøde vidste Besked . . . De Penge tilhøre dig, Marcelle, thi mig tilkommer de jo ikke, og heller ikke har jeg Brug for dem. Det skal være din Arvelod efter vor kære Frøken, mit stakkels Barn!"

Marcelle betragtede tavs den lille, foran hende udbredte Kapital.

„De Penge tilhøre ikke mig," sagde hun langsomt.

„Jeg ved fra Frøken Hermine selv, at hun var bestemt paa at sikre din Fremtid; hun vilde have givet dig meget mere end dette, hvis hun havde faaet Tid til at opsætte sit Testamente. Jeg forsikrer dig, at Pengene ere dine, og at du med god Samvittighed kan beholde dem. Det vilde være Uret at give dem til de onde Mennesker, som, saa længe Frøkenen levede, kun have voldt hende Ærgrelser."

„Lad os nu tænke over, hvad vi skulle gøre," sagde Madame Jalin. „Men først, mener jeg, skal Marcelle have noget at spise og derpaa lægge sig til at sove; hun ser saa bleg og forandret ud, at det gør mig ganske ondt."

Den unge Pige forsøgte at gøre begge Dele, men var saa udmattet paa Sjæl og Legeme, at hun ingen Hvile kunde finde. Hun strakte sig paa det smalle Leje, og med lukkede Øjne og aabne

Øren overlod hun sig modstandsløs til de Tanker og Erindringer, som paatrængte sig hende.

„Hvad skulle vi saa gøre med alt dette?" sagde Madame Jalin, efter at Børnene vare blevne sendte ud af Stuen.

„Jeg siger Dem, at de tre tusind Francs tilhøre hende; vi sætte dem i en Sparekasse paa hendes Navn, og med det, hun i Forvejen har, er det i det mindste nok til at forskaffe hende det tørre Brød. Maaske kunde De saa lære hende Deres Profession?"

„Det har altid for været min Hensigt; men da jeg saa hende saa afholdt af Frøkenen, troede jeg hende bestemt til noget bedre . . . Nu ville vi være hende i den afdødes Sted, ikke sandt, Rosa?"

„Det ville vi!" udbrød den tro Pige. „Jeg kan ikke ret forklare Dem det, Madame Jalin, men den lille har altid forekommet mig som en virkelig Datter af Frøken Hermine, hvem Gud havde sendt hende paa hendes gamle Dage til Trøst for, at hun var forbleven ugift og maatte se sig ældes uden Familie, uden Børn . . . Ikke sandt, De ved jo nok, hvorfor hun ikke giftede sig?"

„Nej," sagde Madame Jalin.

„Saa vil jeg fortælle Dem det, thi hende kommer det kun til Ære, og mig gør det godt at kunne tale om hende. Frøken Hermine var i sine unge Dage saa smuk som en Rosenblomme og havde Friere nok. Da hendes Moder i flere Aar havde været død, indførte Faderen hende i Selskabslivet. Hun var den Gang tre og tyve Aar gammel og havde hidtil ikke villet høre noget om at gifte sig, da hun en Dag kom i Berøring med en flot, elskværdig Mand, der viste hende Opmærksomhed og straks behagede hende. Det var en fin Herre, godt skaaren for Tungebaandet, men ikke velsignet med Penge eller andet Gods; naa, det havde ikke stort at sige, thi Frøken Hermine ejede den Gang en net Formue. Den pæne Mand anholdt om hendes Haand og fik den. Hvis De havde kunnet se hende, hvor hendes Øjne straalede af Lykke, da man købte sammen til hendes Udstyr! Hendes Fader var ude af sig selv af Glæde, saa smuk og blomstrende saa hun den Gang ud.

Saa faar hun en Dag et Brev med ubekendt Haandskrift. I mine Levedage forglemmer jeg det ikke! Jeg var netop i Færd med at gøre hendes Værelse i Stand og passiarede med hende, thi vi vare begge af omtrent samme Alder og kom svært godt ud af det sammen, saadan som det da ogsaa senere har været Tilfældet . . . da jeg lige med eet ser hende blive hvid som en kalket

Væg. 'Ak ve, Rosa,' sagde hun, 'hvis ikke dette Brev viser sig at være skændig Løgn, saa er det ude med Bryllup for mig!' De kan nu nok forstaa, Madame Jalin, at jeg spurgte, hvad der stod i dette Brev, og saa gav hun mig det at læse. Nej, nej, De gør Dem ikke Begreb om, hvor slette Mændene kunne være! Det var en ung Pige, som skrev til hende, at Frøken Hermines Forlovede først havde friet til hende, og at hun, den ulykkelige, kun havde elsket ham altfor højt . . . med et Ord, han var forpligtet til at gifte sig med sin første Forlovede og ikke med nogen anden; men Frøken Hermine var rigere.

'Gaa straks og se til, om det er Sandhed, der staar,' sagde hun til mig. 'Tal med hende, og hvis det virkelig forholder sig, som hun siger, saa giv hende mit Æresord paa, at jeg ikke vil gifte mig med den Mand, som har lovet hende Ægteskab, at jeg ikke vil gøre det, om han saa var tusinde Gange saa elskværdig, og jeg holdt hundrede Gange saa meget af ham, som jeg gør.' Jeg gik derhen, Madame Jalin, og alt var, som det ikke skulde være! Familien var sort fortvivlet, men vovede dog ikke at beklage sig af Frygt for at skade den unge Pige endnu mere ved en Skandale. Jeg berettede det derpaa altsammen til min Frøken. Hun gav den unge Mand hans Ord tilbage og forstod at overtale ham saa vel, at han besluttede sig til at gøre sin Pligt og ægte den anden Frøken. Men vor Hermine græmmede sig mere derover, end hun lod sig mærke med. Hun kom til at se ganske forandret og mager ud; sin Fader bad hun om Lov til at sende de nygifte den største Del af sit Brudeudstyr. Han lod hende gøre, som hun vilde, blot for at hun skulde høre op at græde. Siden den Tid vilde hun ikke mere høre Tale om at gifte sig; 'thi', sagde hun, 'det var et Vidunder, at jeg denne Gang fik Sandheden at vide, og i lignende Tilfælde maatte jeg bestandig tænke paa, om der ikke et eller andet Sted sad en stakkels Pige og græd over min Lykke.' Men i Virkeligheden tror jeg, — omendskønt hun selv var meget for stolt til at tilstaa det — at hun havde elsket den Mand altfor højt til nogen Sinde at kunne tænke paa nogen anden."

Halvt drømmende hørte Marcelle Rosa fortælle denne Historie. Snart efter saa hun den smukke, tyveaarige Frøken Hermine svæve forbi sig og ved hendes Side en ung, elegant Mand, der lignede Robert Bréault; derpaa kom Arvingernes hæslige Skikkelser til Syne og siden den gamle Doktors alvorlige Ansigt . . . Hvor

var det dog muligt, at hun ikke havde besøgt ham, før hun gik bort? Derpaa flod disse Billeder ud i Drømmetaage, og pludselig saa hun meget tydeligt det nedslaaede Ansigt og de medlidende Øjne, den Mand havde, som hun havde set ved Fontænen i Champs Elysées. „Stakkels Mand," tænkte hun, „gid han ligesom jeg maa have fundet, hvad han søgte . . ."

Endelig faldt hun i en dyb Søvn.

En og tredivte Kapitel.

Efter at Rosas Forretninger vare bragte til Ende, vendte hun og Madame Jalin tilligemed Marcelle tilbage til Badske- og Strygekonens beskedne Bolig, der fra nu af blev Midtpunktet for deres forskellige og dog saa ensartede Liv.

Marcelle bar en Sørgedragt, den første Anskaffelse for de af hendes Velgørerinde efterladte Penge, og fulgte sammen med sine to Veninder, givende efter for sit Hjertes Trang, ud til den kære Villa i Passy.

Huset var lukket og Skodderne for. Den unge Bréaults Hund gøede af fuld Hals, da den hørte de bekendte Skridt. Kokkepigen kom netop ofte nok tilbage i Huset til ikke at lade den dø af Sult; dens gode Hundehjerte havde intet glemt, og da den maatte erkende Umuligheden af at naa over til Marcelle, udstødte den jamrende Klagehyl.

Gennem blanke Taarer betragtede hun igen det hyggelige lille Hus. Her havde hun tilbragt lykkelige Aar; ved Erindringen om dem vilde hun endnu længe kunne trøste sig, selv om der forestod trange Tider; alt hvad hun havde lært af nyttigt og smukt, alt, hvad hun havde følt af ædelt, udgik fra disse fire nu saa ensomme Mure. Der var Værelset, hvor hun havde tilbragt den sidste Nat med sin Veninde . . . Hvad havde man vel gjort af Frøken Hermines smukke, velholdte Møbler? Solgt dem uden Tvivl, eller slæbt dem til Provinsen, splittet dem ad til alle fire Verdenshjørner lige som de sirlige Kapper og de broderede Lommetørklæder . . og de hemmelige Papirer, de gulnede Breve, som Hermine undertiden læste om igen for at vedligeholde sine ungdommelige Følelsers Ild i sit elskværdige, underlige gamle Hjerte.

Frøken Hermine hørte til de Mennesker, der gerne endnu i

Alderdommen drømme deres Ungdoms Drømme videre, og som holder af at spinde sig ind i kære Minder. Marcelles Tilstedekomst havde bragt et nyt Element ind i hendes Liv, og, sine Sædvaner tro, havde hun derefter ofte drømt om, hvorledes hun skulde gøre sin Yndlings Fremtid lys og glad, lige indtil Døden overraskede hende, og det var for silde.

„Kom nu, lille Ven," sagde Madame Jalin og berørte let Marcelles Skulder.

„Hvorhen?" spurgte Marcelle.

„Til Kirkegaarden."

Hun adlød beredvilligt. Paa Kirkegaarden hvilede Frøken Hermines jordiske Levninger, men hendes virkelige Grav, den, hvorom hendes usynlige Sjæl svævede, var dog den lille Villabygning i Pompegade.

Arvingerne havde skyndt sig at rejse deres afdøde Slægtning et Mindesmærke. Et saadant havde de faaet fiks og færdigt hos nærmeste Ligstensfabrikant til billig Pris. Det var et Lejlighedskøb, som ikke tilbyder sig hver Dag; to hundrede og halvtredsindstyve Francs for hele Udstyrelsen, sandelig, det var ikke meget, eftersom Marmorpriserne stod!

Rosa udgød hede Taarer. Bevidstheden om, at det, der hvilede under denne Marmorklods, var alt, hvad der var tilovers af hendes kære Frøken, rystede hende paa det dybeste.

Med kærlige Hænder lagde de Kranse og hvide Primulaer paa Frøken de Beaurenoms Grav og vendte bedrøvede tilbage til Byen.

Otte Dage senere steg Robert Bréault ud af en Vogn i Pompegade, hjalp derpaa sin i Tæpper og Torklæder indhyllede Fader ud, og førte den af Kulde rystende og af Rejsen udmattede Mand med sønlig Omhu ind i Huset. Den lidende lod sig i Spisestuen synke ned paa en Stol, saa sig omkring og skjulte derpaa overvældet af Smerte Ansigtet i begge sine Hænder.

Julius havde faaet fri fra Skolen og indfandt sig for at hilse paa sin Fader. Disse tre bedrøvede Mennesker forenede sig i en lang, tavs Omfavnelse. Fru Bréault var død; Familien havde mistet sin Skytsengel.

Da de første Smertensudbrud vare forbi, begyndte Spørgsmaalene.

„Hvorledes gaar det Frøken Hermine?" spurgte Hr. Bréault.

„Hun er død," svarede Kokkepigen og førte Snippen af sit Forklæde til Øjnene.

„Og Marcelle?“ tilføjede Robert hurtigt.

„Hun er forsvunden, ingen ved, hvad der er blevet af hende.“

„Hun var dog i Huset?“ spurgte Robert videre. „Hvorfor er hun saa ikke kommen herhen?“

„Jeg var netop den Gang ikke hjemme,“ tilstod den utro Tjenestepige med Øjnene sænkede mod Gulvet. „Der siges, at Froken Marcelle pludselig gik bort uden at tale noget derom til nogen.“

Robert saa misbilligende paa hende. „Den Sag skal siden nøjere blive undersøgt,“ sagde han blot.

Da Hr. Bréault havde begivet sig til Ro, spurgte Julius sin Broder: „Hvad betyder dog dette?“

„Jeg forstaar det ikke, men et eller andet maa der stikke under. Det bedste er vist snareſt muligt at tage Kokkepigen i skarpt Forhør.“

Da dette kort efter fandt Sted, kom Robert snart til Erkendelse af, at Pigen den meste Tid havde været borte fra det hende betroede Hus.

„Og den arme Hund har hun næsten ladet dø af Sult,“ udbrød Julius harmfuld; „Knoklerne ere lige ved at stikke ud gennem Skindet paa den. Sikkert har dog Marcelle givet den noget at spise.“

„Stakkels Barn! Vi, Julius, vi have mistet vor Moder, men hun har paa en Gang mistet alt: Fader, Moder og Midler til at opholde Livet! Hvem ved, hvad der er blevet af hende? Om hun overhovedet endnu lever?“

Hunden løb fra den ene til den anden af sine to Herrer og saa saa opmuntrende paa dem, at de maatte smile af den.

„Ikke sandt, Hektor, du søger hende?“ sagde Julius, „og hvis hun ikke mere har nogen at holde sig til, saa hente vi hende herhen. Synes du ikke ogsaa, Robert?“

„Jeg skulde være den sidste til at sige nej,“ sagde den unge Mand med et Suk.

Næste Morgen begav Robert sig til Doktoren for at skaffe sig Opklaring paa denne mystiske Historie.

„Marcelle er gaaet tabt,“ sagde den værdige Mand, „men hendes Fader er genfunden.“

„Marcelles Fader! Saa Marcelle har en Fader?“

Robert stod ganske maallos uden at kunne fremføre et Ord . Derefter paakom der ham en stor Sørgmodighed. Naar

Marcelle havde en Fader, behøvede hun jo ikke mere ham? Saa var han og hans jo ikke mere den unge Piges eneste Venner, Frøken Hermines naturlige Stedfortrædere, saaledes som han i sin ungdommelige Trang til Opofrelse havde tænkt sig, men kun sædvanlige bekendte. Den Undervisning, han havde givet hende, de stille Timer, de havde tilbragt sammen over Bøgerne, det havde altsammen blot været noget forbigaaende, noget, der udgjorde en Del af Marcelles Opdragelse, — Læreren var ikke noget som helst andet end netop Lærer . . . Det var for Robert, som om man borttog ham en Del af ham selv, da han hørte, at Marcelle havde en Fader. Da først blev det ham klart, hvor stort et Haab han havde sat til, at Marcelle skulde blive et Adoptivbarn af dem, som havde hende kær.

„Man kunde tro, at dette var Dem ubehageligt," bemærkede Doktoren, der betragtede den unge Mand over sine Brilleglas.

„Ubehageligt?" svarede Robert, „tværtimod maa jeg jo glæde mig derover. Hvorledes er denne Fader?"

„Ret en Bjørn, men jeg tror, en af de godmodige. Arvingerne var han ivrigt nær ved at æde op . . ."

Og Doktoren fortalte Robert Episoden fra Begravelsesdagen.

„Deri havde han ikke Uret," mente den unge Mand; „men hvad kan der være bleven af Marcelle?"

„Man maa se efter hos Madame Jalin; hun maa vel nu være her igen, og Rosa kan da heller ikke være forsvunden fra Jordens Overflade. Jeg tænkte allerede paa at lade Monfort foretage disse Skridt, men han synes mig at være af en lidet fojelig Natur; han gør Indtryk paa mig som en Krudttønde, der hvert Øjeblik kan eksplodere."

„Jeg skal paatage mig Hvervet," sagde Robert ivrigt; „da Sagen ikke angaar mig saa nær, vil jeg kunne være taalmodigere. At jeg imidlertid helt og holdent skal hengive mig til at skaffe Opklaring paa hendes Forsvinden, beder jeg Dem være forsikret om; thi De ved, hvor gode Venner Marcelle og jeg var, og hvor stor en Glæde det var mig at undervise hende."

„Det ved jeg," afbrød Doktoren ham, „og skal ogsaa vise Dem min fulde Tillid i denne Sag til Trods for deres Ungdom, som gør Dem til en noget ejendommelig Mellemmand i et Tilfælde som det foreliggende. Blot, kære Ven, maa De være forsigtig, ikke gaa for rask til Værks."

Robert havde den største Lyst til at sige den gode Mand, at

efter hans Mening var der allerede forsømt tilstrækkelig Tid; dog tav han for ikke at krænke ham. Forsynet med Madame Jalins Adresse begav han sig paa Vej.

Den næste Morgen henimod Klokken otte gik Marcelle ud for at hente Mælk til Frokost. En venlig Foraarssol sendte sine skraa Straaler ned over de nys udsprungne Træer paa Montholonpladsen, hvis Buskadser vare blevne store og kraftige siden den Tid, hun legede der med Luise Favrot. Gitterporten til Parkanlægget stod aaben, og Marcelle fik Lyst til at gaa lidt derind.

Tidligere var hun daglig kommen der og havde betragtet den Bænk, hvorpaa hendes Moder var død; men siden sin Tilbagekomst med Madame Jalin havde hun opgivet denne pietetsfulde Sædvane. Da hun denne Morgen kom forbi Gitret, sagde hun til sig selv, at hun var bleven meget efterladende, og at den Sorg, som hun bar for Froken Hermine, ikke burde udviske Mindet om hendes rette Moder. Ingen Grav var rejst over denne, ved hvilken Barnet kunde knæle ned. Med Mælkeflasken i Haanden traadte hun nærmere og standsede foran den skæbnesvangre Bænk. Aldrig havde hun vovet at sætte sig paa den, det vilde have forekommet hende som en Vanhelligelse. Tusinde Gange havde hun set, at Koner og Piger sade der og strikkede eller syede, eller at smaa Børn legede paa den; men for disse var det en Bænk som alle andre Bænke; de gjorde ikke Uret derved. Naar de vare gaaede, plejede Marcelle at viske Bænken af med sit Forklæde og forlod derpaa dette for hende indviede Sted med samme Følelse, som man tager med sig fra en Kirke. I Dag saa alt pynteligt og friskt ud, Bænkene vare til April Maaneds Ære nymalede og glinsede som Metal. Asketræernes Blade og Græsplænernes grønne funklede af Morgenduggen, som perlede paa dem og hang ned fra Bladspidserne. Det friske paakastede Grus knirkede under Fodderne og glædede Øjet ved sin smukke gulbrune Farve. Greben af Foraarsfryd og gennemtrængt af en ubestemt Følelse af Forventning og Rørelse traadte hun ind.

Vilde denne Bænk, der i saa mange Aar havde været stum, ikke en Dag kunne tale? Skulde Datteren ikke en Gang ved Indbildningens lykkelige Skaberkraft kunne se den brune Kjole, den løst hængende Mantille med de slappe Folder, den beskedne Straahat, som Moderen havde baaret, kort sagt, det hele fattige Toilette, hvis Enkeltheder uudsletteligt havde indprentet sig i hendes Hukommelse — skulde det ikke altsammen en Gang kunne vise sig

for hende, naar hun ret betragtede denne Bænk? Medens hun gik ad de krogede Gange, forekom det hende, som hun ved hver Bøjning af Vejen maatte faa Øje paa den dyrebare Skikkelse, hvis Billede ved en vidunderlig Hukommelsens og Viljens Styrke saa tydeligt var forbleven i hendes Bevidsthed.

Ved det bekendte Hjørne saa hun op og blev ilde berørt staaende: trods den tidlige Morgenstund sad der allerede nogen paa hendes Bænk. Hun betragtede den siddende opmærksomt og genkendte straks i ham den samme bedrøvede, trætte Mand, som hun allerede en Gang for havde set i Champs Elysées, hvor de begge havde staaet lænede op til et Springvands Kumme. Da Monfort hørte Gruset knirke, hævede han Hovedet og genkendte ogsaa hende.

Deres første Møde havde været et saadant, at det ikke saa let lod sig glemme. Siden han igen var i Paris, havde han hver Dag indfundet sig paa den Plads, hvor hans Hustru var død; som af en magnetisk Kraft følte han sig dragen derhen. Ganske vist kendte han ikke noje Stedet, men han søgte at gætte det og i Tankerne at forestille sig den pludselige, tragiske Afslutning paa et Liv, der havde været saa forbundet med hans.

Monfort og Marcelle betragtede hinanden et Øjeblik. Den unge Pige havde endnu ikke lært at sænke Blikket uden Grund. I denne Mands Øjne læste hun tusind forvirrede Spørgsmaal, tusinde Tvivl. Hun følte, at hun nærede Deltagelse for ham og han for hende. Var det ikke paafaldende, at de, uden før at have set hinanden, nu to Gange vare trufne sammen i Løbet af fjorten Dage, og det under just ikke dagligdags Omstændigheder?

Alligevel var det hende ikke kært saa tidligt at se nogen paa hendes Bænk; hendes stille Andagt vilde blive forstyrret ved denne fremmedes Nærværelse. Hun vilde netop gaa videre, men kastede endnu et sidste Blik tilbage . . . Med en ilfærdig Gestus for Simon op. „Marie!" udbrød han højt. „Det var Maries Bevægelse!"

Marcelle blev maallos staaende og betragtede ham med et usikkert Blik. Var denne stakkels, bedrøvede Mand maaske sindssyg? Han nærmede sig hende.

„Hører De hjemme her i dette Kvarter?" spurgte han med et skarpt Blik paa hende.

Med et Nik svarede hun bekræftende.

„Har De maaske hørt Tale om et Barn, som gik tabt, og hvis Moder døde her i dette Anlæg?"

„Paa denne Bænk," sagde Pigen og viste hen paa det for hende indviede Sted.

„Her!" raabte Monfort og vendte sig om . . . Han betragtede Bænken, derpaa den unge Pige og vedblev næsten forsagt: „Hun hed Marcelle . . . Kender De hende maaske?"

Marcelle trak sig uvilkaarligt tilbage hen imod Gitterporten ud til Pladsen og kastede et Blik derud, thi hun var bange, uden egentlig at vide hvorfor; Opsynsmanden stod i Nærheden, Gaden var fuld af Folk, og Vognene rullede forbi som altid. Hun følte sig beroliget og sagde stille: „Jeg er Marcelle Monfort!"

Simon saa paa hende, bredte Armene ud, vilde tale, men sank tilbage paa Bænken, udgydende hede Taarer og stammende Ord, som Marcelle ikke kunde forstaa. Greben af en pludselig Skræk flygtede hun ud af Anlægget. Han efter hende.

I sin store Hast lod hun Mælken staa, kun opfyldt af den ene Tanke at komme hjem. Netop da hun ilede ind ad Gadedøren, stødte hun paa en høj ung Mand, der holdt hende fast ved Armen, thi hun havde været lige ved at falde.

„Kære lille Marcelle!" raabte Robert Bréault, øjeblikkelig genkendende hende, „endelig har jeg fundet Dem! Hvorfor dette Hastværk!"

„Kom hurtigt," sagde Marcelle; „en Mand, jeg ikke kender, er efter mig."

Hun drog ham med sig, og med største Hurtighed stege de de fire Trapper op til Madame Jalin. Dog før de endnu havde faaet Tid til at tale et Ord, bankedes der heftigt paa Døren, som Marcelle havde lukket i Laas efter sig.

„Luk ikke op!" raabte hun.

„Vi maa dog have Rede paa den Sag," sagde Robert tillidsfuldt og lukkede op.

Simon stod lige i Døraabningen, med forstyrret Blik og rystende Hænder, næppe i Stand til at holde sig oprejst.

„Er Marcelle Monfort her?" spurgte han truende Robert.

„Hun er her," svarede den unge Mand; „hvad ønsker De af hende?"

„Marcelle Monfort er *min* Datter," sagde den stakkels Fader, hvem Kraft og Taalmodighed syntes at svigte.

Der paafulgte nu langvarige Forklaringer, men længe før

disse vare til Ende, laa Marcelle i sin Faders Arme med Hovedet stottet til hans Skulder og spurgte sig selv, hvorledes det kunde være muligt, at de ikke allerede ved deres første Møde havde vekslet et Ord, der kunde have opklaret alt.

„O, du ved ikke, hvor det gjorde mig ondt for dig!" sagde hun til sin Fader. „Jeg var lige ved at sporge dig, hvad det var, du var saa bedrøvet over!"

Robert havde, straks efter at de første Forklaringer havde fundet Sted, taget Afsked, for, som han sagde, at overbringe Doktoren den gode Efterretning, men i Virkeligheden fordi der var paakommet ham en Sorgmodighed, som han ikke kunde forklare sig selv, og som han ikke vilde lade sig mærke med i disse lykkelige Menneskers Nærværelse.

Var det ikke stygt af ham, kun at føle Beklagelse i det Øjeblik, hans lille Veninde havde genfundet sin Fader? Af hvilken Grund var han overhovedet kommen derhen, hvis det ikke var for at paaskynde denne Genforening? Hvad andet havde han vel haft at ønske? Hvor underlig ubestandigt et Hjerte maatte han ikke have, siden det følte sig bedrøvet, skønt dets Ønske blev opfyldt!

Han traf ikke Doktoren hjemme og efterlod derfor nogle faa Linier for at meddele ham den lykkelige Udgang af sin Mission. Derpaa gik han sorgmodig og tankefuld hjem.

„Hvor det glæder mig!" udbrød Julius, da han hørte, at Marcelle havde genfundet sin Fader. „Det stakkels Barn var virkelig altfor meget at beklage . . ."

„Vilde hun ikke altid have kunnet blive hos os?" sagde Robert temmelig forstemt. „Vilde hun have været til at beklage, naar vi vare der? Fader havde ganske sikkert ikke modsat sig hendes Optagelse her i Huset! Rosa vilde have endt sine Dage hos os, og vor gode Fader vilde aldrig have været i bedre Hænder end i disse to Kvinders . . ."

Julius betragtede sin Broder skælmsk. I tidligere glade Dage havde han ofte kaldt ham „Husmoderen" paa Grund af hans fremragende Egenskaber i Retning af Husvæsenet. Gerne vilde han have genoptaget disse gamle Drillerier, hvis han ikke i Øjeblikket havde holdt det for raadeligst at gemme dem til belejligere Tid.

Den paafølgende Dag aflagde Marcelle og hendes Fader et Besøg hos Doktoren. Simon var siden i Gaar blevet et helt andet Menneske; det Udtryk af Uro og Uvenlighed, der før havde

karakteriseret hans Væsen, var afløst af et Præg af Fred og indre Lykke, hvad der dannede en mærkelig Kontrast mellem hans Opførsel nu og tidligere.

Ikke helt uden Held bestræbte han sig for at vise sig fra den elskværdige Side, hvorved han dog øjensynlig maatte paalægge sig en vis Tvang; derfor henvendte Doktoren sig ogsaa efter de første Hilsener alene til Marcelle, der altid gerne havde slaaet en Passiar af med ham. Han var forbavset over at finde den unge Pige saa forandret, en Forandring, som han ikke havde været forberedt paa, men som dog kun var en naturlig Følge af de tunge Hjemsøgelser, der vare overgaaede det stakkels Barn. Hun talte nu i korte, bestemte Sætninger, overlagde nøje, hvad hun sagde, og havde noget underlig resolut over hele sit Væsen.

„Hvor lykkelig De nu maa føle Dem!" sagde Doktoren. „Efter saa megen Sorg har De da ogsaa ærlig fortjent den Lykke, som nu vederfares Dem. De er en god Pige, mit Barn, — det siger jeg med Hensigt i Deres Faders Nærværelse. Under Froken Hermines korte Sygdom har Deres Datter aflagt Beviser paa en Aandsnærværelse og et Mod, der er langt over hendes Aar!"

Monfort kastede et Blik af tilfredsstillet Stolthed paa sin Datter. Han hørte gerne sit Barn rose, omendskønt hans Andel i hendes Opdragelse var lig Nul.

„Og uden at være paatrængende tør jeg vel nok spørge Dem, hvad for Fremtidsplaner De nu har?" spurgte Doktoren.

„Vi ville leje en lille bitte Lejlighed," svarede den unge Pige med et Blik paa Monfort, „og jeg skal være Faders egen Tjenestepige . . . Vi to skal leve rigtig fornøjeligt sammen!"

Dette „vi" voldte øjensynlig Marcelle stor Glæde, thi hun gentog det ofte. Efter at hun i en lang Række Aar kun havde levet blandt fremmede, bestandig i den Tanke, at hun aldrig skulde komme til at eje et eget Hjem, var Glæden over at skulle faa et saadant overvældende for hende. Intet Offer syntes hende for stort for at faa Del i Faderens Hjem.

Doktoren smilte hovedrystende. Han kendte allerede Monfort godt nok til at vide, at Marcelle, trods sine lyse Forhaabninger, endnu ikke var naaet til Enden af sine Prøvelser.

„Har De allerede været hos Bréaults?" spurgte Doktoren.

„Endnu ikke," svarede Marcelle. „Men nu gaa vi derhen, ikke sandt, Fader?"

Ordet Fader lød i hendes Mund som den lifligste Musik.

„Vel gøre vi det," erklærede Monfort og drejede urolig sin Hat mellem Hænderne.

I Grunden vare disse Besøg ham yderst kedsommelige, og gerne havde han set sig fritaget for dem. Den menneskeerfarne Doktor indsaa grant dette og gengav ham med et Par velvillige Ord hans Frihed. I Døren vendte Monfort sig om, trykkede den gamle Mands Haand, saa at det knagede i den, og sagde med sin sædvanlige brummende Stemme: „De er en brav Mand, Doktor."

Marcelle kunde paa sin gamle Vens Ansigt se, at disse Ord og det Blik, der ledsagede dem, vare ham som en kostelig Gave.

Da de igen stode paa Gaden, spurgte Barnet sin Fader: „Skulle vi saa gaa til Bréaults?"

Med et Nik lod han forstaa, at han var villig, og fulgte hende derpaa lydigt. Denne Mand, der i en Række af Aar bestandig havde været alene og aldrig havde været vant til at tage Hensyn til nogen, fandt nu en egen Nydelse i at lade sig lede af sin Datter.

De vare naaede til Herr de Bréaults Hus; Marcelle undertrykte et Suk, da hun ringede paa; Frøken Hermines Villa ved Siden af, med dens Plæner, hvor Græsset allerede begyndte at spire frem, forekom hende som et for bestandig lukket Paradis.

Robert viste sig i Døren, og ved Synet af ham kom der hede Taarer i Marcelles Øjne. Hidtil havde den kære forbigangne Tid, det dyrebare Billede af den levende og døde Frøken Hermine, Erindringen om de nydelsesrige Undervisningstimer og alt, hvad dertil knyttede sig, forekommet hende som noget fjernt, noget langt borte liggende. Var det ikke altsammen blot et Foster af hendes Indbildningskraft? Var virkelig alt dette Virkelighed? Madame Jalins lille Lejlighed, der hang fuld af Tøj til Torring, Rosas Nærværelse, Rejsen til Phalempin, hendes kønne lille Værelse, Timerne hos Robert og de frygtelige Scener under og efter hendes Velgørerindes Død?

Synet af Robert bragte med et Slag Marcelle tilbage til Virkeligheden. Alt var sandt, alt var virkelig hændet. — Robert havde været hendes Lærer, en Ven af hende og af Frøken Hermine . . . alt var altsaa dog ikke tabt! I det nye Liv, som den unge Pige i Fremtiden skulde føre med sin Fader, fandtes der altsaa dog en Traad, der knyttede hende til det forbigangne? Ved

denne Tanke opfyldte en inderlig Fryd Barnets Sind og greb hende, saa at Taarerne flod over.

Robert hilste paa Fader og Datter med voldsom tilbagetrængt Varme. Alene med Marcelle vilde han i Timevis kunde have talt om deres bortgangne Veninde, om de Lidelser, som hun i den sidste Tid havde maattet gennemgaa, om dem, som han selv næsten samtidigt havde haft at bære . . . men Monforts Nærværelse skræmte ham tilbage. Han ansaa ham ikke just for fjendtlig stemt, men dog for ligegyldig, og det var fuldstændig nok til at gøre ham det umuligt at tale fra Hjertet.

„Hvad vil De gøre af Rosa?" spurgte han endelig, da Samtalen gik i Staa vistnok for fjerde Gang efter mange forgæves Forsøg paa at holde den i Aande.

„Jeg haaber, hun bliver hos os," sagde Marcelle. „Ikke sandt, Fader? Hun kan da ikke godt gaa andet Steds hen, og hvad skulde jeg desuden stille op uden hende."

Monfort mumlede noget, som skulde betyde en Indvilligelse. I Grunden var Rosa ham ikke behagelig, ja det lidet, som han havde lært at kende af hendes klippefaste Karakter, indgød ham snarest Antipati mod hende. Tilmed var han ogsaa skinsyg paa hende paa Grund af den Forkærlighed, Marcelle syntes at nære for hende.

„Skade," mente Robert smilende, „det vil sige Skade for os, ikke for Dem . . . jeg havde netop tænkt paa, at hvis De ikke havde Brug for Rosa, vilde jeg have bedt hende om at komme til os; vi vilde have været glade ved hende . . . men behold De hende kun, Dem misunder jeg hende ikke; men overfor enhver anden vilde jeg af al Magt have søgt at tilkæmpe mig hende . . ."

Simon Monfort aabnede Munden for at sige den unge Mand, at han ikke behøvede at vise sig slet saa sintfølende for hans Skyld, og at hans Bestræbelser for at fratage dem Rosa i hans Øjne kun vare prisværdige, men Marcelle var kommet ham i Forkøbet, og for han endnu havde kunnet iklæde sine Tanker Ord, var Genstanden for Samtalen allerede igen skiftet.

Simon rejste sig efter et kort Ophold.

„Allerede?" sagde den unge Mand. „Kunde De ikke ogsaa have Lyst til at hilse paa Fader?"

Marcelle havde den største Lyst, men Monfort, der allerede af Naturen var menneskesky og senere var bleven endnu mere uselskabelig ved det ensomme Liv, han havde ført, blev ved dette

Forslag greben af en saa øjensynlig Skræk, at han kort og overbevisende udtalte sig om Nødvendigheden af straks at bryde op, og Robert, der havde iagttaget ham, indskrænkede sig til at sige: „Naa, maaske en anden Gang."

Simon og hans Datter gik tilbage til deres Hjem, der foreløbig bestod af to smaa møblerede Værelser.

Da Marcelle allerede længe havde ligget i sin Seng, bladede Faderen i Værelset ved Siden af endnu lang Tid om i sine Papirer; da hun sagde Godnat til ham, havde han kysset hende, men desuagtet følte hun sig bedrøvet, ja næsten endnu mindre rig paa Forhaabninger end den Aften, da hun havde løst Billet til Phalempin.

Hvorfra kom dog denne uforstaaelige Sørgmodighed? hvorfor følte hendes utrættelige, utaknemmelige, utilfredse Hjerte endnu Hjemve? Hjemve efter hvad? Skulde hun ikke langt snarere være lykkelig og opfyldt af Taknemmelighed mod Skæbnen, der havde sendt hende hendes Fader netop i det Øjeblik, da hun trængte mest til hans Beskyttelse? Marcelle gjorde sig bitre Bebrejdelser over at huse saadanne slette Tanker og græd sig tilsidst i Søvn, medens hendes Fader vedblev at rode om i sine gamle Papirer.

To og tredivte Kapitel.

„Hvad i al Verden skal jeg stille op med Barnet?" spurgte Simon sig selv. „Jeg kan dog ikke agere Guvernante for hende og beholde hende hos mig, saa meget mindre som jeg ikke er rig nok til, at vi begge kunne leve, uden at jeg arbejder . . ."

Rosa havde tilbudt den lille Husholdning sin Tjeneste. Hun forlangte ingen Løn, kun af Hengivenhed for det af Frøken Hermine antagne Barn vilde hun paatage sig Pladsen; det rare Menneske vilde paa denne Maade fortsætte det af hendes afdøde Frøken paabegyndte Værk; men derom vilde Simon intet høre. Han paastod, og vel ikke med Urette, at den, som tager imod en Tjeneste, han ikke kan gengælde, selv kommer i Tjenesteforhold. Denne ved de fleste Lejligheder ganske rigtige Grundsætning bedrøvede Marcelle dybt. Dog lykkedes det hende tilsidst at omstemme den trofaste Tjenerinde saa vidt, at hun lovede at ville modtage den Maanedsløn, som Simon absolut vilde paatvinge

hende, og erklærede sig beredt til at flytte med dem, saa snart de havde valgt sig en Lejlighed.

En saadan fandtes kort efter i Blaagade paa sjette Sal, bestaaende af to Værelser til Gaarden, en Spisestue og et Kokken.

Den tro Husholderske indrettede Husstanden saa godt som muligt og sparede alle Vegne, hvor hun blot kunde, saa at den lille Familie havde saa faa Udgifter som vel muligt.

Næsten fjorten Dage gik alt godt, eller dog næsten godt. Rosa havde overfor Monfort, hvem hun for sig selv kaldte „Bjornen", væbnet sig med stor Taalmodighed.

Simons fortrædelige Væsen gled sporløst som Regnen paa en Vinduesrude af mod hendes Sindsligevægts glatte Fernis; hun havde foresat sig slet ikke at give Agt derpaa. Men da hun bemærkede, at det begyndte at true Marcelles Velbefindende, ramlede alle hendes gode Forsætter som med eet Slag sammen.

En Aften efter Bordet nærmede Marcelle sig sin Fader paa den halvt sky, halvt indsmigrende Maade, som er almindelig hos Born, der vel ere afholdte, men tillige vide, at de ingen Rettigheder have i Huset. Dette tilbageholdne Væsen havde hun allerede tillagt sig hos Madame Favrot paa den Tid, da hun endnu turde tillade sig Kælerier, men dog allerede var stor nok til at vide, at hun ikke havde Krav paa noget som helst. Ogsaa hos Froken Hermine, hvor hun havde følt sig saa uendelig meget lykkeligere, havde hun dog bestandig set paa Virkeligheden, som den var; hændte det undertiden, at den var ved at gaa i Forglemmelse for hende, bragte Erindringen om hendes Ankomst til dette gæstfri Hus hende hurtig tilbage til Bevidstheden om hendes egentlige Stilling.

„Fader," sagde Marcelle, idet hun lagde begge sine Hænder paa hans Skulder, „hvis du ikke har noget derimod, vilde jeg gerne i Morgen besøge Bréaults."

Monfort vendte sig hurtigt om, som om han var bleven stukket af et Insekt.

„Bréaults?" gentog han. „Hvorfor det?"

Hans Stemme klang haardt og tort, hans Blik var strengt.

Marcelle bojede Hovedet og støttede Hagen paa sine foldede Hænder, der endnu hvilede paa Simons Skulder.

„Jeg vilde saa gerne igen en Gang besøge dem," sagde hun; „det er saa længe siden, jeg har set Julius. Det er i Morgen

Søndag, og tillige vilde jeg gerne spørge Herr Robert om noget, som jeg ikke har kunnet finde ud af i min Verdenshistorie."

„Du arbejder altsaa alene?" spurgte Simon forundret.

„Det maa jeg, Fader . . . jeg ved langtfra alt, hvad jeg bør vide . . . og naar jeg skal op til Eksamen . . ."

„Eksamen?" gentog Monfort barsk; „hvorfor i al Verden skulde du til Eksamen?"

„For en Gang at kunne tjene mit Brød, naar jeg bliver stor . . ."

Monfort hensank i Grublerier, men hans Tanker vare ikke milde; Marcelle talte om en Eksamen; efter alt at dømme havde hun allerede lagt sig en Livsplan, eller med andre Ord, andre havde formet den for hende, uden noget Hensyn til ham, som om han aldrig vilde komme tilbage. For saa vidt havde det været ganske fornuftigt, som man jo ikke kunde vide noget om hans Tilbagekomst; men nu, da han var der, ærgrede det ham at støde paa Planer, som han ingen Lod eller Del havde i.

„Du behøver ikke at tage nogen Eksamen," sagde han i sin sædvanlige bydende Tone, „og har i det hele taget ikke mere nødigt at gøre dig Bekymringer for dit Livsophold. Jeg er din Fader og vil beholde dig hos mig, — viser det sig nødvendigt, kan du i Nødsfald blive sat i en Pensjon, men kun for eet Aar; iøvrigt bliver du hos mig."

Marcelle lyttede forbavset til hans Ord og tog sagte sine Hænder fra Faderens Skulder; det forekom hende grusomt, at Muligheden for, at hun en Dag skulde kunne sørge for sig selv, blev hende frataget; hidtil havde hendes hele Stræben været rettet derimod, og det lader sig ikke gøre med eet Slag at tænke sig en hel anden Fremtid. Tillige havde hun Arbejde kært for dets egen Skyld, og Ordet „Pensjon" var nok til at faa hende til at gyse.

„Alligevel," sagde hun, „vilde jeg gerne i Morgen besøge Bréaults, hvis du vilde give mig Lov dertil."

„Siden," brummede Simon. „Jeg har i Øjeblikket en Del at bestille; du forstyrrer mig."

„Godnat da, Fader," sagde den lille sagte og bød ham Panden frem til Kys; han berørte den let, og stiltiende begav hun sig til sit Værelse.

Simon drog et Lettelsens Suk og hengav sig igen til sine Skriverier. For en Uges Tid siden havde han faaet Ansættelse ved en Fabrik, hvorved hans materielle Stilling vel var bleven

forbedret, men hvorved han paa den anden Side hindredes i frit at disponere over den største Del af sin Tid.

Dersom Monfort havde haft et nøjere Kendskab til Rosas Sædvaner, vilde han med Skræk have hørt den frygtelige Larm, der trængte sig ind til ham fra Køkkenet. Rosa, der under sædvanlige Forhold lydløst forrettede sit Arbejde, rumsterede altid paa det frygteligste med Gryder og Pander, naar det gjaldt at skaffe sit beklemte Hjerte Luft. Men Simon var til en vis Grad bleven fremmed for franske Sæder og Skikke og tog ikke mindste Notits deraf.

Pludselig aabnede Døren sig til det Værelse, hvori han arbejdede, og nogen traadte ind. Han vendte sig og saa Rosa staa for sig, ret op og ned som en Grenader til Parade, og med sit strengeste Blik rettet paa ham.

„Hvad vil De?" spurgte han og lod for et Øjeblik Pennen hvile.

„Hvad befaler Herren til Middag i Morgen?" sagde hun.

Monfort var det modbydeligt at skulle beskæftige sig med Madspørgsmaal.

„Jeg er ingen Kokkepige," svarede han fortrædelig. „Det bliver Deres Sag og ikke min. Vær saa god at lade mig i Fred i Fremtiden, og kog og steg De, hvad selv De lyster."

I den Tro for Tid og Evighed at have befriet sig for sin Plageaand, gav han sig atter i Færd med at skrive.

„Meget godt, Herr Monfort," sagde Rosa med vanlig Ro. „Hvad har Herren ivrigt bestemt for i Morgen? Kan Frøkenen gaa til Bréaults?"

Nu lagde Simon sin Pen ned paa Skrivetøjet og vendte sig helt om imod hende.

„Vær saa venlig," sagde han, „kun at beskæftige Dem med det, der vedkommer Dem. Naar jeg har Ordrer at give, gør jeg det, som selv jeg synes bedst. I Morgen bliver min Datter her og holder mig med Selskab."

„Meget vel, Herr Monfort," svarede Rosa koldblodigt; „det forstaar sig af sig selv, at Herren har at befale; kun maa Herren ikke indbilde sig, at det bliver Frøkenen en Fornøjelse. Frøken Marcelle har det i Forvejen trist nok i denne afskyelige Lejlighed . . ."

Monfort tilkastede hende et sønderknusende Blik.

„Thi Lejligheden her er afskyelig, Herren gjorde selv den samme Bemærkning, da han lejede den, og Frøkenen har været vant til megen frisk Luft; Luften i Passy er, som enhver ved, bedre end her i Blaagade. Jeg er desuden bange for, at Frøkenen

skal gaa hen og blive syg, naar der ikke undes hende den mindste Adspredelse."

„De kan jo tage hende med ud at spadsere i Botanisk Have," brummede Simon og bøjede sig over sin Bog.

„Botanisk Have alene gør det ikke," vedblev den urokkelige Rosa; „Frøken Marcelle har mistet sin bedste Veninde og er opfyldt af Sorg derover, selv om hun ikke lader Herren mærke det; Barnet vilde gerne tale om hende med dem, som have kendt Frøken Hermine; desuden har Herr Robert været hendes Lærer, og det en udmærket Lærer, der ingen Penge tog for sine Timer, og da han altsaa ikke lod sig betale, er man ham dog noget Hensyn skyldig. Naturligvis ved jeg godt, at min Mening ikke har stort at sige, Herren forstaar sig jo bedre paa saadanne Sager end jeg arme, uvidende Menneske."

Hun holdt inde og blev som sædvanlig staaende ved Dørposten med Blikket stirrende ud i det tomme Rum. Simon gyngede paa de to bageste Ben af sin Stol og betragtede hende ufravendt.

„Har De maaske bildt Dem ind," sagde han, „at jeg er til Sinds at taale nogen anden Vilje end min egen her i Huset? Se til, De kommer ud i Deres Køkken, og understaa Dem ikke i andet end at blive der."

„Meget vel, Herr Monfort," svarede den stoute Pige fra Picardiet; „jeg ved da saa rigtig godt, hvad jeg er Herren skyldig; kun hvis Herren tror, at han er en god Fader, tager han storligen fejl!"

I Forhold til sin Højde og Bredde forsvandt hun med en forbavsende Hurtighed, og da Simon endnu en Gang vilde svare, var hun der ikke mere.

I daarligere Lune end nogen Sinde og fast overtydet om Umuligheden af med Grunde at udrette noget hos den gamle Tjenestepige, vendte han sig atter til sit Arbejde Men det vilde ikke ret gaa for ham mere, og efter en halv Times Forløb smækkede han Bogen i, tog sin Hat, slukkede Lampen og forlod til stor Ærgrelse for Portneren, thi Klokken var allerede snart elleve, endnu en Gang Huset.

Det kan være meget godt at komme hævntørstende og med indædt Raseri tilbage fra Amerika, at opdage et Spor paa vidunderlig Maade i en Krostue i Håvre, at genfinde sin Datter og ikke genfinde hende i Usselhed og Elendighed, som det kun altfor

meget havde været at befrygte, men i en fortrinlig Tilstand baade paa Sjæl og Legeme, at føle sig som Fader efter i Aarevis at have troet, at der ikke mere var nogen paa Jorden, som sendte ham en kærlig Tanke; — men krævede saa meget godt, ikke paa den anden Side, en samvittighedsfuld Opfyldelse af visse Pligter?

Dette Spørgsmaal unddrog Monfort sig ikke fuldstændigt. Han havde een Gang for alle sagt sig selv, at hans Datter, som han uden egen Vilje og Skyld havde forladt, fra det Øjeblik af, hun var bleven funden igen, ikke mere skulde have nogen anden end ham at takke for noget. Han vilde betale alt, hvad der var nødvendigt til Marcelles Opdragelse, ja mere end det nødvendige; han vilde arbejde for at skaffe Penge til Veje dertil, og omendskønt han egentlig havde foresat sig i Fremtiden at unde sig nogen Hvile, vilde han ikke beklage sig derover; men til Gengæld maatte ogsaa hans Barns Opdragelse afhænge ene af ham; hans Mening skulde alene være den raadende i saa Henseende.

Efter hans Anskuelse kunde Marcelle tilstrækkeligt, og i Virkeligheden havde hun ogsaa under Robert Bréaults dueligе Ledelse erhvervet sig langt mere omfattende Kundskaber, end man plejer at sidde inde med i hendes Alder, ja selv i en langt mere fremskreden.

„Hendes Moder vidste ikke saa meget," ræsonnerede Simon, „og alligevel var hun en udmærket Kone."

Ikke desto mindre havde han en uklar Forstaaelse af, at den unge Pige ikke kunde tilbringe de nærmeste Aar alene sammen med ham, men at hun paa anden Maade maatte erhverve sig en større Selvstændighed, inden hun kunde sættes til at forestaa hans Husholdning.

Mere indgaaet med amerikanske end med franske Sæder, længtes Simon utaalmodigt efter den Tid, da hans Datter kunde gaa ud alene og ikke mere behøvede denne Rosa, der var ham i højeste Grad ubehagelig.

Naa, den Tid kom nok; alt kommer jo, i Særdeleshed Alderen; men Monforts Livsanskuelse havde ved Rosas Indgreb i hans inderste Følelsesliv lidt et stærkt Stød. I Grunden havde hun kun raabt ham højt i Ørene, hvad hans Samvittighed ofte stille havde sagt ham: at under hans Fraværelse var hans Datter bleven bebyrdet med adskillig Taknemmelighedsgæld over for andre, og at han ikke med eet Slag kunde afgøre denne Gæld, men maatte medtage den som en ikke uvæsenlig Faktor i sine

Fremtidsplaner. Det egensindige, tyranniske, fortrædelige Menneske, der aldrig længe ad Gangen slumrede i Monforts Sjæl, vaagnede paa en Gang i sin fulde Vælde.

„Hvad kommer det egentlig altsammen mig ved," vedblev han hidsig i Tankerne. „Hvad stort er der vel derved? De have vist hende nogle Villigheder? Men hvem har ikke vist andre Villigheder? Hvis Frøken Hermine levede endnu, vilde det være noget ganske andet, over for hende vilde jeg ganske vist ikke kunne frasige mig en Del Forpligtelser. Men de andre? I første Linie have de ikke været gode mod Marcelle for hendes egen Skyld, men for Frøken Hermines, hvorfor i Alverden skulde jeg saa gaa omkring og være dem takskyldig til evig Tid?"

Dette tilsyneladende rigtige Ræsonnement tilfredsstillede fuldstændigt Monforts fortrædelige, slette Jeg. Men ved Siden af dette var der ogsaa et andet og bedre Jeg. Hvis Marcelle, hvad der kun var altfor naturligt, holdt af sine tidligere Venner, maatte det da ikke smerte hende, naar han unddrog hende deres Selskab?

„Aa, hvad!" sagde han til sig selv. „Hun er jo endnu ganske ung og i den Alder, hvor man let glemmer, [illegible]lv om man ogsaa maa lide en Del derunder! Dette Liv er fuldt af Daarlighed, saa at det er godt, naar man tidligt lærer at finde sig deri med Taalmodighed. Forvrigt er jeg jo her, og Faderkærligheden vil erstatte hende alt, saaledes som det ikke er mere end billigt."

Næste Dag straks efter Frokost foretog han sig at vise sin Datter Paris' Herligheder, spiste med hende i en Restaurant og bragte hende om Aftenen hjem med sig igen, overtræt og med en frygtelig Hovedpine. Hun gav fra den Dag af ikke mere nogen Lyst til at spadsere til Kende, men lod det være nok med denne ene Erfaring.

Tre og tredivte Kapitel.

Rosa tav, og hvem, der kendte hende, vidste, at det var Stilheden, der hersker før Stormen; men Simon mærkede intet dertil. Han fortjente nok til at holde sin lille Husholdning paa Fode, uden at være nødsaget til at angribe sin Kapital. Efter at alle Udgifter til den første Indretning vare bestredne, blev der

endnu omtrent tredive tusinde Francs tilbage, som vare bestemte til Medgift for hans Datter, om han saa selv skulde arbejde til sit sidste Aandedræt; hvad brød han sig derom . . . han arbejdede gerne.

Rosa havde trods alle Vægringer paanødet Marcelle de tre tusinde Francs, som hun for Frøken Hermine skulde have sat i Banken.

„De tilhøre dig, mit Barn," havde hun ofte sagt; „giv dem ikke til din Fader, han er sikkert nok en retskaffen, men ogsaa en meget forunderlig Mand. En skønne Dag kunde det maaske falde ham ind atter at rejse tilbage til Amerika."

Marcelle gjorde vel Indsigelser mod en saadan Tale, men Rosa blev ved sit. Hende forekom den saa pludseligt genfundne Fader som de bekendte Æskedjævle, der farer ud, naar man letter paa Laaget, og til hans vedvarende Forbliven nærede hun kun ringe Tillid; hos et Menneske, der har tjent fem og tredive Aar hos samme Herskab, maatte en saadan Frygt iøvrigt til en vis Grad være undskyldelig.

Barnet saa sig altsaa tvunget til at gemme tre Sedler, hver paa tusinde Francs, i en afskyelig gammel Pengetaske under sit Linned.

Trods alle Rosas Bevisgrunde stak der dog i denne Hemmelighedsfuldhed noget, der inderst inde var Marcelles aabne Natur imod. Tillige trykkede hende en anden Tvivl, som snart forvandlede sig til Visshed. I de lange Timer, som hun tilbragte over Sytøjet, havde hun kun altfor rigelig Tid til Eftertanke.

Efter at hun endelig havde fattet en fast Beslutning, bad hun sin Fader om Tilladelse til at maatte lægge nogle friske Blomster paa Frøken Hermines Grav.

Monfort rynkede Panden, men indvilligede dog, og medens Simon var paa sin Fabrik, udførte Marcelle og Rosa deres Pilgrimsgang.

Da de forlode Kirkegaarden, sloge de begge som efter stiltiende Overenskomst ind paa en Vej, der førte i Retning af Doktorens Bolig. Han var gaaet ud; hans gamle Tjenestepige hilste meget forekommende paa de besøgende og undrede sig over at finde Marcelle saa stor og med en saa alvorlig Mine . . . tillige noget mager, — men det hørte jo til Alderen — og mere bedrøvet, end det med hendes tretten Aar var tilbørligt; dog, hun kom jo lige fra Kirkegaarden. Efter at Rosa og Marcelle havde bedt

den gamle om at overbringe Doktoren deres bedste Hilsner, toge de igen Afsked.

„Kore vi hjem med Omnibussen?" spurgte Rosa med et Blik franeden, der hos hende lod slutte, at hun beskæftigede sig med hemmelige Anslag.

„Nej," svarede Marcelle resolut, „først gaa vi til Bréaults."

Det var just det, Rosa havde haft til Hensigt, men hun saa hellere, at Initiativet udgik fra Marcelle.

Denne ringede paa Klokken, traadte først ind og rakte Robert Haanden. Rosa kendte hende slet ikke igen og spurgte sig selv, hvilken Begivenhed, der saa pludselig havde kunnet forandre hende.

Efter at de første hjertelige Ord vare udvekslede, sagde den unge Mand: „Jeg vilde gerne præsentere Dem for Fader . . ."

„Ikke straks," svarede den unge Pige. „Jeg har længe haft til Hensigt at meddele Dem noget, Herr Robert, og turde maaske bede Dem paatage Dem en Kommission for mig?"

Med disse Ord stak hun Haanden i Lommen og lagde til Rosas store Forbavselse den gamle, grimme Pengetaske med de tre tusind Francs paa Bordet.

„Disse Penge tilhøre ikke mig, Herr Robert," sagde hun. „Rosa har givet mig dem, men hende tilhøre de heller ikke. Jeg vilde have bragt dem til Doktoren, for at han kunde overgive dem til Arvingerne; men han var ikke hjemme. Vil De være saa god at give ham dem, saa snart De ser ham?"

Robert betragtede hende forundret, og Rosa strakte uvilkaarligt sin gamle Haand ud mod Skatten.

„De tilhøre dog dig, Barn," sagde hun; „du ved jo saa godt som jeg, at Frøken Hermine vilde have gjort dig til sin Arving, hvis der var levnet hende Tid; hvorfor vil du dog . . .?"

Marcelle rejste sig og lagde Haanden paa den gamle Piges Skulder.

„Pengene tilhøre ikke mig, Rosa," sagde hun, „det ved De selv meget godt! De har ikke selv villet beholde dem, fordi det ikke var Deres egne. Men hvordan kan De give mig, hvad der ikke tilhører Dem?"

Mod denne barnlige Logik vidste Rosa intet at indvende.

„Godt, Marcelle," sagde Robert alvorlig, „jeg paatager mig at bringe Doktoren disse tre tusinde Francs. De har handlet fuldstændig rigtigt, mit Barn. Jeg billiger Deres Beslutning."

„Ja!" sagde Marcelle med et Lettelsens Suk. „Jeg vidste jo nok, at De vilde mene det samme som jeg."

Hun tav, og hendes Ansigt havde et Udtryk af uendelig Lykke. Rosa viskede stille en næsvis Taare af sine Øjne.

„Lad os saa gaa ind til Fader," sagde Robert og gik foran dem.

Herr Bréault betragtede Marcelle længe. I hans triste, trods Sønnens Opofrelse ofte ensomme Sygeværelse forekom dette Pigeansigt ham som en Solstraale, og medens han passiarede med hende, tog Robert den gode Rosa i Forhør.

„Er hun lykkelig?" spurgte han hviskende.

Den gamle Tjenestepige benægtede dette saa energisk, at Marcelle saa om efter hende. Gjort forsigtigere derved, begyndte Rosa halvhøjt at opregne Simon Monforts Fejl og vilde vel ikke saa snart være bleven færdig dermed, hvis Klokken ikke havde slaaet fire, for hende en Mindelse om, at det var paa Tide at tænke paa Middagsmad til „Bjørnen".

„Helst jog han mig saamænd paa Døren endnu den Dag i Dag," sluttede Rosa sin lange Tale.

„Husk paa," svarede Robert blidt, „at De bestandig kan finde et Opholdssted her, og . . . hun ogsaa," føjede han tøvende og sagte til.

„Jeg takker Dem, Herr Robert," sagde den gamle Tjenestepige lettet, idet hun rettede sig i sin fulde Højde, „de Ord skal jeg ikke glemme Dem. Og lad os saa komme af Sted, Marcelle."

Den unge Pige adlød uden Indsigelse. Herr Bréault drog hende til sig og kyssede hende paa Panden.

Da hun var gaaet, sagde den gamle Mand sørgmodigt: „Kunde vi dog beholde hende her hos os . . . Hvilken Ulykke, at hun har fundet sin Fader!"

Robert kunde ikke lade være at trække paa Smilebaandet, da han hørte Simon Monfort omtale saa lidet anerkendende, men i Grunden tænkte han akkurat det samme.

Fire og tredivte Kapitel.

„Nej, Rosa!" raabte Monfort en Dag og kastede Servietten fra sig paa Bordet, „det kan ikke længere vedblive at gaa saaledes.

Deres uendelige Prædikener, Deres underdanige Bemærkninger og evige Klagesange har jeg nu faaet nok af; vi maa skilles, thi jeg vil være Herre i mit Hus, og saa længe De er her, bliver jeg det aldrig."

„Meget vel, Herr Monfort," svarede Rosa roligt.

I deres Skærmydsler havde hun altid Fordelen paa sin Side, thi Simon blev rasende, medens hun forblev urokkelig som en Klippe.

„Jeg har altid tænkt mig, at det vilde ende saaledes; Herren maa ikke tro at overraske mig dermed."

„Pak deres Sager sammen, og se til at komme af Sted," brummede Simon.

„Ja, Herr Monfort. Skal ske, Herr Monfort. Og hvad har saa Herren tænkt sig at gøre med Frøkenen?"

„Med min Datter? Hende beholder jeg hos mig! Hvad skulde jeg vel ellers?"

„Jeg ved ikke, men maaske vilde det dog være bedre at sætte hende i en eller anden Pension, end at Frøkenen skal føre en saadan Tilværelse hos sin Fader."

Marcelle var ganske bleg og sagde intet; hun havde stille været Vidne til denne Scene, vel den hundrede, der havde fundet Sted i Løbet af det sidste halve Aar. Allerede længe havde hun forudset et Brud mellem Rosa og sin Fader; ganske vist havde hun gjort sig al Umage for at bringe dem til en Forstaaelse, men hvad formaaede hun over for Faderens uforudseelige, opfarende Væsen?

„Min Datters Fremtid vedrører kun mig alene!" raabte Monfort. „Se til, De kommer af Sted, har jeg sagt Dem!"

Rosa gik, og Marcelle blev alene tilbage med Monfort, der i største Ophidselse marcherede op og ned.

„Græder du?" sagde han og blev staaende foran hende.

„Nej, Fader," svarede hun.

Det var ganske sandt; hendes Hjerte snørede sig sammen, men hendes Øjne vare tørre.

„Det gør dig ondt?" vedblev han i en fortrædelig Tone og vendte Hovedet til Siden.

„Ja, Fader, det gør mig virkelig ondt," svarede Barnet uforfærdet. „Men du maa ikke bryde dig derom; Rosa ærgrer dig hvert Øjeblik, hvad hun dog ikke selv kan gøre for; hos Frøken Hermine stod hun alene for Husvæsenet, nu kan hun ikke vænne

sig af med at gøre alt efter sit eget Hoved. Vi skal nok indrette os, Fader, og du skal faa at se, hvor godt der skal blive sørget for dig."

Hun slog Øjnene ned, og hendes Læber skælvede. Simon begyndte igen sin Vandring op og ned ad Gulvet; han var overrasket, glad og utilfreds paa samme Tid. Han havde ikke ventet at finde saa megen Fornuft og filosofisk Opfattelsesevne hos sin Datter. Men det var ham pinligt at maatte indrømme for sig selv, at hun var klogere og taalmodigere end han.

„Denne Rosa har bestandig søgt at faa dig til at anse mig for et rent Uhyre," begyndte han igen efter nogen Tids Pavse.

„Undskyld, Fader, men i min Nærværelse har hun kun talt fordelagtigt om dig."

„Saa meget des værre har hun tænkt!" vedblev Monfort heftigt.

Marcelle svarede ikke. Det var i Virkeligheden ret antageligt, at Rosa i sit Hjerte ikke havde overøst Monfort med Velsignelser; var det da ikke allerede meget, naar hun i Barnets Nærværelse kun havde talt godt om ham? Simon forstod dette.

„Tag Afsked med hende," sagde han mildere, „og sig hende, at hun altid kan komme og besøge dig; sig hende ogsaa, at jeg takker hende for alt, hvad hun har gjort mod dig . . ."

Marcelle gik uden at svare noget. Men denne Gang græd hun.

Afskeden var inderlig, men kort. Rosa var i Besiddelse af en egen Verdensklogskab, som hun ved mere betydelige Foranledninger tog sin Tilflugt til.

„Sørg ikke for min Skyld, mit Barn," sagde hun. „Jeg gaar til Bréaults. Saa vidt jeg ved, have de siden deres Hjemkomst fra Nizza allerede seks Gange skiftet Kokkepige, saa de tage hellere end gerne imod mig. Du derimod vil faa en drøj Tid at gaa igennem; men din Fader vil snart have faaet nok af altid at maatte bekymre sig om dig. Din Fader, forstaar du, er en ganske brav Mand, som holder meget af dig, men til at opdrage en ung Pige duer han lige saa lidt som en Elefant til at være Gartner."

Derpaa trykkede hun Marcelle til sit Hjerte, aabnede Døren til Spisestuen, tilkastede Simon, som der afventede Begivenhedernes Gang, et kort „Farvel, Herr Monfort!" som om hun blot gik ud for at besørge nogle Indkøb. Og hun forlod Huset.

Paa Vejen følte hun ligesom noget varmt falde paa sine

Hænder; forundret saa hun op mod Himmelen, indtil hun kom i Tanker om, at Taarerne trillede hende ned ad Kinderne.

„Det manglede blot!" sagde hun og strøg sig med Bagen af Haanden over de oprørske Øjne, hvorpaa hun roligt fortsatte sin Vej til Pompegade.

Herr Bréault, der var alene hjemme, hilste hende med Glæde og udøste straks sit Hjerte for hende angaaende deres nuværende Kokkepiges Fejl og Mangler. Rosa hørte ærbødigt til, og da han var færdig, begav hun sig ud i Kokkenet, hvor hun fandt Misdæderſken beskæftiget med at sluge en fra Lejebiblioteket hentet Roman, som hun skyndsomst gemte under en Bunke gamle Klude, da hun hørte Skridt nærme sig.

„Her er jo rigtig nydeligt, min rare Pige," sagde Rosa; „se De nu til at faa Deres Forklæde af og skynd Dem at komme af Sted, at jeg kan faa ryddet op i Svinestien; men lad det gaa lidt villigere, om jeg tør bede. Klokken seks er De her tilbage igen, saa vil Herr Robert gøre op med Dem."

Kokkepigen var bleven stum af Bestyrtelse; før hun endnu havde genvundet Mælet, var hun forsvundet som en Skygge.

„Ah!" aandede Rosa lettet op. „Det gjorde godt at blive af med den Sjudske! Og nu skal der skaffes Orden, det er saamænd ikke overflødigt."

Og uden at spilde et Minut gav hun sig raſk til Værket, saa at Robert ved sin Hjemkomst blev hilst af klingende Kasserollers liflige Musik.

„Ej, ej!" sagde han og aabnede Døren paa Klem, „her er nok stor Rengøring! Det er ogsaa længe siden . . ."

Nu bemærkede han Rosas Hoved, der stak frem fra en stor Kobberkedels Dybder.

„Hvad er det Dem?" udbrød han forbavset. „Hvad skal dog det sige? . . ."

„Ja, mig er det, Herr Robert, i Liv og Død. Hvis De ikke har noget imod det, bliver jeg Resten af mine Dage hos Dem; vær blot saa god i Morgen at lade min Kuffert afhente af et Bybud . . ."

„Og Marcelle?" spurgte den unge Mand, hvem Sagen endnu ikke stod rigtig klar.

Rosas forcerede Munterhed hørte pludselig op.

„Marcelle er bleven, hvor hun var; hendes Fader er ikke saa slem endda, men en Bjørn er og bliver han . . . Blot

taalmodig, Herr Robert, De skal se, hun kommer nok en Gang til os!"

Hun satte en tillidsfuld Mine op og glippede med Øjnene, der vare fugtige.

„Stakkels Barn!" sagde Robert, idet han gik op ad Trappen, „hun er saa lidt skabt til Sorg . . ."

Sin Fader traf han meget fornøjet over Rosas Tilstedekomst, saa at Sønnen blev ganske glad paa hans Vegne, omendskjønt hans Hjerte var opfyldt af Bekymringer for Marcelle.

Fem og tredivte Kapitel.

Marcelle gjorde sig af bedste Evne Umage, saaledes som hun havde lovet. Hun var meget alene; naar den lille Husholdning var bragt i Orden, satte hun sig ved Vinduet og haandterede Naal og Traad med en Udholdenhed som en Syerske af Faget. Ved dette Arbejde havde hun Tid nok til i Tankerne at aflægge lange Besøg i Pompegade, hos den gode Herr Bréault, der bestandig sad saa sørgmodig og blid i sin Lænestol, hos Rosa, der regerede i sit skinnende Kokken, hos Julius, der snart skulde forlade Skolen, hos den sorte Hund, der nu maatte være temmelig gammel og vist ikke mere gravede Huller i Græsplænerne, og hos den gode, taalmodige, alvorlige Robert, der havde taget Omsorgen for Familien alene paa sine Skuldre, uden at nogen tænkte paa at hjælpe ham eller blot lægge Mærke til, at han bar en tung Byrde.

„Jeg vilde gerne have hjulpet ham," tænkte Marcelle, „og gjort mig Umage for at blive en god Sygeplejerske; jeg skulde ikke blive træt af at læse op for den stakkels Herr Bréault."

Hendes Fantasi drog hende med en saa pinlig Vedholdenhed til det ensomme Hus i Passy, at hun tilsidst lagde sit Sytøj bort og gav sig i Kast med en Regneopgave. Hendes Fader meddelte hende undertiden om Aftenen Undervisning i forskellige Fag; han var en god, klarttænkende Lærer, men Taalmodighed var ikke hans stærke Side, og hans knapt affattede Forklaringer krævede den mest anspændte Opmærksomhed fra Elevens Side. Regning og ogsaa Geografi ere fortræffelige Midler mod en altfor vidtsvævende

Fantasi og et for udviklet Følelsesliv, det havde Marcelle allerede ofte erfaret.

Uden Indvending, uden Bitterhed havde hun taget sig dette Liv paa. I sit barnlige Hjerte sagde hun sig selv, at det at have fundet en Fader, for hvem man lever, og hvis Øjesten man er, en Fader, som man ejer ganske for sig selv, det er en saadan Lykke, at den ikke kan købes for dyrt! Hun havde givet sin lykkelige Sorgløshed som Pris derfor, men beklagede sig ikke over Byttet.

Hendes Fader kom hjem til meget uregelmæssige Tider, thi ofte faldt det ham ind pludselig at gaa ud paa lange Spadsereture. Efter Aftensmaaltidet gik han næsten hver Dag hjemmefra, thi der var ham for trangt i Blaagade. Marcherende af Sted med Hatten i Haanden, med Panden mod Vinden, tænkte han paa sine Forretninger, paa sine Pligter og paa sin Datter, der beskæftigede ham mere, end han holdt af at tilstaa for sig selv.

Imedens sad Marcelle alene hjemme, og ængstelig, som hun efterhaanden var bleven paa Grund af den megen Ulykke, der var overgaaet hende, nærede hun bestandig Bekymring for, at der skulde være tilstødt ham et eller andet.

Marcelle forstod sig paa den Slags Ting; hun vidste, at et Menneske, der befandt sig frisk og sund, pludselig kan blive overfaldet af Døden; hun vidste, hvor ensom og forladt man kan føle sig i Paris. I Bøn hævede hun da Hænderne mod Himmelen: „O, Gud, vær naadig og lad der ikke komme flere Ulykker over os!“ Derpaa lyttede hun stille og spændt efter hver en Lyd, indtil det gjorde ondt i hendes Hoved, og en Mus' Puslen forekom hende som en frygtelig Støj, som Larmen, der gaar forud for en stor Ulykke . . .

Med tilbageholdt Aandedræt lyttede hun til hvert Trin, der lod sig høre paa Stenbroen dernede, men altid forgæves! Hun forsøgte at adspredе sig med Læsning; dog vilde det ikke lykkes for hende, og paany henfaldt hun til denne ængstende Uro, indtil hun endelig hørte Faderens korte, haarde Fodtrin nærme sig Huset. Nu kom han op ad Trappen — Nøglen knirkede i Laasen . . . Hun gøs af Frygt. Hvis det nu ikke var ham? Hvis det var en Tyv? Dog beroligede Simons lette, tørre Hoste hende snart. Han gik ind i sit Værelse, tog sine Blade frem og plejede at slumre ind over dem . . . I overstrømmende

Lykke sendte hun da Takkebønner til Himmelen og faldt i Søvn paa sin af Angstens Taarer vædede Hovedpude.

Morgenen efter saadanne kvalfulde Nætter saa hun endnu blegere ud end sædvanlig, med store forvaagede Øjne; hendes langsommere Bevægelser og mindre friske Stemme vakte undertiden hendes Faders Opmærksomhed.

„Hvad er der i Vejen med dig i Dag?"

„Jeg har ikke sovet godt."

Simon betragtede hende opmærksomt; men da han ikke kunde opdage noget egentlig sygeligt ved hende, vendte han snart tilbage til sine Grublerier og hun til sine daglige Beskæftigelser.

Med Tiden udfandt han imidlertid en vis Sammenhæng mellem sine natlige Spadsereture og Barnets Søvnløshed.

„Sover du daarligt, naar jeg kommer sent hjem?" spurgte han en Gang uden nogen Indledning. „Ikke sandt, det er mig, der forstyrrer din Søvn?"

„Nej, Fader, jeg kan blot ikke sove, før du er kommen hjem," sagde hun troskyldigt. Men da hun bemærkede optrækkende Skyer paa Simons Pande, skyndte hun sig at tilføje: „Det gør forresten slet ikke noget, Fader, bryd dig blot ikke derom!"

De næste fjorten Dage holdt Monfort sig hjemme om Aftenen; men hans Lidenskab for natlige Spadsereture var stærkere end hans Vilje. Efter megen Kamp og mange Selvbebrejdelser troede han sig en Aften, da han troede, hun sov, sagte bort, og fra den Dag havde han genoptaget sin gamle Sædvane. Marcelle bar næste Morgen en paatagen Munterhed til Skue, og Simon, der lod sig narre, følte nu ikke mere det ringeste Samvittighedsnag.

Imidlertid blev denne høje, slanke Pigestikkelse øjensynligt magrere; hendes Hud blev gennemsigtig som Alabast, og hendes store, dybtliggende Øjne fik et eget aandeagtigt Udtryk, som ret vilde have været i Stand til at opfylde et Moderhjerte med Skræk. Rosa kom en Gang om Maaneden, tog hende da med Monforts Tilladelse ud at spadsere og bragte hende tilbage efter en Times Forløb. Saadanne Besøg oplivede vel Marcelle i Øjeblikket, men bagefter blev hun kun saa meget des mattere og blegere, og i Stedet for at være til Gavn skadede de kun.

Rosa gjorde en Gang nogle Bemærkninger derom til Monfort.

„Herren faar tænke, som han vil," sagde hun; „men jeg for mit Vedkommende ser i Marcelle et Barn, der er ved at bukke under af Sorg; det er paa ingen Maade tilstrækkeligt, at

hendes Fader er hos hende; han kan ikke erstatte hende alt . . . Jeg ved meget godt, at Herren ikke staar andre til Ansvar for sine Handlinger, men mig skulde det særdeles undre, om Frøkenen naaede sit sekstende Aar; lever hun blot eet Aar endnu paa den Maade, anser jeg det for meget."

Derpaa gik hun uden at afvente det Svar, som hendes Ord uden Tvivl maatte lægge Monfort paa Læben.

„Det taabelige Menneske!" sagde han, da Døren havde lukket sig bag hende. „Saadan en Ulykkesfugl! Marcelle syg! Hvorfor ikke straks af galoperende Svindsot?" Han lo højt, men hans Latter klang ikke naturligt. Derpaa rejste han sig fra sin Stol og aabnede Døren, der skilte hans Værelse fra Datterens.

„Marcelle," spurgte han uden Indledning, „er det sandt, at du er syg?"

„Jeg syg?" svarede hun og vendte sit blege Ansigt, der efter Spadsereturen hist og her havde faaet røde Pletter, imod ham. „En Smule dosig og doven er jeg, men ikke syg."

„Dosig og doven?" gentog Faderen, der havde set hende saa flittig som nogen Sinde.

„Ja, naar jeg har gjort Huset i Stand eller arbejdet, paakommer der mig pludselig en saadan Lyst til at sove; maaske er det, fordi jeg kommer saa lidt i den friske Luft. Og saa gør det ogsaa ofte ondt her," føjede hun til og lagde Haanden paa Hjertet, „men det er vel sagtens Voksværk."

Hun smilede, og dette Martyrsmil fik pludselig Simon til at tænke paa sin afdøde Kone.

„Gør det ondt der?" spurgte han og viste paa Hjertet.

„Ja, undertiden; det er, som om det hørte op at banke, og saa gør det ondt; men det har intet at betyde, det gaar som oftest snart over igen. Maaske er det ogsaa derfor, jeg føler mig saa træt."

Simon mumlede den tomme Frase: „Du skal se, det bliver nok bedre," og satte sig igen til sit Skrivebord.

Hvor ofte — det var allerede mange Aar siden — havde hans Hustru ikke sagt til ham: „Her smerter det," og dermed havde hun lagt sin gennemsigtige Haand paa sit syge Hjerte. Han havde den Gang trukket paa Skuldrene og svaret, at Kvinder altid maatte have noget at klynke over. Naar hun klagede over Trætheд, sagde han, at hun var utidig og doven . . . Hin Dag . . . den sidste, da hun bad ham om en Nats Hvile —

den som skulde blive Dødens Hvile for hende — hvad havde han da svaret? Det gos i ham, da han erindrede det, som han nu kaldte sin stokdumme Grusomhed.

„Og Marcelle ligner hende," tænkte han videre. „Jeg er, tror jeg, i bedste Gang med at gentage mod Datteren, hvad jeg har syndet mod Moderen! Elendige Egoist, som jeg er, der kun tænker paa sig selv og er uværdig til at have Familie." Han støttede Hovedet i sine Hænder og blev siddende i dybe Tanker. Da, midt i sin Sjælekval, følte han, hvorledes en Haand sagte lagde sig paa hans Skulder.

„Fader," sagde Marcelle, „du maa ikke være bedrøvet!"

Han tog begge hendes Hænder og saa med et Udtryk af kærlig Bekymring ind i hendes klare Øjne.

„Du maa ikke være sørgmodig, Fader," vedblev hun med sin smukke, dybe Stemme, „og fremfor alt ikke for min Skyld. Sikkert har Rosa igen plaget dig med sine Dumheder; men ikke sandt, Fader, saadan noget skal man ikke bryde sig om. Jeg er rigtig lykkelig hos dig, Fader, virkelig rigtig lykkelig."

„Hun har altsaa talt til dig om, at du ikke var det!" brummede Simon.

„Nej, Fader, saadant noget har hun aldrig talt til mig om," svarede den unge Pige i en Tone, der ikke kunde lade Tvivl om hendes Sanddruhed; „om sligt tale vi aldrig; men jeg kan se paa hende, at hun tænker det. Og hun har Uret, thi jeg er jo dog saa lykkelig hos dig. Det er saa herligt at have fundet dig igen efter alle de mange Aar!"

Hendes klare Stemme var tilsløret af Graad, men de straalende Øjne smilte bestandig.

„Nu have vi været sammen i halvandet Aar," vedblev Marcelle, „og aldrig har jeg været lykkeligere end nu ved at være hos dig. Du har ogsaa altid været saa god imod mig, skønt jeg godt ved, jeg volder dig meget Bryderi."

Hendes Stemme var bleven svagere, Smilet var forsvundet, den unge Skabning syntes at skulle segne til Jorden under Trykket af et ubetvingeligt Tungsind. Simon stod op og tog hende pludselig i sine Arme.

„Sig, at du holder af mig," sagde han og saa hende ind i Øjnene; „og sig, at du er lykkelig, — den fromme Løgn vil ikke blive regnet dig til Skyld."

„Aa, Fader, jeg holder af dig!“ forsikrede Marcelle, og blodet for hende til kinderne.

„Kan være, du taler sandt deri; men om du er lykkelig, er noget helt andet! Et gammelt, fortrædeligt Buldrehoved som jeg er ikke noget passende Selskab for dig. Jeg har været egenkærlig . . . men troede at gøre alt til det bedste, det faar være min Undskyldning. Vær blot taalmodig en kort Tid endnu, min lille Pige, saa skal jeg berede dig en Tilværelse, saadan som du fortjener.“

„Du vil da ikke forlade mig?“ spurgte Marcelle synlig forskrækket.

„Nej . . . vær du kun rolig, jeg skal nok indrette det saaledes, at du bliver tilfreds. Hold blot af mig som før, og jeg lover dig, at jeg i fremtiden skal gøre mig bedre fortjent til det.“

Hun brød ud i Taarer; Tanken om at have ladet Rosa eller sin Fader mærke, hvad hun indvendig led, pinte hende som det heftigste Samvittighedsnag. Det lykkedes ham at berolige hende med milde Ord, og om Aftenen var hun rolig og lykkelig, som hun ikke længe havde været.

Seks og tredivte Kapitel.

„Doktor,“ sagde Monfort efter et Øjebliks Nølen, medens den gamle Praktikus iagttog ham uden at hjælpe ham paa Gled; „min Kone døde af en Hjertesygdom; jeg vilde nu gerne vide, om det er arveligt.“

„Undertiden,“ svarede Lægen.

Om Simons Mund viste sig nervøse Trækninger. Det, han havde at sige, faldt ham sværere end det største Offer. Endelig begyndte han.

„Marcelle klager over Hjertebanken og Klemmen over Brystet, hun mener ofte at have en Fornemmelse af, at hendes Hjerte ophører at slaa, og hun siger, det volder hende Smerte.“

„Det undrer mig ikke,“ sagde Doktoren ufølsomt, og Simon saa irriteret paa ham.

„Forekommer det Dem saa ligegyldigt?“ sagde han. „Saa er det maaske ikke noget alvorligt?“

„Det kan blive alvorligt og er mig heller ingenlunde ligegyldigt," svarede Lægen; „kun raader ikke jeg over Lægemidlerne."

„Hvad mener De dermed?" spurgte Faderen og sænkede Blikket som en skyldbetynget Synder.

„Luft, Bevægelse, Pleje og en lykkelig Tilværelse . . . fremfor alt ingen Taarer — det er de Veje, ad hvilke Deres Datter skal hjælpes."

Monfort holdt stadig Øjnene rettede mod Gulvet og svarede intet. Efter en lille Stund saa han dog op paa Doktoren, og denne bemærkede Taarer i hans Øjne.

„Jeg har gjort hende ulykkelig," vedblev den trøstesløse Fader, „mest vel fordi jeg tog Rosa fra hende; det gamle Kvindemenneske var mig utaaleligt, men min Datter hang ved hende; jeg har berøvet hende frisk Luft, Bevægelse og Adspredelse . . . jeg er ude af Stand til at sørge for en ung Piges Opdragelse . . . sig mig, kære Herr Doktor, hvad jeg skal gøre? Kan Marcelle endnu reddes fra Døden?"

Han talte hurtigt og viskede ikke Taarerne bort, for ikke at henlede Doktorens Opmærksomhed paa sit forstyrrede Ansigt; men den gamle Mand vidste allerede nok.

Tillidsfuldt, næsten muntert, svarede han: „Fra Døden? Saa vidt er det, Gud være lovet, endnu ikke kommet! Forhaabentlig bliver Marcelle hundrede Aar! Utvivlsomt har hun arvet nogen Disposition til Hjertesygdom, men i hendes Alder lader sligt sig rette, og jeg kan ikke antage, at der allerede foreligger nogen alvorlig Fare. De maa bringe hende til mig."

„Vel, Doktor," sagde Simon endnu bestandig i samme trøstesløse Tone; „og jeg ved ogsaa, hvad der kan hjælpe paa hende, — blot at hun ikke mere er sammen med mig . . ."

„Hvilken Tanke!" udbrød Doktoren. „Hvorfor ikke det meget simplere at tage Rosa tilbage igen? . . ."

„Ikke for alt i Verden!" brummede Monfort; „en skønne Dag kunde det gaa saa vidt, Doktor, at dette Kvindemenneske og jeg tog Livet af hinanden."

Tanken om, at Rosa skulde kunne være farlig for nogens Liv hensatte Doktoren i en mild Munterhed, som Simon uvilkaarligt maatte dele, men alligevel blev han ved sin Paastand om Umuligheden af at komme ud af det med den gamle Tjenestepige.

„Jeg vil saamænd gerne tilstaa, at hun er den legemliggjorte Fuldkommenhed selv," sagde han. „Men deraf slutter jeg

kun, at det ikke er mig muligt at leve under Tag med Fuldkommenheden!"

Doktoren overvejede, medens Monfort ængsteligt betragtede ham.

„Jeg er for gammel," sagde endelig den gode Mand, „og har ogsaa mine Egenheder; desuden er min Husholderske muligvis endnu strammere end Rosa; men hvad mener De om Bréaults?"

„Om Bréaults? Hvorfor det?" sagde Simon næsten opfarende.

„For jeg svarer Dem, beder jeg Dem sige mig, hvad De selv har i Sinde med Marcelle?"

„Jeg har endnu ikke nogen egentlig Plan," svarede Monfort, „men har dog tænkt mig saadan noget som at finde en Pension til hende . . ."

„Fortræffeligt," sagde Doktoren nikkende; „en Pension i Passy, ikke sandt? Af dem have vi ingen Mangel herude, saa at kun Valget vil komme til at volde Vanskelighed. Og hvad vil De selv gøre?"

„Jeg kunde have Lyst til helt at forlade Paris," svarede Simon nølende; „naar jeg sender Marcelle i Pension, tjener jeg desuden ikke nok til at lægge noget til Side . . . hendes Medgift er ikke stor, og jeg kunde lide at afrunde den noget opefter . . . iøvrigt vil hun næppe savne mig stort, naar jeg er borte . . ."

„Hvis De vil, at hun ret for Alvor skal blive syg, behøver De kun at gentage disse Ord for hende!" sagde Doktoren strengt. „Mener De maaske, at Deres Datter ikke hænger ved Dem med Liv og Sjæl. Mener De, at hun, berøvet alt, hvad der var hende dyrebart, overhovedet havde holdt det saa længe ud hos Dem, hvis hun ikke i Dem havde fundet en Erstatning for alt, hvad hun har savnet og længtes efter?"

„Tror De?" sagde Faderen paa een Gang vrt og fornøjet.

„Det ved De selv bedst! Hendes fintfølende Sind vil, tro De mig, komme til at lide haardt nok ved Adskillelsen, uden at De behøver at krænke det ved en saa uretfærdig Paastand som den, De nylig fremførte!"

„Og hvis jeg nu blev, hvor jeg er?" spurgte Simon, der begyndte at vakle i sin Beslutning.

„Saa maatte De leve mindre ensomt, opsøge Venner, modtage Besøg, sørge for, at Deres Datter havde Veninder om sig . . ."

„Det kunde jeg aldrig finde mig i!" sukkede Monfort nedslaaet „Jeg er jo halvt om halvt en Vildmand og i alt Fald

ikke skabt for en saadan Livsførelse . . . Det bliver alligevel bedre, jeg rejser min Vej . . . tilfreds, om hun vil savne mig en Smule!" . . .

„De behøver paa ingen Maade at rejse," mente Doktoren og lagde venskabeligt sin Haand paa Simons Arm; „sæt De simpelthen Deres Barn i en Pension . . ."

„Og jeg? Hvad skulde der saa blive af mig?" sagde den ulykkelige Fader og rejste sig; „jeg har nu vænnet mig til hendes blide, venlige Væsen og skulde derefter sidde ensom i min Hule, hvor hun vilde komme og besøge mig om Søndagen, ikke sandt? Nej, højstærede, skal jeg absolut skille mig fra min Datter, behøver jeg dygtigt Arbejde, for i det mindste at have den Trøst, at Frugten af dette Arbejde kommer hende til Gode . . . Men med Mellemrum vil jeg komme tilbage, for at hun ikke helt skal glemme mig . . . men vedblive at holde af mig . . ."

Han lod Hovedet synke og vendte sig bort. Doktoren respekterede hans Bevægelse; men da Monfort atter havde fattet sig, rystede han ham kraftigt i Haanden.

„De er en veltænkende og brav Mand, Herr Monfort," sagde han til ham, „og en god Fader. Lad De blot nogen Tid hengaa, og De og Marcelle vil komme til at passe prægtigt sammen . . . et Aar eller to er i Stand til at udrette Vidundere . . ."

„Det er mit inderligste Ønske, at det maa ske!" sukkede Monfort af sit Hjertes Grund.

Syv og tredivte Kapitel.

Marcelle blev sat i Pension. Det løb ikke af uden bitre Taarer, thi hun elskede Faderen med hele den Inderlighed, som hun medbragte i alle Forhold. For at bevæge hende dertil, havde Monfort foregivet Nødvendigheden af en Rejse til England, som muligvis kunde trække i Langdrag . . . Datteren havde, som bestandig, adlydt, men denne hendes Lydighed havde kostet hende bitre Taarer.

Nogle Uger efter beredte Simon sig paa en længere Fraværelse og tillod hende i denne Tid at tilbringe sine Udgangsdage sammen med Rosa. Først agtede Marcelle ikke synderlig derpaa, men da hun kom til at tænke nærmere derover, indsaa

hun, hvor stor en Begunstigelse Faderen dermed indrømmede hende. Naturligvis førte Rosa hende til Bréaults, hvor hun genfandt sine gamle Venner og som ny tilkommen en Søster til Herr Bréault, der paa Roberts Bøn havde erklæret sig beredt til at være den gamle Herre til Selskab, og hvem Rosa ganske havde indesluttet i sit Hjerte.

„Hun er livagtig som Frøken Hermine!" erklærede hun lovprisende.

Marcelle blev meget overrasket ved at finde en høj, mager Dame med glat nedredt Haar og spurgte sig selv, hvordan Rosa dog havde kunnet finde Lighed mellem denne gamle Frøken, hos hvem alt strakte sig i Længden, og hendes afdøde Veninde med den buttede, næsten barnlige Skikkelse. Men hun bemærkede snart, at det var den sjælelige Lighed, der havde faaet Rosa til at overse den legemlige Ulighed. Over Frøken Julie var der dog intet som helst romantisk, og hendes praktiske Sind higede ikke efter Fantasibilleder for at vederkvæge sig; men hendes Væsens Blidhed, Bøjelighed og Elskværdighed lod erkende mere end eet Lighedspunkt med Frøken de Beaurenom.

„Hun er blid som et Lam!" sagde Rosa.

„Er det sandt, Tante Julie, at du er et Lam?" spurgte Julius, hvis Gudmoder hun var, og som derfor undertiden tog sig Ret til at prøve hendes Taalmod ved Drillerier.

„Tag dig i Agt," svarede hun, „man siger, at naar Lam blive tirrede, kunne de være farlige nok!"

Saadanne harmløse Smaaskærmydsler fik Herr Bréault til at smile; han begyndte igen at føle noget af det samme Velbehag, som da en Gang hans Hustru færdedes i Huset. Robert havde nu mere Tid til sine Arbejder, og Julius blev, trods hans Frisprog, holdt bedre i Tugt og Formaning, saa at han igen antog gode Manerer som en ung Mand, hvem en moderlig Haand leder.

I denne paany opblomstrende Hjemlighed blev Marcelle indført af sin gamle Veninde Rosa. I Begyndelsen en Smule skræmt ved Tilstedeværelsen af et nyt Ansigt, vænnede hun sig dog hurtigt til Frøken Julie og forstod at gøre sig vel lidt af alle, saa at de paafølgende Søndage bleve hilste velkomne i Pompegade mindre for deres egen Skyld end paa Grund af den unge Piges Besøg.

Monfort var ikke vendt tilbage; han arbejdede hinsides Atlanterhavet og fortjente, som han selv skrev, fabelagtige Summer.

Hans Breve vare muntre, thi han følte, hans Arbejde nu havde faaet et større Maal end det at tjene Penge, at det sigtede til at fremme hans elskede Barns Lykke.

Borte fra hende havde han lært at tilpasse sig efter hende; han holdt sig bedre i Tomme, og de af hans undergivne, som kendte ham fra tidligere Tid, vare forundrede over at se ham saaledes forandret til hans Fordel; de vidste ikke, at ved hver Sejr, som han vandt over sig selv, tænkte han paa sin unge Datter paa den anden Side Havet og velsignede hende derfor.

„Det er tilstrækkeligt, at jeg har ladet Moderen dø, Barnet skal blive lykkeligt." Dette var blevet denne ihærdige Arbejders Valgsprog, da han endnu en Gang optog Kampen med Livet og sejrrig førte den igennem.

Maaneder gik hen, og af Maaneder bleve Aar; Marcelle var bleven fytten Aar gammel, og Doktoren havde ved denne Lejlighed skrevet et langt Brev til Monfort for at minde ham om Nødvendigheden af snart at tage den unge Pige ud af Pensionen, da en uventet Begivenhed pludselig greb forstyrrende ind i Livet i det lille Hus i Pompegade.

Da Frøken Julie en Vinteraften vilde tage Linned frem fra et Skab, gjorde hun en uheldig Bevægelse, saa at hun styrtede om og brækkede sin ene Arm. Beskadigelsen var ganske vist ikke meget betydelig, men hvad skulde der blive af Nøglerne, som altid raslede i Frøken Julies Haand? Rigtignok var Rosa der, men hendes Ben var ikke længer af de mest bevægelige . . .

Da overdrog Frøken Julie hjertensgerne sit Nøgleknippe til Marcelle og kaldte hende sin lille Flojadjudant.

„Hvor ilde vilde vi ikke være stedte, hvis vi ikke havde hende!" sagde en Gang Herr Bréault, da han saa, hvordan hun med en Fugls Lethed bevægede sig omkring i Huset.

Frøken Julie drog et lettende Suk. Hendes to Nevøer vare Dagen i Forvejen tagne ud paa en længere Rejse. Julius var nu selvstændig; han tjente tilstrækkeligt til at komme ud af det, og Faderen kunde for hans Skyld uden Bekymring tænke paa at skilles fra denne Verden. Men jo roligere den gamle Mand i saa Henseende blev, desto livligere Interesse fattede han for den unge Pige, som fra Tid til anden viste sig i Huset, og som han altid kun med den største Beklagelse tog Afsked med igen; han vilde gerne have beholdt hende altid hos sig, som en Blomst, som en Solstraale.

Omtrent otte Dage efter de unge Menneskers Afrejse indfandt Rosa sig i største Sindsoprør i Marcelles Pension og erholdt efter Anmodning Tilladelse til at tage den unge Pige med sig. Paa Hjemvejen meddelte hun hende sine Bekymringer.

Herr Bréault var lige bleven hjemsøgt af et gentaget Slaganfald. Der maatte vaages over den syge, og Doktoren havde givet Ordre til at hente Marcelle.

„Hun er bedre end enhver anden Sygeplejerske," havde han sagt.

Den unge Pige indtog straks sin Plads ved Herr Bréaults Seng. Da han igen kom til sig selv, og hans Øjne faldt paa det venlige, unge Ansigt, som bøjede sig ned over ham, opklarede et Smil hans Træk. — „Min Datter!" sagde han.

Marcelle rødmede og bortvendte sine af Taarer tilsløredе Øjne. Sikkert, som af en Fader holdt hun af denne blide, stille Olding, der altid havde et godt Ord til hende; men den anden, den rigtige Fader langt ude i Verden, han, som arbejdede for hende efter at have lidt for hendes Skyld . . . maatte hun glemme ham?

Men hendes Hjerte sagde hende, at ingen kom til kort, naar hun lod den ene Kærlighed bestaa ved Siden af den anden. Først og fremmest gjaldt det at hjælpe den fra Sygdom, hvem hans egne Børn ikke kunde pleje.

En Dag i Begyndelsen af Juli, da Solen netop var gaaet ned, kom de to Brødre, opfyldte af bange Anelser, tilbage til det fædrene Tag . . .

I det lille Spiseværelse laa Herr Bréault indpakket i sin Lænestol ved Vinduet; Øjnene havde han halvt lukket og hørte paa, hvad Marcelle læste for ham. Hun bøjede Hovedet længere ned mod sin Bog og sagde endelig: „Jeg kan ikke se mere, jeg vil hente Lys."

Hun rejste sig og for sammen ved Synet af de to mørke Skygger, som hun nu fik Øje paa i den mørke Del af Værelset.

„Kære Marcelle, kære Søster," sagde Julius og greb kærligt hendes Haand. „De har frelst vor Fader for os."

Robert, der havde grebet hendes anden Haand, sagde intet. Mellem de to stod den unge Pige sky og forvirret; derpaa befriede hun sig blidt og vendte sig til den syge.

„Herr Bréault," sagde hun med sin velklingende Stemme. „Deres Sønner ere vendte tilbage."

„Hvilken Glæde!“ udbrød Faderen og søgte med Øjnene efter dem i Mørket.

Marcelle forsvandt. Da hun snart efter igen kom til Syne med en Lampe i sin Haand, sade de to unge Mennesker hos deres Fader og talte med ham, opfyldte af sønlig Ærbødighed og hensynsfuld Skaansel for hans Tilstand. Hun saa et Øjeblik smilende hen til dem, satte Lampen paa Bordet og gik stadig smilende op paa sit Værelse, det lille Værelse foroven, lige ved Siden af Rosas.

Hun lukkede Døren og lænede sig til Vinduet, gennem hvilket Dagens sidste Lysskær brød ind.

„Hvorfor er jeg dog ikke tilfreds? De ere vendte tilbage, deres Fader er frelst, de ere lykkelige — og jeg græder! Hvilket slet Hjerte maa jeg ikke have, at Lykken saaledes er i Stand til at bringe mig ud af Fatning!“

Hun pressede sine Hænder fast mod hinanden, uden at kunne bortjage disse pinlige Tanker eller bringe dem til Tavshed.

Trods alle Bebrejdelser, som hun gjorde sig, formaaede hun ikke at berolige sit utilfredse Hjerte.

Hvor styg en Last dog Misundelse er!“ sagde hun til sig selv. „Disse Stakler vare nærved at miste deres Fader, medens min er sund og rask; selv om han ogsaa er langt borte, har han dog efter al Sandsynlighed et langt Liv for sig . . .“

Hun tændte et Lys, tog sin Skrivemappe frem og skrev uden at betænke sig:

„Kære Fader, kom dog igen tilbage til mig; jeg har for været utaknemmelig, men nu kan jeg ikke mere leve uden dig; jeg er nu ogsaa over sytten Aar gammel og vilde gerne forlade Pensionen . . . jeg skal sikkert ikke mere blive dig til Byrde; kom blot, derom beder jeg dig af mit ganske Hjerte.

Marcelle.“

Hun lagde Brevet i Konvolut og stak det i sin Lomme. Da hun netop vilde gaa ned igen og allerede havde slukket Lyset, blev der banket paa hendes Dør.

Hun lukkede op. „Marcelle,“ lød en Stemme ude fra Mørket: „vi savne Dem nede hos os, kommer De dog ikke snart?“

Uden at sige noget fulgte hun efter. Hendes Hjerte var for fuldt til at kunne give sig Luft i Ord.

Robert var bleven hos sin Fader, og da hun og Julius traadte ind, vendte han Øjnene bort, men kun for straks igen at rette dem mod Marcelle. Denne var bleg og havde endnu Spor af Taarer paa sine Kinder. Julius var i det bedste Humør og snakkede raskt væk, som han plejede; han var lykkelig over igen at være kommen tilbage og over at genfinde et saa behageligt Hjem i Stedet for den trist Bolig, som han havde været forberedt paa. Robert talte den hele Aften næsten ikke.

Otte og tredivte Kapitel.

„Jeg kalder hende min Datter," gentog Herr Bréault næste Dag, da Marcelle fulgt af Rosa netop gik gennem Haven for at gøre Indkøb paa Grønttorvet.

„Vi ere ikke skinsyge paa hende, Fader," svarede Julius og nærmede sig hans Stol. Herr Bréault kunde kun med yderste Anstrengelse rejse sig og tilbragte derfor Dagen siddende. Robert tav.

„Fader," sagde Julius efter et Øjebliks Eftertanke, „er det sandt, at Marcelle tager fra os?"

„Det ved jeg ikke," svarede den syge og betragtede ham synlig foruroliget. „Vil hun tage fra os?"

„Tante Julie har netop talt til mig derom," vedblev Julius, „og jeg kan ikke forstaa . . ."

Frøken Julie saa op og lod sit Strikketøj synke i Skødet. „Hun kan da ikke blive i et Hus, hvor der bor to unge Mennesker, min kære Dreng!" sagde hun noget forlegent. „Selv har hun ogsaa saa godt forstaaet det, at hun har bedt mig om at lade hende bringe tilbage til hendes Pension i Løbet af Eftermiddagen."

„Men det vil jeg ikke finde mig i!" sagde Herr Bréault oprørt, „jeg vil have, at hun bliver her; Robert, sig det til hende!"

Men Robert forblev tavs. Hans Fader søgte at aflæse ham hans Tanker af hans Ansigt, men den gamle Mands svækkede Jagttagelsesevne gjorde ham det umuligt at faa noget ud deraf.

„Saa tal dog!" sagde han endelig utaalmodigt.

„Jeg tror, Fader," svarede den unge Mand, „at Marcelle har Ret."

Herr Bréault rystede længe paa Hovedet; intet kunde overbevise ham om, at den unge Pige handlede rigtigt i at tage fra dem; man skulde blot se at afholde hende derfra.

Froken Julie foretog sig imidlertid i lange, indviklede Perioder at lægge klart for Dagen, i hvor høj Grad Marcelle havde Ret. Robert, der formodede, at hendes Forklaringer vilde trække ud lige til Middag, listede sig bort, og Julius gjorde ham snart efter Følge.

„Broder," sagde den yngste af de to unge Mennesker, „ikke sandt, det er virkelig Skade, at Marcelle skal fra os; hun er saa hjertensgod og hyggelig, vi kunde have det saa fornøjeligt sammen med hende her . . . Hun gør alt, hvad du siger . . . det er næsten, som hun adlød dig blindt; sig, at hun skal blive, at hun ikke maa volde Fader den Sorg at gaa; vi selv kunne da . . ."

Robert svarede ikke, og Julius vedblev: „Eller skulde jeg have taget fejl, har du maaske noget imod hende? Sig mig, Robert, skulde det være muligt?"

„Nej, jeg har ikke noget imod hende," svarede han stilfærdigt.

„Hvad da? . . ."

„Paa een Gang bøjede Julius sig frem, saa sin Broder opmærksomt ind i Ansigtet og greb fuld af Glæde og Overraskelse begge hans Hænder.

„Mit Broderhjerte lyver ikke for mig!" udbrød han. „Er det virkelig sandt?"

Robert havde endnu ikke faaet Tid til at svare, ja ikke engang til at fatte sig, da Julius allerede stod i Spiseværelset, hvor hans Tante stadig var i Færd med sine Forklaringer, der kun havde til Følge, at den syge saa endnu mørkere paa Tingene end før.

„Fader," sagde han i en indsmigrende Tone, „du vilde altsaa sætte megen Pris paa at kunne beholde Marcelle hos dig?"

„Det ved du da nok, jeg vilde!" bekræftede energisk den gamle Mand, der efterhaanden var bleven noget nervøs.

„Intet er lettere end det!" vedblev den unge Diplomat. „Følg kun mit Raad, og ogsaa De, højstærede Tante . ."

Hvorpaa han lod en særdeles velformet Tale, der mere udmærkede sig ved Overbevisningens Kraft end ved sin Længde, løbe af Stablen, og hvis gode Resultat ikke længe lod vente paa sig.

Fem Minutter efter kom ogsaa Robert til Syne, med forstyrret Ansigtsudtryk og livstræt Mine; forundret betragtede han de tre sammensvorne, der syntes ligesaa fornøjede, som han selv var forstemt.

„Robert," sagde Faderen næsten bønfaldende til ham, „jeg beder dig, gift dig med Marcelle!"

Den unge Mand tumlede et Skridt tilbage, som om han havde faaet et Slag for Brystet, og saa fra Faderen til Tanten, der begge ængsteligt afventede hans Svar, og derpaa til Julius, som med sejrsbevidst Mine havde gjort sig det bekvemt i en Læneſtol.

„Men vil hun?" sagde Robert som i Drømme.

„Altsaa vil du?" spurgte Julius, hvis Mani det var hurtigt at faa Klarhed paa alt.

„Det ved du vel!" svarede Robert, der stadig saa ud, som han ikke var ganske vaagen. „Men hun?"

„Spørg hende ad," lød Julius' Raad. „Se, der kommer hun netop tilpas."

Marcelle var just traadt ind i Haven, let bøjet under Vægten af en temmelig tung Kurv, som hun ikke havde villet lade den i Forvejen tungt belæssede Rosa bære.

„Marcelle!" raabte den fripostige, unge Mand.

Hun saa op og nærmede sig Vinduet, inden for hvilket han stod.

„Vil De gifte Dem med min Broder?" vedblev han, inden nogen kunde hindre ham deri.

En Syndflod af Grøntsager, Løg, Blomkaal og andet mere udgød sig paa Grusgangen og trillede om i alle Retninger. De tre Par Øjne fra Spiseværelset rettede sig mod Marcelles Hænder; dog var det ikke hende, der havde ladet Kurven falde, men Rosa.

„Du store Himmel!" raabte hun. „Det kalder jeg en Gang en Overraskelse!"

„Læg vel Mærke til, Rosa," tog Julius igjen til Orde, „at det ikke er Dem, der begæres til Ægte; hvis det var Tilfældet, vilde det formodentlig være Dem selv, der kysſede Jorden, og ikke Deres Grøntsager."

„Jeg?" skændte Rosa. „Med mig havde det ikke stort at sige, men Frøkenen . . ."

Trods Forskrækkelsen gav hun sig dog i Færd med at samle de spredte Grøntsager sammen igen. Men Marcelle stod foran

Vinduet og havde lagt Armene over Hanken af sin Kurv, som hun støttede op mod Gesimsen, og i denne en erfaren Husholderskes Stilling blev hun staaende med sænkede Øjne, rødmende Kinder og en Storm af nye Følelser i sit Hjerte . . . Nye? Nej, gamle vare de, det stod nu klart for hendes Bevidsthed. Nej, nej, det var ingen nye Tanker, de som nu sænkede deres bittersøde Brod i hendes Hjerte.

„Naa, Marcelle, De svarer ikke? . . . Vil De gifte Dem med min Broder, eller vil De ikke?" spurgte Julius, der var lige ved at blive ængstelig over hendes Tavshed. „Jeg spørger Dem endnu en Gang, — vil De gifte Dem med min Broder?"

„Jeg ved ikke!" sagde den unge Pige og saa forvirret op. „Vil han?"

Et muntert Latterudbrud svarede paa dette efter alt at dømme overflødige Spørgsmaal; Julius sprang ud gennem Vinduet og førte — men gennem Døren — Marcelle ind; hun forstod ikke mere et Ord af det hele. Tante Julie tog forsigtig Kurven, som nu virkelig syntes i Fare for at slippe hende af Hænderne, til sig og stillede den paa Bordet.

„Naa, vil hun saa?" spurgte Herr Bréault, der var bragt en Smule ud af Fatning ved al denne Daarskab. Robert saa meget bleg ud, men sagde intet.

„Ja," aandede Marcelle næppe hørligt.

Robert trak Vejret dybt og strakte begge sine Hænder ud mod hende.

„Min kære, lille Elev, i mig har De haft en underlig Lærer."

„En god Lærer," sagde Marcelle, „som forhaabentlig altid vil vedblive at være min Lærer."

Alle omfavnede hinanden, men pludselig frigjorde Marcelle sig fra Tante Julies Arme.

„Men Fader?" udbrød hun. „Hvis han nu ikke gaar ind paa det?"

Alle saa forbløffede paa hende. Simon var i Virkeligheden ikke af den Slags Mennesker, der let lader sig beregne. Han kunde meget vel være i Stand til for en Grilles Skyld eller af en hvilken som helst anden Aarsag at nægte sit Samtykke.

„Jeg har nu saa min egen Tanke," brød Julius Tavsheden; „det giver allerede to for i Dag, og det er slet ikke ilde, naar man tager i Betragtning, at der findes Folk, som kun tænker een

om Ugen, og saa endda ikke hver Uge! Jeg forstaar mig paa Herr Monfort. Han maa tages ved Hornene, skal I faa at se!"

„Jeg tror, jeg vil skrive til ham," sagde Marcelle nølende, „og De skal ogsaa skrive . . ."

„Alle tilsammen?" spurgte Julius højt leende, „altsaa et fælles Brev, et rigtigt Familiecirkulære? Ja, sandelig, det vil ikke gøre sig ilde! Men jeg bliver trods alt ved min Tanke."

„Vil Marcelle nu ikke mere tage tilbage til Pensionen?" spurgte Herr Bréault, hvis svage Aand med ejendommelig Vedholdenhed klamrede sig fast til det, der nærmest laa ham paa Hjerte.

„Jo, naturligvis, indtil hun faar Ordre til det modsatte," svarede Tante Julie meget værdigt.

„Skal hun alligevel? . ."

„Nu mere end nogen Sinde! Kunde du virkelig tillade, Broder, at en ung Pige . . ."

Hun vilde igen have været i Færd med at afgive en længere Forklaring, hvis ikke Julius straks ved anden Sætning med foldede Hænder havde kastet sig paa Knæ for hende med dette Udbrud: „I Navn af alt, hvad der er helligt, send hende dog ikke allerede bort i Dag, elskede Tante! I Morgen, hvis det saa maa være, blot ikke i Dag!"

Det stred ganske vist mod hendes Grundsætninger, men Tante Julie kunde daarligt gøre nogen imod. Da hendes Indvilligelse var erhvervet, styrtede Julius af Sted efter sin Hat.

„Hvor gaar du nu hen, min Dreng?" spurgte den gamle Frøken.

Som Vejrmøllevinger svingede han sine Arme om hende, lagde Fingeren paa Munden til Tegn paa Hemmelighedsfuldhed og løb skyndsomst af Sted, som om han var bange for selv at forraade sin Hemmelighed.

„Hvor skal han hen?" spurgte Rosa, der pludselig viste sig i Døren.

Frøken Julie gjorde en fortvivlet Gestus, men den gamle Tjenestepige havde allerede ophørt at se paa hende. Hendes Blikke havde fæstet sig paa det unge Par, som stod henne i Vinduesfordybningen. Marcelle støttede sig med Haanden mod Karmen, og Robert saa paa hende med saa megen Ømhed og rolig Lykke, at Synet af dem maatte være en sand Vederkvægelse for et gammelt Hjerte.

„Naa," sagde Rosa, „hvad sker saa? Bliver der Bryllup i Huset eller bliver der ikke?"

„Der bliver Bryllup," svarede Herr Bréault med et Genskin af sin tidligere Livlighed, „og De bereder os forhaabentlig et rigtigt Bryllupsmaaltid?"

„Hvornaar skal det være?" spurgte hun Robert.

„Vi vide endnu slet intet, min gode Rosa," svarede den unge Mand smilende; „vi maa først afvente Herr Monforts Samtykke."

„Herr Monforts? Jeg kan da ikke tro, han længe skulde lade vente derpaa; ellers skal han komme til at lære mig at kende!" svarede Rosa truende.

„Rosa," bad Marcelle, „han er jo dog min Fader og holder meget af mig."

„Det siger jeg ikke noget imod," sagde Kokkepigen formildet; „men det vilde da være en besynderlig Kærlighed, om han vilde hindre Dem i at blive lykkelig paa Deres Maade."

Julius kom tilbage just i det Øjeblik, da man træt af at vente vilde sætte sig til Bords uden ham.

„Er det Deres Mening hver Dag at komme saa sent?" spurgte Rosa endnu noget opbragt.

„Nej, min gode Rosa, det er en enkelt Undtagelse," svarede Julius til alles Forbavselse med usædvanlig Blidhed.

Da der var taget af Bordet, hengav det hele lille Selskab sig til dyb Eftertanke angaaende det Brev, som skulde besejre Monforts Modstand, selv den mest uventede. Tante Julie førte Pennen, — heldigvis var den brækkede Arm den venstre, som nu forøvrigt kun generedes af en Smule Stivhed — og ved hendes Hjælp fæstedes den ene overbevisende Sætning efter den anden med en saadan Hurtighed og Fylde til Papiret, at snart et halvt Dusin Ark vare bedækkede dermed.

„Han indlader sig aldrig paa at læse alt det igennem!" drillede Julius. „Jeg tillader mig at bemærke, højtærede Tante, at hvis vi straks til at begynde med faar ham til at gabe, sender han os Pokker i Vold, uden først at læse Skrivelsen til Ende, og da Deres Indledning er adskilligt længere end selve Indholdet udkræver . . ."

„Julius!" formanede Tante Julie strengt; hendes Nevø lod sig dog ikke saa let forskrække, men satte et saa komisk Ansigt op, at alle maatte briste i Latter.

„Saa skriv selv," sagde Tanten værdigt, idet hun søgte at

fastholde en alvorsfuld Tone, „gør det rigtig godt, siden du saa vel forstaar at kritisere andre."

„Jeg!" spurgte Julius med sit uskyldigste Ansigt. „Jeg er for korte, klare Sætninger . . . det vilde aldrig blive efter din Smag. Ikke destomindre lad os forsøge."

Man gav sig igen til Værket, og lidt efter Klokken fem kunde Brevet sendes af Sted, ledsaget af den hele Families bedste Ønsker og et Suk fra Marcelle, der ikke ret vovede at haabe, men hvis Hjerte dog stræbte til Vejrs mod Himmelen som en Lærke.

Tidlig den næste Morgen tilsaa Marcelle sine Roser, og fem Minutter efter var allerede Robert ved hendes Side med Havesaksen og Kurven til visne Grene. Efter at Haven var bragt i Orden, læste man Aviserne, og endelig begav man sig til Frokostbordet. Julius havde den Dag kun flygtigt ladet sig se. Øjensynlig var han adspredt og formaaede ikke at holde sig rolig paa samme Sted. Dog satte han sig til Bords med de andre, men da han hørte Dørklokken ringe, for han op og sprang med en saadan Hast ud ad Vinduet, at Frøken Julie sad som forstenet.

Efter et Par Minutters Forløb kom han tilbage igen ad en anstændigere Vej, holdende et blaat Papir i Haanden.

„Jeg har allerede sagt eder," forklarede han, „at jeg foretrak de korte Sætninger, men ingen har vistnok nogen Anelse om, at jeg har drevet denne min Forkærlighed til den yderste Grænse. O, Elektricitetens Vidundere! O, min Tankes Almagt! Lytter til, I dødelige, til Indholdet af dette uforlignelig interessante Skriftstykke:

„Paris, 5. Juli, Kl. 12. Simon Monfort, New York, Broadway, Nr. 6. Bevilliger De Robert Bréault Marcelles Haand? Hurtig. Svar betalt."

„New York, 6. Juli, Kl. 6 Morgen. Julius Bréault, Paris, Pompegade 108. Haand bevilliget. Rejser til Frankrig, afvent mig."

Robert kastede sin Serviet fra sig og fløj sin Broder om Halsen.

„Det er Fordelen ved at have Mont i Sparebøssen, og Fornøjelsen, man har deraf, er sandelig ikke for dyrekøbt; den undersøiske Telegraf er dog en herlig Opfindelse!"

Ingen havde noget derimod at indvende.

Monfort kom, og hans Nærværelse var alle en Glæde. Ogsaa han havde lidt meget under Fraværelsen. Ensomheden

havde tidligere trykket ham langt mindre, den Gang han troede sig forladt, men sammen med en mildere Sindsstemning var der ogsaa opstaaet Længsel efter Kærlighed hos ham.

Hans Barns stille Lykke, Familien Bréaults hjertelige Velkomsthilsener gød over hans Hjerte en Balsam, hvis velgørende Virkninger han sporede lige til sit Livs Ende.

Herr Bréault og Monfort havde for det første Barnebarns Skyld kunnet blive skinsyge paa hinanden, men dette vilde da ogsaa have været den eneste mørke Sky paa deres Lykkes Himmel. Et gunstigt Forsyn havde imidlertid beriget Marcelle med to Drengebørn, saa at hver af Bedstefædrene kunde udse sig een til af al Magt at give Fortrinet; heldigvis er Julius der og kan i Nødsfald bilægge Striden, naar de to Smaafyre paa deres Side plages af Jalousi.

Rosa har nu fuldstændig hvidt Haar, men er frisk og sund og haaber at blive mindst hundrede Aar, og Madame Jalin fungerer som Opdragerinde for Marcelles Børn.

Ende.

Elaire von Glümer:

Stamherrens Søn.

Første Kapitel.

Det var Nat og henimod Klokken to. Imellem Øvre-Harzens Bjærgtoppe laa Slottet Hohen-Moor stille og mørk under Vinternattens funklende Stjerner. I Midtbygningens første Etage saas pludselig Lys bag tre Vinduer, et Par kraftfulde Akkorder klang, og den unge Mand, som i Musiksalen havde sat sig ved Flygelet, lod under sine Hænder et Væld af Toner bruse frem.

Saa fængslet af Tonernes Magt var den spillende, at han ikke hørte, at en Dør gik op og igen lukkede sig. En høj, mager, graanet Mand var traadt ind, havde stillet en Haandlygte paa det nærmeste Bord og stod nu ved den spillendes Side, til hvem han i en misfornøjet, forundret Tone henvendte disse Ord: „Du her, Jobst Clamor?"

Den unge Mand rejste sig hurtigt.

„Undskyld, kære Fader," sagde han, „jeg troede ikke, jeg forstyrrede dig. Dit Soveværelse ligger jo saa langt borte —"

„Du har ikke forstyrret mig," afbrød Grev Hohen-Moor ham. „Det er blot igen en af mine søvn- og hvileløse Nætter; medens jeg vandrede om i Huset, hørte jeg dig spille og fik Lyst til at vide, hvordan det gaar til, at du er her, medens jeg troede dig paa Bal hos Fernecks."

„Jeg var der ogsaa," svarede Jobst Clamor. „Som du ser, er jeg endnu i Selskabsdragt. Men Kedsommeligheden var mig for stærk, jeg listede mig bort; paa Vejen kom jeg paa et Par musikalske Ideer og var nu just i Færd med at udføre dem, for at de ikke inden Morgen skulde undslippe mig."

„Og Evy, Barnet, har du uden videre ladet blive tilbage?" bemærkede Greven, der imidlertid havde taget Plads paa Klaverstolen.

„Kære Fader, eftersom Evy er taget af Sted med Fru Pastorinden . . ."

„Fru Pastorinden kan i en snæver Vending fungere som Duenna for hende, Familiens Beskyttelse erstatter hun ikke!" indvendte Grev Hohen-Moor kategorisk. „Da jeg paa Grund af Ildebefindende var forhindret i at ledsage hende, burde du have repræsenteret Familien."

Jobst trak paa Skuldrene, og den Fold mellem Brynene, som kendetegnede baade Fader og Søn, blev dybere.

„Wulf er der jo ogsaa," svarede han. „Hans Beskyttelse er sikkert Evy langt behageligere end min."

„Og det er dig ganske ligegyldigt?" udbrød Greven med et vredt Blink i Øjnene. Han rejste sig, og med Armene korslagte over Brystet gik han op og ned i Salen; pludselig standsede han foran Sønnen, der lænet op til Flygelet med nervøse Fingre trommede paa dets Laag. „Saaledes kan det ikke vedblive at gaa," begyndte han i den dybe, halvtkvædende Tone, Jobst Clamor kendte og frygtede fra sin tidlige Barndom. „Vil du ikke forstaa mine Ønsker, eller kan du ikke forstaa dem, saa maa jeg udtale dem tydeligere for dig. Din Skyld er det da, om de derved faa en vis Lighed med Befalinger."

Han satte sig igen paa Klaverstolen, stemmede Hænderne mod sine Knæ og betragtede skarpt Sønnen. Mere end nogen Sinde kom han til Bevidsthed om, i hvor høj Grad denne samtidig var ham lig og ulig. Den samme Skikkelse, de samme Træk, kun i noget mindre, finere Format og svagere i Udtrykket. Den fritskaarne Mund, der hos Faderen var energisk, næsten haard, forraadte hos Sønnen kun Egensind; i Stedet for de hyppige Vredeslyn i Faderens mørkegraa Øjne saas kun flygtige, uvillige Blink i Sønnens, der tillige vare lysere og for det meste ligegyldigt gled hen over Omgivelserne, medens Faderens syntes at gribe om Mennesker og Ting og udforske deres inderste Væsen. Denne halve Lighed, som lod sig forfølge videre i talløse Enkeltheder, og som hos Faderen gav Anledning til en Følelse af bestandig Misfornøjelse, hos Sønnen af Ubehag, havde tidligt indvirket forstyrrende paa Forholdet mellem de to; ogsaa i denne Nattetime

var Grev Hohen-Moor sig dens Indflydelse bevidst; hans Stemme var, da han vedblev at tale, endnu haardere end før.

„I de fjorten Dage, du har opholdt dig her, har jeg flere Gange spurgt dig om dine Planer for den nærmeste Fremtid," sagde han, „og bestandig have dine Svar været undvigende. Det er imidlertid nu paa Tide, at vi komme til en Forstaaelse derom. Du er fem og tyve Aar gammel, den hensigtsløse Eksistens, du fører, maa have en Ende. Dine Universitetsstudier ere siden Aar og Dag afsluttede, med Musikken maa du nu ogsaa finde dig i at tage Afsked. Din Pligt byder, at du alvorligt forbereder dig til dit Kald som Godsejer, som Stamherre til Hohen-Moor."

Jobst Clamor var bleven bleg; øjensynlig gørende Vold paa sig selv erklærede han med dirrende Læber og undertrykt Lidenskab i Stemmen: „Nu da, saa maa det endelig frem, at jeg ikke anser mig for at du hverken til det ene eller det andet. Mit Liv tilhører Kunsten."

„Vanvid! En Hohen-Moor er ikke født til at blive Musikant!" raabte Greven, og hans Øjne lynede; men hurtigt bevang han sin Heftighed. „Jeg har for længe overladt dig til dig selv," vedblev han roligere. „Det brogede Liv, hvorpaa du har indladt dig, har forvirret og blændet dig. Men nu er du igen her og vil efterhaanden lære at finde dig i det virkelige Liv, som venter dig, og de Krav, som det stiller til dig, ligesom jeg har maattet det — for ikke saa meget længe siden. Jeg var med Liv og Sjæl Soldat, havde aldrig tænkt paa at komme i Besiddelse af Stamhuset; men da det tilfaldt mig, tog jeg de nye Pligter, der den Gang forekom mig som tunge Byrder, paa mig, og sagde til mig selv: jeg vil, hvad jeg skal! Saaledes som jeg har kunnet det, maa ogsaa du kunne."

„Aldrig!" hviskede Jobst Clamor sagte og vilde tilføje mere; men hans Strube snørede sig sammen, og Greven, der tankefuld saa ned for sig, havde ikke hørt dette „aldrig"! Nu hævede han Hovedet.

„Krogveje og diplomatiske Omsvøb er ikke min Sag," sagde han. „Lad mig uden Forbehold erklære, hvad jeg forlanger og venter af dig. Indtil for omtrent to Aar siden troede jeg, at dine Ønsker faldt sammen med mine; siden er der imidlertid foregaaet en Forandring med dig. Du er halvvejs bleven en fremmed paa Hohen-Moor og for dem, du tilhører; det er næppe nok, at du har ladet dig se her. Uden min bestemt udtalte Befaling var

du vel heller næppe nu kommen hertil for at fejre Jule- og Nytaarsfesten med os. Selv Evy er, som du for antydede, bleven dig ligegyldig. Afbryd mig ikke!" vedblev han med udstrakt Haand og i en bydende Tone. „Jeg forlanger ingen Forklaringer, ingen Tilstaaelser. Er du kommen paa Afveje, har du atter at forlade dem og at finde dig til rette der, hvor du hører til, det vil sige paa Hohen-Moor og med Evy."

„Med Evy?" gentog Jobst Clamor. „Jeg ved ikke, om jeg forstaar din Mening ret, om du dermed vil sige —"

„At du skal ægte Evy," udfyldte Greven den afbrudte Sætning. „Allerede som Dreng plejede du jo at kalde hende din Brud."

„Barnesnak, som ikke kan medføre nogen Forpligtelse for mig!" indskød Jobst Clamor.

Grev Hohen-Moor havde igen rejst sig, gik flere Gange frem og tilbage og kastede sig derefter paa en Sofa i den anden Ende af Salen.

„Kom her hen, Jobst Clamor, jeg har noget at tale med dig om!" tilraabte han Sønnen. Den unge Mand adlød, flyttede stiltiende den nærmeste Stol derhen, og saa snart han havde sat sig, begyndte Faderen, der lænede sig tilbage i Sofaen, saa at hans Træk knapt nok kunde ses i det sparsomme Lys fra Flygelet, at tale:

„Erindrer du dig endnu den Tid, da din Moder døde? Du var den Gang endnu ikke fyldt seks Aar, og jeg ved ikke, hvorledes du følte Tabet af hende, thi min egoistiske Smerte optog mig saa fuldstændigt, at jeg ikke havde en Tanke tilovers for noget andet. Mekanisk udførte jeg, hvad Tjenesten paalagde mig, alt andet var som dødt for mig. Saa traf jeg paa min Fætter og Legekammerat fra Drengedagene, Kurt Clamor, den daværende Stamherre paa Hohen-Moor. Han var af en trofast, vindende Karakter; gift i fire Aar og hidtil barnløs havde han optaget i sit Hus de to fader-, moder- og formueløse Sønner af vor Fætter i yngste Linie, Wulf Clamor og Hans Clamor, og kom nu med det Forslag til mig, at jeg skulde lade dig opdrage sammen med dem. Han haabede paa snart at kunne give jer sin egen Søn til Kammerat, sagde han, men Plejebørnene skulde ikke komme til at lide derunder, naar den længe attraaede Faderværdighed blev ham til Del."

„Jeg var straks rede til at tage imod hans Tilbud; men

efter at Kurt Clamor havde set mig, fandt han det utilbørligt at lade mig alene med min Sorg. Han forlangte af mig, at jeg skulde tage Orlov og ledsage dig til Hohen-Moor."

Greven holdt inde, det syntes at koste ham Anstrengelse at faa Vejret. Derpaa vedblev han, og Ordene faldt hurtigt fra hans Læber.

„Det var et Misgreb, at jeg tog mod denne Indbydelse. At se Kurt Clamor ved sin hojtelskede Evelines Side var en Kval, som jeg næppe kunde udholde. Saa ofte som muligt undbrog jeg mig deres Selskab, idet jeg gav min Lidenskab for Jagten til Paaskud for at strejfe om i Mark og Skov, lidet anende, hvor meget værre, der forestod mig. Lad mig hurtigt blive færdig med, hvad jeg har at sige. En Dag ledsager Kurt Clamor mig paa Jagt; efter længe at have strejfet omkring unde vi os en kort Hvile; jeg sidder lige over for ham med Bøssen mellem mine Knæ; da jeg vil rejse mig, kommer jeg til at snuble, — et Skud, et Skrig, — ramt i Brystet styrter Kurt Clamor sammen."

„Fader!" udbrød Jobst forfærdet, og kort efter føjede han til: „Det hed sig dog, at det var din Fætters eget Gevær, der var gaaet af."

„Det har Kurt Clamor selv udtalt," svarede Greven. „Endnu for Brændehuggerne, som havde hørt Skuddet og mine Nødraab, kom til, tog han af mig det Løfte, at jeg skulde lade det blive ved denne Forklaring. Eveline vilde paa den Maade lettere bære Ulykken og kunde saaledes sættes i Stand til at modtage Hjælp og Beskyttelse af min Haand; frem for alt vilde han skaane mig, — men det er først senere blevet mig klart. Jeg gjorde, hvad jeg kunde for at udtale mig, saaledes som han forlangte af mig, og søgte at tro ham, da han vilde indbilde sig selv og mig, at der ingen Fare var for hans Liv. Men Lægen, der tilfældigt befandt sig paa Slottet, da vi bragte den saarede hjem, berøvede mig ethvert Haab, og Kurt Clamor selv følte kun altfor snart, at det lakkede mod Enden. Atter og atter bønfaldt han sin fortvivlede Hustru om, at hun skulde føje sig i Forsynets Vilje, indsætte mig til Formynder for det Barn, hun bar under Hjertet og tog det Løfte af mig, at jeg skulde leve for hans efterladte, — hvor meget lettere vilde det ikke have været for mig at dø med ham! Da Solen gik ned, drog han sit sidste Suk; jeg var Vanviddet nær, og havde ikke alle paa Slottet været saa optagne af Sorgen og af Iver for at vise Eveline Deltagelse, vilde

jeg sikkert selv have forraadt den usalige Hemmelighed. Den næste Morgen holdt den unge Enke det længe ventede Barn i sine Arme, men ikke en Søn, som Kurt Clamor havde haabet paa. Den lille Evy var født, og dermed var jeg Stamherre."

„Det er jo forfærdeligt," sagde Jobst Clamor; maaske vilde han have fundet et varmere og mere udtømmende Udtryk for sin Deltagelse, men Faderen gav ham ikke Tid dertil.

„Nok derom!" sagde han, idet han rettede sig i Sædet. „Jeg maatte sige dig dette, for at du kan forstaa, at efter min Død kan ingen andre end Evy blive Frue paa Hohen-Moor, ligesom hidtil hendes Moder har været det. Fra sin Sygeseng, hvortil hun har været fængslet siden Evys Fødsel, hvilket altsaa vil sige mere end syttén Aar, styrer Eveline Hus og Tjenerskab ligesom i sin Mands Levetid, ja selv i Retning af Land- og Skovbrug har jeg intet foretaget eller forandret, uden først at indhente hendes Billigelse; thi jeg betragter mig kun som en Slags Forvalter over hendes Ejendom. Din Stilling, min Søn, vil blive bedre end min, naar du ægter Evy."

„Umuligt!" udbrød Jobst Clamor, og med hurtigt Overlæg føjede han til: „Jeg har allerede ladet dig forstaa, at Evy elsker Fætter Wulf."

„Snak, hvad kender det Barn til Kærlighed," svarede Greven. „Hun staar paa en fortroligere Fod med Wulf, fordi hun i de senere Aar har været hyppigere sammen med ham end med dig. Bliv du blot her i nogen Tid, tag dig af den unge Pige, som Wulf gør det, lad mærke, ligesom han, at du finder hende indtagende, og fremfor alt, gør Tante Eveline til din fortrolige. Evy er vant til at se alting med sin Moders Øjne, at lade sig lede af hende i stort som i smaat, og det er ikke til at betvivle, at Tante Eveline vil gøre sin Indflydelse gældende til Gunst for dig. Evy er lige saa glad ved Livet, lige saa begærlig efter Glans og Fornøjelser som Eveline, før Ulykken ramte hende; dertil er hun fra Barndommen af forkælet, ikke vant til nogen Sinde at nægte sig et Ønske; kort sagt, da hun ikke selv har nogen Formue, egner hun sig paa ingen Maade til at blive en uformuende Officers Hustru. Du derimod vil have Midler til at forskaffe hende, hvad hun ønsker og fordrer. Jeg har arbejdet redeligt, har haft Held med mig i mine Foretagender — Allroder-Stutteriet saa vel som Købet af Tiefengrunderjærnværket er lykkedes godt — saa at jeg kan efterlade dig Hohen-Moor ikke

alene gældfrit, men i Stand til at yde et større Overskud end nogen Sinde før; — jeg sagde efterlade, men burde ikke have brugt dette Udtryk, thi paa min Død skal du ikke vente. Tag med frisk Mod fat paa det Arbejde, der venter dig; med dine teoretiske Forudsætninger vil et Aar være tilstrækkeligt. Derpaa gifter du dig, jeg overlader dig Hohen-Moor og trækker mig tilbage til Allrode. Ensomheden i den lille Skovbolig har allerede længe staaet som en lokkende Udsigt for mig. —"

Med modstridende Følelser havde Jobst Clamor paahørt Udviklingen af disse Planer. Samtidig med at han maatte anerkende Faderens Godhed følte han sig oprørt over den egenraadige Maade, paa hvilken denne tog Bestemmelser over hans hele Fremtid, og koldere, trodsigere end han egenlig havde til Hensigt, gav han til Svar: „Jeg burde takke dig for din Omhu for mig og gør det ogsaa; men det Liv, hvortil du henviser mig, forekommer mig lidet attraaværdigt. Kunsten er mit Kald, og selv om jeg vilde, kan jeg ikke opgive den. Lige saa lidt kan jeg indlade mig paa at tage Evy til Ægte, thi —"

Han holdt inde; et Øjeblik stod han i Begreb med at tilstaa Faderen, hvad han i Aar og Dag havde holdt skjult for ham, men Grev Hohen-Moor rejste sig.

„Intet Ord mere, jeg har taget fejl af dig!" sagde han bittert og tilkastede Sønnen, medens han med rank Holdning gik ham forbi, et foragtende Blik. Forstaaelsens Øjeblik var unyttet gaaet hen.

Andet Kapitel.

Da straks efter Junker Jobst Clamor — kun selve Indehaveren af Stamgodset førte Grevetitlen — forlod Musiksalen, hørte han en Vogn køre frem for Døren.

„Evy og Wulf," sagde han til sig selv. „Var jeg først nu kommen tilbage med dem, vilde jeg være bleven forskaanet for denne pinlige Samtale. Ganske vist kun foreløbigt," føjede han i samme Øjeblik til. „En Forklaring var dog uundgaaelig, og om jeg straks, om nogle Dage eller nogle Uger fattede min Beslutning . . .! Men hvad skal jeg gøre, hvad skal jeg dog gribe til?"

Medens Husets Arving i saadanne Tanker begav sig til sit Værelse, vare de hjemvendte stegne af Vognen.

„Tusind Tak, kære Fru Pastorinde, en god Nat og sov vel!" raabte Evys bløde, friske Stemme ind i Vognen, medens hendes Ledsager hilste paa militær Vis. Derpaa vendte Vognen for at køre den gamle Dame til Præsteboligen, og Wulf spurgte harmfuldt, idet han ved Siden af sin Baldame steg op ad Stentrappen til Hovedindgangen: „Hvortil den megen Takken? Maaske fordi den kedsommelige gamle Dame har vaaget over dig som en Drage og sluttelig lod sig køre hjem i vor Vogn? Jeg havde saa meget at sige dig."

„Hvad vi naturligvis ikke saa Tid til hjemme den hele lange Dag!" gav Evy drillende til Svar; men da hun samtidig saa op paa ham, — de vare netop traadte ind i Forstuen, og Lyset i Tjenerens Haand faldt paa Wulfs Ansigt, — slog hun igen Øjnene ned for hans hede Blik.

„God Nat!" hviskede hun, idet hun bortvendte sit rødmende Ansigt, og i næste Øjeblik forsvandt hun bag Døren, der førte til hendes Moders Værelser; en lille indtørret Kone med lyse, halvt venlige, halvt ængstelige Øjne havde lukket op for hende og modtog nu den unge Pige med disse Ord:

„Sagte, mit Barn, sagte! Den naadige Frue er først lige nu falden i Søvn," formanede hun, idet hun hjalp Evy af med Kaabe og Hætte. Men fra Værelset ved Siden af raabte en mat Stemme: „Kom her, min Skat, jeg sover ikke!"

Evy ilede derind, og da Tjenestepigen fulgte efter, havde hun allerede taget Sæde paa Moderens Sengekant, et Billede paa frisk og straalende Ungdom. Selv Grevindens af Sorg og Sygdom tidlig skæmmede Ansigt var som beaandet af et Genskin af denne Livets Fylde, medens hun med Datterens Haand i begge sine betragtede den smukke, unge Skabning.

Med højst utilfreds Mine traadte imidlertid den gamle Tjenestepige til.

„Hvad havde den naadige Fru Grevinde lovet mig?" sagde hun bebrejdende. „Og du, Evy, — naadige Frøken skulde jeg sige! — De gør stor Uret i at —"

„Ikke skænde, kære Reinholdt, jeg har jo selv kaldt paa Barnet," indvendte Grevinden. „Det skal heller ikke vare længe; jeg vil kun høre, om det var smukt, saa smukt, som min lille Pige havde tænkt sig det."

„Endnu langt, langt smukkere!“ udbrød Evy. Kunde jeg blot beskrive dig det? Som et Eventyr forekom det mig, blot endnu smukkere! Saadan maa der være i Himmelen: en stor, lys Sal fuld af Musik og Blomsterduft, hvor man af Hjertens Lyst kan danse med dem, som man kan lide.“

„Og med hvem har min Skat saa danset paa sit første Bal?“ spurgte Moderen smilende.

„Med alle dem, som kunde danse,“ svarede den unge Pige, og endnu straalende ved Mindet om den nydte Fornøjelse begyndte hun at opregne Navnene paa de unge Herrer fra Nabogodserne, hvortil kom en Del Officerer fra den nærmeste Garnisonskobstad. „Allesammen bleve de forestillede for mig, og alle dansede de udmærket,“ føjede hun til; „men bedst gik det dog med Fætter Wulf, det var aldeles, som vi floj.“

„Naa, og Fætter Jobst Clamor?“ spurgte Moderen atter.

Evy trak paa Skuldrene. „Han danser, som om han kun opfyldte en byrdefuld Pligt dermed,“ sagde hun. „Først lod det, som om han aldeles ikke vilde bekvemme sig dertil, og da han endelig inklinerede, havde jeg heldigvis ingen andre Danse tilovers end en Française. Tilsidst saa jeg slet ikke mere til ham, — jeg tror, han forsvandt straks efter Souperen. Men nu maa du sove, kære Mama, jeg vil gøre ligesaa,“ føjede hun til; paa et Vink af den gamle Tjenestepige omfavnede hun Moderen og gik, efter at hun endnu først havde tilkastet hende et Fingerkys, ledsaget af „Mamsel“ Reinholdt, ind i sit Soveværelse ved Siden af.

Da sidstnævnte kom tilbage, fandt hun Eveline i Taarer.

„For Guds Skyld, naadige Frue Grevinde!“ udbrød hun, idet hun ilede til; „ikke græde, paa ingen Maade græde, det gør blot alt værre.“

Eveline tørrede sine Øjne. „Hvorfor plager du mig oven i Købet? Har jeg ikke i Forvejen nok at bære?“ klagede hun. „Naturligvis kan du ikke forstaa, hvad det vil sige at ligge saaledes hen Aar ud og Aar ind, mig selv og andre til Byrde. Andre Mødre kunne leve deres Ungdom om igen i deres Døtre og glæde sig ved den Lykke, de gøre . . . Men hvad gaar der af Jobst Clamor,“ føjede hun pludselig til. „Medens Evy er alles Yndling og bliver forgudet af alle, viser han sig kold, afvisende, næsten fjendtlig. Tidligere vare de saa gode Venner!“

Mamsel Reinholdt, der med varsomme Hænder ordnede sin Frues Seng, lo stille hen for sig.

„Aa ja, han er vel skinsyg paa Herr Løjtnanten," svarede hun, „og ikke uden Grund skulde jeg mene; thi at Herr Wulf behager den lille bedre end den altid fortrædelige Herr Jobst —"

„Forekommer det ogsaa dig saaledes?" afbrød Grevinden hende. „Jeg har hidtil vægret mig ved at tro derpaa; det vil falde mig tungt at forbyde den stakkels Evy, der allerede maa undvære saa meget, hans muntre Selskab."

Mamsel Reinholdt rystede paa Hovedet. „Den Sorg vil den naadige Grevinde ikke gøre Barnet!" sagde hun med Overbevisning.

Eveline sukkede. „Ikke desto mindre maa jeg det," sagde hun efter en Pavse. „Tænk dog, hvilken Ulykke det vilde være, om de to Børn forelskede sig i hinanden, begge saa fattige som Kirkerotter!"

„Fattig, Evy fattig?" gentog Mamsel Reinholdt. „Herr Greven maa dog sørge for en Medgift til hende . . ."

„Bedste Reinholdt," sagde Grevinden med umiskendelig Utaalmodighed, „hvor ofte har jeg ikke allerede forklaret dig, at Evy, selv om hendes Fader levede, vilde være lige saa fattig, som jeg var det! Hohen-Moor er et Stamgods, — nogen Allodialformue er ikke knyttet dertil."

„Stamgods eller ikke Stamgods," svarede den gamle Tjenestepige, „det vilde alligevel være baade Synd og Skam af Herr Greven, om han lod Barnet gaa tomhændet her fra Hjemmet."

„Reinholdt, Reinholdt, hvorledes kan du tiltro min Fætter sligt?" udbrød den syge. „Betænk dog, hvorledes han i alle disse Aar har været over for mig! Desuden har jeg Grund til at tro, at det er hans Ønske og Vilje, at Evy og Jobst gifte sig med hinanden. Derfor, bedste Reinholdt, lov mig, ikke at bestyrke den lille i hendes Daarskaber. Lov mig det!"

Den uvillige Tone, hvormed Grevinden havde begyndt, var lidt efter lidt bleven saa klagende, og hendes Øjne saa saa ængstelige op paa den gamle Tjenestepige, at denne, ihukommende sit Hverv som Sygeplejerske, afgav Forsikring om, at hun i Fremtiden over for Evy hverken vilde udtale sig imod Jobst eller for Wulf. Derpaa dækkede hun sin Patient godt til for Natten og lagde sig endelig til Hvile i det tilstødende Værelse, som hun siden Evys Fødsel delte med denne. Det varede dog længe, før

hun sov ind, thi alt imens hun lyttede til den unge Piges Aandedræt, spekulerede hun paa, hvorledes hun trods det givne Løfte skulde mage det saa, at hun kunde bevare sin Ojesten for det truende Giftermaal med Jobst Clamor. Hun havde lovet sin Frue ikke til Evy at sige noget imod Jobst, men at gøre noget imod ham, var hende ikke derfor — som hun sofistisk ræsonnerede — forment, og efter modent Overlæg besluttede hun sig da til at gøre Wulf opmærksom paa den Fare, der truede hans Kærlighed; klog og energisk som han var, vilde han da nok selv vide at finde paa Raad.

Imidlertid sad Jobst Clamor ved Skrivebordet i sit Værelse. Han havde forgæves forsøgt at sove, var igen staaet op og skrev nu, uden at agte paa den tiltagende Kulde, et langt Brev. Foran ham stod et Fotografi, som ellers ikke saas i hans Værelse, Billedet af en ung Kvinde, med et omtrent halvaarigt Barn paa Skødet. Med store, smukke, alvorlige Øjne saa den lille Skabning ud imod Beskueren, medens Moderen ved første Blik maatte forekomme ligesaa blottet for Ynde som i andre Retninger ubetydelig, med sin altfor slanke Skikkelse, fine uregelmæssige Træk og fine af tunge Øjelaag halvt tilslørede Øjne. Men ved nærmere Betragtning forraadte Munden og Hagen stor Energi, Hovedets Holdning en betydelig Selvfølelse, Øjnene Klogskab og skarp Jagttagelsesevne. Derhos vidste Jobst Clamor, i hvor høj Grad hun var i Besiddelse af det Blikkets og Smilets Trylleri, der kan virke mere bedaarende end en Skønhed, der altid bliver sig selv lig; han vidste, hvor klangfuld hendes Stemme, hvor melodisk hendes Latter, hvor indtagende hendes Bevægelser vare. Som hun i Aarevis havde gjort, stod hun endnu den Dag i Dag for ham som Indbegrebet af alt godt, fængslende, interessant, og stadig med kærlige Blikke til dette Billede skrev han:

Hohen-Moor, 6. Januar.

Egentlig 7. Januar, thi Klokken er fire Nat. Den ubehagelige Genklang af en Samtale med min Fader lader mig ikke finde Ro, og som altid, naar jeg føler mig saaret og misforstaaet, tager jeg min Tilflugt til dig, min elskede Viv, min trofaste Veninde.

At jeg i Dag kun gør det skriftligt, i Stedet for at ile til dig, maa være dig et Bevis for, at jeg ihukommer dine Formaninger, og i hvor høj Grad det ligger mig paa Hjerte, intet at forsømme, som kan bidrage til en Gang at aabne dig og vor

elskede lille Døren til min Faders Hus. Desværre har jeg kun lidet Haab om i en nær Fremtid at naa dette Maal, tværtimod maa jeg mere indtrængende end nogen Sinde formane saavel dig som mig selv til at vise Forsigtighed og Taalmod. 'Alt lader sig opnaa, naar man forstaar at vente', siger Talleyrand. Ogsaa vi, kæreste Regine, maa, — hvis vi ikke for bestandig vil forspilde Udsigterne — afvente et gunstigere Tidspunkt for vor Tilstaaelse.

Fader har nemlig til Hensigt at gifte mig med min Kusine, Datteren af den sidst afdøde Stamhusbesidder. Jeg har tidligere fortalt dig, at denne, kort før sin Datters Fødsel, forulykkede paa en Jagtudflugt. Mandsstammen af den ældre Linie af Slægten Hohen-Moor uddøde med ham, og dens Besiddelser tilfaldt min Fader, der nu vil holde sin Forgængers arveløse Datter skadesløs ved den omtalte Forbindelse med mig. Jeg anerkender fuldkomment den ædle Bevæggrund; Fader har imidlertid ladet ude af Betragtning, at han ikke opererer med Skakfigurer, men med Mennesker, og saaledes er jeg da ikke ene om at modsætte mig hans Planer; ogsaa min Kusine Evy har, hvis jeg ikke storligen tager fejl, allerede disponeret over sit Hjerte og vil derved blive vor bedste og nyttigste Allierede I Stedet for altsaa — som jeg desværre i første Øjeblik gjorde — at forbitre Fader ved at sige ham imod, vil jeg ved behændige Manøvrer søge at vinde Tid og benytte denne af bedste Evne til at bestyrke Skøn Evy og Fætter Wulf i deres Hjerters Ønsker. Fader, der har forkælet Evy paa det utroligste, vil sikkert ikke kunne modstaa hendes Bønner. Snarere vil han for hendes Skyld indlade sig paa at bringe de pekuniære Ofre, som ere nødvendige for at muliggøre hendes Giftermaal med den fuldstændig formueløse Wulf, og vil være mig taknemmelig, naar jeg forpligter mig til i Tilfælde af hans Død at opretholde de af ham trufne Bestemmelser.

Helst vilde jeg overdrage min Afkomst til Stamhuset til Fætter Wulf — naturligvis mod en Livrente, som i Tilfælde af min Død skulde overføres paa dig, og som maatte være tilstrækkelig til at sikre os en sorgfri Eksistens, saa at jeg kunde henlægge Indtægterne af vort Arbejde til vor kære lille Heinz, der, som du ved, ikke kan faa noget Krav paa Stamhusbesiddelserne. Under disse Forhold er det min Pligt ikke blot at uddanne mit Talent for dets egen Skyld og til min personlige Tilfredsstillelse, men ogsaa for at gøre det frugtbringende for dem, der hører mig til;

paa Hohen-Moor vilde jeg dog næppe være i Stand dertil, selv om jeg lagde Forvaltningen af Mark- og Skovbruget i andres Hænder. Der er noget ved Atmosfæren her, som virker afkølende og lammende paa mig, endog naar jeg ser fra, at jeg i min herværende Familiekreds hverken finder Forstaaelse af eller Sympati for min Stræben, mine Interesser, min Livsanskuelse.

Allerede som Dreng var det gamle, mørke Slot mig forhadt; thi her begyndte for mig et nyt og trist Liv. Her udviklede sig først ret min Faders Tungsind og stedse voksende Haardhed, her forvistes jeg til Barnestuen under Opsigt af betalte Folk, der kun modvilligt opfyldte deres Pligt; min Fader og jeg var i deres Øjne uberettigede Snyltere, — og til dels er denne Anskuelse endnu fremherskende blandt Godsets Folk. Ogsaa mine to Fætre, Wulf og Hans, den afdøde Stamherres Plejebørn, vare imod mig. Wulf, der var to Aar ældre end jeg, en smuk, kraftig Dreng, forlangte af sin Broder som af mig en Underkastelse, som jeg kun modstræbende viste ham Alligevel maatte jeg, thi jeg var bange for den ubændige Dreng med de haarde Næver og den mægtige Stemme, medens hans Broder, Hans, der var min jævnaldrende, længe indgød mig en Slags medlidende Gru.

Det stakkels Barn led af Epilepsi, og jeg erindrer tydeligt, med hvilken Hjertebanken jeg om Natten, naar Anfaldene indtraadte, flygtede bort fra vort fælles Sovekammer og barfodet, i min tynde Natdragt, listede mig ud paa de mørke Gange, fuld af overtroisk Rædsel for at møde „Husaanden", paa hvilken Slottets Tjenerskab stadig tror som paa et Evangelium Min Barndoms Nætter opfyldtes af usigelig Uhygge, og selv ved Dag kunde jeg ikke føle mig hjemme i de store, højloftede Værelser med de mørke Paneler, de svære, gamle Møbler, de falmede Draperier og de blændede Spejle. Værst var dog næsten de uafladelige Hensyn, der maatte tages til Tante Eveline. Efter hendes Mands Død led hun stadig under en Nervesygdom, der gjorde enhver Larm udefra til en Pinsel for hende. Ismækningen af en Dør, et højt udtalt Ord, et Latterudbrud i Nærheden af hendes Værelse betragtedes som Forbrydelser; som en Forbandelse lagde denne Stilhed sig over det hele Slot

Om dette har varet Aar eller kun Maaneder, ved jeg ikke; sandsynligvis er det lidt efter lidt blevet bedre. Tante Eveline begyndte at vise sig, tog Del i Familielivet trods sin uhelbredelige Lamhed, og vandt tilsidst min Tillid, min Hengivenhed. Og-

saa hendes Datter Evy, en lys, nydelig, lystig lille Skabning, tog mit Drengehjerte fangen og stillede sig i vore Lege helst under min Beskyttelse. Wulf, der vilde være Soldat, kom paa Kadetskolen. Hans og jeg havde en Huslærer paa Slottet og vare med Tiden blevne gode Kammerater; da maatte jeg — vi gik begge i vort tolvte Aar — opleve det forfærdelige, at medens vi badede i Havedammen, blev han overfaldet af sin Krampe og druknede for mine Øjne.

Indtrykket heraf har jeg endnu den Dag i Dag ikke forvundet. I den første Tid var det saa stærkt, at Lægen erklærede det for nødvendigt at bringe mig i andre Omgivelser; jeg blev sat i Skole i Ihlefeld. Maaske vilde det have været bedre at svække Indtrykket ved Tilvænning; som det gik, maatte jeg, saa ofte jeg tilbragte en Ferie paa Hohen-Moor, paany kæmpe derimod. — — — Dog nok derom! Du forstaar nu, hvorfor jeg uden Beklagelse giver Afkald paa Besiddelsen af Hohen-Moor, ja, at jeg endog med Glæde gør det, naar jeg derved kan tilkøbe mig Frihed for mit Liv, mit Talent og min Kærlighed.

Hvorledes jeg bedst skal udføre mine Hensigter, ved jeg endnu ikke, og lige saa lidt, om det maaske vilde være heldigt at gøre Fætter Wulf eller Tante Eveline til mine fortrolige, og om jeg allerede nu eller først senere skal gøre det. Fader — du vil af det foreståaende kunne sige dig det selv — tør først erfare noget om vort Ægteskab, naar han ved, at Evys Hjerte og Haand, ogsaa uden dette, vilde være uopnaaelig for mig. Selv da vil Uvejret komme til at rase haardt, thi min Fader holder fast ved alle sin Stands Fordomme. Med hvilken sønderknusende Foragt sagde han ikke for et Par Timer siden til mig: „En Hohen-Moor bliver ikke Musikant!" Gode Fader, — at blive det er din Sons højeste Ærgerrighed, lige som Besiddelsen af dig, min Regine, er hans højeste Lykke. Nu god Nat, min elskede Hustru! Kys vort Barn fra mig, og vær forvisset om, at jeg i Tanken er dig nær.

Din længselsfulde

J. C.

Tredje Kapitel.

Den næste Dags Morgen traf Mamsel Reinholdt i Entréen sammen med Løjtnant Wulf.

„Stop Mamsel Holdtchen," sagde han, idet han spærrede hende Vejen.

„Ikke saa højttalende, Herr Løjtnant," formanede hun; „Grevinden har det slet ikke godt i Dag."

„Saa taler jeg sagtere," vedblev Wulf med dæmpet Stemme; „men en Forklaring forlanger jeg af dig; jeg maa have at vide, hvad det nu igen er, der foregaar paa dette forbistrede Hohen-Moor: Onkel sætter et Ansigt op, som efter syv Ugers Faste, og omendskønt han i Gaar var saa daarlig, at han næppe kunde faa en Bid ned, vil han nu til Allrode og blive der i flere Dage. Jobst Clamor har i den tidlige Morgenstund været paa en Slædetur, hvorfra han endnu ikke er vendt tilbage, og Evy, der skulde løbe paa Skøjter med mig, lader sig ikke se."

Hjertet bankede i Mamsel Reinholdts Bryst; det forekom hende som en Himmelens Tilskikkelse, at der saa hurtigt gaves hende Lejlighed til at advare Wulf, og inderlig overbevist om, at hun kun gjorde, hvad rigtigt var, svarede hun:

„Den lille har nok andre Ting at tænke paa end at løbe paa Skøjter; da jeg for et Øjeblik siden forlod Grevindens Værelse, var denne netop i Færd med at sige hende, at hun skulde gifte sig med vor Junker, Jobst Clamor."

Wulf skiftede Farve.

„Jobst Clamor, — umuligt!" udbrød den unge Mand stakaandet.

„Akkurat saadan svarede ogsaa den lille Frøken, men det vil lidet hjælpe," sagde Mamsel Reinholdt. „Herr Greven ønsker det, — og hvad det har at sige, vide vi jo alle!"

„Det er alligevel umuligt!" svarede Wulf. „Naar Evy ikke vil . . . og Jobst Clamor! . . . i Aar og Dag har han jo ikke haft en Tanke tilovers for Evy."

„Fordi han fandt Rønnebærrene sure," svarede den gamle Pige; „vor lille Evy har i den sidste Tid behandlet Junkeren som det Støv, hun træder paa; men naar hun paa Frk Grevindens Befaling igen bliver venligere imod ham, skulle vi faa at se, at ogsaa hans Opførsel forandrer sig. Hvor har han ikke tidligere været omsorgsfuld mod hende og gjort hende til Behag, naar han

blot kunde; hvor skøn Evy ikke var, gaves der heller ingen Moro for Jobst Clamor. Men en saadan Ungdomskærlighed, Løjtnant Wulf, vokser en saa fast i Hjertet, at man aldrig mere bliver den kvit. Og selv om man ogsaa nok saa meget mener, at den er færdig og forbi, — vips! Saa er den der igen som Svalerne om Foraaret."

„Kan være!" svarede Wulf. „Men hvad siger det, naar Evy ikke besvarer Jobst Clamors Tilbøjelighed? — og du siger jo selv, hun ikke gør det, at hun er ligegyldig, ja afvisende imod ham."

Holdtchen Reinholdt lo stille.

„Dermed er intet bevist," svarede hun; „unge Piger spille ofte de underligste Komedier med deres eget Hjerte, saa godt som med andres. Den, som først taler til dem om Kærlighed, er altid et godt Stykke forude for dem, der komme bagefter, og at høre, man i Aarevis har været elsket, gør ogsaa altid et svært Indtryk; naar dertil kommer, at Fru Grevinden paa sin fine, kloge Maade skyder til Læsset, bliver der vel nok snart en Forlovelse at fejre her paa Slottet."

Med disse Ord gik hun, og Wulf stirrede efter hende, til hun var forsvunden i Tante Evelines Værelser; derpaa stormede han af Sted ud i Haven ad de tilsneede Gange.

Hans Hoved glødede, hans Puls hamrede.

„Fejre en Forlovelse!" genlød det i hans Øre, og ethvert af hans Hjerteslag oprørte sig i Smerte og Vrede derimod; det kunde ikke være Tilfældet, — det maatte ikke være Tilfældet! Uden Ord maatte Evy have forstaaet ham, ja, havde hun forstaaet ham, og hendes Øjne, hendes Smil, hendes hele Væsen havde sagt ham sit Ja og Amen. Eller var ogsaa det en af de Komedier, som den kloge Holdtchen mente, at unge Piger have for Vane at spille med sig selv og andre? Var det virkelig muligt, at Jobst Clamor skulde være i Stand til at give hendes Ønsker og Tilbøjeligheder en anden Retning, kun fordi det tilfældigvis var bleven ham forundt at tale først, thi at han havde elsket hende først, kunde absolut ikke være Tilfældet! — Hvad Mamsel Reinholdt havde sagt om Ungdomskærlighed, der slaar saa dybe Rødder i Hjertet, at man aldrig mere frigør sig derfor, passede ogsaa paa ham, Wulf. Allerede som Dreng havde han i Evy set en Legemliggørelse af alle Sagns og Digtes lyse Kvindeskikkelser, og naar han i barnlig Trods havde stridt imod det Indtryk, som hun

allerede den Gang havde gjort paa ham, saa laa der mindst lige saa megen Anerkendelse deri som i Jobst Clamors pageagtige Underdanighed. Men det var allerede længe siden, Wulf havde stridt imod; længe havde Evy været hans Drøm ved Dag og ved Nat, længe havde hun opfyldt hans Sjæl og Tanke, og al sin Fornuft, al sin Viljekraft havde han maattet opbyde for at holde Tilstaaelsen om sin Kærlighed tilbage. Evy var endnu saa ung, at han havde troet at have Tid til at udrette noget for deres fælles Fremtid, før han begærede Jaordet af hende selv og hendes Familie. Talentfuld, flittig og ærgerrig som han var, ansaas han for en af de yngre Officerer, der havde de bedste Udsigter; et stort videnskabeligt Arbejde, en Fæstningsbygningens Historie, hvortil han i Aarevis havde samlet Materiale, skulde indbringe ham Penge og Anseelse, det haabede han for sikkert. Ogsaa Onkelens Bistand havde han gjort Regning paa for Evy og sig selv, — og nu at maatte høre, at Greven vilde disponere paa anden Maade over det unge Væsen, der var sat under hans Formynderskab! Var det blot tænkeligt, at hendes uerfarne Hjerte skulde kunne modstaa Moderens Foreſtillinger, Onkelens Ønsker, Ungdomsvennens første Kærlighed? — Thi at Jobst Clamor elskede hende, betvivlede Wulf ikke mere; det kunde ikke være anderledes; Mamsel Reinholdts Forklaring af Fætterens forandrede Væsen var aabenbart den eneste rette. Desuden var Jobst Clamor Stamherre!

Fra et tilsneet Buskads traadte Wulf just op paa en lille Høj, hvorfra der var Udsigt over Haven og Slottet. Hvor stateligt det laa der, det gamle Hohen-Moor, med sit Klokketaarn over Midtfaçaden, med sine Fløje og Hjørnepavilloner, sine Terrasser og brede Stentrapper. Hvad havde han at byde Evy for at holde hende skadeslos for Tabet af dette stolte, smukke Barndomshjem? Var det ikke det største Bevis paa hans Kærlighed, om han forsagede, eller i det mindste tavs holdt sig i Skyggen, for ikke at øve Indflydelse paa hendes Ja eller Nej?

I dette Øjeblik traadte en slank Skikkelse i Kaabe og Skindbaret frem mellem Buskene ved Foden af Terrassen. „Evy!“ kaldte han højt; hans Tvivl og Betænkeligheder vare forglemte, i lange Spring ilede han ned ad Højen gennem Sne og Stubbe. Nu syntes hun at faa Øje paa ham; hun standsede, — men pludselig gjorde hun omkring, som om hun vilde undflyde ham; han stormede efter hende.

„Evy, Evy! Hvad skal dog det betyde?" spurgte han bebrejdende, da han havde naaet hende.

Hun vendte Hovedet bort, hendes Øjne vare røde af at græde.

„Aa, lad mig gaa!" begyndte hun med skælvende Læber; saa kunde hun ikke sige mere. Paany brydende ud i Taarer, trykkede hun Lommetørklædet mod Øjnene, og i næste Øjeblik — ingen af dem vidste, hvorledes det var gaaet til — holdt Wulf hende i sine Arme, kyssede hendes Mund, hendes Øjne, hendes taarevædede Kinder, besvor hende, at hun kun maatte tilhøre ham, og forsikrede, at han vilde gøre sin Ret gældende, trods Moderen, Onkelen og Jobst Clamor.

„Ved du det da allerede?" spurgte Evy, seende op paa ham med store, forundrede Øjne.

„Alt, du kære!" gav han til Svar, idet han lagde Armen om hendes Skulder og drog hende ind i en af Træer skjult Sidegang. „Den gode Holdtchen har røbet mig, hvad Onkel og Tante have aftalt sammen, og at du, du lille, tapre Pige, svarede dertil: det er umuligt."

Evy sænkede Hovedet.

„Ak, saa tapper blev jeg ikke ved at være!" klagede hun; „Mama forestillede mig saa indtrængende, hvor meget hun og jeg var Onkel skyldige; det var vor Pligt, sagde hun, i Gerningen at vise ham vor Taknemmelighed; og nu kunde jeg det netop, naar jeg vilde gifte mig med Jobst Clamor . . ." Hun formaaede ikke at sige mere.

„Naa?" spurgte Wulf. „Svarede du saa dertil, at det var dig umuligt, fordi du elsker mig og altsaa kun kan og vil tilhøre mig? Sagde du det?"

„Nej," hviskede hun; „jeg vidste jo ikke . . ."

„Saa har du altsaa indvilliget!" afbrød Wulf hende, idet han losrev sig og med flammende Øjne traadte et Skridt tilbage.

„Aa, vær ikke vred, se ikke saadan paa mig!" bad hun med opløftede Hænder. „Kun for et Øjeblik har jeg ladet mig overtale til at tro, at jeg kunde og maatte det. Mama sagde, at vi Kvinder have den Opgave at tvinge vort Hjerte; ikke for at blive lykkelige vare vi her paa Jorden, men for at udføre vor Pligt, — og min Pligt var det at gøre Jobst Clamor lykkelig."

Atter brød hendes Taarer frem, atter sluttede Wulf den skælvende unge Pige i sine Arme og bad hende tilgive ham hans Heftighed. Evy tørrede Øjnene, smilte kærligt til ham, og hendes

Hjerte blev lettere, Udtrykket i hendes Ansigt lysere, da de Arm i Arm, Blik mod Blik, langsomt gik under de rimfrosne Træer, optagne af at udkaste Fremtidsplaner og bygge Luftkasteller. Trods den raakolde Vintervind, der jagede tunge, blygraa Skymasser foran sig, trods Snedækket, der bredte sig over Bjærg og Dal, trods Isatomerne, der drysséde ned fra de knagende Grangrene, var der Foraar i deres Hjerter.

Synet af Slottet, hvortil deres Vej efter mange Bugtninger førte dem tilbage, stillede dem atter Ansigt til Ansigt med Virkeligheden, med det, der nærmest stod for. At de havde valgt et ugunstigt Øjeblik til deres Forlovelse, kunde de ikke skjule for sig selv; maaske var det heldigt, ja endog nødvendigt, at opsætte Meddelelsen derom til Onkelen; kun Evys Moder vilde de straks betro sig til og bønfalde om hendes Bistand.

„Og Jobst Clamor?" spurgte Wulf, „Vilde det ikke være rigtigt ogsaa at betro sig til ham? Naar han hører, at vi elske hinanden, maa han opgive dig."

Evy rystede paa Hovedet.

„Saa højmodig er han ikke," gav hun til Svar. „Hvorledes det staar med os, — jeg mener med dig og mig, — har han længe vidst; hvor ofte har han ikke ved sine spottende Hentydninger krænket og forskrækket mig, medens han ellers næppe har talt et Ord til mig! Jeg selv kunde ikke forklare mig hans Opførsel; men Mama har sagt mig, han var skinsyg. Du ser altsaa . . ."

„At jeg maa tvinge ham!" faldt Wulf hende i Talen, og hans Øjne lynede.

„Tvinge, — mener du dermed, at du vil udfordre ham?" udbrød Evy. „Tænk paa, hvad Onkel vilde sige dertil, og at jeg slet ikke vil give dig Lov dertil; nej, kære Wulf, med Vold er der intet at udrette; klogt maa vi gaa til Værks . . . jeg ved ogsaa allerede hvordan!"

Wulf saa opmuntret ind i hendes livfulde Ansigt.

„Se, se, lille Vismand, tør man maaske erfare noget nærmere derom?" spurgte han, idet de gennem en Sideport traadte ind i Slottet. Men før den unge Pige endnu kunde svare, blev en Dør aabnet ud til Gangen, hvorigennem de gik, og en meget gammel Mand viste sig i den. Han aftog Pelshuen, der bedækkede hans skaldede Hoved, og vilde gøre et Skrabud, men kom

derved il at vakle, lod Huen falde paa Gulvet og greb ængsteligt efter Dorposten.

I næste Øjeblik vare Wulf og Evy ved hans Side. „Fa'r Reinholdt dog!" udbrøde de begge bebrejdende og som med een Mund, hvorpaa Wulf i sine kraftige Arme bar den gamle tilbage i Værelset og anbragte ham i den store, med Læder betrukne Læneſtol ved Kakkelovnen.

„Se saa, gamle Fa'r, bliv nu rolig siddende der, — hvor kunde det ogsaa falde Dem ind saaledes at vove Dem ud paa egen Haand?" sagde han, og Evy, der havde samlet den gamles Pelshue op og igen sat ham den paa Hovedet, tilføjede: „Naa, gamle Fa'r, — hvis Holdtchen vidste det?"

„Lov mig ikke at fortælle hende derom, naadige Frøken, og heller ikke De, Junker Wulf!" bad den gamle med klynkende Stemme. „Hun skænder saamænd nok paa mig i Forvejen! . . . og har let ved at skænde! Hun ved ikke, hvor tungt det er, saaledes at sidde Dag ud og Dag ind, naar man hele sit Liv igennem har været vant til at tage sig noget til."

„Naar man er ni og firs som De, gamle Fa'r, har man Lov at unde sig Ro," svarede Wulf

„Ro!" gentog den gamle i samme klynkende Tone, og i hans emaljeblaa Øjne kom der et sælsomt stirrende Blik. „Hvem taler om Ro, naar det omkring en gaar til som paa de yderste Dage?" Og med sin brune, rystende Knokkelhaand pegede han frem for sig, idet han hviskende tilføjede: „Han er igen paa Slottet . baade i Forgaars og i Gaar Aftes har han været her . i Dag endogsaa ved højlys Dag . . for ikke et Kvarter siden.

Hans Tilhørere syntes at vide, hvorom han talte.

„Oho!" udbrød Wulf spottende; men Evy gav ham et Vink og rettede hurtigt følgende Spørgsmaal til den ældgamle Mand: „Hvordan var han, Fa'r Reinholdt?"

Den gamle rystede betænkelig paa Hovedet.

„Graa, mit Barn, graa over det hele, og Fanen, som han holdt i Haanden, sort ."

„Umuligt!" afbrød Evy ham. „I maa have set fejl, Fa'r Reinholdt! Rød maa den have været, og Huen med, thi snart bliver der Forlovelse og Bryllup paa Hohen-Moor."

„Kanske, kanske, derom ved jeg intet," sagde den gamle; „men først kommer Døden, — saa sandt jeg gamle Mand endnu lever."

Wulf greb Evys Haand.

„Kom," sagde han, „lad dig ikke kyse af det Vanvid!"

„Vanvid!" gentog den gamle krænket, og hans Øjne lyste vredt under den sænkede Pande. „Ikke saa hovmodig, Junker Wulf! Ingen kan vide, hvem det gælder . "

Evy lagde Haanden paa den gamles Skulder: „I maa ikke være vred paa Fætter Wulf, gamle Fa'r Reinholdt!" bad hun; „Fætter Wulf er nu en Gang en vantro Thomas; men hvis Husaanden en Gang selv mødte ham "

„Saa vilde jeg alligevel ikke tro paa den Slags Spøgelser," afbrød den unge Mand hende. „Der er noget, der hedder Sansebedrag og Fostre af en ophidset Fantasi."

Den gamle nikkede hen for sig.

„Fantasi, Fantasi kalde I det! Kloge Folk nu om Dage kalde alt saaledes, hvad de ikke kunne forklare sig," sagde han hidsigt; „ogsaa Greven, deres Fader, naadige Frøken — Gud være hans Sjæl naadig — lo mig ud, da jeg fortalte ham, at jeg havde set Husaanden med graa Hue og sort Fane. Men fire eller fem Dage efter, — jeg husker det endnu, som det var i Gaar, jeg havde netop den Morgen Ærinde hos Brændehuggerne i Eichenkamp — fik han Troen i Hænde. Pludselig knalder et Skud lige i Nærheden, og der lyder Nødraab om Hjælp. Vi løb til, saa hurtigt vi kunde — jeg var den sidste, der naaede Stedet — og der ligger vor Herr Greve med en Kugle i Brystet 'Din Husaand fik Ret,' hviskede han med mat Stemme til mig. Aa, ja, — han faar nok altid Ret! Anno 32, da vor Frue Grevinde, Deres Bedstemoder, Frøken Evy, døde, og anno 54, da Grev Hans Clamor, Deres Bedstefader, fik Kolera, og anno 13 og 15, da Deres Grandonkler, Junkerne Wulf og Jobst Clamor faldt i Kampen ved Lützen og Quatrebras, — bestandig viste Husaanden sig forud med en graa Hue, der faldt ham ned over Øjnene, og den sorte Fane i Haanden "

„Men den røde?" faldt Evy ham i Talen. „Jeg vil hellere høre om den røde ."

„Den røde," svarede den gamle i en remsende Tone, som om han gentog noget mange Gange sagt; „den røde Hue bærer han skubbet højt op paa Hovedet, og dertil har han en rød Fane i Haanden. Naar han kommer saaledes, bliver der Bryllup eller Barnedaab paa Hohen-Moor; men da De blev født, Frøken Evy, kom han ikke, thi lige før var det, at salig Greven døde."

Wulf holdt det ikke længer ud.

„Kom, Evy!" sagde han med en Utaalmodighed, som hun ikke driftede sig til at byde Trods.

„Jeg begriber dig ikke, Evy," vedblev han, da de gik videre gennem Gangen; „jeg fatter ikke, at du for Alvor kan høre paa sligt Ammestuevrøvl, oven i Købet i et Øjeblik, da vi har saa meget vigtigere Ting at tale om!"

„Det er jo netop Sagen, du kære!" svarede hun, idet hun klyngede sig til hans Arm for at sagtne hans Skridt . . . „Hvor god Moder end er, føler jeg mig dog urolig ved den Tilstaaelse, vi have at gøre hende; den lille Opsættelse var mig derfor velkommen. Desuden vilde jeg gerne have haft Fa'r Reinholdt til at fortælle, at Husaanden denne Gang havde haft rød Hue og rød Fane, — det vilde have været et godt Varsel for os."

„Barn! Barn!" udbrød Wulf halvt leende, halvt bebrejdende; men han fik ikke Tid til at tilføje, hvad han vilde, thi de havde nu naaet den polstrede Dør, der førte til Grevindens Værelser.

„Ikke sandt, du gaar jo med mig og staar mig bi?" spurgte Evy, idet hun lukkede op.

„Naturligvis, hvis Tante Eveline vil tage imod mig," svarede han; men Holdtchen Reinholdt var allerede traadt til med en afværgende Gestus.

„Sagte, mit Barn! for Himmelens Skyld, sagte, Junker Wulf!" formanede hun i en ængstelig Tone. „Min stakkels Grevinde har netop for et Øjeblik siden haft et slemt Anfald af Hjertekrampe."

Evy var næppe i Stand til at tilbageholde et Udraab af Skræk.

„Mama dør!" jamrede hun; „o Holdtchen, Holdtchen, hun dør vist! — din Fader har sat ham, og med den sorte Fane i Haanden."

„Der har vi det!" bemærkede Wulf fortrædeligt; men Mamsel Reinholdt tillod ham ikke at tale videre. Hendes Patient havde den største Ro fornøden, erklærede hun; Junker Wulf maatte ikke tage hende det ilde op, men blive her kunde og burde han ikke. Med en Omfavnelse, der aabenbarede den skarpsynede, gamle Pige alt, og med et Par tilhviskede Trøstens Ord tog han Afsked fra Evy og gik.

Fjerde Kapitel.

Fa'r Reinholdt maatte dog have taget fejl: Husaandens Hue og Fane maatte til Ære for den nylig stedfundne Forlovelse have været røde, og hvis ikke, saa gjaldt hans Komme dog i ethvert Tilfælde ikke Grevinde Eveline. Lægen fandt ikke hendes Tilstand betænkeligere end ellers, men paalagde som sædvanlig hende selv og hendes Omgivelser Ro og Varsomhed som den første Betingelse for Bedring.

Saaledes kunde da Evy ikke foreløbig tænke paa at aflægge Moderen den længselsfuldt ventede og dog saa frygtede Tilstaaelse, men helt fortie sin Lyksalighed formaaede den unge Pige dog ikke. Benyttende sig af det første ledige Øjeblik, som blev Mamsel Reinholdt tilovers fra Sygeplejen, drog Evy hende med sig ind i Dagligstuen og meddelte hende halvt leende, halvt grædende Morgenens store Begivenhed.

„Og nu maa du hjælpe os, kæreste, bedste Holdtchen!" sluttede hun og greb den gamle Piges Haand mellem begge sine. „Det vil sige, at du paa den lempeligste Maade maa lade Mama forstaa, at jeg har forlovet mig med Wulf — at jeg er hans Brud! O Holdtchen, jeg er helt svimmel af Lykke."

Mamsel Reinholdt rystede paa Hovedet.

„Saavidt ere vi endnu ikke," sagde hun, idet hun faldt tilbage til den jævnere Maade at tale paa, som hun i det første Overraskelsens Øjeblik havde omskiftet med en højtideligere Tone; „et Par barnagtige Kærestefolk ere I, ikke andet."

„Men han sagde dog i fuldt Alvor til mig, at han vilde gifte sig med mig!" faldt Evy hende ivrig i Talen.

„Naturligvis vil han det," svarede Mamsel Reinholdt; „men indtil han kan det, vil der endnu løbe meget Vand i Stranden. Der er først Junker Jobst Clamor, der vil have dig, dernæst Herr Greven, din Formynder, der vil give dig til ham, og endelig Fru Grevinden, din Moder, der aldrig vil kunne beslutte sig til at gøre Herr Greven imod."

„Men derefter kunne vi dog ikke rette os!" udbrød Evy med et kækt Kast med Hovedet. „Wulf siger, at jeg kun tilhører ham, og at det er min højeste og helligste Pligt at blive ham tro, og at det vilde være en Synd af mig, hvis jeg giftede mig med Jobst Clamor, naar jeg dog har ham kær, den gode, kære Wulf, o, saa usigelig kær! Men det forstaar du dig jo ikke paa."

„Maaske mere, end du tror!" svarede Mamsellen, og i hendes Øjne kom det stirrende Blik, der var Evy lige saa bekendt som uhyggeligt. „Jeg har elsket saa godt som nogen og naaede først efter lang Kamp og Lidelse frem til Alteret med Brudekrans om Haaret."

„Med Brudekrans?" faldt Evy hende i Talen, „er du en gift Kone, Holdtchen? Hvorfor har du aldrig fortalt mig derom, og hvorfor kalde alle Mennesker dig for Mamsel Reinholdt?"

„Fordi det tog en bedrøvelig Ende med mit Ægteskab," svarede den gamle Pige, „saa bedrøvelig, at jeg helst glemmer alt, hvad dermed staar i Forbindelse, og saa vidt som muligt undgaar at tænke derover."

„Men nu har du jo alligevel tænkt paa det, — og nu skal du ogsaa fortælle mig det altsammen!" bad Evy.

„Lad hellere det være, mit Barn! Den ulykkelige Historie passer kun daarligt paa din Glædesdag . . ."

„Jo, jo, du skal fortælle," vedblev Evy. „Sæt dig her i Lænestolen, saa tager jeg Skammelen lige som i gamle Dage, naar du fortalte Eventyr. Saa, nu begynder du . ."

Halvt ubevidst havde den gamle Holdtchen efterkommet Evys Anmodninger.

„Ak ja! jeg bliver vel nødt til at føje dig," sagde hun og vedblev derpaa halvhøjt med Hænderne foldede i Skødet: „Henrik Rieger var Kammertjener hos salig Herr Greven, medens jeg var Husholderske paa Slottet; saaledes lærte vi hinanden at kende; han forelskede sig i mig, og jeg fik ham snart saa kær, at det vilde have været mig lettere at dø end at give Afkald paa ham. Men min gamle Fader vilde intet vide derom; han ansaa Henrik for en upaalidelig Person og kaldte ham endog for Slyngel og Dognigt; jeg fandt naturligvis dette haardt og uretfærdigt og mente, at en enfoldig Bonde som min Fader ikke havde Ret til at sætte sig til Doms over Henrik Rieger, og da jeg blev myndig, tvang jeg mit Bryllup med ham igennem, Sommeren efter at vi havde lært hinanden at kende; — den hele Vinter havde Rieger som sædvanlig tilbragt i Berlin sammen med Herskabet. Med onde Ord skiltes Fader og jeg. 'Du skal faa at se, at jeg har Ret!' raabte han efter mig i største Vrede. Og jeg, jeg indsaa det kun altfor snart! — Vi, Rieger og jeg, tog sammen til Berlin, hvor han havde et udstrakt Bekendtskab med Tjenerskabene i fornemme Huse. Det var hans Mening, at han absolut maatte

tjene store Penge som Lejetjener; men det gik ikke ret for ham, og i Stedet for at finde sig i sin Skæbne, slog han sig af Fortvivlelse paa Drik, kom i bestandig slettere Selskab, og en Dag — vi havde endnu ikke været gift i to Aar — var han borte efter at have medtaget den sidste Smule Penge, som var tilovers af det, jeg i min Pigetid havde sparet sammen. Der sad jeg nu i den fremmede By med et svageligt, tre Maaneder gammelt Barn, og i Stedet for at pleje det maatte jeg overlade det til fremmede, medens jeg selv som Kogekone hjalp til i fornemme Huse for at tjene til Livet. Det samme havde jeg allerede maattet gøre i den Tid, min Mand var hos mig, og det manglede mig da heller ikke paa Kunder; men saa blev den lille saa syg, at jeg maatte holde mig hjemme. Jeg kom nu i den bitreste Nød, saa bitter, at jeg, da min lille døde, ikke vidste, hvordan jeg skulde faa den begravet. Hvad der i det hele taget vilde være bleven af mig uden den naadige Fru Grevinde derinde, ved jeg ikke; men som jeg i stum Fortvivlelse sad ved Siden af det lille Lig, gaar Døren op, og Grevinde Eveline kommer ind til mig som en Lysets Engel. O, Barn, hvor var hun ikke den Gang smuk, hvor munter og lykkelig! For faa Dage siden var hun med Herr Greven kommen til Berlin for at tilbringe Vinteren der; straks havde hun forespurgt sig efter mig og erfaret min Ulykke — thi hjem havde jeg naturligvis ikke skrevet Nu kom hun selv. — aldrig skal jeg forglemme hende det — talte venligt til mig og sørgede for alting. Saa snart min lille var begravet, tog hun mig til sig i sit Hus til sin personlige Betjening, og siden er det vedblevet at være saaledes."

Hun tav; Evy havde lagt sine foldede Hænder paa den gamle Piges Knæ og saa op paa hende med alvorlige Øjne.

„Du stakkels, kære, gode Holdtchen!" hviskede hun. „Lad mig endnu kun faa Lov til at spørge dig om een eneste Ting: hvad blev der siden af din Mand? Har du ikke siden søgt efter ham, ikke hørt fra ham?"

En flygtig Rødme for over den gamles farveløse Ansigt.

„Kun altfor meget har jeg hørt fra ham!" svarede hun. „Som det var at vente, gik det bestandig værre ned ad Bakke med Rieger; han bedragede, og han stjal, kom i Fængsel, i Tugthus, blev løsladt og igen straffet. Hvor han nu opholder sig, ved jeg ikke Længe forsøgte han atter og atter at presse Penge af mig; men nu tør han ikke mere komme her paa Egnen af

Frygt for, at Politiet skal tage ham, og da jeg — paa Herr Grevens Befaling — sendte ham hans sidste Breve tilbage uden at bryde dem, har han siden Aar og Dag ikke mere tilskrevet mig. Maaske er han død! det vilde være det bedste for os begge."

Hun rejste sig og gik ind i Værelset ved Siden af. Evy sad et Øjeblik hensunken i Tanker; hendes unge, uerfarne Hjerte gyste tilbage for Muligheden af en saadan Omskiftelse i Følelser; — at ønske den Mand, man en Gang havde elsket, Døden! Det var ikke til at fatte, og endnu ubegribeligere var det, at en Mand som denne Rieger havde kunnet gøre sig elsket af en god og klog Kvinde som Holdtchen. Hvem kunde forlade sig paa sit Hjertes Stemme, naar saadanne Vildfarelser overhovedet vare mulige?

Den unge Pige sprang op. For hende var et saadant Spørgsmaal en Forbrydelse, og lige saa utaknemmeligt som taabeligt var det at fortabe sig i saadanne Grublerier paa en Dag, hvor saa megen Lykke var bleven hende til Del. En usigelig Længsel efter Wulf paakom hende; siden i Morges havde hun ikke genset ham, og allerede begyndte det at mørknes. Maaske var han i Haven og ventede paa hende. Sagte tog hun Kaabe og Hue paa og skyndte sig ud.

Vejret var blevet meget uhyggeligt. Af de kaotiske Skymasser, som Sydvestvinden jog hen over Bjærgene, bleve hist og her forrevne Stumper hængende fast ved deres Tinder og Kamme, hvorfra de først efter sælsomme Bevægelser og Omformninger formaaede at rive sig løs for spøgelseagtige at glide videre gennem Luften. Blæsten hylede og bruste, fra Skoven lød der Sukke, Slottets Vejrhaner pebe rustent, og faa Øjeblikke efter at Evy var traadt ud i Haven, begyndte et heftigt Snefog. At Wulf skulde søge hende derude, var ikke til at formode; men Midtersalens Vinduer vare oplyste, og da Evy kom nærmere, klang løsrevne Klavertoner hende i Møde. Det maatte være Jobst Clamor, som spillede; — maaske ogsaa Wulf var der. Hvis ikke, forekom hende i dette Øjeblik selv Jobst Clamors Selskab at være at foretrække for Ensomheden eller den trykkende Luft i Sygestuen.

At naa Salen var imidlertid ikke saa let en Sag. Fra hver Krog ventede Evy at se Husaanden komme frem, paa hvert knirkende Trappetrin stod hun forfærdet stille, og saa uhyggelig følte hun sig til Mode paa de øvre, sparsomt oplyste Gange, at hun troede at høre sine egne Skridt som en Forfølgers. Hurtigere og

hurtigere ilede hun frem og stødte, da hun naaede den, Salsdøren op med stor Voldsomhed. Jobst Clamor var alene.

Brydende af midt i en Takt, saa han sig om.

„Du, Evy!" udbrød han ikke just venligt. „Naa, saa kom dog ind," føjede han utaalmodigt til, da hun blev staaende paa Tærskelen.

„Jeg er bange, jeg forstyrrer dig," svarede hun, idet hun dog efterkom hans Opfordring.

„Det har du allerede gjort," sagde han; „men hvor ser du dog ud — saa vaad og forblæst! Jeg tror virkelig, du har været ude i det Herrens Vejr . . . vil du da aldrig blive fornuftig?"

Med disse Ord vendte han sig atter til Flygelet og bladede i sine Noder. — Evy følte sig krænket.

„Jeg haaber, at du ikke bekymrer dig om mig, men spiller videre, som om jeg ikke var her," sagde hun spottende, medens hun rystende af Kulde frigjorde sig for den vaade Kaabe, kastede Pelshuen fra sig og strøg Haaret fra Panden.

„Du sætter jo dog ikke Pris paa Musik," svarede Jobst.

„Hvor kan du tro!" riposterede den unge Pige; „Musikken maa blot være efter min Smag. Naar Mimi Wartenburg spiller 'Længslernes Vals' eller 'Klosterklokken' hører jeg til med Fornøjelse. Men naar der bliver hamret løs paa Tangenterne, saa at man ikke hører andet end en forvirret Tonelarm, og naar den spillende — jeg kan overhovedet ikke lide, at en Mand spiller Klaver — dertil sætter et Ansigt op, som om han var i Færd med at erobre Verden, saa maa jeg indrømme, at Musik forekommer mig lige saa latterlig som kedsommelig."

Jobst Clamor smilte bittert. Saaledes talte den Kvinde, som hans Fader havde udkaaret til Livsledsagerinde for ham, Musikeren, der var sin Kunst hengiven med Liv og Sjæl. Selv om han havde været fri, vilde han aldrig være gaaet ind paa dette Ægteskab.

„Bravo, lille Kusine! Den Dom gør din kunstneriske Opfattelse al mulig Ære!" svarede han, idet han tilkastede Evy et Blik, som hun længe ikke skulde glemme. Allerede nu maatte hun tilstaa for sig selv, at hun dog vist var gaaet for vidt; thi ogsaa Jobst Clamors Spil havde hun nu og da fundet skønt, og hun vidste særdeles vel, at der i Tonekunsten gaves noget højere end „Længslernes Vals". Hun vilde gerne have indrømmet dette og sagt Fætteren et forsonende Ord; men han havde samlet sine Noder sammen og forladt Værelset.

Det lignede ham nu atter saa ganske at lade hende blive alene tilbage i den uhyggelige, mørke Sal. Klaverlysene vare netop tilstrækkelige til at vise, hvor mørk den øvrige Del af det store Rum var Og koldt var der ogsaa; Evy frøs, saa at Tænderne klaprede i hendes Mund. Hurtigt greb hun sin Kaabe, Pelshue og Handsker, alt imens hun lyttede til Stormen, der stedse blev heftigere I dens Hylen blandede sig Vindfløjenes Piben, Raslen af nedfaldende Tagsten, Lyden af Vinduesskodder, som sloges frem og tilbage Pludselig udstødte Evy et Skrig; i det Øjeblik, hun vendte sig mod Døren for at gaa, fløj et Vindue op bag ved hende; en kold Luftstrøm, som slukkede Lysene, for hen over hende, og samtidig — hun vidste ikke, om det var Virkelighed eller et Foster af hendes overspændte Nerver — var han der — ikke hørlig i Larmen omkring hende, ikke synlig i det dybe Mørke — og dog troede hun at se en lille, graa Skikkelse med tykt Hoved og vaklende Bevægelser, ikke større end et femaarigt Barn En graa Kappe omsluttede den lille Skikkelse, Fødderne stak i graa Sko, paa Hovedet bar han, skubbet tilbage fra Panden, ned over hvilken graa Haartjavser faldt, en rød Hue, og en rød Fane var det, han havde i Haanden. Som en Skygge, mere svævende end gaaende, kom han Evy nærmere, bestandig nærmere; med et Skrig faldt hun bevidstløs sammen.

Da hun atter kom til sig selv, laa hun i sin Seng; hendes Moder og Holdtchen vare hos hende

„Barn, Barn, hvor du har forskrækket os!" sagde Moderen mildt bebrejdende; men Evy syntes ikke at høre det. Stirrende vildt ud for sig, rejste hun sig overende og spurgte hviskende:

„Er han her har I ogsaa set ham?"

Og derpaa talte hun i Vildelse om Wulf, Fa'r Reinholdt, Jobst Clamor og den lille, graa Mand med rød Hue og Fane. Lige til Midnat vedblev hun at fantasere; saa sov hun ind.

Femte Kapitel.

Den følgende Morgen — Stormen havde lagt sig, men Snefaldet vedvarede og indhyllede Udsigten i et graalighvidt Slør — kom et Bud fra Allrode og medbragte Brev fra Slotsherren til Grevinde Eveline.

Opholdet i Jægerboligens Værelser, der længe ikke havde været opvarmede, var uudholdeligt, skrev Greven; han vilde derfor komme tilbage i Løbet af samme Dag og anmodede om, at der maatte blive gjort i Stand i hans Værelser.

„Og jeg, som endnu ikke har talt med Jobst Clamor!" udbrød Eveline, da hun havde læst Brevet. Trods alle Mamsel Reinholdts Indvendinger forlangte hun at ombytte Sengen med Chaiselongen i Dagligstuen ved Siden af og lod, saa snart dette var sket, Jobst Clamor anmode om en Samtale.

Han kom straks. Med usædvanlig Varme kyssede han den lille, udtærede Haand, der raktes ham i Møde; thi Faderens Meddelelser havde yderligere forhøjet hans Deltagelse for de Lidelser, som Tanten saa længe og med saa stor Taalmodighed havde baaret. Hun troede imidlertid i den unge Mands Bevægelse at se et Udtryk for hans Kærlighed og Bekymring for Evy, hvorfor hun skyndte sig at berolige ham ved at fortælle, at denne alt længe havde sovet en sund Søvn og sikkert vilde være rask, naar hun vaagnede. Hendes moderlige Hjerte begyndte at slaa varmt for ham; i sin hjertelige Tone fra tidligere Dage opfordrede hun ham til at sætte sig og bad ham ikke at tage hende det ilde op, om hun maatte sige ham noget, som maaske vilde være ham ukært at høre.

„Din Fader har overdraget mig et Hverv, som jeg maa fuldføre, før han i Dag kommer tilbage," føjede hun til.

„Et Hverv," gentog han forstemt, thi han anede, at det maatte være noget ubehageligt.

„Ja, kære Jobst!" svarede Grevinde Eveline. „Som i gamle Dage skal jeg ogsaa nu søge at mægle jer imellem; give Gud, at det maa lykkes mig! Da din Fader i Gaar sagde Farvel, fortalte han mig, at der havde fundet en heftig Forklaring Sted mellem jer. Alle hans Forslag havde du egenraadig vist tilbage, sagde han; enhver videre Diskussion vilde være lige saa unyttig som ubehagelig; for sit Vedkommende saa han ingen anden Udvej end at meddele dig sin endelige, uomstødelige Beslutning."

„Og den er?" spurgte Jobst Clamor.

„At du bliver her," svarede Grevinde Eveline, undgaaende hans Blik. „Det er din Faders Mening, at du skal arbejde dig ind i de herværende Forhold og paatage dig de Pligter, som din Stand medfører. Hvis det var dig ubekvemt at føje dig i det Familieliv, som her føres, vilde han lade Allrode indrette til

Bolig for dig, og hvis du havde Gæld, behøvede du blot at nævne ham Summen, saa vilde han betale uden at forlange noget som helst nærmere Regnskab. Derimod vilde han ikke tilstaa dig en Skilling, hvis det var din Hensigt at forlænge dit Ophold i Leipzig eller i nogen anden By.

Jobst Clamor lo spottende.

„Altsaa skal jeg udhungres!“ sagde han. „Fader tager fejl — paa den Maade lader jeg mig ikke tvinge . . .“

„Men kære Jobst,“ afbrød Grevinde Eveline ham, „hvad vil du gøre uden hans Hjælp?“

„Arbejde, kære Tante!“ svarede den unge Mand, og smilende føjede han til: „du behøver ikke at stirre saa forfærdet paa mig; det er jo ikke min Hensigt at tage Daglejerarbejde; hvorfor mener du vel, at jeg saa længe har studeret Musik?“

Grevinde Eveline skiftede Farve.

Det er forhaabentlig ikke dit Alvor, kære Jobst!“ sagde hun ængsteligt. „Betænk dog . . en Grev Hohen-Moor kan ikke spille Klaver for Penge . . .“

„Vær ikke bange, saaledes er det heller ikke ment,“ afbrød Jobst Clamor hende. „Desværre vilde mit Spil næppe fyldestgjøre de Fordringer, man nu til Dags stiller. Nej, som Komponist haaber jeg at kunne bane mig en Vej; min Opera, som jeg i Aar og Dag flittig har arbejdet paa, nærmer sig sin Fuldendelse.“

„Din Opera!“ udbrød Grevinde Eveline synlig lettet. „Kære Jobst, den kan du jo ligesaa godt gøre færdig i Allrode som i Leipzig.“

„I mine ledige Timer, mener du!“ udbrød den unge Mand. „Nej, kære Tante, en skabende Kunstner maa befinde sig i Omgivelser, hvor han finder Forstaaelse, Anerkendelse og Opmuntring. Men hør! — endnu i Gaar Aftes erklærede Evy, at hun finder en Mand, der spiller Klaver, lige saa kedsommelig som latterlig.“

Grevinde Eveline følte sig ubehageligt berørt.

„Saadan et ufornuftigt Barns Udtalelser have dog intet at sige,“ svarede hun med et tvungent Smil; „desuden ved du jo, hvor tilbøjelig hun er til at drille . . .“

Hun afbrød — det var hende ikke muligt at fuldføre den Usandhed, hun havde begyndt paa, og hun følte det som en Befrielse, da Evys Stemme i det samme lod sig høre fra Værelset ved Siden af.

„Min lille Patient er vaagnet, jeg maa straks ind at

se til hende, kære Jobst; vil du give mig mine Krykker?" sagde hun.

Da han rakte hende dem, greb hun hans Haand og føjede bedende til: „Overil dig ikke . . . gør i det mindste endnu et Forsøg paa at holde Venskabet med din Fader vedlige. Det sidste Skridt, som fører til definitivt Brud mellem dig og ham, kan du jo altid senere foretage; men jeg haaber, at alt med Tiden skal blive bedre, end der nu synes at være Udsigt til."

Med disse Ord tog hun sine Krykker, og Jobst Clamor gik.

„Blive bedre!" gentog han bittert smilende, idet han vendte tilbage til sit Værelse.

Tantens Raad om ikke straks at lade det komme til et Brud med Faderen vilde han gerne have fulgt, men hvorledes skulde dette blive ham muligt? En længere Adskillelse fra Regine var utaalelig for dem begge; desuden behøvede han fri Disposition over sin Tid, frit Spillerum for sit Talent. I Øjeblikket forekom intet andet ham muligt end at tage fra Hohen-Moor, og han besluttede, at dette skulde ske, endnu før Faderen kom tilbage fra Allrode. Maaske vilde denne efter roligt Overlæg indse, at en forelobig Tilbagevenden til Leipzig var nødvendig for ham for at ordne sine Anliggender dersteds. Og hvis ikke, vilde Faderens Vrede i ethvert Tilfælde være lettere at bære paa Afstand, end naar de, irriterede som de begge vare, daglig stødte sammen paa Hohen-Moor.

Som befriet aandede Jobst Clamor op, da han var kommen til denne Beslutning, og øjeblikkelig beredte han sig til Rejsen. Han pakkede sine Sager sammen, gav Befaling til at gøre Slæden rede til straks efter Middagsbordet at køre ham til Jærnbanestationen. Han havde just paabegyndt sit Afskedsbrev til Faderen, da et Telegram blev bragt ham.

Det kom fra Leipzig og lød:

„Kommer i Aften Kl. 6 til Eisenhof. R."

R., det kunde kun være Regine; men hvad kunde hendes Komme have at betyde; som om han ikke kunde tro sine egne Øjne, læste Jobst Clamor det kortfattede Telegram om og atter om. Paa nærmeste Banestation vilde hun træffe sammen med ham, i den lille Landsby Eisenhof, hvor enhver kendte ham, og hvor Regine ikke kunde bo, om det saa kun var for en eneste Nat. Hun maatte dog vide dette af hans Beskrivelser af Hjemmet;

havde hun mon forglemt det, eller kom hun udtrykkelig i den Hensigt at ville røbe deres Hemmelighed og tiltvinge sig Optagelse i Familiekredsen paa Hohen-Moor? I saa Tilfælde havde hun ikke kunnet vælge noget uheldigere Tidspunkt.

Nogle Minutter var Jobst Clamor fuldstændig raadvild; derpaa sagde han til sig selv, at han maatte sætte alt ind paa at imødegaa Regines Forehavende. At telegrafere tilbage til hende kunde ikke mere naas — hun maatte forlængst være under Vejs. Et Øjeblik tænkte han paa at rejse hende i Møde for at holde hende tilbage paa en længere bortliggende Station, men Muligheden af at forfejle hende fik ham atter til at opgive denne Plan. Der blev intet andet tilovers for ham end at afvente hendes Komme i Eisenhof og der stige ind i Kupéen til hende, for at de i Forening kunde tage videre med samme Tog.

Efter at være kommen til denne Beslutning gav han sig atter i Færd med sit Brev til Faderen; men til den udførlige, velovervejede Skrivelse, som han havde haft til Hensigt at opsætte, manglede der ham nu Ro; han sønderrev Ark efter Ark for at begynde forfra med en anden Indledning, der straks efter forekom ham lige saa urigtig som den forrige.

Atter og atter kom han til at tænke paa Regines selvraadige Handlemaade, og hans ophidsede Fantasi udmalede ham med de stærkeste Farver, hvad der kunde ske, hvis han paa Stationen eller i Kupéen traf sammen med Bekendte, eller hvis han blev genkendt paa det Hotel, hvor han maatte tage ind sammen med Regine. Frem for alt tænkte han med voksende Bekymring paa den Fare, som hans Barn, der først for nylig var fyldt tre Fjerdingaar, udsattes for ved denne Vinterrejse. — For første Gang var han for Alvor utilfreds med Regine; hidtil havde han i enhver Retning ubetinget kunnet forlade sig paa hende; ubevidst havde han levet sig ind i et bekvemt Afhængighedsforhold og følte sig nu, da han ikke alene maatte unddrage sig hendes hidtidige Ledelse, men endog bekæmpe den, krænket i sin Ret og rokket i sin faste Grundvold.

Endelig lykkedes det ham med nervøst rystende Hænder at faa et Par Linier sat sammen, som nogenlunde tilfredsstillede ham. De lød:

„Kære Fader!

Tante Eveline har meddelt mig dit Ultimatum. At jeg imidlertid paa staaende Fod skulde sige ja til en saa pludselig

Omvæltning i hele min Levevis, vil du lige saa lidt forlange, som jeg er tilbøjelig til uden videre at svare nej. Jeg beder dig derfor tilstaa mig en Frist til nærmere Overlæg; min Tilbagevenden til Leipzig er desuden nødvendig til Ordning af mine Anliggender, og jeg har foretrukket at tage af Sted straks, da ethvert Samkvem mellem dig og mig for Øjeblikket kun kan være os begge pinligt. Af Hjertet takker jeg dig for dine højmodige Tilbud, selv om det skulde blive saaledes, at jeg ikke kan tage imod dem. Endnu taknemmeligere vilde jeg dog være dig, hvis du kunde strække dig saa vidt, at du uden Vrede lod mig drage den Vej, som jeg maaske til Trods for dine Ønsker vælger at slaa ind paa. Lev vel, hils Tante Eveline og Evy, og tænk uden altfor stor Uvenlighed paa din taknemmelige Søn

Jobst Clamor."

Han var netop bleven færdig med dette Brev, da det ringede til Bords; han stak det til sig og begav sig til Spisesalen, hvor i Dag kun Wulf ventede ham Begge vare de altfor optagne af sig selv til, at de skulde lægge Mærke til hinandens Distraktion, og da Jobst Clamor, før de skiltes, meddelte Fætteren, at han stod i Begreb med at vende tilbage til Leipzig og bad ham overgive Faderen hans Afskedsbrev, modtog Wulf dette med saa stor Ligegyldighed, som om Jobsts Afrejse længe havde været bestemt.

„Men gør mig den Tjeneste ikke at levere ham Brevet, før Eftermiddagstoget er gaaet," føjede Jobst diplomatisk til, og Wulf lovede at efterkomme hans Anmodning.

„For ikke før end nødvendigt at komme Onkel i Vejen, tror jeg, jeg ledsager dig til Eisenhof," foreslog han; men Jobst Clamor modsatte sig saa heftigt og afgjort det høflige Tilbud, at Wulf fjernede sig halvt forundret, halvt fornærmet.

Saaledes var da alt færdigt til Afrejsen; fra et Vindue i Spisesalen saa Jobst Clamor Slæden køre for Døren; han gav en Tjener Ordre til at hente hans Bagage og gik selv op paa sit Værelse for at iføre sig sin Rejsepels. Afskeden med Tante Eveline vilde han spare baade sig selv og hende for; hun maatte ogsaa uden Forklaring kunde forstaa hans Forsvinden.

Langsomt gik han ned ad Trapperne; men pludselig for han sammen og standsede lyttende. Han havde ikke taget fejl, det var Faderens Stemme, som lød i Entréen.

„Men jeg giver Kontraordre!" sagde han paa sin sædvanlige

bydende Maade. „Henrik skal spænde fra, og du bærer igen Sagerne op og siger min Søn, at jeg ønsker at tale med ham før hans Afrejse. Først maa jeg dog give Skovrideren og Inspektøren Besked, — jeg skal sende Bud efter Junkeren, naar det er sket."

Hurtigt vendte Jobst Clamor om og gik tilbage til sit Værelse. I stumt Raseri bed han Tænderne sammen; som en Skoledreng blev han behandlet, og selv var han Skyld i det! Hvorfor havde han ikke Mod til at tage af Sted trods Faderens Befaling? Men det havde han nu en Gang ikke. Stiltiende tog han imod Ordren fra Faderen og skred derpaa som et fanget Dyr i Bur op og ned i sit Værelse.

Hvad skulde han gøre? Naar han ikke kunde komme af Sted, var der ingen anden Udvej end at sige til Faderen: „Jeg er gift, — Hustru og Barn venter mig i Eisenhof."

Men hvordan bringe denne Tilstaaelse over sine Læber! En knugende Angst snørede hans Hjerte sammen, naar han tænkte sig staaende over for Faderens strenge Ansigt og gennemborende Blikke. Der var intet andet Valg; han maatte hemmeligt bortfjerne sig.

Efter en kort Betænkning besluttede han sig dertil; for den Mulighed, at kunne udskyde den frygtede Tilstaaelse til en fjernere Fremtid, vilde han have paataget sig vanskeligere Ting end en Fodvandring til Eisenhof i Taage og Mørke. Forøvrigt kunde han, naar han gik ad Fodstien over Schäferberg og Schäferdorf næsten spare sig en Times Gang. Saa udtog han da af Kufferten, som han ikke kunde føre med sig, det mest unødværlige, stak sit Musikmanuskript i en Rejsetaske, iførte sig et Par høje Jagtstøvler og en Jagtpels, tog Rejsepelsen derover, saa at hans slanke Skikkelse ikke var til at kende, satte en gammel, bredskygget Hat paa Hovedet og slap ad en lidet befærdet Bagtrappe ud i Haven, hvor han, saa vidt mulig i Skjul af Hække og Budskadser, naaede frem til Parken og igennem Skoven, der fortsatte den, hvorefter han slog ind paa den Fodsti, der førte langs Bredden af den fra Schwartzmoor nedstrømmende, paa denne Aarstid stærkt opsvulmede Bjærgstrøm. I Begyndelsen maatte han her lige som i Parken vade gennem dyb Sne, men højere oppe havde Gaarsdagens Storm ryddet Stien for Sne; kun den, der var falden i Dag, laa over Klippetrinene og gjorde dem slibrige at befærde. Desuagtet blev han snart saa træt, at han kun langsomt kom

fremad; Tasken og den tunge Pels, han havde at bære, vare ham til Hinder, og med Bekymring tænkte han paa den Mulighed, at det kunde blive mørkt, før han naaede det øverst paa Højden liggende Schäferdorf, hvorfra Stien begyndte at gaa nedefter.

Vejen, han fulgte, blev stejlere og farligere, jo højere han kom til Vejrs; et Fejltrin, en Udskriden, og han vilde ligge hjælpeløs mellem Klippeblokkene langs Strømlejet, eller endog blive revet ud i Dybet af et af de Sneskred, der fra Tid til anden rutchede ned ad Bjærgsiden. Jobst havde, som han nu maatte erkende, overvurderet sine Kræfter, og netop overlagde han, om han ikke vilde gøre bedre i at vende om for i Skjul af det frembrydende Mørke at slaa ind paa den sikrere Kørevej fra Hohen-Moor, da han saa en Mand komme sig i Møde ovenfra; det var jo muligt, at han vilde være villig til at paatage sig at bære hans Sager. Det var et kraftigt udseende Menneske i en slidt Klædedragt, som øjeblikkelig tilkendegav, at han kom fra Byen. I Haanden holdt han en tyk Knortekæp; med elastiske Skridt, mere springende end gaaende, nærmede han sig den opstigende; der var noget banditagtigt over ham, da hans sorte Øjne halvt mistroisk, halvt truende liggede Jobst Clamor op under Hatteskyggen.

„Hejda, De! . . . Vil De vende om og bære denne Taske for mig til Eisenhof?" spurgte Jobst ham, da han var ham tilstrækkelig nær, og tilføjede, da Manden syntes at betænke sig: „De skal blive godt betalt for Deres Ulejlighed."

Den uhyggelige Fyr stak i Latter: „Godt betalt — naturligvis! Det er de Ord, som bevinger alt!" sagde han haanfk og med hæs Stemme. „Naa, giv saa hid da . . godt betalt! Min Kone, den Snut, faar saa længes efter mig et Par Timer længere!"

Med et nyt Latterudbrud tog han Tasken af Jobst Clamors Haand og traadte tilbage for at lade ham gaa foran.

Efter at de vare komne nogle faa Skridt fremad, — han havde med hurtigt Overblik opdaget og læst en gammel Adresse paa Tasken — sagde han: „Med Forlov, hvis De skulde vide Besked her paa Egnen — jeg har paa Hohen-Moor haft et Par gode Venner og kunde nok lide at faa at vide, hvordan det staar til med dem?"

Jobst Clamor studsede.

„Paa Hohen-Moor? De!" udbrød han.

„Naa, hvorfor ikke?" svarede Manden med en plump Latter.

„Naturligvis ikke i Herskabsværelserne, men i Stald og Køkken; der gives der ogsaa Venskaber og Kærlighedshistorier, Ondskab og Falskhed som i den fineste Salon. Min Ven — en af den Slags, der gerne havde revet Øjnene ud af Hovedet paa mig, var Mejerist hos Greven — Thomas Reinholdt hed han. Naa, den gamle Knægt ligger vel nu under Jorden og slaas med Ormene."

„De tager fejl, den gamle Reinholdt lever endnu," svarede Jobst Clamor, der begyndte at føle sig mindre hyggelig til Mode ved sin Ledsager.

„Ja saa!" udbrød Manden, „saa Reinholdt lever endnu, — en uforskammet gammel Knark har han bestandig været, som aldrig kunde faa nok Og hans Datter, Lene hed hun, var et skinhelligt Kvindemenneske, som der kun gives faa; — spinder ogsaa hun endnu Silke og Intriger paa Hohen-Moor?"

„Hun er Kammerjomfru hos Enkegrevinden og staar højt i Anseelse hos sit Herskab," gav Jobst Clamor uvilligt til Svar. „Og lad det nu dermed være nok, min gode Mand; kan De ogsaa bære min Pels, den begynder at blive mig for varm?" Manden tog Pelsen paa Armen, leende haansk bag Ryggen af Jobst Clamor, som nu begyndte at klatre op ad den sidste stejle Skraaning, hvor Stien var endnu vanskeligere at befærde end før. Stadig gaaende bag ham hængte hans Ledsager Rejsetasken paa sin Stok, som han lagde over Skulderen, hvorefter han med sin frigjorte højre Haand gav sig til at undersøge Pelsens Foder Rigtig — der var Brystlommen og i denne en Brevtaske, der var for godt lukket til, at den i Øjeblikket kunde aabnes; Guldpenge syntes den ikke at indeholde, det kom de ovede Fingre, der, undersøgte den, snart paa det rene med, men hvis det var Papirpenge, der gjorde den saa tyk, vilde det rigelig lønne sig Mojen at praktisere den fra Jobst Clamors Lomme over i sin egen; dog, han holdt inde og lod Haanden synke. Hvorfor ikke hellere tage hele Pelsen? Jo højere de stege, medens Mørket brød frem, desto følelige trængte Kulden sig gennem Banditten tyndslidte Klædningsstykker, medens Herren foran ham i al Behagelighed forfulgte sin Vej, som han sikkert heller ikke gik for sine Dyders Skyld. Det kunde jo dog ikke være for det gode, at en Hohen-Moor til Fods begav sig til Banestationen ad denne ubehagelige Bjærgvej og oven i Købet var sin egen Lastdrager!

Manden spidsede Læberne og fløitede uhørligt, medens han

overlagde, naar og hvorledes han bedst skulde udføre sit Forehavende. Endnu fem Minutter, og Toppen var naaet; men paa Schäferdorfs befærdede Veje lob han en stor Risiko, hvis den bestjaalne lod ham forfølge. Bedre var det uden Tidsspilde at bringe sig selv og Byttet i Sikkerhed.

Spejdende omkring sig saa han midt i Bjærgstrømmen to Klippeblokke, som ragede op over de brusende Vandmasser; de maatte kunne tjene ham til Overgang. Rask kastede han Rejsetasken, der kun kunde være ham til Hinder, fra sig, svang sig, idet han satte af med Stokken, med stor Smidighed over det boblende Vand ud paa det første Klippestykke og brast, da Jobst Clamor saa sig om, ud i en modbydelig, hæs Latter.

„Adjøs, Herr von Hohen-Moor!" tilraabte han ham. „Naar De herefter atter gaar paa hemmelige Veje, skriv saa ikke oftere Deres Navn paa Rejsetasken. Til Tak for mit gode Raad kan De, naar De kommer hjem igen, hilse Lene Reinholdt fra mig og sige hende, at De har passiaret med hendes Mand — Rieger. Sig ogsaa, at jeg var paa Vej til hende, da jeg kom paa andre Tanker; thi hvad der stikker i Pelsen her, hjælper mig sagtens bedre end hendes Par fattige Skilling." Med et gentaget Latterudbrud sprang han derefter over paa det andet Klippestykke, derfra igen til den modsatte Bred og var i næste Øjeblik forsvundet mellem Tidsler og Egepurrer.

En Del af hans Ord overdøvede Bjærgstrømmens Larmen, men de sidste havde Jobst Clamor tydeligt forstaaet. Hvor havde han ogsaa kunnet være saa uforsigtig at stikke sin Brevtaske i Rejsepelsen? Et Greb i Brystlommen overbeviste ham imidlertid om, at dette heller ikke havde været Tilfældet; derimod faldt det ham ind, at han lige før Bortgangen havde glemt at tage Regines Billede ud af den tilbageblevne Kuffert. For ingen Tid at spilde havde han da stukket det i Pelsens Brystlomme. Et kedeligt Tab, — man kunde jo ikke vide, paa hvad Maade Vagabonden kunde finde paa at misbruge det! Men snart kom han til at tænke paa, at Ransmanden ikke kendte Billedets Betydning, og at han ej heller, efter hvad der var sket, vilde vove at vise sig i Egnen omkring Hohen-Moor. Lige saa lidt turde Jobst Clamor imidlertid tænke paa at lade ham forfølge. Mismodig tog han sin Rejsetaske i Haanden og naaede op til det lille, flade Højplateau, hvor det fattige, kun af Bjærgfolk og Brændehuggere bebøede Schäferdorf laa foran ham.

Ved Foden af det paa den anden Side sagte nedskraanende Bjærg skinnede Jærnbanestationen Eisenhofs Signallanterner.

Sjette Kapitel.

Endelig signaliseredes Toget. Som en Evighed havde Ventetiden forekommet Jobst Clamor. Gentagne Gange havde nysigne Blikke til hans Krog i den sparsomt oplyste Ventesal drevet ham ud paa Perronen, hvor han derefter havde spadseret frem og tilbage, undgaaende at komme for nær til Lygtelysene, indtil Trætheden atter tvang ham til at slaa sig ned i Ventesalen. Med Hatten trykket dybt ned i Panden, saa at den øverste Del af hans Ansigt beskyggedes, medens Hage og Mund skjultes under det flere Gange omviklede Fagthalstørklæde, havde han ved Billethullet løst to Billetter til den næste lille Bjærgby, som Toget skulde passere, og stod nu i feberagtig Spænding og ventede paa det ved Enden af Perronen.

Endelig kom Uhyret med Ildøjnene brusende — et lille Tog kun, der jog forbi de ventende og først holdt ved den modsatte Ende af Perronen. Jobst Clamor ilede efter; Kupédørene bleve revne op. „To Minutters Ophold!“ raabte Konduktøren. En høj, slank Kvindeskikkelse steg ud og tog imod en langagtig, i Plaider indhyllet Bylt, som en medrejsende omsorgsfuldt rakte hende. Jobst Clamor traadte hen til hende.

„Jobst!“ raabte hun; men han greb ublidt hendes Arm. „Sagte, for Guds Skyld, sagte!“ hviskede han. „Stig ind igen, vi køre videre.“

„Videre? Hvorhen?“ spurgte hun bestyrtet, og Barnet, der var vaagnet op af sin Søvn, begyndte at græde. Jobst Clamor havde imidlertid for Øjeblikket ikke Tid tilovers for sin Øjesten.

„Stig ind! Stig ind!“ vedblev han utaalmodig, idet han hjalp Regine i Kupéen igen og selv vilde følge efter. Men det var en overfyldt Damekupé; knapt nok fik han Tid til at række hende Billetten og selv at stige ind i næste Waggon, før Toget gik videre.

Først nu kom Regine til Besindelse, og medens hun søgte at berolige det grædende Barn, gjorde hun sig Bebrejdelser for, at hun ikke havde modsat sig Jobst Clamors Anordninger. Hvad

skulde dog dette betyde? Hvad vilde han i den ubekendte Stationsby, hvis Navn stod paa Billetten? Hvorledes kunde han forsvare at sende hende og Barnet, efter den lange, anstrengende Dagsrejse, videre bort i Mørke og Kulde? Derhos pinte hendes medrejsendes nysgerrig forundrede Blikke hende, men dog allermest Bekymringer over at have forfejlet Maal og Hensigt med sin Rejse. Saaledes skulde det ikke blive ved! Var det i Dag lykkedes Jobst at overrumple hende, vilde hun i Morgen, det lovede hun sig selv, med fordoblet Bestemthed fremsætte sine Krav og ikke ophøre, før hun havde besejret hans Betænkeligheder og tvunget ham til at indføre sig i hans Forældres Hus. Kun et Par Gange i Løbet af deres Ægteskab var det forekommet, at den ellers saa sagtmodige Jobst havde fordret sin Vilje ført igennem, og da havde hun med en Følelse af Overlegenhed, som en Moder over for sit egensindige Barn, givet efter. Denne Gang kunde der imidlertid ikke være Tale derom. Over for hans Fejgheds Halsstarrighed — thi andet var det dog ikke — vilde hun sætte sit Mods Fasthed, og Sejren forekom hende ikke tvivlsom. Opfyldt af rolig Bestemthed steg hun ud, da Rejsens Maal endelig var naaet.

Men ogsaa Jobst Clamors Ansigtstræk bare i Dag Vidne om en ham ellers fremmed Resoluthed, da han hurtigt trykkede Regines Haand, affordrede hende hendes Garantiseddel, for at telegrafere efter hendes i Eisenhof tilbageblevne Bagage, og førte hende ud til Omnibussen, hvori de i Selskab med en handelsrejsende kørte til den nærliggende lille By.

I Forstuen til den nette Gæstgivergaard, foran hvilken Vognen holdt, traadte den lige saa nette Værtinde dem knikkende i Møde.

„Herr Henrik Müller?“ spurgte hun, idet hun nysgerrig mønstrede Parret.

„Ja, det er mig,“ svarede Jobst; „ere Værelserne opvarmede?“

„Alt i Orden — jeg lod straks fyre i, saa snart jeg fik Telegrammet. Ville Herskaberne ulejlige sig op ad Trapperne? Fritz, Nr. 3 og 4 — mine bedste Værelser, Herr Müller!“

Hun forstummede midt i Sætningen; den fremmede tilrejsende saa hende for hovmodig og fortrædelig ud, og hans Ledsagerske ikke mindre. Hvilket Blik sendte hun ham ikke, da han bød hende Armen — hvor affejende lød det ikke, da hun sagde: „Jeg bærer

jo Barnet!" Derpaa fulgte de i Tavshed Opvarteren, der lyste dem op paa første Sal, hvor han aabnede Døren til et Værelse, hvorfra varm Tørveos slog dem i Møde, stillede to søvnige Lys paa Bordet og gik. Ægtefællerne vare alene.

„Regine!" udbrød Clamor bevæget; Glæden over atter at være sammen med Hustru og Barn trængte i Øjeblikket alt andet tilbage. Men Regine syntes ikke at se den Favn, der aabnede sig for hende.

„Maa jeg spørge, hvad alt dette har at betyde?" sagde hun, idet hun lagde det sovende Barn fra sig paa Sengen og aftog Hat og Kaabe. „Denne Jærnbanekørsel sent paa Aftenen og denne Skiften Navn?"

„Det kan jeg ikke med eet Ord sige dig," svarede Jobst Clamor; det var forbi med hans glade, forsonlige Stemning.

„Har jeg maaske forlangt det?" gav hun med et Skuldertræk til Svar. „Jeg er vant til at give dig god Tid."

Blodet for ham til Kinderne; men bestemt paa at bevare sin Ro gik han hen til Sengen, kyssede sin Drengs smaa knyttede Hænder, kom derefter tilbage til Bordet foran Sofaen og tog Plads lige over for sin Hustru, der lænet tilbage i Sofahjørnet og med Armene over Kors paa Brystet betragtede ham alvorligt og med sænket Pande. Al Ynden i hendes Blik, Smil og Tale var forsvunden; han fandt hende haard, kold og uskøn, som han aldrig før havde set hende.

„Skal jeg bestille dig noget Mad?" spurgte han.

„Siden — først ønskede jeg gerne nogle Forklaringer af din Mund," svarede hun.

„Ogsaa af hende behandlet som en Skoledreng!" sagde han til sig selv med voksende Hidsighed; men sit Forsæt tro forblev han Herre over sin Utilfredshed og sagde i en ikke uvenlig Tone: „Ogsaa jeg kunde vel være berettiget til at forlange Forklaringer af dig? Denne egenraadige Tilstedekomst i samme Øjeblik, jeg skriver til dig, hvor ugunstige Forholdene stille sig for os —"

„Netop derfor!" afbrød hun. „Jeg saa af dit Brev, at du trods alle Løfter, som du ved Afskeden gav mig, stod i Begreb med at falde tilbage til din gamle Venten, Opsætten og Tvivlraadighed. End mere: jeg saa dig i Begreb med at afstaa dine Arverettigheder til din Fætter og følte mig ikke berettiget til at finde mig deri."

Jobst Clamor lo bittert.

„Ret saa!" udbrød han. „Dit Komme er ganske vist det bedste Middel til at umuliggøre en frivillig Afstaaelse. Gaa du kun til Hohen-Moor, sig min Fader, at du — Regine Wenzel, Musikantdatteren, forhenværende Guvernante og Musiklærerinde — er min Hustru, og jeg, du og vort Barn ere fra samme Stund hjemløse."

Harme havde farvet Regines Kinder røde; Udtrykket „Musikantdatter" oprørte hende.

„Hjemløse ere mit Barn og jeg allerede nu!" udbrød hun heftigt, „og værre end det! Men hvad bryder du dig derom? Du behøver ikke at slaa Øjnene ned, du behøver ikke at være ængstelig for at træffe Venner og Bekendte, du kan bære din Faders Navn og vedblive at leve paa den Fod, der anstaar dig. Det vil jeg nu endelig ogsaa; — jeg er træt af at lyve og krybe i Skjul!"

Ved de sidste Ord havde hun rejst sig fra sin bekvemme Stilling; hendes graa, i Øjeblikket paa Grund af Sindsoprøret næsten sorte Øjne saa ham vredt i Møde, men de øvede ikke mere den gamle Magt over ham.

„Du vidste forud, hvad du for en Stund maatte finde dig i; — nu at anklage mig derfor, er Uret af dig," svarede han med en tiltvungen Ro, der kun forøgede hendes Vrede

„For en Stund!" gentog hun. „Saaledes sagde du den Gang, og en god Stund har jeg holdt ud — halvandet svære Aar! Nu er det nok — nu kan og vil jeg ikke mere!"

„Og ved din Mangel paa Taalmodighed vil du forskertje Frugten af det, vi have lidt, — for dig selv og for os andre," sagde han. „Alt var i bedste Gang; et Par Ugers rolig Venten, et aabent Ord i rette Tid til Fætter Wulf, og han og Evy vilde ved Tilstaaelsen af deres Kærlighed i det mindste have bragt Fader til at opgive den ene af sine Fordringer til mig. Da først vilde — som jeg skrev til dig — den rette Tid til vor Tilstaaelse være kommen. I Stedet derfor tvinger du mig — for at unddrage dig Følgerne af din Ubetænksomhed — til at forlade Hohen-Moor i Mulm og Mørke, skønt min Forbliven der var den anden Fordring, som Fader stillede til mig. Nu staa Sagerne saaledes, at det aarlige Tilskud fra Hjemmet, vi hidtil have nydt godt af, bliver mig frataget."

Regine skiftede Farve.

„Havde du blot ladet mig komme!“ sagde hun.

„Under ingen Betingelse!“ svarede han; „du kender ikke Fader og hans ustyrlige Heftighed. Irriteret som han var efter sin sidste Samtale med mig, forpint af Ildebefindende og nyopdukkede, uhyggelige Minder, vilde han have ladet dig bøde for det altsammen. Hvem ved til hvilke pinlige Scener, som aldrig kunde være gjort gode igen, det var kommet?“

Regine trak paa Skuldrene.

„Det gamle Tema, let varieret!“ sagde hun. „Saaledes ere vi altsaa ikke komne ud af Stedet, og alt skal gaa videre paa den gamle Maade!“

„Nej, det er netop dette, du har gjort umuligt,“ svarede Jobst. „Forglem ikke, at jeg i Fremtiden vil være berøvet mine hidtidige Indtægter, at vi ikke længere vil kunne leve paa samme Fod som før, at vi overhovedet ikke mere ville kunne blive boende i Leipzig —“

„Det vilde vi, kan jeg sige dig, alligevel ikke have kunnet,“ sagde Regine. „Vore Telte i Leipzig har jeg brændt. Siden du rejste, har jeg overhovedet ikke arbejdet paa andet. Dit Brev har kun paaskyndet, hvad der forlængst var min Hensigt.“

Jobst Clamor for op.

„Du gaar for vidt, Regine!“ raabte han heftigt. „En saadan Egenmægtighed maa jeg een Gang for alle frabede mig, selv om ogsaa Skæbnen i Øjeblikket giver dig Ret. Den synes overhovedet at være i Forbund med dig“, vedblev han bittert smilende; „der er jo nu intet, som længere modsætter sig, at vi gøre vort Ægteskab bekendt for Verden.“

„Er det din Mening?“ udbrød Regine ivrigt, og Glædesrødme farvede hendes Kinder. „Aa, Jobst, hvorom stride vi da?“

„Forstaa mig ret!“ sagde han. „Overfor min Familie maa vort Ægteskab af tit omtalte Grunde vedblivende holdes hemmeligt; men da jeg overhovedet for en Tidlang har til Hensigt at forsvinde fra dens Synskreds og agter at gemme mig under Navnet Henrik Müller . . .“

„Henrik Müller!“ gentog Regine, „hvad har du med det Navn at skaffe; — jeg forstaar dig ikke!“

„Og dog er det saa simpelt som vel muligt,“ svarede Jobst Clamor med hidsig Stemme. „Du maa dog kunne indse, at jeg ikke uden min Faders Bistand kan optræde som det sømmer sig et

Medlem af Familien Hohen-Moor og som Stamherre til Godset! Meget selvfølgeligt trækker jeg mig da tilbage under et beskedent Navn til en eller anden stille Ravnekrog, hvor vi i al Tarvelighed leve videre paa de Par Tusind Daler, jeg ejer, indtil min Opera er færdig, opført, og dermed vor Fremtid sikret."

„Din Opera?" sagde hun trækkende paa Ordene. „Kære Jobst, hvis du vil opnaa noget med eller rettere sagt for din Opera, maa du fremfor alt vedblive at være en Hohen-Moor og vordende Stamherre."

„Hvad mener du dermed?" raabte han, og hans Øjne flammede.

„Ikke andet, end hvad du for længe siden selv burde have indset," svarede hun, „at den Interesse, den Sympati og det Bifald, som er bleven din Stræben til Del i Leipzig, mere har gældt den aristokratiske Dilettant end hans Produktioner."

For „Musikantdatteren" havde hun hævnet sig; men i næste Øjeblik forfærdedes hun over den Virkning, hendes Ord gjorde paa ham.

Med blegt Ansigt og stift stirrende Øjne rejste Jobst Clamor sig.

„Saaledes dømmer du altsaa om mig!" stødte han frem. „Har du glemt, at det var dig, som en Gang begejstret tilraabte mig: „De er ikke blot blandt de kaldede, men blandt de sjældne udvalgte! Og nu saadan . . ."

Han tav, trak Vejret dybt og tilføjede derpaa med isnende Kulde: „Fremtiden vil jo vise, om du den Gang tog fejl, eller nu!" Derpaa tog han det ene af Lysene fra Bordet, gik ind i det tilstødende Værelse og lukkede Døren.

„Jobst!" raabte Regine, idet hun sprang op for at følge efter ham; men straks satte hun sig tilbage igen i Sofaen. Allerede som Barn havde hun hellere udstaaet haarde Straffe, end hun vilde bede nogen om Forladelse; — og heller ikke nu kunde hun det. Paa anden Maade vilde hun vise Manden, at hun angrede det onde Ord fra før. Endnu i Aften, saa snart han kom tilbage, vilde hun gøre det. — Men han kom ikke. Barnet vaagnede og begyndte at skrige; men heller ikke det kaldte ham tilbage. Regine lod bringe Aftensmad og gav Opvarteren Ordre til at kalde paa ham. Han bestilte en Flaske Vin og noget koldt Kød ind paa sit Værelse, syntes hurtigt at spise et Par Mundfulde deraf, hvorpaa alt blev stille, og Time

paa Time sneg sig langsomt af Sted, medens Regine halvt modvillig lyttede til enhver Lyd derindefra. En Gang knagede et gammelt Gulvfjæl, og et Møbel blev rykket til Side, — derpaa blev igen alt stille. Var det muligt, at han var gaaet i Seng uden at sige Godnat til hende?

Det blev sent. Regines Kufferter, der vare komne med sidste Tog, bleve bragte hende; hun pakkede det nødvendigste ud, klædte Barnet i Natdragt, løste sit silkebløde, yppige Haar ned, saa at det som en dunkel Kappe faldt hende over Skuldrene, og endnu lyttede hun, bestandig med bankende Hjerte, og mindedes, hvor Jobst Clamor havde elsket og kærtegnet dette Haar.

Havde? — Var det da altsammen forbi for et ondt Ords Skyld? Uden at vide, hvordan hun var kommet derhen, stod hun pludselig ved Døren til hans Værelse og trykkede sagte, sagte Grebet ned. Men Døren gav ikke efter, — han havde skudt Slaaen for.

At byde hende det! Skamrødme bedækkede hendes Ansigt, og Skam og Harme fortrængte enhver blidere Følelse hos hende, medens hun, sagte som hun var kommen, listede sig derfra igen for at gaa til Ro. Men kun altfor snart mærkede hun trods al Vrede Samvittighedens anklagende Stemme, og da hun endelig, overvældet af Træthed efter Rejsen, sank hen i en urolig Søvn, skræmmede den hende atter og atter op paany.

Endnu mindre end hun formaaede Jobst Clamor at finde Hvile. Time efter Time sad han i Lænestolen ved Kakkelovnen, hvis Ild forlængst var gaaet ud. I Begyndelsen følte han sig som omtumlet i et Kaos, hvorfra kun hist og her enkelte Skikkelser, Grupper og Billeder trængte sig frem, for straks efter igen at synke tilbage i det ubestemmelige Intet, — Erindringer og Fremtidsdrømme, Oplevelser og Længsler, opgivne og forfulgte Planer, — altsammen akkompagneret af Jærnbanekorslens Raslen, der endnu sitrede i hans Nerver, og af nogle Ord, som han maatte have læst et eller andet Sted, men som han nu følte som en øjeblikkelig Oplevelse:

Ve, ve,
Du har lagt øde
Den skønne Drøm . . .

Atter og atter hørte han dette „Ve, ve, du har lagt øde," uden at han formaaede at gøre sig rede for, hvad der var øde.

lagt. Saaledes maa den, der staar i Begreb med at blive vanvittig, være til Mode! Med begge Hænderne trykkede mod Tindingerne søgte han at samle sine Tanker, — og da, som oplyst af et skærende Lyn, stod Scenen fra om Aftenen atter klar for ham, — det haanlige Ansigt, hvormed hans Hustru, hvem han hidtil havde elsket som en tro, forstaaende Kammerat, havde omtalt ham som „den aristokratiske Dilettant". Var det hendes egen Dom, eller havde hun kun gentaget andres Mening, — de saakaldte Venners, der siden Aar og Dag havde fulgt hans Virken og Skaben med den mest levende Interesse? Hvis de havde løjet for at smigre ham, kunde ogsaa hun have løjet, da det for hende gjaldt om at vinde ham.

Umuligt! raabte det i hans Hjerte, og op dukkede Erindringer om smukke Timer, i hvilke Regine havde forstaaet og udtalt de dybeste og fineste Følelser, der rørte sig i hendes Sjæl, endnu før han selv havde formaaet at finde Udtryk for dem. Men i næste Øjeblik kom Spotten op i ham; havde han saa længe kunnet lade sig bedrage af ligegyldige Mennesker, hvormeget lettere havde da ikke hun, hvem han elskede, kunnet føre ham bag Lyset! Hun var klog og ærgerrig, var — da han lærte hende at kende — fattig, afhængig, og han var den vordende Stamherre, Greve til Hohen-Moor! Mistroens Gift var trængt ham ind i Sjælen; under dennes Indflydelse viste alt sig for ham i et andet Lys end før.

Saa levende, som om det havde været i Gaar, mindedes han sit første Møde med Regine. I Vinteren for to Aar siden var der paa Hohen-Moor forekommet nogle Tyfustilfælde; Greven havde derfor ikke ønsket, at Sønnen, som han ellers plejede, skulde tilbringe Julen i Hjemmet, og Jobst, der den Gang studerede i Gottingen, havde taget imod en Universitetsvens Indbydelse og ledsaget ham, der var engelsk af Fødsel, til hans Forældres Landsæde. Morton-Grange var et ægte engelsk home, et Hus fuldt af Børn, Hygge og Munterhed. Paa selve den højtidelige Aften blev paa de smaas indstændige Bønner Misteltenen hængt op under Loftet, og derunder greb og kyssede de hinanden, medens de ældre Døtre i deres trette., femten og sytten Aars Værdighed foragtede og undgik det farlige Terræn. Men ogsaa de vare usædvanlig oplivede, stak hemmelighedsfuldt de blonde Hoveder sammen, forsvandt endelig fra Dagligstuen, og straks derpaa klang Julesangen: „Stille Nat, hellige Nat."

Sagte traadte Tilhørerne nærmere; blandt disse Jobst Clamor, hvem de kendte Toner i disse Omgivelser bevægede paa en egen Maade. Ved Flygelet sad den tyske Guvernante og Musiklærerinde, som Jobst allerede af og til havde set uden videre at agte paa hende. Men nu glædede han sig over hendes smukke, rene Sopran, der bar og fuldstændiggjorde de halvvoksne Pigers uøvede Stemmer. Da disse efter den sidste Tones Hendøen blev overøste med Bifald af deres Fader og Søskende og med Glædestaarer omfavnede af Moderen, traadte han hen til den slanke graaklædte Skikkelse, der upaaagtet var bleven siddende ved Flygelet.

„Maa jeg have Lov til at takke Dem," sagde han, idet han bød hende Haanden, hvori hun nølende lagde sine Fingerspidser. „De har i Aften paa saa mild en Maade hensat mig i hjemlige Omgivelser, at jeg for første Gang i Livet kunde fristes til at fæste Lid til Sagnet om Hjemve . . . Undskyld, jeg vilde ikke gøre Dem bedrøvet," tilføjede han, da hun hastig vendte sig bort og trykkede Lommetørklædet mod sine Øjne.

Det er mig som behøver Undskyldning; jeg ved ikke, hvad der er med mig . . . i Almindelighed har jeg ikke saa let til Taarer," svarede hun og saa op paa ham med sine rolige, klare Øjne. „Og hvad Hjemve angaar, saa er det for mig først ret et Sagn, fordi jeg intet Hjem ejer."

Underligt, hvor tydeligt Jobst Clamor ikke blot erindrede sig hvert Ord, men hver Mine, hvert Tonefald! Fra Dag til Dag, fra Ord til Ord havde han kunnet følge Forløbet af deres Samvær. I Begyndelsen undveg hun ham, — i det mindste forekom det ham den Gang saaledes. Maaske havde det kun været Koketteri; i det mindste havde hun snart opgivet sin Modstand. Musikken gav dem Anledning og Paaskud til at søge hinandens Selskab. Regine havde en ganske vist ikke stor, men klar og blød, velskolet Sopranstemme, og hun besad en lige saa fin Forstaaelse for en Komponists musikalske Individualitet som for enhver af hans Intentioner. En Dag bragte han hende en af sine Kompositioner, — kun to smaa Lenau'ske firliniede Vers.

Med hurtigt Blik gennemlæste hun Noderne, sang derpaa Melodien med en Inderlighed, som gik Jobst til Hjerte, og ved de sidste Ord var hun selv saa greben, at hendes Stemme truede med at slaa over i Graad. Hun vendte sig bort, maatte virkelig tørre sine Øjne og sagde derpaa, idet hun saa op paa ham med

et straalende Smil: „Hvorfor har De saa længe fortiet for mig, at De beskæftiger Dem med at komponere?“

„Hvorfra ved De overhovedet, at det er af mig?“ spurgte han i Stedet for Svar.

„Fordi det umiskendeligt bærer Deres Personligheds Præg,“ gav hun til Svar; men da han forlangte nærmere Forklaring derpaa, rystede hun leende paa Hovedet.

„Nej, gøre Dem forsængelig, eller rettere, gøre Dem endnu mere forsængelig, end De vistnok i Forvejen er, vil jeg ikke,“ sagde hun spøgende, men tilføjede derpaa med Alvor i Stemme og Blik: „Tor jeg haabe paa, at De vil vise mig mere? Alt, hvad De har med Dem her?“

Fra det Øjeblik var hun hans fortrolige; han følte fra nu af en levende Trang til at meddele hende sine kunstneriske Forhaabninger og Planer, og at det var hans højeste Ønske ganske at ofre sig for Musikken; han aabenbarede hende endogsaa, at han allerede havde taget fat paa Kompositionen af en Opera. Det lidet, som var færdigt af den, gav han hende og bad hende indstændigt sige ham, om hun troede paa hans Talent og ansaa ham for kaldet til Kunstner, eller ikke. Han vilde anse det som det største Venskabsbevis, om hun vilde være hensynsløs oprigtig imod ham, havde han tilføjet; thi lige saa glad som han vilde hengive alt, hvad han besad, for at blive en Kunstner, lige saa foragtelig forekom ham den afmægtige Villen og ikke Kunnen, som breder sig under Navnet Dilettantisme. Hun havde lovet ham den fulde, usminkede Sandhed, og han var gaaet om som i Feber og havde ventet paa hendes Afgørelse. Nogen Tvivl om dennes Rigtighed eller noget Oprør mod det, hun vilde udtale, havde han end ikke tænkt sig Muligheden af.

Flere Dage varede denne Kval, og allerede begyndte han at frygte, at hun med Hensigt undgik ham, da han endelig til sædvanlig Tid traf hende alene i Musikværelset. Hun sad ved Flygelet og spillede sagte, som hensunken i Drømme, Musikken til et af hans Kor. Pludselig brød hun af og rejste sig hurtigt; med straalende Øjne og begge Hænder udstrakte kom hun hen til ham. „De er ikke blot blandt de kaldede, men en af de sjældne udvalgte!“

I samme Øjeblik kom de unge Piger stormende ind, og faa Timer efter modtog Jobst Clamor et Telegram, der øjeblikkelig

kaldte ham hjem; Tante Eveline underrettede ham om, at ogsaa hans Fader var bleven syg af Tyfus.

Med næste Tog tog han bort uden at have genset Regine; men han skrev til hende. Hun svarede og udtalte Haabet om gennem hans Ven at høre, hvordan det gik ham selv og hans syge Fader. Han meddelte hende egenhændig dette; hun svarede atter, og snart vare hendes Breve det bedste og kæreste, som Dagene kunde bringe ham; thi da Faderen var kommen sig, skrev Jobst Clamor om sine kunstneriske Bestræbelser, for hvilke han kun fandt Forstaaelse og Deltagelse hos Regine. Hende var det, der gav ham det Raad at bosætte sig i Leipzig, for der grundigt at hengive sig til Studier af Musikteori, medens han for Faderens Skyld samtidig lod sig immatrikulere ved Universitetet. Aldrig havde han arbejdet flittigere og, som han mente, med større Held end nu; Regines Indflydelse tilskrev han alt, hvad godt der lykkedes ham, og bestandig nærmere følte han sig knyttet til hende, bestandig inderligere forbunden.

Desuagtet vilde han maaske længe have levet saaledes videre uden at begære mere; men i Begyndelsen af Maj Maaned skræmmede et Brev fra Regine ham op af hans Ro. Mellem Mrs. Morton og hende var det kommet til Uenighed, og hun havde, da hun, som hun udtrykte sig, „ikke længer var i Stand til at bøje sig under hendes Hovmod og Overmod", pludselig forladt Morton-Grange og indkvarteret sig i et Londoner Governess-house. Derhen skulde Jobst Clamor forelobig skrive; hvis han ogsaa senere vilde fortsætte Brevvekslingen, maatte han muligvis sende sine Breve til Ostindien. Regine havde Udsigt til at opnaa en fordelagtig Plads i Nærheden af Kalkutta.

Lade Regine rejse til Ostindien — umuligt! Jobst Clamor var paa Øjeblikket klar over, hvad han skulde gøre. Men ikke ved Breve vilde han lade sin og hendes Skæbne afgøre; ufortøvet tog han atter til England for mundtlig at sige hende, at han elskede hende, at han ikke kunde leve uden hende, og bønfalde hende om indtil videre at indvillige i en hemmelig Vielse. En Stund stred hun imod — ikke for sin egen Skyld, som hun forsikrede, men fordi det var hende imod at føre til et Brud mellem Jobst Clamor og hans Familie . . . Til sidst gav hun dog efter.

„Ogsaa for mig vilde Adskillelse være værre end Døden!" hviskede hun, da hun endelig sank i hans Arme.

De nødvendige Forberedelser vare snart trufne; i en Forstadskirke i London bleve de viede og vendte sammen tilbage til Leipzig, hvor han lejede en Lejlighed paa hendes Navn og derefter selv optraadte som Lejer hos hende.

Jobst Clamor var lykkelig, og ogsaa Regine syntes at være det. Hun blev muntrere, blomstrede legemligt op, syntes at finde Glæde ved de Toiletgenstande, hvormed han overøste hende, tog ivrig Del i hans Planer og Arbejde, forblev fuld af Tiltro, naar han undertiden blev mismodig og tvivlede om sit Talent, og hjalp ham og sig selv over Nutidens Sorger ved at holde Haabet om en lysere Fremtid højt. Allerede før havde Jobst Clamor levet et tilbagetrukket Liv, nu gjorde Samlivet med Regine ham det endnu lettere at undvære Selskabelighed, og da i Tidens Løb nogle unge Musikere, med hvem han kunde tale om sine Kompositioner og spille dem for dem, sluttede sig til ham, behandlede de den unge, forstandige, meget musikalske Fru Wenzel, der optraadte som Værtinde ved sin Lejers smaa Soiréer, med samme Højagtelse som den, Hohen-Moor viste hende. — —

Og nu skulde alt, hvad der syntes at have gjort hende lykkelig, kun have været hende til Pine og Kval! Medens han med Opbydelse af alle sine Kræfter havde arbejdet saa godt for hende som for sig selv — thi for h a m stode de som uadskillelige — beskyldte hun ham for Efterladenhed, Pligtforglemmelse og Egoisme. Og det værste var: hun troede ikke mere paa hans Talent, — — havde maaske aldrig troet paa det, men uafbrudt gennemført en uværdig Komedie! Hvor kunde han, naar saa var, tro paa hendes Kærlighed? Der stod han atter ved Begyndelsen til den lange, pinefulde Tankerække.

Syvende Kapitel.

Da Jobst Clamor og Regine næste Morgen traf sammen, havde de tiltvunget sig en ydre Ro, der, netop fordi den var tiltvungen, gik for vidt, saa at den fik Udseende af fuldstændig Ligegyldighed. „Han elsker mig ikke mere," tænkte Regine. „Hun har aldrig elsket mig!" gentog Jobst Clamor for sig selv.

Med denne Overbevisning var det ikke let at begynde et nyt

Liv i Fællesskab, saa meget mindre, som det i Sammenligning med det Liv, de tidligere havde ført, vilde blive indskrænket og fuldt af Savn. Jobst Clamor følte det som en dyb Ydmygelse at maatte bringe Regine i saadanne Forhold, og han lovede sig selv ikke at raste, før hans Arbejde atter havde sat ham i Stand til at leve paa samme Fod som forhen.

Men ogsaa hun var stolt, og hendes Selvfølelse oprørte sig imod at være afhængig af en Mand, der, som hun antog, ikke mere elskede hende, — at være ham til Bekymring og Byrde. Hvis Barnet ikke havde været, vilde hun tusinde Gange hellere paany have paataget sig det forhadte Guvernanteaag. Men denne hjælpeløse, lille Skabning med de blaa, fornøjede Øjne holdt hende fast. Og Barnet holdt ogsaa Jobst Clamor fast, hvad hun med hemmelig Fryd saa. Ømmere end nogen Sinde tog han sin lille Søn, det eneste Væsen, paa hvis Kærlighed han endnu troede, i sine Arme, kyssede hans Hænder og lagde sit blege, forvaagede Ansigt op til de røde Barnekinder.

Straks efter var han imidlertid igen haard og kold. I en høflig Tone spurgte han Regine, om hun havde udhvilet sig tilstrækkeligt til, at de kunde afrejse; i samme Tone gav hun til Svar, at hun var rede; han bestemte da, at de skulde tage af Sted om en Time, og paa hendes Spørgsmaal: „Hvorhen?“ gav han til Svar: „Forelobig til Berlin.“

„I den store By,“ føjede han til, „vil jeg bedst kunne leve ubemærket, indtil paa den ene eller anden Maade min Skæbne bliver afgjort.“

Berlin! — Regine vilde have givet meget til, at hun ikke havde haft nødig at vende tilbage til sin Fødeby, hvor hun hver Time paa Dagen løb Fare for at træffe sammen med sine Brødre — halvraa Mennesker, hvis Ord kun kunde saare hende, — og sine Søstre, der dels befandt sig i tjenende Stillinger, dels havde giftet sig med tarvelige Smaahaandværkere, — eller med sine Studiefæller fra Konservatoriet, der spottende havde kaldt hende „Dronningen af Saba“, fordi hun i et svagt Øjeblik havde robet dem sin sygelige Higen efter Rigdom og Fornemhed.

Tidligere vilde hun med den største Bestemthed have modsat sig Valget af dette Opholdssted, nu fremkom hun ikke med den svageste Indvending; hellere frivilligt give Afkald paa sin Magt end lade sig sige: det er forbi.

Saa steg hun da uden noget Spørgsmaal op i den Vogn.

som Jobst Clamor — for at undgaa Eisenhof — havde lejet til at kore dem til Goslar. Derfra toge de med Jærnbanen nedefter til Lavlandet, ud i den graa Vinterdag, ud i den graa Fremtid. — —

Ogsaa paa Hohen-Moor var Stemningen den Dag mere trykket end sædvanlig. Greven havde ganske vist ikke ytret noget Ord, hverken angaaende Sønnens Brev eller hans Afrejse, men hans fortrædelige Mine forraadte, i hvor høj Grad begge Dele havde berort ham pinligt. Eveline, der gjorde sig Bebrejdelser over, at hun ikke energisk nok havde gjort sig til Talsmand for sin Fætters Ønsker, brugte Evys Ildebefindende som Paaskud for at forblive paa sine Værelser, og forgæves vare Wulfs Forsøg paa at skaffe sig Adgang til Evy; Tante Eveline og Holdtchen Reinholdt bevogtede hende som Drager, saaledes som den unge Mand harmfuldt udtrykte sig. Kun ved Vinduet til hendes Soveværelse saa han hende et Øjeblik i Afstand, da han efter Bordet atter havde givet sig til at patrouillere frem og tilbage neden under det. Mismodig vendte endelig den unge Mand tilbage til Slottet ad den lille Port, hvorigennem Evy og han den foregaaende Dags Morgen vare gaaede.

Et Virvar af ophidsede Stemmer lod ham i Møde. Ved hans Tilstedekomst forstummede de, hvorpaa et Par Mænd af den Gruppe, der havde samlet sig under Lampen i Gangens Midte, ilede hen til ham.

„Hvilken Ulykke, Herr Løjtnant! . . . Godt at De kom, Junker Wulf!" raabte de ham i Møde, og den gamle Fa'r Reinholdts rystende, klynkende Stemme føjede til: „Jeg sagde det jo allerede i Gaar . . . den lille har været her."

Wulf traadte hurtigt til.

„Hvad er paa Færde her?" spurgte han. „Kun een maa svare, hvis jeg skal kunne forstaa."

En kraftig, vejrbidt Mand, der efter Klædedragten at dømme maatte være Skovrider, vendte sig mod ham.

„Løjtnanten har at befale!" sagde han hilsende paa militær Vis.

„Du, Klaus Henrik?" udbrød Wulf. „Naa, hvad har saa du at berette?"

„Intet godt, er jeg bange for, Herr Løjtnant!" svarede Manden, og idet han tog en mørk, uformelig Genstand ud af

Hænderne paa en af dem, der stod ved Siden af ham, føjede han til: „Er det ikke vor Herr Junkers Pels?"

Wulf blegnede; et Blik paa dette vaade, tilsmudsede, forrevne Klædningsstykke var nok til at overbevise ham om, at Klaus Henrik havde Ret. „Hvorledes er du kommet til det?" spurgte han kort.

„Jeg fandt det, Herr Løjtnant, oppe paa Schwarzmoor," svarede Manden.

„Paa Schwarzmoor," gentog Wulf; „hvorledes skulde Jobst Clamor være kommen der? Fortæl, Fortæl!"

Klaus Henrik trak paa Skuldrene.

„Der er ikke mere at fortælle, Herr Løjtnant," svarede han. „Efter Grevens Befaling gik jeg den hele Dag om i Skoven for at se efter, hvad Ulykker Stormen havde anrettet paa de unge Træer; for at afkorte Tilbagevejen gik jeg saa over Schwarzmoor. God er den Vej jo aldrig, men saa daarlig som i Dag, da Sneen er halvfrossen, synes jeg dog, den endnu aldrig har været. Paa en Gang, som jeg forsigtig stavrer frem, ser jeg et hundrede Alen fra mig noget mørkt ligge paa et Klippestykke. 'Et Menneske!' tænker jeg, og søger med Øjnene det Sted, hvorfra han maatte være styrtet ned, og hvor han virkelig havde revet Sne og Jord og Grus med sig. Da jeg ser nøjere til, viser det sig rigtignok, at det kun var en Kappe, som laa der paa Stenen; men Mennesket, som den havde tilhørt, maatte være rutschet et Trin længere ned. Jeg klatrer efter, saa godt det lader sig gøre, og da jeg kommer op paa Klippen, ser jeg tydeligt, hvorledes den, der havde haft Frakken paa, maa være styrtet videre, igen rivende Sne, Jord og Grus med sig ud i Bjærgstrømmen. En stor, mørk Plet i Isdækket viste, hvor han var sunken ned. — Der var ikke Mulighed for at hjælpe der, Herr Løjtnant; derfor tog jeg Pelsen paa Armen og begav mig herhen, fordi jeg kun altfor godt skønnede, hvem den havde tilhørt."

Der paafulgte et Øjebliks Tavshed; alles Øjne vare rettede mod Wulf.

„Onkel maa straks have dette at vide; kom Klaus Henrik," sagde han tonløst og gik med tunge Skridt og endnu tungere Hjerte foran ham.

Grev Hohen-Moor saa forundret op fra sin Avis, da de begge traadte ind; det var ikke Skik og Brug at komme uanmeldt til ham. Men saa snart Wulf traadte frem i Lampelyset, som

fra Kamingesimsen spredte sig over Grevens Lænestol og den nærmeste Del af Værelset, saa han af den unge Mands forskrækkede Ansigtsudtryk, at noget usædvanligt maatte have ført ham hid.

„Naa, Wulf, hvad er der paa Færde?" spurgte han hurtigt. „Og du her, Klaus Henrik? . . . Hvad skal det betyde? Ud med Sproget!"

Klaus Henrik traadte frem og gentog sin sørgelige Beretning. Wulf var i Følelsen af, at det kunde være nødvendigt at yde Onkelen Støtte, traadt tæt hen til ham; men denne holdt sig oprejst under Slaget; hans Øjne bleve store stirrende, medens han hørte til; over hans Ansigt drog sig en gusten Blegheb, og som forstenet holdt han sig ved Stolerygen, da Klaus Henrik havde talt til Ende.

„Øje for Øje og Tand for Tand!" sagde han som i Tanker hen for sig — i fytten Aar havde han ventet derpaa; nu var det kommet.

„Onkel, kære Onkel!" hviskede Wulf ængstelig til Mode og bøjede sig hen imod ham. Langsomt vendte Grev Hohen-Moor Ansigtet imod ham og betragtede ham med det samme stirrende Blik som før. „Øje for Øje, Tand for Tand!" gentog den ulykkelige Fader i Tanker. Han havde vidst, at Gengældelsen vilde komme, at den maatte komme, — men hvorfor saaledes? hvorfor nedslaa den skyldfri i Stedet for den skyldige? Pludselig flammede hans Øjne op; det kunde være undgaaet; at han havde nægtet Jobst Slæden var Skyld deri, — men ikke alene — ogsaa Wulf havde sin Andel.

„Wulf, Wulf! Hvorfor gav du mig ikke straks min Søns Brev?" sagde Greven, halvt klagende, halvt bebrejdende. „Jeg havde da ikke ladet ham gaa, og Ulykken var ikke sket."

Wulf tumlede tilbage, som ramt af et Slag, men før Klaus Henrik kunde ile til ham, havde han igen fattet sig.

„Jobst Clamor vilde det saaledes . . . hvor kunde jeg ane!" stammede han, tav atter og tørrede den kolde Sved af sin Pande. Mistanken om, at hans Fætter frivilligt havde søgt Døden, steg op i ham, og i samme Øjeblik havde den ogsaa grebet Greven.

„Har du gennemsøgt Pelsens Lommer, Klaus Henrik?" spurgte han. „Fandtes der ikke noget Brev i dem?"

„Nej, Herr Greve; intet andet end en lukket Brevtaske, som jeg atter lagde tilbage paa dens Plads," svarede Manden.

Grev Hohen-Moor greb hurtigt efter Pelsen. „Hvor, hvor?" spurgte han, søgende efter Lommen. Klaus Henrik kom ham til Hjælp og drog en langagtig Lædermappe op af Brystlommen. Med rystende Haand omfattede Greven den.

„Foreløbig Tak, Klaus Henrik!" sagde han. „Kom igen til mig i Morgen tidlig Klokken otte; lad mig nu være alene. Og saa du, Wulf," føjede han til, da han saa den unge Mand tøve; „sig Tante Eveline, hvad der er sket, og at jeg i Dag ikke kan tale med hende, — med ingen; jeg ønsker at være alene."

Han blev staaende og saa efter dem, indtil Døren havde lukket sig. Med Brevtasken trykket mod sit Bryst sank han derefter tilbage i Lænestolen. Hvad vilde det næste Øjeblik vel bringe ham? — Vished om, at Jobst, for at undgaa hans Tyranni, med Overlæg havde gjort Ende paa sit Liv? — Men selv om saa var! Vished var dog bedre end denne Venten i det uvisse.

Den lille Staallaas var let sprængt; Grev Hohen-Moor lukkede Tasken op, — den indeholdt en Portrætstander med Billedet af en ung Moder, der havde sit Barn paa Skødet. Bagsiden bar det forgyldte Monogram: J. C. H. M. og derunder stod:

„Fra din trofaste Regine, den 10de September."

Den 10de September var Jobst Clamors Fødselsdag. Grev Hohen-Moor erindrede sig den Glæde, han havde følt, da hans Søn og Arving for første Gang blev lagt i hans Arme, og hans smukke, elskede Hustru med Glædestaarer i Øjnene ikke blev træt af at hviske til ham: „Vort Barn! Vor Søn!" — og nu begge døde, — Sønnen saa brat, saa frygtelig uventet — men dog ikke frivilligt — i det mindste forelaa intet Bevis derfor! „Gud i Himmelen, jeg takker dig!" bad den nedbøjede Fader af sit Hjertes inderste og brast, med Ansigtet skjult i sine Hænder, ud i lindrende Graad.

Efter en Stunds Forløb gav han sig atter til at betragte Billedet. Derfor altsaa havde Jobst Clamor med saa stor Bestemthed modsat sig Forbindelsen med Evy, derfor vilde han ikke forblive paa Hohen-Moor.

Jo længere Grev Hohen-Moor betragtede Regines Billede, desto mere blottet for Skønhed og usympatetisk forekom det ham.

Maaske var hun Kunstnerinde og havde blændet Jobst ved Talenter og den Lykke, hun gjorde, — men for denne Kvindes Skyld var han sikkert ikke gaaet i Døden. — Med Opbydelse af al sin Viljekraft søgte Grev Hohen-Moor at bandlyse disse Tanker fra sig; men de lode sig ikke bandlyse. Først nu, da Sønnen var ham frataget, følte han, hvor han i Grunden havde holdt af ham — trods al Utilfredshed med hans Væsen og Stræben, — og hvor fattig hans Liv efter dette Dødsfald var blevet.

En barnløs Mand, uden Forhaabninger til Livet, uden Maal, med forgiftet Sind, — hvorfor leve videre, naar ingen mere behøvede ham?

I dette Nu faldt hans Blik atter paa Billedet; rask greb han det, og hans brændende Øjne heftede sig paa det lille Væsen, der efter Jobst Clamors Død var det Menneske i Verden, som stod ham nærmest, — hans eget Kød og Blod, hans Søns Søn. En mild Ømhed, som han ikke siden sin elskede Hustrus Død havde følt, rørte sig i hans Hjerte, og han lovede sig selv efter bedste Evne at erstatte det faderløse Barn, hvad Døden havde røvet det.

Saa snart den lille var naaet saa vidt, at han kunde undvære sin Moders første Pleje, vilde han forlange ham af hende, fravriste hende ham, afkøbe ham, om det saa maatte være. At udfinde hende kunde ikke volde Vanskeligheder; naar ikke Jobst Clamor selv kom og ej heller lod høre fra sig, vilde hun upaatvivlelig skrive til Hohen-Moor; derpaa vilde han øjeblikkelig sætte sig i Forbindelse med hende, sørge for hende, saa vidt det var muligt, og ved Synet af Sønnesønnens Fremvækst og Trivsel søge den eneste Trøst, som Livet endnu havde at byde ham.

Derpaa kom Bevidstheden om det bitre Tab, han havde lidt, igen over ham, og som før Billedet af den til Døden saarede Ungdomsven havde forfulgt ham, saa han nu Sønnen for sig den raakolde Vintereftermiddag oppe paa Schwarzmoor, — saa ham synke ned i det skummende, isnende Dyb!

Ottende Kapitel.

Endnu samme Aften var Nyheden om den Ulykke, der havde ramt Hohen-Moor, fløjet viden om fra Mund til Mund, og da Greven næste Morgen viste sig paa Ulykkesstedet, saa han sig om-

ringet af en paatrængende, halvt nysgerrig, halvt deltagende Mængde, der efter saa Øjeblikkes Forløb forjog ham.

Trods sin Overbevisning om, at det ikke vilde føre til noget Resultat, havde han givet Befaling til at eftersøge Sønnens Lig. Formanden ved det nærmeste Jærnværk overtog Ledelsen, og et større Antal Bjærgfolk, Smelteovnsarbejdere og Fyrbødere gik modige og udholdende til Værket.

Wulf, der flere Gange om Dagen kom til Stede paa Ulykkesstedet, saa med stigende Ængstelse, hvor dumdristigt de brave Folk udsatte sig for Fare; han holdt dem tilbage, hvor han kunde, og formaaede anden Dags Aften Onkelen til at indstille alle videre Forsøg paa at opfiske Liget.

Den tredje Dag — det var Søndag — holdt Præsten i den med sort dekorerede Landsbykirke en Sorgegudstjeneste, som en talrig, dybt greben Mængde bivaanede. Konerne græd, da Herskabet fra Slottet viste sig: Greven, der saa ud, som om han var bleven ti Aar ældre, Grevinde Eveline, sammensunken i sin Rullestol med blegt, forgrædt Ansigt, — hun havde jo før i Livet gennemlevet en lignende Ulykke. Selv Evy saa rørende ud i sin Sørgedragt og med en Alvor i Udtrykket, som ingen før kendte hos hende. Kun med Wulf vare de fleste ikke tilfredse. Hvad man havde ventet af ham, kunde man ikke sige; alvorlig og sørgmodig nok saa han ud, — men alligevel var det ikke med ham, som det skulde.

Da under Menighedens Hulken Landsbypræstens Amen var hendøet, da Herskabet efter en tavs Slutningsbøn havde forladt Kirken og besteget Vognen, der ventede udenfor, traadte Landsbyens Beboere sammen i hvislende Grupper.

Greven havde de Medlidenhed med; var han end ikke saa ligefrem og afholdt som sin Forgænger, havde han dog, trods al sin Strenghed, stedse vist sig som en veltænkende og retfærdig Herre. Men Jobst Clamor vilde være bleven lige saa god som han? Hidtil havde hans lunefulde, indesluttede Væsen kun indgydt liden Tiltro; den muntre, livlige Wulf, der som Dreng havde leget med Landsbybørnene og senere bevaret en vis, kammeratlig Tone over for sine jævnaldrende fra den Gang, satte man aabenbart større Pris paa. Men siden Jobst Clamor havde lidt en saa brat og skrækkelig Død, stod han i de enfoldige Menneskers Øjne som en forklaret Martyr, medens sælsomme Rygter dukkede op om Wulf og mere og mere antoge fast Form og Skikkelse.

Ved Fætterens Død var Wulf bleven Arvestamherre til Hohen-Moor, og intet traadte mere hindrende i Vejen for hans Ægteskab med Evy. Man formodede, at Greven havde bestemt Evy til Hustru for sin Søn, men tillige vidste man, at Wulf og Evy vare forelskede i hinanden. Peter Ossenkopp, Gartnerkarlen, havde tilbudt at gøre sin Salighedsed paa, at han Morgenen til den Dag, Ulykken skete, havde set Løjtnant Wulf tage den unge Pige i sine Arme og kysse hende i Syrengangen tæt ved Terrassen; Klaus Henrik vidste at fortælle, at Grev Hohen-Moor havde bebrejdet Herr Løjtnanten, at han ikke tidsnok havde leveret ham et Brev fra Jobst Clamor, og de, han havde fortalt det til, ilede med at fortælle det videre. Greven havde bemærket, at Wulf derved havde sin Andel i Ulykken, — hvorfor havde han da tilbageholdt dette Brev? Hvor havde han i det hele taget været, da det skrækkelige var sket? Tjeneren Martin, der samme Dag havde opvartet de to unge Mænd ved Middagsbordet, havde lagt Mærke til, at de næppe havde set til hinanden og knapt nok vekslet et Ord; men en Gang, da han uventet var kommen ind, var en livlig fort Samtale imellem dem pludselig forstummet.

Alt dette syntes højst mystisk; — var det i det hele taget saa afgjort, at Jobst Clamor var død ved et Ulykkestilfælde? Det syntes ingenlunde utænkeligt, at Fætrene havde duelleret for Evys Skyld, at Wulf havde været saa ulykkelig at ramme sin Medbejler dødeligt, og at han derefter, for at skjule sin Daad, havde styrtet ham i Bjærgstrømmen. Ogsaa paa endnu en Maade kunde det forholde sig, — men derom vovede ingen at udtale sig. I ethvert Tilfælde var det paafaldende, at Wulf havde været saa ivrig for at modsætte sig en fortsat Søgen efter Liget, — Skudsaaret maatte ikke opdages — og paafaldende var den Uro, der havde bemægtiget sig ham siden Jobst Clamors Død.

Medens ingen andre tvivlede om, at den forulykkede var druknet, havde Wulf anden Dagen efter pludselig ikke mere villet tro derpaa. Han var redet til Eisenhof for at erkyndige sig om den forsvundne hos Jærnbanefolkene, — naturligvis forgæves; enstemmigt havde de forsikret, at Jobst Clamor, hvem alle kendte nøje, hverken var taget med Eftermiddags- eller Aftentoget. Kun Buffetjomfruen ved Skænken mente, at en af de rejsende, der var taget med Sekstoget, havde mindet hende om den unge Herre fra Hohen-Moor. Men enhver vidste jo, hvor tilbøjelig Minchen Kahle var til at gøre sig vigtig. Desuden kunde Billettøren og

Telegrafisten nøje mindes denne rejsende, som havde afsendt Telegram til Langersheim, og de forsikrede, at han ikke havde haft den mindste Lighed med Junkeren fra Hohen-Moor. Jobst Clamors kraftige Stemme og bydende Maade at tale paa var dem nøje bekendt; men den fremmede i de høje Støvler og Jagtfrakken havde talt i en lav, næsten hvisken de Tone. Den indleverede Telegramblanket kunde desværre ikke tjene som Bevismateriale; Telegrafisten havde efter Ønske af Afsenderen, hvis Hænder vare stive af Kulde, nedskrevet de faa Ord, der lode som følger: „Hotel 'Løven', Langersheim. To gode Sovekamre bedes opvarmede og forbeholdt Henrik Müller."

Af hvad Grund Wulf derefter tog til Langersheim var ubegribeligt; men Faktum var, at han gjorde det. Forsteren fra Allrode befandt sig netop i Skænkestuen, da han kom og tog Værtinden til Side for at udspørge hende; og ihvorvel de talte sagte, havde Forsterens skarpe Øren opfanget alt. Den fremmede, om hvem det drejede sig, skildredes som en fortrædelig, ordknap Herre, der var ankommen sammen med Hustru og Barn; Ægtefolkene, der aabenbart ikke vare i bedste Forstaaelse, havde — som det kunde ses af de nedbrændte Lys — tilbragt den halve Nat uden at gaa i Seng og vare den næste Morgen med en Lejevogn tagne til Goslar Banestation.

De Signalementer, som Værtinden, Opvarteren og Stuepigen leverede, vare hinanden saa modsigende, at de ikke gave det ringeste Holdepunkt. Værtinden havde fundet den fremmede høj og mørkhaaret, Opvarteren derimod blond og af Middelhøjde; Stuepigen ansaa ham for en ældre Herre, men havde, som hun selv indrømmede, kun flygtigt betragtet ham, da hans unge Frue eller rettere hendes Kjole og Kniplinger, Fløjlskaabe og Fjercapote havde optaget hele hendes Opmærksomhed.

Altsaa kom Wulf — saaledes som ethvert fornuftigt Menneske kunde have forudsagt ham, og som han vel ogsaa bedst selv maatte vide, fejede man sagte til — uden Resultat tilbage fra sin Opdagelsesrejse, og Grev Hohen-Moor, for hvem han vilde aflægge Beretning, anmodede ham om at maatte blive forskaanet for Detailler.

„Omendskønt jeg intet Øjeblik har tvivlet om Jobst Clamors Død, takker jeg dig for din Ulejlighed," fejede han til; „men lad det nu være nok; pin ikke dig selv og mig mere ved unyttigt at sætte dig op mod det, som ikke kan være anderledes. Du har

bedre at tage dig for; thi i dine Hænder ligger fra nu af Hohen-Moors fremtidige Skæbne; — min Kraft er brudt."

Det forholdt sig, som han sagde; ikke blot hans Kraft, ogsaa hans Interesse for den Opgave, som han nu i sytten Aar lige saa energisk som dygtigt havde viet sit Arbejde, syntes pludselig udtømt. Noget andet havde indtaget den tomme Plads: et voksende Ønske om at komme i Besiddelse af Sønnesønnen, hvilket saa meget mere optog ham, som han med en Slags Skamfuldhed og Skyhed beholdt det for sig selv.

Streng af Sæder, som han hele sit Liv havde været, kunde han ikke beslutte sig til at tilstaa for den øvrige Familie Jobst Clamors formentlige Fejltrin — i det mindste ikke foreløbig. Wulfs Tilbud om at rejse til Leipzig for personlig at ordne den afdødes Anliggender viste han tilbage med en Erklæring om, at han allerede havde overdraget dette til en Sagfører; da det forventede Brev fra den lilles Moder imidlertid efter fjorten Dages Forløb endnu ikke var indtruffet, overraskede han pludselig de andre med Meddelelsen om, at han selv vilde tage til Leipzig.

Faa Dage efter kom han tilbage, endnu mørkere i Sind end han var rejst bort. Hans Efterforskninger havde givet det Resultat, at den Fru Wenzel, hos hvem Jobst Clamor havde boet, hed Regine til Fornavn, og Husværtens Antydninger havde ikke ladet ham i Tvivl om, at hans Sons Forhold til den unge Kone havde givet Anledning til allehaande Formodninger.

Husværten havde over for den gamle Greve omtalt Fru Regine Wenzel som en anstændig og ordentlig Dame, der ikke var blevet noget Menneske noget skyldig, men om hendes nuværende Opholdssted vidste han intet at sige. I Leipzig var hun sikkert ikke bleven; thi hun havde ladet alt, hvad der vanskeligt lod sig transportere, sælge; naar undtages et smukt Flygel, der ligeledes var bleven solgt, havde hun iøvrigt ingen Møbler ejet; den 8. Januar om Morgenen, altsaa samme Dag som Jobst Clamor havde forladt Hohen-Moor, var hun med sit Barn og sine Kufferter kørt til Magdeburger Banegaarden; men det var ogsaa det sidste, som Værten vidste at fortælle. Breve syntes hun ikke at vente, i det mindste havde hun ikke opgivet nogen Adresse, under hvilken de kunde eftersendes. Paa Posthuset, hvor Grev Hohen-Moor forespurgte sig, henlaa derimod en fra Berlin tilsendt Anmodning om, at alt, hvad der blev tilsendt Regine Wenzel eller

under hendes Adresse — altsaa ogsaa Breve til Jobst Clamor — maatte blive sendt poste restante til Berlin.

Med næste Tog lod Greven et Brev afgaa, hvori han meldte Fru Regine Wenzel Jobst Clamors Død og bad hende telegrafist at opgive ham sit Opholdssted. To Dage ventede han forgæves paa Svar, saa tog han til Berlin

Brevet, uden paa hvilket han havde angivet sig som Afsender, var imidlertid ikke blevet afhentet. Postassistenten erindrede sig, at der flere Gange før dettes Ankomst var blevet forespurgt efter Breve til Fru Regine Wenzel, men tillige, at saadanne Forespørgsler i de sidste fire, fem Dage ikke havde fundet Sted. Heller ikke Berliner Politiet saa sig i Stand til at give nogen Oplysning om Fru Regine Wenzel. Med uforrettet Sag og et kært Haab fattigere vendte Grev Hohen-Moor hjem. — —

Da han kom til Berlin, vare Jobst Clamor og Regine allerede tagne bort derfra igen; en Bladnotits havde forjaget dem.

Saa snart Regine havde fundet en passende Lejlighed i en stille Gade i det vestlige Berlin, var Jobst Clamor med brændende Iver gaaet til sit Arbejde. Til langt ud paa Nætterne sad han ved Skrivebordet og undte sig i det højeste ved Mørkningstid en kort Spadseretur og et Besøg paa en Kafé for at læse Bladene. Med Regine kom han sammen ved Maaltiderne, og kun, naar hun ledsagede Pigen, der passede hendes lille, paa en Tur i det frie, satte han sig ved det tarvelige Klaver, de havde lejet, — han vilde ikke besvære hende med sin „Dilettant-Musik"; at hun havde solgt hans Flygel kunde han ikke glemme hende; det var for ham et nyt Bevis paa, hvor fuldstændig han havde taget fejl af hende. Han havde elsket det syngende, klingende Mesterværk som et besjælet Væsen; i mange Aar havde det været ham som en fortrolig Ven, og nu bragte Regine, paa hvis kærlige Forstaaelse han saa fast havde stolet, ham en Sum Penge derfor!

Modvillig havde han afslaaet at modtage dem.

„Gør dermed, hvad du vil; for mig er ethvert Hakkebræt godt nok!" havde han med Bitterhed sagt, og den ellers saa slagfærdige Regine var tavs gaaet fra ham.

Atter og atter spurgte hun sig selv, hvad hun kunde gøre for at vinde ham tilbage; fra Dag til Dag, fra Time til Time, haabede hun, at hendes Taalmodighed eller Barnet eller en eller anden ydre Hændelse skulde besejre hans Stivsind. Men han kær-

tegnede Barnet uden at agte paa Moderen; at hilse paa hende, naar han gik eller kom, syntes han at glemme.

Men en Aften, han vendte hjem, gik han ikke forbi hendes Dør, som han ellers plejede. Hvor bankede hendes Hjerte, da han traadte ind! Den Barnekjole, hvorpaa hun syede, faldt ned i hendes Skød, da han med alle Tegn paa Sindsoprør traadte hen til hende.

„Læs denne Notits!" sagde han tonløst, idet han rakte hende en Avis fra samme Dag.

Mekanisk tog hun Bladet af hans Haand og gennemløb med Øjnene det Sted, han havde paapeget, uden dog at forstaa, hvorom det drejede sig. Notitsen lød saaledes:

„En af de ældste Adelsfamilier i vort Øvre-Harzens smukkeste Bjærgegne er i disse Dage bleven ramt af en smertelig Ulykke. Den eneste Søn af Grev H.-M., Stamherre til H.-M., en — som vi erfare — ogsaa i kunstnerisk Henseende højt begavet ung Mand, sin Faders Stolthed, sin hele Families Yndling, er fra en Klippesti ved et Fejltrin eller andet Uheld styrtet ud i den derværende Bjærgstrøm og omkommet under det tynde Isdække, som de sidste Dages Frost har lagt derover. En Pelskappe, funden paa Ulykkesstedet, er det sidste og eneste Spor, som den ulykkelige unge Mand har efterladt sig. Hvad der paa denne Aarstid har foranlediget ham til at begive sig til Fods ad denne farlige Vej, er en Gaade, som næppe nogen Sinde vil blive løst. Hvis ikke alle Forhold talte derimod, vilde Antagelsen om et Selvmord ligge nær. Selvfølgelig have da heller ikke Rygter i den Retning manglet, ja selv om Mord tales der paa Egnen. Vi se os imidlertid i Stand til at erklære disse Rygter for fuldstændig fejlagtige; der foreligger her et Ulykkestilfælde, intet andet. Familiens betydelige Godser ville herefter tilfalde den eneste Søn af en yngre Linie af Huset H.-M."

„Hvad skal det sige?" spurgte Regine, der havde læst til Ende.

„Forstaar du da ikke?" udbrød Jobst Clamor. „Det er Beretningen om min Død!"

„Din Død!" gentog hun nølende; men pludselig syntes alt at blive hende klart. „For Guds Skyld!" udbrød hun, „din stakkels Fader! Du har da allerede telegraferet?"

Han lo; en stygg, skarp Latter, som skar Regine i Hjertet.

„Nej!" sagde han derpaa; „hvorfor skulde jeg være saa hensynsløs? . . . Hvorfor ser du saaledes paa mig, — begriber du da ikke, at jeg skal være død, at de have arrangeret det saaledes for at frigøre sig for den modstridige, der ikke lader sig bruge som Redskab til at udsone andres Synder, den vanslægtede, der kender og stræber efter noget højere end at dyrke sin Kaal — Musikanten, der giftede sig med Datteren af en Musikant? — De have Ret; jeg hører ikke mere til dem — men heller ikke til Kunstnerne — intet Steds hører jeg til!"

I dødelig Angstelse var Regine staaet op. Saa bleg som nu og med saa flammende Øjne havde hun aldrig set ham.

„Du er syg," sagde hun, og samlende alt sit Mod traadte hun hen til ham for at tage hans Haand i sin, men han tillod det ikke.

„Syg — sindssyg er vel din Mening!" gav han til Svar. „Skade blot, at der endnu ikke er Beviser derfor! Men giv kun Tid, — maaske finder du senere, hvad du behøver for at lade mig spærre inde!"

„Jobst, Jobst, hvor kan du være saa mistroisk," klagede Regine.

Hans Øjne skød Lyn. „Derom sporger du, — du, som har frataget mig Troen, ikke blot paa andre, men paa mig selv!" raabte han harmfuldt. „Eller er det maaske ikke dig, som har sagt, at jeg intet er, intet kan, og at det Bifald, den Sympati, jeg troede at finde, gjaldt den aristokratiske Dilettant, og ikke det jeg ydede . . ."

Regine skiftede Farve; et Øjeblik vilde hun bede: „Glem det onde Ord, som undslap mig i et ondt Øjeblik! „Havde hun gjort det, maaske alt da var blevet anderledes; men hendes Stolthed, der sagde hende, at hun ikke burde udsætte sig for den Ydmygelse at se sin Bon afslaaet, sejrede; koldere end hun havde til Hensigt, gav hun til Svar: „Hvad har din Fader, hvad har din Familie dermed at gøre? Men om dem er der nu Tale; dem skylder du en Opklaring saa hurtigt som muligt." „Nej!" raabte Jobst Clamor, „jeg trænger mig ikke paa! Jeg var vel let at finde, hvis de vilde finde mig. Kun hvis det lykkes mig at naa det Maal, hvortil jeg stræber, saa at jeg ikke kan mistænkes for at attraa deres Navn, deres Penge eller deres Protektion, skulle de

atter høre fra mig; — indtil da er jeg død for dem, saaledes som de selv helst ønske det."

Regine udholdt det ikke længer.

„Antager du virkelig, at jeg vil finde mig i dette Vanvid? — thi Vanvid er det!" sagde hun heftigt. „Vægrer du dig ved at gøre, hvad ret og fornuftigt er, — mig skal du ikke hindre deri."

Hun vilde forlade Værelset; han traadte hende i Vejen.

„Ikke af Stedet, før du ved, hvad du gør!" raabte han ude af sig selv, idet han greb hendes Arm saa haardt, at hun ikke kunde tilbageholde et Udbrud af Smerte. „Kalder du nu eller senere, direkte eller indirekte min Familie til, saa sværger jeg dig, at der skal blive Sandhed af Komedien, at den Time, jeg faar det at vide, skal blive den sidste, jeg lever; — mine Pistoler har du heldigvis ikke faaet solgt! Nu kan du gaa og gøre, hvad du finder rigtigt."

Med disse Ord trak han sin Haand tilbage; ængstelig stod hun lige over for ham.

„Du er frygtelig," sagde hun, „jeg beder dig, vær rolig . . . jeg skal forblive tavs."

Han traadte hen til hende.

„Lov mig det!" raabte han. „Den eneste Mulighed for, at jeg atter skal kunne finde mig til Rette og vinde fast Fod i Livet, er, at jeg kaster det forbigangne af bag mig, for saa vidt dette er muligt. Derfor kræver jeg det Løfte af dig: intet Ord til min Familie, intet Livstegn, ingen Oplysning af hvilken som helst Art."

Han rakte Haanden ud imod hende, skælvende lagde hun sin i hans.

„Jeg lover dig det," sagde hun med et forskrømt Blik paa hans ophidsede Ansigt.

Derpaa lod han hende alene.

Da han den næste Morgen erklærede, at de maatte forlade ikke blot Berlin, men Tyskland, dristede hun sig ikke til at sige ham imod, men sammenpakkede paany, hvad de ejede af Smaating, befalede sin lille Drengs spæde Liv i Himmelens Vold og tiltraadte med Mand og Barn den lange Vinterrejse til Basel.

Niende Kapitel.

Livet paa Hohen-Moor var, i det mindste i det ydre, faldet tilbage til den vante Ro. Paa Onkelens Ønske havde Wulf indgivet sin Ansøgning om Afsked fra Hæren, for fremtidig at indarbejde sig i sine Pligter som Stamherre. Med samme Energi som altid skred han til Værket og aflagde daglig nye Beviser paa sin Dygtighed. Hans levende Interesse, hurtige Forstaaelse, praktiske Sans, Handlekraft, Flid og Udholdenhed hjalp ham til Løsningen af de mangesidige Opgaver, der paalagdes ham. Havde Jobst Clamor været ham lig, hvor ganske anderledes alt da vilde være blevet!

„Det er mit Ønske, at der ikke bliver talt mere om det stedfundne," havde Greven sagt, da han kom tilbage fra sin resultatløse Berlinerrejse. Med ængstelig Omhu efterkom Slottets Beboere — Grevinde Eveline havde givet Tjenerskabet det nødvendige Vink — denne Befaling; men hvad hjalp det Greven, at Jobst Clamors Navn ikke naaede hans Øren? Alligevel vendte hans Tanker dog uafladeligt tilbage til den døde, med hvem han beskæftigede sig mere end før med den levende. Og ind i hans Drømme blandede sig, først ubestemt og svagt, siden tydeligere og stærkere, bitre Selvbebrejdelser. Var det Jobst Clamors Skyld, at hans Evner og Anlæg vare gaaede i en anden Retning end den, hans Familie havde ønsket? Nu, da det var for sent, erkendte Grev Hohen-Moor, at han i sin Egoisme havde overset og forsømt sine Faderpligter. I Stedet for at fordømme Sønnens Tilbøjeligheder burde han have søgt at forstaa dem, dele hans Interesser og vinde hans Tillid. De sidste Aars kølige Forhold, der havde gjort Jobst Clamor Livet paa Hohen-Moor uudholdeligt, var for en stor Del Faderens Værk.

Mere og mere optoge disse Selvanklager ham, og hvor han opholdt sig, hvad han tog sig for, bestandig var der noget, som bragte ham tilbage dertil. Ogsaa Slottets øvrige Beboere syntes beherskede af en trist Stemning, og Grevinde Eveline søgte ofte forgæves at bringe Liv i de hendøende Samtaler. Wulf og Evy dristede sig ikke til at røbe Onkelen deres Kærlighed, og Moderen, for hvem de havde aabnet deres Hjerter, havde erklæret, at hun i denne Sorgens Tid end ikke kunde tillade en hemmelig Forlovelse. Saa følte de sig da kun vel til Mode, naar det lykkedes dem at træffe ene sammen, og den gode Holdtchen Reinholdt hjalp

dem dertil, saa godt hun kunde. Det gjorde hendes Hjerte godt, naar hun siddende ved Vinduet med sit Sytøj saa det unge Par gaa forbi, eller naar Evy med røde Kinder og straalende Øjne vendte tilbage fra saadanne Vandringer og taknemmelig kastede sig til hendes Bryst, for med sin sædvanlige Aabenhjertighed at fortælle hende om Wulf og sin Lykke.

Saa meget mere ordknap var den unge Pige over for Moderen, som deri dog kun saa en naturlig Følge af de nylig overstandne Sindsbevægelser, og i Onkelens Nærværelse forstummede hun ganske. Om Jobst Clamor var det forbudt at tale, og af de landøkonomiske eller politiske Samtaler, som han plejede at føre med Wulf og hendes Moder, forstod hun saa godt som intet. Desuden syntes Greven, hvis Yndling hun tidligere havde været, kun i ringe Grad at lægge Mærke til hende. Maaske vidste han, hvor uvenlig hun havde været mod Jobst Clamor; maaske han derfor var vred paa hende. Selv kunde hun ikke værge sig mod en Art stille Samvittighedsnag, naar hun mindedes det sidste Blik, hvormed Jobst Clamor Aftenen før sin Dødsdag havde forladt hende. Dog, hvad andet havde hun haft at gøre, end tydeligt at vise ham, at han stod hendes Hjerte fjern og altid maatte vedblive at gøre det? Med en Blanding af Trods og Anger, Frygt og Medlidenhed sagde hun sig selv, naar hun var sammen med Onkelen, at det var hendes egen Skyld, naar han ikke mere havde hende kær som forhen.

Dette var imidlertid en Vildfarelse. Grev Hohen-Moor Følelser for Evy havde ikke forandret sig; kun i Øjeblikket vo andre Interesser traadte i Forgrunden, og den spøgende Tv hvori han før havde talt til hende, var nu bleven ham unatur Tabt hende af Syne, som hun mente, havde han ikke; i Stilh iagttog han hende og Wulf og kom snart til den Overbevisning, at Jobst Clamor havde Ret, da han paastod, at de elskede hinanden.

Saaledes gik Vinteren til Ende; selv over det umilde Øvre-Harzen bragte April Maaneds Solskin en Anelse om Foraar, nærede af smeltende Snemasser styrtede Bjærgstrømmen skummende ned mod Dalen; med brune, harpiksglinsende Knopper strakte Bøgeskoven de vejrbidte Grene mod Himmelen, under hvis lyseblaa Kuppel hvide Skyer joge af Sted, medens paa Bjærgtoppe og i Klofter Snedækket tyndedes og forsvandt for at give Plads for Guldstjerner og Anemoner.

Som hvert Aar, naar Vejret paa nogen Maade tillod det

var Evy ogsaa denne Gang paa Faderens Fødselsdag, der faldt midt i April, gaaet ud tidligt om Morgenen for at plukke en Buket af sine kære Foraarsblomster til hans Kiste i den aabne Familiebegravelse. Med en Blomsterhøst, som hun næppe kunde holde sammen, kom hun ud fra Skoven tilbage gennem Parken, da hun ved en Omdrejning stødte paa Wulf og Onkelen.

„God Morgen, mit Barn! Hvorhen med alle de Blomster?" spurgte Grev Hohen-Moor, distrait besvarende hendes Hilsen.

Evy blev rød; denne Udsmykning af Faderens Grav havde hun altid holdt hemmelig, fordi hun vidste, det gjorde Onkelen bedrøvet, saa ofte den forulykkede kom paa Tale; men tale Usandhed for ham kunde hun ikke.

„Til Faders Kiste, — det er i Dag hans Fødselsdag!" stammede hun; samtidig faldt det hende ind, at den stakkels Jobst Clamor endog maatte undvære en saadan Deltagelse, og overmandet af smertelig Forvirring brød hun ud i Taarer og ilede bort.

Med et længselsfuldt Blik saa Wulf efter hende; gerne vilde han have fulgt hende, men vovede ikke at forlade Onkelen, der havde opfordret ham til i Fællesskab med sig at bese nogle unge Granplantninger, og som nu med sænket Hoved og mørk Mine fordybede sig ind i Skoven.

Grev Hohen-Moor havde gættet, hvad der var Aarsag til Evys Bevægelse; de to Ulykkessteder: det tilsneede Swartzmoor og den solbeskinnede Lysning i Bogeskoven traadte levende frem for hans Bevidsthed, og atter maatte han sige sig selv, at han ikke kunde leve videre paa et Sted, hvor alt førte ham tilbage til saa sørgelige Minder. Hvorhen han vilde gaa, vidste han ikke; kun bort, bort saa snart som muligt.

„Wulf," sagde han pludselig, idet han gik videre, „hvorledes staar det med dig og Evy?"

Wulf følte Blodet banke i sine Tindinger; saa ubestemt Spørgsmaalet end var stillet, forstod han, hvad Onkelen mente, og uden Omsvøb, som det var hans Vane, gav han til Svar: „Vi elske hinanden, Onkel, og have forlovet os, — forlængst vilde vi have sagt dig det, hvis . . ." han holdt inde.

Grev Hohen-Moor følte sit Hjerte krympe sig sammen; — hans varme Ønske om at se Kurt Clamors Datter som Frue paa Hohen-Moor skulde altsaa blive opfyldt — men hans Søn havde maattet dø, for at det kunde ske. Endelig fattede han sig.

„Jeg ved, I have taget Hensyn til min Sorg," sagde han.

„Derfor takker jeg eder. Men nu maa det være nok! For de dødes Skyld maa de levende ikke forsømmes. Saa snart vi komme tilbage, skal jeg tale med Eveline, og naar de nødvendige Forberedelser ere trufne, kan Brylluppet finde Sted. Evys Medgift, 50,000 Daler i Statsobligationer, ligger rede; du overtager Hohen-Moor, hvis Driftsindtægter ere dig bekendte. For min Person reserverer jeg mig Jagthuset i Allrode og Tiefengrunder-Jærnværket, som begge Dele dog naturligvis falde tilbage til dig efter min Død. Ere vi enige?"

Wulf troede at drømme. Vel havde han turdet vente, at Onkelen, efter at have foranlediget ham til at tage Afsked fra Hæren, vilde sørge for et passende Udkomme til ham; men hvad der nu var blevet budt ham, oversteg selv de dristigste Forventninger.

„Onkel Heinz!" udbrød han i en Tone, der mere forraadte Skræk end Glæde. „Skulde jeg fortrænge dig fra Hohen-Moor . . . skulde jeg fratage dig mere end fire Femtedele af dine Indtægter . . ."

„Det bliver min Sag, Wulf!" afbrød Onkelen ham. „Tro du mig, jeg er kommen til denne Beslutning mere for min egen Skyld end for din! Forøvrigt skal du ogsaa paatage dig Forpligtelse til under min Fraværelse at holde et vaagent Øje med Arbejderne i Tiefengrund. Altsaa afgjort, min kære Dreng!" — han rakte den unge Mand Haanden. — „Og nu intet Ord mere derom. Vær selv lykkelig, gør Evy lykkelig, hold hende skadeslos for hendes triste Ungdom og værn trofast om den spæde Plante, saaledes som jeg hidtil har gjort; det er den bedste Maade, du kan takke mig paa!"

Han havde sagt dette med usædvanlig Varme; men straks derpaa faldt han igen over i den tilvante, kolde Tone, som end ikke Evys højlydte Henrykkelse og Evelines stille Rørelse formaaede at mildne.

Som et Statsanliggende, der ikke angik ham selv personlig, fuldbyrdede han det unge Pars Forlovelse, og medens paa hans Befaling Forberedelserne til Brylluppet ivrigt befordredes, og ingen Omkostninger sparedes for at berede de unge et behageligt Hjem, blev Samværet med dem stedse mere uudholdeligt for ham. Under Paaskud af at maatte inspicere Ombygningen af Jagthuset i Allrode holdt han sig i Dagevis borte fra Hohen-Moor, men Bevidstheden om at forstyrre med sin Nærværelse blev han ikke derfor kvit. Saa lidt som han selv, kunde hans nærmeste glemme,

hvilke Ønsker og Planer han havde haft for Evy; saa snart han viste sig, mistede de to unge Menneskers Øjne deres Glans, Smilet forsvandt paa deres Læber, deres Samtale forstummede, og ængsteligt fulgte Moderens Øjne dem, naar de tillode sig en Hvisken, et Haandtryk.

Endelig holdt Greven det ikke længer ud. Han erklærede, at Brylluppet skulde staa i Begyndelsen af Juni — at være til Stede ved Højtideligheden forekom ham som en Pligt, Anstanden paalagde ham — og føjede til, at han straks derpaa vilde rejse bort paa ubestemt Tid.

Eveline tillod sig nogle forsagte Indvendinger; det hurtige Bryllup saarede hendes Moderfølelse; Grevens Afrejse vakte Bekymringer hos hende; men han holdt fast ved sin Bestemmelse, og hvor ugerne de end tilstode det for sig selv, følte de det alle som en Befrielse, at han gjorde det.

Bryllupsdagen kom, ikke med festlig Pomp, som ellers havde været Skik og Brug paa Hohen-Moor. Ingen brogede Bannere, ingen bekransede Æresporte, ingen syngende, blomsterstrøende Skolebørn, ingen Brudepiger og Brudesvende. Men Solen skinnede, Fuglene sang, Hvidtjornshækkene om Landsbyhaverne og Syrenbuskene ved Præsteboligen stode i fuld, duftende Blomsterpragt. Gennem den aabne Kirkedør klang den gamle Bryllupssalme Slottets Beboere i Møde. Og da den unge Brud, som for i Dag havde aflagt Sørgedragten, stod som en Lysalf for Alteret ved sin Ungdoms Legekammerats Side, havde de begge i deres lykkelige Kærligheds Egoisme Følelsen af, at aldrig var der blevet fejret nogen skønnere Festdag.

De rejste til Thüringen — Evys første Rejse — og fandt, da de efter tre Ugers Forløb lykkestraalende vendte tilbage, ikke mere Onkelen paa Hohen-Moor. Dagen forud var han rejst bort, forelobig til Berlin — som han havde sagt, i Forretningsanliggender. Han vilde endnu en Gang anstille Efterspgninger efter den forsvundne Regine Wenzel; hvad han videre vilde gøre, vidste han endnu ikke.

„Og naar kommer De igen?“ havde Grevinde Eveline spurgt, da han tog Afsked. „Hvor stort et Savn det vil være for mig at undvære Dem, min tro Ven i sytten lange Aar, behøver jeg ikke at sige Dem.“

Grev Hohen-Moor havde med et mørkt Blik betragtet hende. „De har jo Børn og vil kunne begynde et nyt lykkeligt Liv

sammen med dem," havde han svaret. „Jeg for mit Vedkommende føler kun altfor vel, at jeg gør bedst i at holde mig borte; med mig har Ulykken holdt sit Indtog paa Hohen-Moor, og bestandig er den her forbleven mig saa tro, at jeg vel tør haabe paa, at den nu vil drage bort med mig."

Saa var han rejst; otte Dage senere tilskrev han Grevinde Eveline, at han vilde tage til Helgoland, hvor han opholdt sig to Maaneder; derpaa rejste han til England, og i Oktober meddelte han Wulf fra Paris, at han vilde blive der Vinteren over.

Tiende Kapitel.

Saa snart Grev Hohen-Moor var kommen til Berlin, lod han i flere Dagblade indrykke Annoncer, ifølge hvilke han stillede Regine Wenzel vigtige Meddelelser i Udsigt og opfordrede hende til at opgive sin Adresse.

Et Par Dage efter var der paa et af Aviskontorerne under det opgivne Mærke indlagt en lidet pyntelig, af daarlig Tobak stinkende Billet, der bar Underskriften Richard Wenzel, og hvori denne anmodede om en personlig Samtale. Greven gav sin Adresse til Kende, og den følgende Morgen indfandt sig hos ham et ungt Menneske med blegt, opdunstet Ansigt, blond, uplejet Kunstnermanke, smudsigt Manchetlinned, flunkende ny himmelblaa Kravate og iført en stortærnet Sommerhabit, der øjensynlig ikke var syet til ham.

Efter al Sandsynlighed var han den eftersøgtes Broder, erklærede han halvt vigtig, halvt forlegen, og ønskede i Familiens Navn at vide, hvad Slags Meddelelser man havde at gøre Regine.

Ordet „Familie", der for Grev Hohen-Moor omfattede Begrebet af noget fornemt, noget berettiget foretrukket, gjorde i denne lurvede Persons Mund et pinligt Indtryk paa ham. Afvisende gav han til Svar, at han ikke kunde indlade sig paa nærmere Forklaringer, før han var kommen til fuld Overbevisning om, at han virkelig stod over for en Broder til den, han søgte. Nogle Meddelelser om hans Søster vilde bedst være i Stand til at fjerne enhver Tvivl, føjede han til, idet han tog Plads og anviste den unge Mand en Lænestol over for sig.

Herr Richardt Wenzel fulgte Opfordringen, tog sin falmede, blode Filthat mellem Knæene, lænede sig med forceret Nonchalance tilbage i Sædet og begyndte, idet han forlegent pillede ved sine Handsker, der vare løbne op i Syningen:

„Frem for alt maa jeg meddele Herr Greven, at vi tilhøre en Kunstnerfamilie. Min afdøde Fader var en talentfuld Musiker, en udmærket Violinspiller; lige saa godt som saa mange andre vilde han have kunnet give Koncerter og tjent Penge og Berømmelse derved; men det skortede ham paa Midler til de første Udlæg . . . Hr. Greven vil sikkert kunne forstaa mig."

Herr Greven forstod imidlertid ingenlunde, men bøjede kun tavs Hovedet, medens Richardt Wenzel vedblev:

„Hans fire Sønner, af hvilke jeg er den næstældste, have sammen med hans Talent ogsaa arvet hans Uheld. For at tjene det daglige Brød maa vi sidde i et elendigt lille Orkester, medens vi — jeg siger det uden Overdrivelse — kunne danne en bedre Kvartet end selve Brødrene Müllers, ikke at tale om Florentiner Orkestret. Kun et nyt Bevis paa Publikums Blindhed, Uretfærdighed og Mangel paa Dømmekraft . . ."

„Det var om Deres Søster Regine, jeg ønskede at høre," afbrød Grev Hohen-Moor ham, og med umiskendelig Ringeagt i Tone og Mine føjede han til: „Er ogsaa hun Kunstnerinde?"

„I Talent staar hun lige med os Brødre," svarede den unge Mand, idet han selvbehagelig rystede den blonde Manke fra sin Pande; „hendes Uddannelse har været glimrende; Konservatoriets bedste Elev, Herr Greve! Som Koncertsangerinde vilde hun have været Artôt's jævnbyrdige, — men da man heller ikke tillod hende at komme frem i Fædrelandet, fulgte hun et ærefuldt Kald til England."

„Ved hvilket Teater?" spurgte Grev Hohen-Moor.

Det unge Menneskes Kunstnerstolthed oprørte sig mod Sandheden, men den maatte siges. Med en vis Skamfølelse gav han til Svar: „De har Ret, Herr Greve, til et Teater burde hun være gaaet; men Søster Regine havde ikke ret Courage dertil; i Stedet tog hun mod en Plads som Musiklærerinde i et fornemt Hus, hos Familien Morton paa Morton Grange."

Grev Hohen-Moor studsede; Jobst Clamor havde en Gang skrevet til ham fra Morton Grange.

„Altsaa der vil jeg kunne finde Deres Søster?" spurgte han atter.

Den unge Mand blev forlegen.

„Det kan De ikke, Herr Greve," svarede han; „Regine forlod Mortons for at gifte sig . . ."

„Gifte sig?" udbrød Grev Hohen-Moor. Han kunde ikke tro sine egne Øren; Jobst Clamor kunde ikke have givet denne Fyrs Søster sit gamle Navn. „Gifte sig!" gentog han, idet han rejste sig, og for hurtigst at frigøre sig for det unge Menneskes Nærværelse tilføjede han med paatagen Ligegyldighed: „Deres Søster bærer altsaa et andet Navn; hun kan saaledes ikke være den Regine Wenzel, jeg søger."

Ogsaa den blonde Yngling rejste sig.

„Det turde endda ikke være saa sikkert," indvendte han; „Regine har muligvis bibeholdt sit Pigenavn efter Bryllupet. Hun tilskrev vor ældste Broder, — begge vore Forældre ere døde — at hun af Familiehensyn" (det gjos i Grev Hohen-Moor) „foreløbig ikke kunde meddele os sin Mands Navn. I Løbet af to Aar have vi siden intet hørt fra hende . . ." Han brød af og tilføjede efter en kort Pause med et meget sigende Smil: „Muligvis ved Herr Greven mere om vor Søster end vi, — muligvis vil De være saa nedladende at meddele os, hvad Navn hun nu bærer . . ."

„De befinder Dem aabenbart paa Vildspor!" afbrød Greven ham; „jeg beklager meget at have ulejliget Dem for intet."

Med en stolt Haandbevægelse afskedigede han den unge Mand; men forgæves søgte han over for sig selv at vedligeholde den Tillid, som han havde vist ham. Havde Jobst Clamor været i Stand til at søge Samkvem med Folk som denne Richard Wenzel, — Grev Hohen-Moor havde bekymret sig for lidt om Kunst og Kunstnere til, at han skulde vide Besked om Forskelligheder og Rangklasser paa dette Omraade, — saa kunde han ogsaa have været i Stand til at kaste sig bort til en Kvinde af samme Sfære, og hans Fader maatte da give Afkald paa at sætte sig i Besiddelse af Frugten af en Forbindelse af den Art. Ikke et Øjeblik tænkte Greven sig Muligheden af at anerkende en saadan Svigerdatter, og at hun paa sin Side skulde være villig til at give Afkald paa den Rang og det Navn, hun havde erhvervet, var ikke til at antage. — Mærkværdigt kun, at hun ikke allerede havde gjort Forsøg paa at drage Fordel af sin Mands Familie.

Igen fattigere paa et Haab rejste Grev Hohen-Moor til Helgoland; men han bedrog sig, naar han troede dermed at have

afsluttet Sagen. Længselen efter Barnet fik igen Magt over ham, og med Længselen opstod Tvivl om Jobst Clamors Giftermaal. Endelig besluttede han sig til at forskaffe sig Vished for enhver Pris; og han begav sig til Morton Grange.

Under Paaskud af, at Regine var anbefalet ham som Musiklærerinde, bad han Mrs. Morton om Oplysninger angaaende hendes Person og overbeviste sig snart om, at ingen der i Huset vidste noget om hendes Giftermaal. Mrs. Morton lod derimod forstaa, at den ærgerrige unge Dame vistnok havde næret Pretentioner i Retning af at hilde Husets ældste Søn i sit Net, og at hun af den Grund pludselig havde maattet afskedige hende. Hvad der senere var blevet af hende, vidste den værdige Dame ikke; kun Adressen paa den Pension i London, hvortil Regine efter sin Afskedigelse havde søgt Tilflugt, kunde hun opgive. Hendes musikalske Ydelser, hendes Forstand og dannede Opførsel lod Mrs. Morton vederfares al Retfærdighed, men paa den anden Side ansaa hun hende for hovmodig, ærgerrig og intrigant.

Grev Hohen-Moors Bekymringer vaktes ved disse Meddelelser paany; to Dage senere bleve de til Vished. Forstanderinden i den Londoner Pension, hvor han ligeledes anstillede Forespørgsler efter Musiklærerinde Regine Wenzel, kunde med Sikkerhed meddele ham, at denne havde giftet sig. Hendes Forhold til en ung Tyskér, der hver Dag besøgte hende, havde vakt de øvrige Pensionærers Nysgerrighed; de havde efterspøret hende, og Forstanderinden vidste at nævne den Kirke, hvor det unge Par var bleven viet. Greven tog derhen og fik Bevis for, hvad han aldrig havde troet muligt: i Kirkebogen stod Jobst Clamors Navn skrevet af Jobst Clamors Haand, forenet med en Regine Wenzels.

Grev Hohen-Moor paakom der en Følelse af, at Sønnen for anden Gang var død for ham. Men alt imens han harmedes over, at en Hohen-Moor havde kunnet fornedre sig saa dybt, bleve samtidig hans Selvbebrejdelser stærkere, og forgæves søgte han at overdøve sin indre Uro ved nye ydre Indtryk.

Fra London var han taget til Paris, havde der, vant som han var til Virksomhed, genoptaget sine militære Studier, taget Arsenaler og Depoter i Øjesyn, bivaanet Parader og Manøvrer, ja, var endog indtraadt i det selskabelige Liv gennem en i Paris boende fjern Slægtning. Disse Adspredelser havde dog kun en rent ydre Virkning paa ham; i Virkeligheden levede han paa sin

fjerde Etage i „Grand Hôtel" ikke mindre ensomt end paa Slottet Hohen-Moor.

* * *

Endnu ensommere havde Jobst Clamors Liv formet sig; han undgik enhver Berøring med fremmede, og hans Samliv med Regine forblev, som det havde været i Berlin.

I Basel havde han kun holdt ud i Vintermaanederne, hvorefter han foretrak at flytte ud i landlige Omgivelser. Men ogsaa der fandt han ingen Ro, forlangte bestandig snart af en, snart af en anden Grund at skifte Opholdssted, og med Skræk saa Regine, hvor hurtigt deres Pengemidler paa den Maade smeltede sammen.

Endelig kom hun til den Overbevisning, at det ikke kunde vedblive at gaa saaledes. Hun besluttede sig til atter at give Musiktimer, men for at gøre dette muligt, maatte hun udfinde et Opholdssted, der paa en Gang kunde byde Jobst Clamor den forønskede Adskondrethed og hende Naboskab med en Koloni af fremmede. Efter megen Søgen troede hun endelig at have fundet et saadant ved Genfersøen, og hurtigere, end hun havde ventet, erklærede Jobst Clamor, at ogsaa han saa snart som mulig ønskede at flytte bort fra det Hus, de hidtil havde beboet i Nærheden af Bern.

Da han sagde hende dette, saa han endnu blegere og mere nedslaaet ud end før; men sporge om, hvad der pinte ham, vovede Regine ikke, og for ham var denne tilsyneladende Mangel paa Interesse kun et nyt Bevis for, hvor ganske ude af Stand hun var til at forstaa ham og føle med ham. Men det var just godt saaledes; han vilde have skammet sig ved at tilstaa sin Svaghed for hende.

Hvad der den Dag havde rystet ham saa stærkt var en Notits i hans tyske Avis. Bladet berettede, at Premierløjtnant Wulf Clamor von Hohen-Moor, Nevø til og præsumptiv Arving efter Stamherren af samme Navn, havde holdt Bryllup med sin Kusine Frøken Eveline von Hohen-Moor, efter at han paa Onkelens Ønske havde opgivet sin Stilling ved Hæren, og Notitsen tilføjede, at efter al Sandsynlighed vilde den unge Mand allerede nu overtage Styrelsen af de store Familiegodser, da den nuværende Stamherre, dybt nedbøjet over Tabet af sin eneste Søn, havde til Hensigt paa ubestemt Tid at rejse til Udlandet.

Saaledes var da det gaaet i Opfyldelse, som Jobst Clamor havde ønsket og forberedt, men dog traf Efterretningen derom ham som en Lynstraale og lod ham — nu da det var for sent — pludselig erkende, hvor haardt han i sin Trods, Mistro og sygelige Irritation havde forsyndet sig mod sin Fader, mod sig selv, sin Hustru og sit Barn.

Nu var det for sent at gøre Uretten god igen! Hans Plads var optagen, hans Arv bortgivet, hans Fædrenehus blevet et Hjem for andre, medens hans nærmeste, ved hans egne Fejl, vare bandlyste derfra — bandlyste for bestandig! Thi hvorledes skulde han nu kunne vende tilbage? Den haardhjertede Fader, af hvem han efter sin Mening var bleven forraadt og gjort arvelos, vilde han have kunnet møde med loftet Pande. Ofte havde han i Tankerne udmalet sig, hvorledes han, samtidig med at gøre sit Krav gældende paa det, der var foreholdt ham, vilde give Afkald paa dette Krav; — men hvorledes skulde han vel optræde over for den Mand, der, saaledes som han lige havde læst, havde lidt tunge Sorger for hans Skyld, medens et Ord, et Livstegn vilde have været nok til at gøre Ende paa hans Lidelser? — Og Wulf, der ikke — som Jobst Clamor havde troet — havde bemægtiget sig en forstødt Slægtnings Arvelod, men kun i Tro paa hans Død havde taget det i Besiddelse, som med Rette tilkom ham, — skulde han, Jobst, nu fortrænge ham og derved tillige berøve sin Fader den i mange Aar attraaede, forsonende Glæde at se Kurt Clamors Datter som Frue paa Hohen-Moor? Nej, som Tingene nu stode, maatte han anse det som sin Pligt vedblivende at være død for sin Fader og sin Familie. Hans Søn fratoges der ikke andet derved end en i Øjeblikket behageligere Levevis; thi arveberettiget til Stamgodset var Regine Wenzels Søn i ethvert Fald ikke.

Det havde Jobst Clamor længe vidst, i saa Henseende havde han altsaa intet at opgive; men at han havde forspildt sin Ret til at indføre Hustru og Søn i sine Fædres Hus, følte han nu som et Savn, for hvilket det var hans Pligt at holde dem skadesløse. Omendskønt han aldrig udtalte sig derom, ja maaske netop fordi deres Forhold til hinanden var blevet saa koligt, følte han det som et med hver Dag voksende Ubehag at maatte se Regine undvære alt, hvad der tjener til at forskønne Livet, Ting, hvormed han i de første halvandet Aar i rigt Maal havde omgivet deres Ægteskab. Ogsaa derfor vilde han arbejde og ikke unde sig Ro,

før det lykkedes ham at gengive hende, hvad hendes taabeligt forfængelige Sind satte saa højt.

Men forelobig maatte hun finde sig i Nødvendigheden af, at de trak sig tilbage i endnu større Afsondrethed end før, at de levede Livet i saadanne tarvelige Omgivelser, som bedst kunde beskytte dem mod rejsende Venners og Bekendtes Blikke.

De flyttede til Genfersøen, og efter flittig Søgen fandt Regine i et Vindyrkerhus oven over Montreux det, som Jobst Clamor ønskede. Det var et gammelt, tarveligt Svejtserbondehus med lave Stuer, trælædte Vægge og Lofter, grønne Kakkelovne og en alt andet end luksurios Møblering af de to Etageværelser, der overlodes dem for en billig Leje.

Lige saa simpel var Kosten, som Konen i Huset serverede dem. Men denne, saavel som hendes Datter, der forstod sig paa Barnepleje, vare tjenstvillige og godmodige Mennesker. Hele det lille Hus skinnede af Properhed, og foran Jobst Clamors smaarudede Vinduer laa i fuld Farvepragt Søen og Alpekæden, med rundbuede Bredder, maleriske Landsbyer og Flækker, Slotte og Villaer, Vin- og Skovbjærge, Hulveje og Fosser. Ethvert Blik ud paa dette storslaaede Sceneri var ham som en Forfriskelse; under dem Menneskelivets Stræben og Travlhed, her oppe Højbjærgenes majestætiske Skønhed, stadig frembydende nye Vidundere.

Ansigt til Ansigt med denne Storhed paakom der ham en underlig Forsagthed. Nu først erkendte han, at Regine havde haft Ret, at hans hidtidige Virken havde været idel Dilettantisme, Nyden i Leg og Arbejde i Leg. Og dog var han ingen Dilettant i Ordets sædvanlige Betydning, ogsaa det blev ham under Kamp og Sjælevaande bestandig tydeligere. Halvheden var ham ingen Tilfredsstillelse og havde heller ikke, som han nu maatte erkende, været det, da han endnu troede paa sine Præstationers Værdi, og saakaldte Venner bestyrkede ham i denne hans Forblindelse.

„Jeg er intet og kan intet," sagde han til sig selv, som han en Gang havde sagt til Regine, men ikke i Vrede eller opgivende Bitterhed, thi nu føjede han til: „Men det skal, det maa blive anderledes."

Med Alvor og Udholdenhed gik han til Værket. Det var som om hans Talent havde taget et pludseligt Opsving. Klarere end nogen Sinde, besjælet af individuelt Liv, stode hans Operafikfelser for ham; fra Dybden af den Smerte, Lidenskab og Længsel, der først nu vare blevne levende Følelser hos ham,

strømmede musikalske Udtryk ham i Møde; og vare end Fastholdelsen, Udformningen og den endelige Fremstilling af de nye Idéer sværere for ham end før, og hændte det end, at Modløshed kom over ham og fik ham til at tilintetgøre, hvad han i Begejstring havde skabt, eller kom der Tider, hvor han kastede Pen og Nodeblade til Side for halve Dage at strejfe om i Bjærgene, bestandig vendte han dog med ny Iver og nyt Haab tilbage til sin Opgave. Som Jakob i Drømmen havde kæmpet med Herren, saaledes kæmpede han med det ufattelige, der gør Mennesket til Kunstner, og ligesom hin sagde han: „Jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig."

Sommer og Efteraar vare gaaede paa denne Maade. Regine, der med voksende Sorg saa, at Jobst Clamors Ansigt stadig blev blegere og magrere, medens hans Øjne snart stirrede hen for sig som slukte, snart glødede af stille Ild, vovede endelig at foreslaa, at de skulde flytte til Lausanne eller Genf. Selv om han ikke ønskede selskabeligt Samkvem med nogen, vilde dog Bylivet medføre Adspredelser og vekslende Indtryk; her, alene overladt til sig selv, vilde han overanstrenge sig, arbejde sig syg, mente hun. Men derpaa vilde han ikke gaa ind. Aldrig havde han følt sig kraftigere end just nu, forsikrede han, og Adspredelse behøvede han ikke; Ensomheden var ham des kærere, jo dybere den var.

Regine tav; det gjorde hende ondt, at det ikke en Gang kom paa Tale, hvad hun maaske kunde ønske eller savne; men i Grunden havde hun ikke noget imod at blive. Ved den stedlige Præsts Mellemkomst havde hun hos nogle engelske Familier, der tilbragte en Del af Vinteren i Montreux, erholdt Timer og blev snart en søgt Lærerinde, ihvorvel hun, eller maaske netop derfor, for Barnets Skyld ikke lod sig overtale til at give mere end tre eller fire Timer daglig. Desuden opvakte den elegante unge Kone, der sang saa smukt, tog sine Timer saa godt betalt og iøvrigt kun saas i Kirken, agtelsesfuld Deltagelse. Af Præsten, hvem Regine havde fortalt det, fik man at vide, at hendes Mand var Komponist, af hans Værtsfolk, at han var melankolsk og menneskesky. I den gode Aarstid var han undertiden stødt sammen med smaa Grupper af Bjærgturister og havde udvekslet en stum Hilsen med dem; men kom der store Selskaber, som ved Passiar og Latter gav deres Nærmelse til Kende, undgik han dem, og da han slet og ret hed Henrik Müller, lod man ham gøre og lade, som han vilde.

Regine havde i Begyndelsen været tvivlraadig, om hun skulde tale til Jobst Clamor om sine Informationer; men bestandig havde Modet dertil svigtet hende. Hun vilde vente, til han en Gang selv spurgte efter Grunden til hendes lange daglige Fraværelser. Dette skete imidlertid aldrig. Vidste han overhovedet, om hun var til Stede eller ikke? Lagde han i det hele taget Mærke til hendes Kommen og Gaaen? Med venskabelig Kølighed hilste han hende ved Frokostbordet, spurgte efter hendes Befindende og lod sig, hvor lidende hun end til Tider saa ud, stille tilfreds med hendes altid ensformige Svar: „Tak, jeg befinder mig vel!" Derpaa saa de ikke hinanden før ved den sene Middag, ved hvilken de kun udvekslede sparsomme Bemærkninger angaaende Vejret og Avisnyheder, eller Regine havde noget at fortælle om Barnet; dermed var deres Samtaler til Ende.

Men for Regine kom derefter lange, pinlige Timer, i hvilke hun, hvor meget hun end værgede sig derimod, maatte lytte til enhver af hans Bevægelser. Omendskønt hans Værelse ved en lille Entré var skilt fra hendes, opfangede hendes skarpe Øre enhver Frem- eller Tilbagerykken af en Stol, hver Gang han aabnede et Vindue, hvert Skridt han tog, naar han i Timevis gik op og ned i det snævre Rum. Samtidig tænkte hun paa sine glimrende Fremtidsdrømme, den Gang hun var kommen paa det rene med Jobst Clamors voksende Interesse for hende, den Gang hun havde sat alt ind paa at blive hans Hustru. Disse Erindringer gjorde hende den tunge Virkelighed endnu tungere at bære, thi — hun kunde ikke skjule det for sig selv — den Gang havde hun ikke elsket ham. At blive den vordende Stamherres Gemalinde, Grevinde Hohen-Moor, at blive dem overlegen i Rang og Rigdom, der saa ned paa hende, Musiklærerinden, det havde været hendes Maal. Klog og beregnende var hun gaaet til Værks; den unge Aristokrats Kunstentusiasme var det Tryllemiddel, ved hvilket hun stedse tættere hildede ham i sine Garn og endelig holdt ham fangen, saa at han ikke mere kunde frigøre sig, førend hun selv i en ond Time havde sønderrevet Baandet imellem dem. For alt dette bødede hun nu.

Der var Timer, hvori hun fandt denne Bod retfærdig, der var andre, i hvilke hun lidenskabeligt oprørte sig derimod. Var det da hendes Skyld, at Jobst Clamor ikke hørte til de sjældne udvalgte, saaledes som hun paa Grundlag af nogle enkelte af hans bedste Smaakompositioner havde faaet ham til at tro? Men

havde hun virkelig ment noget som helst dermed? Havde hun ikke mod bedre Viden spillet en Komedie med ham og sig selv? Der var Timer, i hvilke hun maatte indrømme dette; der var andre, hvor hun paa det heftigste nægtede det for sig selv. Men hvorledes dette nu end forholdt sig, eet kom hun under sine Sjælekampe til klar Bevidsthed om: siden Jobst Clamor ikke elskede hende mere, elskede hun ham, uden Hensyn til hans Talent, hans Fødsel, hans Udsigter, uden Hensyn endog til hans Følelser over for hende. Hellere vilde hun være død end skilles fra ham, og dog forekom det hende ofte uudholdeligt at vide ham saa nær og dog saa unærmelig fjern.

Under al denne Pinsel sneg Vinteren sig langsomt hen, den anden, som de paa den Maade havde gennemlevet sammen. Hvor mange skulde vel endnu følge efter? Saa gammel Regine end undertiden følte sig, var hun i Virkeligheden dog endnu ung, kun fem og tyve Aar, samme Alder som Jobst Clamor; og hvor kunde hun længes efter Døden, saa længe Barnet havde sin Moder fornøden!

I Vinterens Løb havde den spæde lilles Helbred foraarsaget hende mange Bekymringer; men mod Foraaret blomstrede han pludselig op og udviklede sig overraskende hurtigt, saavel sjæleligt som legemligt. Ogsaa Jobst Clamor, der trods sin nedtrykte Sindsstemning var vedbleven at være Barnet en god Fader, syntes at føle Glæde derved. Fra sit Vindue, der vendte mod Gaarden, saa Regine ham blive staaende under Valnøddetræet ved Porten, naar Heinz legede der under Opsigt af deres Værtindes Datter. Jublende strakte Barnet sine smaa Arme op imod ham, og kærlig løftede han det op til sig; hans Øjne fik Glans som i gamle Dage, hans Stemme den tidligere glade Klang. Men et Blik op til Vinduet, hvor Regine plejede at sidde med sit Sytøj, var nok til atter at gøre ham kold og haard; han satte da Barnet til Jorden igen og ilede af Sted.

Saaledes kom Sommeren og bragte lumre Dage, der ogsaa sjæleligt mere og mere trykkede Regine. Dødtræt vendte hun fra sine Timer tilbage til Hjemmet, hvor hun, foruden Barnets Kærtegn og nu og da en Time tilbragt ved Klaveret, intet fandt, som kunde oplive hende. En Aften, da hun en Gang igen benyttede sig af Jobst Clamors Fraværelse og var gaaet ind paa hans Værelse for at spille, blev Følelsen af Ensomhed hende saa overvældende, at hun ikke længere kunde udholde den. Vilde

Jobst Clamor ikke give hende nogen Del i sit Liv og Arbejde, maatte hun forskaffe sig den selv imod hans Vilje. Noglen til sit Skrivebord havde han glemt at tage med sig; hun lukkede da Skuffen op og saa en Mængde Nodeblade imellem hinanden. Med skælvende Haand greb hun det første det bedste, derpaa et andet, et tredje, bestandig flere. Det var Brudstykker af hans Opera, men altsammen ganske forskjelligt fra det, hun allerede kendte. Hun læste og læste, troede ikke sine Sanser; hvad var dog foregaaet med Jobst Clamor?

Operaens Tekst behandlede en gribende Episode af Hussitterkrigen i Bohmen med tragisk Afslutning.

Saa længe Regine havde fulgt Jobst Clamors Arbejde havde hun ikke kunnet frigøre sig for Følelsen af, at hans Talent ikke var den Opgave voksen, som han havde stillet sig, og nu pludselig denne Rigdom paa Følelse, denne Kraft og Skønhed i Udtrykket, denne Fylde af dramatisk Liv, denne Overlegenhed over Formen.

Hun satte Bladene paa Klaverets Nodestol, og, musikalsk som hun var, blev Jobst Clamors Værk levende under hendes Hænder og paa hendes Læber. Det, som mest tog hende fangen, var den Del af Heltindens Parti, der forelaa fuldført. Hun troede i det at høre sit eget Hjerte græde, sin egen Bøn stige mod Himmelen, sin egen Fortvivlelse give sig Udtryk.

Fra Dag til Dag sænkede hun sig dybere ned i Mandens Tonedigtning, idet hun som forhen gav sig til at følge hans kunstneriske Udformninger Skridt for Skridt; men med hvilken dyb Bevægelse, med hvilken Stolthed gjorde hun det ikke nu, og hvad vilde hun ikke have givet for at turde sige ham, hvad hun følte. Nu troede hun for fuldt Alvor paa hans Kunstnerkald.

En Aften — de lange Junidage vare komne — havde hun, fordybet i den i Løbet af Dagen fuldendte Finale til anden Akt, i hvilke de i Librettoen sammenstillede Modsætninger af glad Begejstring, forvirret Frygt og fanatisk Trosiver kom til levende, dramatisk Udtryk, ikke givet Agt paa Tiden. Pludselig brød hun af midt i en Takt; Døren var gaaet op, Jobst Clamor traadte ind.

Hun for op fra Klaverstolen.

„O, Jobst!" begyndte hun, men skælvende lod hun Hænderne, som hun havde strakt ud imod ham, atter synke ned. Tydeligt, som om han havde udtalt det med Ord, læste hun i det blege, stolte Ansigt, hvorpaa Aftendæmringen kastede sit sidste Lys, i det spottende Blik, i det bitre Smil om hans Læber, at han, ligesom

hun selv var kommen til at tænke paa, hvad hun paa Morton Grange havde ment om hans Kunstnerkald, og hvad hun i den ulykkelige Nat i Langersheim havde sagt om hans aristokratiske Dilettantisme. Tavs, med sænket Hoved og sammenpressede Læber vendte hun sig mod Døren, og han traadte til Side, lod hende gaa forbi og laasede Døren efter hende. Atter var Øjeblikket til en Forstaaelse unyttet gaaet hen.

Dog ikke alene Regine led derunder. Medens hun grædende havde kastet sig paa sin Seng, stod Jobst Clamor ved Vinduet, saa med trist Blik ud paa det tiltagende Mørke og tilstod for sig selv, at det ikke alene var Vrede og Stolthed, der holdt ham tilbage i hans Indesluttethed, men langt mere en Følelse af egen Svaghed, af Frygt for paany at hengive sig til det Trylleri, som Regines musikalske Begavelse, hendes fine Forstaaelse, hendes levende Medfølelse havde udøvet over ham. Hvis han blot kunde have troet hende! Men han vilde ikke, turde ikke. For anden Gang skulde hendes Sirenestemme ikke lokke ham; ensom maatte han gaa videre, søge videre. Først naar han ved egen Kraft havde fundet den rette Vej og tiltvunget sig den første utvivlsomme Succès, kunde der være Tale om en Udsoning med Regine.

Ellevte Kapitel.

Samme Aften modtog Grev Hohen-Moor, der havde tilbragt nogle Uger paa Kuranstalten i Bagatz, et Telegram fra Hjemmet. Wulf Clamor meddelte, at der var født ham en Søn.

Med tungt Hjerte stirrede Greven paa de faa, men vigtige Ord, Telegrammet indeholdt. En Arving til Hohen-Moor var født! Med hvilken Stolthed vilde denne Efterretning ikke have opfyldt ham, hvis den var bleven ham til Del fra hans Søn. Jobst Clamors Barn, — hvad var der bleven af det? Levede det overhovedet endnu, var det rask, blev det vel plejet? — Han kunde ikke frigøre sig for slige bekymrede Tanker, hvortil sluttede sig en bitter Følelse af at vide sin egen Sønneson arvelos og hjemlos, hans Rang og Ejendom givet en forholdsvis uvedkommende i Vuggegave.

Trods sin stærke Familiefølelse kunde Grev Hohen-Moor ikke

paa Forhaand føle nogen Sympati for Wulf Clamors Barn, og da den unge Fader bad ham om Tilladelse til at maatte give Drengen hans Navn, og anmodede ham om at holde denne hans førstefødte over Daaben, afslog han det uden Betænkning. Han kunde vedblivende ikke beslutte sig til at vende tilbage til det Sted, hvor han havde oplevet saa tunge Tilskikkelser, skrev han til Nevøen, og føjede som Slutning til: „Tro mig, ogsaa for eder er det bedre, at jeg bliver borte; som for nitten Aar siden, da Ulykken holdt sit Indtog med mig paa Hohen-Moor, kunde jeg nu paany bringe den med mig og maatte da til alt det øvrige have den Bebrejdelse at gøre mig, at jeg kastede den første Skygge paa eders Lykke."

Grev Hohen-Moor tog fejl, der *var* allerede en Skygge. For Evy endnu noget ufatteligt, uvæsenligt, som hun nærmest ansaa for en forbigaaende Nedtrykthed hos hendes elskede Mand, — men for Wulf forlængst en ubarmhjertig Fjende, som det ganske vist heller ikke var lykkedes *ham* at fatte.

Hint Rygte om, at Wulf Clamor havde en større eller mindre Andel i Fætterens Forsvinden, havde vel ikke vundet almindelig Tiltro, men dog fundet adskillige Tilhængere. Snart her, snart der dukkede det op, blev bekæmpet og forsvaret, og stirrede stadig Wulf i Møde fra hans undergivne, snart trodsigt, snart mistroisk, snart fjendtligt. Selv mod sine mest ligefremme Ordrer stødte han paa Modstand, velmente Raad lod man ude af Beregtning, selv hans Hjælp blev forsmaaet, eller i det mindste bad man ikke derom.

Det faldt ham saa meget vanskeligere at finde sig i disse Forhold, som han tidligere ikke blot var bleven forgudet af sine Soldater, men ogsaa her havde været afholdt af ung og gammel; ethvert Besøg paa Hohen-Moor havde givet ham Beviser derfor, — og nu pludselig denne Forandring!

I mere end et Aar forblev Grunden dertil ham ubekendt; men en Dag, da han overraskede den lange Jochen, en fræk Vildtyv, som han flere Gange forgæves havde advaret, i Færd med at tage Indvoldene ud af en fældet Hjort, og befalede Førsteren at lade ham arrestere, raabte Fyren op med en haanlig Latter: „Der har man det! Det er den gamle Historie, — de smaa Tyve hænger man op, de store lader man løbe. Der er Folk, hvem hele Hohen-Moor ikke har været for stor en Bid . . ."

„Stille, Karl, eller jeg slaar Hjærnekassen ind paa dig!"

raabte Førsteren mørkerød af Vrede og løftede Kolben paa sit Gevær, medens et Par tililende Brændehuggere trak af Sted med Vildttyven.

Ogsaa Wulf var faret op, men sagde straks til sig selv, at det var under hans Værdighed at agte paa et saadant Menneskes Beskyldninger, og stiltiende gik han videre ved Førsterens Side. Pludselig blev han staaende, et Øjeblik havde han en Fornemmelse, som om han skulde kvæles; fandtes maaske her den Opklaring, som han hidtil forgæves havde søgt? Havde Vildttyven maaske kun udtalt, hvad andre tænkte? At tøve og gøre Omsvøb var ikke hans Sag, og vendende sig om mod Førsteren spurgte han:

„Skulde De, Hartig, muligvis vide, hvad den lange Jochen mente? . . . Jeg kan se, De ved det!" føjede han til, da han saa den ærlige gamle fare sammen. „Ud med Sproget, Mand — uden Omsvøb!"

Førsteren kløede sig bag Øret; naar den unge Herr Greve — Wulf havde forgæves søgt at værge sig mod denne Titel — talte i den Tone, slap ingen udenom.

„Ja—a, jeg maa jo rigtignok indrømme, jeg ved noget derom," gav han forsagt til Svar; „men hvad denne Jochen siger, er jo lutter dumt Tøjeri, som Herr Greven ikke har nødig at bekymre sig om. Man ved jo, hvor taabelige Folkene kunne være. . ."

„Folkene — altsaa dog!" Med tiltvungen Ro vedblev Wulf: „Fortæl videre, Hartig, hvori bestaar Folkenes Taabelighed?"

„Ja, Herr Greve, man skulde ikke tro det muligt, gav Førsteren til Svar, „men hist og her snakkes der jo rigtignok i Krogene om, at det skulde have forholdt sig anderledes med Junker Jobst Clamor, end aabenlyst blev fortalt; der er nogle, som mene, at Junkeren og De, Herr Greve, vare komne i Strid sammen, at det var kommen til en Duel mellem Dem og ham, at Junkeren var bleven dødelig saaret, og at man derefter havde kastet hans Lig i Strømmen, for at den gamle Herr Greve ikke skulde faa noget at vide derom; — uforsvarlig Snak altsammen, Herr Greve, men der gives dem, som tro derpaa. Andre . . ." han holdt inde. Nej, det kunde han ikke faa frem og saa sig heller ikke nødsaget dertil. Wulf havde tilstrækkelig forstaaet.

„Hvem tror det? Hvem er Ophavsmand til slige Nederdrægtigheder?" spurgte han med tilbagetrængt Heftighed. Førsteren trak paa Skuldrene.

„Ja, Herr Greve, hvorledes saadan Snak opstaar, er vanskeligt at sige," svarede han; „den Slags er der pludselig, uden at nogen ved, hvorfra det kommer. Vil man tage og føle paa det, flyder det som tørt Sand ud mellem Fingrene paa en, og lykkes det endelig at faa fat paa en eller anden, hedder det altid, at ogsaa han kun har hørt det. Gøre noget derimod kan man ikke; man faar lade dem snakke og selv le deraf."

Forsteren havde Ret; der lod sig intet gøre der imod; ogsaa Wulf kom mere og mere til denne Overbevisning, men „le", som den gamle forlangte, kunde han ikke. I Stedet for ved Vanen at blive lettere at bære tyngede det ham Dag for Dag mere, at nogen kunde drage hans Ære i Tvivl. Mest pinte ham dog Frygten for, at dette Rygte ogsaa kunde komme Evy for Øre. Hun vilde ikke skænke det den ringeste Tiltro, derom var han fast overbevist; men hvem kunde forudse, hvorledes det første Øjebliks Forfærdelse eller afmægtig Medlidenheds vedvarende Pine kunde virke paa hendes sarte Konstitution? Hver Gang han vendte hjem fra sine Ture i Mark og Skov, var han i feberagtig Spænding, indtil hans lille Hustru med sædvanlig Munterhed faldt ham om Halsen.

At der var sket en Forandring med ham, undgik imidlertid lige saa lidt hende som Moderen; men hendes Spørgsmaal, om han var syg, eller om noget var gaaet ham imod, gjorde ham utaalmodig, saa at de begge blot derved blev endnu mere bekymrede for hans Skyld.

Saa kom endelig den længselsfuldt ventede og dog saa frygtede Dag, der opfyldte et længe næret Haab. Wulf holdt en Søn i sine Arme, medens Evy lykønskede sin Moder til hendes nye Værdighed som Bedstemoder og gennem Smil og Taarer forsikrede, at hun nu ikke havde noget mere at ønske, at hun var helt lykkelig. „O, Wulf, er du det ikke?" føjede hun til, thi hun troede selv nu i hans Træk at kunne spore den Nedslaaethed, som i den senere Tid saa ofte havde ængstet hende.

Wulf for sammen; i hendes Lyksalighed maatte der ikke gøres Skaar. „Ja, min Evy, jeg er fuldkomment lykkelig!" sagde han, lagde Barnet i Holdtchen Reinholdts Arme, kyssede Evys lille mathvide Haand, gik ud og lod sin Hest sadle. Ved et vildt Ridt søgte han at overdøve sin Harme og Smerte over, at det Navn, som hans nyfødte Søn skulde modtage af ham, ikke var uden Plet.

En Dag — Barnet var allerede otte Uger gammelt og havde for fjorten Dage siden i Daaben erholdt Navnet Heinz Clamor — faldt det Evy som en Bebrejdelse i Tanker, at hun saa længe ikke havde set noget til den gamle Fa'r Reinholdt. Gennem Holdtchen havde hun ganske vist erfaret, at det paa hans Vis gik ham godt, men den gamle Mand, der altid havde været saa venlig imod hende, skulde ikke tro sig glemt; hun vilde bede ham om at give hendes Barn sin Velsignelse.

Saavel Bedstemoder Eveline som Holdtchen satte sig imidlertid bestemt derimod og erklærede, at det paa ingen Maade gik an at bringe Barnet ind i den overhedede, af Tørve- og Tobaksrøg opfyldte Stue, som den gamle beboede. Evy besluttede sig da til at betro den lille til dem, og alene begav hun sig til Holdtchens Fader.

„Kender du mig endnu, Fa'r Reinholdt?" spurgte hun, idet hun traadte hen til ham og omfattede hans rynkede venstre Haand — i den højre holdt han sin Tobakspibe — med begge sine.

Han trak imidlertid Haanden til sig for at løfte paa Pelshuen.

„Tak, at De kommer og ser til mig, naadige Frøken Evy!" svarede han.

Hun lo. „Saaledes maa du ikke mere kalde mig," sagde hun, hentede en Stol og satte sig lige over for ham. „Jeg er nu ikke blot Fætter Wulfs Kone, men har endogsaa — det maa du da vide — faaet en prægtig Søn! Hvem skulde vel være nærmere til at vide det end netop du, Fa'r Reinholdt," føjede hun spøgende til. „Den 'lille' maa jo dog have været hos dig med rød Hue ogd en røde Fane."

Den gamle Mand strakte som afværgende Haanden ud imod hende.

„Nej, nej, naadige Fro . . . Fru Grevinde skulde jeg sige. Den 'lille' har ikke været her . . . han kommer ikke mere siden den store Misgerning," svarede han ikke uden en vis Skarphed i sin klynkende Stemme.

„Den store Misgerning?" gentog Evy. „Hvad mener du dermed, Fa'r Reinholdt?"

Den gamle drejede paa Pelshuen.

„Jeg siger ingenting — ikke et Muk siger jeg," gav han til Svar, idet han ængstelig saa sig omkring. „Nej, nej, jeg siger

ingenting! . . . Min Datter Lene har forbudt mig det; — hun skænder ogsaa evig og altid paa mig."

Evy studsede; hvad kunde det være, som hendes kære Holdtchen vilde fortie for hende? I ethvert Tilfælde skulde hun nok vide at gøre en Ende derpaa. „Tal rent ud af Posen, Fa'r Reinholdt!" sagde hun utaalmodigt. „Hvad er det for en Misgerning du taler om, og hvem har begaaet den?"

„Hvem der har begaaet den?" gentog den gamle, og der kom et ondt Blink i hans halvt brustne Øjne. „Hvem andre end Spotteren og Gudsfornægteren. De var jo selv til Stede, da Herr Løjtnanten just der, hvor De nu staar, forhaanede og udlo den 'lille' og kaldte det, som bliver fortalt om ham, for Vanvid. Men hvem der bespotter, hvad han ikke ser, og hvem der ikke respekterer Alderdommen, han ærer heller ikke Guds ti hellige Bud, hvor det saa vel hedder: 'Du skal ikke begære din Næstes Hustru, hans Karl, Pige, Okse, Asen eller noget, som hører ham til', — som: 'Du skal ikke slaa ihjel'."

Han tav og sukkede hen for sig; Evy lagde Haanden paa hans Arm.

„Bliv ikke ivrig, Fa'r Reinholdt, — det var om en Misgerning, du vilde fortælle mig?" sagde hun.

„Det er jo netop det, jeg er i Færd med!" svarede han og vedblev hurtigt i en sagtere Tone: „Den rette Stamherre til Hohen-Moor og den naadige Frøkens rette Brudgom var Junker Jobst Clamor; men han skal jo være druknet i Schwarzmoor-Strømmen. Ja, i Strømmen kom han, det er sikkert nok, men lige saa lidt med egen Vilje som ved et Ulykkestilfælde . . . hvorledes skulde han i det Vind og Vejr være kommen derop? Nej, — slæbt derop er han bleven, død eller levende, — og kun den kan have gjort det, som alene fik Fordelen deraf."

Med stigende Forfærdelse havde Evy hørt til. Ved de sidste Ord udstødte hun et gennemtrængende Skrig og vilde være falden om, hvis ikke en Tjenestepige, som i dette Øjeblik kom ind i Kammeret, havde grebet hende i sine Arme.

Bevidstløs blev hun bragt ind paa sit Værelse. Hendes første Ord, da hun vaagnede op af sin Afmagt, vare: „Wulf, hvor er Wulf?"

Han var redet ud. Saa snart han vendte tilbage, vilde hun tale med ham, sagde hun; indtil da ønskede hun at være alene.

Da Wulf efter sin Hjemkomst havde faaet at vide, hvad der var sket, ilede han til Evys Værelse, men fandt der en anden end den, han for nogle Timer siden havde forladt. Fuld af Angst saa de blaa Øjne op paa ham, medens han omfavnede hendes skælvende Skikkelse; med bævende Stemme sagde hun, idet hun lagde Hovedet op til hans Bryst: „Wulf, tilgiv mig! — Jeg ved alt og ved ogsaa, at jeg kun har været dig en daarlig Hustru, — tilgiv mig."

Hans Hjerte krympede sig sammen; han gættede, hvad hun mente, men endnu vægrede han sig ved at tro paa det.

„Min Evy, vær rolig!" bad han og drog hende ned til sig paa Sofaen, fra hvilken hun netop var staaet op. „Hvad har du da gjort, siden du anklager dig selv saa haardt."

Hun rystede paa Hovedet. „Det er den Maade, hvorpaa du i gamle Dage maatte tale til din barnagtige Evy," sagde hun. „O, Wulf, nu det er forbi med hende . . . Livet er saa grusomt . . ." det gøs i hende; men i næste Øjeblik havde hun fattet sig, trykkede sig tæt ind til ham, og klamrende begge sine Hænder om hans venstre Haand, tilføjede hun hurtigt og sagte uden at se op: „Fa'r Reinholdt har fortalt mig, hvorledes onde Mennesker have udtydet Jobst Clamors Død."

En lang Tavshed paafulgte; kun Wulfs Aandedræt var at høre.

„Tal!" sagde Evy endelig med tilbagetrængt Lidenskab. „Hvorfor taler du ikke?"

„Hvad kan jeg sige dig?" mumlede han.

Da hævede hun Hovedet; trods Tusmørket saa han hendes blaa Øjne lyse som aldrig før i alvorsfuld, forstaaende, altovervindende Kærlighed.

„Bede mig om Forladelse for, at du saa længe har villet lide alene," svarede hun.

Med et Jubelraab sluttede han hende i sine Arme; han følte, at af Barnet var der blevet en Kvinde, og at Evy nu først fuldtud var hans.

„Evy, hvis du har Mod, er alt, alt godt!" hviskede han og kyssede hendes Mund, hendes Øjne, hendes Hænder.

I stille Salighed lod hun ham kærtegne sig, men pludselig krympede hendes Hjerte sig sammen, en Gysen gennemfor hendes Legeme, og med frembrydende Skræk løsrev hun sig af hans Arme.

„Se . . . der . . . der!“ hviskede hun med dæmpet Stemme, stirrende hen mod det mørke Kaminhjørne, og idet hun med udstrakt Haand langsomt betegnede Stedet, som førte derfra til Døren, vedblev hun i afbrudte Sætninger: „Han kommer — det er virkelig ham — o, jeg kender ham igen — for hvem kommer du? — for hvem? — svar mig! — o, Barnet!“

Afmægtig sank hun sammen.

Tolvte Kapitel.

Angstfulde Dage og Nætter paafulgte. En Tidlang syntes Evys Liv truet, og da hendes Ungdomskraft endelig sejrede, blev en sygelig Irritation og Nedtrykthed tilbage, som hun med al sin Viljekraft ikke kunde blive Herre over. Snart sad hun i Timevis ubevægelig og grublede, snart drev Uroen hende til at vanke om gennem Slot og Have.

Hun indsaa, at det var nødvendigt at give den lille en Amme, og dog var hun ikke i Stand til at føje sig deri; fortvivlet grædende klagede hun over, at hendes Barn nu kun halvt tilhørte hende, og derpaa gjorde hun sig igen bitre Bebrejdelser over sin Mangel paa Resignation.

Men hvad der mest ængstede hendes nærmeste saavel som Lægen, var den Omstændighed, at Evy hver Aften blev hjemsøgt af den „lille“. Hvor hun end opholdt sig, i sit eget Værelse, hos Moderen, hos Wulf, i Haven, i Mørke eller ved Lampelys, samtalende, læsende eller beskæftiget med Haandarbejde, — pludselig saa man hende fare sammen, hendes Ansigt blive blegt og forstenet, medens hendes Øjne langsomt og som fortryllede syntes at følge et usynligt Noget.

Lægen, der straks fra Begyndelsen havde tilraadet Forandring af Opholdssted, erklærede endelig, at der ikke længer maatte tøves; men Udførelsen havde sine Vanskeligheder. At Moderen skulde kunne ledsage hende, kom ikke engang paa Tale; affet fra hendes Svaghed maatte hun blive paa Hohen-Moor for at have Tilsyn med Barnet, som Evy maatte lade tilbage. Heller ikke lod det sig gøre, at Wulf for længere Tid rejste bort. Saa skrev han da til Onkelen, skildrede Evys Tilstand, spurgte, om han vilde bringe det Offer at tage den syge under sin Beskyttelse paa ube-

stemt Tid, og modtog omgaaende det telegrafiske Svar: „Venter mit kære Barn; vil gøre alt for hende.“

Der faldt som en Sten fra Wulfs Hjerte, men derpaa sagde han til sig selv, at det tungeste endnu stod tilbage: at klargøre Evy Rejsens Nødvendighed, bekæmpe den lidenskabelige Modstand, som hun efter al Sandsynlighed vilde opbyde.

Dette blev dog ikke Tilfældet; Evy bevang sin Smerte og erklærede sig beredt til Rejsen. Derpaa lukkede hun Øjnene og lagde Hovedet til hans Bryst. Hvor højt hans Hjerte slog, — sikkert i Angst for hende, i Bekymring for, at hun skulde sætte sig imod! Det kunde og vilde hun spare ham, og ikke alene det. Ogsaa Muligheden for, paa en vis Maade at kunne hjælpe ham, stod for hende og gjorde hende denne Rejse til en Pligt. Hvis Onkel Heinz Clamor kom tilbage med hende til Hohen-Moor og besluttede sig til at forblive der, var dermed det bedste Vidnesbyrd for Wulf givet. Det maatte hun sætte igennem, hun vilde ikke lade Onkelen i Ro, før han gav efter for hendes Bønner.

„Jeg vil gøre alt, jeg vil være din tapre, gode Husfru!“ sagde hun, idet hun lagde sine Arme paa hans Skuldre og atter saa ham op i Øjnene med det samme lysende Blik som i hin skønne, skrækkelige Stund, før hun blev syg.

Hun holdt Ord; hurtigt og omsigtsfuldt traf hun sine Forberedelser og erklærede sig allerede efter faa Dages Forløb for rejsefærdig.

Ikke desto mindre faldt Afskeden hende saa tung, at hun næppe troede at kunne overstaa den. Atter og atter vendte hun tilbage for at omfavne Moderen og kaste et sidste Blik paa det sovende Barn. Halvt med Magt maatte Wulf endelig drage hende med sig.

Grev Hohen-Moor ventede dem ved Genfersøen. Efter endt Kur var han taget til Engadin, havde siden, da det der blev for koldt, lejet sig ind i en lille, afsides liggende Villa ved Lausanne og havde nu til Hensigt, naar Evy først et Par Dage havde udhvilet sig, at tage med hende til Rivieraen.

Hendes Udseende ængstede ham; „den vilde Rose“, som han plejede at kalde Evy, var bleven bleg og mat. Men Wulf mente, da han udtalte sig derom til Onkelen, efter at Evy var gaaet til Ro for at hvile ud efter Rejsen, at Fjernelsen hjemmefra allerede

havde gjort hende godt; de ængstende Hallucinationer havde siden Afrejsen ikke indfundet sig.

„Naturligvis," føjede han til, „er Spøgeriet bundet til Hohen-Moor, og hvem ved, om Evy ikke atter skal hjemsøges deraf, naar hun igen vender tilbage. Mere end en Gang har jeg været fristet til at lægge hele den gamle Kasse med samt dens Spøgelser i Aske, eller helt og holdent rejse derfra."

Grev Hohen-Moor rynkede Panden. „Ogsaa du synes at være syg," sagde han paa sin bryske Maade. „En Soldat, der ræddes for Spøgelser . . ."

„Det er, naar alt kommer til alt, ikke til at undgaa!" faldt Wulf ham i Talen. „Kan du maaske sige mig, hvordan man skal gaa løs paa slige Utyske og jage dem paa Flugt? Og havde jeg endda kun haft at gøre med Spøgelser; — men der gives værre og lige saa ufattelige Ting . . ." med sænket Hoved føjede han næppe hørligt til: „man siger, at jeg er Skyld i Jobst Clamors Død."

„Hvem?" udbrød Grev Hohen-Moor.

„Ja, hvem?" gav Wulf bittert til Svar. „Jeg mindst af alle ved, hvorfra saadanne Rygter stamme, ejheller, hvor vidt de række, og tavs maa jeg lægge Hænderne i Skødet, hvis jeg ikke selv vil bidrage til deres videre Udbredelse."

Han forstummede; ogsaa Grev Hohen-Moor tav uden at vide noget Raad mod denne nye Ulykke. Ligesom Sønnens Død forekom ogsaa dette ham som en Straf for den Ulykke, han en Gang havde foraarsaget, og at Straffen i Stedet for ham selv ramte en skyldfri, var for hans stolte Hjerte det tungeste. Dog, medens intet Offer vilde have været ham for stort for at hjælpe Wulf, fandt han intet Udtryk for sin dybe Medfølelse.

Et haardt, koldt Ansigt saa den unge Mand i Møde, da denne efter en kort Stund hævede Hovedet, og paa hans smertelige Udraab: „Jeg udholder ikke at bebyrde min Søn med denne Arvelod . . . hellere drager jeg bort og opgiver Gods og Navn!" svarede Onkelen som i Vrede: „Navnet Hohen-Moor opgiver man ikke," hvorpaa han rejste sig og forlod Værelset.

Da de igen traf sammen, havde Grev Hohen-Moor i det Ydre genvundet sin Ligevægt, var hjertelig mod Evy, koldt venlig imod Wulf og foreslog dem begge at tage ud med ham for at se paa Omegnen.

Daglig foretoge de sig til Vogns — Dampskib og Jærnbane

fandt Onkelen for anstrengende for Evy — lange Udflugter. Søen glimtede i det herligste Efteraarssolskin; smaa Dampskibe glede med Musik om Bord forbi; Lystbaade med brogede Standere skød hen over det blaa Vandspejl; Glædesskud knaldede, den begyndende Vinhøst til Ære; i Skovenes grønne blandede sig gyldne og blodrøde Nuancer; omhyllede af violet Dis laa paa den anden Side Søen Savoyeralperne med deres Is og Snekroner i eventyrlig Skønhed, — og dog fløj Evys Tanker bestandig længselsfulde tilbage mod det nordiske Hjem, hvor nu — som Moderen skrev — kold Høsttaage laa op ad Bjærgsiderne ud for Vinduerne til det lille Værelse, hvor under Palmer og Dracenaer hendes Barns Vugge stod. Ofte var hun næppe i Stand til at tage Del i Samtalen, og i Stedet for at blive livligere trykkedes hendes Sindsstemning mere og mere, jo nærmere de kom den Dag, da Wulf maatte forlade dem.

Kun altfor snart hed det „i Morgen". Havde hun i det mindste kunnet tilbringe de sidste Timer i Ro alene med den elskede Mand! — men Onkelen havde ogsaa denne Eftermiddag truffet Anstalter til en Udflugt. Hun føjede sig deri, men hendes Udtryk var efterhaanden blevet saa blegt og lidende, at Wulf, da de gjorde Holdt i et stille, landligt Værtshus, bad hende lægge sig til Ro i nogen Tid. Værtinden førte hende ind i en affides liggende Bagstue, og da Wulf ønskede det, strakte hun sig paa Sengen og lukkede Øjnene.

Men hun holdt det ikke længe ud; hendes Hjerte smertede og bankede voldsomt; det var, som om hun skulde kvæles i det lave, klumre Rum. Hun stod igen op, men i Stedet for at begive sig til Wulf og Onkelen, som hun hørte tale i Lysthuset, sneg hun sig ud gennem Frugthavens Baglaage, hvorfra en smal Sti snoede sig op efter mellem hvide Vingaardsmure. Dreven af sit Hjertes Uro fulgte hun med hurtige Skridt denne Sti, indtil Murene hørte op, og den mundede ud i en vid, af Skov omringet Lysning. Der standsede hun, saa sig om, følte, at hendes Knæ nægtede at gøre Tjeneste, og da hun ikke kunde mere, sank hun om paa en af Ukrudt og Brombærranker overvokset Stenhob, bedækkede Ansigtet med sine Hænder og brød ud i Taarer — Taarer, der begræd Adskillelsen fra hendes Barn, fra Moderen, fra Hjemmet og først og fremmest den forestaaende Afsked med Wulf, hvem hun maatte lade alene med hans tunge Byrde.

Pludselig for hun op. Fra et Vindue i et uanseligt lille

Hus bag ved hende klang mægtige Akkorder, og derpaa faldt en fuldtonende Sopranstemme ind: „Løft dine Øjne mod Bjærgene, derfra skal komme din Hjælp . . ."

Hvor havde Evy før hørt denne underlige Manelse? Som en kær, længe kendt Melodi gik den hende til Hjertet. Stemmen sang videre: „Hjælpen kommer fra Herren, der skabte Himmelen og Jorden — Han vil ej lade glide din Fod, han vaager altid og vil bevare dig —" Her brød Sangen af; men Klaveret vedblev at variere Temaet; bestandig paany troede Evy at høre Ordene: „Han vil ej lade glide din Fod, han vaager altid og vil bevare dig." Hun havde paa Følelsen, at ogsaa der higede en smertebetynget Sjæl efter Trøst, og da nu en gammel Mand i Bondeklæder bøjede om Murhjørnet og gik forbi hende, spurgte hun ham, hvem der musicerede deroppe.

„Ja, hvad er det vel for Folk? — En tysk Musiklærerinde, tror jeg!" svarede den gamle paa Waadtländernes stødse Maade, idet han ringeagtende trak paa Skuldrene og, næppe løftende paa Hatten, gik videre.

„En Landsmandinde her paa dette affides Sted, — i Nød maaske!" Fra Barndommen vænnet til at bringe Hjælp overalt, saa vidt hendes Kræfter rakte, følte Evy ogsaa her en Forpligtelse til at skaffe sig nærmere Oplysning. En Anmodning om at gentage den Salme, som lige var bleven sunget, kunde tjene som Paaskud for hende til at trænge frem til den ubekendte; uden Tøven stod hun op for at søge Husets Indgang.

Denne var hurtigt fundet; saa snart hun bøjede om Murens Hjørne, saa hun en Gaardport, hvorover et stort Valnøddetræ skyggede, og derigennem det søgte Hus.

Hastig og med bortvendte Øjne — thi Synet af Børn gjorde hende ondt — traadte hun ind i Huset, ilede op ad Trappen og bankede paa Døren, bag hvilken Klaverspillet just forstummede. »Entrez!« lød en Kvindestemme, og i næste Øjeblik stod de over for hinanden — Regine og Evy.

„Tilgiv . . . jeg kommer til Dem med en stor Bøn," stammede Evy pludselig forlegen, idet hun traadte hen til Regine, der havde rejst sig fra Flygelet. „De sang for et Øjeblik siden en Salme . . . den var saa smuk . . . jeg vilde gerne, saa meget gerne høre den endnu en Gang . . ." hun forstummede, saa forvirret op og mødte et saa forskende, forundret Blik, at hun

ængstelig tilføjede: „De finder vist min Anmodning meget upassende."

„Ingenlunde!" svarede Regine, idet hun med Anstrengelse fattede sig. Ved første Blik havde hun efter et Fotografi, som Jobst Clamor ejede, troet at genkende Evy, men derpaa tvivlede hun atter; hun havde tænkt sig den højpriste vilde Rose smukkere. I ethvert Tilfælde maatte hun søge Visshed og vedblev derfor: „Undskyld, men Synet af Dem overraskede mig, — jeg troede straks at kende Dem — og dog . ."

Evy rystede paa Hovedet. „Vel en tilfældig Lighed," sagde hun; „at vi skulde have mødt hinanden før, tror jeg ikke; mit Navn er iøvrigt Evy Hohen-Moor."

Altsaa virkelig! Hjertet slog i Regines Bryst, som om det skulde sprænges. Hvilken Kval, intet at turde gøre, ikke at turde sige et Ord, der kunde tjene til Opklaring! Men den frygtelige Time, i hvilken hun højtideligt havde lovet, ikke at give Jobst Clamors nærmeste noget Livstegn, intet Vink af nogen Art, stod atter for hendes Øjne. Siden den Tid var han ganske vist bleven en anden, men bryde sit Løfte til ham vovede hun alligevel ikke. Kun eet kunde hun gøre: holde Evy tilbage saa længe som muligt, saa at Jobst ved sin Hjemkomst maatte træffe hende.

Medens dette med Lynets Fart for igennem hendes Bevidsthed, havde hun skudt en Lænestol frem til Evy, selv atter taget Plads ved Flygelet og mekanisk anslaaet nogle Akkorder. Nu hævede hun Hovedet, og med det smukkeste Smil, som Evy troede nogen Sinde at have set, sagde hun:

„De aner ikke, hvor lykkelig jeg er over, at min Salme har gjort saa godt et Indtryk paa Dem. Den hører til en Opera, som min Mand komponerer, men er egenlig et Kor; medens en Hussitterskare bryder op til Kamp, synges den af de tilbageblivende Kvinder og virker paa den Maade ganske anderledes storslaaet end sunget af een Stemme."

Evy svarede ikke, bøjede kun Hovedet, og glidende over i Salmens Akkompagnement begyndte Regine: „Hæv dit Øje mod Bjærgene, derfra skal din Hjælp komme . . ."

Men Evy genfandt ikke det første Øjebliks Andagt; hun følte sig pludselig utilpas, ønskede, at hun ikke var kommen og sagde sig selv, at hun endnu en Gang havde baaret sig ret barnagtigt ad.

Utaalmodig ventede hun paa, at Sangen skulde faa Ende,

og da den sidste Tone var hendøet, skammede hun sig over, saa lidet opmærksom hun havde været.

„Tusind Tak!" sagde hun i forlegen Hast, idet hun rejste sig og rakte Regine Haanden. „Det var meget elskværdigt af Dem, at De vilde opfylde mit Ønske . . ."

„Det har kun været mig en Glæde, og ogsaa i Fremtiden vil jeg med Fornøjelse være rede til at synge for Dem," svarede Regine, der vilde sikre sig et fornyet Besøg. „Maaske Deres Vej atter en Gang fører Dem forbi . . ."

„Næppe," sagde Evy; „vi ere kun paa en Udflugt her i denne Egn og rejse en af de nærmeste Dage til Rivieraen. Men nu maa jeg skynde mig, det begynder at mørknes. Min Mand og Onkel ere maaske allerede ængstelige for mig! . . . Endnu en Gang, min bedste Tak!"

Med disse Ord frigjorde hun sin Haand for det underlig faste Tryk, hvormed Regine holdt den i sin, og forlod Værelset; i stille Fortvivlelse fulgte Regine hende ud. — —

Imidlertid havde Wulf forlængst opdaget Evys Fraværelse og af en Pige erfaret, at hun var gaaet gennem Baghaven og videre op ad Vinbjærgstien. Om hun nu var faret vild, eller om hun, træt som hun i denne Tid altid var, ikke havde haft Kræfter til at vende tilbage! Naturligvis besluttede Wulf sig øjeblikkelig til at søge efter hende, og Onkelen, der delte hans Bekymring, lod sig ikke afholde fra at ledsage ham.

Paa Vinbjærgstien traf de den gamle Waadtländerbonde, hos hvem Evy havde søgt Oplysning om, hvem der sang, og han bragte dem paa rette Spor. Ved Porten til den lille Vinavlergaard traf de Datteren i Huset, som passede den lille, og fik paa deres Spørgsmaal den Besked, at en ung, bleg Dame i graa Kjole og graa Fjerhat for en halv Time siden var gaaet ind i Huset og sandsynligvis opholdt sig ovenpaa hos Fru Müller.

Grev Hohen-Moor bad Wulf forespørge sig nærmere inde i Huset. „Jeg venter imidlertid her," føjede han til og satte sig paa en Bænk under Valnøddetræet.

Da Barnet hørte, at de to Herrer talte Tysk sammen, lod det sin Bold ligge og kom hen til Greven, efter at Wulf havde forladt ham.

„Heinz vil ogsaa vente!" raabte den lille til ham, og Greven, hos hvem Længselen efter Sønnesønnen vaagnede op med fornyet Kraft ved Synet af denne prægtige lille Fyr med den blonde

Paryk og de trodsig-sky blaa Øjne, tog ham op til sig og satte ham paa sit Knæ.

„Heinz!“ gentog han; „hedder du Heinz, min lille Ven?“ Og da Drengen nikkede, føjede han greben af en Anelse til: „Og hvad hedder du saa mere? . . . Du har da vel et Efternavn?“

Den lille rystede paa Hovedet, denne Gang med et Udtryk af dyb Eftertænksomhed, og pludselig udbrød han: „Mama kalder mig Heinzemand, Papa siger Gutten min.“

Han havde altsaa en Fader! Skuffet satte Greven atter Barnet paa Jorden og rejste sig for at se efter Wulf; men som naglet til Stedet blev han staaende i Træets Skygge. En Mand med en bredskygget Hat trykket dybt ned over Panden var traadt ind i Gaarden. Med det glade Raab: „Papa! Papa!“ løb Barnet denne Mand i Møde; han bøjede sig ned, tog det i sine Arme . . . var en saadan Lighed mulig? Aldeles Jobst Clamors Højde, hans Holdning, hans Maade at bevæge sig paa! Nu rev Barnet ham Hatten af Hovedet, — et Udraab henne fra Valnøddetræet lod sig høre, og i næste Øjeblik laa Jobst Clamor ved sin Faders Fødder. Denne var sunket ned paa Bænken; med skælvende Hænder omsluttede han Sønnens Hoved, — var det Virkelighed? . . . var det Drøm?

Tilkaldte ved Grevens Udraab ilede nu ogsaa Wulf og Evy til inde fra Huset.

Jublende trykkede Wulf den genfundne i sine Arme, jublende kastede Evy sig til hans Bryst. Derpaa gik Grev Hohen-Moor, støttet til sin Søns Arm, mod Husets Indgangsdør, hvor ved Foden af Trappen en ung, bleg, skælvende Kvinde ventede dem, Originalen til det Fotografi, som Greven bestandig bar hos sig.

„Min Hustru,“ begyndte Jobst Clamor, da han fik Øje paa hende, men Faderen afbrød ham.

„Jeg ved alt,“ sagde han, og idet han rakte Regine Haanden, føjede han til alles Forbavselse til: „Jeg har længe søgt Dem, Fru Datter, Dem og Barnet, — hvor er det?“

Regine kyssede den Haand, som hendes Mands Fader rakte hende, — hun kunde ikke andet; derpaa ilede hun bort for at hente Barnet. Da hun traadte ind med det paa Armen i Jobst Clamors Værelse, kom Greven hende hurtigt i Møde og tog det i sine.

„Vi to have allerede sluttet Venskab,“ sagde han, og be-

kræftende hans Ord lagde Drengen sin røde Kind op til Bedstefaderens Ansigt.

Regine henvendte sig til Wulf og Evy.

„Skulle vi ikke lade dem alene?" sagde hun med et Blik paa Jobst og Greven.

Samstemmende fulgte de unge Ægtefolk hende over i hendes Værelse, hvor de snart sade sammen i en ivrig Samtale, der hurtigt tiltog i Hygge og Varme. Regines Hjerte oplodes, medens Evy, holdende hendes Haand, spændt og deltagende saa op paa hende med sine blaa Barneøjne, og Wulf udtalte sig om Jobst Clamor paa en Maade, der forraadte et sandt broderligt Venskab.

Da Fader og Søn endelig kom ind til dem, vare de begge alvorlige og blege. Greven, der endnu bestandig holdt Barnet i sine Arme, satte sig hos dem og sagde i den kolde Tone, under hvilken han havde for Vane at skjule sine Følelser:

„Jobst og jeg have nu talt ud sammen og er kommen overens om at begynde paa et nyt Liv ved hinandens Side; forhaabentlig vil det holde os alle — ogsaa Dem, Fru Datter — skadesløse for den overstandne Lidelsens Tid."

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Otte Dage senere ankom de til Hohen-Moor. Paa Jobst Clamors Ønske havde man givet Afkald paa en officiel Modtagelse; men det gjorde alligevel den hjemvendende „fortabte Søn" godt at se, hvorledes baade gamle og unge venligt hilsende traadte ud af deres Huse, og Taarer vare ikke langt fra at komme ham i Øjnene, da de kørte forbi Kirken og hørte Orgelet med alle Registre intonere: „Nu takke alle Gud", medens den gamle Sognepræst stod ved Hækken og som for at velsigne ham løftede Hænderne i Vejret. Inderligst glad var han dog vel over Faderens faste Haandtryk og Wulfs Forsikring: „Nu først kunne Evy og jeg være fuldkomment lykkelige."

Fra den anden Vogn, i hvilken Damerne sade med Drengen og Barnepigen, saa Regine med taarefyldte Øjne op mod Slottet, som overstraalet af den nedgaaende Sols Purpurskær med sine funklende Vinduer knejsede ned mod Dalen som et Fepalads. Hvad havde hun der at vente? Ak, ikke med tilfredsstillet Stolthed, som hun tidligere havde udmalet sig, holdt hun sit Indtog i sin Ægtefælles Fædrehjem! Ikke Rang og Rigdom vare nu Maalet for hendes Ønsker, men ene og alene en Genopblomstring af den gamle Kærlighed, den gamle Tillid i Jobst Clamors Hjerte.

Og nu vare de der da; Folkene fra Hus og Gaard trængte sig sammen om dem; enhver vilde hilse paa Herskabet, frem for alt paa ham, som man saa længe havde troet død.

Endelig befandt Regine sig i et Værelse i Stueetagen; ved en bleg Kvindes Løjbænk laa Evy paa Knæ, og holdende sit Barn i sine Arme baade lo og græd hun.

„Kom, at jeg kan forestille dig for Tante Eveline!" sagde Jobst Clamor; men før Regine kunde følge Opfordringen, traadte Grev Hohen-Moor med Sønnesønnen ved Haanden hen til den syge.

„Her er det kære Barn, om hvilket jeg skrev til Dem," sagde han, idet han løftede Drengen op til hende. „Nej, Eveline, De maa ikke græde!" føjede han til; „skulle vi igen alle føle os lykkelige, maa de sidste onde Aar være døde og begravne for os alle."

„For os alle?" hviskede Regine tonløst, og med en rask Beslutning, for første Gang i sit Liv overvindende sin Stolthed, greb hun Jobst Clamors Haand.

„Skal alt ondt mellem os ogsaa være dødt og begravet," sagde hun, og det Smil, han saa længe ikke havde set i hendes Øjne og paa hendes Læber, kom den bedende Stemme til Hjælp.

„Ja, Regine, vi ville forsøge det," gav han til Svar og sluttede hende fast i sine Arme. —

At hele Omegnen kom i livligt Oprør over Jobst Clamors Tilbagevenden, var selvforstaaeligt, og da Familien paa Hohen-Moor endnu mere end før holdt sig afsondret, saa at der af intet af dens Medlemmer var den mindste Oplysning at indhente, sattes de eventyrligste Forklaringer i Omløb. Snart hed det sig, at Jobst Clamor havde været sindssyg og tilbragt den forløbne Tid i en Daareanstalt; snart skulde han være undflyet fra Sibirien, hvorhen en hævngerrig russisk Fyrste, hvis Datter eller Gemalinde han havde bortført, skulde have ladet ham slæbe; andre vidste fra bedste Kilde at berette, at Regine havde været Sangerinde, og at Jobst Clamor af Lidenskab for hende havde fulgt med den Operatrup, hvortil hun hørte, til Amerika; endog til politisk Konspirator gjorde Rygtet ham, og man fandt det særdeles troligt, at den stolte Grev Hohen-Moor havde sat Sonnens Død i Scene for at forhindre Sandheden i at komme for Dagen; Spørgsmaalet var i saa Henseende kun det, om Wulf havde været Medvider i Hemmeligheden. Hvis ikke — og de fleste hældede til denne Anskuelse

— saa maatte der nu blusse en Kamp op om Mit og Dit, som man med største Nysgerrighed imødesaa.

Men man fik Lov at vente forgæves. Aar ere henrundne, og endnu leve Familiens Medlemmer i smukkeste Forstaaelse; Formuesforholdene ere forlængst i Stilhed ordnede. Jobst Clamor har overdraget sin Ret som Stamhusbesidder til Wulf; hans Søn vilde jo kun efter mange Omstændigheder have kunnet blive arveberettiget, medens han selv paa denne Maade fritoges for en Opgave, han ikke følte sig voksen; og Evy vedblev at være Frue paa Hohen-Moor, saaledes som hans Fader saa meget havde ønsket. Derimod har Wulf holdt fast ved, at Tiefengrunderjærnværket og Allrode udskiltes fra Stamgodset for at overgaa i Grevens Besiddelse; desuden er Hohen-Moor til Gunst for den ældre Linie bleven behyrdet med en saakaldet „evig Rente".

Paa dette Grundlag har det ydre Liv formet sig paa fortrinligste Maade. Vintermaanederne tilbringer Jobst Clamor med sine nærmeste i Musikbyen Leipzig, — ikke mere som tidligere indskrænket til en lille Kreds af unge, umodne Kunstnere, men i livligste Samkvem med sin Tids Musikliv. Regine tager atter, og nu med glad Begejstring, Del i hans Søgen og Skaben. Jobst Clamors første Opera er opført og har vundet et Bifald, der opildner ham til nye Frembringelser. Ogsaa om Sommeren, som han tilbringer hos Faderen i Allrode, sidder han flittig ved Skrivebord og Flygel, og Faderen er ham ikke mere til Hinder, hvor liden Sympati han end nærer for hans Stræben og Arbejde.

Sønnesønnen opvejer for ham alt, hvad han hos Sønnen maa savne. Allerede nu rober den lille Fyr Lyst, Anlæg og Tilbøjelighed for alle mulige vilde Streger; Heinz kender hverken til Frygt eller Udmattelse, er fri for hin Forstemthed og Nervøsitet, der formørkede hans Faders Barndom og staar til sin Bedstefader i et næsten kammeratligt Forhold. Den hele Dag er han om ham, strejfer om med ham gennem Skoven og paa Moor'en sidder foran ham paa Sadelen, naar han rider til Tiefengrund, glæder sig over Damphamrenes Helvedeslarm, er Værkfolkenes og Skovarbejdernes Afgud og føler sig paa sin Side opfyldt af en afguderisk Ømhed for Allrode Stutteriets unge firbenede Pensionærer, som han hver og en tænker at ride, saa snart de, som han med dybeste Overbevisning forsikrer, ere tilstrækkelig udviklede til at bære en saa højvigtig Personlighed som ham. I den Grad uundværlig er Drengen bleven den gamle Greve, at denne omgaas med

Tanken om at tilbringe næste Vinter med Sønnens Familie i Leipzig.

Grevens Forhold til Regine er desuagtet forbleven koldt. Han kan ikke glemme, at hun er en Søster til den ham modbydelige Kunstnerlaban, som han havde hin Samtale med i Berlin, og endnu kalder han hende, lige saa formelt som ved deres første Møde, „Fru Datter".

Evy har derimod hjerteligt sluttet sig til Regine. Overhovedet er Samkvemmet mellem Allrode og Hohen-Moor i høj Grad inderligt og velgørende, thi de to Ægtepars Lykke overstraaler deres Omgivelser som et foryngende Solskin.

Wulf og Evy glæde sig over en ny tilkommen Arving, der trives paa det bedste, medens Jobst og Regine finde fuld Tilfredshed i deres lille Heinz, i Begejstringen for deres fælles Kunst og i deres genfundne Kærlighed.

Ende.

F. von Kimpurg:

Lotusblomsten.

I.

Vinduesforhængene ere trukne for, i Kaminen brænder Ilden klart, og den elegante Hængelampe lyser op i den hamborgske Senator Overlunds elegante Dagligstue. Alsteren, der kan overses fra Vinduerne, er tilfrossen, blendende hvid Sne ligger over Byen, og i det hyggelige Værelse pynte to fornøjede unge Mennesker Juletræ.

Fra øverste Trin af en høj Trappestige bøjer en statelig Marineofficer sig ned for af en smuk Piges Hænder at modtage Guld- og Sølvstjerner, som han derefter befæster paa Grangrenene; men alle tilsammen glimre de ikke saa prægtigt som de mørke Sireneøjne, der le op til ham. Han mærkede ikke Faren, — han undlod i rette Tid at fly — nu er det forbi — han er hendes Fange. De ravnsorte Fletninger spandt et Net om ham, og ved hver Berøring med hendes bløde Fingerspidser synker han dybere.

„Men Fætter Arthur dog, hvordan er det, De bærer Dem ad? Der har De jo hængt to grønne og tre gule Balloner Side om Side, — det ser jo skrækkeligt ud! I Morgen skal jeg fortælle Tante Marie, hvor daarlig en Smag hendes Herr Søn lægger for Dagen!"

Den saaledes tiltalte smilte af de Skænd, han fik; han fandt nu ikke selv sin Smag saa slet, men svarede desuagtet hurtigt:

„Vær ikke vred, Editha, — naar De ønsker det, skal jeg straks gøre det om igen! Aa,ræk mig et Par af Glasprismerne!" Den høje, ranke unge Dame med det kokette Blik smiler, saa at hendes spidse, hvide Tænder komme til Syne, og rask gør hun sin Haand fri, som Fætteren altfor længe holder i sin. —

Den gamle Herre i Værelset ved Siden af lod sin Avis falde og saa over Brilleglassene ind paa de to unge; — hans godmodige, rynkede Ansigt blev meget alvorligt.

„Hun er en Kokette," brummede han; „med tre eller fire har hun alt før drevet det samme Spil som nu med ham."

Eftertænksom betragtede Senatoren det smuktformede Mandsansigt med det brune, velplejede Fuldskæg; i den klædelige Marineuniform med et lykkelig Smil og lysende Blik frembød han et smukt Billede; man skulde ikke have troet, at han allerede talte sine tredive Aar.

„Vær dog forsigtig, kære Arthur," klang nu Edithas indsmigrende Stemme; „om et Øjeblik mister Deres Engel Vingerne."

En forhastet Bevægelse, og ganske rigtigt — den lille Voksfigur laa sønderbrudt i hans Hænder. Han lo muntert.

„Hvor ofte sker det ikke i Livet, at Engle ved nærmere Berøring miste deres Vinger," henkastede han spøgende, medens Senatoren i sin Lænestol betydningsfuldt nikkede med Hovedet.

„Stakkels Saldow, en Gang vil ogsaa han komme til at gøre den triste Erfaring, at hans Engel mistede Vingerne, og han kun beholdt et ganske almindeligt, koket jordisk Pigebarn tilbage." —

De unge Folk lo og spøgte videre, og det grønne Juletræ bedækkedes under deres Hænder lidt efter lidt med tæt, hvid Sne, funklende Istapper og skinnende Stjerner. Ogsaa den stakkels vingeløse Engel var det lykkedes Kaptajn Saldow at faa repareret saa vidt, at den kunde svæve paa øverste Gren som Forkynder af det evig unge, guddommelige Kærlighedsevangelium.

Endelig var det store Værk til Ende; tankefuldt hang Saldows Blik ved det, og hans Hjerte bankede højere, end Øjeblikket strengt taget udkrævede.

„Johan er endnu ikke færdig med at dække Bordet, saa vi har god Tid til en lille Passiar," sagde Editha og lod sig udmattet synke ned paa en Stol.

„Hvor prægtigt vort Juletræ ser ud!" bemærkede hun et Øjeblik efter. „Stakkels Arthur, hvem mon der næste Aar kommer til at tænde Juletræ for Dem? —"

Hans Blod kom i hastigere Bevægelse ved den Varme, hvormed hun havde udtalt disse Ord; han bøjede sig ned over hende og saa hende ind i Øjnene.

„Vil De næste Jul tænke paa mig, Editha?"

„Naturligvis — hvordan skulde jeg kunne lade være?"

„Saa er jeg ikke alene, men saa lykkelig som jeg overhovedet i det fjerne kan være."

„Men jeg vil til Gengæld have Lov at ønske noget ved Deres Tilbagekomst, Fætter!"

„Alt skal De faa, Editha, om jeg saa fra Verdens Ende skal bære det for Deres Fødder."

„Derfor skal De ret have Tak, Arthur! Det, jeg ønsker, er, som man tager det, baade meget og lidt — en Lotusblomst ønsker jeg mig."

„Holder De af disse indiske Sagnblomster?"

„I Virkeligheden har jeg endnu aldrig set nogen, men netop fordi saa meget vidunderligt og hemmelighedsfuldt omgiver dem, vilde jeg gerne have en af dem."

„Naar jeg vender hjem, bringer jeg en Lotusblomst med; — kun eet beder jeg Dem love mig, Editha!"

„Og det er?"

„Ikke at glemme mig i den lange Tid."

„Det kunde aldrig falde mig ind."

Atter lo hun koket og rakte ham halvt forlegen sin lille Haand; endnu mere forlegen og med største Ærbødighed tog han den, og en underlig, højtidelig Fornemmelse gennemfor ham.

„Tre Aar skal jeg ikke se Dem, kære, kære Editha! Hvorledes jeg skal udholde det, ved jeg ikke. Men — naar jeg atter vender hjem, da vil jeg bede Dem række mig denne Haand for hele Livet. Eller — faar jeg ikke Lov til det?"

Det var udtalt. Det havde maaske ikke just været Saldows Mening, at Tingen skulde tage saa brat en Vending, men han fortrød det ingenlunde. Over den unge Piges smukke Træk gled en dyb Rødme; hun søgte at befri den Haand, som han bestandig holdt fast, medens i hendes Indre Stolthed og barnagtig Tilfredsstillelse, men ogsaa en underlig beklemmende Angstfølelse strides om Forrangen.

At hun kun legede med Fætterens varme, dybe Kærlighed vilde hun hverken tilstaa for sig selv eller for ham, men nogen dybere Følelse for ham nærede hun sikkert ikke. At være forlovet vilde over for Veninderne omgive hende med en attraaelsesværdig Nimbus.

Og hvad var det i Grunden, han krævede? Kun et Løfte, Eden for Alteret laa jo endnu langt ude i det fjerne. Aar vilde forinden hengaa, og meget kunde endnu indtræffe; desuden tiltalte

Fætterens statelige Personlighed og hans hele mandige Ydre den tyveaarige unge Dame; ved at sige Nej vilde hun gøre ham saa bedrøvet, — hvorfor saa være grusom?

Aandeløs og i højeste Spænding ventede Saldow paa hendes Svar, men hun kun smilte; ogsaa det ansaa han for et godt Tegn; thi hvis hun vilde sige „Nej", hvor kunde hun da smile. —

Et sødt, berusende Haab opfyldte den alvorlige Mands Hjerte; da lød fra Værelset ved Siden af den gamle Herres Stemme; — et drilsk Fingerkys, et varmt Blik fra Editha, og hun ilede derind.

Arthur von Saldow traadte hen til det smykkede Træ; salig og forhaabningsfuld hævede hans Hjerte sig til det Højeste. Han var bleven tredive Aar uden hidtil at have fundet sit Ideal af en Kvinde; rent og uplettet bevarede han dette i sit Bryst, saaledes som Digterne synge

Og nu elskede han sin Kusine Editha; hendes straalende Øjne mødte hans, hendes lille Haand besvarede hans Fingres lidenskabelige Tryk, — og nu flyede hun i ægte jomfruelig Forskrømthed for Afgørelsens Ord!

Hvor følte han sig lykkelig! For et Tidsrum af tre Aar skulde han af Sted paa lange Rejser; men nu rejste han ikke alene, — et Hjerte blev hjemme, som længtes mod hans, som bad for ham og opsparede al sin Kærlighed til et saligt Gensyn!

Editha besad næsten ingen Formue. Efter begge sine Forældres Død — hendes Moder havde været en Søster til Saldows Fader — tog hendes Formynder, den gamle Senator Overlund, der holdt overordentlig meget af hende, hende til sig i sit Hus. Alene ved et Ægteskab kunde hun rives ud af disse Forhold, og den unge, tilsyneladende saa uberørte Pigesjæl tog ogsaa disse Grunde stærkt med i Betragtning.

Arthurs ligefremme, ærlige Sind stod det fjernt at tilskrive den elskede egoistiske Motiver; i hans Øjne var den smukke Pige ligesaa herlig udrustet med Sjælens Egenskaber som med Legemets.

Og hvor vilde hans Moder ikke glæde sig over den Datter, han bragte hende! Alt længe havde hun jo ønsket sig en saadan, der kunde blive hos hende, hende selv og ham til Trøst, medens hans Tanker bestandig og alle Vegne fra vilde ile til dem. Lykkelige Udsigter for den alvorlige Marineofficer!

Det var en saa nuanet, rig Lykke, der opfyldte hans Hjerte, at han ikke hørte de lette Skridt, der bagfra nærmede sig ham;

pludselig lagde to smaa, bløde Hænder sig over hans Øjne, og en dæmpet Stemme spurgte drillende: „Hvem er det? – "

„Min elskede, lille Editha!" udbrød Saldow lykkestraalende; i næste Øjeblik holdt han den slanke Skikkelse i sine Arme og trykkede et inderligt Kys paa Edithas røde Læber.

Hun gjorde ingen Modstand, en velgørende Fornemmelse af at kunne kalde et trofast Hjerte sin Ejendom, i Lykke og Sorg og for bestandig, varmede op i hendes Sjæl; men desuagtet slog hendes Hjerte ikke raskere, hun følte sig ikke rørt, ja forstod end ikke, hvorfor Arthur var saa bevæget — blot for en Forlovelses Skyld!

„Hvor glæder jeg mig til Moders Overraskelse i Morgen," sagde han endelig, idet han slap hende med den ene Arm; „og nu ind til Onkel, Editha, for at bede ham velsigne vor Pagt."

„Og hvor Venner og Bekjendte vil blive forundrede!" lo hun lystigt og klyngede sig til ham. — „Vil du ofte skrive til mig, Arthur? Det er mig endnu saa nyt at sige 'du' til dig."

„Nu, min elskede, frygter jeg ikke mere Adskillelsen; du er min Ejendom, og jeg ved, jeg har dig at leve for."

„Men at jeg ikke skal se dig i tre lange Aar," ytrede helt forsagt den nyforlovede unge Pige efter en kort Pause, „det er dog i Grunden altfor forskrækkeligt længe!"

Han trykkede hendes Arm fastere til sig og bøjede sit straalende Ansigt ned imod hende.

„Jeg skal ofte, meget ofte skrive til dig, og fra hvert af de fremmede Lande, hvortil jeg kommer, skal du faa en Mindegave."

Hans Læber strejfede endnu en Gang hendes mørke Haar; aldrig havde han følt saa rig en Lykke som i dette Øjeblik.

„O, en Lotusblomst, Arthur," jublede hun som et forkælet Barn; „hvor vil jeg være dig taknemmelig! Ikke sandt, du vil ret forvænne din lille Kæreste."

„Paa mine Hænder vil jeg bære dig gennem Livet," hviskede han bevæget. Og de traadte ind i Spisestuen. —

Juleaften var det. Fra den klare Vinterhimmel funklede de himmelske Julelys i deres evig rene Skønhed og fandt overalt paa Jorden Genskin.

Selv i de fattigste Vraaer tændtes der Lys paa Grangrene, Tusinder af Hænder foldede sig i from Bøn, og Taarer randt fra mangt et Øje. Frelseren holdt atter sit Indtog paa Jorden;

selv det ensomste Hjerte hørte paany Englenes Jubelsang: „Fred over Jorden!"

I Senator Overlunds Hus brændte Julelysene paa det mægtige, overdaadigt smykkede Træ; rigt besatte lange Borde stode derved til Familien og Tjenestefolkene, thi det var den gamle Herres højeste Glæde at se glade, tilfredse Ansigter om sig. Hans Kusine, Fru von Saldow, den gamle Dame med den elegante Kniplingscoiffure og det gode, kloge Ansigt, var der imidlertid beredt en særlig Festglæde. Højtidsfuld bød Senatoren hende Armen og ringede; straks traadte fra den anden Side af Grantræet Arthur og Editha frem, Arm i Arm, og straalende af Lykke kastede de sig i Moderens udbredte Arme.

„Kæreste Kusine," sagde Overlund bevæget, „hvad siger De saa til vore Kærestefolk?

„Giv os din Velsignelse, Moder," bad Arthur med Taarer i Øjnene; „jeg bringer dig en Datter, der vil holde af dig, som jeg gør; for Fremtiden har du to Børn."

„Editha!" udbrød den gamle Dame dybt bevæget. „Mit kæreste, hemmeligste Ønske er da opfyldt paa denne smukke, højtidelige Aften. Jeg føler mig overvældet, næsten altfor lykkelig!"

Det unge Par trykkede sig til det trofaste Moderhjerte, og selv Editha var bevæget. Men ovre paa sin Plads fik hun snart Øje paa et kosteligt Modekunstværk af matrosa-Silke, Kniplinger og Blomster, og nu var det forbi med Rørelsen; jublende slog hun Armene om Halsen paa den gamle gode Onkel Overlund, der havde gættet hendes stille Ønske.

Ogsaa Arthur glædede sig over sin elskedes barnlige Fryd; i hans trofaste, alvorlige Sjæl fandt den Tanke end ikke Rum, at dette kunde være Overfladiskhed og Letsind.

Det blev besluttet, endnu ikke at offentliggøre Forlovelsen, hvad der ogsaa tiltalte de to unge Mennesker. Editha vilde under den ubrødeligste Tavsheds Segl selv meddele Veninderne sin Lykke; hun glædede sig allerede til, hvor stor Misundelse Begivenheden vilde opvække, i Særdeleshed naar hun fik kostbare Gaver fra Udlandet at vise frem.

Ogsaa Kaptajnen var glad ved paa denne Maade at kunne undgaa de traditionelle Forlovelsesvisitter med derpaa følgende Invitationer. Hans Orlov strakte sig endnu kun over tre Uger, saa maatte han af Sted for at gøre sit Skib sejlklart og indøve Mandskabet i Tjenesten.

Paa Forslag af den gamle Senator besluttede Fru von Saldow ligeledes at tilbringe disse tre Uger i Hamborg, for først efter Arthurs Afrejse at vende tilbage til den By, hvor hun boede. Derhen skulde saa ogsaa Editha ledsage hende.

Overlund ønskede selv dette sidste, ihvorvel Udsigten til for længere Tid at maatte undvære Plejedatteren havde været ham trist nok; han alene var ikke fuldtud tilfreds med denne pludselige Forlovelse. Den saa flagrende, letsindige Editha kunde efter hans Mening umuligt elske Saldow saa sandt og inderligt som han hende; det maatte være smigret Forfængelighed, som havde aflokket hende Jaordet, maaske ogsaa Rørelse over hans dybe, trofaste Tilbøjelighed, men for Livet, for en aarelang Afskillelse strakte hendes Følelser næppe til.

„Tre Aar," mumlede den gamle Herre med betænksom Hovedrysten; „en vanskelig Prøvesten for to unge Hjerter. Han vil forblive hende tro, men om hun ogsaa bliver ham det — det maa Tiden vise."

II.

Heden laa i gyldent Efteraarssolskin; hist og her saas endnu violetrøde Erikaklokker; den uoverskuelige vide Flade laa hen i varme brunlige Farvetoner. Inden for de for Egnen ejendommelige Tofter græssede Kvæg, og dettes harmonisk afstemte Klokker klang melankolsk gennem den rene Luft. Septembersolens varme Straaler faldt skraat over magre Stubmarker; de høje Popler ved Landevejen begyndte allerede at faa gule Blade, og i de smaa Landsbyhaver blomstrede brogede Stokroser og Georginer.

Ud fra Skoven kom leende og passiarende et lille Selskab af Herrer og Damer til Hest; bestandig paany beundrede de „den herlige Aften"; men iøvrigt vare de saa optagne af sig selv og hinanden, at de kun sjældent og tilfældigt skænkede den farveglødende Aftenhimmel et Blik.

Foran red en ung Officer ved Siden af en smuk ung Pige; Rytterskens friske muntre Væsen syntes at gøre et overordentligt Indtryk paa ham, thi kun for hende havde han Øje og Øren, alt andet var ham aabenbart ganske ligegyldigt.

Bagved disse red mellem to ældre Herrer endnu en Dame, smuk, livfuld, koket, — og Generalen ved hendes højre Side syntes i Henseende til Optagethed ikke at give sin foranridende Adjutant noget efter; ogsaa hans Øjne syntes fængslede til det fine, let rødmende Pigeansigt med de gnistrende mørke Øjne, de rige Lokker og det fortryllende Smil. Herren ved hendes anden Side bar en bekvem lys Sommerdragt; det var Ejeren af det smukke Riddergods og Slot, hvorfra Selskabet kom, Herr von Theunert, og Generalen var hans Broder.

Den unge Dame mellem de to Herrer kende Læserne allerede; det er Editha von Hallern, Kaptajn Saldows Forlovede, paa hvem denne fremmede Mands Blikke hvile; hun er i Besøg hos sin Pensionsveninde, Ella von Theunert, og mærkværdigvis har det just truffet sig, at der samtidig holdes Manøvre paa Egnen, og Slottet er fuldt af indkvarterede Officerer.

Hvis Arthur von Saldow i dette Øjeblik havde kunnet se Editha, hvorledes hun dueagtig blid, uskyldshvid og dog saa nøje beregnende vendte Blikket, saa mod den ene, saa mod den anden af de to Herrer, der konverserede hende, vilde hans trofaste Hjerte i Smerte have vaandet sig; men han var jo saa langt borte, — og Editha indsaa virkelig ikke, hvorfor hun skulde nægte sig en Fornøjelse, fordi han var fraværende. Hun var en fortrinlig Rytterske. Den mørke, tætsluttende Ridekjole, den lille Herrehat med det flagrende blaa Slør fremhævede hendes Skønhed, og hun vidste det. I enhver Retning laa Livet saa solbeskinnet aabent for hende, — hvorfor da plage sig med Længsel efter en Mand, der var langt borte? —

„I Morgen tidlig maa Damerne bestemt love os at overvære Manøvrerne," sagde Generalen, der ufravendt betragtede den slanke Pigeskikkelse; „det vil blive ganske særlig interessant for Tilskuerne. De savner dog vel ikke Lyst, naadige Frøken?"

„Hvis Deres Herr Broder og Ella beslutte sig til at stige i Sadlen, kommer jeg naturligvis ogsaa, men alene gaar det dog virkelig ikke an."

„De komme, de komme sikkert nok," forsikrede Generalen smilende; „min stakkels Adjutant vilde blive sort af Melankoli, hvis hans Amazone, min lille Ella, udeblev."

Herr von Theunert lo. „Ja vist; og i næste Kvarter sværmer han for en anden. Andre Garnisoner, andre Forelskelser! Saadan lyder Valgsproget jo for jer Soldater."

„En haard Bebyrdning, Broder! Hvad mener De, Frøken von Hallern?" bemærkede Generalen spøgende. Han var alt andet end smuk; det uregelmæssige Ansigt saa rødt og oppustet ud.

Godsejeren havde netop faaet Øje paa sin Forvalter, satte over Grøften og red tværs over Marken hen til ham. Generalen var da ene om at nyde det livfulde Blik, som Editha tilkastede ham.

„Tror De virkelig, at Deres Herr Broder har saa stor Uret? Hvor ofte bortvejrer ikke næste Vindpust alt det smukke, som bliver sagt os Kvinder, — hvor hurtigt ere vi ikke glemte? Vi ere saa afhængige af Mændene; os sømmer det sig at afvente, om de bekvemmer sig til at tale Kærlighedens Ord; hendøer imidlertid deres Tilbøjelighed, — ja, saa træder Kvinden simpelthen tilbage, om ogsaa hendes Hjerte brister derved."

Hun var bleven rød under hans Blik.

„Vilde ogsaa Deres Hjerte kunne briste for en Mands Skyld, Frøken Editha?"

„Hvorfor spørger De saaledes, Herr General? Mener De, at jeg ikke skulde kunne elske som andre Kvinder."

„De er Undinen med Sirenesmilet og det kolde Hjerte!"

„Men De, Herr General, maa dog vide, at ogsaa Undine vaagnede op til Liv og Kærlighed; eet raader jeg Dem dog, tir ikke Undinen, thi ellers vil De erfare: 'Halvt drog hun ham, — halvt sank han hen, — og aldrig saas han mere!'"

„En herlig Død for Deres Øjne," mumlede den gamle Officer som i Selvforglemmelse. Men Editha sporede sin Hest; hun var atter kommen til Besindelse og for let sammen; snart havde hun indhentet det første Par, medens de to Brødre i Forening red hjem til Slottet.

Da de to unge Damer næste Dag befandt sig i deres Værelse, truede Ella skælmsk med Fingeren ad Veninden, idet hun samtidig viste hende et Brev, der nylig var ankommet; brogede, fremmede Frimærker vare klæbede paa Konvolutten; Brevet maatte være langt borte fra.

„Editha," drillede hun, „hvis Onkel vidste noget om disse Breve fra Sumatra! En fast, mandig Haandskrift for Resten! Hvorfor bliver du rød? Jeg er virkelig i Øjeblikket lige ved at finde, at Onkel Generalen har Ret, dine Øjne ere —"

„Men, Ella," svarede den unge Dame halvt bebrejdende; „din Onkel kunde jo være min Fader, hvortil da disse Drillerier?"

„Hvem kan vide? vedblev Ella uforknyt; „der gaar som bekendt letteſt Ild i gamle Huſe, — iøvrigt vilde du da være den eneſte, der ikke ſaa, at han er forelſket i dig op over begge Øren."

Editha vendte ſig rødmende bort og greb Brevet; ſom Ild følte hun pludſelig det tynde, ſilkeagtige Papir i ſin Haand.

„Jeg vidſte det jo, — det er fra Fætter Arthur," ſagde hun ſkødesløſt henkaſtet, og dog med bankende Hjerte.

„Fra den intereſſante Fætter Kaptajn, der vugger paa Voverne? Skulde han mon have indlagt en eksotiſk Preſent i ſit tykke Brev? Maaſke et af de tynde, fine Silkeſjaler, ſom Lotte Parker nylig fik ſendt fra ſin Fader direkte fra Madras."

Men ſkuffet følte Edithas Fingre, at det kun var Papir. Dage og Nætter beſkæftigede han ſig med ſin Kærlighed, tænkte paa hende med den varmeſte Længſel. Enhver anden vilde have jublet i lykſalig Stolthed, i hengivende Ydmyghed. — Editha følte i Dag hans Kærlighed næſten ſom en Lænke.

„Jeg forlader dig," drillede Ella paany, „for at du i uforſtyrret Ro kan læſe dit tykke Brev; men det ſiger jeg dig: jeg ſladrer til Onkel."

Døren lukkede ſig efter hende, og Editha brød langſomt Seglet.

„Min ſkønne, elſkede Lotusblomſt!"

Den unge Piges brændende Øjne hvilede paa diſſe førſte Ord, og paany tyngede det ſom en ſvær Byrde paa hendes Bryſt. Arthur havde Rettigheder over hende; med Haand og Mund havde hun forlovet ſig med ham; var da den gyldne Frihed forbi; klirrede Lænken allerede nu ved hvert Skridt efter hende?

Arthur kaldte hende ſin „Lotusblomſt"; endnu genlød i hendes Øre Ordet „Undine". Brevet faldt ud af hendes Haand, hun bøjede ſit glødende Anſigt, og et dybt Suk hævede det beklemte Bryſt. —

Næſte Morgen ſkulde Militæret marchere videre, og i Eftermiddag var der inviteret ſtort Selſkab. Ungdommen ſkulde forlyſte ſig med Kroket og Boccia; for de ældre Herrer og Damer ſtode Spillebordene rede.

Ella, ganſke klædt i hvidt, ſyntes i den ſyvende Himmel. Samme Eftermiddag havde Løjtnant Höfer, den ſmukke Adjutant, ſpurgt hende, om han efter Manøvrerne maatte komme igen og „tale med Papa"; ſtakaandet og med hede Kinder havde hun til-

nikket ham et „Ja!“ og saa gik de da begge om som lykkelige Børn, af og til udvekslende et stjaalent Blik eller et flygtigt Ord.

Herr von Theunert, hendes Fader, havde gennemskuet Tingen og fandt intet derimod at indvende, naar hans Barn blot kunde blive lykkeligt. Hvad der derimod foruroligede ham, var den Opførsel, som hans Broder, Generalen, udviste; virkelig altfor iøjnefaldende markerede han sin Tilbøjelighed for Frøken von Hallern. Han, den gamle Mand, og hun, den unge, smukke Pige, — det var Daarskab, om han vilde gøre Alvor af det, — men desuagtet!

Generalen var rig, meget rig, — Editha saa godt som uden Formue.

Godsejeren rystede betænkelig paa Hovedet. Var det i Grunden saa helt umuligt, at der bag denne hvide Pande gemte sig endog ret praktiske Ræsonnementer; var det utænkeligt, at hendes lokkende Smil for fuldt Alvor gjaldt Generalens Rang og Rigdom? Hans Beslutning stod fast.

„Erik,“ begyndte han, da efter Bordet de unge Piger havde trukket sig tilbage, „jeg har noget at tale med dig om, fordi jeg tror, at et aabent Ord mellem Brødre ikke kan være til Skade.“

Forundret betragtede Generalen ham, men rakte ham efter et Øjebliks Betænkning Haanden og sagde: „Sikkert ikke, Moritz, tal!“

„Ser du,“ begyndte Theunert, „jeg er ganske vist den yngste af os to, men mener dog at burde gribe ind i dette Tilfælde. Erik, du er fem og tresindstyve Aar gammel, men i Løbet af de sidste Dage mærker jeg dog, at du — tænker paa at gifte dig.“

Et Udtryk af Forlegenhed og Uvilje gled over Generalens røde Ansigt; han rejste sig heftigt og maalte med raske Skridt Værelset.

„Min gode Moritz, du berører der en Sag, som jeg endnu ikke selv ret har overlagt. I mange Aar har jeg været Enkemand, er barnløs og føler mig ofte meget ene; tilmed udfordrer min Stilling en Hustru, der kan repræsentere mit Hjem.“

„Og blot af den Grund vil du ægte en pur ung Pige, som du kan sige dig selv ikke kan elske dig?“

„Undine!“ klang det for Generalens indre Øre; han troede sig dog elsket, men tav; selv for sin egen Broder kunde han ikke tilstaa, hvor hjælpeløst forhekset han var af et Par mørke Øjnes Trylleri.

„Erik," gentog Broderen næsten bedende, „overvej det Skridt, du tænker paa at gøre, overvej det for din egen Skyld; Angeren kommer ofte for sent!"

Generalen lo tvungent. „Men bedste Moritz, hvilken Daarskab! Jeg ved jo ikke engang endnu, om jeg overhovedet vil kunne opnaa denne Lykke, og saa kommer du her som en Ulykkesravn med den højtideligste Bedemandsmine!"

Godsejeren rystede paa Hovedet; nøjere end før vidste han nu, hvorledes Sagen stod, og at intet vilde være Stand til at bringe Generalen fra hans en Gang fattede Beslutning. — —

Det var blevet Aften. I munter Stemning vandrede Gæsterne omkring og afventede et Fyrværkeri, som skulde slutte Soiréen; over alt gik Samtalen højst animeret.

Ella og Höfer søgte at give sig Udseende af at bekymre sig det mindst mulige om hinanden; naturligvis mislykkedes disse Forsøg fuldstændigt, og deres lysende Blikke, deres glade, højtidsfulde Væsen var alle de tilstedeværende paafaldende. Faderen var lykkelig med sin Datter, uden at denne anede noget derom; Höfer gik for at være en særdeles solid, dygtig Officer og en elskværdig Kammerat. De mørke Skyer paa Husherrens Pande gjaldt alene Broderen. Fra Ella gled hans Blik til Veninden; han maatte tilstaa, at hun var smuk, meget smuk og — farlig. Den bløde, matgrønne Kashmirskjole, Nokkeroserne i hendes Bælte og paa hendes Haar klædte Editha fortrinligt. Da hun var traadt ind i Selskabsværelserne, havde hun hørt Generalen hviske halvhøjt: „Undine!" og i samme Tone havde hun svaret: „Vogt jer, forvovne dødelige!" Hun vidste nøje, hvor dyb en Betydning disse tilsyneladende uskyldige Ord dækkede over; men hun var fast besluttet paa at divertere sig saa godt som mulig denne Aften, thi om faa Dage skulde hun atter vende hjem til sin gamle Onkel, Senatoren; i Aften vilde hun tømme Glædens Bæger til sidste Draabe! En barnagtig Forfængelighed havde kildret hende, da Ella fortalte, hvor indtaget Generalen var i hende; i Dag vilde hun bringe ham til at tale; — Arthur var langt borte; — ingen fik det at vide; — hvad gjorde det da? — —

En vidunderlig Nat laa over Haven; Maanelyset bævede i Solvstriber over den mørke Dam, skinnede paa de hvide Marmorfigurer, der dukkede frem mellem Buske og Træer og overgød den slanke Pigeskikkelse derhenne med feagtigt Trylleri. Med sine Nokkeroser paa Haaret stod Editha ved Dammens Rand og kastede

Smaastene ud i den. Plaskende sank de i Vandet, brede Ringe formede sig i stedse videre Kredse, indtil paa en Gang Overfladen igen blev ubevægelig, — saa længe til Legen begyndte paany.

„Huldе Undine, grusomme skønne Vandenes Fe, jeg søgte Dem overalt og finder Dem endelig ved det hjemlige Element!"

Hun for forskrækket sammen; men desuagtet gled det samme Smil over hendes Ansigt, som en Gang havde bedaaret Kaptajn Saldow. Generalen havde blot altfor pludselig vist sig ved hendes Side.

„Vil De spaa mig, Undine," hviskede han, pegende ned paa de glimtende Kredse. „De forstaar Bolgernes Spil, — lad mig skue min Fremtid!"

Smilende bøjede hun sig frem, saa at Spejlbilledet af hendes Hoved saas i Vandet; Blomsten mellem de mørke Fletninger syntes at vinke til den gamle Mand; bestandig heftigere bankede det i hans Bryst; han maatte gøre Vold paa sig, for ikke straks at trykke den forføreriske Skikkelse til sit Hjerte.

„Ser De, hvor det glinser dernede, det er mine Søstre, Nøkkerosерne; de vinke ad mig, at jeg atter skal stige ned til dem og undfly alle de troløse Mennesker heroppe."

„Ere de virkelig alle saa troløse, — ogsaa jeg, Frøken von Hallern?"

Tænkte Editha i dette Øjeblik paa den alvorlige Mand, der havde givet hende hele sit Hjerte til Eje, paa ham, der kaldte hende sin Lotusblomst? Vidste hun, at allerede denne kokette Leg var et Brud paa lovet Troskab? Hun løftede Blikket mod den gamle Mand og vedblev:

„Maaske — maaske gør jeg Dem Uret; jeg kender Dem jo kun saa kort, og i Morgen drager De videre. Hvor snart vil De ikke ude i den store Verden have forglemt den stakkels ubetydelige Nøkkerose, som De tilfældig fandt Behag i her!"

„Og hvis det nu var mit varmeste Ønske, netop for bestandig at bære denne Nøkkerose ved mit Hjerte, at bevare den for enhver raa Luftning, — vilde Blomsten da opgive sit Hjem og dem, hun kalder sine — for en gammel Mands Skyld?" —

Legen var blevet alvorlig, meget alvorlig. Editha rødmede, hendes Hjerte bankede i angstfuld Uro. Hun saa mørke, smukke Øjne hvile paa sig, hørte en vibrerende, dyb Stemme hviske: „Min egen, søde Lotusblomst!"

Generalen havde grebet begge hendes Hænder og holdt dem fast med et lidenskabeligt Tryk, medens hans Øjne hang ved hende, der vedblivende stod foran ham. Hvislende steg i dette Øjeblik en lysende Raket op paa Himmelhvælvingen; højt oppe eksploderede den, og talløse Lyskugler dalede ned mod Jorden —; Selskabet gav sit Bifald til Kende; nærmere og nærmere lød Stemmerne, og bestandig tav det gaadefulde Væsen.

„Editha," hviskede Generalen heftig bevæget, „skal den hulde Undine med denne Aften forsvinde for mit Blik, eller skal ogsaa en gammel Mand kunne vove at udstrække sine Hænder efter hendes Skønhed? . . . Sig kun et eneste Ord!"

Med sænket Hoved og bankende Hjerte aandede hun tungt; for sidste Gang steg Billedet af den fjerne Trolovede op i hendes Sjæl; hendes gode Engel formanede hende indtrængende; et Øjeblik saa det endnu ud, som om hun vilde vise Fristelsen tilbage.

Da flammede paany en Raket i Vejret, paany dalede den brogede Ildregn mod Jorden, og som i Drømme saa Editha en herlig smykket Kvindeskikkelse i Lysskæret; hun bar Fløjl og skinnende gyldne Smykker; fornemt smilte hun ud over Mængden, og sagte hørte hun Stemmer hviske: „Deres Naade, Fru Generalinde!"

Da var det forbi. En isnende Kulde lagde sig om den unge Piges varme Hjerte. Sødt og forførerisk smilede hun til Oldingen ved hendes Side, derpaa rettede hun sig stolt og hævede Hovedet.

„Hvis en modig Mand vover at tilkæmpe sig Vandenes Fe, da vil hun for hans Skyld forlade alt, og —"

„Editha, Editha!" lød Ellas Stemme ikke langt borte; de smaa, bløde Hænder frigjorde sig, en næsten uhørlig Hvisken naaede Generalens Øre:

„Paa Gensyn!"

Derpaa stod han alene, beskinnet af en lysende, bengalsk Ild, opfyldt af Hed Lidenskab og overvældende Lykke. Noget hvidt skinnede frem i Purpurgløden; han tog det op, og som en Yngling trykkede han de skæggede Læber dertil: Nokkerosen var gledet af Edithas Haar; fra den Stund hvilede den ved den gamle Generals Hjerte.

III.

„Mit stakkels, kære Barn!" En gammel Dames elskværdige Ansigt bøjede sig over en grædende ung Piges; hendes blide Stemme, hendes deltagende Blik kaldte den første svage Følelse af Trøst til Live i hendes Sjæl.

Det er en smuk, elegant Villa, i hvilken vi indføre Læseren; belagt med bløde, kostbare Tæpper er den med blomstrende Kamelier prydede Vestibule, som fører ind til de luksuriøse Værelser; Gelænderet, som indrammer Trappen, er af kunstfærdigt drevet Smedearbejde; Pragten imponerer enhver, der betræder Stedet.

Og i Dag kommer der mange! Politifolk med højvigtige Embedsminer, Retsbude, forbitrede Mennesker med mørke Blikke, men frem for alt nysgerrige, der hviskende tale om, hvad der allerede længe ikke har været nogen Hemmelighed. Den rige Kornhandler, Herr Waldemar Franke var gaaet Fallit, ja, man talte endog om Svigagtigheder og falske Veksler. I Gaar var der erklæret Konkurs, og nu denne Morgen —!

Frankes eneste Datter, Frida, udgjorde Sjælen i det hele Hus; endog Faderen bistod hun ofte med Raad og Daad, naar han forhandlede med hende om et vigtigt Forretningsanliggende. Frida Franke med det blonde Haar, med de store blaa Øjne, med det kloge Udtryk i de regelmæssigt mejslede Ansigtstræk var Faderens Stolthed, hans dyrebareste Klenodie. For hende regnede han og sparede, til hende vilde han erhverve en Formue, for at hun en Gang trøstigt kunde række sin Haand til den Mand, hun elskede, hvad enten han var fattig eller rig. Den unge Pige havde imidlertid hidtil afvist alle Bejlere; hendes Hjerte havde endnu ikke talt; hun vilde blive hos sin Fader; hvor andet Steds vilde hun kunne befinde sig saa vel som hos ham.

I den sidste Tid havde hun ganske vist ofte set dybe Rynker fure sig paa hans Pande; ingen Dag gik hen, uden at Franke dybt sukkende betragtede sit Barn, og med beklemt Hjerte maatte Frida sige sig selv, at det var hans en Gang saa blomstrende Forretnings Tilbagegang, der nedtrykte ham. Andre Huses betydelige, uventede Fallitter svækkede hans Kredit; de hos ham indestaaende Kapitaler bleve opsagte, og i Fortvivlelse saa han Likvidationens Øjeblik rykke nærmere, uden at vide, hvorfra han skulde skaffe de store Summer, som dertil udkrævedes. Kun hendes muntre Latter formaaede endnu at oplive ham for en kort Tid, men

dobbelt trøsteløs saa han derefter frem paa det, der skulde komme. Frida var for klog til ikke at gennemskue Faderens Sørgmodighed; hun begyndte at indskrænke den luksuriøse Husholdning, afskedigede alle overflødige Tjenestefolk, og arbejdede selv fra tidlig til silde. Penge havde hun hidtil regnet for intet, nu begyndte hun at vurdere dem og — at spare. Hun afskaffede sin Ponny, opgav sin Loge i Teatret, kort sagt, gjorde, hvad hun kunde, for at hjælpe Faderen. En Dag bad hun ham endog om at sælge Villaen, men angrede straks efter sine Ord, da hun saa, hvor dyb Fortvivlelse de fremkaldte.

Herr Franke sank ned paa en Stol og hulkede som et Barn; han anklagede sig selv for at have bedraget sin Frida, at have bragt hende til Betlerstaven, og aflod ikke med atter og atter at bede hende om Tilgivelse. Den ulykkelige unge Piges Knæ vaklede; hun saa ned i en Afgrund, hvorom hun før ingen Anelse havde haft. Med sjælden Kraft lykkedes det hende dog at blive Herre over sig selv, og hvor kærlig søgte hun nu atter at rejse den dybt nedbøjede, søgte at indgyde ham Mod og tale til ham om Gud!

Derefter kom en kort roligere Tid. Kornhandler Franke saa raskere ud end før og syntes atter at have fattet Haab og Mod, saa at Frida med foldede Hænder allerede takkede sin Gud for Hjælpen i den tunge Nød. Hun troede, at Faderen havde set for pessimistisk paa Sagerne, og at alt var gaaet fredeligere af, end han havde vovet at haabe. Hun blev atter munter, sang og malede flittigt.

Denne Morgen, da hun af Pigen havde hørt, at hendes Fader før Sædvane var gaaet til sit private Kontor, besluttede hun selv at ville hente ham til Frokost. Ude skinnede Foraarssolen varmt og lyst paa Violer og Krokus, det var, som om der gik en Genopstandelsens Luftning gennem den hele Natur. Et Øjeblik blev den unge Pige staaende som i Drømme ved Vestibulens aabne Vindue for ret at lade dette Indtryk virke paa sig.

„Min Gud, jeg takker dig! Hvormed har jeg dog gjort mig fortjent til al den Lykke, du har givet mig!"

Derpaa gik hun videre og aabnede sagte Døren til Faderens Arbejdsværelse; han sad ved Skrivebordet, tilsyneladende flittigt arbejdende, thi han bemærkede ikke hendes Indtræden, og hans Hoved var bøjet forover.

Frida ventede et Øjeblik, at han skulde gøre et Ophold eller dyppe Pennen; først da vilde hun give sin Nærværelse til Kende

for ikke at forskrække eller forstyrre ham. Men han vedblev at sidde saa underligt rolig.

„Fader!" kaldte hun endelig sagte. Han rørte sig ikke. En Gysen gennemfor hende; endnu en Gang lød hendes Stemme: „Fader, kære Fader!" — atter forgæves.

Hendes Hjerte bankede heftigt, hendes Blik blev stift, næppe formaaede hun at bevæge sig fremad, næppe at holde sig oprejst. Nu stod hun ved Skrivebordet. Pludselig undslap hende et skærende Skrig: hun havde grebet en kold Dødningehaand og var med Foden stødt paa en Pistol paa Tæppet.

Over Brystet var den dødes Skjorte revet til Side, en smal, rød Blodstrøm dryppede ned paa Gulvet; foran ham laa hans Afskedsord til Frida ved Siden af en avis angaaende en samme Dag forfalden Veksel paa 19,000 Mark. En Solstraale gled hen over Bogstaverne, der stod klare og faste paa Papiret, trods al den Lidelse, der havde frembragt dem.

„Min dyrebare, elskede Frida!

Jeg forlader denne Verden som Selvmorder, fordi jeg intet mere kan kalde mit eget, ikke engang et ærligt Navn. Jeg kunde ikke overleve det, mit Barn! Kunde jeg give dig et Begreb om alle mit Hjertes bitre Kampe, vilde du tilgive mig. Af Dødsangst veg jeg fra den rette Vej, — Gud være mig arme Synder naadig!

Din ulykkelige Fader."

Den unge Pige læste ikke disse Linier; hendes Hoved gled ned paa den kolde Haand, hun havde elsket saa højt; hendes Bevidsthed svandt bort; det havde været over hendes Kræfter! Højere og højere steg Solen, dens Straaler gled hen over den stille Gruppe, over Vaabnet paa Gulvet og brød sig i blaaligt Lys gennem den dødes Diamantring.

Ingen Lyd i Værelsets Nærhed; endnu var det stille paa Gaden og i Huset; først nu angav Uret den sædvanlige Kontortid.

Det hvide Stykke Papir paa Skrivebordet saa tilsyneladende saa ligegyldigt ud med sine lange Talrækker, og dog var det den sidste Aarsag til den nedbøjede Mands usalige Handling. Stille rykkede Regulatorurets Viser frem; med skarp Klang lød otte Slag gennem det firkantede Rum, og udefra bankede det sagte paa Døren. Men inde rørte sig intet; Bankningen blev gentaget og efter en Pause atter gentaget; derpaa aabnede den gamle Kontor-

tjener forsigtigt Døren, saa ind — og blev som lamslaaet af Forfærdelse staaende. Et gruopvækkende Syn! —

Og nu varede det ikke længe, før Folk trængte ind; en Læge løftede Frida op og bar hende ind i Værelset ved Siden af; snart efter indfandt sig Politiet for at optage en til de mindste Detailler gaaende Rapport.

Medlidende Hænder fjernede Faderens sidste trøsteløse Ord til den ulykkelige Frida; den ellers saa fornemt stille Villa genlød af Stemmer og Skridt. Liget bragtes ind i et afsides Værelse. Ved Fridas Seng sad hendes moderlige Veninde, Fru von Saldow, og skiftede Omslagene paa hendes bankende Tindinger. I den afdødes Privatkontor brændte Lys til sent ud paa Aftenen; den trofaste, gamle Bogholder sad hovedrystende bøjet over Bøgerne; thi de stemte ikke. Han sammenlignede og sammenlignede, talte efter og talte efter, — bestandig de samme forvirrende Resultater. Med stigende Bekymring opslog han en anden Kontobog, som hans ulykkelige Principal personlig havde ført. Lyset faldt skarpt paa den gamle Mands furede Ansigt; med dirrende Læber opsummerede han paany lange Talrækker, indtil han med en fortvivlet Gestus skød Bogen til Side. Bogholderen bedækkede Øjnene med sine Hænder, medens klare Taarer løb ned over hans magre Kinder. „Almægtige Gud, han havde været en Bedrager, en Falskner uden Ære og Samvittighed!“

Dage og Uger gik deres regelmæssige Gang i Livets evige Kredsløb; de saa paa megen Elendighed og Nød, men standsede ikke derfor.

Herr Frankes elegante Villa med Inventar og Tilbehør blev solgt til uventet høj Pris til en rig russisk Familie; Kobesummen lagde Boets Kreditorer selvfølgelig Beslag paa, saa at intet blev til overs til Frida. Med varme Taknemmelighedstaarer havde hun modtaget Fru von Saldows Forslag om at tage til hende som Selskabsdame og Plejedatter. Ja, saaledes var det godt, — den kære Gud havde atter en Gang hjulpet. Den gamle Dame, hvis Søn i et Aar havde været borte paa lange Rejser, følte sig saa alene; hun havde ingen andre nærmere Slægtninge og satte stor Pris paa Frida, hvis Moder havde været hendes Veninde.

Den forældreløse unge Pige skulde dog endnu tømme en bitter Kalk. For faa Dage siden havde hun modtaget en stærkt parfumeret Skrivelse paa guldrandet Velinpapir, underskrevet: „Generalinde von Theunert, født von Hallern.“ Denne Dame

opfordrede hende til at tilbagelevere hendes Gemal et paa nogle Hundrede Mark lydende Værdipapir, som denne en Gang havde betroet Herr Franke til Opbevaring uden senere at have faaet det tilbage.

Med bankende Hjerte søgte den unge Pige efter det omskrevne Dokument eller en Notits desangaaende, — men forgæves, det var ikke til at finde. Var det gaaet tabt, eller — — hun blev dødbleg alene ved Tanken, skjulte sit Ansigt i sine Hænder og hulkede bitterligt. Men Gælden maatte dækkes; ingen skulde, saa længe hun endnu ejede noget, lide Tab. Hun vidste, at Datteren ikke hefter for Familiens Gæld, men tøvede dog intet Øjeblik med at tage Forpligtelsen paa sig.

Hurtigt iførte hun sig Hat og Kaabe, udtog af sit Skrivebord sin længst afdøde Moders Brudesmykke og ilede dermed til en Juveler. Den skarpe Aprilluft skar hende i Ansigtet, men derpaa agtede hun ikke; med rystende Haand aabnede hun Butiksdøren og fremstammede sit Anliggende. Juveleren udtog Perler og Brillanter af Smykket, den tomme Indfatning stirrede den ulykkelige Pige hul og glansløs i Møde, trods al sin Selvbeherskelse formaaede hun ikke at tilbageholde Taarer. Medlidende strejfede Mandens Blik det sorgfulde unge Ansigt.

Det var ikke noget let Skridt for Frida at sælge sin afdøde Moders Smykke; men i sin Himmel vilde denne ikke vredes paa Datteren; det gjaldt jo Faderens Ære, — alle Betænkeligheder maatte vige derfor!

„Smukke Stene, Frøken," sagde endelig Juveleren og saa op paa hende; „jeg kan straks give Dem 500 Mark for dem, hvis De ønsker det."

Frida tøvede et Øjeblik; endelig trak hun modig den venstre Handske af; paa hendes Finger glimrede den ulykkelige Faders Diamantring.

„Jeg behøver mere," hviskede hun bedrøvet, „og maa da ogsaa give Afkald paa dette Minde."

Deltagende hvilte Mandens Blik paa Frida; han kendte hende og vidste, som iøvrigt den hele By, Besked med hendes Ulykke. Endelig var Salget bragt i Orden; med lettet Hjerte forlod den unge Pige Butikken med en forseglet Konvolut i Haanden. Endnu i Dag maatte hun gaa den tunge Gang og aflevere Pengene, thi næste Dag skulde hun rejse bort med Frn von Saldow.

Fru von Theunert skrev kort og koldt: hun og hendes Mand vilde paa Gennemrejse kun opholde sig nogle Timer i denne By for at afgøre dette Forretningsanliggende og ønskede indtrængende en fuldstændig Afvikling af Sagen.

Da Frida havde vist sin moderlige Veninde Generalindens korte Brev, var denne bleven dødbleg; hendes ellers saa venlige Øjne skøde Lyn, og næsten haardt sagde hun: „Lad mig gaa til hende i dit Sted, mit stakkels Barn. Den Kvinde har intet Hjerte!"

Men Frida ansaa det ikke for rigtigt at modtage hendes Tilbud. Hvis der i Løbet af Samtalen skulde falde et bittert Ord om hendes afdøde Fader, var hun alene den, der maatte være Vidne dertil, ikke engang Fru von Saldow, der dog havde hende saa kær.

„Saa gør mig den Tjeneste tilsidst at omtale, at du befinder dig i mit Hus som en Datter, og at min Søn først om to Aar vender tilbage." —

General von Theunert og hans Frue vare tagne ind i Byens eleganteste Hotel. Et Fjerdingaar havde de nu været gifte, og den gamle Mand var om muligt endnu mere forelsket i hende end før. Men den smukke Editha befandt sig ogsaa vidunderlig godt i sin nye Stilling saa vel som i sin Gemal; gratiøs og med megen Holdning begyndte hun allerede paa selve Bryllupsdagen at markere sin Rang. Hun fandt det ganske selvfølgeligt, at ældre Damer indrømmede hende, „Fru Generalinden", Forrangen og antog over for Brudepigerne, hendes Veninder, en venskabelig nedladende Mine.

Hvad den gamle Senator havde sagt, den Gang da General Theunert paaberaabte sig Edithas Jaord som Støtte for sin Anmodning om hendes Haand, fik intet Menneske at vide; men der paafulgte en meget alvorlig Forklaring imellem Formynder og Myndling, efter at førstnævnte havde opsøgt hende paa hendes Værelse, hvor han fandt hende med forgrædte Øjne. Disse Taarer tørredes dog meget hurtigt. Samme Dags Middag holdt Senator Overlund i sin Haand et Brev til Kaptajn Saldow, hvori Editha kort og koldt meddelte ham, at hun havde modtaget en andens Frieri og hermed løste ham fra hans Ord. —

Allerede samme Aften straalede den smukke Piges mørke Øjne med sædvanlig Glans Generalen i Møde, da han med en pragtfuld Forlovelsesbuket traadte frem for sin „Undine". Ja, dette

Navn passede bedre til hendes lunefulde, ustadige Natur end det, som hin trofaste, alvorlige Mands Kærlighed gav hende: Lotusblomst! Den kyske, hvide Blomst, som ængstelig lukker sine hvide Blade, naar en hed Solstraale træffer den, har ingen Lighed med den elegante unge Frue, som smilende og passiarende sætter sig til det rigt dækkede Middagsbord ved sin tilkommende Gemals Side.

Ikke en eneste af hendes gratiøse Bevægelser undgik Generalen; han tilbad sin henrivende Editha, og med sit allerkæreste Smil takkede hun ham for hans Komplimenter.

Han anede ikke, at dette samme Smil en Gang havde bedaaret en anden, at denne lille Mund, som havde lovet ham Troskab, allerede en Gang tidligere koldt og ligegyldigt havde brudt et saadant Løfte.

Fru von Saldow havde aldrig svaret paa Meddelelsen om Edithas Forlovelse; ogsaa Senator Overlund havde kun højst alvorlige, næsten mørke Blikke tilovers for den skønne Brud for Alteret; — dog, hvad skadede det? Editha smilte ømt til sin Ægtefælle; hun havde naaet, hvad hun ønskede, var bleven en rig, fornem Frue. Men om der i denne Stund aldeles ingen Minder steg op i hende, om hun ikke fornam hin fjerne, klangfulde Mandsstemme, som en Gang forstod at give hende saa ømme Kælenavne, — hvem kan vel vide det! Ved den højtidelige Handling foran Alteret, ved den gejstliges Spørgsmaal til hende, blegnede hun, hendes Haand rystede, da Ringene bleve vekslede; men snart var denne Sindsbevægelse overvunden; det svære Silke-Moiré bruste om hende, af Brudekransen løste sig en Kvist og faldt til Jorden, derpaa gik hun smilende ved sin Gemals Arm ned ad Kirkegulvet. —

I Dag syntes ingen saadanne Minder at fordunkle den smukke Generalindes Sind; smilende nippede hun til sin spanske Vin, og passiarede livligt om Ellas Bryllup, fra hvilket de just vare paa Hjemrejsen.

„Nu er Løjtnant Höfer jo ikke mere din Adjutant, Erik?" spurgte Editha Generalen; „det vilde ogsaa have været en skæv Stilling saavel for det unge Par som for os."

„Ja vist; hans Kommando udløb allerede med Aarets Begyndelse; men ved du, kære Editha, at jeg til Efteraaret sandsynligvis modtager Udnævnelse som Generaløjtnant?"

„Virkelig?" udbrød den unge Frue, rødmende af Glæde;

„hvor henrivende Titlen 'Deres Excellence' lyder! Erik, saa bliver jeg dobbelt lykkelig."

Den var ganske i Overensstemmelse med Sandheden, denne hans Gemalindes naivt barnagtige Tilstaaelse; men Generalen morede sig højligt over Spøgen og førte galant hendes rosenrøde Fingerspidser til sine Læber; Editha vidste, hvor uindskrænket hendes Magt over ham var.

„For Resten vil jeg tage ud og besøge Landraad Mauermann, medens du her bringer Sagen med Frøken Franke i Orden; grædende Kvinder taaler jeg ikke at befinde mig i Nærheden af, men mine Penge ser jeg derfor ingen Grund til at miste."

„Lad mig kun derom," mente den smukke Frue koldblodigt; derpaa rakte hun sin Mand Læberne til Kys og vidste for sikkert, at han bedaaret forlod hende.

Havde han anet, hvor inderlig ligegyldig han allerede nu egentlig var hende!

En halv Time efter at General Theunert var gaaet, bragte Opvarteren et Visitkort, der bar Navnet „Frida Franke".

„Hun kan komme," lød det kolde Svar; derefter rejste Damen sig fra den Chaiselongue, hvorpaa hun havde hvilet.

En slank, i dyb Sorg klædt Pigeskikkelse traadte ind ad Døren; under et tæt Crêpeslør vældede blode, blonde Fletninger frem, de store blaa Øjne hvilte alvorlige paa den smukke Generalinde. „De kender maaske Hensigten med mit Besøg, naadigste Frue?" spurgte en melodisk Pigestemme, og Frida bøjede sig ulasteligt til Hilsen.

„Deres Besøg, Frøken, gælder et simpelt Forretningsanliggende," svarede Generalinden skarpt tilbagevisende, idet hun rettede sin høje Skikkelse; hun syntes at finde for liden Ærbødighed hos den fremmede.

Den unge Pige pressede Læberne fast sammen; hendes Hjerte bankede; hun huskede sin gamle Venindes Ord: „Den Kvinde har intet Hjerte."

„Fru Generalinde," begyndte hun i beskeden, men fast Tone, „naar jeg straks henvender mig til Dem med en Bøn, gør jeg det som en Kvinde, der taler til en Kvindes Hjerte."

„Tro blot ikke, bedste Frøken, at De, som De synes at forudsætte, hos mig vil møde større Eftergivenhed i dette fatale Forretningsanliggende, end De vilde have fundet hos selve Herr Generalen."

Fridas Tænder bed dybt ned i Underlæben; med rystende Haand tog hun en forseglet Konvolut frem af sin Lomme.

„Naadigste Frue," sagde hun sagtmodigt. „Jeg skal ikke længe besvære Dem; Deres Herr Gemals Værdipapirer har jeg trods ivrigste Søgen ikke kunnet finde; jeg vilde da bede Dem foreløbig at nøjes med denne Sum, som jeg ved Salg af nogle dyrebare Affektionsgenstande har formaaet at opdrive. Heri befinder sig 500 Mark; de manglende —"

„Skulde vi vel — forære Dem?" Hvor haanligt kunde den smukke Frues ellers saa bedaarende Stemme dog klinge! Den ulykkelige unge Pige skar det som Knive i Hjertet.

„Saaledes mente jeg det ikke, Fru Generalinde," svarede Frida tonløst; „jeg vilde kun bede Dem om Udsættelse. Min Fader døde — under sørgelige Forhold; jeg kan ikke paa een Gang udjævne alle Forpligtelser, saaledes som jeg helst ønskede."

„Ja, jeg har overfladisk hørt Tale om Sagen, men ikke nok til at kunne dømme om den," gav Editha til Svar; „men De vil dog ikke kunne fortænke mig i, Frøken, at hvis jeg tager imod Deres Forslag, maa jeg kræve sikker Garanti for, at det ogsaa virkelig bliver opfyldt. Deres Faders Fallit" — Frida gøs sammen ved de iskolde Ord — „viser nokſom paany, at man bør vise den allerstørste Forsigtighed ved Anbringelsen af Deposita. Naar vil De kunne betale den resterende Del af Gælden?"

I den unge Piges blege Ansigt gav sig dyb Foragt til Kende, det blonde Hoved hævede sig stolt.

„Hvis det absolut er nødvendigt, saa straks, Fru Generalinde! For faa Uger siden afsluttede Fru von Saldow et Engagement med mig, ifølge hvilket jeg skal ledsage hende som Selskabsdame; et Ord til min moderlige Veninde, og jeg vilde straks have Summen disponibel. Ikke desto mindre vilde jeg meget nødig udbede mig Penge af hende før Tiden; det manglende Beløb skal jeg af min Maanedsgage —"

„Det skal De ingenlunde, mit Barn; det er tilstrækkeligt med Summen i Konvolutten; jeg havde kun med den afdøde Herr Franke at skaffe, hans efterlevende Datter skal for min Skyld ikke have triste Stunder. Vort Mellemværende betragter jeg som afgjort."

Generalen var traadt ind, uden at nogen af de to Damer havde bemærket ham; udelukkende til Frida henvendte han Ordet, saa at Edithas Blegnen og nervøse Skælven ganske undgik ham.

Den gamle, vejrbidte Soldat var af et godt, blødt Gemyt og kunde ikke taale at se nogen lide; denne Kummer var han i Stand til at lindre; men for første Gang havde han bemærket en Plet hos sin „Undine". Skulde hun i Sandhed ikke have noget Hjerte! Men det var ikke det, som fik den smukke Frues Kinder til at blegne; hint Navn, der saa uformodet var bleven udtalt, bar Skylden, — Navnet paa den Mand, hvis trofaste Hjerte havde været hendes Eje, og mod hvem hun saa lavsindet havde brudt sit Løfte! For hendes indre Øje viste sig som ved et Trylleslag et straalende Juletræ, og ved Siden af dette i Marineuniform Arthur von Saldows statelige Skikkelse; hans Blikke hvilede i dyb Kærlighed paa hende; hendes Hjerte bankede, som det skulde sprænges; sagte, sagte hviskede en angergiven Stemme til hende: „Havde du taget ham, han elskede dig — og du ogsaa ham!"

Dette Navn, nævnet af den fremmede unge Piges Mund, havde grebet den smukke Frue stærkere end selve den gejstliges Ord paa det hellige Sted, da han for Tid og Evighed viede hende til Generalen; en Taare blinkede i hendes Øje, flammende Rødme bedækkede det fine Ansigt, og langsomt vendte hun sig og forlod Hotelværelset.

IV.

Over de brusende Bølger hvælvede sig en dybblaa Himmel; larmende slog Brændingen ind mod Stranden og slyngede Tusinder af hvide Skumflokke op paa Sandet; Bølgerne brummede Havgudens ældgamle, hemmelighedsfulde Sprog, — og den, som lytter dertil, paavirkes endnu den Dag i Dag af det samme Tryleri som for Aarhundreder siden.

Ogsaa den høje, alvorlige Mand, som stod lænet op til et Træ ved Bredden, lyttede til dette Sprog; hans Blik hvilede drømmende paa de snart smaragdgrønne, snart dybblaa glinsende Bølger, som vilde han i deres Dybder finde Svar paa det længselsfulde Spørgsmaal i sit Indre.

Det var Kaptajn von Saldow; hans brunede Træk vendte sig mod det Land, hvor hans Ideal, hans Lotusblomst boede, og op for hans Sjæl steg et lysende Billede af Lykke og Kærlighed, — lysende og udglidende som Havets Bølger.

Et og et halvt Aar havde han været borte hjemmefra; lige saa længe skulde det vare, inden han vendte tilbage til den elskede. Men hvilken Evighed siden hin Februardag, da han for sidste Gang trykkede hende til sit Hjerte! Tankefuld lod han sin Haand glide gennem det tætte Fuldskæg, og hans Træk formørkedes. „I næsten et halvt Aar ingen Efterretninger," mumlede han beklemt; „der maa have været Breve med til mig paa hint Skib, der gik under paa Vejen; o, min søde Lotusblomst, bliver kun du mig tro, vil jeg kunne bære alt!"

Et smukt Smil spillede om hans skæggede Læber; han vidste jo, at hun var ham tro; hun elskede ham som han hende; blot en Skygge af Tvivl derom forekom ham som en Uret mod hans Editha! Hvor Bølgerne dernede bruste og svulmede! Næsten som om de med hvert Slag tilhviskede hans lyttende Øre hendes Navn! —

Mellem Palmernes Blade stak et brunt Hinduhoved med tungsindige Træk frem og stirrede paa Kaptajnen, uden at denne anede det. De Klædningsstykker, som kunde ses, saa vel som hans gule Hovedbedækning lod en med Lethed henføre ham til den foragtede Pariakaste; ufravendt betragtede han Saldow, da denne nu langsomt trak et lille Fotografi frem og trykkede det mod sine Læber.

„Lotusblomst," hviskede han længselsfuldt, medens Hinduen rystede paa Hovedet. Omendskønt han ikke forstod de fremmede Lyde, var den smukke, alvorlige Europæer ham ikke fremmed, og med al sin Races Lidenskabelighed hang han ved ham. For faa Dage siden var han i Krattet bleven overfaldet af en bytteſøgende Tiger, der i et Nu rev ham til Jorden; en Gysen gennemfor ham, naar han tænkte paa dette Øjeblik! Rundt om ingen Lyd; Uhyrets laadne Hoved hvilede paa hans Bryst, hans sidste Aandedrag var nært, endnu kun et højt Skrig af Dødsangst, Tigerens graadige Øjne nød allerede Byttet, da et Bøsseløb skød sig ud gennem den tætte Bladvæg, en Hanes Knækken lod sig høre, og i næste Øjeblik tordnede et Skud under rullende Ekko gennem Skoven; Tigeren styrtede til Jorden og strakte i Dødskrampe de mægtige Poter i Vejret. Men for Pariaen stod den samme høje, smukke Mand i Marineuniform, som nu lænede sig op til Stammen. Medlidende knælede han ned for at undersøge det heftigt blødende Saar, men i samme Øjeblik sank den saaredes Hoved tilbage, sorte Skygger droge forbi hans Øjne, og en lang, dyb Afmagt hjalp ham over de nærmest paafølgende tunge Timer. Han

vaagnede op i en blød Seng i en pyntelig Hytte, hvor en europæisk klædt Kvinde begyndte at fortælle ham, hvad der var sket. Den statelige Kaptajn havde paa sine Arme bragt ham ud af den tætte Urskov; paa Missionsstationen redte man ham en Seng og forbandt hans Saar; hans Redningsmand havde draget Omsorg for, at han kunde blive der, til han fuldstændigt var kommen til Kræfter.

Den stakkels Hindu var af et taknemmeligt Sind; da han var helbredet, ilede han til sin Velgører, omklamrede hans Knæ og bad ham lidenskabeligt om at beholde ham hos sig; som en Hund vilde han ligge ved hans Dørtærskel, og kun Døden skulde kunne skille ham fra sin Herre.

Alt dette stod paa een Gang levende for den brune Mands Sjæl, da han fra Bladlabyrinten saa ned paa Kaptajn Saldow; hans brede Bryst hævede sig af Stolthed og Tilfredshed. Sagte hviskede han: „O Leila, min Leila, du, som paa Brahmas Bud skiltes fra mig, — du har sendt mig ham, at jeg skal være ham tro, vaage over ham og sørge for ham!"

I Vindens lune Luftning følte han Leilas Aande, hørte hendes mystiske Hvisken: „Ham er det, hvis Lykke du skal grunde!" Foruden Faki kendte ingen Vejen til Vidunderhulen, hvis Skat han vilde aabenbare alene for den elskede Herre. — —

Langsomt skred Kaptajn Saldow fremad; han havde for fjorten Dage taget Orlov fra sit Skib; under den gamle Fakis, Pariaens Ledelse vilde han foretage en Udflugt ind i det Indre af Landet.

Arthur kom fra Havnen; personlig havde han bragt en Pakke til Editha ud paa det afgaaende Dampskib for at vide den sikkert besørget; det lille Etui, som paa blaa Fløjelsgrund indeholdt en Lotusblomst af kosteligt indisk Filigranarbejde, var ledsaget af længselsfulde, ømme Kærlighedsord. Dag og Nat, Time for Time tænkte han paa den elskede.

„En Hilsen fra det fjerne Indien, min tilbedte," skrev han; „du ønskede dig en saadan Blomst, og da jeg ikke kan bringe dig den selv, saa lad mig i det mindste i Tankerne have Lov at lægge den for dine Fødder. Din Kærlighed, dyrebare Editha, er for mig den skønneste Vidunderblomst; jeg beder til Gud, at den aldrig maa visne." — —

Stakkels Arthur! Da hans Kærlighedshilsen naaede sit Bestemmelsessted, lagde en flammende Rødme sig over den smukke

„Fru Generalindes" Ansigt, og hendes Gemal saa uroligt paa hende; han var skinsyg. Men endnu samme Aften havde hun beroliget ham med Hensyn til Gaven, uden dog at have omtalt Brevet, og det brillantbesatte Blomsterbæger funklede paa hendes hvide Hals; hun sad i Operaen, nogle Officerer stode bag hendes blaa Fløjelsslæb og gjorde den smukke Frue deres Opvartning, naturligvis bestandig med forsigtige Blikke til Generalen, der som en truende Othello sad ved hendes Side.

Stakkels Arthur! Dette var din kyske, rene Vidunderblomst! Hendes Hjerte bankede ikke højere under det funklende Smykke, roligt smilende havde hun besvaret sin Ægtefælles Spørgsmaal om, hvem der var Giveren: „En forsinket Bryllupsgave fra Indien; du ved, Papas Søster er en Fru von Saldow." — Theunert anede ikke det mindste om, at Smykket kom fra den omtalte Tantes Søn og ikke fra hende selv. — —

Imidlertid havde Saldow og hans Faki tiltraadt Rejsen til det Indre af Landet; trods alle Forestillinger og Indvendinger havde Kaptajnen holdt paa, saa vidt mulig at foretage Rejsen til Fods eller til Hest; efter indisk Sædvane at lade sig bære kunde han ikke bekvemme sig til; det vilde for ham have været en altfor ubehagelig Maade at rejse paa. Han havde fuldstændig overladt sig til Fakis Førerskab, og denne besluttede at føre ham til Leilas Vidunderhule.

Lodret brændte Tropesolens Straaler, men inde i den tætte Skov var kølig Friskhed; langsomt stege de vandrende opefter; Egnen blev stedse bjærgrigere. Urgamle, underligt formede Klippeblokke laa over og imellem hverandre som i Hast henkastet Kæmpelegetøj; imellem dem klatrede yppige Slyngplanter, hvis grønne hist og her brødes af pragtfulde Blomster, og over det altsammen skyggede gigantiske Træer, som bredte et mystisk dæmrende Halvmørke om dem. Opfyldt af Forbavselse over, hvad han saa, og i en underlig, højtidelig Stemning lod Arthurs dybe Gemyt dette storartede Sceneri virke paa sig, langsomt indaandede han den balsamiske Luft, som en drømmende stred han fremad, men Faki holdt Øje og Øre i anspændt Virksomhed. Han lyttede efter enhver, selv den svageste Lyd, efter en Grens Knæk ken, et Blads Raslen, for ikke at blive overrasket af nogen Fare. Med stille Bekymring iagttog han ubemærket sin Herre, der ofte langsomt strøg sig med Haanden over Panden; et Skin af dødlignende Mathed gled af og til over Saldows ellers saa livlige Træk, men

desuagtet tilbageviste han hovedrystende ethvert Spørgsmaal om hans Befindende. Bestandig videre vilde han trænge frem, medens den tro Hindu ubemærket sagtnede sine Skridt; for en Europæer var Dagens Hede i høj Grad sundhedsfarlig.

„Hvor langt have vi endnu til næste Station, Faki?" spurgte Kaptajnen endelig og standsede; drømmende hang hans Blik ved en dybt farvet Purpurblomst, som glødede frem mellem Mos og Epheuranker; — hvor godt maatte den ikke passe til Edithas mørke Lokker!

Selv i den dæmrende Urskov bølgede Erindringen om den elskede gennem Arthurs Sind; han lænede sit hede Hoved til en Stamme og hviskede det elskede Navn.

„Kom videre, Herre, kom med til Leilas Hule, der vil jeg vise eder hendes Skatte og fortælle eder om hende," sagde Pariaen med dæmpet Stemme; hans Bryst hævede sig, i de store Øjne stod klare Taarer.

„Ja, gør det, Faki," svarede hans Herre og gik med tunge Skridt videre, „fortæl mig Leilas Historie; hendes Skatte beholde Brahma!"

„Ja, om Leila vil jeg tale," begyndte Faki tankefuld. „Hun var min Hjemstavns skønneste Vidunderblomst, og vi elskede hinanden, — skønt hun var bleven en Rajahs Brud. I hendes tidligste Ungdom gave Forældrene hende til den højbaarne Bejler. Efter Aar og Dag lærte vi hinanden paany at kende; jeg, der den Gang endnu var en brunlokket Yngling, følte mig straks opflammet af brændende Lidenskab for den yndige Kvinde, i hvis Øjne jeg læste Besvarelse af mine Følelser. Vi vidste begge, hvilket Vanvid denne vor Kærlighed var, men først for sent indsaa vi det. Leila led under Rajahens vilde Lidenskab; hun bævede tilbage for Udbrudene af hans Raseri, naar hun forblev kold over for ham; og dog var det hende umuligt at hykle Kærlighed. Jeg saa hende undertiden alene i Haven; over for den foragtede Paria ansaa man det ikke for nødvendigt at beskytte det hulde Væsen, og dog vovede jeg at tilkaste hende længselsfulde Blikke.

Endelig en hed Sommeraften — Rajahen var borte paa en Dagsrejse og Tjenerskabet ikke til Stede — laa jeg ved den elskedes Fødder og hviskede hende i afbrudte Sætninger min Kærlighed i Øret; hendes Taarer randt sagte, hendes Arme slyngede sig om min Hals, men smerteligt rystede hun paa det skønne Hoved, da

jeg udviklede for hende mine eventyrlige Planer til Flugt. Maanelyset skinnede klart ind i Gemakket, dyb Fred omgav os, og dobbelt tung var mig Tanken om at maatte skilles fra Leila. Hvorledes det skete, ved jeg ikke; Brahma maa have forlenet min Stemme med Veltalenhed; da jeg endelig tog Afsked fra hende, havde hun indvilliget i at følge mig paa en dumdristig Vandring gennem den vilde Skov og vove en Flugt fra den tyranniske Ægteherre. Vi aftalte at udføre Planen den følgende Nat; samme Aften skulde jeg tage hendes Juveler og Skatte med mig for at gemme dem paa sikkert Sted; fire og tyve Timer efter lovede jeg at holde et Muldyr i Beredskab for den elskede og i Skovens Tykning skjule hende for Forfølgerne. Planen var god, dog eet havde vi ikke bemærket, — at man belurede os! En af Rajahens malajiske Slavinder, som længe havde næret Had til den foretrukne Leila, stod skjult bag et Silkeforhæng i Gemakket; Ord for Ord havde hun hørt vor Aftale og forebragte naturligvis den næste Dag sin Herre alt.

Rajahen sendte øjeblikkelig i vildt Hævnbegær sine Folk ud efter mig; de fandt mig og førte mig bunden som et Rovdyr til hans Telt. I ustyrlig Vrede lod han mig give Bastonnade, til jeg bevidstløs sank sammen. Da jeg vaagnede af min Afmagt, befandt jeg mig i Kvindesalen; foran mig stod Leila smykket som en Fyrstinde; himmelblaat Silke, indsyet med Guld og ædle Stene, omhyllede hendes slanke Legeme, et hvidt Slør var lagt over de sorte, med Guldmynter prydede Fletninger. Dødbleg, med sænket Hoved og foldede Hænder stod hun foran mig.

„Se der, din elskede, du Hund af en Paria!" tordnede Rajahen; „paa dine Arme skal du bære hende herfra; fra nu af er hun din, hvis ikke Graven gør dig hendes Besiddelse stridig. Hid med Bægeret, I Slaver!"

Jeg forstod paa Øjeblikket den frygtelige Mening med hans Ord, saa Leila fare sammen, saa den malajiske Slavinde løfte Giften i Vejret i sin brune Haand, og et Skrig af afmægtig Kval trængte sig frem fra mit Bryst. Mine Hænder søgte at sønderrive Rebet, hvormed jeg var bundet, mine Øjne traadte ved den overnaturlige Anstrengelse ud af deres Huler, — alt forgæves. Jeg saa, hvorledes min elskede med et bristende Blik paa mig tog imod Giftbægeret og tømte det til Bunden. En djævelsk Haanlatter fra Rajahen og hans Slaver, saa løste travle Hænder mine Baand, og jeg fornam Herrens bydende Stentorstemme: „Tag nu

din Leila, din Ejendom, i dine Arme, bær hende bort, hun er din; men hvis jeg endnu en Gang ser dine forhadte Træk, da, ved den hellige Brahma! kapper jeg med egen Haand dit Hoved fra din Krop, du Hund af en Paria!"

Jeg saa min ulykkelige Leila blegne, heftige Gysninger rystede det fine Legeme, bønfaldende hang hendes bristende Blikke ved mine; — nej, Barbarenes Øjne skulde i det mindste ikke skue Offerets Død, — i mine Arme, ved mit Hjerte skulde hun udaande sit Liv.

Saa løftede jeg hende op og bar hende bort uden et Ord til Svar; kun mit Blik forsikrede den rasende Rajah, at Regnskabet mellem os ikke dermed var afsluttet.

De Timer, som fulgte paa, kan jeg ikke skildre Dem, Herre, hendes Kvaler oversteg ethvert Begreb; om jeg saa blev hundrede Aar gammel, vilde jeg aldrig kunne glemme min elskedes sidste Blik. Under et svajende, slankt Palmetræ grov jeg hendes Grav, derpaa opsøgte jeg en af de Blomster, hun saa lidenskabeligt havde elsket, en Lotusblomst, og lagde den paa det Hjerte, der havde ophørt at slaa. Det var en stille Begravelse, kun mine Taarer flød paa det blomstersmykkede Grønsvær; Skovfuglenes Sang om Dagen, de vilde Rovdyrs Brøl om Natten var Sørgemusik; men i min Sjæl kom der ikke Fred. Saaledes hengik nogle Dage; endelig modnedes min Plan; jeg indgned den Pil, der syntes mig skarpest, med den giftigste Plantes Saft og stak den ved Aftentide til mig. Eders Kristentro, Herre, forkaster Hævnen, men jeg siger eder, at i hin Stund, da Rajahen, min Fjende, laa døende for mine Fødder, da husvaledes mit Hjerte, og jeg følte, at nu først kunde min Leila nyde Saligheden hos Brahma. Det er en simpel Historie, Kaptajn; men fra den Tid blev mit Haar graat og mit Hjerte goldt. Leilas Aand svæver endnu om mig; vi ere forenede, selv om hun har forladt Jorden; uden denne Trøst vilde jeg ikke længer kunne udholde Livet. I Hulen, jeg har talt om, bevarer jeg hendes Skat; modtag den, Herre, og intet vil kunne gøre den døde og mig gladere."

Efter endnu en Times Vandring standsede Hinduen foran en halvforvitret, mægtig Klippeblok og vinkede hemmelighedsfuldt til sin Ledsager.

„Her er det, Sir! Den Gang I reddede mig fra Tigeren, kom jeg fra Hulen; mine gamle Øjne blive svage og taale daarligt Solens Brand."

„Vel da, lad os gaa ind!"

„Tag eders Vaaben, Herre, og tænk paa det kæreste, I ejer paa Jorden."

„Det vil ikke falde mig vanskeligt," smilede Saldow, tog Kaarden og Revolveren i Haanden og fulgte Hinduen.

I hans Hoved glødede det heftigere, hans Aandedrag blev tungere, og kun med Vanskelighed trængte han sig frem; endelig naaede de gennem tilsyneladende uigennemtrængelige Slyngplanter, næsten krybende paa Jorden, Hulens Indgang.

En fugtig Gravluft slog de to Vandrere i Møde; Kaptajnen gyste.

Faki tændte en Fakkel, han havde holdt i Beredskab, derpaa gik de videre; sælsomme Strejflys gled hen over de med gammelindiske, i Sten indhuggede Billedværker bedækkede Vægge, en skjult Kilde rislede hult og monotont, og Pariaen istemte en ejendommelig Klagesang.

Arthur førte Haanden til sin Pande, som var bedækket med iskold Sved, og naar han drog Aande, følte han en stikkende Smerte i sit Bryst. Som et Bjærg tyngede det paa hans Sjæl; var det de uhyggelige Omgivelser, var det Fakis Sang, eller var det noget andet? —

Nu lagde sig som et Taageslør over hans Øjne, hans Tanker forvirredes, Blodet hamrede i hans Tindinger.

Indierens Sang forstummede; tavs og i dybeste Ærefrygt hævede han et ældgammelt, udskaaret Skrin i Vejret. Hvilken eventyrlig Pragt, der straalede derfra! Som havde Aladdins Vidunderhule maattet afgive Tribut dertil: blinkede Rubiner og Smaragder, straalede Brillanter og Perler. Ja, det var vidunderlige Perler, af hvilket det brede Armbaand bestod, — en Gang bestemt til at smykke den skønne Leilas Arm.

Arthur bedækkede Øjnene med sin Haand; det skærende Fakkellys smertede ham, det knugende Tryk i Tindingerne tog til, med en afværgende Bevægelse viste han Gaven tilbage.

„Det er dit, Faki; du er bleven rig ved det, Leila efterlod dig."

Den brune Hindu rystede sørgmodig paa Hovedet. „Nej, Sir, disse Stene og Perler ere bestemte for den, der en Gang skal være eders Hustru. Hvad nytter mig Guld og Ædelstene, nu da hun er død, for hvem jeg vilde leve."

Udmattet lænede Kaptajnen sig mod Klippevæggen; omkring ham begyndte alt at dreje sig; han forstod neppe mere sin tro Fakis Ord.

„Lad os gaa bort herfra, Faki, jeg føler mig saa beklemt," stønnede han sagte. Hulen dansede for hans Blik, og han greb pludselig efter Fakis Arm for at holde sig opreist; forfærdet stirrede denne paa sin elskede Herres ophovnede, feberglødende Ansigt. Øjeblikkelig satte han Juvelkassen til Jorden og slyngede sine Arme om Saldows Liv; med uhyre Anstrengelse bar han den nu fuldstændig bevidstløse ud af Hulen og lagde ham paa et mosgroet Klippestykke. Hurtig besluttet tog han den syge paa sine Skuldre. Vejen til næste Muldyrstation var lang, og med en saadan Byrde dobbelt besværlig; Faki maatte svømme gennem Bække, gaa langs med tornegroede Stier, ja undertiden bane sig Vej med Kniven gennem Slyngplanternes tætte Vægge.

Dog, frem maatte han, kun ved hurtig Hjælp kunde hans elskede Herre frelses; hvor længe vilde det dog vare, før Hjælp kunde bringes.

Endelig, endelig! Med et Jubelraab naaede Faki Muldyrstationen; nu var det værste overstaaet; Ridtet til den næste Missionskoloni frembød ingen særlige Vanskeligheder. Men hvor endelos forekom ham desuagtet den forholdsvis korte Vej; den bevidstløse havde han surret fast til Dyret, men understøttede hans Hoved med venstre Arm. Saaledes naaede de endelig deres Maal. Missionæren og hans Folk lagde Kaptajnen paa et Leje, og snart svalede kolde Omslag hans i Feberhede glødende Hoved; Faki var beroliget og lykkelig. Han kunde ikke tænke sig, at hans Herre skulde ligge under for Feberen; med disse sine Hænder havde han frelst ham; han maatte leve, — det stod fast.

I dette Øjeblik slog den syge Øjnene op. Hans glansløse Blik vendte sig forvildet mod den tro Faki. „Hvor er jeg?" mumlede han forbavset, „hvorfor bringe I mig ikke til min Lotusblomst? —"

Ved Siden af Sygelejet laa paa Gulvet et lille Billede; Faki tog det op og genkendte det smukke Kvindehoved, som Kaptajnen nylig saa kærlighedsfuldt havde berørt med sine Læber. Et herligt Ansigt! Øjnene lyste varmt og længselsfuldt, de fulde Læber syntes at ville aabne sig, — men desuagtet rystede Pariaen betænksomt paa Hovedet. Denne Lady kunde være meget smuk, meget fornem, men god saa hun ikke ud; „sin Lotusblomst" kaldte Kaptajnen hende nylig; nu vidste han, hvem der var ment dermed, og vidste tillige, at hint vidunderlige Smykke var bestemt til

hende, — men desuagtet, hun havde ingen Lighed med hans Leilas Yndlingsblomst!

Faki vidste imidlertid, hvor stor Pris hans Herre satte paa dette Billede, og med et Suk lagde han det tilbage i Uniformfrakkens Brystlomme, hvorfra det var gledet. Han kunde have ønsket Saldow en anden Brud.

V.

Atter drog Sommer over Land.

Blodrøde Nelliker blomstrede i Parken mellem slanke, snehvide Liljer; Lindene strøede deres duftende Blomster for alle Vinde, og Nattergalens bløde Toner klang.

Halvt skjult ligger ved Siden af Parken Dronningen over alle Blomsters Rige, Rosariet, som indeslutter Hundreder af de herligste Rosenvarieteter. Ved Siden af den stolte La France titter en beskeden Mosrose dugfrisk frem mellem Løvet; en just udsprungen Gloire de Dijon nikker venligt over til en svulmende Maréchal Niel. Rosenféen svæver over denne Plet Jord, og hendes Tryllestav holder enhver, der nærmer sig, fasttryllet.

Mellem al denne farvemættede Rosenpragt skinner histovre et Par smukke blaa Pigeøjne drømmeriske ud i Verden; rige, blonde Fletninger tegne sig lysende mod den mørke Baggrund, og en harmonisk blød Stemme klinger for vort Øre: „Skal jeg læse videre, Tante Marie?"

„Ja, mit Barn, for dig har jeg ingen Hemmeligheder, du skal vide alt."

Den smukke Pige tog fra sit Skød et af de store tynde Ark Brevpapir, som man plejer at skrive paa fra fjerne Lande, og fortsatte den nylig afbrudte Oplæsning: „Saa vender jeg da endelig hjem, min dyrebare Moder, maaske kun faa Dage efter at dette Brev er kommet dig i Hænde; tre Aar ere nu hengaaede, siden jeg sidst sluttede dig i mine Arme; mine lykkeligste, men ogsaa mine mørkeste Timer henhøre til den Tid. Jeg led frygteligt, da jeg modtog det Brev, hvori du havde indlagt de faa kolde Linier fra hende, som jeg saa usigeligt har elsket; — men nu er det forbi. Tale kan jeg dog endnu ikke om denne Begivenhed, ikke engang til dig, dyrebareste Moder; lad Saaret have Tid at læges! Det

var en smuk Morgen; jeg var just ved at komme mig efter en snigende Sumpfeber, da min tro gamle Faki glædestraalende bragte mig et Brev fra Hjemmet. I heftigste Længsel aabnede jeg det, saa Edithas Haandskrift og lod dit Brev, Moder, ligge — du ser, jeg er oprigtig — for først at gennemlæse hendes. Men uden Forstaaelse hvilede mit Blik paa hine kolde, hjerteløse Ord; jeg kunde ikke anse Dommen over min jordiske Lykke for virkelig. Snart begyndte Bogstaverne at danse for mine Øjne, det suste for mine Øren og bankede i mine Tindinger; mosommelig læste jeg det om igen for at forstaa Meningen, saa lo jeg som en affindig og greb først nu dine kære, trofaste Linier. Men saa heftigt blødte det friske Saar, Smerten var kommet saa uventet og frygtelig, at i Øjeblikket intet Middel kunde hjælpe; jeg saa vel Bogstaverne, læste ogsaa Ordene med høj Stemme, men min Sjæl fulgte ikke med. Jeg saa min elskede Brud for Alteret ved en anden Mands Side og hørte hendes besnærende Stemme udtale et højt 'Ja'! — Edithas Fotografi laa foran mig paa Sengen; jeg stødte Billedet bort, en fremmed Mands Hustru skulde mine Øjne ikke oftere beskue! Og i dette Øjeblik saa jeg, at hun havde Slangeøjne, glødende og falske; jeg saa, hvordan Englevingerne faldt fra hendes hvide Skuldre, saa, at min kyske, hvide Lotusblomst havde mørke, hæslige Pletter. End ikke mit Hjerteblod vilde have kunnet afvaske dem! — Min elskede Moder, lad mig gaa hen over den Tid; Vanviddet bankede i mine Tindinger, et voldsomt Tilbagefald af Feberen fængslede mig paany i flere Maaneder til Sygelejet; dog sejrede min faste Mandsvilje og dine kære Ord over Fortvivlelsens mørke Magter, og jeg vender hjem, vel meget træt, men dog rolig og — helbredet. Det har vel kun været til det Gode, at det kom saaledes, ellers var jeg maaske nu meget, meget elendigere end den Gang i de mørke, alvorlige Timer. — Efter min Beregning er du nu i Wiesbaden, hvorfor jeg vil opsøge dig der. Jeg beder dig hilse din Plejedatter, Froken Frida, fra mig; jeg vil selv sige hende, hvor taknemmelig jeg er hende for al den Kærlighed og Troskab, hun har vist imod dig. — Min tro Faki bringer jeg med; jeg slipper ham ikke fra mig, ligesom det ogsaa er hans varmeste Ønske at blive hos mig; uden ham laa jeg vel forlængst under Jorden. Paa Gensyn, dyrebare Moder!

Indtil da, som bestandig, din trofaste Søn Arthur."

Fru von Saldow saa op; endnu perlede der Taarer i hendes Øjne, men desuagtet var hun lykkelig.

„Tante Marie," sagde Frida forlegen, „Kaptajnen skriver altfor mange Lovord om mig; jeg er jo kun en ensom Pige, som holder uendelig meget af dig, og som uden dig ikke kunde tænke sig Livet."

„Min Frida," svarede den gamle Dame og kærtegnede rørt den unge Piges blonde Hoved; „et kærligt Sind var netop det, hvortil jeg trængte, og det har du kunnet give mig; mig er det alene, som er Tak skyldig, og intet vil kunne glæde mig mere end at se eder, Arthur og dig, gøre hinandens Bekendtskab."

„Klokken er allerede tolv," afbrød Frida nu den gamle Dame, „saa maa vi hjem, Tante, det er paa høje Tid."

Da de rejste sig, hørtes der fra den anden Side høj Tale og Latter nærme sig; en Dame, omgivet af et lille Selskab Herrer, traadte straks efter frem ved Gangenes Omdrejning.

Det var en høj, smuk Kvindeskikkelse i elegant Promenadekostume af brunt Silke og med en blussende Rose i Bæltet. Hun henvendte sig fortrinsvis til en Herre af tilsyneladende sydlandsk Herkomst, hvis Blikke som fasttryllede hvilede paa hende, uden at lægge Mærke til noget af det, der ovrigt omgav ham. En gammel Herre af militært Ydre, som gik bag ved dem, var netop bleven kort og ingenlunde venligt affærdiget.

Som ramte af Lynet blev Fru von Saldow og Frida staaende; begge havde genkendt den smukke Frue. Den gamle Dame betragtede mørkt og næsten fjendtligt den, som hun kaldte sin Niece, den, som havde tilføjet hendes Hjerte det haardeste Slag. Hjerteløst havde hun givet den dyrebare, elskede Søn Troskabsordet tilbage, da en anden Mand bød hende en højere Rang, større Rigdom og flere Fornøjelser. Fru von Saldow, den ellers saa milde af Sind, havde brudt Staven over Editha von Theunert. Og Frida? Trods Generalens Protest havde hun i smaa Rater tilsendt det Restbeløb, som manglede i den fulde Erstatning for Værdipapiret, og netop for faa Dage siden vare de sidste Penge udbetalt ham. I Dag følte hun ikke mere den Braad, hvormed den smukke Frues hjerteløse Ord en Gang havde saaret hende, kun en til Foragt grænsende Følelse rørte sig i den unge Piges rene Sjæl.

Hun anede ikke, at den Editha, som hun havde læst om i Kaptajnens Breve, her stod lyslevende for hende. Forundret betragtede hun Damens brillantfunklende Lotusblomst; for anden Gang i Dag traadte den indiske Underblomst hende i

Møde, og der udgik fra den som en hemmelighedsfuld Tryllemagt; Frida maatte atter og atter rette sit Blik imod den.

„Derovre, Fru Generalinde, staar en næsten sort Rose med vidunderlige Farveovergange," hørte de to Damer en Mandsstemme sige med ivrefaldende fremmed Accent; den brune Silkekjole raslede, og i næste Øjeblik stod Editha over for dem. De andre Herrer vare blevne tilbage, den elegante Spanier ilede forud til det af ham opdagede Rosentræ, og saaledes saa ingen den unge Frues bratte Blegheb.

Fru von Saldow strejfede kun med Blikket den fornemme Skikkelse, vendte sig derpaa om, tog sit Sjal op fra Bænken, hvorpaa de havde siddet, og sagde roligt til Frida: „Kom mit Barn, det bliver sent."

Nu standsede den smukke Generalinde den gamle Dame ved en imødegaaende Bevægelse og udbrød: „Men Tante Marie, hvorfor kender du mig ikke igen, skønt jeg dog glæder mig saa meget ved at se dig!"

Alvorlig og vedholdende saa den saaledes tiltalte ind i det skønne, ellers saa blege Ansigt, men som nu under dette Blik pludselig bedækkedes med en flammende Rødme.

Endelig svarede den gamle Dame koldt: „Hvor venligt af Dem, min gode Editha, at De vil mindes mig; jeg tænkte ikke, at dette vilde være Tilfældet efter Deres Giftermaal."

Editha! Som en Lynstraale for dette Navn gennem Fridas Sind; nu vidste hun, hvorfor Fru von Saldow var saa kold og afvisende, nu vidste hun, i hvad Forhold den smukke Dame en Gang havde staaet til hende.

Generalinden havde presset Tænderne mod sin Underlæbe, og hendes Øjne flammede vredt; Tanten havde sagt „De" til hende, havde ladet hende forstaa, hvorledes de stode til hinanden; dog beherskede hun sig og sagde med det samme Smil som før:

„Det træffer sig jo mageløst, at vi nu kunne tilbringe nogen Tid sammen i Wiesbaden; der kommer min Mand, jeg vil straks forestille ham."

Fru von Saldow rettede sig i Vejret. „Jeg beklager, at min Kur udkræver et meget stille Liv; Lægen har paabudt, at jeg saa vidt mulig skal unddrage mig Selskabslivet her paa Stedet; ikke desto mindre vilde det dog være mig kært, om min kære Plejedatter kom lidt ud blandt Mennesker. Froken Frida Franke — Generalinde von Theunert! — Deres Mand, Editha,

kender Frida gennem Forretningsanliggender, hvorom jeg nøje er underrettet."

Det alvorlige Blik, som ledsagede disse Ord, var den unge Frue højst ubehageligt; hun saa, at hendes Tante ogsaa vidste Besked med denne Sag. Kun meget let bøjede hun sig for at hilse paa den hende forestillede unge Pige, derpaa henvendte hun sig til Generalen, der just traadte til.

Man vekslede nogle faa Ord og skiltes derpaa som efter stiltiende Overenskomst. Frida trak Vejret dybt ved Tanken om at have set Kaptajn Saldows Lotusblomst. Lotusblomst! Den brillantfunklende Brosche, hun bar paa Brystet, var sikkert en Kærlighedsgave fra ham i forbigangne Dage, og den troløse kunde endnu smykke sig dermed! Stakkels Mand, denne Kvinde havde i Sandhed intet Hjerte!

„Frida!" begyndte den gamle Dame bedrøvet efter en Stunds Tavshed, „du har forstaaet, hvem hun er, og kan tænke dig, med hvilken Angst jeg afventer Arthurs Tilbagekomst, nu da jeg ved, at de her vil faa hinanden at se. Maaske han alligevel endnu elsker hende! Og den stakkels gamle General! Ham elsker hun lige saa lidt som en Gang min Søn, thi i Dag gjaldt hendes Minespil udelukkende Spanieren ved hendes Side —"

For Fridas Blik opdukkede det Billede, som den unge Sø-officer havde sendt sin Moder: smukke, alvorlige, mandige Træk, med energisk Viljekraft i Blik og Holdning. Det gjorde hende uendelig ondt, at denne hjerteløse Kokette havde tilføjet ham saa dybe Saar. Pludselig greb hun omt sin gamle Venindes Haand og sagde: „Tante Marie, hvor maa jeg beklage den stakkels, stakkels Kaptajn! Men jeg tror dog, at selv om hendes Øjne smægte nok saa forførerisk, ville de dog ikke kunne vække en ny Kærlighed til Live i ham, naar han først en Gang har mistet Tilliden. Det er maaske endogsaa netop godt, at de straks faa hinanden at se igjen."

Den gamle Dame nikkede tungsindigt; alligevel frygtede hun, at Arthurs Kærlighed havde været for dyb og trofast til at kunne glemmes; hun tænkte ikke paa, at hendes Søn havde skrevet: „det er forbi". Saa haardt han end havde maattet kæmpe, — nu laa dette bag ham. Det var forbi! —

To Dage forløb siden den Morgen. Frida sad ved Pianoet i den lille Dagligstue og Fru von Saldow ved hendes Side, beskæftiget med et Haandarbejde. Den unge Pige sang; hendes

moderlige Veninde lyttede gerne til de Yndlingsmelodier, som Frida foredrog for hende med sin skære, til Hjertet gaaende Stemme.

Sagte aabnede Tjenestepigen Døren for at melde Lægen, der ønskede at tale med den naadige Frue. Fru von Saldow forlod Værelset.

Ind ad de aabne Vinduer nikkede lyserøde Slyngroser, paa den smukke Piges gyldenblonde Fletninger hvilede Aftensolens sidste Afskedsstraale, — et skønt Billede paa hjemlig Fred! Frida indaandede en bedøvende Duft af Lindeblomster; Aftenvinden luftede sagte, og hun begyndte at drømme. Hun saa et alvorligt, smukt Mandsansigt dukke op for sig; de mørke Øjne skuede tungsindigt ud i det fjerne, de skæggede Læber berørte med let Kys en Lotusblomst.

Men inde i Sideværelset stod med rank Holdning en Mand og lyttede, med Blikket stift rettet mod hende, som sang, dybt aandende, med sammenpressede Læber og som fasttryllet til den Plet, hvorpaa han stod. Den jævne Melodi og de ligefremme Ord gød sig som Balsam over et saaret Sind. En brunet, men velplejet Haand lagde sig over hans Øjne, og fra de skæggede Læber lød afbrudte Lyde.

„Lotusblomsten, Herre, den ægte, se dette yndige Ansigt med Kyskhedens herlige Trylleri! Saaledes var min Leila; det er et Genskin fra en bedre Verden!“

Et andet Ansigt, brunere endnu end det første, saa over Kaptajnens Skulder. Saldow gav med Haanden Faki et advarende Tegn, at han ikke maatte forstyrre den syngende unge Pige; derpaa lagde han Armene overkors paa Brystet og vilde paany lytte.

Nu saa Frida op. Larmende faldt Klaverstolen til Gulvet, begge stode de maalløse over for hinanden, — dybt bevægede, ikke som to fremmede. Gennem Fru von Saldow havde de lært hinanden at kende, uden først at have set hinanden; med et fast Tryk sluttede to Par Hænder sig sammen.

„Jeg takker Dem for Deres Sang, Frøken Frida,“ sagde Saldow endelig bevæget; „det er den første Hilsen i Hjemmet; maatte den bringe mig Lykke og Fred.“

„Det haaber jeg, Hr. von Saldow,“ svarede den unge Pige rødmende, men dog frimodigt. „Af Hjertet glæder det mig, at vi nu have Dem her; Gud være med Dem ogsaa i deres Hjemland!“

„Jeg kender Dem allerede meget godt, Frøken Frida," vedblev Arthur nu roligere. „Mama har skrevet meget, grumme meget til mig om sin kære Plejedatter og om al den Kærlighed, De har udvist mod hende. Jeg takker Dem tusinde Gange derfor; det er Dem jeg skylder, at Moder ikke har været alene."

Over Fridas smukke Ansigt drog sig en glødende Rødme: „Saaledes forholder det sig ikke, Herr Kaptajn; Tante Marie tog mig til sig, da jeg stod ene tilbage i Verden; lige til mit sidste Aandedræt skal jeg aldrig forglemme, at jeg er hende inderlig Taknemmelighed skyldig."

„De stod ene i Verden, Frøken Frida?" sagde Saldow greben. „Jeg ved end ikke, hvad dette vil sige; thi Held den, der har et trofast, varmt Hjerte ved sin Side, naar Solen fordunkles!"

„Gud være Tak, De har det kærligste, mest trofaste Moderhjerte!"

Hendes trøstende Stemme klang dybt ind i Saldows Sjæl; længe og ufravendt saa han ind i Fridas blaa Øjne, indtil hun urolig vendte sig bort. Derude duftede Lindene, i Syrenbuskene slog Droslen sin Fløjtetrille, og herinde drog noget, der lignede himmelsk Fred, ind i et saaret Sind.

Nu fløj Døren op. Med et kun halvt tilbageholdt Jubelraab ilede den gamle Dame ind i Værelset, og Moder og Søn omfavnede for første Gang i tre lange, tunge Aar hinanden.

Frida traadte sagte tilbage, og i næste Øjeblik faldt de tætte Portierer sammen bag ved hende; Gensynets Øjeblik, helligt for de to derinde, skulde ikke forstyrres af noget andet Menneskeøje.

Faki saa beundrende paa den blonde Pigeskikkelse; i hans Blik lyste det op, han nikkede tilfreds og mumlede hen for sig: „Ja, ja, hun er en kostelig Lotusblomst, saaledes som vi har dem derhjemme; i hendes Øje skinner Himmelens blaa, og hendes Stemme trænger dybt ind i Pariaens tørstende Sjæl.

VI.

Blendende Lys fra svære Lysekroner skinner ud gennem Kursalens aabne Vinduer, blomstersmykkede Damer bøje sig ud i den stille, mørke Nat, pragtfulde Toiletter blande sig mellem rige

Uniformer og ordensbehængte Selskabsfrakker; alle bevæge sig, le og passiare imellem hverandre og vente i Spænding paa, at det grønne Forhæng derhenne i Baggrunden skal blive trukket til Side for at lade Aftenens Hemmelighed komme til Syne.

Det elegante Kurselskab i Wiesbaden havde nemlig besluttet, til Fordel for en nærliggende, brandlidt Landsby, at fremstille levende Billeder og saaledes gøre godt, alt imens man forlystede sig selv. I Spidsen for Komitéen stod selvfølgelig den smukke Generalinde von Theunerts Navn, og paa manges indstændige Anmodning var hun endog gaaet ind paa personlig at medvirke. Hvilken bedaarende Ynde besad ikke denne fornemme Dame! For alle fandt hun det rette Ord og Smil, saa at enhver med en Smule god Vilje kunde tro, at hun specielt havde ventet og opsøgt ham; det var hendes Hemmelighed, og hendes Ægtefælle betragtede hende stolt og rørt, sikker paa, at han dog, trods alt, var den eneste, hun brød sig om. Et hurtigt, koket Blik, et varmt Haandtryk sagde ham dette midt i den livligste selskabelige Hvirvel. Hvad Under da, at han fuldstændig var hendes Slave og lystrede ethvert af hendes Vink!

Smilende og tilfreds skred Generalen da ogsaa nu gennem Salen, hilst fra alle Sider, ærbødigt tiltalt og ønsket velkommen med dybe Buk.

„Deres Excellence tillader maaske, at jeg forestiller Dem Kaptajn von Saldow," sagde netop Regeringspræsidenten og betegnede med en Haandbevægelse den høje, statelige Søofficer, der agtelsesfuldt bøjede sig.

„Ah, saa De er den Fætter Arthur, om hvem min Hustru har talt saa meget," udbrød Theunert overrasket, idet han med stor Hjertelighed bød ham velkommen; „for faa Dage siden havde jeg den Fornøjelse flygtigt at hilse paa Deres Fru Moder; det glæder mig ganske særdeles at gøre Deres Bekendtskab."

„Deres Navn, Excellence, har i Arméen en god Klang; jeg er stolt over at være bleven saa venligt modtaget af Dem! Tør jeg spørge til Fru Generalindens Befindende?"

„Editha?" — spurgte den gamle Herre overrasket over den ceremonielle Tone, hvori dette sidste Spørgsmaal var fremsat. „Hun figurerer som Eboli i de Tableauer, man agter at opføre, og De vil om et Øjeblik kunne afgive Deres Dom over hendes Apparition."

Det smukke, solbrændte Ansigt lod ikke den fjerneste Uro til

Syne; indgaaende og med Interesse besvarede Arthur alle Generalens Spørgsmaal angaaende hans sidste Togt, hvorefter begge Herrerne trak sig tilbage til en Vinduesfordybning, for uforstyrret at kunne passiare videre.

Efter et kort Forspil af et lille Orkester blev Forhænget endelig trukket til Side, medens et sagte beundrende „Ah!" gik gennem Forsamlingen. Og sandelig, det var ogsaa et forførerisk skønt Billede, der lod sig til Syne paa den lille Scene.

Med korslagte Arme og roligt Blik stod Arthur i Vinduesfordybningen og betragtede den yppige, pikante Spanierinde, som med Luthen i Arm smægtede efter Don Carlos, der tøvede paa hendes Tærskel. Blaasort glinsende faldt Lokkerne ned over Edithas hvide Arme; den purpurrøde Fløjlstrøje var overbroderet med Guld; i bløde Folder faldt det hvide Atlaskesskørt ned over hendes Hofter, og diskret kiggede Spidsen af de røde Saffiansko frem derunder. Det var en underskøn Tilsyneladelse, og dog rystede den unge Søofficer lige som lettet paa Hovedet, da han saa hende. Den røde Fløjlstrøje hæftedes sammen over Brystet af en brillantfunklende Blomst, som han straks genkendte. Billedet fra hin Juleaften blev stedse blegere; han saa en Engel med afbrudte Vinger for sig, og for første Gang i mange Maaneder spillede et svagt spottende Smil om hans Læber.

„Hvor fortrinligt den smukke Generalinde samspiller med sin Don Carlos!" —

Forhænget blev atter trukket for; Arthur, der uafbrudt havde betragtet Tableauet, saa atter Generalen nærme sig til ham.

„Hvilken Glæde for Deres Excellence at se Deres Fru Gemalinde saa fejret; jeg tilstaar, at jeg endnu aldrig har set en fortræffeligere Fremstilling af Eboli."

Den gamle Herre nikkede øjensynlig smigret. „Om en føje Stund vil De selv kunne sige hende dette, bedste Herr Kaptajn; da hun imidlertid ogsaa medvirker i sidste Tableau, vil det endnu vare lidt, før hun kommer ned til os."

„Til min store Beklagelse, Deres Excellence, kan jeg i Aften ikke forblive længe her, og maa saaledes desværre give Afkald paa den mig tiltænkte Ære at hilse paa Deres Fru Gemalinde; min Moder venter mig!"

„Men bedste Herr von Saldow, hvortil disse Formaliteter? Editha og De er jo saa nært beslægtede, at De ikke tør forblive

fremmed for os. En af de nærmeste Dage ville vi tillade os at aflægge et Besøg hos Deres Fru Moder. Lev vel indtil da, Herr Kaptajn!"

Som befriet fra en tung Byrde blev Arthur staaende uden for Kursalen; i lange Drag indaandede han den rene Natteluft og gentog atter og atter for sig selv: „Hvor godt, at alt kom saaledes! Hvor elendig vilde denne Kvinde ikke have gjort mig!"

Der faldt som et Bind fra hans Øjne; hvor havde han dog kunnet antage denne forføreriske Eboli for en elskelig, trofast Kvinde! Enhver bød hun sit straalende Smil, sit venligste Ord, medens hendes Hjerte forblev koldt. Faren var overstaaet for bestandig; hendes bedaarende Øjne skulde i Fremtiden lade Kaptajnen kold. Den hemmelige Uro, der havde forfulgt ham siden hans Afrejse fra Indien, var forsvunden; han var igen fri, fuldkommen fri.

Det raslede sagte i Buskene, Lyset fra Kursalen skinnede ind mellem Løvet, og som skudt op af Jorden stod pludselig en fremmedagtig Skikkelse ved Kaptajnens Side.

„Faki!"

„Ja, Herre," nikkede denne; hans Herre talte engelsk, og dette Sprog havde han lært af ham; — „jeg vilde med egne Øjne se den Lotusblomst, hvorom De i Deres Feber talte! Nu har jeg set hende bære den funklende Underblomst paa blodrød Grund, — men selv lignede hun den ikke!"

„Nej, Faki," svarede Saldow med Eftertryk paa hvert Ord, „siden hun er bleven en anden Mands Hustru, ledsager hendes Billede mig ikke mere; men du har Ret, dit smukke Hjemlands Lotusblomst ligner hun ikke."

„Jeg hader hende," mumlede Indieren truende; „endnu bærer hun Deres Smykke paa sit Bryst!"

Kaptajnen gik videre; de med grønlig Glans skinnende Eboli-Øjne forfulgte ham endnu, men han forstod ikke mere, at han en Gang havde elsket dem saa højt.

Nu skinnede Lyset fra den af Fru von Saldow beboede Villa dem i Møde, og begge paaskyndede deres Skridt. Derinde havde man forglemt at rulle ned, og saaledes kunde da Saldow se sin Moder med Strikketøjet, og lige over for hende Frida ved den pyntelige Spinderok. Det var et saa ejendommeligt Billede, saa fuldt af Fred, saa ganske forskelligt fra den brogede Vrimmel, hvorfra de just kom, at det lyste op i den alvorlige

Mands Øjne. En Modsætningspendant til den glimrende „Prinsesse Eboli," — „Gretchen ved Spinderokken".

„Syng mig en Sang, mit Barn," sagde den gamle Dame derinde til sin Yndling; „Arthur kommer, saa snart Tableauerne ere forbi; vi ville vente paa ham."

Og sødt klang den bløde Pigestemme ud i den stjernefunklende Sommernat og trængte sig gennem den hjemvendte Sooffícers Øre ind i hans helbredede Hjerte; hun sang „Loreley"; han hørte Rhinens Bølger plaske, højt oppe paa Klippen saa han den gyldenhaarede Fe med de dybtblaa Violøjne, og i Natten dernede sad han selv.

„Und das hat mit ihrem Singen
Die Loreley gethan." —

Tungsindigt hendøde Tonerne; med et dybt Suk strøg Saldow Haaret fra sin Pande; endnu tyngede Loreley-Klippens Trolddomsmagt paa hans Sjæl, men han kæmpede tappert derimod.

I Træernes Grene susede Nattevinden; hine forføreriske Eboli-Øjne vare forglemte; kun Pariaens sagte Hvisken naaede Arthurs Øre: „Hun er den ægte Lotusblomst! Vel den, der erhverver hende og skærmer om hende som et kosteligt Klenodie."

VII.

Foran Fru von Saldows venlige Villa holdt en elegant Vogn; Tjeneren sprang fra Bukken og ilede med sit Herskabs Kort ind i Huset. Her kom Kaptajnen ham selv i Møde.

„Generalløjtnant von Theunert med Gemalinde". I hans smukke Ansigt fortrak sig ikke en Muskel, hans Haand rystede ikke, og Stemmen klang næsten ligegyldig, da Saldow nu sagde: „Vi anmode Herskabet om at træde nærmere."

Derpaa vendte han sig roligt om for at aabne Døren til Salonen; han hørte en Silkekjoles Raslen bag sig og Stemmer, som lød. Kaptajnen gik et Par Skridt fremad mod Husets Dør, og i næste Øjeblik stod han Ansigt til Ansigt med sin forhenværende Brud!

Editha havde vidst, at hun i Dag vilde faa ham at se; imidlertid, — var det hans pludselige Tilsynekomst, var det hans

Udseende, eller var det vaagnende Samvittighedsnag? sikkert er det, at den smukke Frue blev dødbleg og forstrækket for sammen. Ingen Lyd trængte sig over de sammenpressede Læber; fatningsløs stirrede hun paa den unge Søofficer, som nu for anden Gang ærbødigt bøjede sig for hende.

„Min kære Saldow," buldrede Generalen løs med sin Stentorstemme og rakte Arthur Haanden; „det er mig kært atter at gense Dem; men længe holder De det vel ikke ud her paa Landjorden, — Sømand med Liv og Sjæl som De er."

„Forelobig vil Moder intet vide derom, — hun kommer iøvrigt straks. Tør jeg bede Dem tage Plads? — Jeg tror," henvendte Arthur sig nu for første Gang til den unge Frue, — „at Generalinden nylig traf paa Moder i — —"

De store mørke Øjne saa næsten bønfaldende paa ham, og med vibrerende Stemme spurgte Fru von Theunert: „Hvorfor saa ceremoniel, Arthur? . . . Jeg er jo dog din Kusine!"

Saldow undveg ikke hendes Blik; rolig betragtede han Editha og sagde derpaa i let henkastet Salontone: „De tilstaar mig altsaa den Forret at gøre mit Slægtskabsforhold til Dem gældende, naadigste Kusine; jeg var naturligvis ikke dristig nok til at gøre dette uden forud indhentet Tilladelse."

De forføreriske Eboli-Øjne stirrede næsten uforstaaende paa den talende; koldblodig og ubønhørlig rejste han en Skillevæg imellem dem, som aldrig skulde kunne overskrides.

Som i en Drøm sank Editha ned paa Divanen; saa saa hun da igen den Mand, hvis Livslykke hun havde ment fuldstændig at have tilintetgjort, — saa ham igen: smuk, statelig, alvorlig, men øjensynlig i Besiddelse af den største Sindsligevægt. Hun formaaede end ikke at opdage det mindste Tegn hos ham, der lod slutte, at han var nedbøjet under smertelige Minder eller et sønderbrudt Hjerte. Men over for hans selskabelige Holdning tog den unge Frue sig med Magt sammen, og i en Tone, der ikke lød ganske naturlig, begyndte hun: „Det har gjort mig ondt, at De forleden Aften ikke kunde vente, til jeg kom, Fætter Arthur."

„Moder ventede mig hjemme, Fru Generalinde," svarede Saldow, „og da jeg havde set det smukkeste af Tableauerne, mente jeg ikke at ville forringe Indtrykket deraf; jeg er fremmed i den herværende selskabelige Kreds og blev næppe savnet af nogen."

„Oh, oh!" lo Generalen godmodigt, „det er virkelig en

ganske frygtelig Ligegyldighed, De lægger for Dagen over for Damerne, Herr Kaptajn; De burde dog have fundet det Umagen værd at lære den smukkeste af dem at kende."

„Tag det ikke saa nøje med en uciviliseret Somand," svarede Kaptajnen muntert uden at lægge Mærke til Generalindens pludselige Rødmen; „jeg har endnu kun daarligt sat mig ind i de selskabelige Omgangsformer, som jeg i tre Aar har været fremmed for." —

Som en anden Mands Hustru var Editha kommen hid, med det uklare Haab paany at kunne begynde sit Spil med Arthurs Hjerte; men saa let syntes dette dog ikke at skulle gaa; paa den blaa Spadserekjole af svært Silke glinsede og funklede den indiske Underblomsts Brillantbæger, — dog forgæves!

Næsten medlidende strejfede Saldows Blik hende; stedse mindre forstod han det Trylleri, som Blikket fra disse Øjne, Trykket af denne lille, hvide Haand havde udøvet over ham. Han troede atter at se hende i det kostbare spanske Kostume, med Luthen i Arm og Blikket vendt mod Don Carlos, — og de Ord, som hans Moder havde sendt ham over Havet, randt ham i Minde: „Editha er en Kokette, hun har hverken Hjerte eller Gemyt." —

Fru von Saldow viste sig i rette Tid til at afbryde den trykkende Pavse, som var indtraadt; bag ved hende kom Frida til Syne, frisk og jomfruelig som bestandig; deres Ankomst lettede en Sten fra Kaptajnens Hjerte: Pligten til at holde Konversationen ved lige paalaa nu ikke mere udelukkende ham, og han kunde upaaagtet henvende sin Opmærksomhed paa den Modtagelse, som Damerne gav hinanden.

Editha gik livligt den gamle Dame i Møde og strakte med det velvilligste Smil sin behandskede Højre ud imod hende; men i samme Øjeblik henvendte hans Moder sig til Generalen for venligt at hilse paa ham, — derfor oversaa hun vel Niecens Bevægelse. Da Fru von Saldow endelig henvendte sig til Generalinden, bar hendes Ansigt kun konventionel Høflighed og isnende Kulde til Skue. Fru von Theunert saa hen til sin Fætter, hvis Blik dog ikke var rettet mod hende, men vedholdende fæstet paa Frida; glødende af Uvilje gik hun da over til direkte Angreb. Med sit forbindtligste Smil henvendte hun sig til ham og spurgte: „Gen-

kender De denne Broche, Arthur? Jeg har taget den paa til Ære for Dem."

Nu var det til ham at blive forundret; havde han virkelig forstaaet ret, kunde hun være saa kold og hjertelos at spørge ham derom, uden at mindes det Brev, der fuldt af varme Kærligheds-ord ledsagede Gaven?

Han følte Blodet stige op i sit solbrændte Ansigt; uden at værdige Generalinden et Svar henvendte han sig til Frida:

„Jeg ved ikke, om Damerne kende hinanden?"

„Aa jo," svarede den unge Pige rolig og uden Bitterhed; „jeg har allerede en Gang haft den Fornøjelse at se Fru Generalinden i Anledning af en Forretningssag mellem hende og mig."

„Nej, virkelig?" svarede den unge Frue ligegyldig og lod sig udmattet synke tilbage paa sin Plads; „jeg erindrer sandelig ikke."

Meget venligt tog nu den gamle General til Orde for at dække over sin Hustrus Hovmod.

„Min kære Frøken," sagde han, „jeg maa ved denne Lejlighed endnu en Gang takke Dem og udtale min største Højagtelse for den Heroisme, hvormed De har bragt vort Mellemværende i Orden; faa Kvinder vilde have handlet saaledes i Deres Sted."

„Hvad jeg har gjort er ikke Tak værd, Herr General," svarede den unge Pige lige saa venligt. „Mindet om min afdøde Fader og min egen Stolthed bød mig at handle netop saaledes."

Kaptajnen betragtede Frida spørgende, men hun undgik hans Blik, under hvilket den fine Rødme paa hendes Kinder blev end dybere. Og han tænkte ikke mere paa den unge Frue, der sad over for ham, men kun paa Løsningen af de for ham gaadefulde Ord, der nylig vare blevne udvekslede mellem Frida og Generalen.

„Ude i Entréen var jeg saa heldig at faa Øje paa Deres gamle Hindu, bedste Kaptajn Saldow," gav nu Generalen Samtalen en ny Vending; „der sidder et brillant Hoved paa den Mand; aabenbart maa han have fundet os begge meget interessante, navnlig Editha fikserede han skarpt, saa at jeg næsten tror, vi erindre ham om andre Personer i hans Liv."

„Tro som Guld er min gamle Faki," bemærkede Kaptajnen med umiskendelig Varme i Stemmen; „hans Sinds Troskab og Hengivenhed, hans urokkelige Sandhedskærlighed ere Dyder, som man sjældent finder saa udpræget hos os. Jeg tror, at selv om jeg i Aarevis havde været borte, vilde han ved min Hjemkomst

nære ganske de samme gode Følelser for mig som den Dag i Dag. Finder De ikke, naadigste Kusine, dette højst rosværdigt?"

„Jo vist," lo Editha saa muntert, som om disse Ords sarkastiske Mening ganske var undgaaet hende.

„Ogsaa jeg holder meget af den gamle Faki," istemmede Frida; „man kan saa udmærket gøre sig forstaaelig med ham paa Engelsk; især holder han meget af at fortælle om Underblomsten fra hans Hjemstavn, — Lotusblomsten, som han elsker over alt."

Den unge Pige saa tankefuld paa den elegante Frue over for hende; hvor havde hun dog kunnet opgive Arthur for Generalens Skyld? Mon hun dog ikke skulde føle en nagende Anger, nu da hun gensaa den smukke, statelige Sofficer; mon det længselsfulde Blik under hendes lange, silkebløde Øjenhaar ikke skulde være et Udtryk for denne Følelse? — Hvem kunde vel raade denne lunefulde, bevægelige Kvindesjæls Gaade! —

VIII.

„De finder mig endnu alene, kære Fætter," lød en blød Kvindestemme. Malvafarvet Silke knitrede hen over Tæppet, og smilende rakte Editha Kaptajnen sin lille, ringbesatte Haand.

„Jeg har altsaa været saa uheldig at komme for tidligt, Fru Generalinde," svarede Saldow, idet han flygtig berørte hendes Fingerspidser; „Deres Indbydelse lød paa Klokken halv otte, og min militære Stilling har vænnet mig til —"

„At være præcis," fuldførte Generalinden, idet hun lod sig synke ned paa en Canseuce og med en Haandbevægelse indbød Arthur til at sætte sig ved hendes Side; „jeg følte imidlertid Trang til en kort Samtale med Dem før de andre Gæsters Komme."

Hvem der iagttog Arthurs rolige Ansigt, maatte det paa Forhaand staa klart, at paa ham vilde ethvert Koketteri prælle af; ikke en Muskel i hans Ansigt fortrak sig, og kun med høflig Ligegyldighed betragtede han sin Kusine. Deres gensidige Forhold havde hun en Gang kastet over Ende, — han end ikke drømte om noget Forsøg paa at genopreisse det!

„Særdeles naadigt, Fru Generalinde," svarede han da i

den forbindtligste Tone. „Hvorledes befinder Herr Generalen sig, og hvorledes bekommer ham hans Kur?"

„Lad os ophøre at spille Komedie for hinanden," afbrød hun ham utaalmodigt, „sig hellere ligefrem, Arthur, at De er grumme, grumme vred paa Deres Editha og —"

„Ingenlunde, naadige Frue," afbrød han hende hurtigt; „hvor skulde jeg vel vove en saadan Dristighed over for en Dame i Deres Stilling! Tværtimod — jeg er Dem ikkun taknemmelig for, at det behagede Dem at bryde hint ubetænksomme Ord, De som ung Pige en Gang gav mig. Det hele var jo kun en Bagatel."

Det mørke Hoved, paa hvilket Perlerader skinnede, sank skyldbevidst forover, og med bevæget Stemme hviskede hun:

„Hør mig dog, Arthur!"

„Fru Generalinde, jeg er saavel Dem som Deres Herr Gemal skyldig at kvæle en mulig Bevægelse fra Deres Side i Spiren. Vi passede ikke for hinanden, og jeg har kun Grund til at være Dem taknemmelig for, at de frigjorde mig for Lænker, der den Gang forekom mig gyldne, men som nu sikkert vilde have tynget mig som Bly."

„De er vankelmodig i Kærlighed, Arthur."

Et Smil kom til Syne om hans Læber. „Fru Generalinde, en saadan Bebrejdelse anstaar Dem kun ilde. Da jeg en Gang modtog de kolde Linier, der meddelte mig, at min Brud havde brudt sit Ord og ægtet en anden, da ønskede jeg mig Døden. Jeg drømte den Gang saa skøn en Drøm om en kysk, hvid Lotusblomst, som jeg ved mit Hjerte vilde bevare mod enhver raakold Livets Luftning; men se: under den store Verdens Kys udfoldede sig en stolt Kamelia af Knoppen, og den vilde ikke have været noget for den jævne Sømand, der ved Hjemkomsten fra lange Rejser ønsker sig en trofast, god Hustru og et hyggeligt Hjem. Bedre den første end den sidste Smerte, naadige Frue!"

Edithas store, mørke Øjne flammede nu op i ufordulgt Lidenskab; den kolde Tilbagevisning fra hans Side vakte i hendes Hjerte en varm Følelse, som hun aldrig før havde kendt; gerne havde hun revet Vielsesringen af sin Finger og kastet sig i hans Arme. Uden ham mente hun i dette Øjeblik ikke at kunne leve; hun fattede ikke, hvordan det havde været hende muligt saa troløst at opgive ham.

„De er grusom, Arthur, og dog elsker jeg Dem nu tusinde

Gange højere end den Gang under Juletræet, som vi pyntede sammen. Deres Lotusblomst, som jeg bærer paa mit Bryst, har vækket mit Hjerte, — det tilhører nu Dem ganske alene."

„Det var altsaa det, De vilde sige mig, før de øvrige Gæster kom, Fru Generalinde; i høj Grad maa De have forglemt Deres Frueværdighed for at kunne sige mig, at De elsker mig! De overleverer Dem selv i min Magt, naadige Frue; dog hos mig skal Deres Hemmelighed blive bevaret som i Graven, derpaa giver jeg Dem mit Æresord. Til Gengæld beder jeg Dem for Deres Herr Gemals Skyld: leg aldrig mere saaledes med hans og Deres Ære. Et sønderbrudt Ideal kan aldrig mere genvinde sin tidligere Uantastelighed, navnlig ikke for en Karakter som min."

Stiltiende lyttede hun til hans Ord; derpaa greb hendes lille, varme Haand pludselig hans, hendes dirrende Læber trykkede sig imod den, og med den mest rørende Inderlighed i Stemmen bønfaldt hun ham: „Tilgiv mig, Arthur, tilgiv!"

Prinsesse Eboli! Den forføreriske Kvindeskikkelse her i den blomsterduftende Salon, smægtende og tryglende i Sommeraftenens Halvmørke, mindede i høj Grad om hin historiske Kvinde. Kaptajnen aandede beklemt, men hans Hjerte forblev roligt, hans Blik klart. Han tænkte paa et Par Øjne, hvori Himmelens reneste Blaa genspejlede sig; uden dem vilde maaske de bløde Kvindehænder alligevel have formaaet paany at binde ham i Lænker. —

„Allerede kommen, min kære Kaptajn!" hørtes pludselig Generalens Stemme, og i oprømt Lune traadte den gamle Herre ind i Værelset.

Saldow rejste sig hurtigt. „Ved en Fejltagelse, Deres Excellence, er jeg kommen for tidligt," svarede han, idet han rystede den mod ham fremrakte Haand; „dog glæder jeg mig over, at denne halve Time giver mig Lejlighed til at nyde min elskværdige Vært og Værtindes Selskab en kort Tid længere; senere nyder man dog ikke godt af sine Værter."

Langsomt rejste Generalinden sig fra Causensen; trods hendes Hjertes Banken smilede hun, medens de fulde Læber mumlede: »C'est qu'on revient toujours à ses premiers amours.« —

Soiréen var forbi. Sagte gled nogen gennem den mørke Korridor og nærmede sig som en Skygge Edithas Soveværelse. En rosafarvet Ampel kastede sit matte Lys paa en bag ved en Skillevæg af Vedbend staaende Chaiselongue, medens Lysene i de

tændte Armstager udbredte et klart Skin over Toiletbordet; overalt luksuriøs Komfort. Sagte bevægede de mørke Efeublade sig for de lune Natteluftninger, der trængte ind gennem de aabne Vinduer. Udenfor rullede nu Vognene bort, og man hørte de bortdragende Gæsters leende Stemmer; derpaa blev alt roligt, indtil endelig Døren hastig blev lukket op, og Fru von Theunert traadte ind.

„Gaa til Ro, Nanny," sagde hun kort bydende til sin Kammerjomfru, „jeg er endnu ikke træt. I Morgen behøver du ikke at vække mig før Klokken elleve."

Den smukke Frue tog Sæde i en Gyngestol; den bløde Silke bruste om hende, Perler glinsede mat frem fra de mørke Fletninger.

„Jeg Taabe," mumlede hun hen for sig, „at ofre Saldow for en gammel Mands Skyld; jeg elsker Arthur endnu højere end nogen Sinde; mit varmeste Ønske er at erobre ham tilbage!"

Hun hæftede den glimtende Lotusblomst af sin Kjole og saa tankefuldt ned i den med Brillanter overstraaede Blomsterkalk, medens et Smil spillede om hendes Mund.

„Maaske gløder det endnu under Asken; den Gang elskede han mig højt; jeg ser endnu hans smukke Øjnes hede Blikke hvile paa mig."

Vedbendens Blade dirrede let i Natteluften, men Editha agtede ikke derpaa; med underlig stivnet Blik strøg hun Vielsesringen af sin Finger, saa at den klirrende rullede hen ad Gulvet. Men i næste Øjeblik greb hun hastig efter Smykket.

„Hvad er det, jeg gør?" stønnede hun; „skal jeg da opgive ham, der tilbeder mig, — for ham, der foragter mig? O, hvor frygtelig, o, hvor usel er ikke min Skæbne! Alverdens Guld og Rang gav jeg nu for den alvorlige Mands Kærlighed, som jeg affindig bortkastede; men jeg selv har forbrudt mig; Angeren kommer for sent."

Paa Bordpladen laa den brede Guldring ved Siden af den indiske Underblomst. To Mænd havde næsten samtidig lagt disse Kærlighedsgaver for den samme Kvindes Fødder. Den Gang vippede den enes Vægtskaal i Vejret, og han befandtes for let, — nu sank den igen. Den anden, hans Penge og høje Rang, havde alligevel tabt! Hun havde den Gang bedraget sig, den overfladiske Salondame, da hun mente ligegyldigt at kunne opgive Kaptajnen;

nu hævnede Løgnen foran Alteret sig paa hende, thi hendes Lidenskab flammede hed og mægtig i Vejret.

Over det blode Tæppe lode langsomme Skridt sig høre; Generalinden for op med et forskrækket Udraab, thi foran hende stod Faki iklædt sit Hjemlands hvide, bølgende Gevandt, og hans sorte, mørke Øjne stirrede truende paa hende.

Skæret fra Armstagerne funklede paa hans Jatagan; ude af sig selv af Frygt strakte Editha afværgende Hænderne ud imod ham, da han nu med dyb Stemme begyndte at tale:

„Ved I, hvad der fører mig til eder, Mylady?"

De engelske Ord mildnede noget hendes afsindige Frygt; men da han talte, syntes han ikke mere saa skrækindjagende som før; ja, pludselig begyndte hendes Hjerte endog at banke af Henrykkelse! Hvis han nu var her som et Sendebud fra — ham!

„Hvorledes kommer De her, Faki?" spurgte hun endelig; „ved Deres Herre noget derom?"

„Nej," svarede Pariaen, „han skal heller ikke faa det at vide, men desuagtet bringer ingen jordisk Magt mig fra denne Plet, før jeg har fuldført mit Forsæt."

For at undgaa hans fjendtlige Blikke vendte hun Hovedet bort og sagde derpaa med et svagt Forsøg paa at synes vred:

„Ved I, at jeg vil klage til eders Herre over eders selvraadige Indtrængen i mit Værelse?"

„Det vil I ikke gøre, Mylady, thi I ved saa godt som jeg, at min Herre — foragter eder!"

„Uforskammede!" lød det fra Generalindens nu for Alvor fortørnede Læber.

„Jeg ved alt," vedblev Faki med et foragtende Skuldertræk; „men min Herre skal desuagtet finde den ægte Lotusblomst, og mit skarpe Øje skal vaage over ham; de vaage over ham allerede siden den Dag, Kaptajnen læste eders Brev, der atter kastede ham paa Sygelejet, de vaage over ham siden den Dag, da han kastede eders Billede fra sig. Da jeg saa eder her ved en gammel Mands Side, da erkendte jeg, at der gives hjerteløse Kvinder. Men I er ikke værdig til at bære mit Hjemlands Underblomst; en anden, som er en ædel Mand værdigere end I, skal smykke sig med den! Giv mig Lotusblomsten der, Mylady; jeg vil rundelig afkøbe eder den."

„Nej," sagde Generalinden, „den Broche er min Ejendom, og jeg skiller mig aldrig ved den."

Indieren var øjensynlig forberedt paa hendes Vægring, langsomt fremtog han fra sin Kaftan et Armspænde og holdt det hen i Lysenes fulde Skin. Rubinernes blodrøde Straaler glødede, Smaragder og Topaser lyste, og derimellem funklede kostelige Brillanter; vidunderligt ciselerede Guldbaand snoede sig kunstfærdigt mellem hverandre, og Slangehoveder stak ud i Mellemrummene; det var et ældgammelt, pragtfuldt Klenodie.

Fra Edithas Læber undslap et Udbrud af Beundring; hastig traadte hun nærmere, de mørke Øjne straalede; allerede saa hun i Aanden det pragtfulde Smykke glimre paa sin Arm, beundret og misundt af alle.

„Dette giver jeg eder i Bytte for Lotusblomsten, Mylady, — beslut eder hurtigt!" sagde Faki med stærk Betoning paa sine Ord, medens hans mørke Blik truende hvilede paa den slanke Skikkelse.

Den smukke Frue følte en vis Gru gennemfare sig; her i den stille Nat, ene med den bevæbnede, fanatiske Indier vilde det være Vanvid at tænke paa Modstand. Det kostelige Armspænde vakte alle Forfængelighedens Dæmoner til Live i hende; ved Siden af det forekom Lotusblomsten hende saa værdiløs, og for sin Samvittighed fandt hun den bedste Undskyldning i Fakis truende Holdning. Langsomt greb hun efter Brochen, Læberne smilede, og paany genfandt hun den fornemme Dames bedaarende Gratie.

„Min bedste Faki, I er en mærkelig Person! Behøver I for den Sags Skyld at komme her, udrustet med Jatagan og Pile, som om I havde til Hensigt at myrde mig? Hvis denne Broche ligger eder saa stærkt paa Hjerte, nu vel, saa bytter jeg den mod eders Armspænde; men tag eder i Agt, at eders Herre ikke erfarer noget derom, — af mig skal intet blive røbet."

Pariaen tav, men det haanlige Blik fra før lod han endnu bestandig hvile paa hende, medens hun talte, og dette Blik talte højere end Ord. Derpaa rakte Faki hende Armspændet og gemte omhyggeligt det tilbyttede Smykke under sin Kaftans Folder.

„Han skal blive lykkelig, Mylady," sagde Indieren, idet han højtideligt hævede Haanden, „før vil hans gamle Faki ikke kunne dø; Brahma vil hjælpe ham!"

Editha tav; hendes Blik hæftede sig paa de funklende Stene; i hendes Hjerte holdt det aldrig uddøde Haab sig vaagen: maaske vil han en Gang elske mig igen!

Slagene fra et nærliggende Taarnur lod sig høre; Klokken var to. Som en Skygge forsvandt Indieren, paa hvis hvide Turban Maanen lyste.

IX.

Det var atter Juletid. Knitrende og lysende laa det hvide Snedække over By og Land; Træers og Buskes mørke Grene, dækkede med straalende Rim, aftegnede sig skarpt mod den klare, blaa Vinterhimmel. Solen sank; dens sidste Straaler skinnede ind i et hyggeligt Værelse i en Stueetage og lagde Forgyldning over det mørkegrønne Grantræ derinde med de smykkede Grene. Travle Pigehænder vare just i Færd med at pusle om en „hellig Krybbe" under det, og en skær Stemme nynnede sagte dertil en Julemelodi.

Udenfor ved Vinduet stod en høj, alvorlig Mand; han saa ind i Værelset, og en egen blød Stemning kom over ham; han saa det smykkede Træ, saa de store, blaa Øjne, der straalende betragtede det fuldendte Værk, og han aandede dybt. Ogsaa i hans Hjerte vaagnede en Anelse om festlig Glæde!

Der var saa stille alle Vegne. Kaptajn Saldow vilde overraske sin Moder, derfor havde han ikke meddelt hende, at han vilde tage Orlov i Anledning af Julen; og nu var han der. Hvorfor ilede han ikke ind til Moderen, hvorfor stod han derude som fastnaglet til Stedet og stirrede paa de blonde Fletninger bag Ruden?

For hans Sjæl opsteg et daarende fata morgana: et hyggeligt Hjem, en elskelig Kvinde, der lykkeligt smilende strakte begge Hænder ud imod ham. Alt en Gang havde han ved Juletræet drømt sig en saadan Fremtid, — men den Gang saa helt anderledes end nu!

Som en Glorie lagde den sidste Solstraale sig om det blonde Pigehoved; som magnetisk dragen af Saldows Blik saa Frida endelig op; i samme Nu rettede hun sig med et pludseligt Udraab i Vejret og pressede den lille Haand mod sit voldsomt bankende Hjerte. —

„Endelig efter saa mange Aars Forlob har jeg dig da igen til Juletræ i Hjemmet, min kære Søn," sagde om Aftenen Fru von Saldow dybt greben og lænede sit Hoved mod Sønnens Skulder.

„Ja, og for første Gang i mange Aar er jeg nu igen lykkelig, Moder," svarede den unge Mand tankefuldt; hans Øjne søgte Fridas Ansigt, der pludselig overdrog sig med dyb Rødme og vendte sig bort. Arthur smilede let; han vidste nok, og dog ikke alt, — ikke, at et trofast Moderhjertes sikre Instinkt havde gennemskuet hans hemmelige Tanker og Forhaabninger. Thi ogsaa Fru von Saldow var denne Aften meget lykkelig.

Under et intetsigende Paaskud forsvandt Frida ud af Værelset; hun følte sig saa underlig bevæget denne Juleaften. Disse mørke, alvorlige Mandsøjnes Blikke hvilede saa ofte og saa inderligt paa hende; Hjertet bankede højt i hendes Bryst, og trods al Viljekraft formaaede hun ikke at tilbagetrænge en lys Anelse om Lykke. Siden Sommer havde hun ikke set Kaptajnen, men hver Morgen var det hendes første Tanke længe at betragte hans Billede paa Fru von Saldows Skrivebord. Den statelige Skikkelse, den dybe, klangfulde Stemme saa og hørte hun saa tydeligt hver Time paa Dagen, at hun tilsidst i Enrum lagde sin lille skælvende Haand paa sit Hjerte og tilstod for sig selv, at hun elskede ham! Ak, hun erkendte, at en saadan Følelse i al sin Fylde kun en eneste Gang kan drage ind i et Menneskehjerte. Men hun vilde og turde ikke give efter for denne Kærlighed, for ingen Pris vilde hun bedrøve sin gamle Veninde; en Kaptajn von Saldow maatte vælge sig en jævnbyrdig Hustru. Ganske vist faldt det hende ikke let at udføre denne sin heroiske Beslutning; mange Taarer, mangen varm Bøn maatte til for at holde hendes Kræfter oppe, og bittert grædende knælede hun ofte ned i sin lille Stue.

„Ved du," sagde Kaptajnen til sin Moder, da de vare ene, „at jeg kun er kommen for snart atter at tage Afsked fra dig? Jeg er udkommanderet med et Kadetskib til den nordafrikanske Kyst?"

Den gamle Dame saa forskrækket paa ham; hans Øjne vare fugtige, han sukkede og lagde med sønlig Ømhed Armen om hendes Skulder.

„Det er kun seks Maaneder, Moder," vedblev han med blød Stemme; „gør mig det ikke saa tungt."

„O, min elskede Søn," sagde Fru von Saldow sagte, „hvorhen Gud vil det, gaar du med min Velsignelse. Men frygtelig haardt er det, saa hurtigt igen at maatte savne dig."

„Du har jo Frida, Moder!" Navnet klang saa underlig blødt i hans Mund; for første Gang kaldte han hende i Aften

ved Fornavn, men Moderen sagde intet; maaske havde hun ikke lagt Mærke dertil.

Ilfærdigt traadte en Tjenestepige ind i Stuen.

„Et Telegram til Herr Kaptajnen!"

Hastig brød Arthur den blaa Konvolut og læste de faa Ord:

„Kom hurtigt til mig, De kan vise mig en stor Vennetjeneste.
Theunert."

Papiret faldt ud af den unge Søofficers Haand; forbavset vendte han sig til sin Moder.

„Hvad mon dette dog har at betyde, Moder; just i Aften, Juleaften, et saadant Budskab! Hvad kan Generalen ville mig?"

„Du maa rejse til ham," sagde Fru von Saldow resigneret, „og det endnu med Toget i Nat. Generalen er en gammel Mand, som ikke vilde have sendt Bud efter dig uden gyldig Grund. Din Ære kræver, at du efterkommer hans Ønske.

„Netop i Aften — Juleaften!" Det klang fortvivlet, dette hans Udraab, men som en Mand af Ære vidste han, hvad han havde at gøre.

„Jeg vil hurtigt telegrafere til ham, at jeg kommer," vedblev han og ilede ud for at iføre sig Kappe og Hue.

„Min Gud," hviskede Fru von Saldow, „atter en Udsættelse; og jeg som troede snart at skulle se dem i Lykkens Havn."

Et Kvarter kunde vel være hengaaet, da Arthur atter vendte tilbage til det julesmykkede Værelse. Hans Moder var der ikke, kun Frida stod hensunken i Tanker foran det endnu brændende Træ; hendes Hænder vare foldede, i de store blaa Øjne glimtede en Taare.

Uset af dem begge lurede ved Portierens Folder Indierens brune Hoved; for hans Sjæl svævede stedse Lotusblomstens lysende Ideal, og det var ham, som om Fridas blaa, fugtige Øjne skinnede ham i Møde fra Underblomstens Kalk.

„Altsaa ogsaa denne skønne Fest skal forstyrres for mig for denne Kvindes Skyld," begyndte Saldow forstemt, da Frida rødmende havde lagt sine smalle Fingre i hans Haand.

„Deres Slægtninge trænge sikkert nødvendigvis til Dem," svarede hun blidt, „og jeg tager næppe fejl, naar jeg forudsætter, at De er for god til at afslaa nogen Bøn."

„Hvis De vidste, Frida, hvad jeg for denne Kvindes Skyld

har lidt!" sukkede han, idet han vedblivende beholdt hendes Haand i sin.

„— Hvis jeg vidste? . . ."

„Saa vilde De sikkert foragte mig, at jeg er bleven Offer for denne Sirene, som jeg troede at elske?"

„Foragte Dem? Nej, det vilde blot gøre mig ondt for Dem!"

„De er en Engel, Frida; vil De ogsaa bede for, at det fremdeles maa gaa mig vel?"

Hun nikkede.

„Og vil De ofte tænke paa den fjerne Somand? . . . De vilde sikkert have holdt det Løfte, som en Kvindemund en Gang gav mig en Juleaften, og derpaa fejgt brød."

„De skulde i Aften skænke hende Deres Tilgivelse!"

„Det vil jeg," udbrød han med underlig opklaret Blik; „jeg ikke blot tilgiver hende, men takker hende af mit fulde Hjerte; ved Edithas Side vilde jeg kun være bleven navnløs elendig; for det skaanede hun mig, da hun gav mig mit Ord tilbage."

Der var saa stille i Værelset. Den unge Pige trak Vejret beklemt; hun turde ikke se op paa ham, thi hun følte, at det lyste i hendes Blik, saaledes som hun for alt i Verden ikke vilde, at det skulde ses.

„Jeg rejser bort for nogle faa Dage, Frida, derefter vender jeg tilbage for at fejre Nytaarsfesten. Ikke sandt, vi ville fejre den sammen?"

Hans Stemme klang blødt; han nærmede sig til hende, og et Øjeblik syntes det, som om han vilde slutte den slanke Skikkelse i sine Arme. Frida troede at drømme; han havde kaldt hende ved Fornavn, hvad endnu aldrig var sket! Elskede han hende virkelig? Nu maatte hun se op paa ham, dybt ind i hans Øjne.

„Det vil blive herligt, naar De kommer igen, Herr von Saldow! Paa Gensyn!"

Han trykkede hendes skælvende Fingre til sine Læber.

„Paa Gensyn!" lød det endnu en Gang ganske sagte; derpaa flyede hun som en sky Hind ud af Stuen.

Saldow mumlede endnu en Gang Skilsmissens evigunge, forhaabningsfulde Ord: „Paa Gensyn!" Hans Blik hvilte paa Juletræets næsten udbrændte Lys, og hans Hjerte jublede i navnløs Salighed. Ingen Engel med brudte Vinger laa under den grønne Gran; fra „Krybben" sustе himmelske Hærskarer med sagte

Vingeslag gennem Luften for at forkynde Fred og Lykke for Menneskehjerterne.

„Hun er den ægte Lotusblomst," hviskede den tro Indier fra sit Skjul, og hans gamle Hoved forsvandt lydløst.

X.

Klokken kunde vel være otte om Morgenen; den korte Vinterdag var endnu ikke ret brudt frem, og blegt skinnede det begyndende Dagslys gennem de nedrullede Gardiner. Paa Skrivebordet stod en Lampe, ved hvis Skin en Pen hurtigt fløj over Papiret. General von Theunert havde den Nat ikke søgt Sengen; med opknappet Lobefrakke skrev han Time for Time, af og til lænende sig et Øjeblik tilbage i Stolen, men uden at vise noget Tegn paa Udmattelse. Mørkt og glansløst var hans Blik, Haanden rystede, naar han strøg den gennem det graa Haar, og under det stride Skæg vibrerede Mundvigene som i usigelig Kval. Han havde just lagt et færdigskrevet Brev i Konvolut og sat Adressen udenpaa: „Deres Naade, Fru Generalinde von Theunert, født von Hallern. At overleveres ved Herr Kaptajn von Saldow."

Pennen gled ud af hans Haand, hans Øjne bleve fugtige, da han endnu en Gang betragtede Ordene.

Som i et Kaleidoskop for vekslende Billeder forbi hans Sjæl, og straalende i feagtig Skønhed figurerede Editha i dem alle, hun, hvem han elskede med hver Fiber i sit Hjerte.

Hvorfor sukkede han saa dybt ved Beskuelsen af dette Navn, hvorfor laa der i stort Omslag et Dokument med Udskriften: „Mit Testamente"? Hvad var sket?

Over den hele Verden fejredes Julen, Kærlighedens og Fredens Fest, og her i den gamle Mands Hjerte herskede det grusuldeste Øde, den mest nagende Smerte. Endnu i Gaar Morges var ogsaa han opfyldt af Glæde over at kunne tilfredsstille Edithas talløse store og smaa Ønsker ved elegante, med kærlig Omhu udvalgte Foræringer. Han var gaaet ud for personlig at besørge nogle af disse Indkøb, — og da, da han vendte hjem, skete det forfærdelige! —

Inde i Salonen hørte han Stemmer, en Mandsstemme og derimellem Edithas, som talte paa sin søde, indsmigrende, vel-

kendte Maade. Som naglet til Stedet stansede han sine Skridt; for første Gang i sit Liv lyttede Generalen.

„De har leget med mig, Editha," lød en ophidset Stemme, i hvilken Theunert genkendte sin Adjutant, Løjtnant Ambachs, — „De elskede mig lige saa lidt som Deres Gemal, — os begge bedrog De for Spanieren i Wiesbaden —"

„Men kæreste Ven, De er jo barnagtig," afbrød den unge Frue ham med træt, ligegyldig Stemme, „hvormed tror De jeg besvarede denne Sennors evindelige Elskovstirader? Jeg lo af dem. Voilà tout! Og De maa dog vide, Edmund, at jeg virkelig har Dem kær! —"

Med et Skrig for det unge Par fra hinanden. I Døren stod Generalen, ligbleg, oprejst i sin fulde Højde. Et Øjebliks aandeløse Forfærdelse, — den unge Officer slog sig med Haanden for Panden og bortvendte Blikket; — hvad han saa, skar ham dybt i Sjælen. Heller ikke Editha formaaede at fremføre noget Ord; saaledes havde hun endnu aldrig set sin Ægtefælle.

„Løjtnant Ambach, jeg ønsker, at De øjeblikkelig begiver Dem hjem og venter mine Sekundanter! — De, Editha, forlader formodentlig i Dag ikke Deres Værelse, før jeg har tilkaldt Deres Fætter, Kaptajn von Saldow."

„Kun ikke det, Erik!" stønnede den unge Frue forfærdet og vilde just bedende klynge sig op til ham, da Generalen koldt traadte tilbage.

„Ingen Scener, om jeg tør bede, naadige Frue!"

Derpaa vendte han sig bort, og Fløjlsportièrerne faldt sammen efter ham. Det opdagede Par stod med Forfærdelse og Skyldbevidsthed malede i Ansigterne over for hinanden; men den unge Officer talte intet Ord; stiltiende tog han Kaarde og Hue, bukkede formelt til Afsked og gik; Editha var alene.

Generalen greb sig gentagne Gange til Panden; indenfor hamrede og smertede det; men derpaa kunde han ikke agte. En ny Uro syntes at gribe ham, thi endnu havde Saldow ikke ladet høre fra sig. Endelig bragte Tjeneren et Telegram, det var fra Kaptajnen:

„Inden Klokken elleve er jeg hos Dem. Saldow."

Theunert trak Vejret lettere; altsaa kom han, altsaa havde han ikke omsonst stolet paa den brave Marineofficer, der fra deres første Møde havde gjort et saa godt Indtryk paa ham.

„Det er godt, Konrad," sagde han til den endnu ventende Tjener.

„Deres Excellence, Fru Generalinden lader spørge, om det vilde forstyrre —"

Theunert blev meget bleg, men hans Stemme rystede ikke, da han svarede: „Sig Generalinden, at jeg sandsynligvis meget snart maa rejse og dertil maa træffe nogle nødvendige Forberedelser, — at jeg altsaa meget maa beklage."

Tjeneren forsvandt, og paany gled den travle Pen over Papiret; den gamle Soldat vilde ikke forlade sin Post, før han havde bragt Orden endog i de mindste Enkeltheder.

Men inde i det elegante Boudoir gik en skælvende, skyldbetynget Kvinde op og ned.

Altsaa, han vilde ikke modtage hende, ogsaa han foragtede hende, og dog elskede hun ikke Ambach; hun havde kun leget med ham som med saa mange andre. Men at netop Arthur skulde blive hendes Mands Sekundant, tyngede centnertungt paa hendes Sjæl; hvad maatte han ikke tro om hende, han, hvem hun dog alene elskede!

Time gik efter Time; endelig holdt den længselsfuldt ventede Droske med Kaptajn Saldow foran Kommandantboligen; han var i civil Rejsedragt og ilede hurtigt op ad Trappen.

„Arthur," hviskede en blød Stemme, og i forførerisk Negligé men med forgrædte Øjne stod Generalinden ved hans Side; „kom her ind — det er en Vildfarelse fra min Mands Side, — du maa høre mig!"

„Deres Naade maa tilgive mig, at jeg ser mig nødsaget til ikke at rette mig efter Deres Ønsker; Deres Herr Gemals bestemte Anmodning —"

„Vil De være saa god at melde mig hos Excellencen," henvendte han sig til en Tjener, hvorpaa han dybt og ceremonielt bøjede sig for Editha og fulgte med til Generalens Værelse.

I Kommandantboligen mærkede man kun lidt til den høje Festdag. Alvorlig og dybt rystet trykkede Saldow Generalens Haand, da denne havde forklaret ham Sagernes Stilling.

„Jeg staar naturligvis fuldstændig til Deres Disposition, Deres Excellence," sagde han hjerteligt, „ihvorvel jeg maatte ønske, at det var i en anden Anledning, De havde Brug for mig."

„Herr von Saldow?" spurgte Theunert, idet han endnu en Gang greb hans Haand, „vil De besvare blot et eneste Spørgs-

maal til en Mand, der staar paa Gravens Rand, — vil De besvare det saa oprigtigt, som om De stod for den højeste Dommer?"

„Ved min Ære, ja, Herr General!"

„Nu da," begyndte den gamle Mand med et dybt Suk, „ved en eller anden ligegyldig Lejlighed fortalte min Hustru mig en Gang, at De havde elsket hende affindigt, men at hun havde afslaaet Dem sin Haand for at blive min. Er dette sandt, og elsker De endnu min Hustru?"

Blodet for op i den unge Sovofficers Kinder; et Vredesglyn skod fra hans mørke Øjne, men derpaa svarede han med aabent Blik og fast Stemme:

„Jeg var en Gang, Herr General, forlovet med Editha von Hallern; den Dag, da hun modtog Deres Bejlen, sendte hun mig i faa, kolde Linier Meddelelse om, at hun ikke kunde blive min, da hun havde forlovet sig med General von Theunert. Fra det Øjeblik har jeg bedømt Generalinden anderledes, og hvis hun den Dag i Dag stod fri over for mig, vilde jeg, saa sandt der er en Gud, ikke vælge hende. Min fordums Kærlighed er død; kun undrer mig den Maade, hvorpaa Deres Excellence har stillet sine Spørgsmaal til mig."

I den gamle Mands Øjne glimtede en Taare; hastig trykkede han Arthurs Haand, og hans Stemme rystede, da han svarede: „Jeg tror Dem, min kære Kaptajn von Saldow, og takker Dem for Deres Oprigtighed. Men til Sagen! I Gaar skrev min Modstander til mig, om De i Dag vilde komme til ham og fastslaa Betingelserne. Mit Ønske er, at Duellen finder Sted endnu i Eftermiddag, for at — for at Pinslerne kunne faa en Ende."

Han for sig med Haanden over Panden, og medlidende betragtede Kaptajnen den ulykkelige Mand. Saaledes endte altsaa hans ægteskabelige Lykke, og en lignende Skæbne vilde maaske ogsaa være bleven ham til Del af den behagesyge Kvinde. Et Trostens Ord formaaede han dog ikke at tale; det bedste for Generalen syntes ogsaa ham den medlidende Død at være. Saa var det forbi med Pinslerne, og han kunde hvile ud i den kolde Jord.

„Betingelserne fastsætter De vel ikke altfor skarpe," sagde Theunert; „det gør mig ondt for den stakkels unge Mand, der dog har været værgeløs over for en koket Kvinde. Skulle vi sige tre Gange Kugleveksling, Distancen overlader jeg til Dem."

Med tungt Hjerte forlod Kaptajnen ham; paa hans Sjæl

tyngede en dunkel Anelse; han frygtede noget andet ud over Duellen. — — —

Det lakkede mod Enden med den korte Vinterdag; Luften var mild, ja Solen brød endogsaa før sin Nedgang igennem de lette Skyer.

Ved Udkanten af den lille Skovpark uden for Byen stod nogle Herrer bøjede forover; midt imellem dem paa Jorden laa General von Theunert udstrakt paa en Uniformskappe; hans Levetid kunde kun tælles i Minutter. Uniformsfrakken var opknappet, sagte piblede enkelte Blodbraaber frem under Skjorten; den døende aandede tungt, og hans bristende Blik søgte Solen. Ved hans Side knælede Saldow og Ambach, begge dødblege og stivnede af Forfærdelse.

Duellen havde fundet Sted efter alle traditionelle Regler; da Sekundanterne foretog det obligatoriske Forsøg paa at bringe en Udsoning til Veje, havde Generalen med et mildt Blik rakt sin unge Modstander Haanden og sagt:

„Bevar mig i venligt Minde, kære Ambach."

Da Sekundanterne efter disse Ord vilde erklære Duellen for hævet, rystede han imidlertid paa Hovedet.

„Ingenlunde, mine Herrer, De ved, jeg har det første Skud."

Forundrede og bekymrede udmaalte nu de to Herrer Distancen, ladede Pistolerne og rakte dem til Generalen og Løjtnant Ambach. Derpaa talte Saldow højt:

„Een — to — tre!"

Stemmen forstummede, et Skud blinkede og drønede. Ambach stod oprejst med Albuerne pressede mod Siderne, men Generalen sank stønnende til Jorden. Han havde sigtet godt, — dog ikke paa sin Modstander, men paa sit eget Hjerte!

I de tilstedeværendes Øjne stod varme Taarer; selv om Sagernes sande Stilling ikke var dem fuldtud bekendt, lod denne sig dog let ane, og de holdt alle af deres gamle foresatte. Dybt greben knælede Arthur ned ved den døendes Side; med et mat Blik saa denne op til ham.

„Saaledes maatte det være; kun saaledes kunde jeg hjælpes. Bed for Selvmorderen!"

Bevidstheden forlod ham, han sank tilbage.

„Mine Herrer," sagde Lægen alvorligt, — „Deres Ord paa, at intet Menneske erfarer noget om dette Drama. Hvad en Duel med dødelig Udgang har at betyde, vide De Herrer, — en Usling den, som røber noget!"

„Skulle vi ikke lade Vognen komme?" spurgte Ambach ængstelig og bøjede sig tæt ned over den saarede. Men tavs rystede Doktoren paa Hovedet; stille afventede alle det sidste Øjeblik.

Og fredelig og stille kom det. Saldow havde skubbet sin Arm ind under Generalens Hoved og bøjede sig kærligt ned over det; nu slog Theunert Øjnene op, med glansfuldt Blik stirrede han en sidste Gang paa den gyldne Solskive.

„Hvor smukt!" hviskede han næppe hørligt, „Skaberen af al denne Herlighed vil tilgive en træt Mand, der gaar til Hvile —".

Han naaede ikke at faa talt ud; en Kuldegysning rystede hans Lemmer, og det var forbi. Arthur følte Legemets tiltagende Tyngde og saa Armene synke stive ned.

„At den brave, gamle Mand skulde faa en saadan Ende!" mumlede den anden Sekundant og strøg sig med Bagsiden af Haanden over Øjnene, der vare blevne fugtige. —

Med fuld militær Pomp fandt Begravelsen Sted; i sit sidste Brev havde den afdøde udtalt Ønsket om, at hans Modstander, Løjtnant Ambach, maatte blive frifunden for den sædvanlige Fæstningsstraf; Aarsagen til deres Strid havde været af fuldstændig privat Natur, og han erklærede Løjtnanten for uskyldig. Han havde endog truffet den Ordning, at Ambach i Egenskab af hans Adjutant skulde bære hans Ordener bag Kisten. Lige til de mindste Detailler havde den ulykkelige Mand bestemt sit Hus; kun havde han ikke med et Ord nævnt sin Hustru. Hans Formue gik ganske vist over til hende, men ikke nogen som helst Bestemmelse bar iøvrigt Vidne om den omsorgsfulde Kærlighed, han hidtil havde vist hende.

Den Hengivenhed og Højagtelse, hvormed man i alle Kredse havde imødekommet den afdøde, lagde sig nu synlig for Dagen ved hans pludselige Død; talløse vare Kransene og Blomsterne paa hans Kiste; Kommandantboligen bestormedes formelig i Dagevis af Kondolencevisitter; den unge Enke tog dog ikke imod nogen.

Først ved selve Begravelsen saa man hende i de triste Sørgeklæder, bleg, med matte, forgrædte Øjne og vaklende Gang. Ikke langt fra hende havde Kaptajn Saldow i fuld Marineuniform, med Brystet bedækket af Ordener, sin Plads i Følget; han var meget alvorlig og vendte ikke noget Blik mod sin sørgende Kusine; ja, han bød hende end ikke Armen, da Følget fra Sørgehuset begav sig til de ventende Vogne. Men han bemærkede, hvorledes

hendes bønfaldende Blikke søgte ham, hvorledes hun bestandig stræbte at komme i hans Nærhed. —

De tolv Skud tordnede som sidste Æressalve over Graven, og dybt bevæget tog Saldow en Haandfuld Jord for at kaste den ned paa den brave gamle Mands Kiste; en Taare glimtede i hans Øje, da han tænkte paa den stille Dødsscene derude i Skovparken ved Skinnet af den sidste Solstraale.

Ingen vidste, at den afdøde med egen Haand havde bibragt sig det skæbnesvangre Skud.

Gennem Sørgeskaren trængte sig den dybttilslørede Generalinde og bød Fætteren Haanden —.

„Kører du med mig, Arthur?" spurgte hun indtrængende. „Jeg har saa meget at tale med dig om og haaber, du bliver her endnu nogle Dage."

„Det sidste ikke, naadige Kusine," svarede Kaptajnen meget forbindtligt, men koldt. „Da jeg imidlertid endnu har et Paalæg at udføre, tager jeg imod Fru Generalindens første venlige Tilbud."

Hun sukkede let. Derved blev det altsaa; det syntes at være hans bestemte Vilje at bibeholde sit afmaalte Væsen over for hende; stadig ignorerede han det fortrolige „du", hvormed Editha tiltalte ham.

Stille og alvorlig sad han i Vognen lige over for hende, som i nervøs Hast paabegyndte Konversationen.

„Det gør mig meget ondt, at hverken min Svoger eller Niece, lige saa lidt som Frøken Höfer har kunnet komme; Rejsen om Vinteren har formodentlig afskrækket dem."

„Jeg rejser tilbage endnu i Aften," bemærkede lidt efter Kaptajnen for dog at sige noget.

„Er det virkelig muligt? Tante Marie kunde dog gerne have forlænget Orloven en Smule!"

„Den højagtede afdøde kaldte mig til sig; naar hans sidste Ønske er opfyldt, skynder jeg mig saa meget som muligt hjem til mine, som vente mig!"

„Mine?" spurgte den unge Enke ængstelig interesseret, „hvem kalder De saaledes?"

„Min Moder og endnu en, som jeg maaske om føje Tid vil kunne betegne paa en endnu inderligere Maade, Fru Generalinde!"

Vognen holdt, Arthur sprang ud og slog Trappen ned for

Generalinden, men heller ikke nu ved Udstigningen bød han hende Haanden.

I de mørke Øjne flammede det vredt; Edithas første Tanke ved hendes Hjemkomst gjaldt ikke den afdøde, men den levende, som hun endnu ikke kunde opgive.

„Og nu, kære Arthur," begyndte hun, da de befandt sig alene i hendes Boudoir, „ville vi i Ro tale sammen om min Fremtid."

„Naadigste Frue," sagde Saldow, rettende sig og med et strengt Udtryk; „jeg har kun at overgive Dem disse Deres ædle afdøde Mands sidste Ord, saa skilles vore Veje — rimeligvis for bestandig!"

Hun saa usikkert paa hans alvorlige Ansigt, derpaa rakte hun langsomt Haanden ud efter Brevet.

„Tillad, at jeg nu tager Afsked med Dem, naadige Frue," sagde Kaptajnen, „Deres afdøde Mands Brev bør De læse alene; fremmede Øjne skulle ikke forstyrre Dem i et saa alvorligt Øjeblik."

„Arthur!" udbrød den unge Enke, og hendes længe tilbagetrængte Lidenskab kom pludselig til Udbrud, „kan De da aldrig tilgive mig, De, der er saa god — saa god og ædel?"

„Naadigste Frue, jeg har intet at tilgive; alene Deres Samvittighed kan frikende Dem. Imidlertid kan jeg sværge Dem, at Deres ædle Mand tilgav Dem endnu i sidste Øjeblik, thi han elskede Dem højere, end De er i Stand til at tænke."

„Jeg ved det!" raabte hun, „men nu er jeg alene, — alles Øjne ere nysgerrigt rettede paa mig! Arthur, hvorfor maatte alt komme saaledes?"

„Forsynet er viist, Kusine, og enhver er sin egen Lykkes Smed."

„De er saa kold, Arthur," vedblev den unge Frue bestandig dybt bevæget, „og dog ved De, at De er den eneste Mand, jeg —"

„Fortsæt ikke, Deres Naade," afbrød Saldow hende strengt. „Det er i Dag Deres Mands Begravelsesdag! Erindrer De Dem de Ord, jeg en Gang maatte sige til Dem i Wiesbaden; jeg tænker den Dag i Dag nøje paa samme Maade som den Gang og nærer Ønsket om at bevare Dem for Dem selv. Lev vel, Fru von Theunert, gid vi en Gang begge, hvis vore Veje atter skulde krydses, maa være ret lykkelige —"

Han bukkede for hende, der tavs blev tilbage. Editha gjorde ikke en Bevægelse, hendes Tunge var som lammet, Øjnene stive og taareløse; men inde i hendes Bryst raſede en vild Smerte.

Døren lukkede ſig bag den bortdragendes ſtatelige Skikkelſe; det ſortnede for hendes Øjne, og med et Klageraab faldt hun til Jorden.

Den afdødes Brev gled ud af hendes Hænder; — men hvad brød hun ſig derom? Alt var jo blevet øde og tomt, nu da Arthur for beſtandig var gaaet fra hende.

XI.

Det var Dagen før Nytaar, og Frida befandt ſig i en underlig oprømt Stemning; i Dag vilde han vende tilbage, ſom hun længtes efter, men han vilde finde den tro Faki ſyg. For første Gang havde Hinduen ikke ledſaget ſin Herre, thi Saldow havde ikke kunnet medtage ham paa denne hovedkulds Rejſe.

Første Juledag havde Fru von Saldow mærket, at Faki var ſyg; han hoſtede, trak efter Vejret og greb ſig ſtønnende til ſit Bryſt.

Den gamle Dame lod ſtraks Huslægen komme, og efter at denne havde underſøgt den ſtakkels Paria, erklærede han, at der var en Lungebetændelſe til Stede.

„Tante Marie, maa jeg pleje ham?“ ſpurgte Frida deltagende; „han har reddet Deres Søns Liv, vi ere ham megen Tak ſkyldige, og den gamle Mand har det ſaa enſomt!“

„Det maa du, min egen Pige,“ ſagde Fru von Saldow og kyſſede kærligt den unge Piges hvide Pande; „det er en Samaritergerning, og om du øver den mod en ulykkelig Paria eller mod en hvem ſom helſt anden, er ſikkert den gode Gud lige velbehageligt!“

De forſtod hinanden ſaa godt, diſſe to Kvinder, deres Tanker og Anſkuelſer faldt ſaa nært ſammen, og den hjerteligſte Hengivenhed gjorde Reſten. Snart derpaa laa den ſtakkels Faki

i hidsig Feber; ved hans Leje sad den blonde Frida. Trods hurtigt indtrædende Vildelse formaaede hun at indgive ham de forordnede Lægemidler, sin lille, kolige Haand lagde hun paa hans brændende Pande og talte milde, venlige Trosteord til ham.

Kun hende var det muligt at berolige den syge, thi i sine Fantasier holdt han hende for sin højtelskede Leila, hvem det ved Brahmas Godhed var forundt at vende tilbage til Jorden for at pleje ham.

Men Sygdommen tog til; det havde været en haard Vinter med Frost og Sne, og den gamle Paria havde ikke haft Kræfter til at trodse det uvante Klima. Stedse betænkeligere rystede Lægen paa Hovedet, og i Dag, Nytaarsaftens Dag, erklærede han Damerne, at snart vilde det være forbi, om faa Timer vilde Faki have udstridt.

Fridas Øjne stod fulde af Taarer, saa meget holdt hun af den gamle Indier; hans trofaste Kærlighed til Kaptajnen dannede det hemmelighedsfulde Baand, som knyttede den unge Pige til ham. Pariaen havde frelst den elskede Mands Liv, og hun, Frida, vilde holde ud hos ham til sidste Aandedræt for at gengælde ham dette.

Ja, den gamle Indier syntes virkelig lykkelig; han troede igen at have sin Leila hos sig, og hun lod ham blive i hans Vildfarelse; kun Hjemmet, det skønne Indien, med dets uigennemtrængelige Skove, dets gamle Templer og skære Lotusblomster savnede han smerteligt.

„Tak være Brahma," hviskede den døende med et lyst Smil paa de afmagrede Træk. „Tak, at hun er kommet til mig, den kyske, rene Underblomst; jeg ser i hendes Øjne Himmelens Farve, og hendes gyldne Fletninger lyse for mine matte Øjne."

„Faki?" spurgte Frida, idet hun bøjede sig ned over ham, „eders Herre kommer meget snart tilbage, — skal jeg hente eder hans Billede?"

„Ja, ak ja," stammede han længselsfuldt; „jeg føler mig saa fri og let, snart skal jeg gense mit Hjem."

Der kom Taarer i hendes Øjne; hun vidste jo, han snart skulde gense sit Hjem, — det evige! —

Paa Fru von Saldows Skrivebord stod Kaptajnens Billede, som den unge Pige vilde hente; men som fasttryllet blev hun staaende foran det og pressede Haanden mod det bankende Hjerte.

Nølende, næsten som om hun var sig en Uret bevidst, greb hun med rystende Haand Billedet og saa sig sky om; men ingen var at se, og lynsnart trykkede hun sine friske Læber paa den elskede Mands Billede.

„O, du trofaste, kære Mand, jeg elsker dig," klang det halvhøjt fra hendes Mund, og forskrækket ved Lyden af sin egen Stemme ilede hun bort til den døende Indier.

Næppe var hun forsvunden, før Folderne i Portièren, der skilte Dagligstuen fra Spiseværelset, løftedes til Side, og med lysende Blik stod Saldow paa Tærskelen; han var kommen i rette Tid til at høre den ægte Lotusblomsts sagte henaandede Elskovsord.

„Du kære, smukke Pige," sagde han sagte og dybt bevæget; „Gud give, at jeg maa gøre hende lykkelig; hendes Billede har allerede længe boet i mit Bryst, nu ved jeg, at ogsaa hun elsker mig!" —

Juvelskrinet fra Hulen stod ved Indierens Leje, og en svag, skælvende Haand samlede om i dets funklende Indhold.

Øverst laa Lotusblomsten, som en Gang havde smykket den troløse. Forbavset saa Frida paa alle disse Skatte; hun havde ikke anet, at denne stille, beskedne Tjener raadede over saadanne Værdier.

„Ophids eder ikke, Faki," bad hun venligt; „Kaptajnen vil meget snart komme, og saa maa I være rask!"

„Jeg skal fortælle ham, hvordan I har plejet mig, Mylady," sukkede den døende. „Naar jeg snart kommer til Brahma, vil hans rige Velsignelse sænke sig over eder, fordi I har vist Velgerninger mod en stakkels Paria."

Døren aabnede sig sagte, og Fru von Saldow traadte ind.

„Min kære Frida," sagde hun og kyssede ømt den unge Pige, „gaa over og gør Frokosten i Stand; jeg vil en lille Stund blive hos den syge."

Forundret saa Frida op. Den gamle Dame havde bestandig selv lavet Kaffen, saa længe hun havde været hos hende; men uden nogen Indvending gjorde hun, hvad der blev forlangt af hende.

Da hun aabnede Døren til Spisestuen, stod en høj, statelig Skikkelse foran hende, og hun hørte en dyb Stemme sige det ene Ord: „Frida!"

Havde hun fulgt sin første Indskydelse, vilde Frida have

styrtet sig i de Arme, der aabnede sig for hende, lagt sit Hoved til hans Skulder og grædt af Lykke og Salighed, — men med næsten overmenneskelig Selvbeherskelse traadte hun et Skridt tilbage, dødbleg og rystende over hele Kroppen.

„O, Herr Kaptajn, hvad er det dog? Tænk paa Deres Moder!"

„Frida!" sagde han endnu en Gang saa inderligt, at hun maatte se op paa ham. Og da var det forbi med alle hendes faste Forsætter om Forsagelse og Forglemmelse; nu kastede hun sig dog til hans Hjerte.

„Netop det Gensyn, hvorom jeg drømte," hviskede Arthur og trykkede hende fast op til sig; „min elskede, min Lotusblomst, bliv hos mig, vær min Hustru, min ud over Døden og Graven!"

Hun aandede tungt — og rev sig derpaa løs fra ham.

„O, Herr von Saldow, tilgiv mig, forglem mig!" stammede hun bedrøvet.

„Forglemme dig?" raabte han lykkestraalende. „Nej, du kære Barn, aldrig, ikke saa længe jeg lever! Du er min; fra dine egne Læber hørte jeg for, hvad du tilhviskede mit Billede, og det er en kostelig Skat for mig at vide, at der er nogen, som elsker mig."

„Men Fru von Saldow, Deres Moder?"

„Vil den lille Pige da aldrig lære at sige 'du'? Naar jeg nu beder min Frida —"

„Jeg vil være din Hustru," hviskede hun ham halvt leende, halvt grædende i Øret, og han tillukkede de røde Læber med et Kys.

„Men din Moder? —"

„Vor Moder," hviskede han ømt; „hun glæder sig kun over sine Børns Lykke, thi længe har hun ønsket at faa dig til Datter."

„Min Gud, det er for megen Lykke, jeg fortjener det jo ikke," hulkede Frida; „først var jeg alene og forladt tilbage i Verden, og nu —"

„Og nu tilhører du en frygtelig fordringsfuld Mand, der helst slæbte sin lille Kone langt bort fra alle Mennesker, for at ingen uden han skulde høre hendes søde Stemme, og ingen se hendes smukke, søde Ansigt. Er du ikke bange for en saadan Barbar?"

Tavs saa hun op paa ham; hendes straalende Blik var det eneste Svar; men derpaa blev hendes Ansigt meget alvorligt.

„Ved du, hvor daarligt det staar til med den stakkels Faki?" spurgte hun sagte. „Lægen giver ham ikke lang Tid at leve i."

„Kom med til ham, min Frida; jeg vil bringe ham min ægte Lotusblomst!"

Med Armen om hendes Skulder førte han hende ud. I Døren til Fakis Kammer stod Fru von Saldow og strakte med et lykkeligt Udtryk Armene ud imod dem.

„Mine dyrebare Børn!" sagde hun bevæget. „Gud give eder sin rigeste Velsignelse! Hvor nær Sorg og Glæde dog staa hinanden. Arthur, din gamle Faki ligger for Døden!"

Stille og alvorlig traadte Kaptajnen hen til Lejet med Frida ved sin Side, og begge betragtede med taarefyldte Blikke det gode brune Ansigt, hvorpaa Døden allerede havde trykket sit Stempel.

Tungt aandende og med tillukkede Øjne kæmpede Pariaen den sidste Kamp. Men ikke forladt og alene! Om hans Leje stod de tre Mennesker, som han elskede, og som ogsaa holdt hjerteligt af ham, frem for alle hans Kaptajn, for hvem han vilde være gaaet i Ilden. For disse sine Venner var han ikke den foragtede, betydningsløse Paria, men den tro Tjener, der havde frelst sin Herres Liv.

„Faki," sagde Kaptajnen mildt, „her har du mig tilbage; kender du din Herre, — ser du, hvem jeg her bringer dig som min elskede, dyrebare Brud?"

Med Møje aabnede den døende Øjnene, en sidste Erkendelsens Straale lyste op i dem, og med et lykkeligt Smil hviskede han:

„Den ægte Lotusblomst, Sir, den ægte! Hun er nu eders, og jeg faar Lov at gaa til Leila! Bed for mig, og Brahma velsigne eder og hende. Lev vel!"

Hovedet sank tilbage, en dyb Stønnen — og det var forbi.

Dybt rystet traadte Saldow hen til Liget og trykkede dets Øjne til.

„Sov vel, min trofaste gamle Faki; vi gensees atter en Gang, saa sandt der lever en Gud i Himmelen!" —

Tavse og i dybeste Bevægelse forlod de tre Dødsværelset. I den hyggelige Stue trykkede Fru von Saldow endnu en Gang sine Børn til sit moderlige Hjerte og sagde højtidsfuldt:

„Min Velsignelse og den døde Fakis ledsage eder; gid hans

Skatte maa blive eder til Velsignelse, og at I ved Synet af dem stedse maa mindes ham, der nu forlod jer."

Hun greb den brillantfunklende Lotusblomst og fæstede den paa Fridas Bryst.

„En Gang, min Søn, tog du fejl, da du troede at finde din Underblomst; nu er den rette bleven din, din kære, trofaste Hustru. Gud velsigne eder, mine elskede Børn!"

Ende.

Helene Stökl:

Efter Aars Forløb.

Første Kapitel.

Langs Siden af Bjærgkæden, der som et mægtigt Land- og Vandskel strækker sig mod Sydøst af det tyske Rige, bruste Iltoget over dristigt svungne Broer, gennem mørke Tunneller, forbi bratte Afgrunde og stejle Klippevægge ad Sletten til.

I en anden Klasses Kupé sad en rejsende, tilsyneladende midt i trediverne. Det egenartede Snit paa hans elegante, lette Sommerhabit, den brede Hat af fint udenlandsk Straa og fremmedagtig Façon, den mørke Lød i det af brunet Fuldskæg indfattede, mandigt smukke Ansigt lod den Formodning nær, at han kom langt fra, maaske fra den anden Side Oceanet. Og i Virkeligheden havde „Charles Brook", som der stod indgraveret i Messing paa den lille Ruslæders Haandkuffert, han havde anbragt i Waggonnettet, først i Gaar efter en lang Søreise betraadt Europas Jord, hvorfra han i tolv lange Aar havde været borte. Med spændt Interesse saa han ud paa Egnen, som havde været ham kær og bekendt, før Skæbnen med voldsom Haand rev ham løs fra Hjemmet til fjerne Lande.

Som en, der efter en lang Adskillelse glæder sig ved Træk for Træk at genkende et ham dyrebart Ansigt, saaledes saa han med glad Rørelse paa Landskaberne, der trindt omkring oprullede sig for ham. Enhver dominerende Bjærgspids, ethvert gammelt Kloster, enhver forfalden Borgruin eller malerisk beliggende lille Kirke vakte Erindringer hos ham til Live, som han længst troede glemte; og at de Billeder, som i broget Rækkefølge udbredte sig for hans legemlige og sjælelige Blik mest var af glædelig Natur, det forraadte Glansen i hans ellers alvorlige, rolige, sikre Øjne.

Da de sidste skovbevoksede Udløberbjærge forsvandt bag det

frembrusende Tog for at give Plads for den vide, sparsomt bebyggede, stenede Slette, som ifølge Traditionen en Gang havde dannet et mægtigt Vandbækken, opgav han sine Betragtninger af Omverdenen, for tilbagelænet paa Hynderne ganske at overlade sig til de mangfoldige Tanker, der rørte sig i ham.

Om faa Timer vilde han være i W., den største By i denne Landsdel, og rimeligvis vilde derefter kun nogle faa Timer være fornøden for at skaffe ham de Oplysninger, der skulde afgøre hans Skæbne.

Tolv Aar havde han tilbragt i Udlandet. Det var lykkedes ham ved hans rastløse Flid og utrættelige Arbejdsevne at knytte til sine Foretagender den Lykke, som i Hjemmet pludselig havde vendt ham Ryggen. Nu kom han tilbage som en formuende, uafhængig Mand, tilbage til de Forbindelser, som han for største Delen brat havde maattet afbryde, for nu atter at knytte dem eller maaske for bestandig afbryde dem, alt efter som hans Skæbne vilde det.

Under sin lange Fraværelse havde han ikke vedligeholdt noget som helst Samkvem med Hjemmet. Adskillelsen fra dette skulde, — det havde han lovet sig, efter at Rystelsen ved det pludselige Brud med de tilvante Forhold var overvunden — være saa absolut, at selv hans Tanker ikke skulde formaa at slaa Bro derover. Nu kom han for at knytte Nutiden sammen med en længst henrunden Fortid, men han vidste ikke engang, om de, som Ære og Samvittighed — og maaske ogsaa hans Hjerte — drev ham til at opsøge, endnu levede, om de erindrede sig ham i Vrede eller Kærlighed, i Had eller Længsel, eller om Livet, der saa hurtig udvisker den enkeltes Spor, maaske forlængst havde udslettet Mindet om ham i deres Hjerter. Bjærg og Land vare forblevne uforandrede, som han havde forladt dem, men hvorledes vilde han genfinde de Mennesker, for hvis Skyld han havde krydset Oceanet?

Voldsomt rev han sig ud af sine Grublerier og vendte igen sin Opmærksomhed mod Egnen. Som Bølger fra Havet, saaledes opsteg fra Sletten til Venstre for ham nu Høje ved Høje, snart som enkelte, træbevoksede Kegler, snart i maleriske, af brogede Stenaarer gennembrudte Højdekæder, ad hvis Skraaninger opblomstrende Smaabyer kækt klatrede i Vejret og afsatte deres sidste, hvide Smaahuse som frejdige Forposter i Skovtykningernes Rande.

Enhver Fodsbred Land, enhver Hulvej, enhver ruinkronet Klippe var ham bekendt, og Følelsen af at befinde sig i sin

Hjemstavn, der trods alle bitre Minder dog maatte være ham dyrebar og uforglemmelig, fyldte hans Sjæl med uimodstaaelig Magt.

Konduktørens langtrukne Raab, som forkyndte, at man var naaet til B.-Station, fik ham til at fare overrasket op.

Allerede i B.! En halv Time endnu, og han vilde være i W., hvor Visheden om hans Fremtidsskæbne ventede ham.

Saa umiddelbart før Afgørelsen paakom der ham en Ængstelse, over hvilken han forgæves søgte at blive Herre. I den rige, smukke Havnestad, hvortil han den foregaaende Dag var ankommen, og som havde forekommet hans søtrætte Øjne som et Paradis, havde hans Utaalmodighed ikke givet ham Tid til at raste, og uden Opsættelse var han faret videre med første afgaaende Tog; men nu, sit Maal saa nær, vilde han have budt ethvert Tilfælde, der kunde have en Opsættelse til Følge, velkommen.

Hvad hindrede ham egentlig i selv at fremkalde et saadant Tilfælde? Han kastede et Blik paa den venlige lille Flække ved Foden af Kalvariebjærget, et Sted, som i tidligere Tider havde været et yndet Maal for hans Udflugter.

Hvad afholdt ham fra at forblive der et Par Dage og derfra pr. Brev anstille de Efterforskninger, for hvis Skyld han rejste til W.? Saaledes som han var stillet, vilde denne Maade at skaffe sig Oplysninger paa endog sikkert være at foretrække for mundtlige Forespørgsler. I et Brev kunde han sindigt og forsigtigt overveje, hvad han vilde sige eller ikke sige, medens han i Samtale med andre og udsat for disses nysgerrige Spørgsmaal maatte befrygte at lade sig henrive til Meddelelser, som han aldrig, eller i det mindste ikke endnu, havde til Hensigt at gøre.

Med en rask Beslutning greb han sin Haandkuffert, sprang ud paa Perronen, og efter at have givet de nødvendige Ordrer angaaende sit øvrige Rejsegods, begav han sig gennem de skyggefulde Anlæg bag Banegaarden til den lille By. Med Velbehag betragtede han Rækkerne af de smagfulde, smaa Villaer med deres rosenduftende Forhaver og sirlige Altaner, hvorfra Indisk Karse og Konvolvolus lod deres brogede Blomster og yppige Ranker vokse ned. Selv den lette Dunst af Svovl, der stærkere slog ham i Møde jo mere han nærmede sig Byens Midtpunkt, forekom ham helt hyggelig og hjemlig.

Snart havde han fundet et Hotel, som han endnu huskede fra gamle Dage. Efter at han i et venligt Værelse paa første

Sal havde gjort Toilette efter Rejsen og skiftet Klæder, begav han sig ned i Kaféen, der hørte til Hotellet. De smaa Marmorborde paa den brede, af blomstrende Oleandre og Myrtetræer omgivne Terrasse vare tæt besatte med Gæster, som, medens de indtog deres Forfriskninger, studerede Dagbladene eller selvbehagelige monstrede Mængden, som strømmede forbi i den brede Allé udenfor.

Ogsaa Brook tog sig en Avis, hvori han i Begyndelsen fordybede sig, men som snart efter sank ham ud af Haanden.

Ekvipager, elegante Kalecher, lette Jagtvogne, ja endog Firspand, der kørte til det nærliggende hertugelige Slot eller kom derfra, Ryttere og Rytterske, Cyclister, fantastisk kostumerede Børn, men fremfor alt en Mængde graciøse Pigeskikkelser, som det for sine smukke Damer med Rette berømte W. hver Sommer sender til den lille Bjærgby B. — alt dette afgav under de gamle, højstammede Akacietræer, hvis fint udskaarne Løv ikke formaaede at holde Aftensolens Straaler tilbage, et saa farverigt, prægtigt Billede, at hans Opmærksomhed en Tid lang ganske optoges deraf.

Efterhaanden blev dog hans Interesse vakt af en Samtale, som ved et Bord i hans Nærhed blev ført mellem et lille Selskab unge Mænd, der efter Klædedragt og Væsen at domme maatte høre til det gode Selskab.

„En herlig Kvinde, siger jeg eder!" udbrød netop en af dem, en net, ung Mand med en lille sirlig Mustache paa Overlæben og indtagende, endnu noget barnlige Træk. „I skulde i Dag have set hende i Badet!"

„Ah, saa du har truffet hende i Badet? Den Lassen er da ogsaa en Lykkens Pamfilius!" faldt en anden ham i Talen, idet han samtidig vendte sig til sin Nabo, der øjensynlig kun var Gæst i den lille Kreds, og hvis Ansigt havde forraadt en let Forbavselse ved den sidste Bemærkning. „De ved maaske endnu ikke, at Damer og Herrer bade i Fællesskab ved vore Svovlbade? En ganske behagelig Ordning, om end ikke saa morsom, som mangen en paa Forhaand kunde være tilbøjelig til at tro. Kun i sjældne Undtagelsestilfælde knyttes der Bekendtskab i Badedragt. — Men jeg afbrød dig, Lassen."

„Som en Lotusblomst," vedblev denne begejstret, „knejsede hendes Hoved med det glinsende, bølgede Haar over Vandet. I skulde have set hende, som hun stod der i sin hvide Badekappe, der tungt faldt ned over hendes Fødder."

„Hun lader formodenlig Blyfstykker indsy i Sømmene," indskød hans Nabo lakoniſk.

„Med den ſkønt formede Arm, hvorfra det vide Ærme faldt tilbage lige til Skulderen, løftet til Gelænderet, tavs, uden Bevægelſe, medens de øvrige Smaapiger og Fruer ſnadrede og ſtøjede omkring hende —"

„O, o, hun ſynes at have gjort et mægtigt Indtryk paa dig! Du bliver jo ganſke poetiſk. Naturligvis har du talt til hende? Var hun elſkværdig imod dig?" udbrød Kammeraterne.

„Talt til hende har jeg ganſke viſt," ſvarede den unge Mand nølende, „men, men —"

„Men hvad? Ud med Sproget!"

„Men hun ſvarede mig ikke."

De andre brød ud i høj Latter.

„Udmærket, brillant, fortræffeligt, det ligner hende aldeles!" lød det fra alle Kanter, medens den unge Mand, der ſtraks fra Begyndelſen havde afbrudt ham, de kaldte Laſſen, ſpottende tilføjede:

„Du maa ganſke have forglemt, at du ogſaa er et Menneſke, og at hun hader Mennesker. De har maaſke endnu ikke hørt," henvendte han ſig atter til ſin Nabo, „hvilket Svar den omtalte Dame gav vor gamle, tykke Paſtor, da han, i Haab om et vægtigt Bidrag til et eller andet velgørende Formaal, indfandt ſig hos hende med ſin Liſte. — 'Jeg bidrager aldrig til offentlige Indſamlinger', ſvarede hun afviſende paa hans i al Ydmyghed fremførte Anmodning, og da han, uden at lade ſig afſkrække deraf, ſalvelsesfuldt begyndte at udbrede ſig om det fortjenſtfulde i at viſe Menneſkekærlighed, afſkar hun højſt uventet hans Svada med diſſe Ord — 'Det er altſammen meget ſmukt, hvad De der fortæller mig om Menneſkekærlighed, Herr Paſtor, men hvorfra ved De egentlig, at jeg nærer Kærlighed til mine Medmennesker? Jeg — jeg hader dem!' Efter hvilken ſyndig Erklæring Hans Velærværdighed ikke havde bedre at gøre end at tiltræde det hæderligſt mulige Tilbagetog."

„Og ſkete der maaſke derved den modbydelige gamle Hykler nogen Uret?" lød Laſſens livlige Genſvar.

„Maaſke ikke! Men os, Steinegg og jeg, vil du vel ikke kalde Hyklere? Og gik det maaſke os bedre, da vi paa den Komités Vegne, der nylig arrangerede Velgørenhedsballet, I ved, opfordrede hende til at deltage? Jeg hører endnu, hvorledes hun til min

smukt indstuderede Tale paa den mest afvisende Maade svarede: 'Jeg er kommen hertil for Badenes Skyld, ikke for at gaa paa Bal,' og da jeg for at dække vort Nederlag gav mig til at forklare hende, at Nettoindtægten af Festen vilde komme en mild Stiftelse til Gode, og at ædle Giveres Ekstrabidrag vilde blive offentliggjorte i Bladene, kneb hun i Hovmod Læberne sammen, saa at hun knapt kunde svare: 'Alene det vilde være tilstrækkeligt til at afholde mig fra at bidrage.' Hvorledes vi med Anstand kom ud af Værelset og Huset, Steinegg og jeg, er mig endnu den Dag i Dag en Gaade."

„Ja, nærig maa hun være og det til Overmaal," istemte en anden; „Tjenerskabet skal der endog være givet Ordre til at vise enhver Tigger fra hendes Dør, ligesom hendes Opførsel ved Indskrivningen paa Kuranstalten jo ligefrem var oprørende. Medens ethvert anstændigt Menneske, ligegyldigt om bemidlet eller ikke, i det mindste tegner sig for et Par Gylden til Velgørenhedsanstalten eller Forskønnelsesformaal, har hun ikke givet en Hvid mere, end hun absolut maatte. Det er en Skandale, men man siger jo rigtignok, at hendes Tante kun skal have gjort hende til Arving af sine Millioner under den Betingelse, at den unge Dame samtidig overtog hendes Had til Menneskeheden."

„I maa sige, hvad I vil," udbrød nu Lassen ivrigt, idet han med Haanden trumfede i Bordet, „hun er og bliver dog den smukkeste og interessanteste af samtlige Damer her i B.!"

„Den smukkeste?" tog hans Vis-à-vis, der hidtil paa en lejlighedsvis Bemærkning nær ikke havde deltaget i Samtalen, til Orde. „Naa, det kommer da an paa Smagen. Mig er den mindste Teaterkoristinde kærere end saadan et koldt Gudebillede. Hvad det interessante imidlertid angaar, kan det nok være, du har Ret. Jeg har i det mindste fra ganske tilforladelig Side hørt, at den stolte Skønhed, hvem intet Menneske her er godt nok til Omgang —"

„Du forglemmer, at hun dog omgaas med Familien Horand."

„At hun, der i sit Hovmod undgaar ethvert selskabeligt Samkvem," vedblev den talende uden at lade sig forstyrre, „mere end een Gang er bleven set, naar hun om Aftenen indhyllet i et tæt Slør, ganske uden Ledsagelse strejfer omkring i de ensomste Kvarterer af Byen. Hvad det er, hun driver, naa, det vedkommer ikke mig."

Et enstemmigt, vantro: „Umuligt! Hvad er det, du der siger?

Hvem har set hende?" paafulgte disse hans Ord, — men i selv samme Øjeblik lod Udraabet: „Der er hendes Vogn, der kommer hun!"

Som med eet Slag sprang de unge Mennesker op, som de ivrigste de, der for et Øjeblik siden stærkest havde nedrakket den fremmede Dame, og dannede, med Hænderne løftede til Hilsen, Espalier ved Terrassens Gelænder. Vognen kunde kun langsomt bane sig Vej gennem Trængselen, saa at hun, som sad deri, tydelig frembød sig for de mod hende rettede Blikke. Den slanke Skikkelse i mørkt Atlaskestoilette, med det fine, af glinsende, brune Haar omrammede Hoved, sad skødesløst tilbagelænet paa Hynderne med et Træk af træt Ligegyldighed over det smukke, blege Ansigt og saa koldt ud over Mængden, som trængte sig omkring hende.

Brook var bleven siddende ved sit Bord, men kunde ikke afholde sig fra med omtrent lige saa stor Interesse som de andre at tage den Kvinde i Øjesyn, over hvem han havde hørt saa mange forskelligartede Domme blive fældet. Men næppe havde han ret faaet Øje paa hende, før hans Træk, der i Begyndelsen kun havde baaret en overfladisk Nysgerrighed til Skue, pludselig antog Udtrykket af den højeste Overraskelse. Med Haanden skyggende over sine Øjne stirrede han vantro, tvivlende, forbavset paa hende, medens hans Blod heftigt trængte sig sammen om hans Hjerte. Men allerede var Vejen gennem de spadserendes Mængde fri, Hestene genoptog deres Trav, og i næste Øjeblik var Vognen med den deri siddende Dame forsvunden.

Hurtig traadte Brook hen til de unge Mænd paa Terrassen, hvorfra de forgæves havde forsøgt at tildrage sig Opmærksomheden ved deres ivrige Hilsner.

„Hvem var den Dame der i Vognen?" spurgte han, idet han i sin oprørte Sindstilstand lagde Haanden paa den unge Lassens Skulder. „Hvad hedder hun? Hvorfra kommer hun? — Jeg beder Dem undskylde min Paatrængenhed," føjede han hastig til, da han mødte et forundret Blik fra den, han saa pludselig havde tiltalt; „men De vil kunne vise mig en overordentlig stor Tjeneste ved at give mig nogle Oplysninger derom, — det drejer sig om en Sag, der for mig er af allerstørste Betydning."

Den unge Mand smilte godmodigt. „Den paagældende Dame har været mange paafaldende for Dem. Hendes Navn er Foreja, og, saa vidt jeg ved, er hun Ungarerinde. Forrige Efteraar kom hun hertil med sin Tante, en gammel, besynderlig, men hovedrig Dame. Denne Tante, om hvis Skyhed for Mennesker der endnu

fortælles de mest forunderlige Ting, døde snart efter sin Ankomst og efterlod sin Niece som Universalarving til sin, som det siges, særdeles betydelige Formue."

„Lever den unge Dame alene her?"

„Sammen med en Selskabsdame."

„Er hun gift?"

„Det er et Spørgsmaal, som allerede har voldt mange Hovedbrud. Hun bærer ganske vist en glat Ring paa sin Haand, men om hendes mulige Mand ved ingen det ringeste; om han er død eller paa Rejser, eller om han maaske er skilt fra hende, aner man ikke. Selv at stille et saa personligt Spørgsmaal til hende vilde næppe være raadeligt, — jeg antager De før hørte en Del af vor Samtale om den paagældende Dames Særegenheder. Iøvrigt er det sandsynligst, at hun er Enke; hendes Selskabsdame, der ikke er fuldt saa indesluttet som sin Frue," — en let Rødme paa den unge Mands Kinder forraadte, at han vel mere end een Gang havde taget Tilflugt til denne Kilde for sin Viden — „vil i det mindste have hørt, at hun efter et kort Ægteskab mistede sin Mand."

De andre Herrer nærmede sig de samtalende, og Brook traadte takkende tilbage.

„Foreja?" mumlede han hen for sig, medens han trykkede Haanden mod sit Hjerte, hvis voldsomme Banken endnu ikke vilde lade sig stille. „Foreja — Ungarerinde — Enke — Arving til store Rigdomme! Taabe som jeg var at lade mig ophidse af en flygtig Ligheds."

Andet Kapitel.

Det var allerede ud paa Eftermiddagen den næste Dag, da Brook forlod sit Hotel for paa en Spadseretur gennem den lille By og dens Omegn at sammenligne de nye Indtryk, som derved vilde foraarsages, med sine Minder fra Fortiden. Formiddagstimerne vare hengaaede for ham med ivrigt Brevskriveri. Han havde skriftligt opstillet de Spørgsmaal, af hvis Besvarelse hans fremtidige Livsplan afhang og udbedt sig de ønskede Oplysninger tilsendt til B. Før efter flere Dages Forløb kunde han ikke vente disse; indtil da vilde han afholde sig fra alle Formodninger

og Grublerier og forsøge at glemme Fremtiden for Nutiden. Dette Forsæt frigjorde hans Hoved og Hjerte for det Tryk, der siden den foregaaende Aften havde hvilet over ham. Med hurtige, elastiske Skridt fulgte han Vejen, der førte til H . . . dalen.

Gennem den kolossale Vandledningsviadukt, der som en Kæmpelaas lukker op for Dalstroget, forbi to gamle Borge, der mørkt truende se ned fra deres Bjærghøje, fulgte han en Tid lang det muntre lille Flodløb, der endnu opsvulmet af Foraarsregnen pladskende hoppede hen over Klipper og Grus, eller hist og her, hvor Bredderne traadte en Smule tilbage, udvidede sig til et roligere Vandspejl, hvis Smaabølger under Solens Straaler skinnede og glimtede som Guld. Derpaa bøjede han til venstre, og med Velbehag indaandende den kraftige, harpikssvangre Luft fulgte han Stien, der gennem Skovskraaningen førte til Vejrs.

Graner og Fyrrer, isprængte med mørke Eg og enkelte slankt opadstræbende, graabarkede Bøge, frodig Underskov, smaa Græsplætter med krydret duftende Urter og sarte Skovblomster — det var igen Hjemlandets Skove, som han længe ikke havde set, og som nu hensatte ham i en behagelig, mildt drømmende Tilstand.

Næppe ti Minutter var han stegen op ad den snoede Sti, før han banede sig Vej gennem et tæt Krat hen til en lille Plads, hvor han for Aar siden ofte i Timevis havde siddet og i Tankerne ilet det kommende Liv i Møde.

I Nærheden af nogle Murrester, det sidste Spor af en forlængst sammenfalden og lige indtil Navnet forglemt Borg, stod i Skygge af nogle Hasselbuske en gammel, sprukken, af Slyngplanter overgroet Stenbænk, som sagtens i mange Generationer havde budt Turister Hvile.

Siddende paa den lod Brook drømmende sine Blikke svæve hen over Trækronerne ved hans Fødder til den venlige lille By, hvorfra han kom, og derudover til den vide, i Solskin badede Slette med grønne Vinhaver, bølgende Sædemarker og Smaalandsbyer, hvis hvide Huse halvt skjulte sig bag Frugttræer, lige til de mørke Skovstrækninger, som yderst ude begrænsede Horisonten.

Ingen Lyd forstyrrede Stilheden omkring ham, kun en Kukker lod sig høre i lang Afstand, og en Skade fløj pludselig med højt Skrig ned mod Dalen. Et Egern kiggede nysgerrigt frem mellem Grenene i Træet nærmest ved ham, og paa en Sten ved Bænken solede et Firben sit fintskællede Panser.

En Følelse af fuldkommen Ensomhed og Tilbagetrukkethed fra

Verden overkom ham, saa at han pludselig sprang op og traadte hen til Randen, hvor Klippen ludede stejlt ned, kun for at overbevise sig om, at der paa den hvide Dalvej og paa Jærnbroerne under ham færdedes Folk i saa ringe Afstand, at et kraftigt Raab maatte kunne naa dem, og det forekom ham næsten, som hørte han Spøg og Latter lyde op til ham fra de spadserende Par.

Da han traadte tilbage til Bænken, faldt hans Øjne paa en mellem denne og Klippen tabt Bog i rødt Bind. Overrasket tog han den op. Intet Navn gav Oplysning om, hvem den tilhørte, men det lille elegante Format og den lette Violduft, der strømmede fra dens Blade, lod formode, at den var tabt af en Dame. Indholdet bestod af en Samling Aforismer af forskelligste Art i Poesi og Prosa, saaledes som de nu til Dags saa ofte sammenstilles.

Adspredt gav han sig til at blade om i den, indtil hans Interesse fængsledes af nogle Blyantstreger, hvormed en Del af Aforismerne vare betegnede. De stumme, uanselige Streger forlenede Bogen med et sælsomt veltalende Sprog. De saaledes fremhævede Steder bar samtlige tydeligt Vidne om, at den, som havde haft Blyanten i Haand, var af en dybt sørgmodig Verdens- og Livsanskuelse.

Han læste nogle af dem, som hans Øje tilfældigt faldt paa:

*

„Kvinden er kun Løgn, Manden kun Forfængelighed, Filosofi kun Sofistik og Fromhed kun Fejghed."

*

„Jeg har endnu ikke fundet en Form, hvorunder jeg kunde ønske mig Livet fortsat, thi hvordan det end hidtil har formet sig for mig, vakte det bestandig enten Frygt eller foragtende Medlidenhed hos mig."

*

„Kun naar vi betragte Livet som et Sted, hvortil vi ere hensatte for at afsone en Skyld, som vi allerede have faaet i Arv fra vore Forfædre, lader dets Usselhed sig nogenlunde fatte. Kun som dødsdømte Forbrydere maa vi betragte os selv som elendige Skabninger, der først gennem Livet, siden gennem Døden maa sone, fordi vi ere fødte."

Han lod Bogen synke ned.

Hvem kunde det være, der før ham havde siddet her, og med en Sjæl fuld af Bitterhed og Jammer set ned paa den skønne Verden for sine Fødder.

Hensunken i Tanken hørte han ikke, at lette Skridt nærmede sig ham.

Med den ene Haand holdende op i sin lange, mørke Kjoles Folder, i den anden svippende med en grøn Kvist, som hun tankeløst i Forbigaaende havde brudt af en Gren, med Øjnene rettede mod Grønsværet, som om hun søgte efter noget tabt, kom en Dame gaaende ad Skovstien.

Nu havde hun nærmet sig Bænken under Hasselbusken tilstrækkeligt til at kunne se, at den ikke var tom. Ubehagelig berørt over at finde en fremmed her, hvor hun troede sig alene, standsede hun og betragtede ham ubeslutsom gennem en Busk, hvis Grene hun med Haanden bøjede tilbage.

Han havde ikke set, at nogen nærmede sig, heller ikke, hvilken pludselig Forandring Synet af ham frembragte i hendes Udtryk. Gribende med begge Hænder ind i Busken, som for at finde et Støttepunkt, med et Ansigt, hvorpaa dyb Rødme vekslede med den hvideste Bleghed, stod hun foroverbøjet og saa paa ham. I hendes mørke Øjne, der som ved en Tryllemagt syntes fæstede til ham, kæmpede en Strøm af modstridende Følelser, indtil et Udtryk af fortærende Had glødede op i dem og fortrængte enhver anden Følelse.

Men lige saa hurtig som den var kommen, lige saa hurtigt forsvandt denne Forandring i hendes Træk.

Hun traadte et Skridt frem, Fyrrenaalene knitrede under hendes Fødder, og da Brook for sammen og hævede Hovedet, saa han en ung Dame i elegant Halvsorg, med hovmodig Holdning og fuldstændig ubevægeligt Ansigt staa foran sig. Skødesløst udstrakte hun Haanden.

„Tør jeg bede om min Bog? Eller," — føjede hun ironisk til, da han i sin Forvirring over ved første Blik saa uventet at genkende den Dame, som han den foregaaende Aften havde betragtet med saa stor Interesse, ikke straks gjorde Mine til at ville give hende Bogen tilbage, — „eller ønsker De maaske, at jeg skal vente, til De har gennemlæst den?"

Hendes haanlige Ord drev Rødmen op paa hans Pande, men Bevidstheden om, at Lejligheden til at træde denne Kvinde nærmere, som ogsaa i Dag uvilkaarligt gjorde det stærkeste Ind-

tryk paa ham, maaske aldrig mere vilde vende tilbage, hvis han nu lod den gaa unyttet hen, var stærkere end hans saarede Selvfølelse ved den hovmodige Tiltale.

Han stammede et Par undskyldende Ord: han havde tilfældigvis fundet Bogen og kun bladet i den for muligvis at erfare, hvem den tilhørte. Imidlertid tog hun imod den, og uden at værdige ham et Ord til Svar vendte hun sig med en kølig Hovedbøjning for at gaa. Han fulgte efter, og i Ønsket om at finde en Bemærkning, der maaske kunde holde hende tilbage eller dog interessere hende for ham, sagde han hurtigt:

„Maaske kan min Indiskretion finde en Undskyldning deri, at den forekommer hos en Mand, der ved længe at opholde sig i en fremmed Verdensdel paa en Maade er bleven fremmed for de hjemlige Sæder."

Hun standsede ikke sin Gang, men vendte ligesom spørgende Hovedet tilbage imod ham.

„Jeg har først for tre Dage siden betraadt Europas Jord," vedblev han, gjort modigere ved denne Bevægelse, „og kommer direkte fra Australien."

„Ah!" sagde hun, medens han benyttede sig af Stiens større Bredde til at gaa ved Siden af hende. „De kommer fra Australien?" Der var et saa eget Tonefald i disse Ord, at han ikke vilde have overhørt det, selv om han havde været mindre iagttagende, end han i Virkeligheden var.

„Jeg tager mig den Frihed, naadige Frue," — han bøjede sig ærbødigt — „at forestille mig selv. Mit Navn er Charles Brook."

„Charles Brook?" gentog hun i samme vibrerende Tone som før, medens hendes venstre Haands Fingre krampagtigt trykkede sig om Kjolens Folder. „Har De længe opholdt Dem i Australien?"

„Tolv Aar, naadige Frue!"

„Tolv Aar? Det er en lang Tid." Hun gjorde et Par Skridt fremad, blev derpaa pludselig staaende og spurgte kort og haardt med Blikket fuldt rettet paa ham: „Hvorfor blev De der saa ikke for bestandig?"

Spørgsmaalet kom ham saa uventet, at han ikke straks fandt Svar. „Jeg er kommen tilbage for at gøre en gammel Uret god igen," sagde han endelig tøvende.

„Efter tolv Aars Forløb?" Hun lo bittert. „Nu, saa er det mit Ønske, at Tiden ikke maa være falden lang for dem, som

maatte vente paa Dem. Maaske ere de døde! Det vil i alt Fald for Dem være det bekvemmeste!"

Flygtigt hilsende bøjede hun ind paa en Sidevej, idet hun med en Haandbevægelse saa utvetydigt afskedigede ham, at han ikke ret vel kunde følge efter.

Med Hatten i Haanden stirrede han ubevægelig efter hende, indtil det sidste Glimt af hende var forsvundet bag Træerne, hvorpaa han langsomt gik tilbage til den Bænk, hvorpaa han havde siddet.

Kun faa Minutter vare gaaede, og dog, hvor forandret syntes ikke alt, som omgav ham, at være blevet! Solen laa lige saa straalende over Landsbyerne paa den vide Slette dernede, Trælovet hviskede som før over hans Hoved, men midt i Solskinnet troede han at se en stolt Kvindeskikkelse knejse, og i Kronernes Brusen troede han at høre sit eget Hjertes Spørgsmaal hviske:

„Hvem var denne Kvinde, om hvem nogle talte Smædeord, hvem andre lovpriste; hvem var hun, som omgivet af alt, hvad der plejer at gøre Menneskene lykkelige, dog indvendig forsmægtede, — hvem var hun, der i Kulde og stolt Selvfølelse stødte enhver tilbage, som vilde nærme sig til hende, og hvis Sjæl dog i Fortvivlelse længtes efter Lykke og Deltagelse?"

Den Lighed, som den foregaaende Dag skræmte ham op af hans Ro, havde i Dag i langt mindre Grad været ham paafaldende. Han maatte le af sin altfor livlige Indbildningskraft. Hvad havde det glade unge Ansigt med det skælmske Barneblik, de altid smilende Læber og de bløde Træk, som Mindet viste ham, vel at skaffe med det blege, gennemreflekterede Aasyn, som denne alvorlige, indesluttede Kvinde bar til Skue?

Men hvem hun end var, følte han, at hun havde foraarsaget en dyb Rystelse i hans Indre, at hun fra i Dag var traadt ind i hans Liv for at forblive der, at hun ikke maatte vedblive at være ham en fremmed, at han maatte sætte alt ind paa at bryde den Tryllekreds, hun havde draget om sig, og nærme sig til hende, paa hvad Maade dette end skulde ske.

Han strøg Haaret fra sin glødende Pande; for at udsone sin Fortid var han vendt tilbage til Hjemmet, og næppe ankommen vilde han nu lade sig smede i nye Lænker! — Men hvis nu den, som han saa længe havde ladet vente paa sig, havde tabt Taal-

modigheden, som hun saa spottende havde ment, eller hvis hun var død, vilde det da ikke være det bedste for dem begge?

Med feberskinnende Øjne saa han ud paa det dæmrende Landskab; Tankerne steg og sank imellem hverandre inden i ham, ligesom Aftentaagerne, der nu steg op fra Dalen for lette og aandeagtig at klatre langs Bjærgsiderne, til de havde bredt deres fine, lustige Slør over alt, over Træer og Buske, Straa og Blomster, over det gamle, forfaldne Murværk og over den ensomme Mand, som paa den sprukne Stenbænk sad under Hasselbuskens Grene.

Tredje Kapitel.

Omtrent fire Uger før det tidligere fortalte, kom et Ægtepar spadserende ad en af de snoede Skovstier, der fører fra den alt nævnte H . . . dal op ad Bjærgskraaningen. Manden, der kunde være i den sidste Halvdel af Trediverne, var af høj, altfor slank og smal Statur. Langt, blondt, i Spidserne let lokket Haar omgav det lange, magre Ansigt, hvis Skønhed udgjordes af den høje, tankefulde Pande og de klare, graa, uendelig milde Øjne. Hans hele Udvortes bar Præget af dette ubestemmelige Noget, der øjeblikkelig lader den, som er i Besiddelse deraf, henføre til Aandens Aristokrati.

Den nogle Aar yngre Kones Træk vare trætte, sagtmodige og blide og syntes i alt Fald for Øjeblikket at tyde paa svigtende Sundhed. Hendes Skikkelse hang tung og ubehjælpsom ved Mandens Arm, og ved hver Ujævnhed af Vejen understøttede denne hende med omsorgsfuld Omhed.

„Du er da ikke allerede træt, Agnes?" spurgte han bekymret, da hun med et undertrykt Suk standsede.

„Var det ikke forkert af os, Albert, at vove os saa langt bort fra Huset?" Hun saa sig uroligt om. „Stien taber sig mere og mere. Vi skulde da ikke have forvildet os?"

„Forvildet os? Jo, det vilde rigtignok være en net Historie. Som om jeg ikke her kendte Skoven saa nøje som mine egne Lommer! Derhenne ved Granerne maa Stien dreje til højre, og saa have vi kun fem Minutters Vej hjem."

Men trods den Sikkerhed, han bar til Skue, spejdede han dog ogsaa selv ængsteligt omkring og blev et Øjeblik ubeslutsom

staaende, da Stien henne ved Granerne, i Stedet for at dreje til højre, pludselig ganske tabte sig.

„Havde vi nu blot en af vore Drenge her!“ udbrød han forsagt, „skulde han hurtig bringe os paa rette Vej. Men tab kun ikke Modet, kæreste Agnes, vi maa jo om et Øjeblik naa enten Dalstien eller Korevejen.“

Et Par Minutter endnu fortsatte den unge Kone taalmodigt og mosommeligt sin Vej, derpaa standsede hun udmattet.

„Jeg kan ikke gaa videre, Albert!“

Med største Bekymring saa han ned paa hende. „Jeg Nar, jeg Taabe!“ udbrød han og slog sig for Panden, „at jeg har forledt dig ind paa Veje, som jeg ikke nøje kender!“

Han kyssede og klappede ømt hendes Hænder. „Hav kun Taalmodighed en lille Stund endnu. Sæt dig under dette Træ, medens jeg gaar hen til Klippen der og rekognoscerer Terrænet. — Viktoria, Viktoria!“ raabte han et Øjeblik efter og kom svingende med Hatten tilbage. „Derhenne er Korevejen, saa er alt godt!“

I Løbet af faa Minutter havde de naaet Vejen, men den unge Kones Skridt bleve tungere og tungere.

„Du er overtræt, Agnes, sæt dig paa denne Sten og hvil ud.“

Hun smilte blidt til ham, men kunde ikke fremføre et Ord, og det undgik ikke hans ængsteligt forskende Blik, at Farven var vegen fra hendes Kinder og Læber, og at hendes Træk med korte Mellemrum fortrak sig i krampagtig Smerte.

„Hvad skal jeg gøre, hvad skal jeg dog gøre?“ mumlede han i stor Ængstelse, som han dog søgte at skjule for sin Hustru, idet han urolig gik frem og tilbage. Endelig standsede han foran hende. „Lad mig gaa forud og hente en Vogn; om et Kvarter har du mig her igen.“

„Nej, nej, Albert,“ bad hun og klamrede sig til hans Arm, „alt, kun ikke det! Jeg vilde dø af Angst, hvis du lod mig alene. Maaske kommer der en Vogn her forbi, som kan tage mig med. Lyt! Jeg synes, jeg hører Hjul rulle langt borte.“

Begge lyttede anspændt. Lyden nærmede sig, nu bøjede en Ekvipage om Skovhjørnet og kørte hurtigt ned imod dem ad den temmelig brat skraanende Vej. En Dame sad alene i Vognen.

Den syge Kones Mand løb hastig til og stillede sig ved Vejkanten, saa at Vognen maatte køre ganske tæt forbi ham. Af-

tagende Hatten med den ene Haand og med den anden pegende paa sin halvt afmægtige Hustru raabte han: „Vær saa god at holde!“

Kusken gav Hestene et Ryk, men efter et Par Ord fra Damen i Vognen lod han igen Tømmen synke, og Ekvipagen fuste videre.

Med knyttede Hænder og Øjne, der lyste af Harme, traadte den bedende tilbage. „Gid Gud en Gang maa forlade hende i hendes Nød, som hun nu forlod os!“ Derpaa henvendte han sig resolut til sin Hustru:

„Kom, Agnes, her kunne vi ikke blive. Slyng dine Arme om min Hals, og jeg vil forsøge at bære dig til nærmeste Hus.“

Men pludselig hørte de en deltagende Stemme bag ved sig: „Undskyld, at jeg lod Dem vente, men det havde næppe været muligt at faa Hestene standsede her paa Skraaningen. Et Stykke længere nede vender Kusken, og naar Vognen kommer tilbage, hjælpe vi i Fællesskab Deres Frue op i den.“

Den saaledes tiltalte vilde takke Damen for hendes Deltagelse, men Stemmen svigtede ham. Understøttet af den fremmede hjalp han forsigtigt sin Hustru op i Vognen, og snart hvilede denne bekvemt paa de brede, bløde Hynder. Efter Ordre fortsatte Kusken Kørselen langsomt. Ikke længe efter holdt Ekvipagen foran et brøstfældigt, hvidkalket lille Hus, der mellem de omgivende pragtfulde Villaer paa den højtliggende Bjærgvej saa ud, som det beskæmmet bluedes over sin egen Uanselighed og derfor havde skjult sig under tætte Masser af Vildvin og Vedbend.

I samme Øjeblik var Vognen omringet af tre muntre Drengeborn, som jublende hilste deres Forældre velkommen hjem. Samtidig med dem traadte en gammel, moderlig udseende Kone og en ung Tjenestepige ud af Huset.

Medens den første omsorgsfuldt hjalp den syge unge Kone ud af Vognen, og den sidste efter derom given Ordre ilsomt begav sig paa Vej til Byen, vendte Faderen sig mod de larmende Drenge og paabød dem Stilhed. Men disse lode ikke saa let deres Glæde dæmpe over den fornemme Ekvipage, der holdt foran deres Dør. Med høje Fryderaab sprang de, uden at agte paa Faderens Ord, omkring Heste og Vogn, indtil Damen, som var bleven siddende, smilende sagde:

„Jeg tror, jeg viser Dem den største Tjeneste ved at tage disse tre smaa Urostiftere med mig for Resten af Dagen. Vi ere jo Naboer, som jeg ser.“

Hun pegede med Haanden paa Spiret af en Villa, der i vel hundrede Skridts Afstand ragede op mellem en Gruppe mørke Fyrretræer.

„For megen Artighed, Fru Foreja!" udbrød Drengenes Fader, medens Erindringen om de mange ufordelagtige Domme, han havde hørt udtale om denne Dame, uvilkaarlig bragte en forlegen Rødme paa hans Ansigt. Hun bemærkede dette, fattede Grunden og sagde med et bittert Smil:

„De behøver ikke at frygte noget; Drengene skulle finde god Modtagelse hos mig, selv om den offentlige Mening bedømmer mig nok saa ilde."

Han vilde gøre Indvendinger, men hun afbrød ham med en afværgende Haandbevægelse:

„Gaa De nu ind til Deres Frue og bring mig Underretning om, hvorledes det gaar hende, saa snart De kan."

Hun hjalp de overraskede Drenge op i Vognen, der straks efter rullede af Sted.

— — — Villaen, som Fru Foreja havde betegnet som sin, var en højtliggende stilfuld Bygning, hvis smaa, i Solen glinsende Glasrurteglsten, der som Solvskæl beklædte Taget, og hvis brede Verandatilbygning af Spejlglas, hvorover Arabesker af Støbejærn var lagt som et kæmpemæssigt Kniplingsnet, gav den et egenartet, fornemt Præg. Eksotiske Træer og sælsomt formede Bladplanter, stedsegrønne Buske, purpurblomstrede Granattræer, hvidskærmet Lauristinus, brogetbladet Akantus, hvorimellem Aloer, Cedre, Dværgpalmer og Kaktus'er fyldte den lille Forhave, fra hvis højtliggende Gange man havde et henrivende Vue over den nærliggende lille By og dens smukke Omgivelser. Til Hængefyrrerne, hvis mørke, alvorlige Kroner dannede en stemningsfuld Baggrund for den lyse Bygning, sluttede sig en stor parklignende Have, hvis Trægrupper umærkeligt gik over i den bagved liggende Skov.

I en af de skyggefulde Alléer tæt ved Huset gik Fru Foreja, efter at hun havde taget Drengene med sig, op og ned med Øjnene fra Tid til anden forventningsfuldt rettede mod Laagen, der førte ind til Haven. Paa en af Buske omgiven Grusplads legede hendes smaa Protegéer, hos hvem den overstrømmende Vildskab, hvormed de fra første Færd havde taget Huset og Haven i Øjesyn, nu havde lagt sig noget, efter at de rigeligt vare blevne beværtede; Fru Forejas Selskabsdame, en net ung Pige af venligt, indtagende Væsen, holdt Øje med dem.

Endelig aabnede Villaens Dør sig, og vist til Rette af en Tjener traadte Børnenes Fader skyndsomt ud i Haven.

Hans Ansigt var blegt, men Øjnene straalede af Lykke. Livligt hilsende ilede han hen til Fru Foreja.

„Den længe ventede Datterlil er arriveret! O, naadige Frue," — han førte den Haand, som hun glad rakte ham, til sine Læber, og der kom Taarer i hans Øjne. „Hvad vilde der være blevet af Moder og Barn uden Deres Hjælp?"

Ogsaa i Fru Forejas Øjne glimtede det fugtigt. „Jeg velsigner det Tilfælde, der netop i rette Øjeblik førte mig paa Deres Vej. Det vil altid forekomme mig, at jeg har en Andel i Deres lille Datter. Hvis De ikke har udset nogen bedre dertil, saa lad mig holde hende over Daaben; dog —" hun afbrød pludselig sig selv med et Smil, der lagde en ubeskrivelig Ynde over de ellers saa alvorlige Træk — „her staar jeg og inviterer mig selv til Barnedaab, uden blot at have den ringeste Anelse om hos hvem!"

„Derfor bærer jeg Skylden. Tilgiv, naadige Frue, at jeg i min store Sindsbevægelse glemte at præsentere mig for Dem. Jeg hedder — mit Navn er —"; han betænkte sig et Øjeblik og lo derpaa muntert.

„Skulde man ikke tro, jeg var uvidende om mit eget Navn? Men saadan gaar det, naar man har to. Jeg er saa vant til at blive kaldt ved mit Forfatterpseudonym, Albert Horand, at jeg undertiden derover forglemmer mit egentlige Navn, Dornbach."

„Albert Horand?" udbrød Fru Foreja overrasket. „Er De Digteren Albert Horand? Saa ere vi jo gamle bekendte, even i Købet ret intime og gode bekendte!"

„Sandelig," indvendte Horand (ogsaa vi ville foreløbigt bibeholde Pseudonymet) noget forlegen, „jeg erindrer mig virkelig ikke tidligere at have haft den Fornøjelse —"

„O," afbrød hun ham livligt, „anstreng ikke Deres Hukommelse til ingen Nytte. Personlig have vi næppe truffet hinanden før nu. Men hvis De vil ledsage mig ind i mit Kabinet, vil De blive overbevist om, at jeg desuagtet længe har huset Dem hos mig som en skattet, kær Gæst. Eller skal jeg paa anden Maade bevise Dem, hvor ofte og gerne jeg har underholdt mig med Dem? Skal jeg recitere Dem Deres Digt 'Skovensomhed'? eller Deres 'Paaskesang', eller 'Hymne til Hjemmet'? Hun saa triumferende, med næsten barnlig Stolthed paa ham.

Rørt greb han hendes Haand. „De ved ikke, hvilken Glæde

De bereder mig, naadige Frue. Selv om Digteren naturligvis først og fremmest skriver sine Sange for at tilfredsstille sit eget Hjertes Trang, ønsker han dog i Stilhed, at Rytmerne, der svang sig fra hans Sjæl, ogsaa maa give Genklang i andres Sjæle. Men lykkes det ham end undertiden at finde Ekko i et beslægtet Bryst, erfarer han det dog sjældent eller aldrig og gaar derved tabt af den mægtigste Kilde til ansporende Begejstring. Men begunstiger en venlig Skæbne ham en Gang, saa at han træffer sammen med et Menneske, for hvem hans Sange har været til Vederkvægelse, da er det kun naturligt, at han føler en stor Glæde derved —"

„Og omvendt," bemærkede Fru Foreja, „er det en stor Glæde for Læseren at træde den Digter, hvem han længst lærte at højagte gennem hans Værker, personlig nær og at kunne takke ham for de Frigørelsens Øjeblikke, hvis Nydelse skyldes ham. I min Afsondrethed fra Verden," hendes Stemme skælvede en Smule, „have Deres Digte ofte rørt mit Hjerte eller med dristigt Sving hævet min Aand op over Hverdagslivets Tomhed og Ynkelighed til Idealernes Rige, det evige sandes og skønnes Regioner."

„De gør mig meget lykkelig ved Deres Ord, naadige Frue, — saa lykkelig," han lod sit Blik søgende glide omkring i Haven, „at jeg næsten derfor glemmer Hensigten med mit Komme og undlader at spørge efter mine vilde Smaaknægte."

„De lege derhenne. I Begyndelsen vare de ganske vist en Smule vel livlige, men for Øjeblikket opføre de sig saa mønsterværdigt som vel tænkeligt. Saa vidt jeg ved, ere de just i Færd med at lege Skole."

„Jeg kunde næsten tænke mig det; min ældste er en født Skolemester."

„Lad os usete høre til!"

Skjulte bag en Busk betragtede de de legende Børn. Fægtende i Luften med en Pind til Tegn paa sin Værdighed, vandrede den ældste af de tre Drenge gravitetisk op og ned foran de to andre, som med andægtigt foldede Hænder havde taget Plads paa en Havebænk.

„Nu have vi altsaa Religion. Sig mig, Karl, hvem er det saa, som bor i Himmelen?"

„Det gør Vorherre," sagde den lille, idet han ærbødig rejste sig fra sit Sæde.

„Godt, sæt dig. Hvem bor mere i Himmelen, Hans?"

Den lille betænkte sig lidt.

„Kristusbarnet," svarede han derpaa med afgjort Bestemthed.

„Hvem mere, Karl?"

„Englene og alle de døde Mennesker."

„Godt, videre, — hvem mere?"

Der opstod en betænkelig Pause; selv Herr Skolemesteren syntes pludselig at blive sig bevidst, at han var gaaet for vidt.

„Hvem mere?" gentog han noget usikker.

Ja, hvem mere? — Dyb Stilhed. — Da raabte endelig Hansemand med oprakt Finger: „Maa jeg, maa jeg? . . . Det gør Storken, som bringer de smaa Børn!"

Med Møje tilbageholdende deres Latter traadte de to lurende tilbage.

„Hvad siger De til denne nyeste Metode for Religionsundervisning, naadigste Frue?" spurgte Horand muntert.

„Det er det kosteligste, jeg i mit Liv har hørt," svarede hun endnu kæmpende med Latteren. „De kære, flinke Drenge! Hvor maa De ikke have Glæde af dem! Men de lege saa godt, at det vilde være Synd at forstyrre dem. — Sig mig hellere endnu en Ting, som jeg gerne vilde vide og ofte har tænkt paa: — finder De, Herr Horand, ved Deres Arbejde virkelig altid den ægte, fuldkomne Tilfredsstillelse, som en Digter bør føle?"

„Naar jeg kan faa Lov at digte, som jeg gerne vilde digte, ja. Naar jeg er tvungen til at digte, som jeg skal digte, nej."

„Men hvad kan dog tvinge Dem til at digte anderledes, end Deres egne Ønsker tilsiger Dem?"

„Aa, mange Hensyn, Frue. Undlader jeg ganske at gøre Tidsaanden Indrømmelser, føler det store Publikum sig ikke tiltalt, og mine Værker finde ingen Forlægger. Vilde jeg kun digte i de gudsbenaadede Øjeblikke, i hvilke jeg føler, at Musen begejstrende nærmer sig mig, da vilde det snart skorte min Familie paa Brød. For ikke at lade den lide Nød maa jeg skrive en hel Del, som i Grunden strider mod mine æstetiske Følelser og literære Samvittighed, noget, som kun halvt eller slet ikke tilfredsstiller mig."

„Det maa være haardt!" sagde hun sagte. „De er maaske udelukkende henvist til de Indtægter, som Deres Aandsarbejde indbringer Dem?" føjede hun til og saa usikkert op paa ham.

„Desværre ja," svarede han. „Jeg var tidligere Realskolelærer, men maatte for nogle Aar siden opgive denne Stilling paa Grund af mit svage Helbred. Mig personlig anfægter Armod

ikke," vedblev han livligt; „jeg selv har ikke mange Fornødenheder og staar kun i højst indirekte Forbindelse med Omverdenen. Heller ikke for mine Børn nærer jeg Bekymringer; dem lader jeg lære noget dygtigt og vil senere hen lade dem optage Kampen med Livet paa egen Haand, saa at de en Dag kunne have sig selv at takke for, hvad de ere blevne til. Kun for min Hustrus Skyld lider jeg under de indskrænkede Forhold, hvormed vi maa tage til Takke. Hendes sarte Natur kunde nok trænge til noget mere Solskin og Lykke. De ved ikke, naadige Frue, hvor taalmodig og blid hun er, hvor opofrende og selvfornægtende. Aldrig har jeg hørt en Klage over noget, hun selv maatte savne, komme over hendes Læber. Jeg tror, hun vilde dø med et Smil, kun for ikke at tilføje mig Smerte.

Og det behøvede ikke at være saaledes," vedblev han med let Indignation i Stemmen. „Vi ejede en Gang en lille Formue, ubetydelig maaske i Deres Øjne, der er vant til at disponere over store Summer, men nok til os, nok til at beskytte vor Arne mod de haardeste Afsavn, nok til at vi med Sindsro kunde have set ud paa Verdens hvileløse Færden.

„Da lod min Fader sig overtale til at betro vor lille Kapital — det var 20,000 Gylden, som vare blevne os udbetalte ved Salget af en Grundejendom, hvori de hidtil havde henstaaet sikkert — til en Ven, der personlig tilbød at overtage dem til Forrentning, og hvis i Forretningskredse højt ansete Navn syntes at byde den fuldkomneste Betryggelse.

Tre Dage senere var han fallit. Hundrede mistede ved ham deres Formuer, og vi vare blandt disse. Sagen vakte den Gang en vis Opsigt. Maaske er ogsaa hans Navn naaet til Deres Øren, naadige Frue. Det var Bankier Bach i W."

Han vendte sig spørgende mod Fru Foreja og tumlede forskrækket et Skridt tilbage, da han bemærkede hendes dødblege, fortrukne Ansigt.

„For Guds Skyld, naadige Frue!" udbrød han bestyrtet. „Hvad er der dog i Vejen? Føler De Dem syg?"

„Det er intet, kun en forbigaaende Svimmelhed," sagde hun, idet hun øjensynlig med største Anstrengelse fattede sig. „Jeg lider desværre undertiden af den Slags Anfald. Men, jeg beder Dem, fortsæt."

„Der var meget, som kunde undskylde Bach. Man talte om uhyre Tab, som han havde lidt ved andre Huses Fald. Men da

han overtog vor lille Kapital, maatte han ikke desto mindre være vidende om, hvorledes hans Stilling var, og han havde ikke behøvet at drage den med ind i Krach'et. Det faldt mig svært at tilgive ham. Han selv kunde det ikke og døde for egen Haand. Før sin Død tilskrev han min Fader, at han som en hellig Pligt havde paalagt sin Søn, ikke at unde sig Hvile, før han havde afgjort Mellemværendet med os."

„Og Sønnen? Denne Søn?" spurgte Fru Foreja tonløst.

„Han gjorde, hvad de fleste vel vilde have gjort i hans Sted, han tog til Udlandet og lod ikke senere høre fra sig."

„Den ærefløse!" udbrød hun.

„Det er sikkert et altfor haardt Ord, naadige Frue; vi vide jo dog ikke, om det har manglet ham paa Vilje eller blot paa Held til at kunne udbetale Faderens Gæld. Det falder ikke i enhvers Lod at vinde Rigdom og Formue i fremmede Lande. Han kan forlængst være død eller gaaet til Grunde. Jeg har altid med en vis Medlidenhed tænkt paa ham; hans Faders pludselige Fallit og dødelige Afgang maa have ramt ham haardt nok. Der sagdes, at han just den Gang stod i Begreb med at hjemføre en smuk, elskværdig Pige som sin Brud. Men, om han efterlod hende som sin Forlovede eller nygifte Hustru, skal jeg ikke kunne sige. — Dog, der ser jeg Drengene!"

De smaa Fyre havde faaet Øje paa Faderen og styrtede nu støjende løs paa ham, raabende i Munden paa hverandre for hver især at være den første til at berette ham deres smaa Oplevelser.

„Men Drenge dog!" formanede han. „Raab dog ikke saadan op! Det er paa høje Tid, I komme hjem."

„Bring mig Deres Drenge igen i Morgen," bad Fru Foreja.

„Det vilde være at bebyrde Dem altfor meget."

„Nej, nej, jeg holder meget af Børn, og —" hendes Stemme dirrede let — „jeg føler mig meget ensom her."

„Saa sig smukt Farvel, I Knægte, og hvis I love mig at være ganske stille, skulle I faa noget meget overraskende at vide. Hvem tro I, der er kommet hjemme hos Mo'r?"

Medens Horand fjernede sig med Drengene, der ikke aflod at opstille de dristigste Formodninger, gik Fru Foreja længere bort i Haven.

Saa snart hun følte sig sikret mod at blive iagttaget, standsede hun og hævede lidenskabeligt sine Hænder mod Himmelen.

Den rolige Venlighed, som hun havde baaret til Skue under Samtalen med Horand, var pludselig vegen fra hendes Ansigt; hendes Øjne lynede i Vrede og Had, og hendes Læber pressede sig fast mod hinanden.

„Tolv Aar ere hengaaede siden den Gang, og han lod ikke siden høre fra sig!"

Hun gjorde nogle hurtige Skridt, saa heftige, at Gruset fløj til Side for hendes Fodspidser; den venstre Haand holdt hun fast trykket mod sit Bryst, som lidenskabeligt hævede og sænkede sig.

„Om han efterlod hende som sin Forlovede eller som sin unge Hustru, hvem ved det, og hvad Vægt ligger der derpaa? O, hvor jeg hader ham, — hvor jeg hader ham!"

Fjerde Kapitel.

Den Aftentaage, der lagde sig over Bjærget, da Brook hengav sig til sine Drømmerier paa den sprukne Stenbænk under Hasselbusken, havde haft slet Vejr til Følge. Næste Morgen brød frem med Kulde og Regn. Brook tilbragte Formiddagen paa sit Værelse, men da henimod Middag en skarp Vind fejede Skyerne fra hverandre, følte han atter Trang til at begive sig ud i det frie.

Uvilkaarlig slog han ind paa samme Vej som den foregaaende Dag; dog søgte han nu ikke op i Højden, men holdt sig til Dalen, der paa den ene Side indfattedes af de tidligere omtalte skovbevoksede Klippeskraaninger, paa den anden af malerisk formede, af stejle Kløfter gennemskaarne Klippemasser, der hist og her afbrødes af snart smalle, snart bredere Engstrækninger og stadig fulgte det muntre Flodløbs Leje.

Forbi den Mindesten, som Efterverdenen satte den store Tonedigter, der her i Skovtykningen gerne plejede at lytte til sin Genius' Stemme, og forbi det lille Kapel, som Egnens Beboere en Gang havde rejst som en Tak for, at de vare blevne forskaanede for Koleraens Svøbe, og som nu oppe fra sin Klippetop venligt skuede ned over Dalen, naaede han endelig efter en Times rask Gang til Kr . . . hytterne, som for største Delen ere byggede af Træværksfolk langvejs fra og nu byder Turister fra B. et velkomment Maal for deres Udflugter til Vogns og til Fods.

Han havde tids nok begivet sig paa Hjemvejen til at være tilbage fra sin Udflugt før Aftenens Frembrud, men en tæt faldende Regn lod Dæmringen usædvanlig tidligt bryde frem, saa at Villaerne, da han ad Bjærgvejen naaede i Nærheden af Byen, laa hensunkne i næsten fuldkomment Mørke.

For at beskytte sig mod Regnen gik han just ind under Træerne, der fra en Forhave ludede ud over Vejen, da umiddelbart foran ham en Laage, som havde været skjult bag det mørke Løv, blev lukket op, og en kvindelig Skikkelse traadte frem, og uden at agte paa ham, ilsomt tog den samme Vej som han. Overrasket havde han holdt sine Skridt tilbage og betragtede hende nu med uvilkaarlig Nysgerrighed. Et mørkt Slør eller Klæde faldt ned fra hendes Hoved og dækkede næsten hele Skikkelsen, men et ubestemt Noget i Vækst og Gang forekom ham bekendt og bestemte ham til at følge efter.

Hun gik hastig gennem Byens forreste Gade, slog derefter ind paa et mellem to tætte Hække førende Stræde og ud paa en af de hvide Træbroer, der fører over Floden. Her, hvor hverken Træer eller Huse skyggede, var der endnu saa meget Lys, at Brook, da hun vendte Hovedet for med Øjnene at følge Flodens Løb, kunde se, at hans Anelse ikke havde bedraget ham, og at Skikkelsen, der gik foran ham, ikke var nogen anden end den Kvinde, som nu i to Dage havde beskæftiget alle hans Tanker.

Med fordoblet Interesse fulgte han efter hende. Nu bøjede hun ind i en bred Gade, hvis Kørevej paa begge Sider var beplantet med høje Træer, medens Spadseregangene til begge Sider afgrænsedes af Hække, som hist og her afbrødes og dannede skyggefulde, nu fuldstændig mørke, med Bænke forsynede Nicher, der i Badesæsonen frembød kølige Hvilesteder for de promenerende Kurgæster.

Hvor kunde hun vel have Ærinde paa denne Tid af Aftenen og i et saadant Vejr, uden nogen som helst Ledsagelse? De nedsættende Bemærkninger, som han straks efter sin Ankomst til B. havde hørt om hende, faldt ham pludselig atter ind. Skulde det virkelig være muligt, at hun under Skjul af Stolthed og Hovmod førte en Livsvandel, der med god Grund skyede Dagslyset?

Just nu bleve Gaslygterne tændte, men Regnen, som løb ned over Glassenes Sider, lod kun Lyset skinne igennem med matte, usikre Straaler. Et Øjeblik betragtede Brook de sælsomme Lysreflekser, som det døsige Skin tegnede paa Trækronerne, og da

han straks efter igen vilde vende sit Blik mod Skikkelsen foran ham, var den forsvunden.

Kun et eneste Hus befandt sig i Nærheden, en lang, spidsgavlet, smagløst opført Bygning, hvis Sidelænger paa flere Steder naaede tæt ud til Vejen. Derind maatte hun være gaaet.

Han tøvede og standsede. Skulde han vente, til hun atter kom ud, eller var det ikke bedre at opgive denne Udspionering, som dog var hans inderste Natur imod? Han havde netop besluttet sig til dette sidste, da han paa den anden Side Gaden fik Øje paa en Mand, der tilsyneladende lige saa ubeslutsom som han selv gik frem og tilbage. Allerede tidligere var det forekommet ham, at han ikke havde været ene om at følge efter den ensomme Aftenvandrerske. Han troede at have set en Mand paa samme Spor i snart større, snart mindre Afstand, men vidste dog ikke, om det havde været med Hensigt eller tilfældigt.

Nu blev Manden, en kraftig, bredskuldret Skikkelse, staaende derovre og trykkede sig ind i en Krog af Genbohuset, hvor han lydløs og ubevægelig gemte sig i Skyggen. Han havde lagt Mærke til, at denne Mand var forsynet med en usædvanlig tyk Stok, hvis jærnbeslaaede Dupsko flere Gange havde givet Gnistin i Lygtelyset.

Hvad kunde denne Mand ville? Paa hvad eller paa hvem ventede han? Mon ogsaa han udspionerede den unge, ensomme Dame? Formodede han maaske, at hun havde Penge eller Smykker hos sig? Hvis han nu fulgte efter hende paa hendes Vej hjem, — hvis han paa den ensomme Gang mellem Hækkene, hvor et Raab om Hjælp ikke vilde blive hørt, faldt over hende —

Han vovede ikke at tænke Tanken til Ende, men besluttede sig til ligeledes at vente. Sagte traadte han tilbage ind i en af de forhen beskrevne Løvnicher, som fuldstændig omsluttede ham med sit Mørke og dog tillod uhindret Overblik over Huset og Gaden.

Hans Taalmodighed blev imidlertid stillet paa en haard Prøve. Kvarter gik efter Kvarter uden at den, han ventede, atter kom ud af Huset. Men saa ofte han, smilende over den Don Quixote-Post, han havde indtaget, vilde rømme Pladsen, fængsledes hans Blik atter af den ubevægelige Skikkelse, der stod paa Vagt i Krogen lige over for.

Mere end en Time maatte være hengaaet paa denne Maade, og den tæt faldende Regn gennemtrængte Brook med en let Gysen

da Døren til det omtalte Hus endelig gik op, og den, der ventedes, atter kom til Syne.

Næppe havde hun gjort nogle Skridt og var kommen midt ud paa Kørevejen, før Skikkelsen ovre paa den anden Side løsrev sig fra Skyggen og pludselig stillede sig i Vejen for hende, saa at hun forskrækket veg et Par Skridt tilbage. Lyden af et Par heftigt udvekslede, usammenhængende Ord naaede Brooks Øre; derpaa saa han Manden med en brutal Bevægelse gribe hende i Armen og trods hendes Modstand drage hende til sig.

I næste Sekund var han ved den angrebnes Side. Med et kraftigt Nævestød gik han løs paa Voldsmanden, saa at denne, der ikke havde været forberedt paa den pludselige Mellemkomst, tumlede tilbage og med et undertrykt Raab faldt om paa Stenbroen.

Derpaa vendte han sig mod Fru Foreja og tiltalte hende med en Stemme, hvorover han næppe var Herre. „Jeg takker Tilfældet, der tillod mig at befri Dem fra denne uforskammede" — men Ordene hendøde pludselig paa hans Læber, da han mødte et stort, roligt Blik fra den, han tiltalte, og som uden ringeste Tegn paa Sindsbevægelse stod foran ham.

„De handler sikkert i den Tro, at De endnu befinder Dem i Australien, min Herre," sagde hun med umiskendelig Spot; „her gives imidlertid ingen Stimænd, og en Dame, der ved at forsvare sig selv, har intet at befrygte, i det mindste ikke fra en saa god Vens Side som den Mand, hvem De nylig behandlede mildest talt uhøfligt."

Medens han forvirret stammede nogle Ord til Undskyldning, traadte hun hen til den Mand, der havde standset hende, talte sagte et Par Ord med ham og vendte sig derpaa atter til Brook.

„Jeg beklager meget, at Deres aftenlige Eventyr ikke er faldet interessantere ud for Dem; jeg tør vel haabe, De faar bedre Held med Dem næste Gang. — Forøvrigt min Tak for Deres smukke Hensigter og unødige Omhu for mit Ve og Vel!" Hun vilde gaa, men han holdt hende endnu tilbage.

„De kan dog umuligt fortsætte Vejen alene, Frue! Jeg haaber, De tillader, at jeg ledsager Dem?"

„Og hvorfor skulde jeg ikke kunne gaa alene?" svarede hun med skærende Kulde, idet hun ganske lod til at have overhørt det andet af hans Spørgsmaal. „Jeg har allerede ofte gaaet denne Vej alene, medens De var i Australien, og tænker endnu ofte at

skulle gaa den, selv om De om føje Tid atter begiver Dem til den Verdensdel, hvorfra De kom."

Hun bøjede flygtigt Hovedet og forsvandt i Mørket, overladende til de to Mænd, om de vilde fortsætte det saa ejendommelig indledede Bekendtskab eller ikke.

I Brooks Sind kæmpede Ærgrelse over den latterlige Rolle, han øjensynlig havde spillet, med Beklagelse over at være skreden til Angreb mod en Mand, der efter al Sandsynlighed var en endog meget god Bekendt af den Dame, som han havde villet beskytte. Hans Modstander var, som Brook nu saa, en ung Knøs i steiermarsk Bjærgdragt, med aabne, ærlige Træk; han havde hidtil forholdt sig tavs og syntes optagen af sine egne Tanker.

„Jeg maa bede Dem undskylde min Voldsomhed imod Dem," begyndte Brook endelig tøvende. „Jeg saa Dem vente paa en Dame, jeg en Gang er truffen sammen med, og da De derefter pludselig sprang frem og greb hendes Arm, antog jeg, at De vilde tilføje hende noget ondt."

„Det kan have set saaledes ud," indrømmede den tiltalte godmodigt; „jeg gjorde hende forskrækket, det er i alt Fald sandt nok, men derfor behøvede De da ikke at slaa til, som De gjorde. Men naturligvis kunde De ikke vide, hvad den Dame har gjort netop for mig, ellers vilde De sikkert nok have været overbevist om, at jeg hellere lod mig rive i Stykker end krummede et Haar paa hendes Hoved."

„Har De kendt den Dame længe?" spurgte Brook med vaagnende Interesse.

„Længe nok til at vide, at hun er en Engel som stegen ned fra Himmelen, og hvis Kjolesøm vi ikke ere værdige til at kysse, hverken De eller jeg!"

Brook lagde sin Haand paa den ophidsede, unge Mands Skulder. „Hvis De ikke har noget imod at fortælle mig Deres Historie, vilde jeg høre paa Dem med største Interesse."

„Min Historie? Hvis det, som jeg har at fortælle, i det hele taget kan kaldes en Historie, saa for min Skyld gerne. Lige siden hun bragte mig den gode Efterretning, har jeg for Resten en Fornemmelse, som om jeg ikke kunde bære det altsammen alene. Men hvis jeg skal fortælle, maa jeg gøre det paa min Maade, og De maa ikke tage det fortrydeligt op, om det trækker en Smule i Langdrag for mig."

„Jo udførligere, desto bedre. Men her i Regnen vil det vist kun gaa daarligt at samle Tankerne."

„Hvis der ikke er andet i Vejen, kender jeg lige her i Nærheden en lille Beværtningshave, hvor der skænkes den bedste Vin, som er at faa her paa Stedet, og hvor vi uforstyrrede kunne tale sammen."

Nogle Minutter senere sad de begge behageligt placerede ved et Bord paa den aabne Veranda til en pyntelig lille Beværtning. Opvarteren forsynede dem med Vin, og den unge Knos begyndte sin Fortælling:

„Jeg hedder Andrä og er fra en Landsby nær ved Cilli i Steiermark. Der havde min Fader en Smule Hus med lidt Agerland, som han mødsommeligt dyrkede, efter at en omstyrtende Træstamme havde gjort ham til Krobling. Til en Moder har jeg aldrig kendt, og af mine Søskende døde den ene efter den anden, indtil kun min ældste Broder og jeg vare tilbage. Toni var en Skovhugger som faa, hans Lige fandtes ikke i vid Omkreds. Ordknap, sparsommelig, flittig fra tidlig Morgen til sen Aften, kendte han ikke til andre Fornøjelser end sit Arbejde. Jeg slægtede ham ikke paa. Fra lille var det min største Lyst at løbe omkring i Skoven, eller udstrakt i den solvarme Lyng at se ud i det fjerne fra en høj Klippe og spørge mig selv, om Menneskene hinsides de blaa Bjærge mon ogsaa levede deres Liv saa døsigt og ligegyldigt som paa min Egn, hvor Folk ikke forlangte mere og bedre end det nødtørftige til at holde Legemet vedlige.

Da jeg voksede til, fandt min Broder sig ikke længer i min Lediggang. Jeg maatte hjælpe ham ved Skovhuggeriet, saa vidt mine Kræfter strakte til, men jeg gjorde det kun uvilligt og modstræbende. Saa ofte jeg kunde, stjal jeg mig fra Arbejdet for at strejfe omkring i Skoven, eller endogsaa gaa paa forbuden Jagt med en gammel Flintebøsse, som jeg i al Hemmelighed havde vidst at forskaffe mig. En Tid lang gik dette ubemærket hen, indtil en Jæger greb mig paa ferst Gerning, og jeg maatte betale Bøde, eller rettere min Fader og Broder maatte det, da jeg næppe selv ejede, hvad jeg bar paa Kroppen. De advarede og truede, men jeg kunde ikke mere give Slip paa min Lidenskab, og atter og atter maatte de nødvendigste Ting i vort lille Hus gøres i Penge for at betale for mine Letsindigheder.

Da lærte jeg ved en Kirkegang Kordel at kende. Hun var kun en fattig Tjenestepige, en Daglejers Datter, men den dejligste

Pige i en Mils Omkreds. Slank som Granerne i vore Skove, med Øjne saa sorteblaa som Slaaen og Læber røde som modne Bjærgkirsebær."

Overvældet af sine Erindringer holdt Knøsen et Øjeblik inde, derpaa vedblev han med Øjnene fæstede paa Brooks Ansigt:

„De maa vel selv vide, Herre, hvordan man er til Mode, naar man første Gang i Livet kommer til at elske en af sit ganske Hjerte. Jeg arbejdede og sled i det som en af de flittigste, kun for at synes noget i hendes Øjne; men som det gaar i Verden, var jeg ikke den eneste, som havde faaet Kordel kær. Ogsaa i min rolige Broder kom der Liv, naar hun gik forbi vort Hus; men fremfor alt var det Jægeren, som havde kastet sine Øjne paa hende. Havde jeg i Forvejen hadet ham, saa hadede jeg ham nu derfor ti Fold mere, og han gav mig i den Henseende ikke noget efter. Dag og Nat passede han mig op for at gribe mig i Krybskytteri, og da dette til min Ulykke virkelig lykkedes ham, anmeldte han mig fuld af Skadefryd til Herredsfogden.

Jeg blev et Par Maaneder indespærret og svor mig selv højt og dyrt, at jeg skulde gengælde Jægeren det, om det saa skulde koste mit Liv.

Samme Dag, jeg blev løsladt af Arresten, sagde min Broder mig, at han havde trolovet sig med Kordel og om nogle Uger vilde føre hende som sin Hustru til vor Hytte. Jeg blev som bedøvet af Slaget, men hvad kunde jeg gøre? Kordel havde ikke lovet mig noget, min Broder var arbejdsom og sparsommelig, anset i hele Landsbyen og vel i Stand til at føde Kone og Børn, medens jeg som Vildttyv kom lige fra Fængslet.

Jeg maatte finde mig i Skæbnen, men med min Flid var det forbi. Ivrigere end nogen Sinde strejfede jeg omkring i Skoven paa Krybskytteri og kom saa sjældent som muligt til Hjemmet. Undertiden lod jeg mig vel overtale af min Broder til at paatage mig noget Arbejde, men længe ad Gangen holdt jeg det aldrig ud.

Saaledes gik der et Aar. Jeg arbejdede ved en stor Skovhugst, hvorved min Broder ogsaa var beskæftiget i en god Fjerdingvejs Afstand fra mig; men saa ofte det kunde ske, uden at nogen lagde Mærke til det, slængede jeg Øksen væk og sneg mig ind i Skoven. Saaledes overfaldt mig ogsaa en Dag, netop som jeg havde hugget saa langt ind paa en gammel Gran, at et Par Slag endnu vilde have fældet den, Lysten til at gaa paa den

forbudne Jagt. Det var allerede Aften, da jeg forsigtig vendte tilbage til min Arbejdsplads, i Haab om at min Fraværelse ikke skulde være bleven bemærket. Til min Forundring fandt jeg Granen liggende udstrakt paa Jorden. Kun min Broder kunde have gjort det, thi den hele Dag havde der ikke rørt sig en Vind. Jeg ventede haarde Ord af ham for min Forsømmelighed, da jeg utilfreds med mig selv begav mig paa Vejen ned til Landsbyen. Dernede herskede et usædvanligt Liv. I Stedet for som ellers ved Fyraftenstid at sidde rolige foran deres Huse, løb Folkene frem og tilbage som Myrer i en forstyrret Tue. De fleste vare paa Vej til Forsamlingshuset eller stod i tætte Klynger foran det.

'Hvad er der paa Færde, Nabo?' spurgte jeg den første, jeg traf paa. Manden saa paa mig med et sky Blik. 'Du maa vel vide det bedre end jeg, Andrä. Men hvis du vil have et Raad af mig, saa se til at komme af Sted, før de fange dig.'

Jeg havde ingen Anelse om, hvad han mente, men han vilde ikke indlade sig paa nogen Forklaring. Jeg spurgte en anden, en tredje, men alle, hvem jeg tiltalte, rystede paa Hovedet og trak sig bort fra mig. Hvor jeg gik og stod, delte Mængden sig foran mig og lukkede sig sammen bag ved mig.

Saaledes naaede jeg da Forsamlingshuset. I den aabne Forstue stod en Baare, og derpaa laa under et Dækken en udstrakt Skikkelse.

'Hvem er det?' spurgte jeg en, der stod ved Liget, medens en ubestemt Angst snørede min Strube sammen.

'Hvem det er? Det Spørgsmaal kunde du vist spare dig, Andrä!' Han løftede en Flig af Dækkenet i Vejret, og Jægerens fordrejede Ansigt med et bredt Hugsaar i Panden stirrede mig i Møde. Jeg tumlede tilbage og hjem til vort Hus, der ikke laa langt derfra. Hurtig rev jeg Døren op.

'Ved I det? Der er nogen, som har dræbt Jægeren!' Jeg holdt inde, et Blik var nok til at vise mig, at de vidste det. I et Hjørne af Stuen foran den hellige Guds Moders Billede laa min Broders Kone paa Knæ og bad højt med sit faa Uger gamle Barn trykket fast mod sit Bryst. Ved Bordet sad min Broder med Hovedet hvilende paa de knyttede Næver, over hvilke hans sorte Haar faldt i pjuskede Tjavser. Ved Siden af ham stod Fader med den ene Haand paa hans Skulder og stirrede mørkt hen for sig.

'Hvem kan have gjort det?' lød mit usikre Spørgsmaal.

En ildevarslende Tavshed paafulgte, indtil endelig Fader med dump Stemme svarede:

'Din Broder!'

Jeg for tilbage.

'Din Broder har dræbt ham,' gentog Fader med tilbageholdt Stemme. 'I Gaar Aftes traf han Jægeren, da denne just paa en upassende Maade havde talt til Kordel. I Dag ved Middagstid gik han for at se efter dig, men du var som sædvanlig ikke ved dit Arbejde. Da kom Jægeren til. Ondskabsfuld og overmodig, som han er, svor han paa, at han nok skulde sørge for at skaffe baade dig og os alle i Fængsel, for at han bag efter kunde tale til din Broders Kone, som han selv lystede.

Da blev din Broder som en rasende. Han rev din Økse ud af Træet og slog med et eneste Slag Jægeren død til Jorden. Med endnu et Par mægtige Hug fældede han Granen, saa at den faldt over Liget og skjulte det under sine Grene. Derpaa kastede han Øksen bort og flygtede, i Haab om at man skulde tro, at det omstyrtede Træ havde bragt Jægeren Døden. Men hjemvendende Arbejdere lagde Mærke til hans Flugt, og da de havde hørt Nødskrig, undersøgte de Stedet og trak Jægeren frem. Det frygtelige Saar viste, hvordan han var død. Saa bar de ham ned i Landsbyen.'

'Og nu? Hvad skal der nu ske?' spurgte jeg forfærdet, medens Kordel, der stadig laa paa Knæ for Guds Moders Billede, hulkede højt.

'Nu kommer de vel om et Øjeblik og slæber din Broder bort, saa at hans Kone, hans Barn og jeg maa dø af Sult.'

'Jeg vil arbejde for jer.'

'Du? Du, en Vildtttyv, som ingen mere vil give Arbejde? Du har hidtil ikke kunnet føde dig selv, — du vil nu føde os alle?'

'Jeg skal blive en anden'

'Du bliver ikke anderledes, end du er! Vi alle maa omkomme, hvis du ikke vil gøre det eneste, som kan redde os.'

'Hvad kan jeg da gøre?'

'Tage Skylden paa dig,' svarede Fader med et fast, gennemborende Blik.

'Hvorledes skulde jeg det? Ingen vil tro mig.'

'Naboerne har ikke set, det var din Broder, og paa din Arbejdsplads blev Liget fundet; din blodige Økse laa tæt der-

ved; du var hans Fjende, og du har truet med at staa ham efter Livet.'

Der stod jeg uden at kunne svare et Ord. Jeg huskede nu først paa Naboernes sky Ord og Blikke og maatte sige mig selv, at Fader havde Ret.

'Du maa gøre det,' vedblev han endnu mere indtrængende end før; 'du har ved din Letsindighed undergravet vor Velstand, du gav Jægeren den første Anledning til at være os fjendtlig, du bærer Skylden, du maa ogsaa tage Straffen paa dig!'

'Hvad tror du, Straffen vil blive?'

'Ja — Drabet er begaaet i Hidsighed, og Jægeren har udæsket dig; det bliver vel ikke store Sager, de kunne gøre dig? Et Aar eller to kan den vel blive, saa er du atter fri.'

'Et Aar eller to!' Jeg, som allerede havde tilbragt to Maaneder i Fængsel, kunde ikke tænke mig dette og raabte ude af mig selv:

'Fader, jeg kan ikke! Jeg ved, hvad det vil sige at være indespærret; Luften i Fængslet vil slaa mig ihjel.'

'Vil du hellere se os alle gaa til Grunde? Kan du glæde dig over din Frihed, naar vi alle forgaa i Elendighed?'

Pludselig tav Fader og lyttede. Udenfor hørtes tunge Skridt af mange Mennesker, som nærmede sig under dæmpet Samtale.

'Nu maa du beslutte dig,' hviskede han; 'Naboerne komme; tag Skylden paa dig, og Guds Moder og alle Helgene være med dig.'

Indvendig kæmpede jeg en haard Kamp, og store Sveddraaber randt mig ned over Ansigtet. Da løftede min Broder Hovedet fra sine Hænder og saa paa mig; hans Træk var fordrejede som en døendes.

'For Kordels Skyld, Broder, gør det!'

'Ikke for min Skyld, men for Barnets, forbarm dig!' raabte denne og slæbte sig paa Knæ hen til mig og omfavnede mine Knæ i sin frygtelige Angst.

Jeg vilde rive mig løs. Da gik Døren op, og Stuen fyldtes med Mennesker.

'Vi komme, Nabo,' henvendte den forreste af dem sig til min Fader, 'for at arrestere din Søn.'

Fader pegede med bortvendt Ansigt paa mig. Jeg kastede endnu et Blik paa Kordel, der jamrende bøjede sig over sit Barn, og lod mig uden Modstand binde og føre bort." Knosen holdt

inde og lod sit Hoved synke ned paa Beværtningsbordets Plade. Brook vovede ikke at forstyrre ham, men lagde kun deltagende sin Haand paa hans Arm. Efter en lille Stunds Forløb rettede Andrä sig igen og vedblev:

„Om de Uger, hvori Undersøgelserne stod paa, maa De give mig Lov til at lade være at tale. De hengik, som alt i Verden gaar hen. Den Dag, da Edsvorneretten blev sat, kom. Jeg skulde tage Skylden paa mig, og saa sagde jeg da, hvad jeg troede, at de vilde, jeg skulde sige. Jeg gik ind paa alt, hvad man mistænkte mig for, uden at rette mig efter min Defensors fraraadende Vink. Jo hurtigere det hele var forbi, des bedre, tænkte jeg, og før jeg selv anede det, var jeg overbevist, ikke om Drab, nej, om overlagt Mord.

De edsvorne trak sig tilbage; efter en halv Times Forløb kom de igen, og han, der havde Forsædet, forkyndte Dommen.

'Skyldig eller ikke skyldig? — Skyldig!'

Det gøs i mig, men jeg havde jo ikke kunnet vente mig andet.

'Skyldig og dømt til Døden.'

Til Døden! Jeg hørte kun disse to Ord. Vildt fægtede jeg med Armene i Luften, og med et højt Raab: 'Til Døden, til Døden! det er umuligt!' faldt jeg bevidstløs ned paa Retssalens Stenfliser.

Da jeg atter kom til mig selv, befandt jeg mig i min Celle. Jeg kunde ikke fatte det skete. Til Døden, til Døden! genlød det uophørligt for mine Øren. Jeg skulde dø, ikke mere se Guds Sol, ikke mere Skoven, som jeg elskede saa højt, blive i Fængslet, indtil de førte mig ud for at hænge mig op med et Reb om Halsen, indtil jeg var død. Jeg skulde dø, forlade Livet i min fulde Kraft og Sundhed, dø en voldsom, vanærende Død og være til Advarsel og Afsky for alle dem, som kendte mig. Dø! Der kom som et Affind over mig. Jeg løb med Panden mod Cellens Væg for at søge den Død, jeg ikke vilde lide, og kraftesløs sank jeg sammen.

En Præst og Fængselsdirektøren kom til mig og opfordrede mig med milde, indtrængende Ord til at lette mit trykkede Sind ved en uforbeholden Tilstaaelse.

Jeg bekendte alt . . .“

Atter holdt Knøsen inde og trak Vejret dybt. Derpaa fortsatte han:

„Lad mig komme til Ende med, hvad jeg har at fortælle. Saa snart blev jeg ikke løssluppen; jeg havde først Forhørsdommeren bag Lyset, Undersøgelserne maatte optages paany. De varede dog ikke længe. Min gamle Fader døde i Fængslet; min Broder hængte sig i sin Celle; derpaa lod man mig gaa.

Jeg kom tilbage til Landsbyen; alle undgik mig som en spedalsk. I vor Hytte boede fremmede; Retten havde ladet den sælge. Kordel og hendes Barn vare borte, ingen vidste, hvor hun var dragen hen. Jeg undte mig ingen Ro, før jeg fik opspurgt, at hun havde begivet sig her til denne Egn til en gammel Tante af sig.

Efter lang forgæves Søgen fandt jeg hende endelig. Men hvorledes! I en elendig Hytte, syg, blottet for det nødvendigste, med det klynkende Barn ved sit afmagrede Bryst, med den gamle Tante siddende aandsløv ved sin Side. Jeg troede nu, da jeg havde fundet hende, at det skulde være forbi med al Nød. Men da jeg grædende af Glæde bad om, at hun i Fremtiden vilde lade mig arbejde for sig og Barnet, vendte hun sig gysende fra mig. Hellere end at modtage Hjælp af mig, for hvis Skyld baade Fader og Broder havde mistet Livet, hellere vilde hun omkomme af Sult.

Hvorledes jeg var til Mode, Herre, kan jeg ikke beskrive. Afskyet af alle, der kendte mig, brændemærket i den enes Øjne, for hvem jeg havde taget Skylden paa mig, hvad Værd havde da Livet for mig, det Liv, som jeg i min Fejghed havde foretrukket for Døden?

Der er et Stenbrud her, som Herren vist ikke kender, men som man kommer til ikke langt fra Vejen, naar man over Bjærget gaar til V. Derhen gik jeg i saadanne Tanker. Det var midt paa Dagen, da jeg stod ved Randen. Over Skoven laa tung Lummerhede, intet Blad rørte sig, ingen Fugl kvidrede, i lang Afstand var intet at høre andet end mit eget Hjertes høje Banken, som jeg nu for bestandig vilde stille.

Jeg holdt mig ved Grenen af et Træ, bøjede mig ned over Afgrunden og maalte med Øjnene Dybet, paa hvis Bund jeg om faa Øjeblikke skulde ligge knust. Dybere og dybere bøjede jeg mig fremover. Allerede var jeg ved at slippe Taget, allerede lukkede jeg Øjnene — som jeg troede for sidste Gang — da hørte jeg en Stemme kalde.

Jeg tumlede tilbage og sank sammen. Omstraalet af Sol-

lyset nærmede en Kvindeskikkelse sig mig. Hun forekom mig som en Helgen sendt af Gud for at holde mig tilbage fra mit syndige Forehavende. Længere tilbage paa Vejen ventede en Dame, som havde ledsaget hende, men jeg havde kun Øje for den straalende Tilsyneladelse foran mig.

Uden, som det syntes, at bemærke min ophidsede Tilstand spurgte hun mig om Vej. Det lykkedes mig at blive Herre over mig selv, og jeg gik ved hendes Side; men det var hende, som førte mig, og ikke mig hende. I sit Hus lod hun mig vederkvæge og læske, jeg havde den hele Dag hverken tænkt paa at spise eller drikke. Og siden talte hun med mig. Hvis De havde hørt, Herre, hvordan hun talte med mig, hun, den rige, fornemme Dame med mig, det usle, ærreløse Menneske. Mit Hjerte var som Voks i hendes Haand, jeg fortav hende intet.

Da jeg gik fra hende, var jeg som et andet Menneske; jeg havde igen vundet Tro paa Gud og Tillid til mig selv og Menneskene.

Hun havde lovet at hjælpe mig, og hun holdt sit Ord. Allerede den næste Morgen lod hun sig føre til Hytten, hvor Kordel boede. Hun overtalte denne til at lade sig anbringe paa et Hospital, for der at blive plejet paa hendes Bekostning, og efterlod den gamle rigelige Penge til at kunne sørge for sig selv og Barnet.

Men hun gjorde endnu mere. Daglig besøgte hun Kordel paa Hospitalet. Hun sidder hos hende, hun læser for hende og trøster hende som en Søster.

De har i Dag iagttaget hende paa hendes Vej til Hospitalet. Hun kommer der ikke som andre fornemme Fruer, der, naar de gøre Vel paa saadanne Steder, først lade sig melde og komme med Kusk og Tjener, for at Folk rigtig skal prise deres Menneskekærlighed. Hun gaar alene ved Aftentide og kan ikke lide, at nogen ledsager hende. Men jeg er alligevel hver Aften gaaet efter, uden at lade mig se af hende. Kun i Dag, da det skulde afgøres, om den syge kunde komme sig eller ikke, vovede jeg at tiltale hende. Hun sagde mig, at Kordel var i Bedring, og i min Glæde søgte jeg da at kysse hendes Haand og Kjole, omendskønt hun ikke vilde have det. Da kom De.

Nu vil De vel sagtens ikke mere have mig mistænkt for, at jeg skulde haft til Hensigt at tilføje hende noget ondt. Jeg kunde ikke tænke mig noget, det være sig nok saa svært, som jeg ikke

med Glæde vilde gøre for hende. Skulde nogen Sinde den Stund komme, da hun kunde have Brug for det, saa skal Gud ingen Del give mig i sin Salighed, hvis jeg betænker mig paa at hengive mit Liv for hende."

„Og skulde nogen Sinde den Stund komme," sagde Brook, idet han rejste sig og dybt bevæget trykkede Knøsens Haand, „da du behøver mig til at hjælpe dig med Raad eller Daad, kan du gøre sikker Regning paa mig. Du har i Aften vundet dig en Ven i mig, der, saa vidt han evner, til enhver Stund vil bistaa dig."

Femte Kapitel.

Med glad Forbavselse lagde Herr og Fru Horand Mærke til, at Fru Foreja, som under sit Ophold i B. sky havde undgaaet enhver Omgang, paa umiskendelig Maade følte sig tiltrukken af dem og aabenbart var besjælet af Ønsket om, at turde slutte sig nærmere til dem. Næsten ingen Dag hengik, uden at den lille Laage i det vinomrankede Gitter lukkede sig op for hendes slanke Skikkelse. I Begyndelsen under Paaskud af at spørge til Fru Agnes's Befindende, siden for at erkyndige sig om sin præsumtive Guddatters Befindende, endelig uden nogen som helst Angivelse af Grund, indfandt hun sig paa alle Dagens Tider i den Horandske Familie.

Selv om hendes Øjne umiddelbart før med nok saa træt Ligegyldighed havde betragtet Omgivelserne, lagde der sig bestandig som Solskin over hendes blege, skønne Træk, naar hun traadte inden for det lille Hus's Enemærker, og de tre viltre Drenges støjende Raab: „Tante Foreja, Tante Foreja!" havde hilst hende. Til hendes Spørgsmaal: „Kommer jeg for ofte? Er jeg Dem ikke til Ulejlighed?" vidste Horand og hans Hustru ikke noget bedre Svar end paa ingen Maade at lade sig forstyrre af hendes Kommen og Gaaen. Hun indsaa snart, at ingen for hendes Skyld paalagde sig nogen ukær Tvang, og at hun ubekymret kunde følge sit Hjertes Trang, naar hun atter og atter søgte Selskab med disse aandeligt betydelige og dog saa fordringsløse, varmtfølende Mennesker.

Ogsaa denne Dags Eftermiddag havde hun tilbragt i den lille Have og gerne modtaget Opfordringen til at tage Del i Familiens jævne Aftensmaaltid. Nu havde Fru Agnes forladt

hende for at bringe Drengene, der havde leget sig trætte, til Ro; kun Horand var hos hende og saa, lige som hun, tavs ud paa det dæmrende Mørke, som sagte lagde sig over Havens Buske og Træer, medens Stjerne efter Stjerne efterhaanden tindrede frem mellem de lette, blege Aftenskyer. Ind i Værelset trængte trods de aabne Vinduer tydeligt Børnenes Stemmer, saa at de kunde høre, hvorledes de efter Tur fremsagde et lille Vers som Aftenbøn og i barnlig Andagt bad om, at Gud maatte velsigne Forældre og Søskende og hjælpe ham selv til at blive et godt Barn. Allerede længe vare Børnestemmerne forstummede, men endnu bestandig sad Fru Foreja tavs og uden Bevægelse, og da Horand betragtede hendes Ansigt, saa han, at der hang store Taarer ved hendes mørke Øjenhaar.

Hun vendte sig pludselig mod ham. „Jeg indser, at jeg bliver nødt til at tage min Anmodning om at blive Deres lille Datters Gudmoder tilbage. Deres Drenges Aftenbøn har gjort mig klar over noget, der allerede længe har ligget mig paa Sinde."

Alvorligt spørgende hvilede hans Blik paa hende. „Jeg skal forpligte mig til at hjælpe Dem at opdrage den lille i Fromhed og Gudsfrygt; men hvorledes kan jeg vise nogen Vejen til Gud, jeg — som ikke selv kender den?" Hun havde sænket Hovedet, og Horand saa, at hendes Hænder, der laa foldede i hendes Skød, skælvede.

„Alligevel maa De ikke anse mig for Gudsfornægter," vedblev hun indtrængende og uden at afvente hans Svar. „Jeg søger Gud af mit ganske Hjerte, men han vil ikke lade sig finde af mig. O, hvis De vidste, hvor jeg misunder alle dem, der føle sig sikre i deres Tro! Jeg var ikke altid rig og uafhængig, saaledes som De nu ser mig." Hun talte hurtigt, som om hun frygtede for at angre sin Aabenhjertighed, hvis hun levnede sig Tid til Eftertanke.

„Der var Aar, i hvilke jeg Aften efter Aften lagde mig til Hvile saa nedbrudt paa Legeme og Sjæl, at mit forpinte Hjerte ikke kendte til noget andet Raab til Gud end dette ene: 'Forbarm dig Gud, o forbarm, forbarm dig!' Men Gud forbarmede sig ikke, og mit Hjertes Raab blev svagere og svagere, indtil det tilsidst ganske forstummede. I de Aar fulde af Mørke og Tvivl, som fulgte derefter, var det fortvivlede: 'Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig!' det eneste Skrig, der undertiden undslap mit trætte Hjerte, og nu, hvor det fremmede Tryk, der

saa længe centnertungt har hvilet paa mit Liv, er hævet, føler jeg vel Trang til Samliv med Gud, men jeg har glemt at tale til ham, og han har glemt at svare mig. 'Herre, jeg tror, hjælp min Vantro!' er alt, hvad jeg vover at bede."

Hun holdt inde og skjulte Ansigtet i sine Hænder. Ærefrygtsfuld berørte han disse med sine. „Tror De da ikke, at Gud finder Velbehag i denne skjulte Tilbedelse, som ofte uden at de selv vide det, lever i dem, der tro sig fjerne fra ham? Og paa den anden Side, den stolte Selvretfærdighed, som ofte knytter sig til en Tro, der aldrig berøres af Tvivl, gør let Hjertet strengt og haardt imod andre, medens den utilfredsstillede, længselsfulde Higen mod Gud fylder det med om Medfølelse for Medmenneskene, for alle, der ligesom vi vandre i Taagernes Dal med tilbundne Øjne."

Medens han sagde dette, havde hun langsomt hævet sit Blik imod ham, og med Taknemmelighed havde det hængt ved hans Læber, men nu lod hun det skuffet og nedslaaet synke.

„Hvad De der sagde, finder ikke Anvendelse paa mig," svarede hun bittert; „Tvivlens Aande har fortørret mit Hjerte og afstumpet dets Følelser" En Stund stirrede hun hen for sig, derpaa vedblev hun livligt: „Ogsaa De har sikkert hørt om min meget omtalte Ytring: at jeg hader Menneskene. Jeg brugte den en Gang i opbrusende Indignation over en Hykler, hvis Liv jeg vidste stod i direkte Modstrid til det, han lærte, og jeg har siden ofte angret den; ikke dog fordi Mængden graadigt greb den som en velkommen Anledning til at hudflette mit gode Navn og Rygte, thi Verdens Dom er mig ligegyldig, men fordi jeg aldrig burde have givet en fremmed Indblik i mit inderste, navnlig ikke et Menneske, som jeg ikke kan agte, og ikke mindst, fordi det skete paa en Maade, der kan bedømmes som Praleri. Men selv om mine Ord hellere burde have været udtalte, Sandheden indeholdt de trods alt. Jeg holder ikke af Menneskene."

„De holder af ingen?" spurgte han alvorlig.

„Af ingen!" vilde hun svare, men uvilkaarlig holdt hun inde, da paa en Gang et Barns sagte Græden lod sig høre. „Barnet!" udbrød hun rødmende; „jo, jeg tror, jeg holder af Deres lille Datter."

„Og Drengene, hendes Søskende?"

Hun smilte imod sin Vilje. „Ogsaa dem kan jeg godt lide."

„Og disse Børns Forældre?"

„Dem agter og ærer jeg og føler mig vel i den Kærlighedens Atmosfære, hvori de leve," sagde hun tøvende.

„Saa gives der dog Undtagelser for Dem, hvilket allerede er meget, naadige Frue. Deres Hjerte, som først aabnede sig for et hjælpeløst lille Menneskebarn, vil ikke atter lukke sig, men lidt efter lidt tilstede, at ogsaa andre drage ind deri. Saa vidt jeg kan bedømme, beror Deres Had til Menneskene mere paa Antagelse end paa Virkelighed. Hvem der som De i Hemmelighed besøger og trøster de syge, hvem der som De støtter Velgørenhedsforetagender og anonymt tilsender dem Summer, hvis Størrelse maa bringe dem, der bestylde Dem for Karrighed, til at rødme af Skam, hvem der som De ophjælper Familier, der uden egen Skyld ere komne i Fattigdom, hvem der som De lader forældreløse Børn opdrage paa sin Bekostning — —"

Hun havde ladet Hænderne synke slapt ned i Skødet og stirrede paa ham med store forundrede Øjne.

„Hvem siger, at jeg gør alt dette?" spurgte hun derpaa mørkt.

„Hvorfor skulde jeg gøre en Hemmelighed deraf? Det er Deres Selskabsdame, som en Gang paa given Foranledning gav sin dybe Beundring for Deres Godhed Luft i min Hustrus og min Nærværelse."

„Altsaa ogsaa hun? Og min eneste Betingelse, da jeg tog hende til mig — ikke fordi jeg behøvede hende, men af Medlidenhed med hendes Forladthed — var dog absolut Tavshed angaaende alt, hvad jeg nu og da ikke kunde undlade at røbe for hende, naar hun først var bleven min Husfælle. Hun har skuffet min Tillid, og endnu i Dag er det min Agt at sige hende, at hun kan tage bort."

„Naadige Frue!" udbrød Horand bestyrtet.

„Frygt ikke, at den unge Pige pekuniært vil komme til at lide under min Beslutning. Hun er forlovet med en ung Mand, hvem det kun skorter paa Midler til at hjemføre hende som sin Brud. Jeg havde tiltænkt hende den dertil nødvendige Sum, naar hun efter nogle Aars Forløb alligevel skulde have forladt mig. Den erholder hun allerede nu og vil da næppe have Grund til at sørge over sin Afskedigelse."

„De straffer ædelt, naadige Frue," sagde Horand bevæget. „Naar man ser, hvorledes De gør vel mod hvert enkelt Menneske, der træder i Deres Nærhed, falder det vanskeligt at fæste Lid til Talen om Deres Had imod Menneskeheden i Almindelighed. Maaske

er De kun kommen til dette Fejlsyn paa Dem selv af Bitterhed over en mod Dem af en enkelt begaaet Uret, som De derefter har ment at maatte gengælde mod Menneskeheden i dens Helhed."

Hun saa forvirret paa ham.

„Hvorfra ved De egentlig det?" spurgte hun tonløst.

„Jeg ved intet andet, end at dette er den sædvanlige Maade, hvorpaa en lidt Uret indvirker paa de fleste Mennesker, navnlig da paa Kvinder, der ganske ere henviste til deres Følelsesliv."

Hun tav et Øjeblik. „Hvorfor skulde jeg søge at gøre mig større end andre Mennesker, end alle Kvinder i Særdeleshed? Hvis der nu virkelig var et Menneske, der havde tilføjet mig en Krænkelse, en Krænkelse saa stor, at Helbredelse derfor er umulig, vil De da ogsaa anse mit Had mod dette Menneske for uretfærdigt?"

„Det drejer sig i saa Tilfælde først og fremmest derom, om Krænkelsen med Hensigt er bleven tilføjet Dem!"

„Med Hensigt eller ikke, hvad gør det til Sagen?" udbrød hun heftigt. „Gør det Stødet mindre dødbringende, at Gerningsmanden forsikrer: 'jeg vilde ikke gøre dig noget ondt!' Maa det ikke forekomme Ofret, der pines af Smerte, som en blodig Haan, naar det maa høre: 'det gjorde jeg kun for at spare dig Smerte'?

Af den Lidenskab, hvormed hun sagde disse Ord, saa Horand, at han havde berørt et aabent Saar i hendes Hjerte. Deltagende betragtede han hende, medens hun tilføjede:

„De har draget mit Had mod Menneskeslægten i dens Helhed i Tvivl; om mit Had mod denne enkelte er ingen Tvivl mulig. Jeg hader ham med al mit Hjertes Styrke, og jeg længes efter den Dag, der kan give mig Lejlighed til at øve Gengældelse."

„De har Ret," gav han alvorlig til Svar. „Først naar De har øvet Gengældelse, vil Deres Sjæl blive frigjort; kun maa det være en Gengældelse, som er Dem værdig. Tving den, der har givet Dem Grund til Had, til at elske Dem, og De vil have taget den virksomste og sikreste Hævn."

„Tvinge ham til at elske mig?" gentog hun saa sagte, at hendes Ord vare Horand uforstaaelige; „han har Ret, det vilde være den sødeste Hævn! Og hvad hindrer mig i at tage den? Jeg saa det i hans Øjne, at jeg kunde tvinge ham til at elske mig. Velan, saaledes være det da!"

Hun rejste sig og rakte med et blegt, bestemt Ansigt Horand sin Haand.

„Det er paa Tide, at jeg ikke længer unddrager Dem Deres Hustrus Selskab. Lev vel for i Dag. Jeg vil være Deres Barn en trofast og samvittighedsfuld Gudmoder, det lover jeg Dem, og brister det mig paa Tro, vil jeg søge at erstatte dette ved Kærlighed. Maaske vil Deres Indflydelse forandre mig i mere end een Henseende; kun eet maa De ikke haabe: at jeg skulde have tilegnet mig de Ord, De før talte til mig, i den ædle Betydning, hvori de vare sagte, og heller ikke, at jeg skulde agte at følge dem, saaledes som De mente; men hav Taalmodighed med mig, og forglem ikke, at jeg trods den tilsyneladende Styrke, som jeg maaske plejer at bære til Skue, dog kun er en svag Kvinde, og at —" hendes Stemme sank ned til en let Hvisken, „at, der gives Krænkelser, som ikke kunne tilgives."

„Deres Hjerte vil vise Dem den rette Vej, naar De kun uden Modstand vil følge dets Indskydelser."

Sjette Kapitel.

Det var den næste Dags Formiddag; Horand sad ved Siden af sin Hustru i den hyggelige Dagligstue paa den lille røde Sofa, hvis Betræk med kunstfærdig Haand var stoppet saa mange Steder af Fru Agnes, at det, som hendes Mand med Stolthed hævdede, ikke gav de kostbareste persiske Tæpper noget efter i Retning af Monstrets Komplikationer.

Horand havde sin lille, nu fire Uger gamle Datter paa Armen og saa betænkelig paa hendes af Forsovethed rødblussende lille Ansigt.

„Datterlil, Datterlil," sagde han og strøg hende kærtegnende over de buttede Kinder, „det tegner desværre til, at du bestandig skal forblive udøbt. I Betragtning af, at dine Forældre endnu stadig ikke have vundet det store Lod, burde du have været saa forsynlig at bringe en lille Pose Dukater med. Hvormed mener du egentlig, du lille, at vi værdigen skulle fejre din Daabsfest og beværte din smukke, fornemme Fru Gudmoder?"

„Men kære Mand," indskød Fru Agnes, „du har jo endnu Honoraret for din Novelle i „Illustreret Ugeblad" til Gode. Kunde du ikke undtagelsesvis anmode om disse Penge?"

„Hvad tænker du paa, Kone? Du ved jo, med hvor stor

Moje jeg fik anbragt just denne Novelle hos den lurvede Redaktion; minder jeg den nu om Pengene, forskærtser jeg mig dens Naade for alle Tider."

„Men dine Feuilletoner i den Z . . . ske Tidende?"

„Der har de selv ingen Penge, og vi tør ikke den første Maaned gøre Regning paa noget derfra."

„Maaske vil Forlæggeren af dine nye Digte give dig et lille Forskud?"

„Agnes, Agnes, i tretten Aar har du været en Forfatters Hustru og tænker endnu paa at komme med saadanne Forslag! Indser du da ikke, at hvis jeg i Dag anmodede om et Forskud, vilde jeg inden tre Dage faa mit Manuskript tilbagesendt med høflig Bemærkning fra Forlæggeren, at han var begyndt at nære Frygt for Bogens Succes, at Bogmarkedet just i Øjeblikket var oversvømmet med lignende Produkter, at Publikum bestandig mere afholder sig fra at købe lyriske Digte, o. s. v. o. s. v."

„Ja men, Albert," den lille Fru Agnes saa ængstelig op paa ham, „hvad i Alverden skulle vi da ellers stille op? Jeg behøver aldeles nødvendigt nogle Penge til Huset. Dobes maa den lille jo, og Doktoren sendte forleden sin Regning. De tre Drenge trænge i den Grad til nye Sko, at jeg i Dag ikke kunde sende dem over til Fru Foreja, fordi jeg skammede mig over at lade dem gaa som smaa Vagabonder; du skulde ogsaa have dig en ny sort Frakke —"

„Og du en ny Kjole. Ja, bedste Agnes, hvordan alt det skal gaa, aner jeg sandelig ikke! Men lille Kone," han slyngede den Arm, som ikke var optagen af Barnet, omt om sin Hustrus Liv; „man skulde virkelig tro, det var første Gang, vi befinde os i en saadan Forlegenhed! Har det da ikke hundrede Gange set ud, som alle Veje vare spærrede, og har der alligevel ikke hver eneste Gang vist sig en lille Dør, hvorigennem vi kunde slippe?"

Hun smilte. „Ganske sandt; men denne Gang ser det dog betænkeligt ud til, at vi komme til at vente forgæves."

„Pokker heller! Vi har da een Udsigt i denne Tid, hvor jeg hver Dag venter paa Svar fra Redaktøren af „G . . .-journalen", hvem jeg sendte min nye Novelle, som du saa mønsterværdigt renskrev for mig. Hvis han tager den, ak Agnes, hvilken Lykke vilde det ikke være for os! De betale udmærket der ved Bladet, og jeg kunde uden at genere mig udbede mig en Del af Honoraret forud. Den er virkelig saa spændende og moderne skrevet, min sidst ind-

sendte Novelle. Men naturligvis, de har jo paa den anden Side Tilbud nok. Jeg tør ikke engang mere spørge Postbudet, om han har noget til mig af lutter Frygt for, at han skal trække det tykke Brev med det tilbagesendte Manuskript frem af sin Taske. Og saa oven i Købet at maatte se paa den velvillige Mine, hvormed han søger i Bunken og udfinder det forbistrede Brev, i den Mening dermed at gøre mig en særlig behagelig Overraskelse. Jeg gaar ud af mit gode Skind, naar jeg blot tænker derpaa!"

I samme Øjeblik bankede det højt og bestemt paa Døren. Horand for nervøst sammen. „Du skal se, der er han med Brevet!"

Da Døren gik op, viste det sig virkelig at være Postbudet, som stod i den. „Tør jeg bede Dem skrive under her i Bogen. Et rekommanderet Brev!" sagde han, idet han lagde den tunge Brevtaske op paa Kanten af Bordet.

„Sagde jeg det ikke nok?" Horand sprang op og lagde hastig det sovende Barn fra sig paa Sofaen. „Tag du imod Brevet, kæreste Agnes, — og gør mig den Tjeneste," føjede han sagte til, „at gemme det et eller andet Sted, saa det i det mindste i Dag ikke kommer mig for Øje; jeg gaar imidlertid ud til Drengene i Haven."

Hun fulgte den nervøst ophidsede Mand med et medlidende Blik og modtog efter behørig Kvittering Brevet.

Kun faa Minutter holdt Horand det ud i Haven, saa drev hans Uro ham igen tilbage til Huset, men bestyrtet blev han staaende ved Dagligstuens Dør. Hans Agnes havde kastet sig paa Knæ ned foran den lille Sofa, hvor hun sagte hulkede og bøjede sit taarevædede Ansigt ned over sin lille Datter.

Horand ilede hen til hende og løftede hende kærligt i Vejret. „Men Agnes, du maa ikke lade dig dette gaa saa nær til Hjertet! Det er da ikke den første Novelle, du taabelige lille Kone, jeg faar tilbagesendt fra en Redaktion. Jeg skal nok se at faa den anbragt et andet Sted. Straks, endnu i Dag, skal den igen paa Rejse. Græd blot ikke saadan!" Og ømt klappede han hende over Haaret.

Fru Agnes saa op paa ham med et ubeskriveligt Blik.

„Jeg græder af Glæde, Albert! Læs selv, Gud har været naadig imod os."

Han stirrede paa Brevet, som hun rakte ham. Hans blege Ansigt blev endnu blegere. Han holdt Brevet nærmere til sig,

som om han ikke kunde tro sine egne Øjne. Een Gang, to Gange gennemlæste han det Ord for Ord, Stavelse for Stavelse; derpaa kastede han det pludselig fra sig og gjorde formelig et Hop i Vejret. Med begge Arme omslyngede han sin Hustru og førte hende trods hendes Modstand i stormende Henrykkelse om i Værelset. Jublende løftede han sin lille Datter op over sit Hoved, lagde hende ned igen, løftede hende atter op, omfavnede paany sin Hustru, indtil hans Blik faldt paa Døren, hvor hans tre Drenge havde forsamlet sig med Munde, der maabede af Forbavselse.

„Kom her, I Knægte," han drog de forbavsede tre midt ind i Stuen; „og sig mig saa, hvad I helst ville have i hele Verden."

„En Gyngehest, Fa'r, en Gyngehest!" raabte de alle tre som med een Mund.

„I skulle faa en Gyngehest, som selv ikke Paven har konnere; men kom nu med hen i Konditoriet, saa skulle I faa saa meget Is og Kransekage, at I otte Dage efter have ondt i Maven deraf, — og du gaar med, lille Kone. Jeg køber en Silkekjole til dig, himmelblaa med hvide Striber, som den Kjole, jeg første Gang saa dig med, og et Par røde Flojlstøfler, du ved, som jeg saa længe gerne vilde have købt til dig, og en ny Hat, at jeg ikke længer skal være nødt til at se paa det skrækkelige Eksemplar, du hidtil har maattet sætte paa dit konne Hoved."

Han rev den ganske vist ikke meget elegante Hat ned fra Knagen, kastede den i Vejret, greb den igen og slyngede den tilsidst hen til Drengene, der hylede af Glæde.

„Jeg tror, jeg bliver vanvittig af Lykke," raabte han endelig, idet han atter greb Hustruen i sine Arme. „Agnes, hvor godt du skal faa det nu!"

Hans altfor spændte Nerver gav sig endelig Luft i et heftigt Anfald af Graad. Omsorgsfuld søgte hans Kone at berolige ham, medens hendes Øjne selv flod over af Taarer. Men næppe havde de tre Drenge set Fader og Moder græde, før de som paa Kommando satte i med den frygteligste Tuden, i hvilken den af sin Søvn vækkede Søsterlil deltog med yderste Opbydelse af sine ligeledes kraftige Stemmemidler. Medens ogsaa den gamle Tante tilkaldtes af Larmen og viste sig i Døraabningen, meget tilbøjelig til at forvandle Familiesekstetten til en Septet, ville vi kaste et Blik paa det Brev, som ingen mere agtede paa, skønt det dog havde givet Anledning til hele det almindelige Oprør.

„Højstærede Herre," hed det deri, „jeg har modtaget det behagelige Hverv at meddele Dem, at Karl Bach fra Australien, Søn af den for tolv Aar siden i W. afdøde Bankier Bach, har overdraget mig at udbetale Dem de 20,000 Gylden, som hans Fader i sin Tid ikke saa sig i Stand til at holde Dem skadesløs for. Vil De blot være saa venlig at meddele mig, om De pr. Post ønsker at erholde Pengene, som i Kontanter ere indbetalte til mig, eller om De foretrækker personlig at afhente Summen. Beredt til enhver Tjeneste osv."

Vi lægge Brevet, hvis Underskrift betegnede et af de første Bankierfirmaer i Wien, sagte tilbage paa den lille røde Sofa, der saa lyst og lystigt skinnede i Solen, som om ogsaa den vidste, at nu vilde der komme bedre Tider, og overlade til den lille Familie at stemme Molltonerne over i Dur, en Toneart, som sikkert bedre vil finde tilsvarende Genklang i deres lykkelige Hjerter. — — —

Et gladere lille Daabsselskab end det, som en Uge efter denne Dag sad til Bords i Vinlysthuset foran det hvide Hus ved Bjærgvejen, vilde være vanskeligt at finde. Paa Hæderspladsen ved Siden af den intelligent og godmodigt udseende Præst, som var kommen til fra den nærmeste protestantiske Menighed for at foretage Daabshandlingen i den ham forlængst bekendte Familie, sad Fru Foreja. For første Gang siden sin Tantes Død havde hun aflagt Sørgedragten, og den hvidgule, med hvide Kniplinger garnerede Atlaskeskjole, ihæftet nogle faa mørke Roser, fremhævede i den Grad hendes Skønhed, at Horands letbegejstrede Digtergemyt luede op i de klareste Flammer. Men det Udtryk af ufordulgt Beundring, hvormed han betragtede sin smukke Bordfælle, forvandledes til den mest rørende Ømhed, saa snart han vendte det mod sin lille Frue, der i lysblaa Silkekjole, med en Buket af hvide Frugtblomster paa Brystet og Glædesrødme paa Kinderne saa uendelig kær og elskelig ud.

Heller ikke Horand var Lykken sporløst gaaet hen over. Hans Blik var friere, hans Holdning rankere, alle hans Bevægelser hurtigere og bestemtere.

Han havde i de sidste Dage gjort den Erfaring, som allerede mange Mennesker med Henrykkelse eller Misundelse have iagttaget hos sig selv eller hos andre, at det ikke alene er Ulykken, men ogsaa Lykken, som sjældent kommer alene. Ikke blot, at den Novelle, hvis usikre Skæbne havde voldt ham Hjertebanken, med Tak var bleven modtagen af paagældende Redaktion, og at de

forskellige udestaaende Honorarer, nu da han ikke mere ængstelig behøvede at vente paa dem, med usædvanlig Punktlighed vare blevne ham tilstillede, men ogsaa paa anden Maade var der indtraadt en glædelig Vending i hans Liv.

En Ansøgning, som han allerede for længere Tid siden havde indgivet uden noget som helst Haab om Resultat, havde haft et ganske uventet Held med sig og gjort ham til Bibliotekar ved et højt anset nordtysk Universitet. Kun kort Tid endnu skulde det lille Hus, i hvilket Livets Nød saa ofte var traadt ham nær, afgive Ly for ham og hans, saa gik det nordpaa, hvor der aabnede sig en Virkekreds for den meget prøvede, beskedne Mand, just saaledes som han altid havde tænkt sig som Idealet, i lige Grad svarende til hans Evner og Tilbøjelighed og tilladende ham at hellige sig Digtekunsten udelukkende i de Timer, i hvilke Musen traadte ham nær, i Stedet for at nedværdige den til daglig Dont.

„Det er vor Datterlil, Agnes, der bringer al denne Velsignelse over os," havde han bevæget sagt til sin lykkelige Hustru, og i Virkeligheden saa i Dag det lille Væsen i sin hvide Daabskjole med rød Undergrund, egenhændig forfærdiget og pyntet med Mosroser af Fru Foreja, saa ægte ud, at det ikke faldt altfor svært at forestille sig dens lille Ejerinde som Indehaverske af alle Lykkens Gaver. Hvis vi vilde lade de tre Drenge uomtalte som Gæster ved Festbordet, hvor de med Tanten imellem sig og overhørende alle Advarsler gjorde Støj for tolv, vilde vi gøre dem den mest skrigende Uret. Og naar vi endnu omtale den lille Tjenestepige, der med runde, forbavsede Øjne stirrede paa den uvante Pragtudfoldelse, og den statelige Jæger Andrä, som Fru Foreja for i Dag havde fritaget for de Pligter, han fornylig havde overtaget i hendes Hus, hvilke begge hjalp til med Betjeningen og i den Henseende viste sig lige saa adrætte som utrættelige, vide vi i Sandhed intet væsentligt at føje til vort Billede af den lille Kreds omkring Festbordet.

Vinen havde løst Tungerne, og Spog paa Spog, Skaaltale paa Skaaltale fulgte efter hinanden i broget Rækkefølge. Allerede havde man ladet alle leve: den gejstlige, Fru Foreja og hendes lille Guddatter, sammes Forældre og hendes værdige Brødre, hvilke sidste navnlig med stor Anstand havde modtaget den til dem rettede Hyldest. Paa et Vink af Horand fyldtes Glassene paany, han rejste sig højtidsfuldt og udbragte under de tilstedeværendes spændte Tavshed en Skaal for den Mand, hvis højmodige Retfærdsfølelse

havde lagt Grunden til denne Dags glade Stemning, — for ham, der med sjælden Troskab havde indløst fremmede Forpligtelser som sine egne . . . „Karl Bach fra Australien længe leve!"

Jublende raabte alle Hurra, saa at det gav Genlyd i lang Afstand. At Fru Forejas Læber vel bevægede sig, men ikke frembragte nogen Lyd, bemærkedes af ingen, da alt overdøvedes af Drengenes fænomenale Stemmer.

„Længe leve Karl Bach! Karl Bach fra Australien længe leve! Hurra! Hurra! Hurra!" raabte Drengene atter og atter, saa at det rungede langt ud paa Vejen, men paa den anden Side ikke tillod at høre, at Havelaagen sagte aabnedes, saa at alle med højeste Overraskelse saa op, da pludselig en ung, elegant Mand befandt sig i deres Midte.

„Jeg beder Dem tilgive Forstyrrelsen," begyndte denne høfligt hilsende; „men den udbragte Skaal maa være mig en Undskyldning for, at jeg et Øjeblik trænger mig ind i denne muntre Kreds. De vil sikkert indrømme mig, at min Nysgerrighed efter at erfare, hvorved Karl Bach har gjort sig fortjent til at hyldes paa en saa overstrømmende elskværdig Maade, ikke er ganske uberettiget, naar jeg herved forestiller mig for Dem som selve denne Karl Bach."

„Karl Bach! Skulde De være Karl Bach fra Australien?" lød det forbavsede Udbrud fra alle Sider.

„Mit Navn er Karl Bach — eller i engelsk Oversættelse Charles Brook," føjede han til med en let Bøjning mod Fru Foreja, hvis sælsomme Ansigtsudtryk ved hans Navns Nævnelse ikke var undgaaet ham.

Horand fattede sig først. „Hvis De er Herr Karl Bach fra Australien, byder jeg Dem paa det hjerteligste være velkommen iblandt os. Vær overbevist om, at vi vel vide, hvor sjælden en saa højhjertet Handlemaade som Deres er. Vi anede ikke, at vi saa snart personlig skulde staa over for Dem, men hvor oprigtig og varm vor Taknemmelighedsfølelse ikke desto mindre var, selv om vi ikke hidtil have kunnet udtrykke den i Ord, vil De kunne se deraf, at vi i Dag i Daaben har opkaldt vor lille Datter efter Dem ved at give hende Navnet Karola."

Paa Bachs (ogsaa vi ville i Fremtiden kalde ham saaledes) solbrændte Ansigt afspejlede sig den mest ufordulgte Forbavselse.

„I Sandhed om jeg fatter, — her maa foreligge en Misforstaaelse. Først for faa Dage siden er jeg vendt tilbage til

Europa, uden hidtil at have fundet Lejlighed til at knytte nye Forbindelser."

„Men De var ædelttænkende nok til at mindes gamle Forbindelser. Lad mig have Lov at sige Dem, at den Maade, hvorpaa De har opfyldt Deres Faders sidste Ønske, kun kan vække den oprigtigste Beundring."

„Min Faders sidste Ønske?" Den pinligste Forlegenhed malte sig i Bachs Træk. „Jeg forstaar ikke, Herr Horand . . . ikke sandt, jeg tager da ikke fejl, naar jeg mener at have den Ære at tale med Digteren Horand? I det mindste har man betegnet mig dette Hus som hans Bolig."

„Horand er mit Forfatternavn; mit Familienavn er Albert Dornbach."

„Albert Dornbach!" udbrød Bach overrasket. „Dette Navn er mig ganske vist ikke fremmed; — men hvorfor De mener at være mig Tak skyldig —"

„Vor Tak maa De ikke vise tilbage," sagde Horand, idet han hjertelig rakte ham begge sine Hænder. „Eller vil og kan De maaske nægte, at De for nogle Dage siden gennem Firmaet „Merkur" i W. lod os tilstille 20,000 Gylden, som Ækvivalent for Deres Faders Gæld til os?"

„Jeg kender overhovedet ikke Firmaet „Merkur" og har aldrig overdraget det nogen Pengesum til Udbetaling."

Svaret var saa bestemt, at det ikke tillod nogen yderligere Tvivl. Der indtraadte en pinlig Tavshed.

Hvis han ikke havde sendt Pengene, hvem kunde da have gjort det? Og hvis han virkelig stod fremmed for denne Handling, havde man uden Grund prist ham for en Ædelmodighed, som han maaske ingenlunde besad.

„Men vi have dog modtaget Summen," stammede Horand forlegen.

„Ikke fra mig. Hvis De imidlertid i den sene Indbetaling af, hvad der tilkommer Dem, ser mere end en simpel Pligtopfyldelse, haaber jeg desuagtet at kunne gøre Krav paa Deres Agtelse. Tor jeg bede Dem," — han fremtog et Brev af sin Brevtaske — „læse disse Linier højt, for at fri mig for Mistanke for, at jeg skulde have vist mig glemsom over for en Pligt, der som Søn af min afdøde Fader maatte være mig hellig."

Horand læste:

„Højstærede Herre!

Til min Beklagelse ser jeg mig nødsaget til at maatte meddele Dem, at det til Dato ikke er lykkedes mig at udfinde ommeldte Herr Dornbachs Bopæl. Nævnte Herre synes at leve tilbagetrukken i en eller anden Afkrog af Landet, muligvis endogsaa under et paataget Navn. Jeg haaber dog i en nær Fremtid at skulle komme til et bedre Resultat, saa at Afhændelsen af de hos mig deponerede 20,000 Gylden kan finde Sted, saaledes som De ønsker. Modtag imidlertid Forsikringen om min udmærkede Højagtelse — osv".

Horand lod denne af en bekendt Advokat i W. undertegnede Skrivelse synke ned.

„Jeg beder Dem beholde dette Brev," tilføjede Bach, „jeg skal endnu i Dag foretage de nødvendige Skridt til at skaffe Dem Pengene udbetalte."

Horand stod maalløs. „Ubegribeligt!" mumlede han hen for sig, „ganske ubegribeligt! Hvorledes en saadan Misforstaaelse har kunnet opstaa, aner jeg ikke, men Opklaringen kan næppe længe lade vente paa sig."

„Hvorfor skal det absolut være en Misforstaaelse?" tog den gejstlige nu til Orde. „Vilde det i Grunden være saa utænkeligt, at en eller anden, der fra tidligere Tid kender Deres Forhold, har givet sin Hengivenhed for Dem som Digter Udtryk paa denne Maade? Det maa jo dog være Dem bekendt, at en af vore første Forfattere for ikke saa overdrevent længe siden arvede en endog ret betydelig Formue, som en Dame, der kun kendte ham fra hans Værker, havde testamenteret ham."

„Men denne Tilsendelse skete under en andens Navn!" udbrød Horand; „det er usandsynligt, højst usandsynligt, at noget lignende skulde være hændet mig."

„Det *vilde* være usandsynligt, mener De," svarede den gejstlige smilende, „hvis ikke netop Kendsgerningerne gjorde det saa sandsynligt. Eller kan De maaske finde nogen troværdigere Forklaring? At antage, at en Misforstaaelse ligger til Grund for dette, er dog helt urimeligt, thi 20,000 Gylden giver man sjældent fra sig af en Fejltagelse."

„Men jeg kan da ikke to Gange modtage Pengene!" udbrød Horand i komisk Fortvivlelse.

„Det behøver De heller ikke," beroligede Bach ham; „de

første 20,000 Gylden beholder De simpelthen som Deres retmæssige Ejendom, de sidste betragter De som en Daabspresent til den lille Mosrose-Frøken derhenne, hvem De saa venligt har givet mit Navn."

„Saaledes maa det være," udbrød Fru Foreja, der hidtil havde siddet tavs, medens Horand bevæget sagde til sin Hustru:

„Hvad mener du, Agnes, — til vort Lykkebarn? Synes det ikke virkeligt, som om hun har lagt sig paa Hjerte, hvad jeg nylig sagde til hende om Posen med Dukater? — Hvorledes denne Sag nu end forholder sig," vedblev han henvendt til Bach, „saa er eet sikkert, at vor Tak fra før naaede til sin rette Adresse, og De faar finde Dem i, at vi endnu en Gang gentage den. Lad Glassene blive fyldte, Agnes, og skænk i Guds Navn endnu en Gang i for Drengene! Deres Søsterlil og denne Glædesdag til Ære tør de vel nok for een Gangs Skyld drikke sig en lille Perial til. Endnu en Gang raaber jeg altsaa: Karl Bach fra Australien længe leve! — han leve højt! — Hurra!" Og Hurra'erne jublede og larmede saa glade mellem hverandre, at selv Fru Foreja ikke kunde undlade at stemme i med.

„Men tag nu Plads iblandt os," sagde Horand, da det sidste Hurra var hendøet. „I Dag faar De ikke Lov at slippe herfra."

Stolene rykkedes sammen, og snart sad Bach ved Fru Forejas Side, af et godt Hjerte deltagende i den almindelige Munterhed. Fru Foreja havde ganske aflagt sin sædvanlige kolde Tilbageholdenhed og kappedes med de andre i spøgefulde Indfald og venskabelige Drillerier. Kun naar Bach, som endnu bestandig ikke helt kunde komme bort fra den Lighed, der straks havde været ham paafaldende, længere Tid ad Gangen betragtede hendes smukke Ansigt, antog dette igen sin tidligere mørke Alvor.

Det var allerede sent, da Hensynet til Moder og Barn opløste den lille Kreds. Bach havde udbedt sig Tilladelse til at maatte ledsage Fru Foreja de faa Skridt til hendes Villa. Kun nogle faa Ord om den vidunderlig skønne Nat bleve udvekslede imellem dem, medens de fulgte af Andrä gik hen ad Vejen, omgivne af Haver og Villaer, som overstraaledes af Maanelyset. Da Bach ved Havelaagen tog Afsked med Fru Foreja, forekom det ham, som om Trykket af hans Haand let blev besvaret.

Som berusет lænede han sig op til Gitret endnu længe efter, at hendes Skikkelse var forsvunden ind i Huset, og vedblev

at stirre mod Villaen, hvis jærnforsirede Spejlglasruder underligt kastede Maanens Skin tilbage.

Da hørte han pludselig en tale til sig. „Hvis De igen rejser tilbage til Australien, Herre, saa tag mig med!"

Intet havde i Øjeblikket ligget hans Tanker fjernere end Australien og Tilbagerejse dertil. Det varede lidt, før han i den talende genkendte Andrä, der fra Villaen ilsomt var kommen tilbage til ham.

„Hvorfor vil du til Australien?" spurgte han forundret; „gaar det daarligere med din Svigerinde?"

„Kordel er rask nu og atter hjemme hos sin Tante —"

„Men hun vil stadig ikke indse, at hun ikke kan finde nogen bedre Mand for sig og nogen bedre Fader for sit Barn end dig, — forholder det sig ikke saaledes?" fuldførte Bach den unge Steiermarkers stammende Tale.

„De har Ret, hun vil ikke vide af mig at sige. Hun gaar af Vejen for mig, saa ofte hun blot kan. Det er, lige som om hun var bange for mig."

„Maaske er hun bange for sig selv og har mere tilovers for dig, end du tror. Du maa ikke derfor tabe Modet, Andrä. En god Kvinde vil vindes langsomt."

„Hvis det kun kom an paa at vente, vilde mit halve Liv ikke synes mig nogen lang Ventetid. Men naar jeg ser, at hun ikke kan bøje sit Hjerte imod mig, saa kommer Lysten til at drage langt bort op i mig, jo længere desto bedre, helst til Australien, hvis De vil tage mig med! Men nu god Nat, Herre, jeg maa ind igen."

Bach rystede hjerteligt hans Haand, trak Vejret dybt og gik derpaa videre i Mørket.

„Tilbage til Australien? Nej, aldrig, aldrig!"

Han saa ud over Dalen, hvor den lille By, hvorfra kun enkelte Lys skinnede, laa mørk og stille under Firmamentets tindrende Hvælving.

„Hvem ønsker sig vel tilbage til fremmede Lande, naar Hjemmet tilsmiler ham Lykke?" sagde han til sig selv og strakte sine Arme ud imod det Sted, hvorfra han var kommen. „Hvor kan der være skønnere end i Fædrelandet, end i det elskede, dyrebare Fædreland!"

Syvende Kapitel.

Kun altfor gerne gjorde Bach Brug af den Opfordring, som han fra den nys beskrevne Daabsdag havde modtaget af Vært og Værtinde, til at gentage sit Besøg hos dem, saa ofte hans Tid blot tillod det. Snart var han en daglig Gæst i det lille hvide Hus ved Bjærgvejen, som med sit trods alle Indskrænkninger saa lykkelige og stemningsfulde Familieliv uimodstaaeligt tildrog sig ham, der i den fremmede Verdensdel helt havde maattet savne saadanne Omgivelser.

Da Fru Foreja næsten ligeledes daglig indfandt sig for at overtyde sig om sin Guddatters Velfærd og Trivsel, lod det sig ikke undgaa, at Bach og hun hyppigt traf sammen. Mellem dem havde der dannet sig et ejendommeligt Forhold. Medens Fru Foreja oftest besvarede Bachs omsigtsfulde Imødekommenhed paa en Maade, der i den Grad stod i Modsætning til hendes sædvanlige Kulde og Tilbageholdenhed, at det næsten fik Udseende af, at hun med Hensigt søgte at fængsle ham og interessere ham for sig, gaves der da til andre Tider Øjeblikke, i hvilke hun paa en saarende, næsten brutal Maade afviste hans Opmærksomheder. Mere end een Gang havde Bach, naar han uventet mødte hendes Blik, fundet et saa fjendtligt Udtryk deri, at de Forhaabninger, som han havde bygget paa hendes tidligere udviste Elskværdighed, sank sammen som Korthuse.

Med største Interesse iagttog Horand og hans Frue de to's Samvær. Jo varmere deres Deltagelse var for den ensomme unge Frue, hvis urolige, fredløse Indre ikke engang tillod hende at vedkende sig sit eget Højmod, og jo mere de i Bach lærte at kende en i Bund og Grund retskaffen, under vekslende Skæbner hærdet og modnet Mand, desto oprigtigere ønskede de, at disse to Mennesker, der aabenbart ikke vare hinanden ligegyldige, maatte komme hinanden nærmere.

I Særdeleshed Fru Agnes, der som alle gode Kvinder kun i Ægteskabet saa en Betingelse for sine Medsøstres Lykke, glædede sig allerede i Stilhed til snart at se sin Veninde som lykkelig Hustru.

Selv Modsigelserne i hendes Væsen, der naturligvis heller ikke undgik hendes Opmærksomhed, formaaede ikke at bringe hende fra denne Tanke. At et saa stolt og indesluttet Hjerte ikke vilde hengive sig uden Kamp, kunde ikke forundre hende. Heller ikke til

hende havde Fru Foreja meddelt andet om sit forbigangne Liv, end at hun tidligt havde mistet sin Ægtefælle; og lod end denne Sky hos hende for at tale om sit tidligere Ægteskab med temmelig Sikkerhed slutte, at en stor Sorg havde været forbundet dermed, saa ansaa Fru Agnes dog denne for at ligge saa langt tilbage i Tiden, at hun kun fandt end mere Grund til paa sin fintfølende Maade at begunstige sine to Protegéers begyndende Forstaaelse.

Selv om det børnrige Hjems egentlige Element var fordringsløs Munterhed, fandt dog ogsaa alvorlige Samtaler, saaledes som Fru Foreja i Særdeleshed satte Pris paa, beredvillig Genklang deri. Ogsaa med Bach fordybede Fru Foreja sig ofte i Problemer, som pleje at ligge dagligdags Samtaler fjerne.

Saaledes ogsaa i Dag! Man havde i Fællesskab foretaget en Udflugt gennem de skovbevoksede Høje til det nærliggende Badested V. og holdt nu paa Tilbagevejen Rast i den lille elegante Restauration „Skovandagt", der omtrent paa Halvvejen er opbygget i en lavt liggende Skovsnævring og har laant sit Navn fra en Andagtsplads i Nærheden under nogle høje Bøge, hvor Landbefolkningen har anbragt et Par Bedekamler og hist og her opslaaet smaa Helgenbilleder paa Træernes Stammer.

Et Øjebliks Hvile havde ladet Bach og Fru Foreja glemme deres Træthed, og medens Horand og Fru Agnes blev siddende ved et lille Restaurationsbord for yderligere at udhvile sig, sloge de to ind paa den mellem Fyrretræer og lavt Krat slyngede Vej, der bag Bygningen fører op ad Bjærget.

„Hvis Deres Mening om den største Del af Menneskenes Slethed er rigtig," fortsatte Bach en allerede for nogen Tid siden livligt paabegyndt Samtale, „maa De jo give Schopenhauer Ret i hans trøstesløse Udtalelse, at alle Mennesker kunne deles i to Halvdele: den ene Djævle, den anden pinte Sjæle."

„Han *har* ogsaa Ret!" udbrød hun heftigt; „kun har han glemt den tredje Kategori, som bestaar af dem, hvem Kval og Smerte lidt efter lidt har forvandlet fra pinte Sjæle til Djævle."

„Et virkelig ædelt Menneske gør Ulykken aldrig slettere, tværtimod forbedres og lutres det gennem Ulykker," indvendte Bach.

„Er *det* Deres virkelige Mening?" udbrød hun lidenskabeligt. „Deres Liv maa i Sandhed have været meget lykkeligt, at De ikke ved, hvordan Ulykken kan forbitre Mennesket og gøre det slettere og uretfærdigere, hvorledes Ulykken kan kvæle alle gode

Spirer i det og gøre det haanligt mod Verden og sig selv. Se paa Verdenshistorien, og den vil vise Dem hundrede Eksempler paa, hvorledes oprindelig gode, højhjertede, tillidsfulde og venlige Naturer efterhaanden gennem Ulykke ere blevne forvandlede til mørke, voldsomme Mennesker, der ere blevne sig selv og andre til Forbandelse. Ulykken gjorde dem dertil, men vel at forstaa ikke den Ulykke, der direkte rammer os fra Guds Haand, thi for den kunne vi bøje os, uden at vor Sjæl tager Skade, — nej, jeg taler om de Ulykker, som Menneskene ved Brud paa Tillid, ved Misundelse og Had, Grusomhed og Snæverhjertethed bringer over os . . . De har maaske hørt om, at min afdøde Tante saa vidt muligt undgik alt Samkvem med andre Mennesker. Jeg skal fortælle Dem, hvad der bragte hende dertil:

Som ung, uerfaren Pige skænkede hun sin Kærlighed til en Mand, hvem Tilfældet lærte hende at kende paa en af hendes Rejser; hun fulgte ham til hans Fædreland, skønt hun ved dette Skridt brød med sin hele Familie, der havde ønsket et andet Ægteskab for hende. Hun levede kun for sin Mand, og ihvorvel hun ikke kunde dele hans politiske Anskuelser, dristede hun sig dog ikke til at holde ham tilbage, da han sluttede sig til de revolutionære Bestræbelser, der havde til Hensigt at befri hans Land for det forhadte fremmede Aag. Han blev fangen, dømt til Døden, siden benaadet til Fæstningsstraf paa Livstid.

Hun opbød alt for at befri ham, opofrede den største Del af sin Formue, som den Gang endnu ikke var bethdelig — først en senere uventet Arv gjorde den dertil — satte sin Sundhed paa Spil, ydmygede og nedværdigede sig for hans Skyld; og da det endelig lykkedes hende at hjælpe ham til Flugt, maatte hun erfare, at han allerede for Aar siden havde sveget hende for en anden. Han levede nu længe i Landflygtighed, men for hende var han død siden hin Opdagelse.

De havde Børn, en Søn og en Datter, der atter bragte hendes nedbøjede Hjerte til at rejse sig. Hendes Datter voksede op til en sjælden Skønhed. Da lod hun sig bedaare af en glattunget ung Mand, hvem hendes Moder havde vist tilbage som en hende i enhver Henseende uværdig Bejler. Hun flygtede med ham, og da han efter kort Tids Forløb forlod hende, vendte hun i Elendighed og Skam tilbage til sin Moders Hus for der at dø en tidlig Død.

Hendes Søn, en ildfuld Yngling, der næppe var naaet ud

over Drengeaarene, vilde hævne sin Søsters Skam paa Forføreren. Under det hykleriske Paaskud at ville skaane Søsterens Navn, lykkedes det denne at bestemme den uerfarne Yngling til en amerikansk Duel. Min ulykkelige Tantes Søn trak det sorte Lod. Kort før Udløbet af den skæbnesvangre Frist, som Duellens Bestemmelser gav ham, betroede han sig til sin Moder; men alle hendes Overtalelser og Bønner, selv Truslen om hendes Forbandelse, viste sig magtesløse over for hans falske Æresfølelse. Og da hun Dag og Nat ikke forlod ham, dræbte han sig for hendes Øjne. Kan man da undre sig over, at min Tantes Hjerte forstenedes, at hver Bloddraabe i det forvandledes til Gift, og at hun derefter kun tænkte paa at hævne sig paa Menneskene? Efter Deres Teori maatte hun jo ganske vist," føjede hun med usigelig Bitterhed til, „være bleven en Helgen."

„Deres Tantes Historie," svarede han alvorlig, „viser en af hine frygtelige, rystende Skæbner, hvis Løsning vi saa meget des sikrere maa vente fuldbyrdet hinsides, som vi hernede staa uforstaaende over for dem."

„Hvad De der siger, lyder smukt og forsonende. Nu vel, giv mig et Bevis i Hænde, og jeg vil i Fremtiden anse Menneskene for gode og Guds Raadslagninger for barmhjertige. De har en Gang sagt til mig, at et godt Menneske ikke med Vidende og Vilje kunde begaa en slet Handling, at han vel kunde fejle og fare vild, men aldrig blive sig selv utro. Vil De have, at jeg skal tro disse Deres Ord, saa bevis mig dem af Deres eget Liv: Svar mig paa mit Spørgsmaal, uden Udflugter og Forbehold, som om De stod for Guds Ansigt. Har De selv aldrig med Vidende og Vilje forraadt nogen eller begaaet Brud paa lovet Troskab? Aldrig svoret en hellig Ed og siden, med fuld Bevidsthed om, hvad De gjorde, brudt den med kold Ro, saa snart den blev Dem besværlig? Har De aldrig revet et uskyldigt, tillidsfuldt Hjerte til Dem for derefter at svigte det og lade det tilbage i Fortvivlelse?"

Aandeløs holdt hun inde. Da hun begyndte at tale, havde han rettet sit Hoved og frit og aabent besvaret hendes gennemtrængende Blik; nu stod han som ramt af et uventet Slag med sænket Hoved og blege Læber.

„De tier, De tør ikke nægte!" raabte hun i vild Triumf. „Men Ve over de Apostle, der prædike, hvad de ikke selv kunne holde, Ve over Hyklerne, der forlange af andre, hvad der falder

dem selv svært! — Men ganske vist," vedblev hun med skærende Haan, „da vi talte om Synd, burde vi først være blevne enige om, hvad De forstaar ved Synd. Mord, Drab, Tyveri anses af de fleste som haandgribelig Uret, men Svigten af Tillid og Troskabsbrud, hvad har slige Smaating at sige, navnlig i en Mands Øjne!"

Han afbrød hende. „Dom ikke for hurtigt og for strengt," sagde han, medens Rødmen langsomt vendte tilbage paa hans Ansigt. „Jeg har allerede længe næret Ønsket om at fortælle Dem min Historie og gøre Dem til Dommer over mit forbigangne Liv saa vel som over mine fremtidige Beslutninger. Vil De nu høre mig? Tiden er ganske vist slet valgt, thi Deres Sind er ophidset, Fru Foreja."

„Lad Dem ikke af den Grund afholde," afbrød hun ham ivrigt; „hvis De vil betro mig Deres Livs Historie, kan De gøre sikker Regning paa, at jeg skal høre den med samme Deltagelse, som om det drejede sig om en Afgørelse af mit eget Ve og Vel."

De havde langsomt tilbagelagt den korte Strækning fra Restaurationshaven til Bjærghøjden. Nu traadte de op paa en lille Platform, hvorfra der var fri Udsigt over den sig mod Vest dragende Skovdal.

Blomstrende Ligusterbuske, hvis Duft næsten virkede bedøvende, omgav de lave, af et Trætag overskyggede Bænke, og en yppig Fylde af Bjærgblomster, Blaaklokker, højstammede Kamomiller og den saa højt oppe pragtfuldt farvede Nellikerod trængte sig tæt omkring dem, saa at man fra Bænken kun behøvede at udstrække Haanden for at gribe midt ind i denne Blomsterfylde.

Bach og hans Ledsagerinde tog Plads paa en Bænk. Tavse saa de ned over det Hav af Trækroner, der bredte sig for deres Fødder, og fra hvis grønne Bølger der kun hist og her hævede sig en forvitret Klippeblok eller en i Aftensolen rødtskinnende Fyrrestamme.

En kort Tid lyttede de begge til en Drossels Fløjtetoner, hvis længselsfulde Klage fra lang Afstand naaede deres Øren. Derpaa begyndte Bach, med Blikket rettet ud mod det fjerne, som om han anstrengte sig for at gennemtrænge længst forgangne Tider.

Ottende Kapitel.

„Min Fader var, som De nylig selv fik Lejlighed til at høre, en af de rigeste og mest ansete Forretningsmænd i W. Min Moders Død, der paafulgte kort efter min Fødsel, ramte ham haardt, og han giftede sig ikke siden. Jeg tror, han holdt grumme meget af mig, men denne hans Kærlighed gav sig saa godt som aldrig noget ydre Udtryk. I Ensomhed voksede jeg op, uden dog derfor at føle mig ulykkelig. Hvad man ikke kender, savner man ikke, og den Lethed, hvormed man i Ungdommen slutter sig til jævnaldrende og Skolekammerater bevirkede, at jeg ikke følte Tomheden i vort Hus.

Efter at jeg havde forladt Skolen, beflittede jeg mig dels af Tilbøjelighed, dels for at efterkomme min Faders Ønske, paa at blive Købmand. Efter en kort Læretid i et Handelshus, vi stod i Forbindelse med, indtraadte jeg i min Faders Forretning. Jeg havde intet Overblik over denne, men alt, hvad jeg saa, var egnet til at bibringe mig den Overbevisning, at vort Hus's Rigdom var af solideste og sikreste Art. Fraregnet min Kontorvirksomhed kunde jeg uden Indskrænkning hengive mig til Nydelsen af min Ungdom. Maaske vilde denne fuldkomne Frihed være bleven farlig for min Uerfarenhed, hvis ikke fra Barndommen af en vis instinktiv Aversion mod alt raat og tarveligt havde været mig egen. En Finhed i Følelse, der ofte af andre spottedes som overdreven, bevarede mig fra at tage Skade af den Sanseberuselse, der ofte følger med Ynglingealderens Nydelser. Afset fra nogle enkelte flygtige Daarskaber, som vel næppe nogen ung Mand undgaar at gøre sig skyldig i, tør jeg sige, at min Ungdom laa ren bag mig.

Den første Forandring i mit Liv indtraadte, da min Fader med voksende Bestemthed fremsatte et længe næret Ønske om at se mig træde i Forbindelse med en god Forretningsvens Datter. Begge Fædrene havde i mange Aar plejet intimt Venskab med hinanden, jeg havde i Opvæksten ofte haft Lejlighed til at være sammen med den unge Pige, hvis Moder, der endelig efter lange Lidelser var død, stedse havde draget mig til sig med den inderligste Godhed. Mit Hjerte slog varmt for det unge elskelige Væsen, og med Glæde indvilligede jeg i den af vore Fædre ønskede Forlovelse."

Bach havde fortalt det foregaaende som fortabt i Minderne,

næsten som om han talte til sig selv. Nu erindrede et dybt Suk ham om Tilstedeværelsen af Ledsagerſken ved hans Side.

„Jeg trætter Dem vist med min Fortælling?" spurgte han og betragtede hende bekymret; hun havde vendt Hovedet, som hun støttede i sin Haand, halvt bort fra ham, saa at han ikke kunde skelne hendes Træk.

„Nej, nej," svarede hun med sagte Stemme og uden at se paa ham. „Tal til mig om Deres Forlovede. Alt, hvad De kan fortælle mig om hende, interesserer mig mere, end De selv aner. Hvorledes saa hun ud? Hvad Indtryk gjorde hun?"

„Ja, hvordan skal jeg beskrive hende for Dem?" vedblev han nølende. „Hendes Ydre —" han standsede og strejfede med et Blik hendes Skikkelse — „De vil sikkert anse mig for taabelig, naadige Frue, naar jeg siger, at hun lignede Dem?"

Hun for pludselig sammen.

„Lignede mig — det er umuligt?"

„Og dog forholder det sig saaledes. Det Indtryk, som denne Lighed gjorde paa mig, da jeg første Gang saa Dem her i B., var saa mægtigt, at først Kendskabet til Deres Navn og Deres Forhold kunde overtyde mig om min Vildfarelse; og selv nu gives der Øjeblikke, i hvilke Synet af Dem næsten faar gamle Erindringer til at overmande mig. Hvori Ligheden bestaar, kan jeg næppe selv gøre mig Regnskab for, men den maa sikkert mere være begrundet i Deres hele Tilsyneladelse end i Enkeltheder. Min Forlovede var mindre end De, endnu uudviklet og lidt holdningsløs, — hun var jo saa ung, ikke stort mere end seksten Aar; hendes blomstrende Træk vare bløde og ubestemte, om hendes friske Læber spillede et lyst Barnesmil, men hendes Øjne vare fulde af ungpigeagtigt Trylleri. Hun var smuk som en Blomst, der er nær ved at springe ud, og som vel lader ane sin kommende Skønhed, men ikke lader den bestemme."

„Og hendes Indre?"

„Omtrent som hendes Ydre; i det ene Øjeblik fuldt af munter Barnespøg, i det næste af ungpigeagtigt Sværmeri, undertiden overraskende sine Omgivelser ved Ytringer af Vid og Aand, for saa vidt hendes jomfruelige Skyhed lod det skinne frem."

„De elskede hende?"

„Den Gang troede jeg det. Jeg følte mig ømt hendragen til hende, var stolt over at se hende henvist til min Beskyttelse og udmalede mig Livet ved hendes Side i de lyseste Farver. Men

at jeg ikke omfattede hende med de samme Følelser som en Mand, der for Livet helliger en Kvinde sit Hjerte, at den rolige Tilbøjelighed, som jeg nærede for hende, var himmelvidt forskellig fra den Lidenskab, som griber Sjælen med fyrige Arme, trænger ned i dens Dybder og faar dem til at juble selv i dens Undergang, det —" han holdt et Øjeblik inde, „det har jeg først for kort Tid siden erfaret."

„Og var det, som Deres Brud følte for Dem, ogsaa kun rolig Tilbøjelighed?"

Han saa grundende hen for sig.

„Jeg har i den sidste Tid ikke kunnet frigøre mig for den Tanke, at hun maaske den Gang bedre fattede Kærlighedens Væsen end jeg. Naar jeg erindrer mig, hvordan hun ofte, naar hun troede sig ubemærket, lod sit Blik hvile stort og spørgende paa mig, hvordan hun, overvindende sin Skyhed, undertiden udtalte Anskuelser, der lod ane et rigt og fuldt udviklet indre Liv, da maa jeg næsten tro, at der under hendes barnlige Ydre slog en Kvindes varme Hjerte.

„Stakkels Barn!" lød det sagte fra Fru Forejas Læber.

„Jeg havde i nogen Tid bemærket en ellers ukendt Irritation og Ophidselse hos min Fader. Omkring i Byen fortalte man mig om betydelige Fallitter og andre Uheld, der havde ramt store Handelshuse, med hvilke ogsaa min Fader stod i Forbindelse. Men fra tidligere Tilfælde af samme Art var jeg saa vant til at høre ham udtale, at saadanne Begivenheder ikke kunde berøre vort Hus, at disse Rygter ikke gjorde noget som helst Indtryk paa mig. Kun det Hastværk, hvormed Fader trængte paa Fuldbyrdelsen af vor Forbindelse, var mig paafaldende; men hverken jeg eller min Brud havde noget at indvende mod dette Hastværk, og ogsaa hendes Fader syntes at billige det. En elegant Bolig blev indrettet til os, og Bryllupsdagen var bestemt.

To Dage i Forvejen maatte min Fader tiltræde en Forretningsrejse. Han lovede at være tilbage Bryllupsmorgenen, men tog det bestemte Løfte af os, at vi ikke for hans Skyld vilde opsætte Vielsen, ifald en uformodet Hindring skulde umuliggøre hans Komme.

Bryllupsdagen oprandt; min Fader udeblev. Vi beklagede hans Fraværelse, men da vi halvt om halvt havde været forberedte derpaa, bragte den ingen Forstyrrelse i den festlige Stemning. Netop da jeg vilde begive mig til min Svigerfaders Bolig

for at afhente min Brud, overbragte et Ekspresbud mig et Brev. Jeg kastede et flygtigt Blik paa Udskriften, der var skreven med min Faders Haand, men da jeg formodede, at det kun indeholdt en Lykønskning, stak jeg det i Hastværket til mig uden at bryde det.

I hvid Brudedragt, ombølget af et gennemsigtigt Slør, med Myrter og Orangeblomster i Haar og paa Bryst, saa min tilkommende Hustru ubeskrivelig yndig ud og rørte alle Hjerter. Jeg vovede næppe at nærme mig hende, saa ophøjet syntes mig hendes uberørte Skønhed, og da Præsten lagde hendes skælvende Haand i min, lovede jeg af Hjertens Grund mig selv, at jeg hele mit Liv igennem vilde bevare hende som et kostbart Klenodie."

„Og blev De Deres Løfte tro?" spurgte den skælvende Stemme ved hans Side.

„Saa sandt Gud hjælpe mig, var det min redelige Hensigt. Jeg vidste jo ikke, hvad allerede den næste Time skulde bringe mig.

I den lykkeligste Sindsstemning vendte jeg efter Vielsen tilbage til min Svigerfaders Hus, spøgte og lo under Bryllupsmaaltidet med de indbudne Gæster, overlod derpaa min Brud til hendes kvindelige Slægtninge, for at de kunde ombytte hendes Bryllupsdragt med et Rejsetoilette, og begav mig selv tilbage til mine Værelser for at træffe de sidste Forberedelser til Rejsen.

Da jeg skiftede Klæder, faldt min Faders endnu uaabnede Brev mig i Hænde. Jeg brød det med den gladeste Forventning. . . . Tolv Aar ere siden henrundne," vedblev Bach langsomt, „men endnu krymper mit Hjerte sig sammen ved Erindringen om, hvad jeg følte ved Læsningen af dette Brev. Siden den Tid har jeg bestandig baaret det hos mig. Det har ledsaget mig til det fremmede Land og nu igen tilbage til Hjemmet. Vil De læse det?"

Han aabnede sin Brevtaske og udtog af et lille særskilt Rum et gulnet, i Sammenlægningerne bristet Stykke Papir.

Stiltiende rakte han hende det, og stiltiende tog hun imod det. En Tid lang stirrede hun paa det, som om hun ikke kunde skelne de afblegede Skrifttræk; derpaa læste hun med halvhøj, ofte svigtende Stemme:

„Kære Søn!

Min Kval er forbi. Naar du holder disse Linier i din Haand, er jeg ikke mere blandt de levendes Tal. Beklag mig ikke; de sidste Uger vare Affind. Alt er tabt, Formue, Navn og

Rygte! Jeg troede, at din Bruds Medgift vilde kunne opholde Krach'et, men det var for sent. Du erholder dette Brev tids nok til, at det kan forhindre Vielsen. Den unge, uskyldige og uerfarne Pige bør ikke drages ind i vort Fald, ikke prisgives den Armod og Skam, som er brudt ind over os. Armod og Skam, forstaar du, min Dreng?

For tre Dage siden, da jeg allerede vidste, hvor redningsløst det stod til med mig, bad den ogsaa dig bekendte Herr A. D. om mit Raad angaaende Anbringelsen af sin Formue, 20,000 Gylden. Jeg tilbød ham, ja, jeg overtalte ham til at anbringe denne Sum hos mig mod forholdsvis høj Rente, og han betroede mig den. Jeg gjorde et sidste fortvivlet Forsøg paa at opholde Ruinen med disse Penge; det strandede. Lige over for min gamle Ven staar jeg altsaa som en Bedrager. Mange ville maaske forbande mit Navn, men jeg forsikrer ved den Gud, for hvis Ansigt jeg inden en Time skal stedes, at ikke jeg er Skylden i deres Ulykke. Ikke letsindige Spekulationer, men saadanne Huses Fald, hvis Soliditet maatte forekomme enhver utvivlsom, har hidført min Fallit. Det var Tilfælde, mod hvilke ingen Købmand kan sikre sig, og som ikke berøver Æren.

Kun den ene Gældspost, jeg her har tilstaaet for dig, tillader mig ikke at dø rolig. Hvis du, min Søn, nogen Sinde har holdt af mig, saa borttag denne Plet paa min Ære. Rejs til min Broder i Australien, han vil modtage dig med aabne Arme; men und dig ingen Ro derovre, arbejd og forsøg at tjene Penge, indtil du kan udslette denne Gæld; det lægger jeg dig i min Dødsstund højtideligt paa Sinde.

Og nu min Søn, lev vel. Gid dit Liv, og frem for alt dets Udgang, maa blive lykkeligere end din Faders. Jeg gaar til din Moder, hvis Tab jeg aldrig har kunnet forvinde. Gud være mig en naadig Dommer! Din Fader."

„Og De gjorde, hvad Deres Fader ønskede af Dem?" spurgte hun næsten uhørligt.

„Hvad skulde jeg vel ellers?"

„Valget var Dem jo sparet, — Vielsen var jo allerede fuldbyrdet!"

„Det var den. Men selv om Præsten ogsaa havde udtalt det bindende Ord over os, vort Ægteskab var dog efter de borgerlige Love ikke fuldbyrdet; endnu var det ikke blevet til det uopløse-

lige Fællesskab i Liv og Død, som for bestandig forener Mand og Hustru. Naar jeg straks rejste bort og tog Hadet og Skammen for den fejge Flugt paa mig, kunde det umuligt falde min unge Brud vanskeligt at faa sit Ægteskab erklæret for ugyldigt. I Løbet af faa Maaneder kunde hun have generholdt sin fulde Frihed og — hvis hun vilde — knytte nye Forbindelser, hvortil hendes Ungdom og hendes Faders Rigdom bød hende saa mangfoldig Lejlighed."

„Hvorfor overlod De ikke til Deres Hustru at træffe denne Afgørelse?"

„Fordi jeg frygtede, at hendes Taarer og Bønner skulde rokke min Beslutning. Turde jeg vel udsætte mig for Fristelsen til at lade mig overtale og blive, hvor jeg var, for med plettet Ære at leve videre i ydmygende Afhængighedsforhold til hendes Fader? Eller turde jeg vel tillade, at hun i Smerte over Adskillelsen svor mig en Troskab, der vilde fordømme hende til at henleve sin Ungdom i ensom, udsigtsløs Venten, — en Ed, som efter al Sandsynlighed kun altfor snart vilde blive paafulgt af Anger?

Nej, hvis jeg drog bort, maatte det ske hemmeligt og uden Tøven. Jeg samlede det uundværligste sammen og tog med et Par flygtigt nedskrevne Linier for bestandig Afsked med min Brud. En Time efter var jeg paa Vejen til England og en Uge senere om Bord paa Skibet, der førte mig til den fjerne Verdensdel."

„O, det var grusomt, grænseløst grusomt!" hviskede Fru Foreja og trykkede sit bortvendte Ansigt ind mellem Liguster-buskenes Grene.

„Som Fader havde forudset, modtog min Onkel mig med aabne Arme. Han indviede mig i alle sine Forretningsanliggender, anviste mig et rigeligt Udkomme, gjorde kort sagt alt, hvad der stod i hans Magt for at gøre mig Opholdet behageligt og erstatte mig min Fader. Men netop fordi han betragtede mig som en Søn, der har Del i alt, hvad Faderen ejer, uden dog efter Behag at kunne disponere derover, var det mig umuligt at skabe mig en egen Formue, naar afses fra de ringe Sparepenge, som jeg lagde til Side ved en systematisk Indskrænkning af mine personlige Udgifter.

Da døde min Onkel for et halvt Aar siden og lod mig tilbage som eneste Arving. Jeg forblev ikke længere derovre, end til jeg havde solgt min Onkels Ejendomme og bragt hans Anliggender

i Orden. Saa indskibede jeg mig til Hjemmet. Med hvilke Følelser jeg gjorde Rejsen over Oceanet, vil De lettelig kunne forstaa uden Ord. At udslette den Gæld, som min Fader havde efterladt mig, var nu en ubetydelig Sag for mig, men hvorledes stod det vel til med den langt større moralske Gæld, som jeg ved min Afrejse havde paadraget mig? Min Adskillelse fra Hjemmet havde været fuldstændig. Fraregnet politiske Nyheder havde jeg i Løbet af de tolv lange Aar ikke erholdt den ringeste Efterretning derfra.

Hvad var der blevet af min unge Brud? Levede hun endnu? Var hun bleven en andens Hustru, eller ventede hun maaske endnu paa min Tilbagekomst? Jeg ønskede det første og gøs dog tilbage for det Øjeblik, der kunde oplyse mig om, at jeg ikke mere havde nogen Lod eller Del i hende. Jo mere jeg nærmede mig Maalet, desto heftigere blev denne Strid i mit Indre. Da Toget holdt i B., overmandede Længselen for Afgørelsen mig i den Grad, at jeg besluttede at skyde den ud i nogle Dage ved at forblive her og skriftligt anstille mine Efterforskninger.

Det var intet Tilfælde, saaledes som jeg den Gang troede, der lod mig fatte denne Beslutning; det var min Skæbne, som her ventede paa mig.

Billedet af min Brud var i Adskillelsens Aar bleven afbleget, men allerede de første Timers Ophold i denne By lod det i sin hele Skønhed og Friskhed genopstaa for min Sjæl. Jeg troede at se hende for mig, og Erindringen om den skønne Tid, da vor gensidige Tilbøjelighed tog Vækst, Erindringen om vor Forlovelsestids lykkelige Dage, om den Stund, da vi for Alteret tiltroede hinanden Troskab, vaagnede pludselig op i mig med overvældende Magt. Men det samme Øjeblik, som i blendende Lys fremtryllede Fortiden for min Sjæl, sagde mig skærende klart, at denne Fortid aldrig kunde forvandles til Nutid, og at mit Hjerte, som ved Synet af denne Kvinde, hvis Lighed med hende jeg fandt saa vidunderlig, var revet op af sin Dvale, ikke mere kunde tilhøre hende. Netop i sin Troskab var det blevet hende utro."

Dybt bevæget tav han og bad derpaa, idet han forgæves søgte hendes Blik:

„Dom mig ikke for strengt, naadige Frue. Hvor uforvarlig min Vankelmodighed end maa synes andre, hos Dem burde den finde Undskyldning, thi De — Dem var det, som fremkaldte den."

Han kastede sig paa Grønsværet foran hende og trykkede sit Ansigt mod hendes Kjoles Folder.

„Jeg forstaar Dem ikke," sagde hun, idet hun rejste sig og heftigt undveg ham. „Jeg vil ikke forstaa Dem, ikke for Deres Skyld, ikke for min egen. Eller skal jeg tro, at De kun er kommen tilbage til Hjemmet for at stemple Deres gamle Skyld med Evighedens Præg, og at De anser mig for lav nok til, —" hendes Øjne flammede vredt — „at jeg skulde kunne modtage Haand og Hjerte af en Mand, der forlængst har givet sin Tro til en anden."

Han havde rejst sig fra sin knælende Stilling.

„Saa afgør da De, hvad jeg skal gøre," tryglede han.

„Behøver jeg at sige Dem det? Gives der nogen anden Vej for Dem end til Deres Hustrus Fødder, lige meget hvor og hvordan De end maatte finde hende? Gives der nogen anden Beslutning for Dem end med Deres hele Villen og Stræben at indløse det Løfte, som De for tolv Aar siden gav? Om De vil opnaa den haardt krænkede Kvindes Tilgivelse er en anden Sag. Efter min Anskuelse er den Forhaanelse, paa selve Bryllupsdagen at se sig forladt af sin Mand, saa dødelig fornærmende, at den aldrig kan tilgives, — aldrig, hører De — aldrig!"

Han trak Vejret dybt. „Deres Ord ere haarde, Frue, men De har ikke Uret. Jeg stod i Fare for at miste mig selv; De har kaldt mig tilbage til min Pligt. Jeg haaber ikke oftere at skulle give Dem Grund til Dadel. Saa snart jeg har erholdt Underretning om, hvor min Hustru er at finde, vil jeg opsøge hende og stille hende det frie Valg, om hun endnu vil eje det Hjerte, jeg en Gang skænkede hende, eller om hun foretrækker sin Frihed for den sene Indløsning af mit Ord."

„Saaledes bør det være," sagde hun, idet hun rejste sig og begyndte Tilbagevejen ned mod Dalen. „Hende tilkommer Afgørelsen af, om hun vil vise Dem fra sig eller tage imod Dem."

Solen havde sænket sig, og en kølig Vind strøg hen over Træer og Buske. Under de let skælvende Kroner gik de begge tavse og alvorlige; ogsaa deres Hjerter skælvede under en let Gysen.

Niende Kapitel.

„Hun lever og er fri!" Med disse Ord traadte Bach Fru Foreja i Møde, da han nogle Dage efter deres sidste Samtale

indhentede hende paa Vejen til Familien Horand, ikke langt fra det vedbendbevoksede Hus ved Bjærgvejen. Hun saa paa ham med et hurtigt, forskende Blik.

„Hvor og i hvilke Forhold lever hun?"

„Det er mig endnu selv ubekendt. Brevet var ikke fra hende og indeholdt kun det allernødvendigste."

„Er det hendes Hensigt at glemme det forbigangne og forny den afbrudte Forbindelse med Dem?"

„Heller ikke det ved jeg. Enhver Beslutning om Fremtiden gør hun afhængig af et personligt Møde med mig. Den første i næste Maaned skal jeg indfinde mig i G., hvor hun har lovet at give Møde."

„Vil De efterkomme denne Opfordring?"

Hans Svar blev afskaaret ved et Tilraab fra Horand, der sammen med sin Hustru stod lænet over Havegærdet og i glad Forventning saa dem i Møde.

„De komme som kaldede, Fru Foreja og Herr Bach. Skynd Dem, at De kan faa at vide, hvilket Komplot Agnes og jeg har smedet mod Dem begge."

Med ivrig Optagethed bemægtigede han sig de indtrædende og førte dem hen til et Havebord, der ganske var bedækket med Kort og Jærnbaneplaner.

„Vær saa god at tage Plads, De her og De der, og paahør med tilbørlig Opmærksomhed og Hengivelse, hvad Skæbnen har besluttet for Dem.

Saa vel Fruen som min højtærede Ven ved, at jeg allerede om faa Uger har at tiltræde mit nye Embede, og at det altsaa snart vil have en Ende med vor Forbliven i det skønne Østrig. Da nu i menneskelige Øjne altid det vinder i Værdi, som vi skulle miste, saa har det ogsaa i disse Dage faldet Agnes og mig tungt paa Hjerte at skulle forlade vort herlige Fædreland uden at have lært en stor Del af dets Skønheder at kende. Navnlig Steiermark og Kärnten ere os saa godt som ganske fremmede. Det vilde vi nu gerne indhente, saa godt det lader sig gøre. Vor Plan er at lade Børnene tilbage — den lille nydøbte trives jo saa prægtigt under sin Tantes Pleje, at Agnes kan være ganske beroliget for hendes Skyld og uden Samvittighedsskrupler benytte de fjorten Dage inden næste Maaneds Begyndelse til en Rejse i de skønne Alpelande. Den eneste Skyggeside ved Planen er den, at Samværet med vore to Venner, som ere blevne os saa kære,

paa den Maade pludselig vilde blive afbrudt. Men det skal og maa ikke være — og derfor — derfor maa De begge tage med os."

Triumferende betragtede han den Overraskelse, som denne uformodede Vending frembragte hos hans to Tilhørere. „Forsøg blot ikke at sige os imod. I Stjernerne staar det skrevet, og De har intet andet at gøre end at rette Dem derefter."

„Jeg frygter for mit Vedkommende at maatte vise Stjernerne Ulydighed," tog Bach til Orde, „saa lokkende end Deres Forslag er. Det er mig ikke muligt frit at disponere over den nærmest kommende Tid; ved næste Maaneds Begyndelse maa jeg ubetinget være i G."

„I G.? Det kunde jo ikke træffe sig bedre! Hør min Plan. Vi tage med Jærnbanen til midt ind mellem Bjærgene, derpaa bøje vi af fra den almindelige Rute og drage paa Lykke og Fromme ud imellem Naturens Vidundere. Her bestige vi et Bjærg, hist opsøge vi et Vandfald, en gammel Ruin, en venlig Dal; paa Kryds og paa tværs gennemstrejfe vi Landet, blive, hvor det falder os ind, men sørge dog for at indrette os saaledes, at vi lidt efter lidt nærme os G., saa at vi i Ro og Mag kunne være der til den første. Kan Adskillelsen saa ikke udsættes længer, saa i Guds Navn gaa vi fra hverandre og tage Erindringen om de i Fællesskab oplevede glade Rejsedage med os som et kostbart, uforgængeligt Minde. Paa Dem gør jeg altsaa i ethvert Tilfælde sikker Regning" — han rakte Bach sin Haand, som denne kraftigt trykkede. „Og nu De, højtærede Fru Gudmoder, ogsaa De maa med os, for i et Par Uger at indaande Bjærgluft og drikke Solskin — saaledes lyder Deres Skæbnes Bud. Lad mig altsaa ikke længer forgæves bede."

„Det skal De heller ikke," svarede hun. „Jeg tager med Dem, hvis De vil have mig, — ja, jeg vilde endogsaa gerne have Lov at bede Dem om, at endnu en til maa faa Lov at deltage i Rejsen." Hun mødte smilende de mod hende rettede Blikke. „Vil De ikke ogsaa tage Andrä med? Den stakkels Fyr er i den sidste Tid bleven ganske tungsindig; det var dog muligt, at de hjemlige Bjærge kunde indgyde ham nyt Livsmod. Desuden vil han kunne være til Nytte som Fører."

„Han skal være os en hjertelig velkommen Rejsefælle," udbrød Horand, der i sin Glæde trykkede snart den ene, snart den anden i Haanden. „Hvad siger du til dette Resultat af min Veltalen-

hed, Agnes? Saa komme vore Rejseplaner altsaa virkelig til Udførelse! Ikke sandt, lille Kone, disse fjorten Dage skulle blive fjorten lykkelige Dage for os!"

„Fjorten lykkelige Dage!" sagde Bach hen for sig med Blikket tankefuldt rettet mod Jorden. „Kan jeg fuldt og rent nyde dem, skal jeg ikke siden klage, selv om Resten af mit Liv kun skulde gemme Bitterhed og Skuffelse i sit Skød."

„Fjorten lykkelige Dage!" genlød det skælvende i Fru Forejas Sjæl. „Fjorten lykkelige Dage, dem vil jeg nyde af Hjertens Grund, lad saa siden komme, hvad komme maa."

Og disse fjorten Dage holdt, hvad enhver af det lille Selskab havde ventet af dem. Hvor herlige er ikke disse Vandringer gennem den dybe Skov med hemmelighedsfuldt hvisken de Trækroner over ens Hoveder, med Bregner og bugnende Mos under ens Fødder, disse Hviletimer ved blinkende Vandfald, hvor de pulveriserede Draaber sætte sig som Perler i de rejsendes Haar, denne Strejfen hen over solbeskinnede Bjærgveje, hvor Lyngen breder sit brogede Tæppe, og rødflammende Bær lyse frem mellem det mørke Naalelov, denne Stigen og Klatren ad stejle Bjærghøje, medens friske Vinde stryge hen over hede Pander, og Sjælen forfriskes ved hvert Skridt, fordi den føler sig i Slægt med den solglinsende Æter højt oppe over de lave Sletter!

„Hvis denne Jord kun er en Guds Fodskammel, hvordan maa da ikke hans Trone være!" lød det ofte begejstret fra Horands Læber, naar han ved sin Hustrus Arm fra en Bjærgtop saa ned over Alpeverdenens Vidundere. Hun, der i mange Aar kun havde kendt Lykken som den søde Kerne bag Sorgernes og Bekymringernes bitre Skal, hun følte sig nu ofte næsten overvældet af disse Dages fulde, rene Salighed. De to oplevede et Kærlighedens Foraar, som næppe saa lykkaligt var beskaaret dem, da deres Hjerter for første Gang fandt hinanden. Hvad der den Gang levede i dem som søde Anelser, var nu blevet til Virkelighedens Fylde, og med henrykkende Sikkerhed følte de, at intet, hvad Livet kunde byde dem af Lykke eller Ulykke, vilde være stærkt nok til at rive dem fra hinanden.

Og Bach og Fru Foreja? Hvis den enes varme Blikke og den andens tilslørede Øjne, hvis pludselig Rødmen og stjaalne Smil, hvis Uro fjernt fra hinanden og stille Tilfredshed ved at være sammen — hvis alt dette tillader en Gisning, saa følte ogsaa de en Vaarluftning i deres Hjerter. Fortid og Fremtid

syntes glemte af dem begge, kun Nutiden, den hurtig henilende og derfor dobbelt kostelige Nutid, klamrede de sig til.

Allerede lakkede de to Uger mod Enden. Bestigningen af et, mindre paa Grund af sin Højde end for sin pragtfulde Udsigt berømt Bjærg skulde danne Afslutningen paa de glade Rejsedage; derefter vilde man langsomt søge at naa til G.

Man havde om Morgenen taget Kvarter ved Foden af Bjærget; straks efter Middag vilde man bryde op, for før Aften at kunne naa til den halvvejs oppe liggende Skydshytte. Der vilde man overnatte og derpaa den næste Morgen foretage Tindebestigningen med friske Kræfter. Medens Damerne tilbragte Formiddagen inden Døre for ikke at trætte sig, havde Horand og Bach benyttet Tiden til i Fællesskab at bese et i Nærheden liggende Hammerværk. Henimod Middagstid var Fru Foreja gaaet dem i Møde til en lille Bro, der førte over en Bæk, som nu, hentørret i Sommerens Hede, kun flød af Sted som et Par smalle Vandaarer, men som, naar Regntiden traf ind, maatte bruse af Sted med stor Voldsomhed, saaledes som de til begge Sider optaarnede Dynger af Sten og Grus bar Vidne om. Bøjet over det tarvelige Brystværn stod hun der og betragtede drømmende Vielsesringen paa sin Haand; fortabt i Tanker havde hun som i Leg draget den af sin Finger og holdt den frem for sig. Da lød pludselig de hjemvendende Mænds Skridt paa den genlydende Træbro. Hun for saa heftigt sammen, at Ringen slap ud mellem Fingrene paa hende og rullede ned over det udtørrede Strømlejes Smaastene. Med et Udbrud af Forskrækkelse bøjede hun sig frem for at se efter den, men allerede vare de to Herrer ilede ned ad Skraaningen for at søge efter den.

Det var Horand, som først fik Øje paa den, og som nu glad vinkende til Fru Foreja skyndte sig at berolige hende. Han havde taget sit Lommetørklæde frem, og medens han omhyggeligt aftørrede Ringen dermed, hæftede hans Øjne sig uvilkaarligt paa Indskriften paa dens Inderside. Uden selv ret at vide, hvad han gjorde, skulde han lige til at læse højt, hvad han havde set, da et heftigt Udraab fra Fru Foreja fik ham til at holde inde. Med vredesrødmende Kinder stod hun foran ham og rev ham heftigt Ringen ud af Haanden. Forbavset og krænket vendte Horand sig stiltiende fra hende og begav sig hen mod Huset, men han havde endnu ikke naaet dette, før han hørte en blød, bedende Stemme tæt bag sig.

„Vil De ikke tilgive mig, Herr Horand?"

Det var ham ikke muligt saa hurtigt at overvinde det saarende Indtryk, som Fru Foreja for et Øjeblik siden havde gjort paa ham, og i en formel Tone svarede han:

„Hvad skulde jeg vel have at tilgive? De gjorde mig jo kun opmærksom paa en mig selv ubegribelig Taktløshed, det er det hele."

„Tal ikke saaledes, Herr Horand, ikke saaledes!" bad hun og greb hans Haand i begge sine, idet hun med fugtige Øjne saa op til ham. „Har De ikke lovet mig at ville have Taalmodighed med mig? Jeg har jo allerede sagt Dem, at der en Gang skete mig meget ondt, og derom erindrer mig denne Ring. Det var mig utaaleligt at se den i en andens Haand end min. Kan De tilgive mig?"

Han førte hendes Hænder til sine Læber. „Jeg ønsker intet inderligere, end at Tiden snarlig maa læge det Saar, som jeg saa ubehændigt berørte. Og lad os nu glemme det forefaldne, — der kommer Agnes."

Bach forblev tilbage paa Broen. Paa det samme Sted, hvorfra Fru Foreja havde set ned i Vandet, stod han hældet mod Brystværnet. Hvad havde dette haft at betyde? Hvad havde fremkaldt denne Heftighed, der stod i saa aabenbar Modsætning til den agtelsesfulde Maade, hvorpaa Fru Foreja ellers omgikkes Horand? Hvad kunde der have staaet graveret i Ringen? En Dato formodentlig, intet videre. Maatte det ikke have været ligegyldigt for hende, om Horand læste denne Dato, der dog ikke kunde have nogen Betydning for ham? Eller gjaldt hendes Ophidselse maaske ikke Horand, men ham, Bach?

Han havde vel bemærket det hurtige, forstyrrede Blik, hun havde tilkastet ham, før hun rev Horand Ringen ud af Haanden. Hvorfor skulde han holdes uvidende om Ringens Indskrift? Han overlod sig til sine Tanker. Hvor havde ikke den Lighed, der saa ofte havde foruroliget ham, just lagt sig for Dagen i det Øjeblik, da hun, uden at tro sig iagttaget, havde bøjet sig over Brystværnet! Disse Dages friske, frie Turistliv havde afrundet hendes smalle Kinder og borttaget deres gennemsigtige Bleghed; det havde optvet den stivnede Kulde paa hendes Ansigt og lagt hende Solglans i Øjet, saa at hun med hver Dag mere lignede det yndige Billede, der tilvinkede ham fra forbigangne Tider. Han tænkte paa det Øjeblik, da han først havde set hende i B. Han gen-

kaldte sig alle Ord og Bevægelser, som under de sidste Dages Samvær med hende havde været ham paafaldende, — indtil hans Tanker forvirredes til et saadant Kaos, at han maatte trykke begge Hænder mod sin Pande for ikke at blive svimmel.

Et Raab fra Huset skræmmede ham op af hans Grublen. Man ventede paa ham med Middagsmaaltidet, efter hvilket man straks rustede sig til Opbrud, saa at der ingen Tid levnedes ham til at gøre sig klar over sine Indtryk, ej heller til at udspørge Horand om Ringens Indskrift.

Vejen førte gennem en skyggefuld Bøgeskov, forbi store Udhugninger, ved hvis ene Ende de mægtige Stammer endnu segnede under Arbejdernes Økser, medens i den anden de tilbageblevne Træbulle allerede vare begravne under yppigt opskydende friske Rodskud. Derpaa igen over aaben Mark med kort, magert Grønsvær, eller hen langs Stenskraaninger, hvor Alperosernes røde Buske luede frem fra hver Fordybning. Men Bach havde i Dag intet Øje for Vejens Skønhed, og Fru Agnes, der var betroet til hans Omsorg, medens Fru Foreja holdt sig til Horand, søgte forgæves efter en Forklaring paa sin ellers saa elskværdige og underholdende Ledsagers Ordknaphed.

Allerede i Skoven havde en skarpt blæsende Vind ladet sig mærke, uden at den dog havde kunnet genere, men da de lode Træernes Beskyttelse bag sig, tog den en saadan Magt, at de mødsommeligt og Skridt for Skridt maatte kæmpe sig frem ad Vejen. Omhyggeligt understøttede Herrerne de to Damer, medens Andrä, der rigeligt var belæsset med Tæpper og Proviant, fordi man i den ubeboede Skydshytte ikke kunde vente noget til Forplejning, havde nok at gøre med at bringe sig selv og sin Byrde frem imod Stormen. Endnu en Stunds besværlig Opstigen, saa vinkede, glad hilset af alle, Skydshyttens brune Vægge paa Baggrund af en Klippe dem i Møde. Trætte og forpustede stode de snart efter i den rummelige Hytte, som, delt i to Rum og med særskilte Udgange, bød sikkert og bekvemt Ly for alle.

Paa at tilbringe Aftenen i det frie, som man fra Begyndelsen havde haft til Hensigt, var der paa Grund af den bestandig heftigere Storm ikke til at tænke. Saa søgte man da at gøre sig det saa behageligt som muligt inden Døre. Snart knitrede en af Andrä optændt munter Ild paa Fyrstedet, og i en derover ophængt Kedel snurrede Vandet til Te. Ikke længe efter havde alle ved den duftende varme Drik og de medbragte Forfriskninger glemt

Opstigningens Mødsommeligheder, og medens Vinden pibende og hylende omkredsede det ensomme Hus og bydende fordrede Indladelse ved at ruske i Døre og Vinduer, genlød det derinde af Spøg og glad Latter. Enhver søgte, saa godt han kunde, at bidrage til Underholdningen. Anekdoter og lystige Historier bleve fortalte, Sange bleve affungne, og man gav hinanden Gaader at gætte; især var det Horand, der viste sig utrættelig i at improvisere muntre Indfald.

Først sent tænkte man paa at søge Hvile for Natten. Damerne trak sig tilbage til det tilstødende Rum, men medens Horand og Andrä i deres Udmattelse straks kastede sig paa de af sidstnævnte med Hø og Tæpper opredte Lejer, blev Bach siddende ved Fyrstedet og stirrede ind i dets flammende Glød. Hans indre Uro tillod ham ikke at tænke paa Søvn.

Da han efter en Stunds Forløb bukkede sig for at lægge en Haandfuld Risbrænde paa Gløderne, faldt hans Blik paa et sammenrullet Blad Papir, der laa paa Gulvet. Mekanisk tog han det op og bredte det ud. Men næppe havde han læst de første Ord, før det saa ud, som om Flammen, der nu pludselig i lange Tunger blussede i Vejret fra Fyrstedet, kastede en dyb Rødme paa hans Ansigt. Det var et Brev, stilet til Fru Foreja; hun maatte have tabt det, da hun rev et Par Blade ud af sin Notitsbog for at lade Horand aftegne en Rebus derpaa; det indeholdt en kort, forretningsmæssig Meddelelse fra Bankierforretningen „Merkur" i W., som underrettede hende om, at Firmaet efter Ønske havde udbetalt de af hende deponerede 20,000 Gylden til Forfatteren Horand under Bachs Navn.

Papiret skælvede i hans Haand. Altsaa var det dog sandt, hvad han hidtil kun som en svag Formodning havde givet Rum i sin Sjæl. Hun var den ubekendte Giverinde, som Horand trods al anvendt Umage ikke kunde udforske.

Hun var rig, meget rig og stod i nøje Venskabsforbindelse med Horands. Hun vidste Besked med Familiens Forhold og kunde let være kommen paa Tanken om at tilstille dem en Sum, som kunde gøre disse brave Folk rige, men ikke hende fattig, — deri laa ikke noget uforklarligt. Det var imidlertid ikke sket anonymt; hun havde gjort det under et fremmed Navn. Hvad kunde have bevæget hende dertil? Han sprang op og maalte Hytten med lange Skridt. Hans Navn! Hvorfor havde hun netop valgt

hans Navn? Han bøjede sig over Horand og ruskede ham i Skulderen.

„Hvad er paa Færde?“ raabte denne farende op af sin første Søvn.

„Hvorledes lød Ringens Indskrift?“ spurgte Bach i største Spænding.

„Ringens Indskrift? Der stod en Dato, intet videre, — for den Sags Skyld behøvede De da ikke at vække mig af min gode Søvn.“

„Jeg maa vide denne Dato.“

„Ja, hvad var det nu? . . .“ Horand tænkte et Øjeblik efter, nævnede Dag og Aar og sank derefter tilbage paa Lejet, paany overvældet af Søvnen. Blodet skød sig bankende op i Bachs Tindinger; for hans Øjne flimrede og hvirvlede det, saa at han maatte holde sig fast for ikke at falde sammen; — Datoen, som Horand havde nævnet midt mellem Søvn og vaagen Tilstand, var — hans egen Bryllupsdag.

Tiende Kapitel.

Næppe brød Morgenen frem, før Bach forlod sit Leje, paa hvilket han søvnløs havde tilbragt Natten, og ilede ud af Huset. Blæsten havde lagt sig, en ren, skarp Morgenluft aandede ham i Møde. Dybt nede i Dalen rullede sig Taagen i hvide, vuggende Masser. Op af den skinnende Dampflod hævede sig de skovombælte Udløberbjærges bølgende Kæde og oven over dem, længere ude, Bjærg ved Bjærg, Tinde ved Tinde, Top ved Top, lige til de vældige Fjældkæmper, som med deres Horn og Kamme syntes at rage op i Himmelhvælvingen. Nu glitrede den opgaaende Sols første Straaler frem bag deres Spidser og gennemglødede Dalens Taager med sit røde Skær.

Bachs Blikke hang ved det ophøjede Skuespil foran ham, men hans Sjæl var ikke hos det, som hans Øjne beundrede. Trækkende Vejret dybt vendte han sig om og saa uroligt hen mod det af Morgenlyset endnu uberørte Plateau foran Hytten, hvor de havde tilbragt Natten. Endnu var han alene. Hurtig rettede han sine Skridt mod en Fjældgruppe, hvis Skygge beskyttede ham mod enhver Jagttagelse; han vilde endnu en Gang samle sig, før

han traadte den kommende Dags Begivenheder i Møde. Da løste sig af Halvmørket foran ham en kvindelig Skikkelse. Hans Fod standsede, hans Øje søgte Trækkene, som det usikre Lys tilslørede for ham . . . I samme Øjeblik hævede Solen sig i fuld Glans over Bjærgene. En Strøm af Lys og Varme udgød sig, og midt i Glansen og Lyset stod hun, som hans Sjæl søgte. Hendes Træk vare farvede af Morgenrøden, og de store, mørke Øjne straalede ham hilsende i Møde.

Han kastede et Blik paa hende, et eneste langt Blik. Saa sank Tvivlens Taager, der saa længe havde omhyllet hans Sind, og Vishedens Sol steg sejrrig frem.

„Anna — det er dig, Anna — min Hustru!" trængte det sig jublende frem over hans Læber.

Forskrækket for hun sammen, Rødmen døde paa hendes Kinder og det straalende Lys i hendes Øjne. Fatningsløs stirrede hun paa ham.

Han bredte Armene ud efter hende. Et Øjeblik vaklede hendes Skikkelse, som vilde den styrte sig ham i Møde for at kaste sig til hans Bryst, men derpaa blev hun atter Herre over sig selv og traadte et Skridt tilbage.

„Dig er det, Anna!" raabte han og drog hende glædedrukken til sig; „mit Hjerte genkendte dig, selv om mine Øjne vare hildede. To Gange har jeg maattet bejle til dig, — nu har jeg dig og vil beholde dig, for aldrig mere at give dig fri!"

Heftigt unddrog hun sig hans Omfavnelse.

„Du er vred paa mig, Anna, og Fortiden giver dig Ret til at være det. Men, hvad jeg har forbrudt imod dig, det skal min Kærlighed nu atter gøre godt."

„Deres Kærlighed?" spurgte hun kold som Is. „Taler De til mig om Kærlighed, De, som nylig forsikrede mig, at Deres Kærlighed ikke gik ud over den Tilbøjelighed, som man føler for et Barn eller et smukt Stykke Legetøj?"

„Men som dog var stærk og ægte nok til, at jeg kunde bevare den i tolv Aar og uforandret bringe den med mig tilbage over Oceanet."

Hun lo skærende.

„For at lægge den den første den bedste Kvinde for Fode, som mødte Dem her."

„Den første den bedste," gentog han inderligt. „Og det siger du, Anna! Kun du selv kunde faa mig til at glemme dig.

Jeg troede at være dig utro og fulgte dog i ubevidst Troskab Stemmen i mit Hjerte, som var forblevet dit alle de mange Aar igennem; Du elskede mig en Gang, lad din Kærlighed nu hjælpe dig til at tilgive mig!"

„Jeg elskede Dem en Gang!"

Han afbrød hende bedende.

„Hvad skal det fremmede 'De' mellem os? Er det dig ikke mere muligt at sige 'du' til mig, Anna?"

„Jeg elskede dig en Gang, hvis du foretrækker det saaledes," sagde hun koldt; „jeg kunde nægte det, eftersom du først selv for kort Tid siden er bleven klar derover, men jeg er for stolt til at lyve. Ja, jeg elskede dig. For mig var Kærligheden til dig ingen lunken, af Venskab og Vane sammenblandet Følelse, ikke nogen flygtig Ungdomstant, for mig var den hellig, højtidsfuld Alvor! Du gav kun dit halve Hjerte, jeg gav mit hele udelte Selv derfor. Da vi sammen havde staaet for Herrens Bord, da Præsten havde udtalt det bindende Ord over os, da følte jeg mig eet med dig, ikke for en Time eller to, men for Tid og Evighed. Jeg opgav mig selv for at genfinde mig i dig, og medens hvert Aandedrag drog mig mod dig, — da kom dit Brev! — Det var mig, som om den faste Grund skred bort under mine Fødder, som om Murene vaklede omkring mig og truede med at begrave mig; jeg følte mig som i en Noddeskal ude paa det vilde Hav mellem taarnhøje Bølger, som hvert Øjeblik vilde bryde sammen over mig. Hukommelse og Følelse forlod mig, Dage og Uger gik, uden at jeg selv vidste det.

Men Skæbnen rystede mig op af min Følelsesløshed. Havde din Fader spekuleret i min Formue, saa havde min Fader gjort det samme med din. Hans Rigdom havde alt længe været Blendværk, nu faldt den sammen. Til samme Tid, som du fandt gæstevenlig Optagelse hos din Onkel, stod min Fader som en Tigger; Sorg og Ophidselse paadrog ham et Slagtilfælde, dog ikke til Døden, kun til kvalfuld Sygdom; med lammet Forstand, hjælpeløs som et Barn laa han hen, henvist til mig som eneste Ernærer."

Hun trykkede Hænderne mod sit Ansigt og vedblev derpaa monotont:

„Jeg var, som du ved, et Barn, intet andet end et Barn, et forvænt, forkælet, viljeløst Barn, der ikke havde lært andet end at glæde sig ved Livet og sole sig i andres Kærlighed. Nu skulde

jeg ved mit Arbejde ernære min Fader og mig selv. Jeg havde ingen, der kunde yde mig Raad eller Hjælp. Den Mand, der for Alteret havde svoret at skærme og beskytte mig i gode og onde Dage, levede i fremmede Lande uden at tænke paa, om jeg omkom i Nød og Elendighed."

Han vilde tale; hun afbrød ham:

„Lad mig fortsætte," sagde hun bittert; „du gjorde det jo til mit Bedste, som jeg nylig maatte høre af din egen Mund. — Hvorledes jeg opholdt min Fader og mig selv, ved jeg ikke mere. Jeg søgte at give Timer, jeg syede og broderede, til mine Fingre skælvede og mine Øjne brændte. Jeg gik i fremmede Huse for at arbejde, i min værgeløse Ungdom udsat for enhver Fornærmelse, for om Aftenen, naar jeg dødtræt vendte hjem, at vaage ved Faders Leje og med Døden i Hjertet iagttage, hvordan det lakkede mod Enden med ham Dag for Dag.

O, hvilken Kval, disse Dage og Uger! Og dog hadede mit Hjerte dig endnu ikke. Det var jo et Barns Hjerte, som du ved, — og hvad kender et Barn til Had? Jo mere jeg pintes og sultede, des mere længtes jeg efter dig; jo mere jeg maatte lide under fremmede Menneskers Haardhjertethed og Samvittighedsløshed, desto fastere klamrede jeg mig til Troen paa, at du vilde komme tilbage for at frelse mig. Hver Morgen sagde jeg til mig selv: i Dag vil han komme, — og hver Aften trøstede jeg mig med: i Morgen. Men du var for samvittighedsfuld til at lade høre fra dig, for fintfølende, — du behøver ikke nu atter at gentage det. Dog hvorfor længere kede dig? Jeg saa min Fader omkomme af Mangel paa Pleje, jeg saa ham dø en langsom Død, indtil jeg endelig alene i Verden stod ved hans Dødsseng.

Dog vedblev jeg ikke at være alene," talte hun hurtigt videre, da hun saa hans Bryst hæve sig i kvalt Hulken. „Jeg havde jo en Tante, en hovedrig Tante. Ofte og indtrængende havde jeg tryglet hende om at hjælpe Fader. Bestandig havde hun afslaaet det. Nu, da han var død, kom hun og tog mig til sig i sit Hus. Hvorfor hun gjorde det, ved jeg endnu ikke den Dag i Dag, kun det ene staar mig klart, at hun gjorde det ikke af Kærlighed. Maaske vilde hun have noget levende om sig, som man har en Hund eller en Kat, maaske var det hende en Glæde at vide nogen nær, hvem hun kunde pine og plage, som det faldt hende ind? Jeg vilde have elsket hende, ogsaa uden at finde Genkærlighed, thi mit Hjerte var ungt og tørstende efter Ømhed, men

hun vilde ikke elskes. Hun havde forlængst løst hvert venligt Baand, som tidligere havde knyttet hende til Menneskene. Men forsmaaede hun end selv min Kærlighed, saa taalte hun dog ikke, at jeg vendte den mod noget andet levende Væsen.

Med grusomt Raffinement lærte hun mig at se Menneskene, som hun foragtede, med sine Øjne. Hos enhver, der traadte inden for min Synskreds, gjorde hun mig opmærksom paa Fejl og Svagheder, udtalte Mistvivl om hans Fortrin, søgte at mistænkeliggøre hans Karakter. Over for enhver god Handling, der nogen Sinde var sket eller endnu skete, fremkom hun med sine Mistanker og forklarede dem som Udslag af egoistiske, uædle Bevæggrunde. Der gaves intet helligt, som hun ikke betvivlede, intet højt, som hun havde Ærefrygt for, intet rent, som hun ikke drog ned i Snavset. I Begyndelsen satte mit hele Væsen sig imod disse hendes Synsmaader; men ligesom man ikke kan unddrage sig en Gifts Indvirkning, naar den er fordelt i Luften, saa at man er tvungen til at indaande den, saaledes kunde jeg heller ikke i Længden unddrage mig hendes Indflydelse. Mit Hjerte, som i Begyndelsen kun havde set det gode i Menneskene, kun det forsonende og ophøjede i deres Skæbner, det lukkede sig nu op for al den menneskelige Skæbnes Forfængelighed og Tomhed.

I al den Elendighed, som denne Livsanskuelse bragte over mig, søgte min forpinte Sjæl den eneste Klippe, der ragede op over Angstens og Bitterhedens Hav, — til Gud. Men heller ikke dette Hvilepunkt undte hun mine trætte Tanker. Dag for Dag løb hun med dæmonisk Kampiver Storm derimod.

Hun viste mig, hvor latterligt det var at vente Frelse i Nøden af Gud eller prise ham for hans Hjælp, hvis man slap derfor, medens den samme Gud i selvsamme Øjeblik lod Hundreder af andre Mennesker kvæstes, falde for Øksen, brænde og dø den grueligste Død i enhver Skikkelse; hvor det var taabeligt at tale om en alt gennemtrængende og beherskende Kærlighedens Lov, naar dog et eneste opmærksomt Blik paa Naturen var nok til at overbevise en om, hvorledes dens Væsner kun skylde den almindelige Kamp mod alt og alle deres Selvopholdelse; hun lod mig erkende, hvorledes den menneskelige Aand, som man plejer at prise saa højt, er sammensat af en Sum af forskelligartede Faktorer og kun styres ved Tilfældigheder; hvorledes Millioner af Mennesker fødes og dø, uden at Guddomsgnisten nogen Sinde vaktes i dem. Hun gjorde mig opmærksom paa, hvor fornuftsstridigt det er at

tro paa et personligt Liv efter Døden, da Mennesket dog ikke dør i sin Alders Blomst, men i Alderdommen, hvor det, som en Gang udmærkede det, forlængst er gaaet tabt; hvorledes kun Løgnere og Taaber kunne tale om Menneskehedens Fremskridt, eftersom Aarhundreder vel have kunnet forandre de menneskelige Daarskabers ydre Form, men ikke deres Væsen; hvorledes Døden, ikke Livet, er alle Tings Endemaal, og hvorledes selv Stjernerne over vore Hoveder om et kortere eller længere Spand af Tid ubarmhjertigt ere prisgivne evig Tilintetgørelse!

Hvad jeg den Gang led," vedblev hun efter en kort bevæget Tavshed, „vil jeg aldrig kunne udtrykke i Ord! Da blev min Tante syg; hun ønskede sig Døden, men frygtede Opløsningens Øjeblik. At være alene var hende udholdeligt. De lange Dage igennem maatte jeg blive hos hende og selv om Natten sidde ved hendes Seng, for at hun, naar hun vaagnede, straks kunde se mig. Hvorledes det saa ud i Guds fri Natur, var forlængst gaaet mig af Glemme; min Handlekraft og Livslyst svandt hen i Sygestuens lumre Ensformighed; — jeg vilde være gaaet til Grunde, hvis ikke Døden endelig havde forløst min Tante.

Hun efterlod mig som sin eneste Arving, men hendes Millioner vare dyrekøbte. Jeg havde betalt dem med min udødelige Sjæl, givet Haab og Tro, Ungdom og Kærlighed derfor. Og nu, medens min i Tvivl sig vaandende Sjæl raabte efter Gud, der skjulte sig for mig, medens mit Hjerte inderlig længtes efter et andet Hjerte, hvis Kraft kunde rejse mig og hvis Kærlighed trøste mig, nu kom Menneskene til mig, de samme Mennesker, som i Ulykken ikke havde haft Øje for mig og ikke Barmhjertighed med min døende Fader, og de trængte sig om mig og smigrede mig og søgte at drage mig ind i deres Kreds. Skulde jeg have sat mit Navn paa deres hykleriske Bidragslister, have danset paa deres Velgørenhedsballer og med elskværdig Forekommenhed været traadt enhver ørkesløs Nar i Møde? — nej, jeg hadede dem med al den Kraft, der var tilbage i min Sjæl, jeg hadede dem, som vovede at ville maale mig med deres Maal; men endnu mere glødende, mere fortærende end alle andre hadede jeg den Mand, der havde svoret mig Troskab for at bryde den, der lod tolv Aar hengaa uden blot en eneste Gang at spørge efter mig, — den Mand der bar Skylden for, at jeg er bleven, hvad jeg er."

Hun havde talt med bestandig stigende Lidenskab, nu holdt hun inde og betragtede ham med flammende Øjne.

„Du har gennemgaaet haarde Lidelser, Anna," sagde Bach dybt ryſtet, „saa haarde, at du derved har miſtet det rigtige Syn paa Verden og paa Menneſkene og dig ſelv. Det Had, hvorom du taler, eksiſterer kun i din egen Indbildning; dit hele Væſen taler derimod. Du vil hade Menneſkene, og du gør vel imod dem; du vil hade mig, og du gav en Del af din Formue for at renſe mit Navn for Vanære."

„Du glemmer," sagde hun, og en dyb Rødme drog ſig over hendes Anſigt, „at det Navn, ſom jeg søgte at frigøre for en ſkæmmende Plet, ogſaa tilhører mig, ſelv om min Tantes Vilje paanødte mig hendes."

Hans Øjne lyſte op.

„Du forraader dig ſelv! Forholdene til Trods holdt du dig til dette Navn, ligeſom dit Hjerte igennem de mange Aar holdt ſig til mig. Og at du ikke bevarede din Troſkab for nu at blive dig ſelv utro, det bærer den ſidſte Tid nokſom Vidne om! Var det Had, Anna, ſom i diſſe herlige fjorten Dage gav ſig til Kende i dit Væſen? Dit Had er ſom Røgen, der ſkjuler den opluende Flamme. Men ſom Flammerne ſønderdeler Røgen, ſaaledes vil ogſaa din Kærlighed ſejrrig bryde gennem Hadet, thi du elſker mig, Anna, elſker mig ſtærkere, jo ivrigere du benægter det!"

„Og ſelv om det var ſaaledes?" ſvarede hun ude af ſig ſelv. „Selv om jeg elſkede dig til Affind, ſelv om jeg maatte dø uden dig, jeg vilde dog foretrække Døden for *din* Kærlighed! Du mener at Tilbøjelighed for dig fik mig til at opgive min Tilbageholdenhed i de ſidſte Uger, men jeg ſiger dig, ikke Kærlighed men Had var det. Siden det Øjeblik, jeg for første Gang ſaa dig paa Stenbænken i Bjærgſkoven, har min Sjæl ſvælget i Forventning om denne Stund. Du ſkulde elſke mig, *det* ſkulde være min Hævn! Du ſkulde lære at ſkatte, hvad du en Gang ſtødte fra dig, og naar du udſtrakte din Haand derefter, ſkulde du for beſtandig miſte det. Saaledes ſom du nu ſtaar for mig, ſaaledes vilde jeg allerede den Gang, at du ſkulde ſtaa og høre fra mine Læber, at jeg viſer din Kærlighed fra mig, at jeg ſtøder dig tilbage og forkaſter dig."

„Som om *jeg* lod mig ſtøde tilbage og forkaſte! Hvad du end ſiger, opgiver jeg dig ikke."

Med ſin kraftige Arm trykkede han hende ſaa heftigt til ſig, at hun trods ſin Modſtand et Øjeblik kom til at hvile ved hans Bryſt.

„Saaledes vil jeg beholde dig," raabte han triumferende, „og aldrig mere slipper jeg dig fri! I mine Arme er din Plads, som jeg er din, er du min, der gives intet, som kan skille os!"

„Intet?" udbrød hun, „skulde slet intet kunne skille os?"

Hun havde frigjort sig for hans Favntag og stod nu skælvende foran ham.

„Saa hør, hvad jeg vil sige dig, og gentag derefter, at intet formaar at skille os. Jeg siger, at den Tilbøjelighed, som du en Gang foregav at nære for mig, ikke var andet end Løgn og Bedrag, en Spekulation, som du opgav, da du saa den slaa fejl. For ikke at se dig nødsaget til at hjemføre en formuesløs Brud, rejste du til en fremmed Verdensdel; da Arven efter din Onkel gjorde dig uafhængig, kom du tilbage for at løse eller knytte dit Ægteskab, alt eftersom din Fordel maatte tilraade dig det. For uden Gene at kunne træde tilbage, saafremt du traf din Hustru i Armod, optraadte du under et paataget Navn; af samme Grund rejste du ikke til W., hvor der muligvis havde forestaaet dig et ubehageligt Sammentræf, men foretrak at blive her i B. for at anstille dine Efterforskninger i sikkert Skjul.

Her traf du mig. Synet af mig udslettede din Hustrus Billede af din Erindring, var det ikke saa? Eller skulde det ikke snarere være Rygtet om min Rigdom, der saa pludselig afblegede dine Minder? Fordums Dages kølige Tilbøjelighed forvandledes af mine Millioner hurtigt til Lidenskab; Haabet om at gøre en glimrende Forretning bragte dig til at overse —"

„Ti, Anna, det er nok." Hans Stemme havde antaget en saa forandret Klang, at hun uvilkaarlig for sammen derved. „Du havde Ret: kun eet kunde skille os, men det ene skiller os for bestandig. Lige meget, om du selv tror paa de Fornærmelser, du har slynget mig i Ansigtet, eller om du kun har udtalt dem for at saare mig, — aldrig vil jeg begære den Kvindes Haand, der beskæmmede en Mand som ærelos i samme Øjeblik, som han vilde give hende sit hele Selv til Eje. Du har opnaaet den Gengældelse, du attraaede, men vogt dig, at du ikke søndertræder dit eget Hjerte, samtidig med at du søger at søndertræde mit. Jeg sagde før, at du elskede mig; nu siger jeg, at du aldrig har elsket mig. Sand Kærlighed triumferer ikke ved Gengældelse men ved at tilgive, — du har kun elsket dig selv og din Stolthed. Jeg vender tilbage til Australien og skal ikke oftere krydse dine Veje. Lev vel, og gid Erindringen om denne Time ikke maa formørke dit Liv!"

Han vendte sig fra hende og gik uden at se sig tilbage hen imod Huset. Hun havde trykket begge Hænderne mod sit Bryst. Hovedet bøjede hun forover og aabnede Læberne som for at kalde; med Øjne, der stirrede af Skræk, stod hun og saa efter ham. Langt om længe søgte ogsaa hun med langsomme, vaklende Skridt tilbage til Huset.

Bach fandt Horand endnu i dyb Søvn. Uden at forstyrre ham samlede han sine faa Ejendele sammen, nedskrev med største Ilsomhed nogle Linier paa et Blad Papir og vinkede Andrä, der forundret havde set til, hen til sig.

„Naar Herr Horand vaagner, saa giv ham dette, og har du Lyst til at ledsage mig til Australien, saa opsøg mig i W." Hurtigt skrev han sin Adresse op paa et Visitkort. „I Løbet af de næste Uger kan du finde mig der."

Horands og hans Frues Forbavselse, da Andrä overrakte dem Bachs Billet, kendte ingen Grænser. Med en flygtig Afskedshilsen, uden nogen som helst Antydning af Grunden, havde han forladt dem, for, som han lod antyde, at vende tilbage til Australien, saa snart det kunde lykkes ham at faa sine Anliggender bragt i Orden.

De anede vel, at Fru Foreja maatte være i Stand til at give en Forklaring, men hendes blege Ansigt og forstyrrede Væsen fik ethvert Spørgsmaal til at forstumme paa deres Læber.

Ellevte Kapitel.

I feberagtig Uro paaskyndede Fru Foreja Bestigningen af Bjærget. Hvor gerne Horand og hans Frue, hvem Bachs uforklarlige Bortgang berøvede enhver Foretagelseslyst, end havde givet Afkald paa denne Udflugt, saa frygtede de dog at bringe deres Rejsefælle endnu mere i Ophidselse, hvis de modsatte sig hendes Ønske.

Straks efter Frokosten begav man sig paa Vej; men forgæves udfoldede Alpeverdenen omkring dem hele sin Herlighed, deres forstemte og trykkede Gemytter vare den Dag uimodtagelige for Skønhedsindtryk. Fru Forejas forcerede Munterhed forstummede snart, og selv Andrä, hvis Sind ved Bachs Afskedsord var blevet et Bytte for mærkeligt tvedelte Følelser, havde mistet sit i den sidste Tid genvundne gode Humør.

Nogle Timers rask Opstigen lod dem naa Toppen. Det Panorama, som her bredte sig for deres Blik, var af en saa mægtig Skønhed, at Horand og Fru Agnes uvilkaarligt brød ud i høje Beundringsraab. Ogsaa Fru Foreja, der havde taget Sæde paa en Sten, betragtede længe og ufravendt Egnen; men om de af hendes Haand beskyggede Øjne hvilede paa Landskabets Enkelthed, eller om de, indadtil vendte, søgte at gennemtrænge Fortid og Fremtid, hvem skulde vel kunne afgøre det?

Nogle paa den hidtil klare Himmel hurtigt opstigende, tunge Skyer gjorde imidlertid et længere Ophold paa Tinden utilraadelig. Andrä forsikrede rigtignok, at det værste man havde at befrygte var en hurtigt forbigaaende Regnbyge, men man vilde ikke udsætte sig for denne og tiltraadte Tilbagevejen. De kunde vel være naaet en halv Mil nedefter, da pludselig en af Skyerne over deres Hoveder bristede og udlod sig med et saa heftigt, med store Hagl isprængt og af Vinden piskет Regnskyl, at det var umuligt med Sikkerhed at skelne Vejen foran dem.

„Vi maa derhen under Klippen!" raabte Andrä, der med et rask Rundblik havde orienteret sig og nu pegede hen paa et tagagtigt fremludende Klippestykke, der aabenbart kunde byde dem nødtørftigt Ly mod Uvejret. Over en stejl Græskraaning skyndte det lille Selskab sig derhen og stod et Øjeblik efter trykket op mod hverandre under den skærmende Granitblok, hvorfra de i Tavshed saa ud paa Elementernes Oprør. Men ligesaa hurtigt Uvejret var kommet, ligesaa hurtigt drog det forbi. Regnskyerne delte sig og lod brede blaa Striber til Syne imellem sig; kun Vinden vedblev at være kold og skærende.

Fru Foreja holdt det ikke længe ud under det lave Klippetag. „Lad os gaa videre," sagde hun utaalmodigt; „Regnen er hørt op."

Andrä holdt hende dog tilbage. „Græsset er blevet slibrigt af Regnen; vi maa vente, til Vinden har tørret det en Smule."

Uvillig rettede hun sig efter ham, men kun for efter faa Minutters Forløb atter at vove sig frem.

„Man gaar ganske sikkert her i Græsset!" raabte hun; „naar man blot træder fast til —"

Hun vilde have tilraadet de andre at følge hende, da hendes Fod gled ud paa det korte, glatte Grønsvær, og hun begyndte at glide nedefter. Forgæves søgte hun at stemme Alpestokken mod Jorden. Hun havde mistet Fodfæstet, og halvt løbende, halvt faldende gled hun uafladeligt ned ad den stejle Skraaning.

Et forfærdet Udraab undslap dem alle, thi nogle hundrede Skridt længere nede endte Græsfladen pludselig ved Randen af en stejl Klippemur.

„Bliv, hvor De er!" raabte Andrä og trængte Horand, der uvilkaarlig var sprungen frem for at ile hende til Hjælp, med kraftig Haand tilbage, medens han selv, betjenende sig af sin Stok, med den indfødte Alpebos sikre, faste Trin søgte at naa den nedglidende.

Kun faa Skridt skilte hende endnu fra Afgrunden. Skulde hun styrte ned, eller kunde det lykkes hende at holde sig fast ved det Fyrretræ, der netop paa dette Sted bredte sine lave Grene over Dybet? Et Øjebliks aandeløse Spænding, derpaa et Lettelsens Udraab! Hun havde grebet Træets Stamme og holdt sig tæt ved den bratte Rand klamret til den med begge Hænder. Men det unge Fyrretræ, hvis Rødder kun havde nødtørftigt Hold i Klippebundens tynde Muldlag, svajede under hendes Tag.

„Hold Dem fast, se ikke nedefter, men op paa mig!" raabte Andrä til hende.

Nu var han kommen saa vidt, at han kunde naa hende med Alpestokken. Forsigtigt lagde han sig ned paa sine Knæ, borede sin venstre Haands Fingre ned mellem Grønsværets Rødder og holdt med den højre Stokkens krumme Haandtag hen mod hende.

„Slip med den ene Haand og grib Stokken med den, men langsomt, ganske langsomt!"

Lydig gjorde hun, som han befalede, og klamrede sig til Stokken.

„Saa, nu den anden Haand!"

Hun forsøgte det; men i samme Øjeblik gav den tynde Stamme efter for hendes Tyngde. Forfærdet greb hun med den anden Haand efter Stokken; det pludselige Ryk bragte Andrä ud af Ligevægt, og medens de under Klippen tilbageblevne i navnløs Skræk opløftede et forfærdet Skrig, styrtede de begge, Fru Foreja og Andrä, ned i Dybet.

Horand lagde sin Hustru, der halvt besvimet var sunken sammen i hans Arme, ned paa Jorden; derpaa klatrede han selv, næppe sig selv mægtig, ned til det Sted, hvorfra han kunde overse Klippevæggen.

Et „Gud være lovet!" kæmpede sig frem fra hans Bryst, da han saa de to forulykkede ligge paa en fremspringende Afsats, der havde bevaret dem for videre Nedstyrtning i Dybet. Men

ingen af dem rørte sig. Han satte sine hule Hænder for Munden og raabte nedefter, saa højt han formaaede:

„Fru Foreja, lever De? Andrä, for Guds Skyld, lever du?"

Atter og atter raabte han med Opbydelse af al sin Kraft, indtil endelig Andrä begyndte at bevæge sig. Et Par Gange søgte han forgæves at reise sig, men hver Gang sank han stønnende tilbage, indtil det endelig lykkedes ham at bringe sit Legeme i en halvt siddende, mod Klippen tilbagelænet Stilling.

„Er hun død?" tilraabte Horand ham, da han saa Andrä lægge sin ængsteligt undersøgende Haand paa den stadig ubevægelige Fru Forejas Pande.

„Nej, kun besvimet, men hent Hjælp, saa hurtigt De kan! I den sidste Skovhugst, vi kom forbi, vil De finde Folk. Sig dem, at de skulle bringe Reb med og Økser og Grene til en Bærebaare, men hurtigt, hurtigt —" han vilde endnu tilføje noget, men Kræfterne svigtede ham, og han kunde endnu kun med en Haandbevægelse opfordre Horand til at skynde sig.

Denne steg, saa hurtigt hans skælvende Knæ kunde bære ham, ned ad den skraanende Sti. I Løbet af en halv Time havde han naaet Lysningen, hvor Skovhuggerne vare paa Arbejde. Kun to vare til Stede, men disse viste sig straks beredte til at bringe de forulykkede Hjælp.

Hurtigt naaede de Ulykkesstedet og havde med deres praktiske Skarpsyn snart udfundet en Plads, hvorfra det var dem muligt ved Hjælp af de medbragte Reb at naa til de nedstyrtede.

„Først hende, siden mig!" sagde Andrä, da den ene af de to Skovarbejdere stod hos dem.

Efter usigelige Anstrengelser lykkedes det endelig at faa den bevidstløse Kvinde hejset op og lagt ned paa Grønsværet. Hun syntes kun at have lidt ubetydelig ydre Skade, men gav endnu bestandig intet Livstegn fra sig. Mændene overlod til Fru Agnes at tage sig af den afmægtige og vendte derpaa tilbage til Andrä, der aabenbart var haardt kvæstet.

Men denne viste bestemt deres Hjælp tilbage.

„I kunne ikke samtidig bære to ned i Dalen. Bring først hende i Sikkerhed, derpaa mig."

„Men du kan dog ikke blive liggende her. Mørket vil være falden paa, før vi igen kunne være tilbage hos dig."

„Jeg kan vente."

„Men hvis du igen mister Bevidstheden og styrter ned?" indvendte Horand.

„Hvad Vægt ligger der derpaa? Hun har frelst mit Liv, og nu vil jeg gengælde hende det."

Forgæves trængte Mændene ind paa ham.

„Ophold jer ikke til ingen Nytte, men skynd jer hellere, at I snart kunne komme tilbage!" Derved blev han.

De maatte føje ham i hans Vilje. Af to afhuggede Fyrrestammer, over hvilke man lagde stærke Grene og de medbragte Plaid'er, fremstillede man en Baare, paa hvilken Fru Foreja forsigtigt bares af Sted, medens Horand, der maatte understøtte sin Hustru, langsomt fulgte efter.

Men hvorhen skulde den syge bringes? Det var nu det nærmest liggende Spørgsmaal, som af Skovarbejderne blev besvaret med et afgjort: „Til Kranichshof." Der kunde den syge, som de begge ivrigt forsikrede, være vis paa at finde den venligste Modtagelse, medens det ganske vist nærmere liggende, men ubeboede Skydshus ikke havde andet end sine tomme, ugæstfri Rum at byde.

Saa bøjede da det lille Tog efter en kort Raadslagning af fra den hidtil fulgte Vej, for, i Begyndelsen over Græsmark og mellem forkrøblede Egepurrer, derpaa gennem tæt Fyrre- og Bøgeskov, at naa til den anden Side af Bjærget.

Et Par Timer fulde af Angst og Anstrengelse hengik; derpaa traadte Skoven pludselig tilbage, og for de udmattedes Blik frembød sig et lige saa uventet som opmuntrende Syn. Hvor Bjærget gik over til et Højdeplateau, der i disse Omgivelser tog sig ud som en Dal, laa Kranichshofs vidtløftige Bygninger; til højre det statelige, af Bøge overskyggede Vaaningshus med sin store, af Lade og Staldbygninger omgivne Gaardsplads; til venstre Bryggeriet, foran hvilket Stabler af tomme og fyldte Tønder taarnede sig, og nymalede Træbænke gæstfrit indbød de forbigaaende til Hvile.

En lille, paa en fremspringende Klippe beliggende Kirke og tæt derved en træbevokset, stejl Høj, til hvis med et Kors smykkede Top talrige Trin førte op, gav Bygningerne en alvorsfuld Baggrund, medens længere nede, strøede omkring paa Skraaningen, en Mængde isolerede, af tætte Frugthaver omgivne Huse og Smaagaarde dannede en ikke helt ubetydelig Landsby.

Med deltagende Hjælpsomhed modtog Kranichshofs Beboere den forulykkede saavel som hendes udmattede Ledsagere. Bryggerieejeren selv, en Mand af kraftig, muskuløs Legemsbygning og med

energisk, selvbevidst Ansigtsudtryk, udrustede sig straks til i Forening med et Par af sine Karle at bringe den paa Affatsen tilbageblevne Andrä Hjælp. Hans Svigersøn, „Professoren", som Gaardens Folk og ved Lejlighed ogsaa Svigerfaderen kaldte ham, paatog sig personlig at hente Lægen fra nærmeste Flække. Med søsterlig Deltagelse havde imidlertid hans Hustru, en smuk, munter Dame paa omtrent samme Alder som Fru Foreja, taget sig af den lidende, der viljeløst fandt sig i alt, hvad man foretog sig med hende, baaret hende ind i Huset, klædt hende af og ladet hende bringe til Sengs i et venligt, solbeskinnet Værelse. Efter indtrængende at have formanet et Par Børn, der med store, forskrækkede Øjne trængte sig om hende, til Ro, tog hun selv Plads ved den syges Seng og bevogtede troligt ethvert af hendes Aandedræt.

Forsynede med Stænger, Stiger og paa Grund af det frembrydende Mørke med Fakler, var Bryggeren og hans Folk imidlertid naaede til Ulykkesstedet. Efter usigelige Anstrengelser lykkedes det at faa Andrä, der, som det nu viste sig, havde brækket den ene Arm og det ene Ben, hentet op fra Dybet. Forsigtigt, Skridt for Skridt, skridende frem over det ujævne Jordsmon, fordi enhver Rystelse aflokkede den haardt saarede en pinefuld Stønnen, indtraf det lille Tog længe efter Midnat til Kranichshof, hvor den imidlertid tilkaldte Læge straks tog sig af ham. Men havde Lægen ment at kunne erklære Fru Forejas Tilstand for ufarlig og den letargiske Følesløshed, i hvilken hun siden Faldet havde henligget, for en forbigaaende nervøs Lammelse, saa rystede han nu saa meget desto betænkeligere paa Hovedet, efter at han havde undersøgt Andräs Kvæstelser. De brudte Lemmer vare ved den lange Henliggen uden Forbinding paa de kolde Sten, opsvulmede og betændte, og den Saarfeber, som bemægtigede sig ham, saa snart han var bragt til Hvile, rystede ham med en Voldsomhed, der lod det værste befrygte.

„Hvis jeg skulde dø, saa sig til Kordel, at den, jeg sidst tænkte paa, var hende," hviskede han, før Bevidstheden forlod ham, til Horand, der trykkede hans raske Haand og lovede at opfylde hans Ønske. „Jeg vil ikke bryde mig om at dø, naar jeg blot endnu en Gang kan faa hende at se!"

Da Feberen snart efter overmandede ham, raabte han i saa hjerteskærende Toner paa sin Svigerinde, at Horand, der overvindende sin egen Udmattelse var bleven hos ham, ikke længer

holdt det ud; endnu samme Nat skrev han til Kordel, meddelte hende den Ulykke, der var overgaaet Andrä, og paalagde hende at komme til Stede saa snart som muligt, hvis hun endnu vilde træffe den haardt saarede i Live og trøste ham i hans sidste Nød. —

Næsten en Maaned var hengaaet siden den Aften, da Kranichshofs gæstevenlige Stuer havde aabnet sig for Fru Foreja; men endnu stadig kunde hun ikke forlade det Tilflugtssted, hvorhen Tilfældet havde ført hende. Saa liden Bekymring Lægen fra Begyndelsen havde næret for hendes Tilstand, saa urolig blev han nu, da Dag efter Dag, Uge efter Uge forløb, uden at den apatiske Tilstand, hvori hun straks var falden, vilde forsvinde igen.

Mat og bleg laa hun i sin Seng, fuldstændig ligegyldig for alt, hvad der omgav hende. Kun nu og da samlede hun paa Lægens indtrængende Opfordringer saa megen Energi sammen, at hun kunde overkomme de Par Skridt, som skilte Sengen fra Lænestolen ved Vinduet, hvori hun derefter i Timevis og uden Bevægelse sad hen med Hænderne løst foldede i Skødet og Hovedet træt lænet tilbage.

Horand og hans Hustru, der utrætteligt havde plejet hende, havde allerede for flere Uger siden maattet bryde op, da Tiltrædelsen af Embedet ikke længer kunde opsættes. Hvor sorgmodige de end vare over at skulle forlade deres syge Veninde, kunde de dog gøre det med den Beroligelse, at de efterlod hende i saa god en Varetægt, som de vel kunde ønske for hende, nemlig i Fru Margaretes, Husets Datters.

Den Deltagelse, hvormed hun omfattede den syge, var ikke alene begrundet i Medlidenhed med den ensomme og, som Horands havde fortalt hende, trods sin Rigdom ikke lykkelige Fru Foreja; der blandede sig ogsaa deri en Følelse af, at denne ikke var hende fremmed, men at hun allerede tidligere maatte have kendt hende, selv om under et andet Navn og under andre Forhold.

Saaledes saa hun ogsaa i Dag, efter forgæves at have anstrengt sig for at udfinde et eller andet Samtaleemne, der kunde interessere den syge, bort over den Bog, hun holdt i Haanden, eftertænksomt betragtende det blege Ansigt, der laa hældet tilbage i Lænestolen lige over for hende. Og jo længere hun betragtede, des gladere og sikrere blev Udtrykket i hendes Ansigt, indtil endelig det Spørgsmaal, som længe havde svævet hende paa Læberne, kun med yderste Anstrengelse lod sig holde tilbage.

„Hvad læser De der?" spurgte Fru Foreja, som aabenbart var bleven urolig under det mod hende rettede Blik.

„Jeg læser mere i mine Minder end i Bogen, som jeg forlængst kan udenad. Skulde den ikke ogsaa være Dem bekendt fra Deres Barndomsaar?"

Hun rakte det stærke, men temmelig forslidte Bind hen til den syge. Denne tog nølende Bogen, men hendes trætte Blik oplivedes pludselig, da det faldt paa Titelbladets store Bogstaver.

„'Den vide, vide Verden' af Elisabeth Wetherell!" udbrød hun, idet hun bladede om i den; „jo, ganske vist, den Bog holdt jeg en Gang meget af!"

„I Instituttet sværmede vi alle for den," sagde Fru Margarethe; selv den proptrækkerkrøllede Miss Honeyland kunde ikke gøre os ked af den med sine sentimentale Kommentarer, naar vi skulde oversætte den fra Engelsk."

„Miss Honeyland!" gentog Fru Foreja med et svagt Smil, „saaledes hed ogsaa min engelske Lærerinde."

Fru Margarethe bøjede sig spændt frem imod hende.

„Og, ikke sandt, ligesom min laa hun i bestandig Krig med mademoiselle Bevier, hendes Rivalinde til monsieur le professeur Duponts Gunst, Terpsichores værdige Apostel?"

Smilet om Fru Forejas Læber blev lysere.

„De taler om Instituttet Lewes i W.?"

„I hvilket jeg tilbragte fem lykkelige Aar af mit Liv."

„Fem Aar, saa maa jeg jo kende Dem? De kan ikke være ældre end jeg." Hun betragtede forskende det stærkt interesserede Ansigt foran sig. „Trækkene ere mig bekendte, lad mig et Øjeblik tænke efter! Aa nej," — hun sank udmattet tilbage i Stolen, — „det er alt for længe siden."

„Maa jeg komme Deres Hukommelse til Hjælp? Mindes De virkelig ikke mere den lille Kammerat, med hvem De saa rørende opførte den store Mødescene af 'Maria Stuart' i Litteraturtimen hos den gode gamle Schlicht, at Fremstillerinden tilsidst selv brød ud i Taarer? Erindrer De ikke længer Stilen om Horatierne og Curatierne, der forskaffede os begge saa glimrende Ros fra Forstanderinden, — eller den hemmelige Sammensværgelsesfest, ved hvilken vi drak Limonade i Stedet for Øl og røg Spanskrør og tilsvor hinanden evigt Venskab?"

„Nok, nok!" udbrød Fru Foreja — „ikke sandt, det er jo

Margarethe Kerner? Aa, hvor det glæder mig at træffe dig igen!" Overraskelsens Rødme steg op paa hendes blege Kinder, hun bøjede sig livligt frem og strakte hende begge Hænder i Møde. „Hvor har jeg dog haft mine Øjne henne, at jeg ikke før kendte dig igen? Du er jo dog endnu ganske den samme som den Gang med dit kære, glade, friske Ansigt."

„Men du har forandret dig meget." Fru Margarethe trykkede midt mellem Smil og Graad Ungdomsvenindens udtærede Hænder til sit Bryst. „Men du var jo blond, og nu er dit Haar kastanjebrunt, og hvor er dine røde, runde Kinder og dine glade Øjne blevne af? Ganske vist forekom du mig straks fra Begyndelsen af bekendt, men sikker var jeg ikke før i Dag."

„Hvorfor har du ikke allerede for længe siden spurgt?"

„Jeg vovede det ikke rigtigt. Du har jo ikke haft Interesse for noget i den Tid, du har opholdt dig hos os; og desuden — du er jo, efter hvad alle sige, bleven en rig og fornem Frue; — hvor kunde jeg da vide, om det var dig behageligt at mindes mig?"

„Derom burde du aldrig have tvivlet. Ak, lille Margarethe," hun trykkede sin Pande mod den unge Kones Hænder, „mig er det ikke gaaet godt, siden vi to sidst saas. Hvor lykkelige vare vi ikke den Gang!" Hun tørrede to fremtrængende Taarer af sine Øjne. „Kan du endnu huske, lille Margarethe —"

„Og husker du, Anna," afbrød Fru Margarethe hende, og snart vare de begge fordybede i en saa hjertelig og munter Passiar, som det kun er givet for to, der sammen gaar op i fælles glade Ungdomserindringer.

„Jeg tror, jeg har været ret utaknemmelig," begyndte endelig Fru Foreja, da en pludselig indtraadt Pause igen førte dem fra Fortid til Nutid; „jeg har i al denne Tid spurgt saa lidt efter den stakkels Andrä. Det gaar ham bedre, ikke sandt?"

„Meget bedre, siden hans Svigerinde er hos ham," svarede Fru Margarethe glad. „Al Fare er forbi, og hvis jeg ikke storligen tager fejl, vil Kordel, ifald Andrä ikke fuldstændig skulde komme til Kræfter igen, være beredt til at blive ham en Støtte for Livet."

„Det skulde ret glæde mig," udbrød Fru Foreja levende interesseret og føjede efter et Øjebliks Tavshed til: „Jeg tror næsten, jeg nu er stærk nok til at gaa over og besøge ham. Vil du hjælpe mig?"

Med den ømmeste Omhyggelighed førte den unge Kone

Patienten ned ad Trappen til et venligt Kammer i Sidefløjens Stueetage, hvor Andrä havde fundet Anbringelse. Stemmen svigtede flere Gange Fru Foreja, da hun, selv endnu svag og mat, befandt sig ved den trofaste unge Mands Leje, hvorfra han, hjælpeløs som et Barn, end ikke formaaede at løfte sig op i Puderne for at hilse paa hende og forgæves gjorde sig Umage for at skjule de Taarer, der stride løb ned over hans indmagrede Kinder. Endelig sagde hun:

„Du har villet frelse mit Liv paa Bekostning af dit eget, Andrä; Gud er mit Vidne, at jeg ingen Sinde skal forglemme dig det."

„De har gjort meget mere for os," hulkede Andrä, medens Kordel bedækkede sin Velgørerindes Haand med Kys.

„Sig ikke det!" indvendte hun. „Saa snart du er rask, tager du med mig til mine Godser i Ungarn, — Kordel og hendes Barn skulle ledsage dig, det forstaar sig af sig selv," føjede hun hurtig til, da hun bemærkede det ængstelig spændte Blik, som Andrä rettede mod sin Svigerinde. „Eller vilde du maaske igen lade Andrä være alene," henvendte hun sig til den unge Enke, hvis Taarer sagte vedblev at rinde.

„Hvorledes skulde jeg vel kunne det?" hulkede hun bag sit Forklæde; „hvem skulde vel pleje ham og sørge for ham, naar han, som Doktoren siger, for bestandig kommer til at gaa omkring med et stift Ben?"

Fru Foreja rakte hende rørt Haanden. „Det vil du heller ikke komme til at angre. Et Hjerte, der slaar trofastere for dig og dit Barn end hans, kan du dog aldrig finde. Saa snart Andrä er oven Senge, lade I jer vie i den lille Kirke oppe paa Klippen; jeg skal være din Forloverske og sørge for dit Udstyr; derefter drage I med mig og begynde i det nye Land et nyt Liv."

Tolvte Kapitel.

Den heldbringende Forandring, som de fortrolige Samtaler med den genfundne Ungdomsveninde frembragte hos Fru Foreja, viste sig at være af Varighed. Hendes trætte Ligegyldighed forsvandt, og hun begyndte at vise Interesse for det, der foregik

omkring hende; kun hendes Sky for at omgaas sine Husfæller kunde hun ikke saa hurtigt blive Herre over.

„Hav endnu en lille Tid Taalmodighed med mig," bad hun Margarethe, „saa vil jeg føje mig i alt, hvad du anser for godt for mig."

Saaledes sad hun en af de nærmest paafølgende Dage i sit Værelse, gennem hvis vidtaabne Vindue den milde Septembersol skinnede ind, og saa sammen med Margarethe ned i Gaarden, hvor et venligt Billede frembød sig for dem.

Paa en Bænk under en Hyldebusk, der fra Haven strakte sine Grene med de sorte Bær over Gaardmuren, sad Margarethes Mand med et venligt Smil paa de alvorlige Træk, medens han taalmodig tog imod de Smaastene, som det mindste af hans Børn utrættelig samlede op og bragte ham. Ved Siden af ham, med Armen om hans Hals, sad en noget ældre lille Pige, der stolt betragtede sin store Broder. Denne havde af sin Bedstefader ladet sig sætte op paa en af de netop fraspændte Plovheste og red nu som en Triumfator om i Gaarden svingende med en stor Pisk. Bryggeren gik ved Siden af, med den ene Haand holdende Drengen i Ligevægt, med den anden stemmet i Siden, saa hjerteligt leende af Glæde over sin ældste Dattersøns Overmod, at det brede Læderbælte om hans Frakke skumpede op og ned.

„Du er meget lykkelig, Margarethe," sagde Fru Foreja til den unge Kone, der fuld af moderlig Stolthed nikkede til sin førstefødte . . . „Mand, Børn og Fader, alle forenede i Kærlighed og Endrægtighed!"

„Jeg er ogsaa meget lykkelig nu. Men hvad Endrægtigheden mellem min Mand og Fader angaar, saa var der en Tid, hvor man kun mærkede lidet til den."

„Var din Fader imod dit Ægteskab?"

„Ja, Anna, og du maa tro, at jeg har maattet kæmpe tappert for min Lykke."

„Naar du kun aldrig har behovet at mistvivle om den, du holdt af —"

„Mistvivle om Richard! Nej, det kunde da aldrig ske; men alligevel var der et Øjeblik, da der ikke manglede meget deri, og det var," — Fru Margarethe lo skælmsk — „det var, da han paa selve vor Bryllupsdag højtideligt erklærede, at han ikke vilde have mig."

Fru Foreja for op.

„Paa selve din Bryllupsdag, — du spøger!"

„Nej sandelig, om jeg gør; paa selve Bryllupsdagen var det, og oven i Købet i Kirken i Præstens og Vidnernes Nærværelse."

„Hvad, kan det have været muligt? Han er jo dog nu din Mand! Du siger, at han forsmaaede dig paa Bryllupsdagen, — tilgav du ham da siden?"

„Hvad skulde jeg vel ellers have gjort? Vilde det maaske have været bedre, om jeg havde gjort ham og mig selv for evigt ulykkelige, fordi han ikke vidste, hvad der tjente til hans bedste?"

„Det maa jeg altsammen høre nøje og udførligt. Fortæl, lille Margarethe, men uden at skjule noget for mig."

„Det er en lang Historie, — den vil sikkert kun kede dig."

I Stedet for Svar lagde Fru Foreja bedende sin Haand paa Margarethes Skulder.

„Naa, hvis du absolut vil, skal jeg fortælle dig alt. Det forklarende Sceneri have vi her lige for vore Øjne; ser du det lille Hus med de røde Teglsten ligge frem der henne fra Udhugget i Bjærget?"

„Vist ser jeg, og længe har jeg villet spørge dig, hvem der bor i det?"

„Det er saamænd vor Landsbyskole."

„Skolen? Hvor kunne Børnene komme herop, saa langt op ad Bjærget?"

„Det gaar let nok. Fra hver Gaard, hvert Hus, hver affides Hytte, som ligger strøet her omkring paa Skraaningen, kan du om Morgenen se dem komme klatrende. Mange af dem have et Par Timers Vej at tilbagelægge, men det skader ikke de hærdede Smaadrenge og Piger.

Jeg for min Part har nu aldrig haft langt til Skole, og seks Aar i Træk løb jeg daglig over til den gamle, godmodige Skolelærer, der hverken var et Haar bedre eller værre end de øvrige Bønder her paa Egnen, og lærte, hvad der overhovedet var muligt at lære hos ham. Men da jeg var bleven tolv Aar gammel — min gode Moder var allerede død for nogle Aar siden — faldt det pludselig Fader ind, at en bedre og omhyggeligere Opdragelse sømmede sig for hans Datter end den, der blev Omegnens Bønders og Daglejeres Børn til Del. Da han først havde besluttet sig, gjorde han ikke lange Omsvøb, men kørte med mig til W., erkyndigede sig om det dyreste og fornemste Institut i Staden,

hvor jeg uden Ophold blev anbragt; ringere kunde det ikke være for hans Datter.

At det ikke just faldt mig let at leve mig ind i de nye Forhold, der saa fuldstændigt stod i Modstrid med mit tidligere Liv, kan du vel tænke; men hvad vænner man sig ikke til i Ungdommen? Dog, da det først var lykkedes mig at slutte mig til et Par jævnaldrende Veninder, havde Hjemve og Skyhed ikke mere nogen Magt over mig, og hvor lykkelige vi Smaapiger i det hele og store følte os i Instituttet, ved du jo bedst selv. Fem Aar blev jeg der, og da jeg næsten samtidig med dig maatte tage derfra, forekom det mig, som om jeg for anden Gang forlod Hjemmet.

Opfyldt af stolt Glæde bragte Fader mig tilbage her til Huset, men efter at Gensynets første Henrykkelse var forbi, følte jeg mig helt underlig til Mode. Min Opdragelse havde fuldstændig gjort mig fremmed for alle min tidligste Barndoms Forhold. Saa ondt det gjorde mig at se mine jævnaldrende forhenværende Legekammerater trække sig sky tilbage fra mig, var det mig dog ikke muligt atter at omgaas dem. Deres Tankeverden var ikke min, jeg stod fremmed over for deres Ønsker og Forhaabninger. Vel var det mig en Glæde af bedste Evne at udfylde en Husmoders Stilling i Faders Hus, og frejdig tog jeg fat paa at opfylde mine huslige Pligter, men Længselen efter en ligesindet Menneskesjæl formaaede selv den travleste Virksomhed ikke at stille.

Fader maa vistnok have anet noget derom. Da han den første Aften førte mig hen til det smukke Flygel, som han i Hemmelighed og med store Omkostninger havde anskaffet til mig, sagde han: 'Skolemesteren kan undertiden komme herover og musicere med dig.'

Jeg gjorde en ringeagtende Grimace; — Udsigten til at dyrke Musik eller Litteratur med Skolemesteren havde i mine Øjne kun lidet tillokkende ved sig. Men hvor forbavsedes jeg ikke, da en af de nærmest paafølgende Dage en ung Mand med fint dannet Væsen blev forestillet for mig; hans alvorlige, ædle Træk, hans melankolske Øjne og et bittert, verdensforagtende Træk om den fintskaarne, af en mørk Mustache overskyggede Mund, var lige ved at bringe mig ud af Fatning, saa overrasket blev jeg . . . Men her staar jeg og beskriver dig min Mand —!" afbrød Fru Margarethe sig selv. „Du kender ham jo, selv om han ikke mere ser

saa melankolsk ud som den Gang; alligevel vil du sikkert indrømme mig, at hans Ydre, der saa lidt svarer til, hvad man i Almindelighed tænker sig om en Landsbyskolelærer, vel kunde være egnet til at imponere mig syttenaarige, overspændte Pige. Det Indtryk, han straks gjorde paa mig, forstærkedes yderligere ved Fortællingerne om hans tidligere Liv, der snart kom mig for Øre fra de forskelligste Sider og i de forskelligste Tonarter.

Hans Fader havde beklædt en fremragende, indflydelsesrig Embedsmandsstilling, indtil han en Dag blev mistænkt for at staa i landforræderisk Forbindelse med en Nabostats Regering. Hensynsløst dragen til Ansvar for en mod ham forudindtagen Domstol, og for stolt til at ville forsvare sig, kunde han vel ikke dømmes skyldig, men blev i Unaade afsat fra sin Stilling og mistede sin Pension. Længe overlevede han ikke denne Skam. Allerede faa Maaneder efter stod hans Hustru og Søn alene og uden Beskyttelse tilbage i Verden, ængsteligt skyede af alle for deres loyale Omdømme bekymrede Venner og Bekendte, hvortil kom, at Moderen paa Grund af en stærk Øjenlidelse var forhindret fra at søge noget Erhverv, medens Sønnen, der var opvokset til alle de Fordringer, som de begunstigede Samfundslag stille til Livet, pludselig saa sig nødsaget til at afbryde sine Studier. Han skulde om føje Tid have underkastet sig Studentereksamen; men hvad skulde han nu gribe til? Hans Moders Hjælpeløshed gjorde det ham til en tvingende Nødvendighed at vælge den Livsstilling, der var letteſt at opnaa. Og den Gang var det letteſt at blive Skolelærer. Resolut gav han Afkald paa at følge sine Anlæg, der anviste ham en videnskabelig Løbebane; i faa Maaneder gennemgik han et Lærerkursus, hvilket den Gang var tilstrækkeligt. Derefter søgte han Kald, og da Moderen nu var fuldstændig blottet for Eksistensmidler, modtog han det første, der tilbød sig.

Det var Pladsen som Skolelærer her i Landsbyen; den var usel nok, men bød ham dog Brød til ham og hans Moder.

Størrelsen af det Offer, han havde bragt, blev ham først lidt efter lidt indlysende. Med Sjælen fuld af brændende Ærgerrighed maatte han Dag for Dag undervise Landsbybørnene i A B C og finde sig i Bøndernes raa Væsen, fordi disse mistænkte ham for Standshovmod og betragtede ham som en Eventyrer inde fra Hovedstaden. Han forsøgte at finde Trøst i anstrengende Studier, men det skortede ham paa Bøger og Læremidler dertil

Dag for Dag indsaa han tydeligere, at han var og maatte vedblive at være Landsbyskolelærer hele sit Liv igennem.

Han formelig sygnede hen af Melankoli, men for ikke at bedrøve sin Moder, hvis Øjenlidelser paa Grund af hemmelig udgydte Taarer havde forvandlet sig til fuldkommen Blindhed, maaske ogsaa for ikke at udsætte sig for sine Modstanderes Haan, kom ingen Klage over hans Læber. Saaledes havde han levet til det Øjeblik, da jeg saa ham.

Du er jo en klog og erfaren Frue, lille Anna, og ved, hvad det vil sige at miste sit Hjerte," — i Fortællingens Hede bemærkede Fru Margarethe ikke den nervøse Trækning, som hendes sidste Bemærkning fremkaldte hos Veninden — „altsaa kan du vel tænke dig, hvordan det gik og maatte gaa med os to Stakler, der følte os lige ensomme i Verden og lige trængende til deltagende Forstaaelse. I Løbet af kort Tid vare vi blevne hinanden alt i alle Ting.

At min ellers saa forstandige Fader ikke forudsaa dette, kan jeg kun forklare mig ved hans overmaade Selvfølelse, der end ikke i Drømme kunde falde paa den Tanke, at hans Datter skulde kunne kaste sine Øjne paa en Skolemester, og at en saadan skulde være fræk nok til at gøre det samme over for hende. Han glædede sig kun over vor Iver, og den manglede det da visselig heller ikke paa; kun med Fremskridtene var det stadig smaat bevendt. Kom vi, naar vi spillede firhændigt, til at berøre hinandens Fingre, strømmede der som Ild fra den ene til den anden, og der indtraadte Pavser, som de paagældende Komponister sikkert aldrig havde tænkt sig Muligheden af. Forekom der under vore Sangøvelser Steder, der passede paa vore Følelser, saa skælvede vore Stemmer, saa at de maatte have bragt en Fjende af Trimulanter til Fortvivlelse, og naar vi dyrkede Litteraturen, var det naturligvis ikke bedre. Tilsidst gik det os galt; — det var et Sted i „Dante", der forekom os saa uendelig rørende, at det blev Anledning til det første Kys mellem os. Men netop i det skæbnesvangre Øjeblik, da Bogen sank ud af mine Hænder, og Richards hede Læber trykkede sig mod mine, gik Døren op, og Fader traadte ind. Vi sprang op som ramte af et elektrisk Stød og stod maalløse af Skræk; — du maa tro, ikke uden Grund.

Du har endnu ikke oplevet et Uvejr hos os, Anna; de komme sjældent, men naar de komme, ryste Bjærg og Klipper i deres Grundvold. Men hvor meget end Fader tordnede og skældte, saa

gjaldt min Angst i Grunden mindre hans Harme end et heftigt Svar fra Richard, hvorved Brudet vilde være blevet ulægeligt.

Men han betvang sig for min Skyld. Med Tænderne pressede imod hinanden og et Ansigt saa blegt som et Lagen stod han ubevægelig og lod Uvejret bruse hen over sig. Da Fader endelig, efter at han een Gang for alle havde forbudt ham sit Hus, udmattet holdt inde, bukkede han stilfærdig og gik.

At jeg endnu samme Aften saa Lejlighed til at træffe sammen med ham og højt og helligt tilsvor ham ikke at aflade, før jeg havde omstemt Fader, forstaar sig af sig selv. Med Omstemningen gik det dog ikke saa let, som jeg havde tænkt mig; jeg havde overvurderet min Magt over ham. Hvor meget jeg end smigrede og kælede for ham, hvor meget jeg end bad og tryglede, blev han ved sit, at det Giftermaal kunde der aldrig og ingen Sinde blive noget af.

Da greb jeg til min sidste Udvej. En skønne Dag absenterede jeg mig fra Huset og lod en Meddelelse tilbage til Fader om, at jeg var taget til de fromme Søstre i Klosteret i G., og at jeg ifald han ikke lod mig faa min Vilje, vilde lade mig gøre til Nonne, naar jeg havde udstaaet mit Aar som Novice."

Hun gjorde en Pause, da hun saa Fru Foreja smile.

„Du mener sagtens, at jeg ikke havde stort Anlæg til at gaa i Kloster — nej, nu er jeg selv af samme Mening," — hun smilte og tilkastede sin Mand og sine Børn et lykkeligt Blik. „Men den Gang var det ramme Alvor med min Beslutning, deri maa du tro mig.

Naturligvis indfandt Fader sig og truede og støjede; men det hjalp ham ikke, hvor bister han end gjorde sig. Søstrene tog mit Parti, og ifald han ikke vilde anvende Vold og vække en pinlig Opsigt i hele Omegnen, maatte han bekvemme sig til at lade mig blive, hvor jeg var. I Begyndelsen trøstede han sig vel med, at jeg snart vilde faa nok af at bede og faste, men da Maaned efter Maaned forløb, uden at jeg havde givet efter, og da Nonnerne allerede for fuldt Alvor begyndte at tale om min Indvielse, blev han bange, den kære Fader, og lovede mig endelig under de argeste Forbandelser, jeg i mit Liv har hørt, at jeg skulde faa min Skolemester, naar jeg blot vilde komme hjem igen. Endnu samme Aften bleve vi forlovede.

Saa havde jeg da opnaaet, hvad jeg vilde, og min Forlovelsestid begyndte; — men, Anna, for intet i Verden vilde jeg leve den Tid om igen!

Paa den ene Side Fader, der ved Surmulen og Brummen holdt sig skadeslos for den ham aftvungne Indvilligelse; paa den anden Richard, der gik omkring saa bleg og uhyggelig som et Spøgelse, altfor stolt til at komme Fader i Møde med den mindste Tilnærmelse; og mellem dem begge jeg, i stadig Skræk for et voldsomt Sammenstød mellem de to, som jeg holdt mest af i Verden.

Jo mere den fastsatte Bryllupsdag nærmede sig, desto værre blev Forholdet mellem dem. Fader vilde have, at vi efter Brylluppet skulde bo hos ham; Richard erklærede, at jeg hørte hjemme i hans Hus og intet andet Steds. Nødtvungen maatte Fader give efter, men selv enhver lille Udbedring, som han for min Skyld vilde foretage med Skolebygningen, modsatte Richard sig med fortvivlet Halsstarrighed. Dersom ikke Richards Moder, hvis mildnende Indflydelse end ikke Fader kunde unddrage sig, bestandig havde mæglet og stiftet Forlig, var det vel allerede den Gang kommet til et aabent Brud.

Saa kom da Bryllupsdagen. Kirke og Skolebygning prangede med Grønt og Blomster, i vort Hus blev der bagt og braset op, saa at Duften deraf sivede langt ned i Dalen. Fra alle Kanter strømmede Familie og Venner til, thi netop fordi dette Ægteskab, som Fader mente, geraadede os saa lidet til Ære, skulde Traktementet være saa imponerende som vel muligt.

Jeg følte mig tung om Hjertet under alle disse Forberedelser. Det er altid trist for en ung Pige at fejre sit Bryllup uden Moder, men dobbelt trist, naar hun ved, at hun gør Faderen Sorg dermed. Henimod Aften listede jeg mig af Sted ud til min Yndlingsplads.

Ser du Højen der, Anna, med Korset paa Toppen? Vi kalde den Passionsbjærget, fordi paa Vejen derop Kristi Lidelses-Historie er fremstillet i tolv Billeder. Ved Foden af Korset deroppe har man den mest henrivende Udsigt over hele Egnen. Utallige Gange havde jeg siddet deroppe, alene eller med Richard, og drømt om Fremtiden.

Jeg kastede mig ned foran Korset, og al Ængstelse, som i de sidste Uger havde ophobet sig i mig, al min pigeagtige Sorg over ikke at have nogen fortrolig, gav sig Luft i en hed Taarestrøm. Jeg maa vist have grædt ganske forskrækkeligt; — du ved jo selv, Anna, hvor vi Piger i Institutter kunde græde; under et Par Pægle ad Gangen gjorde vi det ikke. Saa overhørte jeg da

ganske, at der nærmede sig Skridt fra den anden Side af Højen. Det var Richard, der havde haabet at træffe mig alene her, og som nu til sin Bestyrtelse fandt mig liggende foran Korset opløst i Taarer. Han troede af min Hulken og de afbrudte Ord, i hvilke mit fulde Hjerte udøste sig for Gud, at forstaa, at Forbindelsen med ham voldte mig Sorg, og sagte traadte han tilbage, uden at jeg havde haft nogen Anelse om hans Nærværelse.

Den hele Nat gik han, som hans Moder senere fortalte mig, hvilelos op og ned i sit Værelse. Bleg og forvaaget skal han da ogsaa have set ud, da han næste Morgen afhentede mig til Kirke, men selv mærkede jeg intet dertil, — en ung Brud vover jo næppe nok at se paa sin Brudgom, og paa Vejen til Kirke havde jeg saa meget at gøre med at passe paa min lange, hvide Slæbekjole og det lette Slør, som Vinden tog fat i, at jeg først rigtig kom til Besindelse, da jeg stod foran Alteret. Den gode gamle Præst udlagde i jævne Ord Ægteskabets Betydning for os; men da han nu rettede det Spørgsmaal til Richard:

'Vil du tage den Pige, som hos dig staar, Jomfru Margarethe Kerner, til din Ægtehustru?' da rettede han sig paa en Gang højt op og sagde klart og bestemt: 'Nej!'

Jeg segnede sammen som truffen af Lynet. Kirken sejlede for mine Øjne, jeg havde Følelsen af, at jeg paa Øjeblikket skulde dø. Men dette skrækkelige Øjeblik var snart forbi. Et Blik paa Richard viste mig, at hans Mund talte Ord, som Hjertet ikke tilsagde ham; jeg genvandt min Fatning og havde det ogsaa i høj Grad nødigt; thi det Opror, som nu opstod, lader sig ikke beskrive. Vi bleve puffede og skubbede ind i Sakristiet, hvor Richard skulde staa til Ansvar.

Hvorfor havde han sagt Nej?

Fordi han havde skiftet Sind.

Hvorfor var han først bleven klar derover foran Alteret?

Fordi han vilde undgaa al mulig Snak om Tingen.

Mere var der ikke til at bringe ud af ham, hvor meget man end trængte ind paa ham og skreg op omkring ham. Endelig paabød Fader Ro og banede Vej for Richard, saa at han kunde vende tilbage til sit Hus. Gæsterne droge i ophidsede Klynger hjem til os, og da Maaltidet nu en Gang var anrettet, blev der intet andet tilovers end at fortære det. Men ved den megen Spisen og Drikken opirredes Sindene end mere, og den ene overbød den anden med Forslag om, hvorledes man skulde hævne

den Skam og Skandale, som Skolelæreren havde ladet vederfares vort Hus.

Den ene vilde knække Arme og Ben paa ham, den anden svide Huset af over Hovedet paa ham, den tredje sørge for, at han med Skam og Skændsel blev jaget fra sit Smule Embede.

Da gik jeg ind mellem de opbragte Mænd; en lydløs Stilhed indtraadte. Fader sagde senere til mig, at alle vare de blevne angst og bange for mig, da jeg med mit dødblege Ansigt saa stille og rolig var kommen hen til dem.

'I snakke, og I strides,' begyndte jeg, modigt bekæmpende min indre Uro; 'men jeg skulde dog mene, at Sagen fremfor alle angaar mig. Hvad Glæde kan jeg have af, at I slaa ham til Krøbling eller brænde hans Hus eller jage ham fra Egnen? Er dermed den Skam udslettet, som han har bragt over mig? Jeg har et bedre Forslag at gøre. Næste Søndag skal Brylluppet finde Sted endnu en Gang. Alt maa være nøjagtig indrettet som i Dag; kun skal han, naar Præsten tilspørger ham, svare 'Ja', og bagefter svarer jeg 'Nej'. Mig tilkommer det at vise ham fra mig, og ikke han mig; kun saaledes kommer Spotten og Skammen over ham.'

Fader slog med knyttet Næve i Bordet, saa at Krus og Glas dansede. 'Saaledes skal det være! Det Pokkers Pigebarn har Ret! Til næste Søndag ere I allesammen inviterede igen, og da skal der blive et andet Slags Bryllup, end det vi havde i Dag.'

Et Par af Mændene bleve affendte for at forkynde Richard den fattede Beslutning, og han viste sig beredvillig til at give mig den forlangte Satisfaktion.

Otte Dage efter ringede Klokkerne atter til Bryllup, og ligesom første Gang, kun endnu noget blegere, førte Richard mig til Kirke. Mit Hjerte slog saa voldsomt, at jeg ikke forstod det mindste af, hvad Præsten sagde. Men da Richard havde besvaret det til ham rettede Spørgsmaal med 'Ja', og Turen derefter kom til mig, lagde jeg begge mine Hænder fast mod Brystet og sagde ligeledes 'Ja'!

Den Gang var det Richard, der for sammen. Men den gode Præst, der formodentlig ikke havde Lyst til at lade det komme til Vielse for tredje Gang, forenede vore Hænder og udtalte Velsignelsen over os, saa hurtigt han blot kunde. Før de andre endnu havde besindet sig ret, havde Richard ført mig ind i

Sakristiet, og vi to talte med hinanden Ord, som ingen andre hørte end Gud. Nu trængte Gæsternes ophidsede Sværm ind til os, men Fader skubbede alle til Side og banede sig Vej hen til os. Jeg klyngede mig ængsteligt op til Richard, da han med blussende Ansigt og funklende Øjne stod foran os; mig saa han imidlertid slet ikke paa; men med sin mægtige Haand gav han Richard et Slag paa Skulderen, saa at han næppe kunde holde sig oprejst.

'Du skal have hende!' raabte han saa højt, at det rungede; 'du, og ingen anden, og hvis du saaledes vil have det, skal du være mig en Søn efter mit Hjerte.'

Et eneste Blik tilkastede Richard ham for at se, om det var hans Alvor; derpaa kastede han sig i Faders Arme, og de to haarde Mænd kyssede hinanden paa Mund og Kinder. Fra den Stund af lige til nu have de været mod hinanden som Fader mod Søn og Søn mod Fader.

Saa lidet Fader havde ladet sig mærke dermed, havde han fattet Kærlighed til Richard fra det Øjeblik, da denne i Kirken havde udtalt sit kraftige 'Nej'; den stolte Uegennyttighed, hvormed han havde givet frivillig Afkald paa det, som kun ugerne tilstodes ham, havde vundet Faders Hjerte for ham. Maaske vilde han aldrig have tilstaaet ham det, hvis ikke mit uventede 'Ja' havde aabnet ham Vejen for en Tilnærmelse.

Og ikke blot i Ord, ogsaa i Gerning viste han sig som en Fader for Richard. Kun et Par Uger maatte vi blive i det lille Skolehus, saa nødte han Richard til paa sin Bekostning at flytte til Staden sammen med mig for der at studere videre. Ærgerrig som han er, arbejdede han af yderste Evne. I Løbet af et Par Aar havde han indhentet det forsømte, bestod glimrende sine Eksaminer, og nu er han Professor ved det Gymnasium, hvor han før havde været Elev; ogsaa hans Fagskrifter begynde at gøre hans Navn bekendt i vide Kredse. Sommerferien tilbringe vi hvert Aar hos Fader, som gaar endnu stoltere og strammere omkring end ellers, naar han har sin Søn 'Professoren' ved sin Side. Men Hjertet hopper i Livet paa ham, naar han betragter min ældste Dreng, hvem Glæde over Landlivet synes at ligge i Blodet . . . Der, se blot selv, om ikke den lille Fyr ligner sin Bedstefader op ad Dage?"

Hun viste med Haanden paa Drengen, der efter endt Ridetur betragtede Bryggerknægtenes Arbejde og dertil indtog en Stil-

ling, der i Soliditet ikke gav Bedstefaderens noget efter. „Han vil en Gang blive en ægte Kranichsbergerbrygger."

Fru Foreja havde, tilbagelænet i sin Stol, hørt paa sin Ungdomsvenindes Fortælling med den dybeste Interesse. Nu bøjede hun sig frem imod hende og greb begge hendes Hænder.

„Sig mig endnu kun eet, Margarethe, — har du aldrig angret, hvad du den Gang gjorde?"

„Skulde jeg have angret, at jeg ikke for en Misforstaaelses Skyld ofrede mit Liv, at jeg ikke i falsk Stolthed opgav den Mand, hvis Hjerte maaske aldrig har slaaet varmere for mig end i den Stund, da han ansaa det for sin Pligt at give Afkald paa mig; skulde jeg angre, at jeg ikke tog Hævn over en Krænkelse, som ikke var beregnet paa at være en Krænkelse, og at jeg i Stedet for at hykle Kulde bekendte den Kærlighed, hvoraf mit Hjerte flød over? . . . Nej, Anna, det har jeg aldrig angret!"

„Og han?" spurgte Fru Foreja, hvis Kinder vare komne til at gløde under Venindens sidste Ord, „lod han dig aldrig føle, at du kom ham i Møde, efter at han havde forsmaaet dig?"

„Om han lod mig det føle?" I Fru Margarethes blide Øjne lyste et stolt Blik op. „Han har ikke noget Øjeblik ophørt at lade mig det føle —"

„Altsaa dog? Jeg kunde jo tænke mig det!"

„Han har aldrig ophørt at lade mig det føle," vedblev Fru Margarethe uden at give Agt paa Afbrydelsen. „Ved den inderligste Troskab og mildeste Kærlighed, ved en Ærbødighed, som en Kvinde kun i sine sødeste Drømme kan ønske sig, ved sit hele Liv lige fra den Stund til i Dag har han ladet mig føle, at jeg ikke den Gang hævnede mig, men tilgav."

Trettende Kapitel.

Det lod næsten, som om Husfællerne efter Margarethes Fortælling vare traadte Fru Foreja nærmere; hendes ængstelige Sky for at komme i Berøring med dem forsvandt mere og mere og gav Plads for venlig, ja fortrolig Omgang. Især følte hun sig tiltrukken af Hellwig, Margarethes Mand, siden hun havde lært at agte dennes gennem Refleksion klarede Væsen som et Resultat af indre Kampe. Saa snart hendes tilbagevendende Sundhed tillod

det, vandrede hun ved hans eller Margarethes Side omkring i Haven eller Husets nærmeste Omgivelser, over hvilke Efteraaret saa smaat begyndte at sprede sin brogede Farvepragt; men helst opholdt hun sig paa Højen med Korset. Paa dettes græsbevoksede Sokkel sad hun ofte i Timevis fortabt i Tanker og saa ned i den vide, bjærgomkranſede Dal ved sine Fodder. Saaledes fandt ogsaa Hellwig hende, da han en af de sidste Dage, Ferien tillod ham at tilbringe paa Landet, steg op paa Højen for at tage Afsked med den for dette Aar. Hun bøjede Hovedet til Hilsen uden dog at forandre Stilling. Han tog Plads ved hendes Side og saa ligesom hun en Tid lang stiltiende ud over det solbeskinnede Landskab.

„Med hvor meget lettere Hjerte vilde jeg ikke vende tilbage til Byen," begyndte han endelig, „hvis jeg kunde tage denne Plads med mig. Hverdagslivets Uro og Fortrædeligheder vilde upaaagtede glide forbi mig, hvis jeg daglig, om ogsaa kun for et kort Øjeblik, kunde tage min Tilflugt hertil og forfriske min Sjæl ved den Skønhed, som omgiver denne Plet."

„Ja," svarede hun, „her er usigelig skønt og fredeligt. Jeg har ofte tænkt mig," vedblev hun sagte, „at hvis man bestandig kunde leve fjernt fra den store Verdens hidsende Higen og Tragten, i skønne, uberørte Naturomgivelser, og i Omgang med nogle faa ædle Mennesker, da maatte ogsaa noget, der lignede Ro og Fred, lægge sig over selv den mest oprevne Sjæl, og da vilde Tvivlen forstumme om den Gud, hvis Væsen og Herlighed jeg dog inderst inde føler og mærker."

„Vilde vi blot," tog Hellwig alvorsfuldt til Orde, „kun oftere og villigere lytte til denne indre Stemme i Stedet for at lade vor Fred med Gud atter og atter forstyrre af vor jordbundne Forstands smaalige Indvendinger! De fleste af dem, som fornægte Himmelen, fordi de ikke kunne gribe den med Hænderne, gaa Dag for Dag upaaagtende forbi Fænomener, i hvilke kun Vanen ikke mere lader os se noget Vidunder.

At han selv eksisterer, derom tvivler Mennesket ikke, og dog formaar ingen at forklare den vidunderlige Dobbelthed i vort Væsen, som Foreningen af vor aandelige og legemlige Natur fremkalder. At finde Livets Sæde er endnu ikke lykkedes nogen. Det aandelige Element i os, hvad enten vi nu kalde det Sjæl, Hjerte, Sind eller Aand stammer ikke fra denne Jord. Vi nødes til at betragte dette usanselige som et Udslag af en Kraft, der staar over

os. Fordi vi ere, derfor er Gud. Men ere vi først overbeviste om hans Tilværelse, saa kunne vi roligt overantvorte ham det store Spørgsmaal om vore Sjæles endelige Skæbne."

„Men Uvisheden er dog saa tung at bære," indskød Fru Foreja, som hensunken i Tanker havde lyttet til Hellwigs Ord; „den lader vort Hjertes brændende Spørgen ubesvaret og fordunkler det lyseste Fordelys med Dødens mørke Skygger."

„Men den samme Uvished er dog den, som anspører Mennesket til i Kærlighed at bøje sig mod dem, der ligesom det selv med Længsel i Hjertet og Taarer i Øjet fra Forkrænkelighed stræber op mod Evigheden. Men hvor kan nogen, der i Næsten ser en Broder, hade eller foragte Næsten?"

„Man behøver ikke at hade Menneskene og kan alligevel være ude af Stand til at elske dem. Medlidenhed, Deltagelse, Barmhjertighed, — det er dog altsammen ikke Kærlighed!"

„Men gyldne Broer, som føre til Kærlighed."

„Menneskene ere saa sjældent Kærlighed værd," sagde hun med Bitterhed i Stemmen.

„Det blive de, saa snart vi holde os til deres Fortrin i Stedet for til deres Svagheder. Noget godt indeslutter ethvert Menneske i sig; selv hos den laveste, forvorpneste Forbryder vil der kunne findes Karaktertræk, ud fra hvilke Forædlingen af det hele Menneske kan tage sit Udgangspunkt, naar man blot paa ret Maade forstaar at indvirke derpaa."

„Var det blot ikke saa meget sværere at afhjælpe den sjælelige Elendighed end den legemlige!" sagde Fru Foreja hovedrystende.

„Tro ikke det," svarede Hellwig ivrigt; „hvem der befordrer sin Næstes ydre Vel bidrager næsten altid til ogsaa at fremme det indre. Meget oftere er Synden en Følge af Elendighed end Elendighed en Følge af Synd. At hjælpe de fattige til en menneskeværdig Eksistens, at bistaa dem, der redeligt stræbe fremad eller ere nedtrykte af Ulykke, at pleje syge og forladte, at beskytte den hjælpeløse Barne- og Oldingealder, at oprejse moralsk faldne, at gøre Ret og Billighed opnaaelig for enhver og forsone dem, som ligge i Krig med Samfundet, det er deres Pligt, som ere velsignede med stor jordisk Rigdom. Med Hjerte og Haand at deltage i disse Bestræbelser, overalt at gribe hjælpende ind, og dog saaledes, at man bevarer Evnen til ny, velsignelsesrig Virken, det maa vel være nok til at udfylde et enkelt Menneskes Liv."

Fru Forejas Øjne lyste af skøn Begejstring; hun greb Hellwigs Haand og trykkede den varmt.

„Jeg takker Dem for Deres Ord, de skulle ikke forgæves være talte til mig; jeg vil, som Marie i Biblen, bevare dem i mit Hjerte, de skulle give mit Liv et rigt Indhold; maaske vil det lykkes mig at glemme min egen lille Smerte for Menneskehedens store Nød og i Bestræbelserne for at bringe andre Glæde og Fred selv at faa Fred, omend Glæden maa mangle."

Med straalende Blik blev hun siddende og saa ud i det fjerne, medens Hellwig maatte opfylde et Løfte til sine Børn, der med Margarethe vare komne op paa Højen, om at ledsage dem paa en Spadseretur ned i Dalen.

Margarethe havde hørt den sidste Del af Samtalen mellem de to; hun lagde sin Arm om Veninden Hals, og seende hende inderligt ind i Øjnene sagde hun:

„Hvorfor skulde du ikke ogsaa kunne finde Glæde. Kærligheden til alle Mennesker er en smuk Ting, men Kærlighed til en enkelt gaar frem for den, i det mindste hos os Kvinder, der af Naturen ikke ere bestemte til stolt Adskillelse men til ømt at klynge os op til en anden. Først naar du har Mand og Børn, som du kan kalde dine, først da, Anna, vil du i Sandhed lære at elske Menneskene og indse, at al Lykke paa Jorden kun er begrundet i Kærlighed; — du har aldrig talt til mig om din Fortid, lille Anna," vedblev hun usikrere end før, „aldrig betroet mig noget om din Mand og dit Ægteskab. Men jeg fatter saa godt, hvor du maa have lidt, da han døde."

„Hvor kan du vide, at min Mand er død?" afbrød Fru Foreja hende sagte.

„Skulde det være muligt, at han ikke er det?"

„Ja, — han lever."

I dybeste Forbavselse slog Fru Margarethe Hænderne sammen. „Han lever, men hvorfor er han da ikke hos dig? Holder han ikke af dig?"

„Først for nogle faa Uger siden har han forsikret mig, at han gjorde det."

„Og du lod ham ikke komme til dig, selv da dit Liv var i en stor Fare? . . . Er han dig da uværdig?"

Fru Foreja tøvede et Øjeblik med Svaret.

„Jeg vilde gøre ham Uret, hvis jeg sagde Ja. Han er god og retskaffen."

Margarethe tav forvirret; men hendes Blik var med saa hjertelig Deltagelse rettet mod Veninden, at denne ikke kunde modstaa hendes stumme Spørgsmaal. Med Hovedet lænet mod Margarethes Skulder begyndte hun at fortælle sit Livs Historie.

„Jeg kunde tilgive alt," sluttede hun endelig, „selv at han den Gang forlod mig; maaske mente han virkelig, at det var til mit bedste; men at han kom tilbage igen, kun for atter at blive mig utro, det — det kan jeg aldrig tilgive ham."

„Han forglemte dig for din egen Skyld, og det kalder du Utroskab? Indser du da ikke, at han aldrig var dig mere tro end netop i det Øjeblik, da han troede at være dig utro? Hvor kan du dog være saa skinsyg paa dig selv og pine dig saaledes for en Indbildnings Skyld?"

„I alt Fald er det nu for sent! Du har hørt det altsammen og maa indrømme, at jeg har krænket ham altfor dybt til, at han nogen Sinde skulde kunne tilgive mig."

„Der gives intet, som sand Kærlighed ikke kan tilgive!" udbrød Margarethe ivrig. „Kærlighed triumferer ikke i Gengældelse, men ved at tilgive!"

„Det var ogsaa hans Ord," sagde Fru Foreja eftertænksomt. „Men havde han selv været i Besiddelse af en saadan Kærlighed, vilde han ikke saa beredvilligt have troet mine Ord, som han dog maatte kunne se vare udtalte i Vrede, — saa vilde han have gjort endnu et Forsøg paa at vinde mig, før han for bestandig forlod mig."

„Hvem siger, at han virkelig har forladt dig? Maaske tøver han endnu og venter kun paa et Ord fra dig for at ile for dine Fødder."

„Selv om det var saaledes, vilde jeg dog ikke udtale dette Ord. Komme ham i Møde, tilbyde ham min Kærlighed, det kan jeg ikke, — hellere dø."

„Men hvis en anden nu i dit Sted udtalte det forløsende Ord."

Fru Foreja saa saa indtrængende paa Margarethe, at denne maatte sænke Blikket.

„Hvis du paa den Maade vilde misbruge min Fortrolighed," sagde hun langsomt og strengt, „vilde du ikke dermed opnaa andet end at fordrive mig fra dette Tilflugtssted, der er blevet mig saa kært, og berøve mig den sidste Tro paa Venskab. Nej, Margarethe," vedblev hun mildere, „overlad du mig rolig til min

Skæbne. Hvad komme maa, vil komme. Jeg har saa længe ensom gaaet min Vej gennem Verden, at jeg vel ogsaa i Fremtiden vil kunne det. Livet er altfor kort til, at der bør lægges stor Vægt paa, om det bringer os Lykke eller ikke; og du ved jo, at saa fattig er selv ikke den fattigste, at han ikke formaar at dø. Kan han ikke bøje sin Stolthed, velan — jeg gør det ikke, om vi saa begge skulle gaa til Grunde derved!"

Hun rejste sig og slyngede sine Arme om Veninden, der bekymret sukkede:

„Gud give, at aldrig den Tid maa komme for dig, da du angrer at have ofret din Lykke for din Stolthed."

Fjortende Kapitel.

Oktober Maaned var kommen. Over Dalen mellem Bjærgsiderne væltede sig Morgen og Aften Taagemasser, som kun nølende veg for Middagssolens Straaler. Paa de dugtunge Græsskraaninger spandt Edderkopperne deres Spind, lange sølvskinnende Traade, der som Alfebroer trak sig op ad de vilde Rosenbuske, der nu stod med halvt afløvede Grene og skinnende røde Hybenfrugter i den klare Efteraarsluft. Let raslende sank det visne Løv ned fra Træerne i Skoven og hvirvledes rundt af Vinden, til de endelig fandt blivende Sted, for derefter fugtige og henraadnende at afgive beskyttende Dække for nye Kim og Livsspirer.

Med alvorlige Øjne betragtede Fru Foreja denne Naturens Visnen og Forgaaen. Endnu bestandig forblev hun paa Kranichshof. Hellwig havde paa Grund af Semestrets Begyndelse allerede for Uger siden maattet vende tilbage til Staden, men Margarethe havde ikke haft Hjerte til at følge ham, for ikke derved at minde Veninden om, at ogsaa hun nu snart maatte tænke paa at bryde op. Under Paaskud af, at hun ansaa et længere Ophold i den rene Bjærgluft for nødvendigt for sine mindste Børns Sundhed, forblev hun med disse i Kranichshof, medens den ældste Dreng fulgte med Faderen til Byen.

Fru Foreja havde siden den Dag, hun betroede sig til Margarethe, ikke paany talt til denne om sit Sjæleliv, og hendes Væsens jævne Ro havde vel været egnet til at indgyde Tillid, hvis ikke Margarethes omsorgsfulde Blikke havde bemærket hendes nervøse

Faren sammen, hver Gang fremmede Skridt nærmede sig Huset, og det spændte Udtryk, hvormed hun hver Dag imødesaa Postbudets Komme, og endelig den lette, smertelige Trækning om hendes Læber, naar han atter og atter kun havde ligegyldige Forretningsbreve at levere hende; alt forraadte, at den ensomme Kvindes Hjerte endnu bestandig holdt Haabet fast, hvor ofte end hendes Forstand havde erklæret det for taabeligt.

I Dag vare Bladene det eneste, som Budet havde bragt hende. Skuffet søgte hun med dem op paa sit Værelse, medens Margarethe fordybede sig i et Brev fra Manden. Med inderlig Glæde læste hun de længselsfulde Ord, han tilskrev hende; men højt bankede hendes Moderhjerte, da hun vedlagt fandt en Seddel, hvorpaa hendes ældste med store, klodsede Bogstaver sendte hende sin Hilsen. Hendes Fader var netop ikke hjemme og kunde saaledes ikke beundre sin Dattersøns Kunstværk; hvorfor hun paa staaende Fod ilede op til Veninden for at indkræve hendes Tribut af Beundring.

Men det lille Blad Papir faldt ud af hendes Haand, saa snart hun fra Dørtærskelen havde overset Værelset. Paa Gulvet, med Hovedet lænet op mod Sengen, laa Fru Foreja bleg og ubevægelig; Hænderne holdt hun pressede mod sine Tindinger, og Øjnene vare stive og glansløse rettede mod Loftet.

Forfærdet ilede Margarethe til for at hjælpe Veninden, hvem hun troede ramt af en pludselig Afmagt, til et bedre Leje. Fru Foreja skælvede, da hun berørte hende. Hendes Hænder sank slappe ned, Øjnene mistede deres stirrende Blik, men kun for at give Udtryk for en saa dyb, nagende Smerte, at Margarethe grædende af Angst udbrød:

„Hvad fejler du dog, Anna? For Guds Skyld, hvad er der sket med dig?"

Fru Foreja rettede sig med Anstrengelse op.

„Gud har hjemsøgt mit Hovmod og mit Hjertes Haardhed." Hun greb efter Avisen, som sammenkrøllet laa paa Gulvet ved Siden af hende. „Læs selv!" Hun viste paa en Notits. „Jeg har fortjent Straffen; men ham, ham burde den ikke have ramt."

Bleg af Skræk læste Margarethe:

„Først i Gaar Eftermiddags blev det muligt at overse Følgerne af Jærnbaneulykken ved C., som vi i vort forrige Nummer omtalte. Antallet af de øjeblikkelig døde, hvortil yderligere kommer de, der i det forløbne Døgn ere omkomne af deres

Saar, er meget betydeligt og udgør —" her fulgte Tallet og en Fortegnelse over de forulykkede. „Iblandt de haardt saarede, hvis Liv næppe staar til at redde, befinder sig ogsaa, som det fremgaar af en med Messingplade forsynet Haandkuffert, en Herr Charles Brook fra Sidney, der efter al Sandsynlighed befandt sig paa Hjemrejse til Australien."

Margarethe lod Bladet synke. „Hvad vil du gøre?" stammede hun.

„Kan du spørge derom? Jeg vil skynde mig til ham, at han i det mindste kan dø i mine Arme. Lad en Vogn forspænde, Margarethe. Om et Par Minutter er jeg rejsefærdig!"

„Min Gud, min Gud!" gentog hun hændervridende, da Margarethe uden at vove en Indvending forlod Værelset; „hvis han nu døde, inden jeg faar ham at se! Men det kan, det maa ikke ske. Han maa ikke dø, før jeg faar sagt ham, hvor højt jeg elsker ham og bestandig har elsket ham, og hvor meget mit Hjærte har længtes efter ham."

Med skælvende Hænder samlede hun det nødvendigste til Rejsen sammen. Da Margarethe faa Minutter efter kom tilbage til hende, fandt hun allerede Fru Foreja ventende fuldt udrustet til øjeblikkelig at tage af Sted.

„Du kan dog ikke rejse alene, Anna; og Fader er desværre ikke hjemme."

„Hvorfor skulde jeg ikke kunne rejse alene? Hele mit Liv faar jeg jo nu Lov til at tilbringe i Ensomhed," svarede hun rolig; men pludselig brast hendes med uhyre Anstrengelse tilkæmpede Ro sammen, og i lidenskabelig Smerte udbrød hun:

„Han ligger saaret, sønderslidt og kvæstet, og jeg er ikke hos ham. Han er maaske allerede død, uden at jeg har kunnet bede ham om Tilgivelse. O, min Forstokkethed vil blive frygteligt straffet! Men hvorfor var jeg ogsaa døv for enhver Advarsel? Gud advarede mig, da jeg frelstes fra overhængende Livsfare, du advarede mig, din Mand, I alle! Men jeg var ufølsom for eders Ord, og nu er det for sent. For sent! O, hvor klinger det Ord dog vanvittig grusomt!"

I vild Smerte bedækkede hun Ansigtet med sine Hænder. „Men hvis han er død, vil jeg dø med ham! Uden ham kan jeg ikke leve!"

Margarethe greb hulkende hendes Haand: „Jeg lader dig ikke rejse herfra, før du er roligere."

„Er jeg da ikke rolig? Hvad har jeg sagt? Jeg selv ved det ikke mere . . . Aa nej, Margarethe, jeg har jo ikke villet forskrække dig," — hun trykkede Veninden Hænder mod sine tørre, hede Øjne. „Hvad der skal blive af mig, hvis han er død, det staar til Gud at afgøre. Han har knækket mit Hovmod og brudt mit Hjerte, jeg vil i Fremtiden bøje mit Hoved og følge hans Veje."

Ude i Gaarden hørte man Vognen køre for Døren. Med en lille Taske i Haanden som eneste Rejsegods ilede Fru Foreja ned ad Trappen og steg op i Vognen.

„Gud være med dig," tilraabte Margarethe hende under strømmende Taarer, „og glem ikke, at vi ikke føle os rolige her, før vi igen have dig hos os!" Endnu en Hilsen, en Vinken, og Vognen rullede af Sted.

Hensunken i Tanker, af og til gysende som af Kulde, krøb Fru Foreja sammen i et Hjørne af den lille Vogn.

Kun samlede hun sig fra Tid til anden sammen for at opfordre Karlen, der kørte for hende, til at paaskynde Farten.

„Hurtigere, hurtigere!" vedblev hun utaalmodigt, da Hesten efter det raske Trav, hvormed den var begyndt, pludselig slog over i langsom Skridtgang.

„Ja, hurtigere, det er let nok sagt," smaabrummede Karlen; „men op ad Bjærgryggen her kan man ikke køre hurtigt, især da ikke med en Hest, der den hele Morgenstund har været paa Markarbejde."

„Hvor længe vil det vare, før vi ere oppe?"

„En god halv Time, skulde jeg mene. Men er det drøje Stykke først overstaaet, løber Vognen som af sig selv paa den glatte Vej nedefter."

„Jeg vil ogsaa staa af," sagde hun ivrig, da hun saa Kusken klatre ned fra Bukken.

„Naa, Hesten vil ikke tage Dem det ilde op," brummede han og lod Vognen holde. „Jeg raader ellers Fruen til at gaa den Vej," tilføjede han og pegede med Piskeskaftet paa en smal Sti, der under Træernes Skygge gik parallelt med Kørevejen langs Bjærgvæggen; „De gaar behageligere der end her paa den støvede Landevej!"

Uden Indvending fulgte hun Anvisningen.

Uden at se hverken til højre eller venstre, kun optagen af Ønsket om at komme saa rask som muligt fremad, gik hun med

feberglødende Kinder langs Stien og havde snart ladet det lille Køretøj paa Vejen langt bagved sig.

Hun skulde netop til at bøje om et Skovhjørne, da hun følte sig holdt tilbage.

Hendes Kjolesøm var bleven indfiltret i en Brombærbusk, og hun maatte bukke sig ned for at frigøre den for Rankerne, der ikke saa let slap deres Tag.

Nu var hun fri og vilde just til at skynde sig videre, da hendes Blik faldt paa en Mandsskikkelse tæt ved hende, hvis Skridt over den bløde Skovbund hun ikke havde bemærket.

Forskrækket løftede hun Øjnene mod den kommende, deres Blikke mødtes, og med et pludseligt Skrig tumlede hun tilbage. Hun vilde være styrtet til Jorden, hvis han ikke havde opfanget hende i sine Arme.

Men hurtigt vristede hun sig løs og trængte ham med udstrakte Arme tilbage fra sig for at kunne se ham ind i Ansigtet.

„Det er dig — du lever! Du er ikke død — ikke kvæstet — ikke saaret engang? Du lever, du lever — o Gud! — Takket være Gud!"

Han slyngede Armene om hende og bar hende hen til en Tue under et Træ.

„Anna — min Hustru — saa holder jeg dig da endelig i mine Arme," hviskede han hende lykkalig i Øret.

Endnu vantro vedblev hun at stirre paa ham.

„Jeg læste det jo, at du maatte dø; jeg troede ikke mere at træffe dig i Live, ikke mere at kunne sige dig, hvor højt jeg elsker dig!"

„Du tænker paa Jærnbaneulykken; om den har ogsaa jeg læst," svarede han, idet han bedækkede hendes Hænder med Kys „Maaske vilde jeg have fundet min Død derved, hvis ikke Kærligheden til dig havde traadt skærmende mellem mig og Faren. Jeg vilde tage med Toget, havde allerede løst Billet, men i sidste Øjeblik fik en indre Stemme mig til at afstaa fra mit Forehavende. Det forekom mig, som om du kaldte paa mig; jeg maatte vende om for at opsøge dig. Jeg overgav min Bagage til en bekendt, der lovede at tage den med sig til Hamborg, og begav mig hertil, hvor der, som jeg gennem Horand havde faaet at vide, var Haab om at træffe dig. Jeg anede kun ikke, hvilket Gensyn her var mig beredt. Anna, elskede Anna, sig mig endnu en Gang, at du ikke mere hader mig!"

„Tal ikke om Had," udbrød hun med Armene slynget om hans Hals. „Jeg forstaar ikke mere Betydningen af det Ord og vil aldrig igen lære det. Ak, hvis du vidste, hvor mit Hjerte har længtes efter dig alle disse lange, sørgelige Aar! Da jeg saa uformodet saa dig sidde paa Stenbænken i Skoven, troede jeg at skulle dø af Glæde. Men jeg skammede mig ved at tilstaa dig min Kærlighed, og al den Stolthed og det Had, al den Kulde og Haardhed, hvormed jeg saarede dig, var jo kun begrundet i Tvivlen, om du ogsaa vilde kunne besvare min Kærlighed saaledes, som jeg følte den for dig. Jeg samtidig triumferede og led, da jeg saa, hvorledes du efterhaanden begyndte at forglemme mig for min egen Skyld."

„Og de Ord, som du hin Morgen udtalte oppe paa Bjærget i den Hensigt at gøre mig enhver senere Tilnærmelse umulig, — hvorfor sagde du dem?" spurgte han sagte.

„De vare det sidste Vaaben, jeg havde at gribe til, da jeg følte, at jeg ikke længer kunde modstaa dig. Du straffede mig haardt ved at gaa fra mig. O, Karl," hun brød ud i bitter Hulken, „hvor har jeg ikke lidt siden den Tid! Paa dig kaldte mit Hjerte det forfærdelige Øjeblik, da jeg styrtede ned fra Klippen; for din Skyld vaandede det sig, da jeg syg og svag laa her; din Stemme klang for mine Øren, og dit Billede stod for mine Øjne, saa at jeg intet saa og intet hørte af det, som foregik omkring mig. Og da jeg troede, at Døden havde skilt os for bestandig, da, Karl, var det forfærdeligere, end du kan forestille dig! Sig mig," hun klyngede sig tæt op til ham, „sig mig og lov mig, at du aldrig mere vil slippe mig, aldrig mere, hører du, aldrig!"

Forlængst var Vognen naaet op til Bjærgrygningens højeste Punkt, og endnu bestandig sad de to ved Træets Fod.

Da imidlertid Karlen saa den Dame, der for ikke kunde komme hurtigt nok af Sted, i saa gode Hænder, sluttede han som praktisk Mand, at Hastværk ikke mere var nødig. Han skubbede en Sten ind under hvert af Hjulene for at forhindre Vognen fra at rulle tilbage, tændte sin korte Pibe og dampede oppe fra Bukken velbehageligt ud i den kølige Efteraarsluft.

„Og beslut dig nu, Anna," afbrød Bach endelig deres fortrolige Samtale, „om du straks herfra vil ledsage mig ud i Verden, eller om du først vil vende tilbage til Kranichshof?"

„Til Kranichshof," bad hun sagte, „og ikke blot for i Dag, men for et Par Uger, for at min Sjæl kan komme til Ro efter

al den Smerte og Fryd, som har rystet den. Der, hvor jeg har genfundet min Gud, mig selv og nu ogsaa dig, tør jeg vel haabe, ogsaa at genfinde Sindets Ligevægt. Naar du saa kommer for at hjemføre mig som din Hustru, saa følger jeg dig, hvorhen du vil. Men før jeg drager med dig, beder jeg dig om, at du endnu en Gang vil lade vor Pagt, der for tolv Aar siden saa brat blev brudt, velsigne i Guds Hus. Det er ikke, fordi jeg tror, at vor gensidige Trofasthed vil være mindre stærk foruden en Præsts Velsignelse, men jeg længes efter at stille vor Kærlighed under Beskyttelse af Gud, som her aabenbarede mig sin uendelige Godhed. Det er den første Bøn, jeg retter til dig, Karl, — den vil du ikke afslaa mig."

Han drog hende dybt bevæget til sig.

„Din Vilje er ogsaa min. Hvorledes skulde jeg frygte en kort Opsættelse af vor Lykke, nu da jeg ved, at intet mere kan skille os!"

„Intet i Verden," gentog hun.

Femtende Kapitel.

Det er til en gammeldags lille By, beliggende omtrent i Tyskklands Midte, vi ved Slutningen af vor Fortælling beder vor velvillige Læser følge os.

Smalle, mørke Byporte føre fra Marker og Enge, som nu ere bedækkede med Decembersne, ind i snævre, krogede, ofte af fremspringende Overbygninger beskyggede Gader, til den middelalderlige Torveplads, hvor den mægtige Statue af Sten, forestillende Byens Skytspatron, samt den runde Buegang foran de omgivende Huse særkender Byen som en af de ældste og ejendommeligste i Tyskland.

De højgavlede Huse med deres spidse Tage, de fantastiske Tag- og Nedløbsrender, de brede, dybe Gaardporte og fremspringende Karnapper paa de mest uventede Steder svare kun lidt til den moderne Tids Fordringer til Elegance; ikke des mindre bor man rigtig godt i disse Bygningers store, høje Værelser, hvori siden Aarhundreder den ene Generation efter den anden har plejet sine Beskæftigelser, Sædvaner og Minder.

Den Fortidens Aand, som hviler over disse Huse og disse Gader, har ikke været til Hinder for det kraftfulde aandelige Liv, der bestandig har udmærket den lille By; tværtimod har den adlet og uddybet det.

Ikke langt fra Herzogsburg, der fra Toppen af en lav Høj behersker Byen, ligger Universitetet. Det er en gammel, høj, af Tiden fortagtig farvet Bygning med lange Rækker af smaa uanselige Vinduer; men fra disse mørke Mure slog mangen klar Aandslue ud, mangen Gnist ulmede her, som Tidens Aande senere blæste op til mægtig Flamme, og som endnu spreder Lys og Varme over Verden. Over de massive, hulslidte Trappetrin med det underlige, snørklede Egetræsgelænder iler endnu den Dag i Dag som fordum frisk, overmodigt Ungdomsmod af Sted, Side om Side med ærværdig, graahaaret Visdom; men ogsaa smukke Kvinder og elskelige Børn færdes gennem de lange, selv ved Middagstid halvmørke Gange; thi en Del af Professorerne have deres Boliger i selve Universitetsbygningen, og kun de færreste af dem have ikke forstaaet at forbinde et hyggeligt Familieliv med deres Troskab mod Videnskaben. Ogsaa det store, rummelige Værelse, der fra den bageste Del af Bygningen vender ud mod den træplantede Gaardsplads, beviser, at Huslighed og Hygge ikke lader sig kue under tunge, hvælvede Lofter eller bag snævre, dybe Vinduesnicher. En mægtig Bilæggerovn, som Nutiden kun kender dem gennem Beskrivelser, fylder Rummet med en jævn, behagelig Varme. Store Vægskabe af blankpoleret Egetræ, tæt besatte Bogreoler, magelige Stole omkring det runde Familiebord i Midten, det mørkt bonede, paa enkelte Steder bølgeslidte Gulv, hvorpaa hist og her et Stykke Legetøj er slængt, altsammen giver Rummet et hyggeligt, lunt Præg.

I en af Vinduesfordybningerne, ved et af grønne Slyngplanter omgivet Sybord sidder en Kvinde.

En fin, mørk Hjemmekjole med sirlig broderede Pibestrimler ved Hals og Ærmer omslutter hendes spinkle lille Skikkelse.

Det blonde, bølgende Haar er naturligt tilbagestrøget, de milde, blaa Øjne se med glad Stolthed paa det Julearbejde, hun holder i sine Hænder; hvis ikke vi tager meget fejl, er det en næsten færdig Brevmappe til Mandens Skrivebord.

Den sympatetiske Kvindeskikkelse er en gammel Bekendt af os.

Det er Fru Agnes, der sammen med Horand her har bygget

sin Rede, for, hvis Gud vil, ikke at forlade den for Resten af deres Liv.

Der er saa stille omkring hende, at hun gennem den halvaabne Dør tydeligt kan høre sin Datterlils Aandedrag i Værelset ved Siden af; kun undertiden lyde høje, klare Barnestemmer op til hende fra Gaarden, hvor Drengene ere ivrigt beskæftigede med en drabelig Snemand.

Nu hører hun en Dør blive revet op, hastige Skridt komme fra Forhuset; Fru Agnes faar næppe Tid til at skjule sin Julegave i den foran hende staaende Arbejdskurv, før Horand allerede stormer ind i Værelset.

Men han er meget for ivrig til at give Agt paa sin Hustrus forlegne Travlhed.

„Et Brev, Agnes!" raaber han og holder en aabnet Konvolut i Vejret. „Gæt fra hvem?"

„Fra Fru Foreja?"

„Gættet galt!"

„Fra Bach!" udbryder Agnes med hurtig Idéforbindelse. Hun har jo aldrig ret kunnet lære at tænke sig disse to Navne, som hun saa gerne havde set sammensmeltede, adskilte fra hinanden.

„Rigtigt, du kloge, lille Kone!"

„Hvad skriver han?" spurgte hun livligt interesseret. „Har Staklen maaske allerede vidst at trøste sig over den Kurv, der utvivlsomt endte vort glade Samvær?"

„Jeg skulde mene det," sagde Horand med stor Alvor, medens en Skælm kiggede ham ud af Øjnene. „Hans Kone giver ham sikkert kun liden Tid til unyttige Grublerier."

„Hans Kone?" gentog Agnes altfor vantro til at være forbavset. „Hvad mener du dermed?"

I Horands Øjne og om hans Mund blev Smilet mere og mere forræderisk. „Selvfølgelig ikke andet, end at han er gift."

„Saa kort Tid efter, at han friede til Fru Foreja?" I Agnes blide Træk kæmpede Indignation, Tvivl og Nysgerrighed en kostelig Kamp.

„Hvem siger dig, at han nu skulde have giftet sig? Han blev jo allerede for tolv Aar siden gift."

„For tolv Aar siden?" Indignationen fik synligt Overtaget i Fru Agnes Sind. „Han var altsaa en gift Mand, da han rejste sammen med os? Nej, nej, det er virkelig altfor stygt; intet

Menneske, der har været Vidne til hans Opførsel over for Fru Foreja, kan tro det."

„Ja," fortsatte Horand skinhellig, „jeg maa indrømme dig, at det var vanskeligt at se paa de to, at de vare Mand og Kone."

„Mand og Kone? Var han hendes Mand, — var hun hans Kone?"

„Naturligvis, kun vidste de det selv ikke."

„Vidste de det selv ikke? Du driver din Spøg for vidt med mig, Albert."

Fru Agnes lægger sig tilbage i Stolen og vender det døve Øre til Horands Forsikringer om hans Sandhedskærlighed; der bliver ham absolut ikke andet tilovers end at fortælle hende alt, saaledes som han selv fornylig erfarede det af Brevet.

Han har netop berettet, hvorledes de to Ægtefæller, takket være Bachs formentlige Død ved Jærnbaneulykken, endelig have fundet hinanden, da et ejendommeligt Udtryk i Agnes Ansigt faar ham til at holde inde.

„Hvad er der i Vejen med dig, Agnes?"

„Vilde du heller ikke genkende mig, hvis vi havde været adskilte i tolv Aar?" spørger hun, medens der begynder at svømme Taarer i hendes Øjne.

„Vis vas, Agnes, vi fejre jo næste Sommer vort halve Sølvbryllup; i de Aar have vi haft god Tid til at lære hinanden at kende. Men dersom jeg kun havde været et Par Timer gift med dig, og du efter en tolvaarig Adskillelse ganske forandret og under et andet Navn traadte mig i Møde, saa —"

„Saa vilde du ikke mere kende mig igen!" Den fugtige Glans i Fru Agnes' Øjne fortættede sig til store Draaber. „Jeg, Albert, jeg vilde under alle Omstændigheder kende dig igen."

Horand slynger ømt sine Arme om den grædende. „Derfor hører du ogsaa til de Kvinder, hos hvem, naar de elske, Hjerte og Øjne ere lige tro. I Mændenes Kærlighed blander sig kun altfor let en Smule Utroskab, men naar de som Bach forstaa, trods al tilsyneladende Utroskab, alligevel at blive deres Hjerte tro, saa kunne de sikkert uden altfor stor Uro imødese Kvindernes milde Dom."

Agnes smilte under Taarer. „Fortæl nu videre, lille Mand. Hvorledes blev det med den betingede Ventetid?"

„Den faldt kortere ud end oprindelig paaregnet. Før fjorten Dage vare forløbne, lod Bach og hans Hustru endnu en Gang

den kirkelige Velsignelse udtale over sig, og ved deres Side foran Alteret stod Andrä og Kordel."

„Saa har den brave Fyr altsaa atter genvundet sit Helbred?"

„Paa en let Halten nær, som ikke er ham til stor Besvær. Straks efter Brylluppet er han med sin Kone og hendes Barn afrejst til Ungarn til et af Fru Bachs — saaledes maa vi altsaa i Fremtiden benævne vor Gudmoder — Godser, hvor han er ansat som velbestaltet Jæger og ikke vil komme til at savne det frie, ubundne Liv, som han fra Ungdommen har haft Hang til at føre; for hans Skyld kunne vi være fuldt beroligede."

„Og Bach og hans Hustru?"

„De vil først se sig en Smule om i Verden."

„Nu i Sne og Kulde?"

„Dertil vil deres unge Lykkes Solskin ikke lade dem mærke stort! Siden ville ogsaa de rejse til Ungarn. Bach har til Hensigt at opgive sin kommercielle Virksomhed for ganske at hellige sig Forvaltningen af sin Frues store Formue. Hendes Plan om at stille alle sine Evner og hele sin Virken i den lidende Menneskeheds Tjeneste, vil de nu begge i Forening søge at realisere for at bevise Gud og Verden deres Taknemmelighed for den Lykke, der endelig blev dem til Del. Foreløbig tænke de at gøre Begyndelsen med at forbedre deres Fæstebønders Stilling. Men før de rejse til Ungarn —"

Horand holdt inde, thi fra Forhuset lød Lyden af et kraftigt Tag i Dørklokken.

„Hvor ærgerligt, at vi netop nu skulde blive forstyrrede!" udbrød Agnes; „sig blot endnu hurtigt, Albert — hvad var det, de vilde, før de rejste til Ungarn?"

Men allerede gik Døren op.

I Aabningen kom til Syne to høje, os velkendte Skikkelser, Karl Bach og hans Hustru, hun omt klynget til hans Arm.

Snefnug laa paa hans Hue og Kappe og glimtede i hans Skæg og Øjenbryn, men under Brynene straalede Øjnene i det mandigt alvorlige Ansigt lyst og sikkert i tilfredsstillet Lykkefølelse. Ogsaa hendes kostbare Pels og den tætsluttende Rejsehættes bløde Dun vare bestrøede med hvide Fnug, men hendes Kinder lignede to røde Roser i den hvide Indfatning, og hendes skønne Træk straalede af Hengivelse og mild, lyksalig Ømhed.

Vi forbigaa det glade Gensyns første Øjeblikke. Da den høje Jubel havde lagt sig en Smule, og Spørgsmaal og Mod-

spørgsmaal ikke mere fulgte paa hverandre i uafbrudt Vekslen, drog Agnes Veninden ind i Værelset ved Siden af til sin Datterlils Vugge.

„Du har endnu ikke set din Guddatter, Anna."

Denne bøjede sig ned over det kønne, sødt slumrende lille Menneskebarn.

„Dit Barn, Agnes," hviskede hun sagte, „kan jeg takke for, at jeg ikke længer med Græmmelse og Bitterhed i Sind staar uden for gode, glade Menneskers Kreds. Med sine smaa, svage Hænder bankede hun saa længe paa mit forhærdede Hjerte, at dette tilsidst aabnede sig, i Begyndelsen kun for det velsignede Barn alene, men lidt efter lidt for alle, som det erkendte vare gode og ædle."

Hun havde taget Barnets Hænder og løftede dem til sine Læber for at kysse dem; den lille vaagnede derved og greb smilende efter den gyldne Kæde om sin Fru Gudmoders Hals.

„Og nu er du fuldtud lykkelig, Anna?"

„Fuldtud," svarede hun af sit Hjertes dybeste Grund. „Undertiden endog saa lykkelig, at jeg er lige ved at blive bange, fordi jeg ikke mere har noget Ønske tilbage at faa opfyldt."

„Ikke eet eneste, Anna? . . ." lød det fra Døren, hvorigennem Bach ubemærket var traadt ind.

Anna saa op, og under det ømme Blik, hvormed han omfattede hende og Barnet i hendes Arme, steg Blodet op til hendes Pande.

Hun gav hurtigt Barnet tilbage til dets Moder og ilede til sin Mand for at skjule sit blussende Ansigt ved hans Bryst.

„Ikke noget Ønske, Anna?" sagde han og trykkede den elskede Skikkelse op til sig. „Skulde der virkelig ikke være eet eneste Ønske tilbage — for dig og mig?"

Ende.